

Hoàng Nhan Đoạt Phách

1

XUÂN THU

Hoàng Nhan Đoạt Phách

Quỳnh Mai

vietmessenger.com

Hồi 1

Niên Thiếu Anh Hùng Một Chọi Ba

Một buổi đêm thu, khí trời mát mẻ, trăng tỏ treo cao, vòm trời bát ngát, không chút mây gợn xanh ngắt một màu.

Trên khu đất cỏ phẳng phiu trước mộ Song Phi ở Bắc Mang, một chàng thiếu niên lồi hai mươi tuổi, mình mặc áo tím nằm nghiêng, lấy tay gối đầu hướng về phía vàng trăng.

Dưới ánh trăng tỏ, ai cũng nhìn rõ mặt thiếu niên phong tư anh tuấn, nhưng nước da xanh lợt coi mà phát khiếp.

Bên cạnh thiếu niên ngoài vũng uest vật và rượu vừa nôn ra còn có ba thứ: một cái hộp sơn đen, một chiếc khăn mùi xoa hoa hồng và một cây trường kiếm cổ kính hình thù kỳ dị.

Cái hộp gỗ đen dài chừng bẩy tấc, rộng năm tấc coi rất xinh xắn.

Cạnh hộp gỗ là thanh trường kiếm cắm ngược xuống đất. Thân màu lam thẫm, ánh trăng chiếu vào ẩn hiện màu rục rở. Hẳn nhiên là một thanh kiếm chặt vào vật rắn đến đâu cũng phải tan vỡ.

Còn tấm khăn mùi xoa ai trông thấy cũng nhận ra ngay là vật chuyên dùng của phụ nữ.

Chàng thiếu niên ngủ say chưa bao lâu thì đột nhiên từ trên sườn núi trước mặt ở phía xa xa vọng lại điệu hát chằng thành âm luật nào:

Tiếng ca trước xa sau gần rồi bóng người xuất hiện.

Người này là một lão cái mặc áo cũn cũn, đầu búi tóc rối, mặt mũi lem luốc, đeo

manh chiếu rách, tay cầm cây gậy trúc chệnh choạng cất bước, chân nam đá chân xiêu tựa như người say rượu.

Lão cái đến trước khu thảo bình còn cách tử y thiếu niên chừng hơn mươi bước, hắt hơi một cái rồi dừng lại.

Lão ngoảnh mặt ngó thiếu niên đang nằm ngủ say bằng cặp mắt lạnh lùng. Sau lão khẽ khịt mũi một tiếng, đặt ngang cây gậy, ngồi xếp bằng xuống đất.

Thuần y lão cái vừa ngồi yên, trên con đường phía sau lại có hai bóng người một trước một sau tiếp tục đi tới.

Hai người mới đến là một đại hán mặt đen, thân thể cao lớn và một văn sĩ trung niên ăn mặc chỉnh tề.

Thuần y lão cái từ từ quay lại đảo mắt nhìn hai người một cái rồi vẫn giữ tư thế ngồi như lúc trước.

Đại hán mặt đen và văn sĩ đứng tuổi thấy lão lạnh lùng cũng không để ý. Họ đưa mắt cho nhau rồi tản ra hai bên ngồi xuống đất cách Tử y thiếu niên chừng hơn trượng. Cả hai mặt đều lạnh lùng như tiền.

Hai người ngồi xuống rồi chăm chú nhìn ba món đồ vật bên mình thiếu niên.

Đại hán mặt đen ngó cái hộp gỗ sơn đen xinh đẹp bằng cặp mắt xoi mói.

Thị tuyền của văn sĩ trung niên lại để vào tấm khăn mùi xoa bằng lụa hồng.

Lúc này trong khóe mắt đại hán mặt đen lộ vẻ tức giận cơ hồ tóe lửa.

Tử y thiếu niên vẫn tiếp tục ngủ say.

Ba người khách mới đến gần thiếu niên nếu để tầm cừu hay lấy bảo vật mà chàng lơ là như vậy thì thật là sơ suất.

Tục ngữ có câu: “Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai”. Nếu là người định gây điều bất lợi cho thiếu niên thì bất chấp bản lãnh họ cao hay thấp tới đâu, lúc này là một cơ hội rất tốt để hạ thủ một cách đột ngột, thật dễ dàng quá mà hậu quả không biết đâu mà lường.

May ở chỗ ba người khách mới đến, mục đích của họ không giống nhau và dường như cũng không ăn ý với nhau nên đối với Tử y

thiếu niên có một thái độ thù nghịch bất nhất, dường như chưa ai nhắm thẳng vào thứ gì.

Tình trạng này kéo dài thời gian chừng uống cạn tuần trà thì phía sau ngôi mộ Song Phi vang lên những tiếng tà áo bay lạch phạch. Tiếp theo là người thứ tư xuất hiện.

Nhân vật này là một đạo nhân áo xám lối bốn chục tuổi, mặt mũi sáng sủa. Cặp lông mày thô và rậm, sóng mũi cao gồ, mắt chiếu hào quang như hai luồng điện, ai thấy cũng biết là một nhân vật khó chơi.

Đạo nhân vừa xuất hiện đã cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Vị tiểu thí chủ của chúng ta đã đến chưa?

Lúc đạo nhân hỏi câu này mắt chưa trông thấy người.

Sự thực tiểu thí chủ mà y hỏi chính là Tử y thiếu niên đang nằm ở phía trước cách y không đầy một trượng.

Thuần y lão cái vẫn ngồi nhắm mắt không nhúc nhích tựa hồ chẳng nghe thấy gì, lại giống một tượng đất trong một ngôi chùa đổ nát.

Đại hán mặt đen và văn sĩ trung niên ngẩng đầu lên lạnh lùng ngó đạo nhân một cái nhưng khóe mắt tỏ ra không muốn lên tiếng.

Cả bốn người dường như giữ thân phận khác biệt và chẳng ai coi ai vào đâu. Chỉ có đại hán mặt đen và văn sĩ trung niên tựa hồ có chút giao tình.

Tử y thiếu niên trở mình tỉnh giấc.

Chàng co mình vươn tay ngáp dài một cái rồi ngồi dậy, giương cặp mắt ngáy ngủ, miệng cất tiếng hỏi một cách hàm hồ:

Bốn vị đến cả rồi ư?

Đúng thế! Bọn tại hạ đến đã lâu.

Tử y thiếu niên tựa hồ ngủ chưa được đầy giấc lại để tay che miệng ngáp dài, từ từ quay lại nhìn văn sĩ trung niên uể oải hỏi:

Xin hỏi bốn vị hẹn tại hạ đêm nay đến đây có điều chi dạy bảo?

Văn sĩ trung niên biến sắc toan nổi nóng thì đại hán mặt đen ở phía đối diện nhảy bổ lên, sấn lại một bước, trông vào mặt thiếu niên tỏ vẻ tức giận quát:

Gã tiểu tử kia! Ngươi còn dám giả vờ...

Tử y thiếu niên xoay mình gạt đầu đáp:

Các hạ cho biết trước cũng được.

Chàng ngoảnh đầu lại chú ý nhìn đại hán hỏi tiếp:

Các hạ có điều chi dạy bảo?

Đại hán áo đen sừng sực tiến lên bước nữa đáp:

Trả cái đó cho lão gia là xong, bằng không, hừ hừ, bắt chấp kẻ khác làm gì, lão gia là người đầu tiên cho người biết mùi.

Tử y thiếu niên cầm cái hộp đen để dưới đất lên hỏi:

Các hạ muốn đòi cái này phải không?

Đại hán mặt đen nắm song quyền lại đáp:

Phải rồi, pho quyền kinh đó, bất luận đến tay người trong trường hợp nào thì nó cũng là của lão gia. Vậy lão gia nhất định phải lấy về.

Tử y thiếu niên hỏi:

Phải chăng các hạ là chủ của nó?

Đại hán mặt đen tức giận lớn tiếng quát:

Cái đó người bắt tất phải hỏi tới, nó đã đến tay lão gia là của lão gia. Bây giờ ta chỉ hỏi người một câu: “Người có đưa cho ta không?”

Tử y thiếu niên đáng lý ra có thể hỏi lại, “Nó vào tay các hạ là của các hạ, thế thì nó đến tay tiểu gia chẳng lẽ lại không phải của tiểu gia?” Nhưng Tử y thiếu niên lại không hỏi thế.

Chàng khẽ gạt đầu mấy cái nói:

Vụ này nhỏ nhen lắm, mời các hạ ngồi xuống để chúng ta thương lượng.

Chàng không chờ đại hán mặt đen phản ứng, lại đặt cái hộp xuống chỗ cũ rồi quay sang ngó văn sĩ trung niên mỉm cười hỏi:

Bằng hữu đây có điều chi dạy bảo?

Lúc này văn sĩ trung niên mới tới dường như cảm hận Tử y thiếu niên thấu xương nhưng bây giờ Tử y thiếu niên hỏi câu này dường như y không tìm được câu trả lời nên đỏ mặt lên, ngăn người một lúc rồi nghiêng răng nói:

Ta hy vọng từ nay lão đệ ít đến...

Tử y thiếu niên thản nhiên ngắt lời:

Ít đến Vạn Hoa Lâu phải không?

Trung niên văn sĩ dựng mặt lên cười khẩy một tiếng không nói.

Tử y thiếu niên quay lại ngó tám khăn lụa đỏ nhún vai tỏ vẻ không sao được. Chàng quay lại hỏi Thuần y lão cái:

Lão nhân gia có điều gì chỉ giáo?

Thuần y lão cái vẫn nhắm mắt nghe hỏi từ từ lắc đầu đáp:

Bọn họ đến trước.

Tử y thiếu niên lại nhìn đạo nhân áo xám ở phía sau ngôi mộ hỏi:

Còn đạo trưởng thì sao?

Đạo nhân áo xám mặt lạnh như tiền đáp:

Bần đạo chỉ muốn đem lời trung thực cho tiểu thí chủ hay là nếu thí chủ đối nghịch với Võ Đang Bát Tử thì chẳng khác nào đối nghịch với toàn thể phái Võ Đang.

Tử y thiếu niên “Ừ” một tiếng, rồi hỏi:

Nghiêm trọng đến thế ư?

Đạo nhân áo xám lạnh lùng đáp:

Phải rồi! Phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm, bần đạo tin rằng ít ai dám mạo muội như vậy. Hy vọng tiểu thí chủ đừng ỷ mình ở Kỳ Sĩ Bảo...

Tử y thiếu niên sa sầm nét mặt ngất lờ:

Không được nhắc đến ba chữ đó.

Đạo nhân áo xám hắng dạng hững hờ đáp:

Nói sao thì cũng thế. Tính khí tiểu thí chủ dĩ nhiên khác biệt nhưng nên biết bản đạo chỉ nhằm nại được đến giới hạn nào mà thôi. Tiểu thí chủ tính thế nào với bản đạo với bản đạo thì quyết đoán sớm đi.

Tử y thiếu niên thấy đối phương quả nhiên không nhắc tới Kỳ Sĩ Bảo nét mặt hòa hoãn trở lại. Chàng giương mắt lên ngó đạo nhân bình tĩnh hỏi:

Đêm hôm trước tại hạ lấy thanh Hàng Long Kiếm, đạo trưởng có biết hành động của tại hạ là một phen hảo ý không?

Đạo nhân áo xám nghe nói ngỡ ngác đôi chút, rồi dựng mắt lên khôi phục lại vẻ lạnh lùng, trầm giọng đáp:

Xin tha thứ cho bản đạo ngu tối không hiểu được nhã ý của thí chủ.

Tử y thiếu niên chú ý nhìn đạo nhân hỏi:

Đạo trưởng có biết ba người che mặt đêm trước lai lịch thế nào không?

Đạo nhân áo xám hững hờ đáp:

Bản đạo không biết.

Tử y thiếu niên gật đầu nói:

Được lắm! Nếu thực đạo trưởng không biết thì tại hạ xin cho biết. Ba người đó chẳng ai khác lạ mà chính là Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên.

Đạo trưởng áo xám ngạc nhiên hỏi:

Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên ư?

Tử y thiếu niên mỉm cười đáp:

Chắc đạo trưởng không ngờ tới.

Đạo nhân áo xám chớp mắt hỏi:

Còn công việc bữa nay thì sao?

Tử y thiếu niên lắc đầu chân lờ:

Ba anh em nhà ấy là người thế nào, chắc đạo trưởng cũng đã được nghe rồi. Theo nhận xét của tại hạ thì hiện giờ họ chưa rời khỏi thành Lạc Dương.

Đạo nhân áo xám biến sắc hỏi:

Vậy tiểu thí chủ còn đợi đến bao giờ mới trả lại thanh Hàng Long kiếm cho bản

đạo?

Tử y thiếu niên ngẫm nghĩ đáp:

Về thanh Hàng Long kiếm này tại hạ sẽ đưa ra hai đề nghị. Nhưng là những vấn đề của ba vị lát nữa. Bây giờ xin cho tại hạ đình lại một chút để tại hạ hỏi Âu Dương trưởng lão có điều chi chỉ dạy bảo?

Dứt lời chàng xoay mình nhìn Thuận y lão cái cười khi khi hỏi:

Bây giờ đến lượt lão gia muốn gì?

Thuần y lão cái vẫn lắc đầu đáp:

Không, các vị đó đến trước.

Tử y thiếu niên lại cười đáp:

Lát nữa nếu xảy ra chuyện bất ngờ để lão gia mất cơ hội thì làm thế nào?

Thuần y lão cái vẫn nhắm mắt đáp:

Không sao. Nếu lát nữa mà lão đệ có mệnh hệ nào thì đành coi như lão khiếu hóa xúi vận mà thôi.

Tử y thiếu niên mỉm cười gật đầu. Đồng thời chàng từ từ đứng dậy quay lại nhìn

đạo nhân áo xám khẽ háng dặng một tiếng nói:

Về vụ Hàng Long kiếm, tại hạ xin đặt hai điều kiện: Một là thanh kiếm này không phải của phái Võ Đang. Tại hạ bất tất nói tới lai lịch

của nó, chắc đạo trưởng cũng đã biết rồi. Ha ha! Mong rằng đạo trưởng tự mình thay đổi địa vị. Tại hạ mà là đạo trưởng thì khẳng khái coi như bữa trước nó đã bị Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên cướp đi.

Đạo nhân áo xám giận xám mặt lại. Cặp mắt chiếu ra những tia hung quang lấp lánh nhưng vẫn rắng nhẫn nại cất giọng trầm trầm hỏi:

Còn đề nghị thứ hai của thí chủ có thể nói nốt cho nghe được chăng?

Tử y thiếu niên gật đầu ung dung đáp:

Đề nghị thứ hai là nếu đạo trưởng không thể bỏ được vật trân quý của mình thì tại hạ cũng không có ý cướp đoạt của ai. Nhưng tại hạ hy vọng đạo trưởng phô trương một chút thân thủ chứng tỏ mình có đủ tài bảo vệ kiếm báu.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

Phương pháp rất giản dị. Đêm trước tại hạ đã dùng thủ pháp nào để lấy được thanh kiếm này thì đêm nay cũng xin đạo trưởng lại dùng thủ pháp đó để lấy về. Đạo trưởng có làm được như vậy thì sau này có đeo Hàng Long kiếm mới không sợ Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên dòm ngó.

Đạo nhân áo xám gật đầu đáp:

Cung kính không bằng tuân lệnh. Tiểu thí chủ đã muốn thế thì bản đạo phải phô trương cái dỡ của mình.

Dứt lời y giang hai tay thủ thế toan nhảy xổ lại.

Tử y thiếu niên khoát tay nói:

Hãy khoan. Đêm trước lúc tại hạ ra tay lấy kiếm, đạo trưởng đang bị hãm mình trong cuộc chiến khốc liệt. Muốn cho công bằng xin đạo trưởng hãy chờ để tại hạ sắp đặt sơ qua một chút.

Dứt lời chàng thò ngón chân kẹp thanh kiếm hát lên, giơ tay đón lấy. Tiếp theo chàng trở mũi kiếm vào đại hán mặt đen và vãn sĩ trung

niên nói tiếp:

Cả hai vị cũng có thể động thủ đi!

Đại hán mặt đen tức giận hỏi:

Ngươi nói thế là định nuốt pho quyền kinh của lão gia chăng?

Tử y thiếu niên gật đầu ung dung đáp:

Đúng thế! Nhất định là nuốt rồi. Đại hán mặt đen không nhịn được đột nhiên gầm lên một tiếng vung quyền đánh tới.

Tuy hán thân hình to lớn như hộ pháp mà ra tay rất mau lẹ.

Tử y thiếu niên vẫn thản nhiên chẳng để ý đến.

Chàng quay mình nhìn văn sĩ hỏi:

Tiểu gia ở Vạn Hoa Lâu, sao các hạ không động thủ đi?

Nói ra khó có ai tin được. Lúc chàng thiếu niên xoay mình, đại hán mặt đen vung quyền tấn công. Nếu chàng đứng yên không nhúc nhích thì dù chẳng biến thành đồng thít vụn cũng phải gãy năm ba rễ xương sườn. Nhưng tuyệt diệu ở chỗ chàng xoay mình khiến đường quyền của đại hán trượt đi. Hán kiếm hăm không kịp toàn thân xô về phía trước. Kết quả chẳng những không làm tổn hại đến một sợi lông của thiếu niên mà xuýt nữa còn đem tai vạ đến cho văn sĩ trung niên. Đại hán mặt đen vừa thẹn vừa giận, xoay mình toan tấn công chàng thiếu niên lần thứ hai thì văn sĩ trung niên đột nhiên phóng chưởng ra tấn công chàng. Đồng thời y lớn tiếng gọi đại hán:

Lão hán! Mau đoạt lấy cái hộp.

Đại hán mặt đen như người trong mộng chợt tỉnh giấc, vội bỏ thiếu niên nhảy xổ về phía hộp gỗ.

Tử y thiếu niên tủm tỉm cười nhảy lùi lại hơn trượng ngừng đầu nhìn đạo nhân áo xám đang đứng trên nóc mộ vẫy tay cười nói:

Bây giờ đạo trưởng xuống đi.

Đại hán mặt đen vươn tay chụp cái hộp gỗ đen cầm lắc một cái, đột nhiên hán biến đổi sắc mặt bật tiếng thóa mạ rồi ném cái hộp xuống đất.

Thuần y lão cái ngồi một bên lúc này mới lắc đầu tự nói một mình:

Đều là những kẻ đáng thương.

Đại hán mặt đen phát giác ra cái hộp không, khác nào lửa cháy đổ dầu thêm, không dằn nổi cơn giận. Hắn chồm lên như con hổ điên nhảy xổ về phía thiếu niên.

Văn sĩ trung niên nhắc nhở đại hán mặt đen đoạt hộp gỗ là có ý lấy lòng hán để rồi cùng nhau liên thủ cự địch. Bây giờ y thấy đại hán liệng cái hộp đi nhảy vào vòng chiến là điều y rất mong mỏi.

Văn sĩ liền phán khởi tinh thần thi triển chưởng pháp bằng những chiêu số kỳ dị, phối hợp với cuộc tấn công vũ bão của đại hán mặt đen. Y còn lạng người đến phía sau thiếu niên để chặn đường rút lui.

Đạo nhân áo xám thấy tử y thiếu niên đã bị hai tay cao thủ võ lâm vây đánh trong làn quyền phong chưởng ảnh liền chụp lấy thời cơ đoạt kiếm. Y phát tay áo một cái như con thương ưng vồ mồi trên cao phi xuống.

Cái đó kêu bằng “Đương cục giả mê, bàng quang giả tỉnh”

Từ lúc đại hán mặt đen và văn sĩ trung niên trước sau giáp công. Tử y thiếu niên lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan nhưng thanh Hàng Long bảo kiếm trong tay chàng vẫn trở mũi xuống đất như chưa từng phản kích chiêu nào.

Thuần y lão cái lắc đầu nhẹ buông tiếng thở dài từ từ nhắm mắt lại, tựa hồ không nữa nhìn vào chiến cuộc.

Tử y thiếu niên thấy đạo nhân áo xám từ trên không vọt tới chàng vừa nhảy lui lại vừa giơ tay lên cười nói:

Này! Thanh kiếm đây kia mà!

Chàng lạng mình tránh khỏi phát chưởng của văn sĩ trung mím cười lại nói tiếp:

Tại hạ giới hạn trong mười hiệp mà thôi. Sau đó là vĩnh viễn nó ở trong tay tại

hạ. Đạo nhân áo xám không nói nửa lời, người y đang lơ lửng trên không liền xoay lại như con đai bàng xòe cánh chém xuống vai bên phải Tử y thiếu niên. Tay trái lão đưa năm ngón khoằm khoằm như móc câu nhằm chụp xuống thanh bảo kiếm.

Tử y thiếu niên xoay mình vừa cười vừa đồng dục hô:

Đệ nhất hiệp!

Giữa lúc ấy đai hán mặt đen và văn sĩ trung niên lại song song tấn công.

Tử y thiếu niên tựa hồ không bận tâm đến hai địch nhân này, chàng điễm chân xuống đất khễ nghiêng mình đi mềm mại như chồi liễu trước gió, hóa giải thế công của hai người một cách hời hợt.

Đai hán mặt đen và văn sĩ trung niên chọt ở tiền hậu, chọt qua hai bên, giáp công rất lợi hại nhưng chiến thuật này cũng có chỗ nguy hiểm. Bất luận hai người giáp công phía trước, phía sau hay ở hai bên tới mục tiêu tấn công chúng vẫn chỉ là một. Mục tiêu trước mắt đột nhiên biến mất, hoặc lúc quyền chưởng chưa đánh tới mà đột nhiên địch thủ di động phương vị thì thế hợp kích của họ không kiểm chế cho đúng

mức là đánh vào người nhà.

May ở chỗ đai hán mặt đen lúc ra tay lần đầu đã rút kinh nghiệm, bây giờ dĩ nhiên không đi vào vết xe lúc trước. Cuộc giáp công của hai người tuy chưa đem lại hiệu quả nhưng cũng giúp cho đạo nhân nhiều cơ hội để tấn công.

Đạo nhân áo xám chụp vào quăng không, sợ Tử y thiếu niên phản kích, người y vừa hạ xuống đã điễm mũi chân xuống mặt đất vọt chệnh chéch lui bảy tám thước.

Đạo nhân áo xám xoay mình lại vào đúng lúc Tử y thiếu niên hóa giải xong thể công của đại hán mặt đen và văn sĩ trung niên. Chàng vẫn đứng một chân.

Đạo nhân áo xám dĩ nhiên không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở. Y cong người lại như cánh cung nhảy vọt ra, xoay song chưởng đánh vào sau lưng Tử y thiếu niên.

Dĩ nhiên cử động này của đạo nhân không được quang minh nhưng đối phương đã lấy mất bảo kiếm của y. Bây giờ y muốn đoạt lại bảo vật của mình đành tạm tòng quyền, chẳng cần lựa chọn thủ đoạn.

Không ngờ Tử y thiếu niên dường như chỗ nào cũng có mắt. Chàng vẫn không né tránh. Khi chưởng phong đánh tới nơi người chàng tựa hồ ngọn nến bị cuồng phong thổi lướt đi. Đột nhiên chàng nhảy về phía trước, đồng thời vừa cười vừa hô:

Đệ nhị hiệp!

Tiếp theo Tử y thiếu niên tung mình vọt lên.

Đạo nhân áo xám trước còn giữ thân phận mình là Võ Đang Bát Tử, sợ ra đòn ẩu làm mất thể diện, bây giờ đã một liều chẳng úy kỵ gì nữa.

Đạo nhân lại giơ tay áo bào lên quát một tiếng ra chiêu Vân Long Tử Phủ trong Đại La Thập Bát Tán Thủ, một môn tuyệt học của phái Võ Đang. Lão đề tụ đủ mười hai thành công lực phát ra luồng cương phong đẩy về phía Tử y thiếu niên.

Tử y thiếu niên tùm tùm cười hô:

Đệ tam hiệp!

Chàng rung động hai tay vọt lên không ba trượng chờ cho luồng cương phong qua hết ung dung hạ mình xuống chỗ cũ. Tư thế rất ngoạn mục. Đại hán mặt đen và văn sĩ trung niên thấy một trong Võ Đang Bát Tử là Phương Ưng Tử đã nổi nóng liền phẫn khởi tinh thần quát lên một tiếng chia ra hai bên đánh Tử y thiếu niên.

Hồi 2

Lãng Đãng Công Tử Lệnh Hồ Bình

Tử y thiếu niên chờ quyền chưởng của hai người sắp đưng vào tà áo mới ngựa người ra theo thế Lý Ngư Vượt Long Môn vọt đi.

Chuyến này Tử y thiếu niên vọt về phương hướng đã được lựa chọn, đứng vào chỗ có thể vung tay ra chụp tới đạo nhân áo xám.

Đạo nhân áo xám giơ tay mặt lên đánh xuống nhanh như chớp miệng nói:

Đây là đệ tứ hiệp.

Lúc đạo nhân phát giác ra mình mắc bẫy thì Tử y thiếu niên đã nổi lên tràng cười rộ lướt ra xa bảy tám thước nhanh như cơn gió thoảng. Tiếp theo bốn bóng người nhô lên hụp xuống, chưởng phong âm âm xen lẫn tiếng quát tháo liên miên bất tuyệt.

Trong lúc nhất thời khó mà phân biệt được hình bóng nào của ai, chỉ nghe rõ tiếng Tử y thiếu niên vừa cười khanh khách và đếm không ngớt:

Đệ ngũ hiệp!

Đệ lục hiệp...

Đệ thất hiệp...

Đệ bát hiệp...

Đệ cửu hiệp...

Đệ thập hiệp...

Hỡi ơi! Thật là đáng tiếc! Hai vị bằng hữu này cực nhọc nửa đêm mà điều ước thập hiệp đã hết rồi. Hai vị thượng lộ đi thôi!

Tiếp theo ánh cầu vòng màu lam thấp thoáng rồi ánh máu đào rực rỡ. Kế đó tiếng chưởng phong cùng tiếng quát đều im bật.

Tử y thiếu niên đã sử dụng thanh Hàng Long kiếm thi triển một chiêu không hơn không kém.

Thuần y lão cái lắc lạng đứng lên chuẩn bị ra đi.

Tử y thiếu niên ở đằng sau vừa cười vừa nói:

Lão nhân gia định đi ư?

Thuần y lão cái từ từ quay lại nhìn thiếu niên lạnh lùng hỏi lại:

Phải chăng thiếu hiệp có ý muốn lưu lão khiếu hóa lại ở trước phần mộ Song Phi

này?

Tử y thiếu niên ung dung tiến lại cười đáp:

Tại hạ biết lão nhân gia cũng là một trong những người đến vấn tội tại hạ đêm nay. Nếu lão nhân gia bỏ đi há chẳng là tiện nghi cho tại hạ?

Thuần y lão cái khịt mũi một tiếng nói:

Dù có phải bỏ đi lão khiếu hóa cũng phải nói: “Tác phong của lão đệ làm lão khiếu hóa này không thuận mắt.”

Tử y thiếu niên vênh mặt lên “Ừ” một tiếng hỏi:

Không thuận mắt ở chỗ nào?

Thuần y lão cái cầm cây trượng trúc chỉ vào ba xác chết nói:

Trong ba ông bạn này thì một vị hiếu sát, một vị hiếu sắc, còn một vị chẳng giữ thanh quy cửa Phật. Nói ngắn gọn họ chết là đáng kiếp. Lão đệ phát lạc họ như vậy vì đại thể thì chẳng có chỗ nào không đáng. Nhưng lão khiếu hóa muốn thỉnh giáo lão đệ về điểm này. Tục ngữ có câu: “Tội nặng nhất thì phải chết là cùng!” Sao lão đệ còn hành hạ mãi rồi mới hạ thủ?

Tử y thiếu niên nhẹ buông tiếng thở dài, dường như muốn giải thích mà không biết lấy cớ gì. Bỗng chàng đổi ý liền háng dặng một tiếng khô khan rồi mỉm cười hỏi:

Chúng ta bàn chuyện khác được không?

Chàng không chờ lão trả lời, đã chăm chú nhìn lão vừa cười vừa hỏi tiếp:

Giả sử tại hạ đoán không lầm thì đại khái chuyến này trưởng lão vì món nợ trong phân đà Lạc Dương của quý bang mà tới đây, có đúng thế không?

Thuần y lão cái mặt lạnh như tiền đáp:

Đúng thế. Nghe nói trong phân đà Lạc Dương có hai tên đệ tử áo trắng vì không hiểu trời cao đất dày đã kêu lão đệ lúc vắng mặt bằng “Lãng Đãng công tử”. Rồi lão đệ viết lên trước cửa phân đà đó bằng chữ lớn: “Kính cần tạ ơn ban cho tự hiệu, sẽ có ngày báo đáp”. Lão khiếu hóa được tin kia, nhận thấy tình hình nghiêm trọng mới trà trộn vào trường nhiệt náo này, mong rằng lão đệ đừng để tâm đến câu nói đùa bỡn của hai tên bạch y đệ tử Cái Bang.

Tử y thiếu niên mỉm cười hỏi:

Trưởng lão có muốn biết căn nguyên câu lưu ngôn đó ngụ ý chân chính như thế

nào không?

Thần y lão cái ngửa mặt lên đáp:

Bữa nay coi thân thủ của lão đệ, lão nhận thấy không cần phải giải thích nữa. Bản lãnh của lão đệ bất cứ lúc nào muốn làm gì thì làm, lão chỉ còn việc quay về chuẩn bị hai cỗ quan tài cho chúng.

Tử y thiếu niên mỉm hỏi:

Trưởng lão tưởng sự tình nghiêm trọng đến thế ư?

Thuần y lão cái đáp:

Trước nay lão khiếu hóa làm việc gì cũng tự lượng tài lực.

Tử y thiếu niên nhún vai tỏ vẻ không sao được, nhăn nhó cười nói:

Trưởng lão đã nghĩ như thế thì tại hạ cũng không nói gì được nữa, đành để câu chuyện dừng lại ở đây.

Thuần y lão cái không tiếp lời xoay mình rảo bước đi. Ngờ đâu lão đi chưa được bước nào thì phía sau đột nhiên có tiếng động nhẹ tựa như vật gì rơi xuống đất.

Lão quái quay mình nhìn lại. Dưới ánh trăng tỏ lão đứng thộn mặt ra.

Lão nhìn rõ cuốn sách nhỏ bìa vàng đang bị cơn gió núi đưa đẩy sắp bay đi. Hiển nhiên là pho Thái Tổ Quyền Kinh mà vừa rồi đại hán mặt đen kia muốn đòi lại.

Lão ngừng đầu lên nhìn thì Tử y thiếu niên đã mất hút không biết đã đi về phương nào.

o O o

Hôm sau khoảng giờ mùi ở vùng phụ cận cửa đông thành Lạc Dương, trên đường phố lớn rất nhiệt náo, hai hán tử trung niên vừa nấp nánh vừa tiến về phía trước đang thì thảo bàn tán. Hán tử mé tả khẽ hỏi:

Vừa rồi thằng cha đó nói gì ở Trung Châu trà viên, lão đại có nghe thấy không?

Hán tử trung niên mé hữu gật đầu đáp:

Phải rồi, coi tình trạng này thì gã tiểu tử kia vẫn còn ở trong thành. Có điều chưa hiểu hán trú ngụ ở đâu?

Hán tử mé tả nói:

Có người bảo gã ở Vạn Hoa Lầu...

Hán tử mé hữu lắc đầu ngắt lời:

Chưa chắc, thằng lỏi này đi đến đâu là sinh sự đến đó. Khắp nơi đều có kẻ thù. Nếu gã ở một nơi cố định để người ta biết thì mười mạng cũng không sống được cho đến bây giờ.

Hán tử mé tả thở dài nói:

Mẹ ơi! Năm trăm lạng bạc khó mà lấy được.

Hán tử mé hữu cũng thở dài đáp:

Hắn thế rồi, chưa nói đến hai vị Tài Bắc Nhân Hùng và Lân Hương Tú Sĩ mà cả một vị trong Võ Đàng Bát Tử là Thương Ưng Tử cũng đi vào chỗ kiếm mát người chết mới thật là khủng khiếp. Nếu mình biết trước thằng lỏi đó ghê gớm như vậy thì đến năm trăm lạng vàng cũng chẳng dám lãnh trách nhiệm này.

Hán tử mé tả thờ dài nói:

Nhưng nói đi nói lại, chuyện này bọn ta chịu người thuê mượn tìm kiếm thằng lỏi đó chứ không phải liều mạng với gã. Chỉ cần tìm thấy người là bạc vào tay. Nếu dụ được gã đến nơi chỉ định còn lãnh thêm ba trăm lạng huê hồng. Công việc sai phái này tuy có điều cực khổ nhưng không đến nỗi nguy hiểm, có thể làm được.

Hán tử mé hữu chau mày đáp:

Thủy chung ta không hiểu một điều là Dương đại trang chúa ngày thường quý tiền bạc như tính mạng mà bữa nay vì thằng lỏi đó chịu bỏ ra một món tiền lớn, chẳng biết chỗ dụng tâm của lão thế nào?

Hán tử mé tả đáp:

Vì thằng lỏi đó là Nhị Thiếu Bảo Chúa ở Kỳ Sĩ Bảo.

Hán tử mé hữu cười nhạt nói:

Nhị thiếu bảo chúa ư? Hà hà! Biết rồi. Trong ba anh em đời thứ hai ở Kỳ Sĩ Bảo thì người tệ hại nhất là thằng lỏi đó. Người ta nói lão đại và lão tam chẳng ai giống gã. Lão đại và lão tam từ thuở nhỏ đã có đầu óc cầu tiến. Mấy năm nay ở trong bảo, bốn vị Kỳ Sĩ Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần, Đinh Mão hết lòng chỉ điểm, võ nghệ của hai gã tiến bộ rất nhanh. Chỉ có tên tiểu tử này du thủ du thực, không lo chính nghiệp. Từ ngày bị lão gia đuổi ra khỏi nhà, gã chẳng khác gì cô hồn đã quỷ phiêu bạt bốn phương, chẳng làm một việc gì tử tế, chỉ chơi bời phóng túng mà lại là tay sừng sỏ. Đại trang chúa chúng ta lại muốn trông vào sự quan hệ của gã tiểu tử đó kết giao với Kỳ Sĩ Bảo, há chẳng là mơ mộng hão huyền?

Hán tử mé tả đáp:

Phải rồi. Thằng lỏi đó tuy là người ở Kỳ Sĩ Bảo nhưng mối quan hệ với lão gia chỉ còn danh chứ không có thực. Đại trang chúa chúng ta chẳng phải là không biết.

Hán tử mé hữu trầm ngâm một lúc rồi nói:

Ta xem chừng trong vụ này tất có điều ngoắt ngoéo.

Hán tử né tả nghi ngờ hỏi:

Điều chi ngoắt ngoéo?

Hán tử mé hữu lắc đầu đáp:

Về điểm này ta cũng không biết. Có điều Dương đại trang chúa kiếm gã tiểu tử kia hiển nhiên không phải là muốn giao du với Kỳ Sĩ Bảo.

Hai người tiếp tục tiến về phía đông thành. Trong lúc nhất thời không ai nói nữa, tựa hồ đang ngấm ngấm suy nghĩ về chỗ dụng ý của Dương đại trang chúa về vụ muốn tìm Nhị thiếu bảo chúa trong Kỳ Sĩ Bảo.

Đi chưa được bao lâu, hán tử mé tả dường như chợt nghĩ tới điều gì, quay sang nhìn hán tử mé hữu khẽ hỏi:

Còn chuyện này lão đại có nhận ra không?

Hán tử mé hữu hỏi:

Chuyện gì?

Hán tử mé tả hạ thấp giọng xuống ra chiều thần bí hỏi:

Tiểu đệ muốn đánh cuộc với lão đại về món tiền lớn Dương đại trang chúa vung ra để kiếm gã tiểu tử kia, quyết không phải tụt móc trong hầu bao của mình ra. Lão đại có tin như vậy không?

Hán tử mé hữu sửng sốt hỏi:

Sao huynh đệ biết thế?

Hán tử mé tả ra chiều đắc ý mỉm cười. Lúc hán tử muốn nói gì thì đột nhiên động dung dừng bước. Hán tử đưa tay ra cản hán tử mé hữu lại nói:

Lão đại thử lắng nghe coi!

Giữa lúc ấy trên tòa tử lâu phía đối diện có tiếng hát vọng lại:

.....

Tiếng ca đến đây đột nhiên im bặt. Tiếp theo là tiếng hoan hô thưa thớt.

Hai hán tử nín thở nghe xong khúc hát, bất giác mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Hán tử mé hữu đưa tay ra đẩy đồng bọn thúc giục:

Đi! Đúng là thằng lỏi đó rồi. Không thể sai được.

Hai hán tử ngơ ngác nhìn hai đầu để qua đường tiến vào tòa tử lâu trước mặt.

Lúc hai hán tử đang đi trên cầu thang lầu, bỗng nghe phía sau có tiếng người hô hoán:

Có phải Tiền Lão Đại và Văn Lão Cửu đó không?

Tiền, Văn hai gã nghe tiếng dừng bước quay đầu lại nhìn thấy hai hán tử võ phục ngồi bên cầu thang. Nhưng trên bàn trước mặt hai người chẳng có thứ gì tựa hồ chúng vừa vào ngồi.

Hai gã Tiền, Văn nhìn rõ mặt hai hán tử võ phục trong lòng chẳng cao hứng chút nào, nhưng ngoài mặt phải ra chiều niềm nở.

Văn lão cửu làm bộ mừng quýnh la lên:

Ủa! Té ra là Thiềm tiêu đầu. Lâu nay không gặp. Có phải hai vị ngồi đây chờ ông bạn nào không?

Hán tử kêu bằng Thiềm tiêu đầu vội đáp:

Không phải! Không phải! Hai vị tới vừa đúng lúc. Lại đây! Lại đây! Ngồi bên này... Ngồi bên này. Lão Nhạc. Kéo cái ghế kia lại đây.

Tiền, Văn hai gã khéo quá hóa vụng đành tiến vào.

Hai người ngồi xuống rồi, Nhạc tiêu đầu hỏi:

Hai vị chưa ăn cơm ư?

Tiền, Văn nghe hỏi bất giác chưng hửng. Nếu ăn cơm rồi thì còn vào tửu điểm làm chi? Chúng có tật giật mình, tự hỏi:

Chẳng lẽ chỗ dụng ý của mình tới đây chúng đã nhận ra rồi?

May ở chỗ chúng không coi hai tên tiêu đầu ở Võ Đang tiêu cục vào đâu nên không cần trả lời. Tiền lão đại háng dặng một tiếng nhìn hai người hỏi lại:

Các vị đã dùng chưa?

Thiền tiêu đầu nhún vai nhăn nhó cười đáp:

Bọn tiểu đệ ư? Đứng nhắc tới nữa. Nói ra lại thêm hổ thẹn.

Tiền lão đại ngờ ngạc hỏi:

Thiền huynh nói vậy nghĩa là làm sao?

Thiền tiêu đầu trở lên trên đáp:

Lúc hai vị vào cửa có nghe tiếng hát không?

Văn lão cửu vội hỏi:

Nghe rồi. Làm sao?

Thiền tiêu đầu khẽ háng dặng một tiếng đáp:

Bọn tiểu đệ theo vị đại thiếu gia này tới đây.

Văn lão cửu cố ý làm bộ kinh ngạc hỏi:

Thiền huynh muốn nói...

Thiền tiêu đầu thở dài ngắt lời:

Ngoài vị Lãng Đãng công tử đó thì bọn tiểu đệ còn vì ai nữa?

Tiền lão đại chớp mắt hỏi:

Gã tiểu tử này và quý cục...

Nhạc tiêu đầu ngắt lời:

Không liên can chi hết. Lúc giữa trưa gã chạy vào tiêu cục ngồi tựa quày chẳng có câu chuyện gì, nói ngay: “Cục chủ đâu? Tìm y đến

bồi thiếu gia uống rượu”.

Lúc này Văn lão cửu đang nhắm tính món tiền năm trăm lạng bạc vào tay rồi sẽ tiêu xài cách nào. Bề ngoài gã lắc đầu thờ dài nói:

Thật là tai bay vạ gió.

Thiền tiêu đầu nhăn nhó cười đáp:

Tiền phí mấy lạng bạc còn là chuyện nhỏ, nhưng khiến cho người ta khó chịu. Kỳ Sĩ Bảo danh cao trọng vọng trong thiên hạ mà có nhân vật như Nhị thiếu gia này thật khó mà tin được.

Tiền lão đại không muốn nghe chuyện phiếm liền nhìn hai người kia đề nghị:

Chắc hai vị chưa dùng cơm. Bây giờ chúng ta ăn với nhau. Để Tiền mỗ làm chủ mời các vị uống mấy chung được chăng?

Thiền tiêu đầu lắc đầu đáp:

Thịnh tình của Tiền huynh xin tâm lãnh mà thôi. Hai vị cứ tùy tiện.

Tiền, Văn hai gã không khách sáo nữa, đứng dậy chấp tay chào rồi song song lên

lầu.

Lúc này trong đại sảnh vì đã quá trưa nên chỉ còn thừa thớt mười mấy tửu khách.

Lãng Đãng công tử ngồi ở bàn bát tiên giữa nhà, xem chừng rượu đã ngà ngà say.

Ngồi hai bên Lãng Đãng công tử là một lão già trọc đầu và một tráng sĩ trung

niên.

Hai gã Tiền, Văn nhận ra người ngồi mé trên đầu trọc chính là Tổng tiêu đầu ở Võ Đang tiêu cục tại phía Nam thành tên gọi Song Chưởng Thiên Vân Tra Trung Bồi. Người ngồi mé dưới là Thiết Đỡm Kim Cung.

Tiền, Văn đảo mắt nhìn quanh toan tiến vào cái bàn trong góc phòng thì Lãng Đãng công tử nhìn hai gã vấy tay nói:

Này! Ngồi đây cũng được.

Tiền, Văn ngấm ngấm kinh hãi. Nhưng hai gã đã hiểu rõ tính nết của Lãng Đãng công tử, biết là nếu trái lời gã thì lập tức phải ném mùi đau khổ. Chúng liền đánh bạo riu riu vâng lời tiến lại.

Lãng Đãng công tử cặp mắt lơ lơ vì say rượu chờ hai người ngồi vào rồi ngừng đầu lên cười hì hì, nhìn hai người hỏi:

Hai vị đến có đúng lúc không?

Tiền, Văn hai gã nghe giọng nói có điều khác lạ, trông ngược đánh hơn trông làng, hỏi hận là không nên đi chuyến này.

Thiết Đờm Kim Cung ngồi mé bên cười nói:

Hai vị bắt tất phải hoang mang. Lệnh Hồ công tử của chúng ta nói vậy chẳng có ác ý gì đâu. Y chỉ bảo hai vị không tới sớm thì đến muộn cũng được.

Lãng Đãng công tử khoát tay cản lại nói:

Đừng rườm lời vô ích.

Thiết Đờm Kim Cung vội đáp:

Phải rồi. Lão hủ thật đáng chết.

Rồi lão quay sang nhìn Tiền, Văn nói tiếp:

Công tử vừa thanh minh: Y dùng tiếng hát, ai là người thứ nhất lên tửu lầu liền được hưởng ân huệ thay y trả tiền bữa tiệc hôm nay...

Tiền, Văn nghe nói vậy mới yên dạ thở phào một cái. Tuy chúng phải trả tiền oan

một bữa rượu nhưng dù sao tiền cũng không quý bằng tính mạng.

Hai gã không chờ Thiết Đờm Kim Cung hết lời đã đáp ngay:

Được, được. Cái đó có chi đáng kể.

Lãng Đãng công tử vênh mặt lên “Ừ” một tiếng hỏi:

Nghe khẩu khí của hai vị thì dường như trong mình có mang nhiều tiền phải không?

Tiền, Văn hai người dở khóc dở cười, nếu trả lời không vừa ý gã là đắc tội mà nói có nhiều tiền chưa chắc đã khỏi bị tai vạ.

Hai gã trong lòng bối rối nhưng cũng niềm nở đáp:

Được công tử yêu vì...

Lãng Đãng công tử bỗng ngoảnh mặt lại nhìn Song Chưởng Thiên Vân hỏi:

Lão coi đó. Thật là hiếm có. Đã phải trả tiền cơm rượu mà vẫn vui tươi. Lệnh Hồ Bình này muốn có hai tên nô tài như vậy được chăng?

Song Chưởng Thiên Vân khẽ đằng hắng một tiếng hỏi:

Công tử muốn uống thêm chút rượu nữa không? Tại hạ thấy món ăn nguội cả rồi. Chi bằng bảo bọn chúng dọn bàn này đi lấy những món ăn nóng thay vào, công tử tính sao?

Văn Lão Cửu đột nhiên tiến lại một bước khom lưng nói:

Nếu công tử không rẻ bỏ thì bọn nô tài nguyện theo thị phụng công tử.

Lãng Đãng công tử tỏ vẻ vui mừng hỏi:

Thật thế ư?

Văn Lão Cửu lại khom lưng đáp:

Bọn nô tài cũng biết chút ít võ nghệ, nếu công tử thu dụng là điều phước cho bọn nô tài.

Lãng Đãng công tử trở vào Tiền Lão Đại hỏi:

Còn vị này thì sao?

Tiền Lão Đại cũng khom lưng đáp:

Tiền mỗ tạ ơn công tử. Từ nay bất luận công tử đi đâu, Tiền mỗ nguyện suốt đời theo gót. Chỉ xin công tử được ăn bữa cơm thôi.

Lãng Đãng công tử cười khanh khách hỏi:

Chỉ mong được ăn cơm thôi ư? Ha ha! Câu này rất tức cười. Ta cho các người hay. Các người mà theo ta thì được ăn mặc, được chơi bời, được uống rượu. Vĩnh viễn không bị người khinh khi, không ai dám trêu chọc. Bất luận đi đâu cũng oai phong bát diện, lẫm liệt tứ phương.

Tiền, Văn hai gã lại thêm lời cảm tạ.

Nguyên hai gã đã ngấm ngầm đưa mắt cho nhau, tâm ý tương đồng, đã đồng lòng mạo hiểm thì phải nghiêng răng chịu đựng. Bước thứ hai sẽ dẫn dụ tiểu tử đến địa phương chỉ định thì chẳng lo gì ba trăm lượng bạc hoa hồng không lọt vào tay.

Con người đã có tám trăm lượng bạc trắng ngàn thì trời cao biển rộng thiếu gì chỗ dung thân.

Lãng Đãng công tử dứt tiếng cười, đột nhiên nhìn Thiết Đởm Kim Cung và Song Chưởng Thiên Vân xua tay nói:

Hai vị đi đi thôi. Bản công tử có hai tên nô tài hợp ý, không cần dùng đến hai vị

nữa.

Thiết Đởm Kim Cung và Song Chưởng Thiên Vân không dám trái lệnh, vâng dạ khen phải rồi đứng lên chấp tay từ biệt xuống lầu.

Hai người đi rồi, Lãng Đãng công tử trở vào hai ghế bỏ trống bên cạnh nói:

Lại đây! Lại đây! Làm nô tài cho người thì khác, nhưng làm nô tài cho bản công tử thì lại đặc biệt. Hai người ngồi đây để bản công tử hỏi chuyện.

Tiền, Văn hai gã nghe lời ngồi xuống hai bên.

Lãng Đãng công tử hỏi:

Hai người tên họ là gì?

Tiền lão đại đáp:

Tiểu nhân là Tiền La Tiền Đa Ích, bằng hữu thường kêu là Tiền Lão Đại.

Lãng Đãng công tử gật đầu nói:

Tên hay lắm! Có tiền thì thành lão đại. Đúng thế, đúng thế, đồng thời cái nghề này cũng như Hàn Tín điều binh. Càng nhiều càng hay, càng nhiều càng thêm uy lực. Người gọi là Đa Ích là điểm đại cát đại lợi.

Lãng Đãng công tử lại quay sang hỏi Văn Lão Cửu:

Còn người tên họ là gì?

Văn Lão Cửu đáp:

Tiểu nhân là Văn Hữu Đạo, người ta kêu bằng Văn Lão Cửu.

Lãng Đãng công tử hỏi:

Người đọc sách được mấy năm?

Văn lão cửu đáp:

Tiểu nhân không được học. Mấy năm nay phải bôn tẩu bên ngoài kiếm miếng cơm nhưng cũng biết được mấy chữ.

Lãng Đãng công tử hỏi:

Người đã không đọc sách sao lại lấy tên là Văn Hữu Đạo?

Văn Lão Cửu đáp:

Tên này không phải do tiểu nhân đặt ra. Nếu công tử thấy không thích hợp thì xin cho một cái tên khác.

Lãng Đãng công tử trầm ngâm nói:

Người đã được người ta kêu bằng Văn Lão Cửu thì không cần đổi nữa. Nếu họ kêu bằng Văn Lão Đại hay là Văn Lão Nhị thì nhất định phải đổi. Vậy từ nay các người ta vẫn kêu bằng Tiền Lão Đại và Văn Lão Cửu là xong.

Hồi 3

Chủ Xài Tiền Bộc Còn Ra Về

Hai gã Tiền, Văn ngấm ngấm cao hứng. Chúng nhận thấy Lãng Đãng công tử đã say khướt, mà đối với chúng lại là một thứ an toàn.

Lãng Đãng công tử phát nắc một cái rồi hỏi:

- Các ngươi... có biết trong thành... còn chỗ nào để đi chơi không?

Hai gã Tiền, Văn lại hỏi hớp. Có điều lần này không giống lần trước. Lần trước chúng hỏi hớp vì sợ hãi, mà lần này chúng hỏi hớp vì khoan khoái.

Văn Lão Cửu làm bộ ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Những nơi trong thành này công tử biết hết rồi, coi đi ngấm lại chẳng có thú gì.

Lãng Đãng công tử gật đầu lia lịa nói:

- Phải lắm... Coi đi ngấm lại thì còn thú gì?

Tiền Lão Đại khẽ hỏi:

- Công tử có cần tìm một chỗ nghỉ ngơi không?

Lãng Đãng công tử lắc đầu đáp:

- Không... không cần... Hàng ngày... ta đã quen thể này rồi.

Văn Lão Cửu nói:

- Nếu công tử cao hứng thì tiểu nhân dẫn tới một nơi có chuyện mới mẻ nhưng đường xa một chút chứ không phải ở quanh đây.

Lãng Đãng công tử vội hỏi:

- Đường xa không thành vấn đề. Chuyện gì mới mẻ? Người nói mau đi!

Văn Lão Cửu đáp:

- Chỗ đó người ta kêu bằng “Cản Tam Quan”.

Lãng Đãng công tử hỏi:

- Sao lại kêu bằng “Cản Tam Quan”?

Văn Lão Cửu đáp:

- Cản tam quan là vượt qua ba ải: Ngân quan, Kim quan, Mỹ nhân quan.

Lãng Đãng công tử hỏi:

- Sao lại có Ngân quan... Kim quan... Mỹ nhân quan? Người nói rõ hơn được không?

Văn Lão Cửu đáp:

- Tại Tương Dương có một nhà đại phú. Lão viên ngoại cũng là một nhân vật võ

lâm. Dưới gối lão chỉ có một vị tôn nữ. Đại tiểu thư này đã đến tuổi cập kê. Lão viên ngoại vì việc kén cháu rể mà sắp đặt một tòa lôi đài do ba vị sư phó chủ tọa. Ba võ sư này đều tài nghệ kinh người, dùng màu áo để phân biệt tam cấp lôi đài. Đệ nhất cấp là Huỳnh y tổng quản, đệ nhị cấp là Lam y tổng quản, đệ tam cấp là Thanh y tổng quản...

Lãng Đãng công tử ngắt lời:

- Người định bắt ta đến đâu?

Văn Lão Cửu đáp:

- Tiểu nhân chưa nói hết.

Lãng Đãng công tử giục:

- Vậy người tiếp tục nói đi và nói cho rành mạch.

Văn Lão Cửu đáp:

- Ba cấp tổng quản đứng chủ ba trận. Ai đả bại được Thanh y tổng quản thì được thưởng một trăm lạng bạc, đả bại được Lam y tổng quản được thưởng trăm lạng hoàng kim, đả bại Huỳnh tổng quản

được lấy cô cháu gái hưởng hết gia tài, trở lên tân chủ nhân trong tòa viện trạch này.

Lãng Đãng công tử nói:

- Quả là mới mẻ thật.

Văn Lão Cửu hỏi:

- Công tử có muốn đi thử coi không?

Lãng Đãng công tử đáp:

- Vụ này đáng được suy nghĩ.

Văn Lão Cửu nói:

- Ủa! Tiểu nhân còn quên một điểm chưa báo cáo với công tử.

Lãng Đãng công tử hỏi:

- Chuyện gì?

Văn Lão Cửu đáp:

- Nghe nói vị tiểu thơ khuê các này rất xinh đẹp, mắt như mắt phượng, lưng như cánh dương liễu thướt tha, nhan sắc ăn đứt Cửu Thiên tiên nữ, hơn cả Hằng Nga nơi nguyệt điện.

Lãng Đãng công tử hỏi:

- Võ công của nàng ra sao?

Văn Lão Cửu đáp:

- Tiểu nhân chưa rõ về điểm này.

Lãng Đãng công tử đột nhiên nổi lên tràng cười khanh khách.

Văn Lão Cửu biến sắc hỏi:

- Sao công tử lại cười?

Lãng Đãng công tử cười lẩn lộn đáp:

- Toàn là chuyện hươu vượn. Bản công tử ngày nào cũng ở trong thành mà chưa nghe ai nhắc tới vụ này.

Văn Lão Cửu yên dạ nói ngay:

- Vụ này dĩ nhiên không ai nhắc tới trước mặt công tử.

Lăng Đãng công tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Văn Lão Cửu đáp:

- Chỗ nào đã có vết chân công tử thì những nhân vật giang hồ trốn lánh còn không kịp, khi nào dám nghị luận chuyện nọ chuyện kia một cách nông cạn trước mặt công tử?

Lăng Đãng công tử gật đầu nói:

- Sự thực là như vậy.

Gã nghẹo đầu hỏi tiếp:

- Ai nói cho người biết, hay chính là người đi kiếm.

Văn Lão Cửu vội đáp:

- Hôm qua tiểu nhân mới nghe được vụ này. Người cho tiểu nhân hay là một vị huynh đệ giao du từ trước. Tiểu nhân dám bảo đảm không phải chuyện giả trá.

Lăng Đãng công tử hỏi:

- Ai vậy? Một vị huynh đệ ngày trước của người ư?

Văn Lão Cửu đáp:

- Đúng thế.

Lăng Đãng công tử hỏi:

- Bây giờ thì sao? Hắn còn là huynh đệ với người không?

Văn Lão Cửu đáp:

- Dĩ nhiên là còn.

Lăng Đãng công tử hỏi vặn:

- Bây giờ cũng vẫn còn thì sao người lại bảo là huynh đệ ngày trước?

Văn Lão Cửu đáp:

- Tiểu nhân không biết cách diễn đạt tư tưởng.

Lãng Đãng công tử hỏi:

- Có khi người vụng nói chuyện... Thôi được. Ta hỏi người: Trong ba vị Thanh, Lam, Huỳnh tổng quản muốn đấu với ai cũng được hay phải theo thứ tự nhất định đánh trận đầu với Thanh y tổng quản?

Văn Lão Cửu đáp:

- Không nhất định.

Lãng Đãng công tử hỏi:

- Thế thì làm sao?

Văn Lão Cửu đáp:

- Nghe nói người đã lòi đài tự lượng sức mình mà hành động, muốn đấu với ai cũng được. Nếu coi trăm lạng bạc nhỏ quá mà tự tin có đủ năng lực vượt cấp khiêu chiến thì đến thắng đệ nhị quan hay đệ tam quan cũng được.

Lãng Đãng công tử nói:

- Điểm này thật đặc biệt.

Văn Lão Cửu nói:

- Người huynh đệ của tiểu nhân... khi rời khỏi Tương Dương thì lòi đài đã dựng được năm ngày mà mới có một vị được lãnh năm chục lạng bạc.

Lãng Đãng công tử hỏi:

- Người bảo bao nhiêu?

Văn Lão Cửu đáp:

- Năm chục bạch ngân.

Lăng Đãng công tử hỏi:

- Ít nhất là trăm lượng bạc mà sao lại lãnh có năm chục?

Văn Lão Cửu đáp:

- Nghe nói người đó giữ được thể quân bình với Thanh y tổng quản. Lão viên ngoại nhận thấy như vậy cũng hiếm rồi liền đặc biệt tặng năm chục lượng.

Lăng Đãng công tử hỏi:

- Người có biết họ tên người đó không?

Văn Lão Cửu đáp:

- Nghe nói y là đệ tử phái Hoa Sơn, lối ba mươi tuổi, còn họ tên thì chưa nhắc tới.

Lăng Đãng công tử trầm ngâm rồi tự nói một mình:

- Hơn ba mươi tuổi, theo niên canh thì hẳn vào hàng đệ nhị đệ tử ở phái đó. Những đệ tử đời thứ hai ở phái Hoa Sơn đều là cao thủ võ lâm hiện nay... Không ai qua được cửa quan thứ nhất... hừ hừ ta phải đi coi mới được.

Hai gã Tiền, Văn nghe nói trong lòng phấn khởi mừng thầm.

Lăng Đãng công tử bỗng ngừng đầu lên hỏi:

- Người đã lời đài có phải tuân giữ quy củ gì không? Tỷ như thông báo tên họ, sư thừa, môn phái, không được dùng binh khí ám khí hay gì gì đó?

Văn Lão Cửu đáp:

- Không hạn chế chi hết. Nghe nói trước đài treo một bó đai lưng chia làm ba màu sắc vàng, lam, xanh. Ai muốn qua cửa nào thì rút dây lưng thắt vào mình. Sau khi thượng đài rồi sẽ cùng tổng quản tiếp chiến. Có thể dùng binh khí, còn ám khí thì phải nói rõ trước.

Lăng Đãng công tử gật đầu nói:

- Được rồi! Sáng mai thượng lộ.

Văn Lão Cửu hỏi:

- Bây giờ công tử định đi đâu?

Lãng Đăng công tử đáp:

- Đến Vạn Hoa Lô.

Hôm sau vào khoảng giờ thìn, trên đường quan đạo từ Lạc Dương xuống Tân Dã, tiếng vó ngựa vang lên. Ba người kỵ mã xuất hiện. Chính là Tiền Lão Đại, Văn Lão Cửu và con người đi tới đâu gây chuyện đến đó tức Lãng Đăng công tử Lệnh Hồ Bình, nhị thiếu bảo chúa ở Kỳ Sĩ Bảo.

Vào khoảng giờ ngọ, ba người đến gần tiểu trấn Y Xuyên.

Lãng Đăng công tử nhìn hai gã hỏi:

- Trong mình các ngươi còn bao nhiêu tiền?

Tiền Lão Đại đáp:

- Tiểu nhân còn chừng bảy, tám lượng.

Văn Lão Cửu nói theo:

- Trong mình tiểu nhân đại khái cũng còn bấy nhiêu.

Lãng Đăng công tử nhẩm tính:

- Ô! Bảy tám lượng với bảy tám lượng cộng lại chưa được hai chục lượng. Các ngươi thử tính coi với số tiền này có đủ ba chúng ta ăn xài dọc đường từ đây đến Tương Dương không?

Tiền, Văn hai gã đồng thanh đáp:

- Nếu chúng ta tần tiện thì bấy nhiêu đủ rồi.

Lãng Đăng công tử lắc đầu nói:

- Các ngươi muốn làm sao thì làm, nhưng bản công tử không làm sao tiết kiệm được.

Tiền, Văn hai gã nghĩ thầm:

- Chủ nhân xài tiền của nô tài mà đi đâu cũng khệnh khạng. Thật là một kỳ văn cổ kim hiếm có.

Lăng Đãng công tử hiển nhiên chẳng lý gì đến hai gã suy tính. Hắn xuống ngựa dắt đến một phạn quán ở đầu thị trấn.

Vào quán rồi Lăng Đãng công tử tự mình chấm một bàn đầy thức ăn, kêu lấy một hồ rượu, lại bảo hai gã Tiền, Văn ngồi ở bàn khác và gọi lấy cho chúng một mâm bánh bao và bát canh, rồi hắn giải thích:

- Những nhân vật giang hồ phải giữ luật lệ chia ngôi chủ bộc, chẳng thể không

có giới hạn.

Đoạn hắn hát hàm hỏi:

- Các người nghĩ có phải không?

Hai gã Tiền, Văn nghĩ tới số bạc tám trăm lạng sắp vào tay, đành cung kính đáp:

- Đúng thế!

Lăng Đãng công tử dọc đường bữa nào cũng ăn thịt, uống rượu, ngủ phòng thượng hảo. Ngựa cũng phải nuôi bằng thực vật đắt tiền. Hai gã Tiền, Văn nghiêng răng chịu đựng đói rét.

Với số tiền mười mấy lạng ăn xài chẳng được bao lâu. Khi đến Nam Dương chúng hết sạch chẳng còn một đồng.

Hôm ấy Lăng Đãng công tử kêu hai gã lại hỏi:

- Ở giải đất này các người có người quen không?

Tiền, Văn lắc đầu đáp:

- Không có.

Hai gã đã hiểu chỗ dụng ý của công tử. Nếu nói là có người quen tất hắn bảo đến mượn tiền.

Dù hai gã gốc đến đâu cũng chẳng tội gì đi vay nợ cho người ta xài.

Hai gã bảo không có bạn rồi trong lòng ngấm ngấm đắc ý nghĩ bụng:

- Bây giờ thử xem vị công tử này còn đồng nào cần gì vào bọn ta?

Chẳng ngờ Lãng Đãng công tử thấy hai người lắc đầu, chẳng những không ra chiều thất vọng mà tỏ vẻ cao hứng vỗ đùi nói:

- Không có một người quen nào. Hay tuyệt!

Hai gã Tiền, Văn ngơ ngác nhìn nhau nghĩ không ra tại sao Lãng Đãng công tử ở trong tình trạng này vẫn còn cao hứng?

Lãng Đãng công tử đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi hỏi khẽ:

- Các người có nhớ khu rừng cây trên đường đi vào thành không?

Hai gã Tiền, Văn nghi hoặc nhưng cũng gật đầu.

Lãng Đãng công tử lấy làm vừa ý lại hỏi:

- Bản ý của ta các người đã hiểu chưa? Đêm nay không trăng sao rất thuận tiện cho mình hành động. Các người đi làm một mẻ.

Hai gã Tiền, Văn rất đỗi ngạc nhiên. Chẳng khi nào chúng ngờ tới một vị thiếu bảo chúa lại thốt ra câu này.

Lãng Đãng công tử thấy hai gã lộ vẻ ngần ngại, không nhin được hỏi ngay:

- Sao?

Tiền Lão Đại ấp úng đáp:

- Vụ này...

Lãng Đãng công tử hỏi gặng:

- Vụ này làm sao? Các người không dám làm hay không muốn làm?

Văn Lão Cửu háng dặng một tiếng đáp:

- Bọn tiểu nhân thì chẳng sao, chỉ e vụ này đồn ra ngoài có thể tổn thương đến danh dự công tử, nên... Chà chà...

Lãng Đãng công tử nói ngay:

-Ta bảo các người đi cũng là vì vậy. Các người thì lo cóc gì? Các người là các người, ta là ta. Vạn nhất vụ này bị tiết lộ cũng chẳng liên quan gì đến ta.

Tiền Lão Đại muốn nói nữa, nhưng Văn Lão Cửu nắm lấy gã gạt đi.

- Lão Tiền! Công tử đã nói rõ rồi, còn tranh biện gì nữa? Đi! Chúng ta đi thôi.

Hai người ra khỏi cửa khách điếm, Tiền Lão Đại không nhịn được, oán trách:

- Lão cửu! Lão không nghĩ...

Văn Lão Cửu khẽ hắng dặng một tiếng cười lạt hỏi:

- Tiểu đệ không nghĩ gì? Hừ! Chính lão đại mới không nghĩ. Theo lão đại thì làm thế nào? Lão đại tưởng muốn rắn đầu với hấn chẳng?

Tiền Lão Đại ra chiều chán nản hỏi:

- Vậy bây giờ làm thế nào?

Văn Lão Cửu thờ dài đáp:

- Còn làm thế nào nữa? May ở chỗ nơi đây cách Tương Dương không xa. Chỉ còn đường đến chỗ cô vợ của tiểu đệ xem có lấy được mấy lạng để cứu nguy lúc cấp bách này chẳng?

Tiền Lão Đại phấn khởi tinh thần nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Xuýt nữa ta quên lão đệ ở đây có một vị “như ý phu nhân”. Chúng ta đi cho lẹ, vụ này không thể chậm trễ được.

Văn Lão Cửu trịnh trọng đáp:

- Nhưng Văn mỗ xin nói trước. Dù là anh em thì đồng phân bạc cũng phải cho minh bạch. Món tiền này bất luận được nhiều hay ít, sẽ tính vào tiểu đệ...

Tiền Lão Đại chịu ngay đáp:

- Cái đó đã hẳn.

Văn Lão Cửu khoát tay nói:

- Vậy lão đại chờ ở đây. Tiểu đệ đi một lát rồi trở lại ngay. Có tiền vào tay rồi, chúng ta hãy tìm một nơi chơi bời chừng hai trống canh. Châu hầu thằng lỏi này thật là mệt trí. Chúng ta đã bảo ở đây không có người quen thì thủy chung phải giữ như vậy.

Tiền Lão Đại gật đầu nói:

- Được rồi! Lão đệ cứ phóng tâm mà đi.

Ở ngoài thành, Văn Lão Cửu lặn mò trong đêm tối đến trước Tam Hợp Viện. Gã

tung mình nhảy lên vượt qua bờ tường đất, nhón gót đi tới dưới cửa sổ Tây Sương.

Có lẽ vì trong lòng hồ thẹn, gã không dám lên tiếng hô hoán mà chỉ dơ tay lên khẽ gõ mấy tiếng.

Nữ nhân trong nhà khẽ hỏi vọng ra:

- Ai? Tiểu Ngụ phải không?

Văn Lão Cửu không khỏi ngạc nhiên tự hỏi:

- Tiểu Ngụ là ai?

Nhưng gã hiểu ngay vụ này là thế nào, bất giác lửa hờn ghen bốc lên cao ba trượng, xuýt nữa nổi nóng.

Tiếng kẹt vang lên, cửa mở. Một nữ nhân thò đầu ra ngoài bảo:

- Vào đi! Đồ quý ở đâu?

Văn Lão Cửu không nói năng gì xông vào chụp lấy đá liền.

Tiền Lão Đại đứng trong bóng tối ngoài đầu đường thấy lão cửu tay xách bao vải lật đặt đi tới, gã hớn hờ chạy ra đón chìa ngón tay cái lên nói:

- Còn lấy được bao gì đó? Tiền mỗ rất khâm phục lão đệ là người chu đáo.

Hôm sau lên đường rồi, Lãng Đãng công tử ngồi trên lưng ngựa ngó hai gã cười

nói:

- Bản công tử nói không sai mà. Gió to trợ lửa, đêm tối giết người, khác nào đàn bà ngựa ngáy lén lút với đàn ông, chỉ cần chân tay mau lẹ và gan dạ hơn người là được. Bây giờ chúng ta chẳng có tiền xài rồi là gì?

Món tiền thứ hai lại xài hết sạch thì vừa đến Tương Dương.

Ba người tiến thành chứng thực được ngay tin kia rất đúng. Lôi đài dựng lên ở ngoài ô cửa tây.

Sau khi vào nghỉ khách điếm, Lãng Đãng công tử nhìn hai gã nói:

- Mai các người sẽ coi bản công tử. Các người muốn bạc có bạc, muốn vàng có vàng, hay muốn hạ cả tam quan để các người làm tổng quản tương lai giữ tiền lương.

Tiền Lão Đại nói:

- Tiểu nhân muốn xin công tử cho nghỉ nửa ngày.

Lãng Đãng công tử hỏi:

- Để làm gì?

Tiền Lão Đại đáp:

- Tiểu nhân có bà cô trú ngụ ở Đông Hương, muốn nhân cơ hội này đến thăm một chuyến.

Lãng Đãng công tử nói:

- Khen cho người có lòng hiếu thảo. Vậy người đi đi.

Tiền Lão Đại tạ ơn đi rồi. Lãng Đãng công tử lại nhìn Văn Lão Cửu hỏi:

- Người có bà con cô bác gì ở đây không?

Văn Lão Cửu ngạc nhiên tươi cười đáp:

- Tiểu nhân không có thân thích nào cả.

Lãng Đãng công tử đột nhiên đổi giọng hỏi:

- Này! Ta hỏi ngươi: Thằng cha Tiền Lão Đại có thể tin được không?

Văn Lão Cửu ngập ngừng:

- Công tử...

Lãng Đãng công tử chau mày nói:

- Có khi ta quá đa nghi. Không hiểu tại sao ta vẫn băn khoăn cha đó đi rồi không trở lại.

Văn Lão Cửu ngấm ngầm động tâm tự nhủ:

- Cha đó có khi đi lãnh cả phần tiền của mình tức là một ngàn sáu trăm lạng. Nếu ta ở địa vị hần cũng khó nói lắm. Vạn nhất mà thằng lỏi này đoán trúng thì Văn mỗ chịu cực khổ cho ai đây?

Lãng Đãng công tử ngáp dài nói tiếp:

- Chẳng qua ta nói vậy thôi, chắc không có chuyện đó. Sáng mai đăng đài rồi, ta cần ngủ sớm cho khỏe tinh thần. Ngươi muốn ăn uống gì thì tự mình đi kêu điểm gia lấy.

Dứt lời hần uể oải đẩy cửa vào phòng để nguyên áo nằm xuống giường. Chẳng bao lâu sau hần đã ngủ thiếp đi.

Văn Lão Cửu băn khoăn trong dạ, thấy chiều trời mỗi lúc một tối. Trong lòng gã lại càng hồi hộp. Sau gã quyết tâm tự nhủ:

- Từ đây tới đó chẳng có bao xa. Ta thử đi xem sao.

Rồi gã lẩm bẩm:

- Phải rồi! Ta đi dẫn thằng lỏi tới là nhiệm vụ coi như hoàn thành. Còn ở đây làm

chi?

Nhưng gã toan cất bước, chợt ngừng đầu lên thấy có người vẫy tay, mà người này chẳng phải ai xa lạ. Chính là Tiền Lão Đại.

Ngó thấy Tiền Lão Đại, Văn Lão Cửu tưởng chừng trút được khối đá treo ở trong lòng. Gã ba chân bốn cẳng chạy ra đón.

Tiền Lão Đại khẽ nói:

- Thằng lỏi đó đâu rồi?

Văn Lão Cửu khẽ đáp:

- Hấn ngủ rồi. Bạc đã vào tay chưa?

Tiền Lão Đại lắc đầu đáp:

- Chưa lấy được.

Văn Lão Cửu ngạc nhiên hỏi: - Tại sao vậy?

Tiền Lão Đại khẽ đáp: - Lý tổng quản sắp tới. Sau khi thấy gã tiểu tử kia họ sẽ trả tiền đủ số. Văn Lão Cửu vừa kinh ngạc vừa mừng thầm hỏi:

- Thật thế chứ?

Tiền Lão Đại đáp: - Ta lừa gạt lão đệ làm chi?

Gã hạ giọng xuống nói: - Nói khẽ chứ. Lý tổng quản đến rồi.

Hồi 4

Thiếu Nữ Đả Đài Hay Đóng Kịch

Lý tổng quản là một hán tử mập ú, sắc mặt hồng hào, áo quần diêm dúa đi trước. Theo sau là nhị gia, tay cầm túi đen coi rất bệ vệ. Văn Lão Cửu biết cái túi đen đó trong đựng chẳng phải châu báu thì cũng là vàng

lá.

Lý tổng quản không hô hoán hai gã, để tiểu nhị dẫn vào hậu viện.

Văn Lão Cửu nói:

Thử vào coi.

Tiền Lão Đại vội cản lại nói:

Chờ ở đây được rồi. Y mượn tiếng đi coi phòng ốc sẽ trở lại ngay, cần gì phải vội vã.

Tiền Lão Đại nói không sai. Chỉ trong khoảnh khắc Lý tổng quản đã từ nội viện đi ra.

Tiền, Văn hai gã khác nào mèo thấy mỡ chạy lại khẽ nói:

Tổng quản không sai chứ?

Lý tổng quản mặt lạnh như tiền gật đầu đáp:

Đúng rồi! Hai người rất đặc lực.

Bốp! bốp! Hấn vươn tay tát hai cái rồi khịt mũi một tiếng dẫn nhị gia tay cầm túi đen hăm hăm ra khỏi khách điểm.

Tiền Lão Đại nhìn bóng sau lưng hai người đi xa rồi đưa tay sờ má đau rất hỏi:

Vụ này... vụ này là thế nào?

Văn Lão Cửu đứng thộn mặt ra như tượng gỗ hồi lâu mới lẩm bẩm:

Chẳng lẽ... chẳng lẽ thằng lỏi đó là giả?

Tiền Lão Đại sừng sốt la thất thanh:

Phải rồi! Nếu đúng là thằng lỏi đó thì mấy bữa trước hẳn ở Nam Dương đã bảo chúng ta làm việc đó. Nào! Chúng ta tiến vào coi.

Dứt lời gã ngoắt tay rảo bước đi trước tiến vào hậu viện.

Trên thượng phòng số ba ở hậu viện đã thắp một ngọn đèn dầu, nhưng trong phòng tịch mịch, chẳng thấy bóng Lãng Đãng công tử đâu.

Dưới ánh đèn, một tờ giấy để lại trên viết mấy dòng chữ:

“Bản công tử đi thăm cô bác. Cảm ơn hai vị đã chiêu đãi ở dọc đường”.

o O o

Hôm sau vào khoảng giờ ty trong quán trà Lâm Giang ở cửa bắc thành Tương Dương đang lúc nhộn nhịp, bỗng thấy ba vị trà khách xuất hiện khiến người ta phải chú ý.

Lâm Giang trà quán chiếm địa điểm rất thuận tiện, ngày thường cũng đông khách. Hiện nay ngoài cửa tây lập lỏi đài lại càng náo nhiệt. Trước nửa tháng từ ngày lập lỏi đài, cả những quán trà mới dựng lên cũng kẻ ra người vào tấp nập.

Ngoài cửa tây sau khi dựng lỏi đài, thiếu gì hán tử đeo kiếm lui tới? Những kiếm khách vào quán trà chẳng có chi là lạ? Vậy thì làm sao đối với ba hán tử đeo kiếm này người ta lại đặc biệt chú ý?

Nguyên ba hán tử tiến vào quán trà đều lỏi ba chục tuổi, chẳng những quần áo giống nhau, mà tướng mạo cũng y hệt. Thậm chí những trường kiếm đeo trên lưng cũng cùng một loại. Ai nấy đều nhận ra bọn họ là huynh đệ đồng bào, không thể phân biệt người nào lớn, người nào nhỏ.

Chủ quán vội chạy ra đón, khom lưng tươi cười hỏi:

Kính chào ba vị đại gia. Ba vị dùng trà gì?

Ba anh em tựa hồ chưa nghe rõ. Ba cặp mắt đảo nhìn khắp quán, dường như để tìm chỗ ngồi.

Trà bảo khế giơ tay ra cười nói:

Trong này còn bàn trống.

Nụ cười còn trên mặt trà bảo đột nhiên tắt ngấm, vì hấn chưa dứt lời thì ba khách nhân đã trở gót đi ra không ngoảnh cổ lại.

Giữa lúc ấy trong góc tây bắc quán trà, một hán tử mặt có vết sẹo thở phào một cái tựa hồ trút được gánh nặng, nhìn một lão già mặc áo xám ngồi đối diện nói:

Cuộc đả lôi đài ngày mai chắc sẽ vui nhộn.

Lão già áo xám lắc đầu đáp:

Lão hán xem chừng ba anh em nhà này không phải đến đây để đả lôi đài.

Hán tử mặt sẹo ngạc nhiên hỏi:

Vậy ba anh em họ từ tỉnh Thái Nguyên xa xăm chạy tới Tương Dương vì việc gì?

Lão già áo xám đáp:

Hôm qua lão hán nghe người ta đồn ba anh em chi đó đã hạ thủ vào Thương Ưng đạo nhân phái Võ Đang để đoạt thanh Hàng Long kiếm ở gần Lạc Dương nhưng kết quả lại lọt vào tay một chàng thiếu niên áo tía, khiến ba anh nhà này bị uổng một phen tâm huyết. Lão hán đoán là ba anh em nhà họ bữa nay đến Tương Dương có lẽ để truy tung Tử y thiếu niên kia.

Hán tử mặt sẹo hỏi:

Tử y thiếu niên là người thế nào?

Lão già áo xám đáp:

Không hiểu. Có người bảo gã là Nhị thiếu bảo chúa ở Kỳ Sĩ Bảo.

Hán tử mặt sẹo dường như kinh hãi hỏi:

Nếu vậy hẳn là Lãng Đãng công tử hay sao?

Lão già áo xám gật đầu.

Hán tử mặt sẹo tự nói một mình:

Nếu Tử y thiếu niên đoạt mất bảo kiếm đúng là Lãng Đãng công tử thì ba vị sát tinh ở Quan gia tại Thái Nguyên chuyến này sẽ gặp đối thủ.

Hán tử ngừng đầu nhìn lão già áo xám hỏi:

Lão già cho là chuyến này Lãng Đãng công tử đến Tương Dương không phải vì vụ đả lôi đài ư?

Lão già áo xám gật đầu đáp:

Có thể như vậy.

Hán tử mặt sẹo ra chiều hứng thú hỏi:

Vụ này thật quái dị. Lão họ Dương tuy có tiền, nhưng trước kia lão chỉ là một nhân vật hạng ba trong võ lâm mà trong trang thu dụng được ba vị tổng quản như vậy không hiểu họ từ đâu tới?

Lão áo xám hơi ngạc nhiên hỏi lại:

Cả lão đệ cũng không biết ư?

Hán tử mặt sẹo nhăn nhó cười đáp:

Tại hạ tuy vẫn ở dải đất này, nhưng đối với ba vị đại tổng quản thủ lôi đài thì lần này mới được nghe danh, thật là mắc cỡ.

Lão áo xám nâng chung trà lên uống một hớp. Lão vừa thò tay vào bọc vừa đảo mắt nhìn quanh tựa hồ muốn gọi tiểu nhị lại tính tiền.

Hán tử mặt sẹo dường như sực nhớ ra điều gì “Ừ” một tiếng hỏi:

Thật là thất lễ. Tại hạ chưa xưng tên. Tại hạ họ Đàm, tên gọi Đại Kinh, ngoại hiệu là Long Trung Chi Hồ. Quý tính đại danh lão gia là gì?

Lão áo xám mỉm cười đáp:

Tiện hiệu của lão hán, lão đệ đã nhắc tới rồi kia mà?

Hán tử mặt sẹo ngạc nhiên hỏi:

Nhắc tới bao giờ?

Lão áo xám mỉm cười đáp:

Lão hủ là Lệnh Hồ Bình.

Hán tử mặt sẹo há miệng líu lợi nói:

Té ra là lão...

Lão áo xám từ từ đứng dậy cười đáp:

Phải rồi! Kêu bằng “lão” bỉ nhân không dám đâu. Lãng Đãng công tử chính thị.

o O o

Ngoài cửa tây thành, trên khu đất rộng trước Dương gia trang đã qua một ngày trầm tịch, nay lại nhiệt náo như chùa mở hội.

Tiếng ho hắng, tiếng hỏi thăm sức khỏe, tiếng người xô đẩy nhau la oai oái, thêm vào tiếng bán hàng rong. Chỗ nào cũng ầm ầm ỳ ỳ rối loạn cả lên.

Vừa qua giờ thìn, trước lôi đài chật ních những người, tưởng chừng nước cũng không chảy qua được.

Lúc này trên lôi đài trước mặt vẫn chưa ai lên mà người nào cũng thò đầu vươn cổ nhìn ra vẻ thích thú.

Trên đường lớn từ phía xa xa đột nhiên có tiếng vó ngựa vọng lại. Tiếp theo cát

bụi tung bay. Ba con tuấn mã xuất hiện.

Ngồi trên lưng ngựa là những hán tử thanh niên võ phục, lưng đeo trường kiếm.

Ba hán tử lối ba chục tuổi từ cách ăn mặc cho đến diện mạo, binh khí nhất thiết giống nhau. Cả ba con ngựa đều là lương câu màu hồng thẫm ở ngoài quan ải.

Mọi người ngó thì thảo bàn tán. Một người nói:

Hay lắm! Hay lắm! Lại có chuyện vui nhộn.

Người khác hỏi:

Ông bạn bảo ba người này là ai?

Người này đáp:

Quan gia tam huynh đệ ở Thái Nguyên.

Người thứ ba nói:

Thảo nào tướng mạo rất oai phong.

Hắn hỏi tiếp:

Hồ tiêu đầu! Ba anh em nhà này so với môn hạ phái Côn Luân bữa trước thế

nào?

Hồ tiêu đầu đáp:

Ông bạn muốn hỏi môn hạ phái Côn Luân ư? Ha ha! Gã tiểu tử đó đã ăn thua gì.

Nhưng mọi người lại thất vọng vì Quan gia tam huynh đệ ở Thái Nguyên đến quảng trường không vào thẳng lối đài. Họ dừng ngựa nhìn nhau tìm người trong đám đông, chứ không phải vì mục đích đá lối đài như quần chúng dự đoán.

Ai nấy tự động tránh ra để nhường lối, nhưng ba người đi qua lại lần vào chỗ trống. Quảng trường vẫn đông đặc.

Giữa lúc ấy góc tây bắc quảng trường bỗng thấy một lũ trẻ nít chạy lại trước mặt ba kỵ sĩ. Chúng ngoảnh mặt ngắm nghía ba người một lúc rồi tản ra, dất tay nhau thành một vòng tròn vây quanh ba con ngựa vừa nhảy vừa hát:

Quan lão tam ngồi trên lưng ngựa thóa mạ:

Tiểu tạp chủng!

Hắn giơ tay lên muốn quất roi ngựa xuống đầu tên lớn nhất.

Quan lão đại vội vươn tay cản lại nói:

Tam đệ hãy khoan.

Hắn nói rồi từ trên lưng ngựa nhảy xuống bắt một đứa lớn tuổi nhất trong đám, cúi xuống cười nói:

Tiểu bằng hữu! Các em hát hay quá.

Thằng nhỏ cựa quậy giơ bàn tay lên hỏi:

Kẹo đâu?

Quan lão đại móc ra một xâu tiền giơ lên hỏi:

Bài ca đó ai dạy các ngươi? Ngươi nói ra ta cho xâu tiền này đi mua kẹo.

Thằng nhỏ mau mắn đáp:

Đó là Lệnh Hồ công tử dạy chúng cháu hát.

Quan lão đại lại móc một xâu tiền nữa ra nói:

Vị Lệnh Hồ công tử đó hiện giờ ở đâu. Ngươi cho thúc thúc hay thúc thúc lại cho ngươi xâu tiền này.

Thằng nhỏ quay mặt nhìn về phía tây bắc, lắc đầu đáp:

Không thấy y đâu nữa rồi.

Quan lão nhị và Quan lão tam không nhìn được cũng nhìn về phía tây bắc. Lúc này chỉ thấy dưới gốc cây dâu có người gánh củ cải ngồi nghỉ. Gã là một thanh niên đội mũ cỏ, mặc áo vải xanh. Gã không có việc gì làm lấy một củ cải ngồi ăn.

Quan lão nhị động tâm cúi xuống hỏi:

Này! Tiểu đệ đệ. Lệnh Hồ công tử có phải là gã bán củ cải kia không?

Thằng nhỏ lắc đầu đáp:

Không phải. Người bán củ cải là Thái Nhị Ma mặt rỗ tổ ong, còn Lệnh Hồ công tử đẹp lắm.

Quan lão đại hỏi:

Lệnh Hồ công tử mặc áo gì?

Thằng nhỏ đáp:

Y mặc trường bào màu xanh.

Quan lão đại ngẫm nghĩ, lại móc một xâu tiền nữa nói:

Ta cho cả bọn đi mua gì ăn, nhưng phải nhớ từ giờ không được hát bài đó nữa, hiểu chưa?

Bọn trẻ nít được ba xâu tiền mừng quá, nhảy chân sáo bỏ đi.

Bọn trẻ đi rồi, Quan lão đại nhảy lên ngựa đảo mắt nhìn toàn trường rồi quay lại nhìn lão nhị và lão tam nói:

Chúng ta giải tán và ở gần đây chờ đợi.

Một hồi tù và vọng lại. Phía trước lôi đài ba lá cờ từ từ kéo lên.

Trên quảng trường tiếng hoan hô vang dội một góc trời. Cờ kéo lên tức là ba vị tổng quản đứng chủ ba cửa quan đã lên đài.

Ba mặt đài kéo cờ chưa bao lâu, bỗng thấy hai thiếu nữ xuất hiện.

Hai thiếu nữ này cùng cưỡi ngựa đi tới. Coi cách ăn mặc tựa hồ là một chủ một tỳ. Hai cô đến quảng trường, thiếu nữ đi trước quay lại nhìn nữ tỳ áo xanh nói nhỏ mấy câu. Nữ tỳ không ngớt gật đầu.

Tiếp theo thiếu nữ kia xuống ngựa đưa dây cương cho tỳ nữ rồi xuyên vào đám đông tiến về phía lôi đài.

Toàn trường lại nổi lên tiếng reo hò hồi lâu không ngớt.

Hôm nay là ngày thứ mười sau và tất cả trước sau đã đến mấy chục người lên đài rồi. Thiếu nữ này lên đài chắc bữa nay mới đến lần thứ nhất.

Thiếu nữ áo đen đến trước lôi đài đưa ngón tay nhỏ nhấn ra ngàn ngừ một lúc rồi rút sợi dây màu lam, cẩn thận cột vào cánh tay trái, điểm chân xuống đất nhảy vọt lên đài.

Mọi người nhìn rõ thiếu nữ áo đen muốn vượt cửa quan thứ hai, bất giác lại nổi trận hoan hô.

Trên lôi đài, vị tổng quản áo lam phụ trách đệ nhị quan sau khi tiếp được thông báo đã từ góc đài tiến ra.

Lam y tổng quản lối ngoài năm mươi tuổi, thân hình vừa phải. Tướng mạo tướng mạo chẳng có chỗ nào kỳ dị, nhưng cặp mắt lấp lánh như hai điểm hàn tinh tỏ ra nội công thâm hậu phi thường.

Lão chờ thiếu nữ đứng lại, lập tức tiến lên một bước chấp tay hỏi:

Nữ hiệp chuẩn bị tứ giáo bằng cách nào?

Thiếu nữ áo đen che mặt bằng tấm sa mỏng như cánh ve sàu, thủy chung không bỏ xuống. Cặp mắt cô lấp lánh phía sau tấm sa hỏi lại:

Sử kiếm được không?

Tổng quản áo lam tươi cười đáp:

Được! Được! Dĩ nhiên là được.

Thiếu nữ áo đen không nói gì nữa đưa tay qua vai rút thanh bảo kiếm, ánh ngân quang lấp lánh nghe đánh soạt một tiếng.

Tổng quản áo lam buột miệng khen ngợi:

Hảo kiếm!

Thiếu nữ áo đen ngừng đầu lên hỏi:

Quý tổng quản sử dụng binh khí gì?

Tổng quản áo lam mỉm cười đáp:

Tại hạ chỉ chuyên một đường quyền. Mong nữ hiệp nhẹ đòn cho.

Lúc này Quan gia huynh đệ đứng ở đằng xa, bất giác lại châu đầu vào nhau.

Quan lão tam hỏi:

Lão đại có nhận ra con nhỏ này không?

Quan lão đại lắc đầu đáp:

Chưa từng gặp qua.

Quan lão nhị nói:

Các môn phái nổi danh về kiếm thuật hiện nay chỉ có Võ Đang và Chung Nam. Lão đại thử coi xem có phải thị là đệ tử ở Chung Nam không?

Quan lão đại lắc đầu đáp:

Không có lý.

Quan lão tam hỏi:

Sao lại không có lý?

Quan lão đại đáp:

Phái Chung Nam môn quy rất nghiêm cẩn, nhất là đối với nữ đệ tử, trừ trường hợp vâng lệnh sư phụ còn ít khi họ lộ diện ra ngoài. Khi nào lên đó vì trăm lạng hoàng kim mà phái một tên nữ đệ tử đến đả lôi đài một cách vô vị.

Quan lão nhị ngưng thần nhìn một lúc, quay lại hỏi:

Lão đại có để ý đến thanh kiếm của thiếu nữ không?

Quan lão đại gật đầu đáp:

Thanh kiếm của thị tuy không bì kịp thanh kiếm mà gã Lệnh Hồ tiểu tử cướp đoạt, nhưng còn tốt của chúng ta nhiều.

Quan lão tam bĩu môi nói:

Nhan sắc con nhỏ này khá lắm...

Quan lão đại mỉm cười khẽ hỏi:

Tam đệ động tâm rồi chẳng? Được lắm. Chỉ cần thị không phải là đệ tử phái Chung Nam, đại ca bảo đảm trong vòng ba ngày tam đệ sẽ được thỏa mãn. Còn thanh kiếm đó để cho lão nhị sử dụng.

Quan lão tam ra chiều cảm kích đáp:

Nếu được đại ca thành toàn cho thì tiểu đệ và nhị ca nhất định giúp đại ca kiếm cho bằng được gã Lệnh Hồ tiểu tử để đoạt lại Hàng Long kiếm.

Quan lão đại vừa cười vừa vẫy tay nói:

Hay lắm! Hay lắm! Đừng nói nữa để tên tiểu tử đó có thể thừa cơ chuẩn bị. Chúng ta lại tản ra mỗi người giữ một bên.

Lúc này giữa quảng trường im phăng phắc, cả những kẻ bán hàng vật xung quanh cũng tạm thời đình chỉ không một tiếng rao.

Thiếu nữ áo đen sử dụng cây kiếm bạc chẳng khác con ngân long uốn khúc, lúc vươn ra lúc co lại mau lẹ như chim hồng. Mũi kiếm của cô toàn nhắm đâm vào những huyết trí mạng trên mình tổng quản áo lam.

Những ngàn vạn người ở dưới đài lúc này vẫn lo cho cô chỉ có ưu thế bề ngoài.

Thiếu nữ áo đen đã biến chiêu đến cùng cực mà thủy chung không dụng được tới tà áo tổng quản áo lam. Chưởng pháp của lão hiển nhiên phát huy chân lực nội gia, kinh phong rít lên ào ào. Bảo kiếm của thiếu nữ áo đen chẳng bị kinh phong hất ra thì cũng bị chưởng chỉ phóng tới khiến cô phải biến chiêu hoặc thu về để tự bảo vệ.

Lúc này một thiếu niên mặc áo trường bào vải xanh đứng trước đài không xa đám đông. Thiếu niên không có gì lạ mắt, vì bữa nay số đông mặc áo xanh.

Chỉ có một điểm bất đồng là các thiếu niên khác đều há miệng giương mắt nhìn cuộc đấu cơ hồ nghẹt thở, còn thiếu niên này nhú cặp lông mày dường như càng coi càng nóng ruột không nhẫn nại được.

Gã lảm bảm:

Đóng kịch giả. Quả là cuộc đả lôi đài giả hiệu.

Gã khẽ háng dặng một tiếng lảm lũi lũi ra khỏi đám đông.

Thiếu niên vừa cúi đầu đi về phía hậu đài, vừa đi vừa nghĩ thầm:

Con nha đầu này sử dụng kiếm pháp của Thư gia ở Đổng Quan, nếu thị không phải là con gái của Phong Vân Kiếm Khách thì cũng là đệ tử của lão. Cứ coi thị ra chiêu thì cuộc thành tựu hiển nhiên không kém gì Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên. Tên tổng quản áo lam phụ trách đệ nhị quan tuy không phải hạng kém cỏi nhưng cũng chẳng

hơn gì Quan gia huynh đệ. Con a đầu tẩn công mười hiệp không hạ được là vì mỗi lúc đến chỗ khản yếu lại giả vờ sơ hở không hiểu nguyên nhân vì đâu?

Gã lảm bảm:

Hừ! Trong vụ này có điều ngoắt ngoéo. Đồng Quan cách đây hàng ngàn dặm mà địa vị Phong Vân Kiếm Khách trong võ lâm chẳng có liên quan gì đến họ Dương ở đây. Hơn nữa giả sử hai nhà Thư, Dương có mối tình nghị thì cần gì bày ra cử động này để che mắt ai? Phải rồi! Trong vụ này nhất định phải có nguyên nhân mà ta quyết khám phá cho bằng được.

Gã bán củ cải ngồi dưới gốc dâu thỉnh thoảng nhìn lên đài, đột nhiên có người vẩy tay, gã cho là muốn mua củ cải vội gánh chạy lại.

Người vẩy tay ở hậu đài chính là thiếu niên mặc trường bào vải xanh, nhưng lúc này chàng đã bỏ tấm áo đó ra để lộ cái quần vải màu lam bên trong. Chàng chờ gã kia gánh củ cải đến gần, cầm một thoi bạc đưa ra hỏi:

Cả gánh bấy nhiêu đã được chưa?

Gã gánh củ cải tên gọi Thái Nhị Ma thấy thoi bạc nặng đến ba lạng không khỏi kinh ngạc, miệng ấp úng:

Tướng công... tướng công đừng nói giỡn. Phải chăng tướng công muốn giểu kẻ cùng nghèo?

Thiếu niên không bằng lòng đáp:

Ai giểu chú làm chi?

Thái Nhị Ma Tử ngập ngừng:

- Tiểu nhân muốn nói... gánh củ cải này... kể cả quang gánh không đáng năm phân bạc... mà tướng công cũng chẳng phải thực lòng muốn mua củ cải... thì bỏ nhiều bạc ra làm chi?

Thiếu niên nhét bạc vào tay gã nói:

Cái đó chú mặc kệ ta.

Dứt lời chàng cời tấm áo xanh, bỏ hai ba chục củ cải vào gói để lại.
Đoạn chàng cất gánh lên vai và dặn Thái Nhị Ma:

Chú nhớ hãy chờ ở đây khi ta gánh qua đường rồi, chú đem mớ củ cải này bày ra dưới gốc dâu, kêu bọn trẻ đến chia cho chúng. Nếu có ai hỏi, chú bảo Lệnh Hồ công tử dặn làm thế. Chú đã nhớ chưa? Thử nói một lượt cho ta nghe.

Thái Nhị Ma liền nói:

Đây là Lệnh Hồ công tử bảo phải làm thế.

Chàng thiếu niên lại dặn:

Phải rồi. Nhớ kỹ. Lệnh Hồ công tử. Nếu chú nói sai lát nữa ta quay về trả lại gánh và đòi lại bạc.

Thái Nhị Ma hỏi:

Còn tấm trường bào của công tử thì sao?

Thiếu niên đáp:

Chú lấy mà mặc. Ta cho chú đó.

Thiếu niên dứt lời toan đi, chợt nhớ ra điều gì quay lại giơ tay lên nói:

- Chú đưa cái nón cỏ cho ta.

Hồi 5

Thăm Tinh Hình, Mỹ Phụng Cải Nam Trang

Thái Nhị Ma sừng sốt rồi niêm nở cười nói:

Phải rồi.

Hắn vội lấy cái nón rách nát đội trên đầu xuống hai tay dâng lên.

Lãng Đãng công tử đón lấy nón đội vào, khẽ háng dặng một tiếng, đứng ngay người lên, hai tay nắm hai bên quang gánh, cất gánh ngất ngưỡng bước đi, miệng hát khúc tiểu điệu theo mé quảng trường tiến ra đường lớn.

Chàng đi trên đại lộ, bỏ lại phía sau quảng trường đông đảo.

Tiếp theo một tiếng thét vang pha lẫn với những tiếng kinh ngạc.

Gã quay đầu nhìn lại thấy trên lôi đài, thiếu nữ áo đen đang cúi xuống lượm kiếm, tên tổng quản áo lam đứng bên chấp tay như người xin lỗi.

Lãng Đãng công tử ngó thấy không khỏi cười thầm trong bụng tự nhủ:

Diễn kịch khá đấy!

Quan lão tam ngồi trên lưng ngựa đảo mắt nhìn quanh bỗng la lên:

Ồ kia! Lão đại, lão nhị! Các vị hãy nhìn coi.

Quan lão đại và quan lão nhị nhìn theo đều không khỏi kinh ngạc.

Nguyên ba anh em nhà này đã ngó thấy dưới gốc dâu ở góc tây bắc, thanh niên mặc áo vải xanh đang chia củ cải cho bọn trẻ nít.

Quan lão tam ra chiều cao hứng vẫy tay nói:

Đúng là thằng lỏi đó không sai. Đi!

Hắn chưa dứt lời đã từ trên lưng ngựa nhảy vọt ra lao về phía tây bắc hạ xuống dưới gốc dâu.

Quan lão đại và quan lão nhị không dám chần chừ cũng từ trên lưng ngựa song song nhảy vọt ra.

Quan lão tam đến gốc dâu trước, không khỏi thộn mặt ra nhìn.

Tuy đây không phải là lần đầu hấn ngó thấy người mặt rỗ, nhưng lúc này và nơi đây hấn nhìn người mặt rỗ rất khó chịu.

Quan lão đại và quan lão nhị song song rượt tới, hỏi ngay:

Chuyện gì vậy? Lão tam!

Quan lão tam tựa hồ không nghe thấy giọng tay ra trở nói:

Người... Người?

Thái Nhị Ma cầm nắm củ cải giơ lên như vật quý báu nói:

Đây là củ nhà trồng ở dưới đất, vỏ mỏng thịt non, vừa ngon vừa giòn, tiêu đàm hóa thực, ăn vào sáng mắt, trị cả hàn nhiệt. Nhị Ma này quyết chẳng nói sai. Không ngon là không lấy tiền...

Gã nói tới đây đột nhiên dừng lại. Nguyên gã nói tới tiền mới chợt nhớ ra món củ cải này đã để cho người ta lấy ba lạng bạc, không thể bán lần thứ hai được.

Quan lão tam tức quá, muốn chạy lại đánh tên mặt rỗ một bạt tai.

Quan lão đại biết tính tình tam đệ vội chạy lại cản đường. Hấn nhìn Thái Nhị Ma hỏi:

Phải chăng huynh đệ là Thái Nhị Ma?

Thái Nhị Ma đáp:

Phải rồi. Thái Nhị Ma chính là tiểu nhân.

Quan lão nhị lại hỏi:

Cái gánh của tiểu huynh đệ đâu rồi?

Thái Nhị Ma đáp:

Lệnh Hồ công tử gánh đi rồi.

Quan lão đại sừng sốt hỏi:

Sao?

Thái Nhị Ma đáp:

Lệnh Hồ công tử dặn tiểu nhân sau khi rời khỏi nơi đây thì đem củ cải chia cho bọn tiểu quỷ này. Nếu ba vị cũng muốn...

Quan lão nhị đưa mắt nhìn quanh đột nhiên dùng phép truyền âm nói:

Con nhỏ sắp đi rồi. Hãy đuổi theo thị là điều khẩn yếu.

Quan lão đại và Quan lão tam quay đầu nhìn ra quả nhiên thấy thiếu nữ áo đen đang cầm dây cương do ả nữ tỳ đưa cho để lên đường.

Ba anh em họ Quan đưa mắt cho nhau, bỏ mặc Thái Nhị Ma, xoay mình chạy đi lấy ngựa.

Mọi người tên quảng trường thấy thiếu nữ áo đen và Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên bỏ đi hết, chẳng còn gì đáng lưu luyến, cũng lục tục giải tán.

Cuộc đả lôi đài bữa nay đến đây kể như kết thúc.

Tối hôm ấy vào lúc lên đèn, ở hậu viện Bình An khách điểm đột nhiên xuất hiện một quái khách che mặt mình mặc áo xanh, không phát ra một tiếng động.

Quái khách áo xanh nhảy vào hậu viện, đảo mắt nhìn quanh rồi nhón gót chạy đến dưới cửa sổ ở phòng số năm.

Trong phòng số năm ánh đèn thấp thoáng, tiếng người nói chuyện rì rào. Phòng này có hai nữ khách nhỏ tuổi trú ngụ.

Thanh y quái khách đưa tay khẽ gõ cửa, hạ thấp giọng xuống hỏi:

Cô nương còn chưa ngủ ư?

Tiếng nói trong nhà liền dừng lại. Đèn lửa thổi tắt đi. Tiếp theo trong phòng có thanh âm lạnh lẽo của thiếu nữ quát hỏi:

Ai đó! Ai ở bên ngoài?

Thanh y quái khách khẽ đáp:

Tại hạ ở Dương trạch tới.

Thiếu nữ ở trong phòng ủa một tiếng hỏi:

Chuyện gì?

Thanh y quái khách đáp:

Tệ trang chúa bảo Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên ngủ ở Long Trung khách điểm phía đối diện. Lão nhân gia muốn hỏi cô nương có dọn vào trong trang không?

Thiếu nữ trong phòng đáp:

Các hạ về bẩm lại lệnh trang chúa là bọn tiện thiếp tạ ơn lão nhân gia có dạ quan hoài. Ba anh em nhà họ Quan trú ở phía đối diện tiểu muội biết rồi.

Thanh y quái khách hỏi:

Cô nương có dọn vào trang không?

Thiếu nữ đáp:

Không cần.

Thanh y quái khách khẽ đằng hắng một tiếng hỏi:

Cô nương còn sai bảo điều gì nữa không?

Thiếu nữ trong phòng đột nhiên hạ thấp giọng xuống hỏi:

Lúc ban ngày bản cô nương đi rồi có thấy Lãng Đãng công tử xuất hiện không?

Thanh y quái khách ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

Nghe nói y đến rồi nhưng chưa lên đài. Tệ trang chúa rất băn khoăn về nước cờ này, chẳng hiểu có đem lại hiệu quả gì không? Vì một gã tiểu tử tuyệt vô hứng thú mà phí một món tiền lớn...

Thiếu nữ trong phòng có ý không bằng lòng nói:

Trang chúa các người chỉ biết xót tiền.

Thanh y quái khách khẽ thở dài đáp:

Đúng thế thật, bọn nô tài vì vụ này đã khuyên giải lão nhân gia nhiều lần, nhưng tục ngữ nói đúng: “Giang sơn dị cải, bản tính nan di...”.

Thiếu nữ trong phòng háng dặng nói:

Người về bảo lão: “Hết bao nhiêu tiền bạc đã có người chịu hết không thiếu một đồng. Lãng Đãng công tử mà chưa xuất hiện ngày nào thì lôi đài còn để ngày ấy.”

Thanh y quái khách “ạ” một tiếng.

Thiếu nữ trong phòng lại nói:

Không còn việc gì nữa. Người về đi thôi.

Thanh y quái khách đáp:

Tiểu nhân đi đây. Cô nương hãy thận trọng.

Dứt lời quái khách lui ra len lén qua tường hoa ra ngoài.

Quái khách đi vào trong ngõ hẻm tối tăm ở phía sau khách điếm bỏ tấm khăn che mặt, mặc áo trường bào, liền biến thành một văn sĩ đứng tuổi rất nho nhã.

Quái khách hóa trang rồi vừa quanh ra phía trước khách điếm vừa nghĩ thầm:

Té ra họ dựng lôi đài vì mục đích dẫn dụ Lệnh Hồ mỗi xuất hiện để đến làm nữ tể ở Dương phủ. Ha ha! Chuyện này thật dễ dàng. Ngày mai ta nhất định lên đài để bọn họ hoan hỉ là xong.

Hôm sau trong thành Tương Dương chỗ nào cũng đồn đại một nguồn tin ít ai tin được: Quan gia tam huynh đệ ở Thái Nguyên bản lãnh đều không phải tầm thường mà chết ở hậu viện trong Long Trung khách điếm. Cả ba người hiển nhiên chết về lợi kiếm.

Kiểm thương đều ở chính giữa hai hàng lông mày.

Tin tức này lọt vào tai Lệnh Hồ Bình trong khách điếm Bình An ở phía đối diện khiến Lãng Đãng công tử giật mình kinh hãi.

Chàng không ngờ thân thủ con a đầu ở Thư gia lại ghê gớm đến thế, có thể bản lãnh thị còn cao hơn chàng. Cứ tình hình này thì

kiếm thuật của thị nhất định chẳng kém gì. Chàng định bụng sau này mà chạm trán thị là phải thận trọng.

Điều khiến chàng căm hận là tin tức Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên chết phơi thây đồn tới đồn lui hoài. Sau đó người ta còn đổ trách nhiệm này lên đầu chàng.

Lăng Đãng công tử được nghe đoạn đối thoại giữa hai người.

Một người hỏi:

Đây chắc lại là kiệt tác của Lăng Đãng công tử?

Người khác đáp:

Cái đó lại còn phải bàn!

Người này nói:

Thủ đoạn gã tàn độc thật.

Người kia đáp:

Không thể sao gọi là Lăng Đãng công tử?

Người này hỏi:

Tin đó đưa tới Kỳ Sĩ Bảo thì làm thế nào?

Người kia hỏi lại:

Đưa tới Kỳ Sĩ Bảo thì đã sao? Tàn độc ư? Ha ha! Đối với vị công tử đó, vụ này chỉ là cơm bữa.

Người này hỏi:

Thật khó hiểu anh chàng công tử tuổi trẻ kia sao lại hiểu sát như vậy?

Người kia đáp:

Trước nay Kỳ Sĩ Bảo chuyên làm bốn điều đại đức để tiêu biểu với võ lâm thiên hạ là: Cứu tế những kẻ quá cô đơn, trừ diệt quân gian ác hung dữ, điều trị những chứng bệnh nguy nan, tuyên dương nghĩa cử của người từ thiện. Nay nhị thiếu bảo chúa của họ làm việc

này tuy chẳng phải phường gian ác thì cũng loại hung bạo, chẳng lẽ lờ đi không hỏi đến?

Người kia đáp:

Về điểm này ông bạn lầm rồi.

Người này hỏi:

Tiểu đệ làm ở chỗ nào?

Người kia đáp:

Kẻ hung bạo làm điều tàn ác. Đẳng này Lãng Đãng công tử trừ diệt kẻ tàn ác. Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên, Tái Bắc Nhân Hùng, Lân Hương Tú Sĩ, Thương Ưng Tử trong Võ Đang Bát Tử đều là những kẻ gây nên thập ác không thể tha thứ. Lãng Đãng công tử giết những hạng này mà không phải ư?

Người này nói:

Té ra là thế.

Người kia nói:

Tuy lão huynh nói cũng có phần đúng nhưng Lãng Đãng công tử hãy còn nhỏ tuổi mà hành động như vậy là đa sát...

Người này hỏi:

Lão huynh tính bữa nay Lãng Đãng công tử có đến đả lôi đài của Dương gia ở ngoài cửa tây thành không?

Người kia đáp:

Tiểu đệ cũng nghĩ không ra vì lẽ gì chưa thấy y xuất hiện.

Người này nói:

Bây giờ chúng ta phải đi ngay để chiếm chỗ đứng.

Lệnh Hồ Bình ra khỏi khách điểm gặp hai tên tương tự như hán tử áo ngắn ở Lâm Giang trà quán tự xưng là Long Trung Chi Hồ bữa trước. Tên này đứng ở góc đường nói chuyện ba hoa.

Chàng thấy hai người sắp trở gót ra ngoài thành liền bước lẹ đến vỗ vai một hán tử hỏi:

Ông bạn đi coi đả lôì đài đấy ư? Chúng ta đi với nhau cho có bạn.

Hai người thấy chàng ăn mặc theo kiểu nho sinh cũng không để ý.

Một hán tử buột miệng hỏi:

Huynh đài cũng thích thú chuyện này ư?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

Chỗ nào có Lãng Đãng công tử xuất hiện là tiểu đệ nhất định đi coi. Nhất là chuyện đả lôì đài vừa mới mẻ vừa hấp dẫn, dĩ nhiên tiểu đệ không thể khiếm khuyết.

Hán tử kia cũng cười nói:

Nếu vậy chúng ta chí đồng đạo hợp. Bọn tại hạ cũng đi coi Lãng Đãng công tử

đây.

Lệnh Hồ Bình háng dạng một tiếng đáp:

Tiểu đệ rất hân hạnh.

Hán tử kia không khỏi sửng sốt hỏi:

Hân hạnh ư? Huynh đài nói vậy là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ...

Lệnh Hồ Bình vừa cười vừa đáp:

Được đi theo hai vị nói chuyện tâm đầu há chẳng là một điều hân hạnh?

Hán tử kia “Ừ” một tiếng cười nói:

Huynh đài nói nghe thú quá...

Ba người vừa chuyện trò vui vẻ vừa đi về phía tây. Lúc gần tới cửa bỗng nghe phía sau có tiếng vó ngựa vọng lại.

Ba người tránh sang một bên quay đầu nhìn lại.

Người kỵ mã đi trước là thiếu niên thư sinh cưỡi thanh câu vó trắng. Người đi sau cũng là một thiếu niên nhưng coi cách ăn mặc dường như là thư đồng của thư sinh đi trước.

Cả chủ bộc đều môi hồng răng trắng, cặp mắt đen láy, phong tư tuấn mỹ.

Hai người kỵ mã đi qua rồi, hán tử áo ngắn, thân hình tương đối nhỏ bé và gầy hơn, khen không ngớt miệng:

Quả nhiên là ngọc nhân hiếm có.

Lệnh Hồ Bình chỉ cười chứ không nói gì. Chàng nghĩ bụng:

Đôi người ngọc này mà xuất hiện bằng bộ mặt khác phải khiến cho hai gã này lác mắt.

Nguyên chàng nhìn đôi ngựa đã nhận ra hai thiếu niên chính là chủ tỳ ở Thư gia hóa trang.

Chỉ trong khoảnh khắc, ba người đã tới quảng trường ngoài cửa tây thành.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn thấy đôi chủ tỳ kia đang đứng ở góc đông nam đảo mắt nhìn quanh dường như để kiểm ai. Chàng liền nhìn hai hán tử áo ngắn chấp tay

cười nói:

Hai vị huynh đài! Tiểu đệ xin kiếu.

Hai hán tử áo ngắn đồng thời sửng sốt hỏi:

Huynh đài chẳng đã nói...

Lệnh Hồ Bình mỉm cười ngắt lời:

Nếu tiểu đệ cứ đứng đây hoài thì hai vị không có cơ hội được ngó thấy Lãng Đãng công tử.

Chàng nói rồi mỉm cười đi ngay, bỏ hai hán tử áo ngắn ngờ ngẩn giương mắt lên mà nhìn.

Lệnh Hồ Bình đi về góc đông nam đến trước mặt hai chủ tỳ kia khom lưng nói:

Kính cẩn thỉnh an Thư tướng công.

Thư Mỹ Phụng ngồi trên lưng ngựa ngo ngoe nhìn chàng ấp úng hỏi:

Phải chăng... người là... người của Dương trang chúa sai đến đây?

Lệnh Hồ Bình đứng ngay người, ngừng đầu lên mỉm cười hỏi lại:

Dương trang chúa nào?

Thư Mỹ Phụng đảo cặp mắt sáng như sao đột nhiên sa sầm nét mặt vung roi lên quát hỏi:

Người điên rồi chăng? Ai là Thư tướng công của người? Bước ngay! Nếu còn đứng đó, đừng trách ngọn roi của bản... bản công tử... vô tình.

Lệnh Hồ Bình vẫn mỉm cười đứng yên không nhúc nhích đáp:

Tại hạ bước ngay cũng được, nhưng muốn... tướng công nói rõ trước.

Thư Mỹ Phụng trừng cặp mắt tức giận lên quát hỏi:

Ta với người không quen biết nhau có gì mà nói? Cút đi!

Lệnh Hồ Bình vẫn tươi cười ung dung đáp:

Tại hạ đã từng ném mùi "Cống nôi rang cho người". Bây giờ tại hạ muốn mời các hạ ném mùi vị này.

Thư Mỹ Phụng đột nhiên thộn mặt ra ngập ngừng hỏi:

Té ra người là...

Lệnh Hồ Bình không đáp, ngựa mình đột nhiên vọt lên cao ba trượng. Người chàng lơ lửng trên không vọt đi như dây khói nhẹ vượt qua đám đông lao về phía lồi đài.

Thấy có người lên đài, toàn trường nổi tiếng hoan hô vang dội.

Lệnh Hồ Bình phát phơ hạ xuống trước đài. Tiếng hoan hô đột nhiên im bặt.

Nguyên mọi người đã nhìn thấy nhân vật lên đài ung dung cầm sợi dây lưng màu vàng thắt vào lưng. Nhân vật này dám khiêu chiến với đệ tam quan khiến cho ai nấy đều kinh dị.

Sự thực không phải thế.

Sở dĩ mọi người thộn mặt ra vì chẳng ai nhìn rõ chàng dùng thủ pháp gì mà sợi dây lưng lọt vào tay chàng lúc nào.

Trên đài Lệnh Hồ Bình thắt sợi dây vàng rồi chẳng hỏi gì đến Huỳnh y tổng quản đứng ở góc đài, đã xoay mình xuống dưới vừa cười vừa chấp tay xá bốn mặt đồng dạng hô:

Đa tạ các vị bằng hữu hoan đã hô cổ võ...

Mọi người trông rõ mặt nhân vật đăng đài lại một phen thộn mặt ra.

Nguyên Lệnh Hồ Bình tinh thâm thuật dịch dung nhưng kiểu này chàng không thích. Chàng chỉ thoa làn phấn mỏng trá hình thành văn sĩ trung niên. Khuôn mặt cùng ngũ quan chưa từng thay đổi. Lúc chàng bay lên đài đã lau sạch làn phấn mỏng và hiện giờ lộ bộ mặt thiếu niên anh tuấn cho mọi người coi.

Dưới đài xôn xao mỗi người nói một câu:

Lăng Đãng công tử!

Lăng Đãng công tử!

Ta dám đánh cuộc: Vị này chính là Lăng Đãng công tử Lệnh Hồ Bình...

Hội trường khác nào nồi nước lạnh đột nhiên sôi sùng sục. Tiếng ca ngợi, tiếng la hét, tiếng hô hoán nổi lên ầm ầm, não loạn gần như đám điên khùng.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười từ từ quay lại nhìn Huỳnh y tổng quản hỏi:

Tại hạ xin đại tổng quản hãy giải thích đài quy cho nghe được chăng?

Bọn người dưới đài thấy trên đài đã thành cuộc đối lập tự nhiên mắt hết huyền não, trở lại im phăng phắc.

Đối diện với Lệnh Hồ Bình là Huỳnh y tổng quản lối sáu mươi tuổi. Người lão cao và gầy, mặt nhỏ và dài. Cặp lông mày hình thanh kiếm, đôi nhãn thần lạnh như sương. Ai ngó thấy cũng nhận ra là một cao thủ nội ngoại kiêm tu.

Huỳnh y tổng quản ngắm nghía Lệnh Hồ Bình từ đầu xuống gót chân rồi từ từ

chấp tay hỏi lại:

Các hạ là Lệnh Hồ công tử?

Lệnh Hồ Bình nở nụ cười, lạnh lùng nói:

Xin giải thích đài quy.

Huỳnh y tổng quản háng dặng đáp:

Phải lắm! Về đài quy chắc công tử đã nghe rồi. Bất luận dùng binh khí gì cũng được. Nếu sử dụng ám khí thì phải...

Lệnh Hồ Bình lắc đầu ngắt lời:

Không phải tại hạ muốn hỏi vụ này...

Huỳnh y tổng quản ngạc nhiên hỏi:

Vậy công tử muốn...

Lệnh Hồ Bình nói ngay:

Bữa nay vạn nhất mà Lệnh Hồ mỗ qua được cửa quan này thì thưởng bằng cách

nào?

Huỳnh y tổng quản tựa hồ không tin ở lỗ tai mình. Vì cuộc đả lôi đài chia làm mấy cửa quan cách thưởng thế nào chẳng ai không hiểu. Chẳng lẽ Lệnh Hồ Bình biết rồi còn giả vờ hỏi vạn?

Nhưng lão biết dù đối phương định làm khó dễ cũng chẳng thể không nói được. Lão làm bộ không nghĩ ngợi gì chấp tay đáp:

Tệ trang chúa đã cao niên, sản nghiệp thiếu người quản cố...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

Đại tổng quản đừng dài dòng nữa được không? Tại hạ mong tổng quản nói huých toẹt ra.

Huỳnh y tổng quản dầy công hàm dưỡng, quả nhiên đổi giọng đáp:

Nếu công tử thông qua được cửa quan của lão phu thì tề trang chúa nguyện ý gả tôn nữ cho, đồng thời phó thác hết sản nghiệp vào tay. Vụ này cả trời lẫn người cùng chứng giám, quyết chẳng ăn lời.

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn lão hỏi:

Không thể thay đổi điều kiện được ư?

Huỳnh y tổng quản chưa hiểu câu này có ý nghĩa gì, vẫn không do dự, gật đầu

đáp:

Đúng thế!

Lệnh Hồ Bình nhẹ buông tiếng thở dài, cười gượng nhún vai nói:

Nếu vậy đành để chờ bậc cao minh khác.

Chàng nói rồi tay cởi dây lưng đoạn đưa trả lại.

Huỳnh y tổng quản thộn mặt ra đương trường. Lão nghĩ bụng:

Ta nói làm lỡ điều gì chẳng? Nhưng có câu nào sơ sót đâu? Gã tiểu tử này... không nói vì nguyên nhân gì, ta cũng chẳng thể để gã rời khỏi lôi đài này một cách dễ dàng.

Lão nghĩ vậy khoa chân bước tới gượng cười chấp tay hỏi:

Công tử có thể nói rõ vì lẽ gì đã lên đài lại đột nhiên muốn bỏ đi chẳng?

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên nghiêm nghị đáp:

Vì tại hạ đã minh thệ với Thư Mỹ Phụng cô nương, lệnh ái của Phong Vân Kiếm Khách Thư lão tiên bối ở Đổng Quan, nên việc vào làm rể quý phủ khó bề vâng mệnh. Giả tử quý phủ thay đổi được điều ước thì dù tại hạ chẳng biết tự lượng sức mình cũng xin thử tử đấu một phen. Bằng không hai món cá và bàn tay gấu chẳng thể nào lấy cả được. Tại hạ đành bỏ món cá chạy theo bàn tay gấu.

Bao nhiêu người dưới quảng trường nghe chàng nói đều lộ vẻ chán nản lên tiếng:

Thật đáng tiếc một trường náo nhiệt...

Giữa lúc ấy ở góc tây nam, Thư Mỹ Phụng đổi thoa cài trâm cũng nghe rõ, sắc mặt tuấn tú của nàng từ màu hồng đổi sang màu trắng, lại từ màu trắng biến thành màu xanh. Nàng tức quá nghiêng răng khể thoa mạ:

Thật là quân chết đâm mặt dày, ăn càn nói rõ.

Ả tiểu tỳ giả làm thư đồng đứng bên bụng miệng cười hích hích nói:

Tỳ tử lại mong chàng tâm khẩu như nhất rồi có một ngày lộng giả thành chân. Một vị cô gia như vậy đốt đuốc đi tìm cả năm cũng không thấy. Hơn nữa nay chính miệng chàng thốt ra...

Thư Mỹ Phụng quay lại quát:

Con a đầu này không muốn sống nữa chẳng? Nói nhảm gì lắm thế?

Ả nữ tỳ rụt cổ lại, đồng thời im miệng...

Lúc này trên đài, Huỳnh y tổng quản nghe Lãng Đãng công tử đã có bạn gái mà bạn gái của chàng khéo sao lại đúng là ái nữ của lão chủ nhân chân chính. Thật là một

vụ ra ngoài sức tưởng tượng của lão, bất giác lão lẩm bẫm:

Nếu biết trước thế này thì chẳng cần dựng lôi đài làm gì cho tốn công.

Lão không rảnh để nghĩ đến chuyện khác liền đổi giọng thuận theo đối phương

hỏi:

Nếu vậy, theo ý kiến của công tử thì sau khi thông qua cửa quan này, công tử đòi điều kiện gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

Giản dị lắm! Chỉ cần cho Lệnh Hồ mỗ này làm Cẩm y tổng quản ở quý trang là được.

Huỳnh y tổng quản ngỡ ngác hỏi:

Sao lại là Cẩm y tổng quản?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

Phải rồi! Cẩm y tổng quản cũng là tổng quản trong các tổng quản.

Hồi 6

Quá Tam Quan Đoạt Chức Cẩm Y

Huỳnh y tổng quản trầm ngâm một chút rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Công tử chờ một chút được chăng?

Lệnh Hồ Bình giơ tay lên đáp:

- Xin tổng quản cứ tùy tiện.

Huỳnh y tổng quản rảo bước tiến vào hậu đài.

Chỉ trong nháy mắt lão đã trở ra tay cầm một cây thiết xích đen láy.

Lệnh Hồ Bình liếc mắt nhìn qua cây thiết xích một cái rồi ngừng mặt lên hỏi:

- Thế nào?

Huỳnh y tổng quản ôm cây thiết xích chấp tay đáp:

- Cảnh tuân đài mạng. Xin công tử lấy binh khí ra.

Chàng hô:

- Mời tổng quản!

Huỳnh y tổng quản đáp:

- Mời công tử!

Quảng trường lập tức yên lặng như tờ.

Trên đài, Lệnh Hồ Bình không khách khí gì nữa nói ngay:

- Tại hạ xin khai diễn...

Chàng vung trường kiếm, người từ Cung Trung ra Hồng Môn. Bộ pháp ung dung, kiếm vững như non từ từ đưa tới trước ngực Huỳnh y tổng quản.

Thư Mỹ Phụng ở góc đông nam ngó thấy kinh ngạc bất giác la thất thanh:

- Chiêu này là kiếm pháp gì vậy?

Tiểu tỳ đứng bên cũng không khỏi ngẩn người ra hỏi:

- Sao? Kiếm pháp đó mà tiểu thư không biết xuất xứ ư?

Thư Mỹ Phụng khoát tay gạt đi:

- Con a đầu đừng lảm miệng...

Trên đài Huỳnh y tổng quản thấy Lệnh Hồ Bình ra chiêu như vậy cũng biến sắc. Lão không tự chủ được, lạng người sang bên né tránh.

Lệnh Hồ Bình đột nhiên đứng yên lại ở giữa đài. Tay chàng vẫn cầm bảo kiếm như trước. Nhưng chàng từ từ xoay mình vẫn để mũi kiếm như bộ vị vừa rồi.

Huỳnh y tổng quản trán toát mồ hôi lấm tấm.

Lúc này lão đứng cách xa Lệnh Hồ Bình đến trượng rưỡi, nhưng dường như không muốn Lệnh Hồ Bình trở lưỡi kiếm vào trước ngực mình.

Lệnh Hồ Bình liền xoay mình bước lẹ tránh đi.

Thế rồi một người đứng ở giữa đài, một người chạy vòng quanh, tựa hồ chuyển động không ngừng.

Bao nhiêu khán giả trong quảng trường đều trợn mắt há miệng, trống ngực đánh thình thình.

Tuy đến tám chín phần mười là người người không hiểu võ công, nhưng coi tình thế khẩn trương trên đài lúc này họ đều biết cả.

Họ còn biết cuộc tỷ đấu này so với bất cứ cuộc tỷ đấu nào đều khác hẳn. Sống hay chết, thắng hay bại, quyết định trong nháy mắt. Giây phút kinh tâm động phách này khiến người ta không nỡ nhìn vào, đồng thời cũng không muốn bỏ lỡ giây phút đó.

Thư Mỹ Phụng sắc mặt mỗi lúc một lợt lạt, miệng không ngừng lảm bảm:

- Thật là một tên tiểu ma vương khả ố...

Ả nữ tỳ đứng bên bàn khoản khẽ hỏi:

- Tiểu thư thử coi Thượng sư phụ của chúng ta có phải đối thủ với tiểu ma vương này chăng?

Thư Mỹ Phụng hậm hực nói tiếp tựa như để mình nghe:

- Bây giờ ai mà biết được? Tên tiểu ma vương kia sử Thất Tuyệt kiếm pháp của Đinh Mão kỳ sĩ nào đó. Bữa nay Thượng sư phụ của chúng ta bảo toàn được cái mạng già đã là hay lắm rồi.

Tiểu tỳ buột miệng nói:

- Không phải đâu.

Thư Mỹ Phụng ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Cái gì mà có phải với không phải?

Tiểu tỳ chớp mắt đáp:

- Cô nương bảo... Tiểu ma vương này sử Thất Tuyệt kiếm pháp của Đinh Mão kỳ

sĩ ở trang bảo đó ư?

Thư Mỹ Phụng nhìn thị hỏi:

- Thế thì làm sao?

Nữ tỳ lắc đầu đáp:

- Theo nhận xét của tỳ nữ thì không thể thế được.

Thư Mỹ Phụng “Ồ” một tiếng hỏi:

- Lạ chưa! Người là tên a đầu mà dường như hiểu hơn cả bản cô nương. Người thử nói nghe tại sao lại không thể thế được?

Tiểu tỳ chớp mắt đáp:

- Chẳng lẽ cô nương không biết tiểu ma vương đã bị trục xuất khỏi trang bảo hai năm. Sau khi tiểu ma vương rời khỏi Kỳ Sĩ Bảo, Đinh Mão kỳ sĩ mới được tuyển vào.

Thư Mỹ Phụng hé môi một lúc mới “Ồ” một tiếng nói:

- Phải rồi! Ta hồ đồ thật. Hai người, một người ra khỏi một người tiến vào, thường chưa thấy mặt nhau thì truyền thụ kiếm pháp vào lúc nào?

Sắc mặt nàng bình tĩnh trở lại, gạt đầu nói tiếp:

- Thế thì không quan hệ gì. Thượng sư phụ của chúng ta luyện được môn Lượng Thiên Xích hơn đời mà tên tiểu ma vương này không sử Thất Tuyệt kiếm pháp của Đinh Mão kỳ sĩ thì gã khó có cơ hội thắng được.

Dưới đài chủ tỳ chắc mắt như vậy, nhưng chính Huỳnh y tổng quản ở trên đài hiển nhiên chưa tỏ ra chút gì lạc quan hết.

Cây Lượng Thiên Xích trong tay Huỳnh y tổng quản đã thử đối chọi mười mấy chiêu khác nhau, nhưng kết quả chưa có chiêu nào dẫn dụ được mũi kiếm của Lệnh Hồ Bình chuyển hướng.

Sau mũi kiếm lại dùng bất biến ứng phó với vạn biến xoay chuyển theo thân hình, thủy chung vẫn trở vào trước ngực lão.

Huỳnh y tổng quản dường như lâm vào tình trạng vô kế khả thi. Sau lão đành di chuyển Lượng Thiên Xích đến trước ngực để giữ thế thủ. Đồng thời lão cất tiếng hỏi:

- Phải chăng công tử sử dụng Thất Tuyệt kiếm pháp?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi lại:

- Tổng quản coi có giống chiêu thức trong Thất Tuyệt kiếm pháp không?

Huỳnh y tổng quản láo liêng cặp mắt háng dặng một tiếng đáp:

- Lão phu không dám nói quyết.

Lệnh Hồ Bình cười ruồi đáp:

- Dù tại hạ nói ra chắc tổng quản chẳng có cách hóa giải được. Kiếm pháp này do bản công tử sáng lập thành một nhà riêng biệt kêu bằng Lăng Đãng kiếm pháp.

Không ngờ chàng chưa dứt lời, bóng đen thấp thoáng trước mắt Huỳnh y tổng quản đã vung cây thiên xích nhảy xổ lại đánh tới nhanh như gió.

Nguyên Huỳnh y tổng quản thúc đẩy đối phương nói năng cũng là một sách lược. Lão nhân lúc Lệnh Hồ Bình phân tâm để đáp lời đề tụ chân khí, rồi không chờ Lệnh Hồ Bình nói hết câu đã cúi mình xuống vọt tới nhanh như chớp. Cây thiên xích trong tay nhắm trúng cổ tay cầm kiếm của Lệnh Hồ Bình đập xuống.

Chỉ thấy hai bóng người thấp thoáng, tiếp theo là tiếng “Rắc” vang lên. Hai người hợp rồi lại chia. Cả hai bên lùi về vị trí cũ.

Lệnh Hồ Bình hơi thở nhẹ nhàng, nét mặt vẫn ung dung như trước.

Huỳnh y tổng quản tuy chưa thương tổn mấy may nhưng cây Lược Thiên Xích trong tay nguyên trước dài hai thước rưỡi, bây giờ chỉ còn một khúc ngắn chừng tám tấc.

Tiếng hoan hô dưới đài nổi dậy vang trời.

Cả người ngoài cũng ngó thấy hội hợp, vừa rồi Lăng Đãng công tử Lệnh Hồ Bình hiển nhiên hạ thủ không nữ tuyệt tình.

Ai cũng cho là Lăng Đãng công tử đã ra tay đến trình độ này mà cách ứng biến lại thần tốc phi thường. Nếu không phải sau khi thắng trận chàng sẽ trở thành Cẩm y tổng quản tương lai thì chàng muốn đánh vào đâu trong người Huỳnh y tổng quản cũng dễ như chơi.

Trên đài, Lệnh Hồ Bình chờ cho Huỳnh y tổng quản đứng vững lại, mới chấp tay

hỏi:

- Hiệp vừa rồi tại hạ chỉ chiếm phần tiện nghi về bảo kiếm sắc bén, chưa đủ để phân biệt công lực cao thấp. Đại tổng quản có muốn thay đổi khí giới rồi tỷ thí keo nũa không?

Huỳnh y tổng quản liếc mắt ngó cây Thiên xích trong tay chỉ còn một khúc, liền bỏ xuống chấp tay đáp:

- Tạ ơn công tử đã nhẹ đòn không hạ sát. Lão phu chịu thua rồi.

Dưới quảng trường lại nổi lên một trận hoan hô cơ hồ thủng cả màng tai.

Tuy trận đấu chưa có đổ máu, nhưng cũng là một đại sự có người thông qua mỹ nhân quan.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười toan đáp lời, bỗng thấy Thanh y tổng quản và Lam y tổng quản làm chủ đề nhất và đệ nhị quan từ hai bên đài song song tiến lại.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn đã đoán ra chỗ dụng ý của hai người xuất tịch lúc

này.

Chàng tự hỏi:

- Bản công tử tự đưa mình vào lồng, họ đạt mục đích rồi phải chăng muốn thu trường? Khi nào ta để họ tiện nghi thế được?

Chàng không đợi hai người lên tiếng, đã đứng chắn trước mặt Huỳnh y tổng quản cười hỏi:

- Thế này đã đủ xác định danh nghĩa Cẩm y tổng quản của Lệnh Hồ mỗ chưa?

Huỳnh y tổng quản không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Dĩ nhiên xác định rồi.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

- Vậy Lệnh Hồ mỗ có thể dùng danh nghĩa Cẩm y tổng quản ở Dương phủ để tuyên bố mấy lời với các vị bằng hữu không?

Huỳnh y tổng quản tuy trong lòng do dự, nhưng ngoài miệng bắt buộc dĩ phải đáp ngay:

- Dĩ nhiên là được.

Lệnh Hồ Bình không khách khí gì nữa xoay mình bước ra trước đài nhìn xuống quảng trường đồng dạc hô:

- Lệnh Hồ mỗ lấy tư cách là Cẩm y tổng quản ở Dương phủ tuyên bố: Bắt đầu từ hôm nay, tòa lôi đài này quyết định tiếp tục bày ra một

tháng...

Ba vị tổng quản đứng ở phía sau đều biến sắc.

Thanh y tổng quản và Lam y tổng quản đưa mắt ra hiệu cho Huỳnh y tổng quản có ý bảo lão tìm cách cản trở. Nhưng Huỳnh y tổng quản lắc đầu quày quặt tỏ cho đồng bọn biết: “Hiện giờ gã đã danh chính ngôn thuận là Cẩm y tổng quản trong Dương phủ. Và lời tuyên bố đã phát ra có cản trở cũng không thể rút lại được nữa.”

Lệnh Hồ Bình chờ cho tiếng reo hò ở dưới đài yên lặng rồi đồng dục nói từng tiếng:

- Có điều về phương diện thưởng cần thay đổi đôi chút. Theo quy định mới ai thông qua được Thanh y tổng quản thưởng vàng trăm lạng. Thông qua được Lam y tổng quản thưởng vàng năm trăm lạng. Thông qua được Huỳnh y tổng quản thưởng vàng ngàn lạng.

Tiếng hoan hô từ tứ phía nổi lên:

- Hay lắm! Hay lắm!
- Thế mới xứng đáng!
- Thưởng hoàng kim hết mới thật là tuyệt!

Lam y tổng quản dùng phép truyền âm hỏi:

- Lão Thượng! Thằng lỏi này tuyên bố bừa bãi. Chúng ta phải nghĩ cách nào kìm hãm lại chứ? Nếu để gã tiếp tục huênh hoang nữa thì rồi đây bọn ra phúc đáp với Dương đại lão gia làm sao?

Huỳnh y tổng quản cũng dùng phép truyền âm đáp:

- Phùng huynh cứ yên dạ. Vấn đề giải thưởng không có gì nghiêm trọng đâu. Gã đã tính hẹn ước kỳ hạn có một tháng. Qua hạn đó tự nhiên vô sự.

Thanh y tổng quản dùng phép truyền âm hỏi:

- Một tháng những ba mươi ngày không phải thời gian ngắn ngủi.

Huỳnh y tổng quản nhăn nhó cười hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Cũng lúc này trong góc quảng trường về phía đông nam đôi chủ tỳ đều nhăn tít cặp lông mày.

Nữ tỳ miệng lảm nhảm:

- Tiểu thư nói đúng. Tên tiểu ma vương này quả là khả ố. Gã chủ trương loạn xà ngầu như vậy thì Thư gia chúng ta có núi vàng cũng không đủ cho gã vung tay. Lại ở chỗ ba vị tổng quản nhà mình sao lại không tìm cách cản trở gì.

Thư Mỹ Phụng lắc đầu đáp:

- Không thể trách họ được.

Tiểu tỳ ra chiều không phục hỏi:

- Không trách bọn họ thì trách ai? Tiểu tỳ mà ở trên đài quyết chẳng để cho tên tiểu ma vương đó tuyên bố vung vít.

Thư Mỹ Phụng thờ dãi đáp:

- Có trách là trách họ ngay từ lúc trước không nên lấy danh nghĩa Cẩm y tổng quản tặng cho gã. Bây giờ địa vị gã đã cao hơn cả thì các vị còn nói gì nữa.

Nữ tỳ chưa chịu, hỏi tiếp:

- Thế thì rồi đây có người quá quan, hoàng kim tặng thưởng có phải giao đủ số không?

Thư Mỹ Phụng đáp:

- Dĩ nhiên phải đủ.

Nữ tỳ hỏi:

- Nhiều quá không lấy đâu ra để trả thì làm thế nào?

Thư Mỹ Phụng đáp:

- Kỳ hạn chỉ có một tháng, người quá quan được không nhiều đâu. Những nhân vật chân chính ở địa vị cao cả, chẳng thể để cho vàng bạc làm động tâm. Còn hạng người trục lợi ít ai đủ bản lĩnh quá quan. Ba vị tổng quản nhà mình đều mang tuyệt kỹ, thắng được không phải là chuyện dễ dàng.

Dưới quảng trường tiếng người nhón nháo, Lệnh Hồ Bình đành phải chờ cho sự huyên náo bớt xuống rồi mới lên tiếng:

- Xin liệt vị bằng hữu yên lặng một chút để Lệnh Hồ mỗ còn có ít lời muốn trình

bày.

Dưới đài nghe chàng nói đều im tiếng.

Lệnh Hồ Bình lại tuyên bố:

- Đa tạ các vị. Bây giờ Lệnh Hồ mỗ xin nhắc tới vấn đề chung thân của Dương cô nương trong bản phủ.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Quy định trước không khởi hàm hồ và tương đương nguy hiểm. Thử hỏi: Nếu nhân vật đến gõ cửa quan thứ ba là kẻ hung bạo, chẳng có lòng thương hương tiếc ngọc mà lại gặp may qua được của quan thì hạnh phúc một đời của cô nương há chẳng bị chôn vùi? Trường hợp người quá quan có vợ rồi song là phường hiếu sắc thì làm thế nào?

Ba tên tổng quản đứng đằng sau không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Một đằng như để hỏi: “Đã nghe rõ chưa? Mối lo âu của chúng ta từ trước đến nay là thừa. Nguyên thẳng lỗi này không hiểu sở dĩ tòa lôi đài này được đặt ra là chuyên để dẫn dụ một mình gã.” Mặt khác có ý bảo nhau: “Thẳng lỗi này coi bộ cuồng ngạo phóng túng như ngựa bất kham nhưng gã nói mấy câu này nghe được.”

Lệnh Hồ Bình háng dặng một tiếng nói tiếp:

- Vì thế Lệnh Hồ mỗ này lấy tư cách Cẩm y tổng quản trong bản phủ đặt lại ước pháp tam chương: Một là những người đến gõ cửa tam quan phải thân thể thanh bạch, phẩm mao đoan chính. Hai là chưa thành hôn. Ba là dưới ba mươi tuổi.

Dưới đài nổi lên những thanh âm:

- Có lý!

- Rất hợp lý!

- Vị Lãng Đãng công tử này xuất thân ở Kỳ Sĩ Bảo thật xứng đáng...

Lệnh Hồ Bình sa sầm nét mặt, gương cặp mắt tức giận lớn tiếng:

- Ai còn nhắc tới ba chữ Kỳ Sĩ Bảo lập tức bị hạ sát, quyết không dung thứ.

Toàn trường yên tĩnh cả lại. Thậm chí có người không dám thở mạnh. Ai cũng biết Lãng Đãng công tử nói sao là làm được như vậy.

Góc đông nam, nữ tỳ khẽ hỏi:

- Tại sao tên tiểu ma vương này không cho người ta đề cập tới Kỳ Sĩ Bảo?

Thư Mỹ Phụng mỉm cười đáp:

- Chắc vì nguyên nhân nào đó. Nhà họ Thư ta đâu phải hoàng kim nhiều quá không có chỗ để, chỉ vì gã không thì bày ra lời dài làm chi?

Nữ tỳ ra chiều nghi hoặc chớp mắt hỏi:

- Theo cô nương thì...

Thư Mỹ Phụng lắc đầu ngắt lời:

- Không phải là việc người cần biết đến. Đừng hỏi nhiều nữa.

Trên đài ba vị tổng quản đứng đằng sau Lệnh Hồ Bình lúc này nụ cười an ủi cũng mất hết, dường như không cần hỏi đến những việc làm lỗi đã qua của Lệnh Hồ Bình. Chỉ mấy lời tuyên bố vừa rồi là thừa sức để xóa bỏ hết, nhưng chàng lại không thừa nhận xuất thân ở Kỳ Sĩ Bảo làm cho ba người ngờ ngác.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn toàn trường, sắc mặt đã lộ vẻ hòa hoãn gật đầu nói

tiếp: - Hay lắm! Đa tạ các vị. Hiện giờ Lệnh Hồ mỗ chỉ còn một câu là vị nào muốn bán sẻ, sau cùng phải qua được mười hiệp dưới kiếm của bản tổng quản.

Ba vị tổng quản nghe câu này thở phào một cái.

Dưới quảng trường lại vang lên những câu hỏi:

- Muốn vào làm rể trong Dương phủ phải chống đỡ đủ mười hợp dưới lưới kiếm của Lăng Đãng công tử mới được ư?

- Nhân vật nào có đủ tài nghệ như vậy?

- Ai là người sẽ chiếm được mỹ nhân cùng tài sản?

Cuộc đả lôi đài bữa nay đến đây kết thúc.

Lệnh Hồ Bình do ba vị tổng quản đưa về phủ yết kiến trang chúa và dự yến tiệc.

Lệnh Hồ Bình vào ra mắt Dương trang chúa. Chàng mới nhìn qua mặt lão liền nhận ra là một nhân vật bù nhìn, tài mạo rất tầm thường.

Chàng không muốn đàm đạo lâu với hạng người này, chỉ thù tiếp qua loa rồi mượn cớ tẩu lượng kém, để gia nhân dẫn vào thư phòng.

Lệnh Hồ Bình bụng bảo dạ:

- Bọn họ tìm thiên phương bách kế dẫn dụ bản công tử đến đây. Bây giờ ta đã

đến rồi. Không hiểu họ còn những trò gì nữa?

Hôm sau lôi đài không còn cách nào đẹp bỏ, đành cứ để vậy. Đồng thời ngoài ba lá cờ màu vàng, màu lam, màu xanh, lại thêm lá cờ ngũ sắc cấm kỳ mà họ đã chế tạo ngay đêm hôm trước.

Ngũ sắc cấm kỳ quả nhiên hiệu quả phi thường. Trước kia giờ thìn, giờ tỵ mới có người đến. Nhưng bữa nay mới đầu giờ Mão tại quảng trường đã lúc nhúc những đầu người đen sì.

Tin tức báo vào trong phủ. Dương trang chúa lộ vẻ lo âu, đảo mắt nhìn ba vị tổng quản, ra chiều bảo họ: “Từ nay cho đến hết một tháng hoàn toàn trông vào mấy vị.”

Trong ba vị tổng quản một vị họ Thượng, một vị họ Phùng, một vị họ Thiềm.

Huỳnh y tổng quản tên gọi Thượng Nguyên Dương.

Lam y tổng quản tên gọi Phùng Giai Vận.

Thanh y tổng quản tên gọi Thiềm Thế Quang.

Ba người này không phải là tổng quản chân chính thuộc Dương phủ, nên lời nói và cử chỉ của Dương đại trang chúa, họ không coi vào đâu.

- Chúng ta đi thôi.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn ba người hỏi:

- Về thường cách quá quan đã có người đưa lên đài sẵn chưa?

Dương đại trang chúa chân tay luống cuống ấp úng đáp:

- Cái đó... Chờ... có người quá quan... rồi sẽ đưa lên.

Lệnh Hồ Bình quay sang hỏi ba vị tổng quản:

- Ba vị tính sao?

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương gật đầu, nhìn một tên gia nhân dặn:

- Vào bảo Hồ sư gia đưa ngàn lạng vàng tới...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Hãy khoan!

Tên gia nhân quay lại hỏi:

- Lệnh Hồ tổng quản có điều chi truyền dạy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Thượng tổng quản nhớ lộn số mục. Một ngàn sáu chứ không phải một ngàn lạng.

Thượng Nguyên Dương gật đầu nói theo:

- Phải rồi! Một ngàn sáu trăm lạng.

Tên gia nhân đi một lúc khuôn đến ba cái rương nhỏ. Đoàn người ra khỏi phủ đi về phía quảng trường trước lôi đài.

Phía sau lôì đài bố trí như một tòa tiều khách sảnh. Hai mặt đông tây đều đặt ba cỗ ghế da có thể nằm nghỉ. Lại có ghế vuông, có trà rượu, có hoa quả. Còn thêm hai tên nữ tỳ rất lanh lợi, khả ái. Hai bên vách ván treo đủ các thứ binh khí.

Phía trước đài dựng một cái chòi gỗ cao bốn năm thước. Người đứng trên chòi có thể quan sát động tĩnh toàn trường. Một tên trang đinh hơn ba mươi tuổi phụ trách việc thông tri cho các vị tổng quản khi có người đăng đài.

Tiếng người huyên náo dưới quảng trường ở hậu đài cũng nghe rõ.

Mấy giờ trôi qua vẫn chưa thấy dấu hiệu có người thượng đài.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang cười nói:

- Xem chừng bữa nay không có ai.

Hắn chưa dứt lời, tên trang đinh đứng trên chòi canh quay vào nói:

- Dường như có người muốn đăng đài.

Ba vị tổng quản nghe nói ngồi ngay người lên. Nhất là Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang ra chiều quan thiết. Hắn nhìn trang đinh hỏi:

- Nhân vật đó hình dạng thế nào?

Trang đinh đưa mắt nhìn trong trường lắc đầu đáp:

- Y vừa ở bên kia đi tới, nhưng trong trường đông người quá chưa nhìn rõ, có điều dường như người đó không cao mấy.

Phía trước quảng trường đột nhiên một trận cười nổi lên.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận sửng sốt hỏi:

- Trong trường cười gì vậy?

Tên trang đinh kia cũng cười, nghe hỏi liền đáp:

- Chính là nhân vật muốn đăng đài. Tiểu nhân cũng không hiểu người ta cười cái gì? Y lúc đi lúc dừng lại, hễ tới đâu là tiếng cười nổi lên tới đó. Nếu không phải tướng mạo y đáng tức cười thì y nói câu gì khiến cho người ta không thể nín cười.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương cau mày ra chiều nóng ruột hỏi:

- Chưa nhìn rõ họ ư?

Nếu không ngại có Lệnh Hồ Bình ở đó thì ba vị tổng quản muốn chạy ra đuổi tên tráng đinh xuống để mình lên chòi coi cho rõ.

Lệnh Hồ Bình vẫn nằm thẳng cẳng trên ghế da, vừa cắn hạt dưa, vừa nói chuyện với hai ả nữ tỳ.

Trong lòng chàng chỉ mong người đang đài không phải là cái bị thịt.

Bỗng tên tráng đinh trên chòi la thất thanh:

- Ủa, tiểu nhân đoán trúng rồi.

Tên tráng đinh không nhịn được giục:

- Các vị coi kìa, con người cao không đầy năm thước trong tay lại cầm cây dọc tẩu dài bảy thước. Hoạt kê hơn nửa là điệu bộ đi đứng của y rất khệnh khạng tựa hồ bên mình chẳng có ai. Coi y chẳng khác thổ địa được phần thiệp mời, mũ áo xanh xang. Ha ha! Thật là tuyệt!

Ba vị tổng quản không thể bác bặc được nữa, tới tấp nhảy lên chòi canh châu đầu nhìn ra.

Lệnh Hồ Bình vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Chắc quái nhân còn xa nên ba vị đại tổng quản ngồi trên chòi gỗ không lên tiếng.

Lúc này Lệnh Hồ Bình ngoài mặt tuy trấn tĩnh như trường mà trong bụng cũng ngầm kinh dị.

Hồi 7

Quái Khách Thông Qua Đệ Nhất Quan

Chàng đã tưởng nhân vật này là một trong bốn vị kỳ sĩ nhưng theo lời mô tả của trang đình thì hiển nhiên không phải một vị nào trong bọn đó, vì tứ kỳ sĩ Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần, Đinh Mão đều là những trang hảo hán tấm thân bảy thước ngang tàng, chẳng có ai thấp lùn dưới năm thước mà cũng chẳng có vị nào nghiện thuốc lào.

Huỳnh y tổng quản đột nhiên quay lại khẽ nói:

- Lệnh Hồ tổng quản! Mời tổng quản ra đây.

Lệnh Hồ Bình đối với người mới đến đã nảy dạ hiếu kỳ, nghe gọi lập tức từ trên ghế mây nhảy xuống mỉm cười chạy đến hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang tự động đứng lên nhường chỗ.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ tổng quản có biết lai lịch nhân vật này không?

Lệnh Hồ Bình nhìn theo ngón tay lão trở, nhận thấy nhân vật kia hình thù quả như lời trang đình mô tả chứ không phải khoa trương.

Lúc này quái nhân kia đứng trước lôi đài. Theo lời diễn tả thân cao không đầy năm thước hãy còn là quá mà phải nói bốn thước mới đúng.

Quái nhân mặc tấm trường bào nửa mặc, không cũ không mới, ngoài khoác áo choàng bằng đoạn đen. Quả là thứ đoạn tốt nhưng dường như đã phế bỏ mười năm không dùng đến. Hiện giờ hai tay đã cụt, chỉ còn vạt áo như hình là đáp.

Có điều áo mặc của quái nhân quá cũ, nhưng cái mũ nhỏ hình trái dưa đội trên đầu hãy còn mới toanh. Chóp mũ hình trái anh đào đỏ chói, những nếp gấp coi rất rõ, tựa hồ vừa mua ở ngoài tiệm. Cũng

vì cái mũi quá mới mà bộ áo mặc càng tăng thêm vẻ cũ kỹ, khiến người ta có cảm giác về y phục không đồng đều.

Vừa rồi trang đình chưa đề cập tới diện mạo nhân vật này, thực tra chân tướng y mới là nguyên nhân chân chính khiến cho bất cứ ai cũng không thể nín cười được.

Gương mặt đã bé nhỏ lại dài ngoẵng. Nửa trên cái mũi khác nào củ cà rốt đỏ đặt vào, bao chiếm mất hai phần ba toàn bộ. Nửa dưới là cái miệng tun hút tựa hồ rọc để

thổi lửa.

Đôi tai bé nhỏ, nhọn hoắt dang mãi ra sau gáy nên nhìn phía chính diện thì chẳng thấy đâu.

Còn cặp mắt nhỏ ti hí. Chỉ có người đứng cạnh hoặc quái nhân liếc nhìn hai bên mới thấy.

Tướng mạo này mà lại nghênh ngang làm bộ ta đây thì đến đá cũng phải phì cười.

Dường như quái khách không lý gì đến quan niệm của kẻ khác đối với mình. Y đứng nghiêm nhiên trước lôi đài, tay mân mê bó dây lưng, đầu ngửa về phía sau ra chiều suy nghĩ lại tựa hồ chưa quyết định chủ ý, không biết nên rút lấy sợi dây màu sắc nào?

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương khẽ thúc dục:

- Lệnh Hồ tổng quản...

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên ngắt lời:

- Lệnh Hồ mỗ đã bới tìm trong ký ức nhưng tướng mạo này đừng nói tại hạ chưa từng gặp mặt mà dường như cũng không nghe ai nói nhắc tới.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận xen vào:

- Tại hạ xem chừng nhân vật này chẳng có chi đáng kể.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương hỏi:

- Ông bạn căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận đáp:

- Nhân vật đã có quái tướng như vậy mà trong tay lại có chút nghề đặc biệt, tất người giang hồ phải biết tới. Cả Lệnh Hồ tổng quản cũng chưa từng nghe ai nhắc đến chứng tỏ vị nhân huynh kia dù tài ba đến đâu cũng chỉ có giới hạn.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang kia xen vào:

- Hiện giờ y đứng đó làm chi?

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương đáp:

- Y đang lựa chọn màu sắc dây lưng.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang hỏi:

- Y lấy sợi dây nào?

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Y chưa quyết định.

Thiềm Thế Quang hỏi:

- Y lựa chọn khá lâu rồi kia mà?

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Đúng thế, không hiểu y có chủ ý gì, tựa hồ cả nắm dây lưng, chẳng có sợi nào vừa ý.

Thiềm Thế Quang mỉm cười nói:

- Thiềm mỗ dám đánh cá với ba vị. Vị nào hứng thú thì đặt cược bao nhiêu Thiềm mỗ cũng xin bồi tiếp.

Thượng Nguyên Dương quay lại hỏi:

- Đánh cá thế nào?

Thiềm Thế Quang cười đáp:

- Tại hạ đánh cá quyết định tới hậu của y là chiếu cố đến Thiềm mỗ.

Thượng Nguyên Dương hỏi:

- Sao ông bạn lại khẳng định như vậy?

Thiền Thế Quang cười đáp:

- Đánh cá thì đặt cược đi! Còn sai trật là việc của Thiền mỗ.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận hỏi:

- Thiền huynh căn cứ vào điểm nào mà đưa ra kết luận này?

Thiền Thế Quang cười hỏi lại:

- Phùng huynh có đánh cá không?

Lệnh Hồ Bình gật đầu xen vào:

- Các vị đánh cá đi. Bất luận nhiều hay ít nhị nhất thiên tác ngũ, tại hạ về phe với Thiền tổng quản.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận vốn thích đánh cá, đã toan lên tiếng đặt cược nhưng nghe Lệnh Hồ Bình nói vậy bất giác đâm ra do dự. Lão không phục cách nhận xét của Thiền Thế Quang. Nhưng họ Thiền lại được Lệnh Hồ Bình trợ trận nên lão phải suy nghĩ, vì lão chưa từng nghe nói Lăng Đãng công tử chịu thua cuộc ai bao giờ.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương cười nói:

- Thượng mỗ tưởng Phùng huynh nên để dành mấy lạng để hôm nào mời anh em uống rượu hay hơn. Thượng mỗ dám đoán chắc Phùng huynh chỉ thua chứ không thể được.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận chớp mắt hỏi:

- Thượng huynh nói vậy là nghĩa làm sao?

Thượng Nguyên Dương cười đáp:

- Vừa rồi Phùng huynh chẳng đã nói đấy ư? Phùng huynh nghĩ kỹ đi... Ô kìa!

Thiền huynh mau mau chuẩn bị ra trận.

Nguyên quái khách kia suy nghĩ hồi lâu rồi quả nhiên rút lấy sợi dây xanh.

Quán chúng trên quảng trường thấy quái khách làm bộ làm tịch hỏi lâu vẫn chưa gỡ thêm trò gì, bất giác lại phá lên cười.

Quái khách đột nhiên xoay mình lại, tay cầm sợi dây xanh giơ lên lớn tiếng quát

hỏi: - Cười cái gì? Có gì đáng cười đâu? Các người phải biết ăn nhiều nhai không kỹ. Các người có biết sợi dây này đáng giá bao nhiêu không?

Quái nhân muốn nói y rút sợi dây xanh lên đài là chắc chắn sẽ lấy được trăm lượng vàng vào tay.

Mọi người nghe nói ôm bụng mà cười.

Quái khách tức quá nhổ toẹt một cái xuống đài, không lý gì đến quán chúng nữa, quay phắt lại nhảy lên.

Trên đài, Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang ra nghênh tiếp tươi cười chấp tay

nói: - Chào ông bạn!

Quái khách tựa hồ con gà chọi tìm ăn, lắc đầu qua mé tả rồi ngoẹo qua mé hữu dòm ngó Thanh y tổng quản từ đầu xuống đến gót chân. Y ngó hồi lâu rồi gật đầu tự nói một mình:

- Ô! Tướng này coi được đây!

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang không ngờ đối phương thốt ra câu này, nhưng ngại mình giữ địa vị chủ đài không tiện tranh hơi, đành nhẫn nại, háng dặng một tiếng hỏi:

- Phải chăng khí giới của ông bạn là cây rọc tẩu cầm trong tay?

Quái khách rấp rím cặp mắt ty hí hỏi lại:

- Tổng quản sợ cảm mạo chẳng?

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang ngạc nhiên hỏi lại:

- Ông bạn nói thế là nghĩa làm sao?

Quái khách chớp mắt đáp:

- Nếu không thế thì sao tổng quản ho hắng hoài? Người ta thường nói: Ho lâu thành bệnh lao. Đại tổng quản chớ coi thường. Phải biết một ngọn lửa nhỏ có thể đốt cháy cả nhà. Những chứng bệnh trọng thường bắt đầu từ sự ươm mầm nhỏ xíu. Nếu đại tổng quản không e ngại là người ngoài thì tiểu lão giới thiệu phương thuốc hiệu nghiệm

phi thường, phương thuốc này là: Phòng phong ba đồng cân, Cát cánh tám phân...

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang ngắt lời:

- Đại khái ông bạn không phải đến đây để quá quan?

Quái khách làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Ai bảo thế?

Thanh y tổng quản lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu phải thì sao ông bạn còn nói chuyện rườm lời làm chi?

Quái khách vênh mặt lên hỏi:

- Sao? Cái đó kêu bằng rườm lời ư? Được rồi! Rườm lời là rườm lời... Vậy xin hỏi đại tổng quản thế nào mới là đúng đắn? Thế nào mới là không rườm lời?

Thanh y tổng quản trầm giọng hô:

- Động thủ đi thôi!

Quái khách “Ừ” một tiếng đáp:

- Động thủ ư? Hãy khoan! Không được. Không được... Đâu có chuyện dễ dàng

thế?

Thiềm Thế Quang ráng nhẫn nại hỏi:

- Ông bạn còn điều chi dạy bảo?

Quái khách lên mặt nghiêm trọng hỏi:

- Tiểu lão muốn thỉnh giáo đại tổng quản trước một vấn đề: Khi chúng ta động thủ điểm tới là thôi, hay đánh cho đến lúc một bên chịu thua mới kể?

Thanh y tổng quản hỏi lại:

- Ông bạn thử nghĩ xem có cần phải phân thắng bại không?

Quái khách đáp:

- Dĩ nhiên không cần...

Thanh y tổng quản hỏi:

- Thế thì còn hỏi làm chi?

Quái khách gật đầu nói:

- Đại tổng quản nói vậy tiểu lão mới yên tâm.

Thanh y tổng quản chăm chú nhìn đối phương hỏi:

- Ông bạn còn hỏi gì nữa không?

Quái khách ngẫm nghĩ rồi nói:

- À phải rồi! Tổng quản mà không nhắc, tiểu lão cơ hồ quên mất. Xin đại tổng

quản minh xác điểm tới là thôi trong giới hạn nào?

Thanh y tổng quản trở tay hỏi lại:

- Phải chăng ông bạn dùng cây rọc tẩu trong tay làm khí giới?

Quái khách gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Thanh y tổng quản nói:

- Thế này được không? Chỉ cần cây rọc tẩu của ông bạn đụng đến tà áo Thiềm mỗ mà vẫn còn nguyên vẹn là kể như ông bạn thắng rồi.

Quái khách ngó lại cây rọc tẩu, ngừng đầu lên hỏi:

- Tỷ như hiện tại, tiểu lão miệng không ngớt tìm lời nói mà đại tổng quản sơ tâm phòng phạm bị tiểu lão nhân khi bất ý điểm tới có kể không?

Mọi người trước đài nghe nói không nhịn được lại phì cười.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương ở mặt cách sau tấm ván dùng phép truyền âm hỏi:

- Lệnh Hồ tổng quản! Thành cha này điên khùng thật hay giả vờ, hoặc hấn ngớ ngẩn?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Hiện giờ khó nói lắm...

Trước đài Thanh y tổng quản dở cười dở khóc đành nghiêng răng dẹp lửa giận gạt đầu đáp:

- Dĩ nhiên phải kể.

Quái khách cao hứng hỏi:

- Thật ư? Vậy đại tổng quản hãy coi chừng.

Dứt lời y lùi lại một bước, tay cầm rọc tẩu vừa gõ xuống đất vừa ngoẹo đầu ngắm nghía tựa hồ tìm kiếm bộ vị để hạ thủ.

Một tên gàn dở cao hơn bốn thước cầm cái rọc tẩu dài hơn bảy thước coi đã hoạt kê lại còn làm bộ làm tịch đáng lẽ khiến cho người ta phải cười đến phun cơm rượu ra ngoài.

Nhưng trái lại, dưới quảng trường tiếng cười đột nhiên im bật.

Nguyên mọi người đều biết cây rọc tẩu trong tay quái khách chế tạo bằng thứ trúc thông thường, ngay khi lực người không biết rõ cũng đủ bẻ gãy chẳng khó khăn gì, nên lúc này mọi người đều muốn coi cho biết rõ quái khách dùng thuật tân kỳ nào khiến cho cây rọc tẩu dài hoẵng đâm trúng vào Thanh y tổng quản mà vẫn giữ được nguyên

vẹn như cũ.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang lịch duyệt phong phú, từng trải việc đời, dường như đã nhận ra quái khách chân tâm định quá quan, lửa giận bình tĩnh lại. Lão ngưng thần tĩnh trí chờ đợi đối phương động thủ.

Quái khách ngó tả ngó hữu một lúc đột nhiên tự nói một mình:

- Không phải chuyện dễ, không phải chuyện dễ.

Y ngừng đầu lên hát hàm hỏi:

- Tiểu lão chưa thỉnh giáo quý tính là gì?

Thanh y tổng quản đáp:

- Tại hạ họ Thiềm.

Quái khách hỏi:

- Cách xưng hô đài chủ như thế nào?

Thanh y tổng quản đáp:

- Tiệm hiệu là Thế Quang.

Quái khách hỏi:

- Quý phủ ở đâu?

Thanh y tổng quản đáp:

- Huyện Thiềm Thủy đất Lũng Tây.

Quái khách nói:

- Ô! Huyện Thanh Thủy... địa phương này rất lớn...

Thanh y tổng quản chép miệng hỏi:

- Những điều ông bạn muốn biết, Thiềm mỗ đã trình bày hết. Cái đó có giúp gì cho ông bạn không?

Quái khách gãi đầu gãi tai ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Toàn trường lại phá lên cười. Bất luận kết quả ra sao chỉ một chuyện hoạt kê này cũng đủ khiến cho người ta bật cười.

Thanh y tổng quản sa sầm nét mặt hỏi:

- Ông bạn còn đợi gì nữa?

Quái khách dường như hạ quyết tâm gật đầu đáp:

- Phải rồi! Dùng lối đầu cơ chẳng phải là thiện sách. Tiểu lão xem chừng thành thực là hơn.

Y nói rồi cất bước tiến ra, phóng cây rọc tẩu về phía trước bằng chiêu thức “Tiên Nhân Chi Lộ”. Y ra chiêu không nhanh mà cũng không chậm nhằm điểm vào huyết Kỳ môn dưới vú Thanh y tổng quản.

Miệng y nói thành thực là hơn, quả nhiên trong chiêu thuật không giở trò gì.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang thấy quái khách nói năng như đùa cợt mà lúc tối hậu ra tay hiển nhiên rất đáng kể. Y không muốn làm cho đối phương khó chịu, liền để cho quái nhân phóng cây rọc tẩu gần tới khế nghiêng mình tránh khỏi chỗ yếu hại rồi giơ tay trái lên không phóng chưởng đánh chệnh chéch tới.

Quái nhân dường như vì ra chiêu hết cỡ cũng hơi hoang mang, bất giác la lên một tiếng:

- Nguy quá!

Miệng y la, chân y cất bước tiến về phía trước tựa hồ thủ thế thu cây rọc tẩu về.

Nhưng y vì hoảng hốt chân vướng phải rọc tẩu, cả người xô về phía trước, thành ra rọc tẩu chưa rút lại được chút nào mà lại vì thu không kịp phải đâm về phía trước.

Thanh y tổng quản mỉm cười hô:

- Bằng hữu...

Hai tiếng vừa ra khỏi cửa miệng, chợt cảm thấy có điều bất diệu.

Nguyên quái khách làm bộ cử động như thu rọc tẩu về mà thật ra lúc y loạng choạng xô về phía trước đã phóng ra thật nhanh.

Thanh y tổng quản phóng chưởng vào quăng không biết là trúng kế, toan tung mình đi né tránh thì cổ tay trái đã tê chồn. Quái nhân đã nắm lấy rồi.

Quái khách ngửa mặt lên cười hi hi hỏi:

- Đại tổng quản! Xin hỏi chiêu này có đáng kể không?

Thanh y tổng quản sắc mặt lợt lạt khế giờ tay mặt lên rồi rũ xuống ngay.

Quái khách đối với Thanh y tổng quản khác nào dùng ngựa kịp thời trước miệng hang sâu, tỏ ra rất thỏa mãn liền buông tay lui về nguyên vị, kính cẩn nói:

- Cảm ơn tổng quản đã nhân nhượng.

Thanh y tổng quản không nói gì được nữa, quay về phía sau, mặt lạnh như tiền hô:

- Dương Phúc! Đem đồ thưởng ra đây.

Đến bây giờ mọi người trong quảng trường thấy quái khách thắng trận mới nổi tiếng hoan hô như sấm dậy hồi lâu không ngớt.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận ở hậu đài lắc đầu lẩm bẩm:

- Trận này thật thua oan.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương mắt sáng lên khe khẽ nói:

- Thằng cha này sở trường về Cầm nã thủ pháp. Nhưng Thượng mỗ tin rằng về phương diện đó nhất quyết hẳn không cao minh bằng Phùng huynh. Thế nào? Phùng huynh có muốn xuất trận dùng cách gậy ông đập lưng ông gỡ lại thể diện cho bọn mình chăng?

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận lắc đầu đáp:

- Phùng mỗ xem chừng lão coi nghề này như trò chơi, quyết không nên để hẳn lại thông qua đệ nhị quan.

Thượng Nguyên Dương nói:

- Mình cứ thử coi không ngại gì.

Dứt lời lão nhảy xuống ngăn chặn tên gia đình thì thầm nói nhỏ mấy câu. Trang đình nghe rồi gật đầu lia lịa.

Trước đài, quái khách thấy trang đình Dương Phúc bưng rương vàng đi ra tươi cười, y lại đón lấy miệng nói:

- Đa tạ! Đa tạ!

Dương Phúc cũng niềm nở hỏi:

- Thừa cao nhân! Cao nhân có hứng thú thông qua đệ nhị quan chăng?

Quái khách hỏi lại:

- Đệ nhị quan được thưởng bao nhiêu?

Dương Phúc đáp:

- Năm trăm lượng.

Quái khách hỏi:

- Năm trăm lượng... cũng hoàng kim chứ?

Dương Phúc đáp:

- Phải rồi!

Quái khách nói:

- Hay quá! Hay quá! Năm trăm lượng thì ra gấp năm. Thông qua cửa quan này bằng năm cửa quan trước. Một người có năm trăm lượng hoàng kim mới ăn được miễn đời.

Dương Phúc cười hỏi:

- Thế nào?

Quái khách tự nói một mình:

- Mẹ ơi! Năm trăm lượng. Món tiền lớn quá khiến cho người ta chẳng thể nào

không động tâm.

Dương Phúc lại giục:

- Cao nhân định thế nào?

Quái khách khoát tay đáp:

- Hãy khoan! Để tiểu lão còn nghĩ đã. Ồ... Nếu qua được cửa quan này là có sáu trăm lạng hoàng kim, thành đại phú ông rồi. Dù không qua được vẫn còn một trăm lạng cũng là tiểu phú ông. Qua không nổi sẽ ra sao? Bất quá chịu đau đòn là cùng.

Dứt lời y nắm tay lại đấm len không nói:

- Phải rồi. Cứ làm thế này.

Dương Phúc hoan hỷ hỏi:

- Cao nhân quyết định rồi chứ?

Quái khách lại khoát tay đáp:

- Đừng vội. Đừng vội, Để tiểu lão thu thập xong sẽ tính cũng chưa muộn. Này, này! Cái rọc tẩu của tiểu lão đâu rồi?

Có kẻ hiếu sự vội lượm rọc tẩu đưa lại.

Quái khách tạ ơn đón lấy, y bưng cái rương nhỏ đựng vàng để vào góc đài rồi đứng ngay người lên tiến vào giữa đài, vỗ ngực vung tay nói:

- Ai làm chủ đệ nhị quan? Xin mời ra đây.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận lên tiếng từ hậu đài mỉm cười từ từ bước ra.

Quái khách chờ lão đứng lại, rồi như lần trước, y ngoẹo đầu ngoẹo cổ ngấm nghĩa một hồi, máy môi muốn nói lại thôi.

Lam y tổng quản cười hỏi:

- Tướng mạo tại hạ thế nào?

Trong quảng trường lại nổi lên tràng cười.

Quái khách nhấp nháy cặp mắt hỏi:

- Xin hỏi tổng quản...

Lam y tổng quản vừa cười vừa ngắt lời:

- Tại hạ là Phùng Giai Vận quê ở phủ Ninh Viễn, đất Hán Trung. Phải chăng ông bạn muốn hỏi cái đó?

Quái khách lắc lư cái đầu đáp:

- Không phải...

Lam y tổng quản “Ừ” một tiếng hỏi:

- Vậy ông bạn muốn hỏi gì?

Quái khách nhấp nháy cặp mắt hỏi:

- Trước kia tổng quản cùng người giao thủ ra tay có nặng lắm không? Đã có ai mất mạng về tay tổng quản chưa?

Lam y tổng quản ngơ ngác hỏi lại:

- Ông bạn hỏi cái đó là có ý gì?

Quái khách làm bộ nghiêm trang đáp:

- Tiểu lão muốn nói: Hoàng kim dĩ nhiên là năm trăm lượng hoàng kim mà mất cái mạng già thì sao? Vì thế tiểu lão phải hỏi để biết chừng.

Lam y tổng quản không nhịn được phì cười nói:

- Không nghiêm trọng đến thế đâu.

Quái khách gục gặc cái đầu đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Vừa rồi các vị ở hậu đài tất nhiên đã nhìn rõ, biết tiểu lão chỉ có bản lĩnh về Cầm nã thủ, không chừng các hạ lại là tay tổ. Nghề này mà chưa đến độ xuất thần nhập hóa, biết đâu chỉ cất tay một cái không làm cho người ta què cụt. Vì lòng tham mà thành người tàn tật há chẳng uổng lắm ư?

Lam y tổng quản hỏi:

- Ông bạn hỏi vậy phải chăng là muốn rút lui?

Quái khách đáp:

- Đừng nói giỡn.

Lam y tổng quản hỏi:

- Thế thì ông bạn muốn Phùng mỗ phải lập tờ bảo đảm chẳng?

Quái khách đáp:

- Thế thì các hạ càng nói giỡn hơn trước.

Lam y tổng quản hỏi:

- Ông bạn có điều yêu cầu gì, nói rõ ra được không?

Quái khách đáp:

- Tiểu lão muốn thương lượng.

Lam y tổng quản hỏi:

- Thương lượng cách nào?

Quái khách đáp:

- Tiểu lão muốn cùng đại tổng quản lập ra ước pháp nhất chương.

Bất luận là ai

chiếm được thượng phong cũng nhẹ đòn cho.

Hồi 8

Quái Khách Đấu Với Lệnh Hồ Bình

Lam y tổng quản hỏi:

- Nói một cách khác thì cũng như trận đấu, cứ điểm đến là thôi chứ gì?

Quái khách đáp:

- Ý kiến của tiểu lão là như vậy.

Lam y tổng quản:

- Vậy xin mời bằng hữu.

Quái khách đáp:

- Hay lắm.

Y cất bước tiến lại. Tay trái vạch một vòng dẫn dụ nhãn quang của đối phương. Năm ngón tay mặt đưa ra như móc câu nhằm chụp trước ngực Lam y tổng quản.

Cử động này của y ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Không ai ngờ lần này quái khách lại động thủ mau lẹ như vậy, không dènh dàng như lần trước. Đó là một điều Lam y tổng quản Phùng Giai Vận rất mong mỏi.

Lão thấy quái khách tuy ra chiêu mau lẹ nhưng cũng chẳng có gì tân kỳ. Lão quyết định ra chiêu “giải họa” tiếp theo là “chiêu uyển” để thử coi chỉ lực và hỏa hậu về phép cầm nã của đối phương thế nào.

Lão liền né tránh, đồng thời tay trái khoanh một vòng xoay lại móc vào khuỷu tay quái khách.

Thuật cầm nã trong võ học là môn dùng nhu khắc cương, dùng tĩnh chế động, cần nhất phải ra tay mau lẹ.

Lam y tổng quản tuy chưa quan tâm vị quái khách này, nhưng cũng không dám khinh thị. Đồng thời lão sử hai thức Kim Ty Chiền Uyển để tấn công, Kim Tiễn Giao Hoa để phòng thủ, tức là công được thì công, không được thì thủ. Đây là chiêu đầu để thăm dò, không mong gì đắc thắng.

Nhưng việc thiên hạ khó mà tiên liệu. Lam y tổng quản xoay tay móc một cái, cổ tay quái khách liền bị lão móc trúng.

Hàng ngàn cặp mắt trên quảng trường đều nhìn thấy rõ. Cổ tay quái khách đã bị Lam y tổng quản nắm giữ. Tình trạng cũng giống như vừa rồi Thanh y tổng quản bị quái

khách chụp được.

Theo lẽ, những người dưới quảng trường phải hoan hô Lam y tổng quản mới đúng người sự thực lại trái ngược: Quần chúng lại bật tiếng là hoảng và buông tiếng thở dài tha thiết.

Trên đài, Lam y tổng quản mới ra một chiêu đã đắc thủ, mặt lộ vẻ đắc ý mỉm cười, năm ngón tay vẫn nắm lấy cổ tay quái khách chứ không buông ra.

Quần chúng trong quảng trường đều nổi lòng phẫn nộ như nước triều dâng mỗi người thét một câu:

- Buông tay ra.
- Cút đi.
- Hành động hèn hạ, vô liêm sỉ.
- Nói thì hay lắm. Coi hành động mới biết phong độ...

Tiếng quát tháo đang ào ào đột nhiên im bật.

Nguyên mọi người ngó lên đài thấy quái khách đang xoay đi nửa vòng, nhìn xuống dưới đài không ngớt vẫy tay dường như ra hiệu cho ai nấy hãy yên tĩnh lại đừng nóng nảy.

Quần chúng nhìn đến Lam y tổng quản, bất giác đều thộn mặt ra.

Nụ cười của lão đã biến mất, thay cho bằng gương mặt lợt lạt, da mặt co rúm tựa hồ đau khổ không chịu nổi.

Mục quang của mọi người đưa thấp xuống càng ngạc nhiên hơn.

Nguyên cả hai đã đổi thế chủ khách mà tình trạng vẫn chưa biến hóa. Cổ tay mặt quái khách vẫn bị năm ngón tay của Lam y tổng quản nắm chặt. Lão quay vào hậu đài vừa rên là vừa quát:

- Dương Phúc... Đem tiền thưởng ra.

Tiếng hoan hô lại nổi dậy vang động một góc trời.

Phía trong lôi đài, Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương và Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang mặt mày ngơ ngác nhìn nhau như một đôi gà gỗ.

Cả Lệnh Hồ Bình xuất thân ở Kỳ Sĩ Bảo là nhà gia học uyên thâm, kiến văn quảng bác bao nhiêu võ công các phái hiện nay chàng đều rõ như bàn tay để trước mặt, mà lúc này cũng nhăn tít cặp lông mày ra chiều suy nghĩ rất lao lung.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương đột nhiên nghiêng răng nói:

- Thượng mỗ không thể tin được...

Lệnh Hồ Bình ban đầu thiện tiện chủ trương để lôi đài cả một tháng. Bản ý chàng

muốn mượn cách này để phá sản nghiệp của Dương đại trang chúa, vậy người nào thông qua liền ba cửa quan là điều chàng mong mỗi mới phải, nhưng võ công của quái khách kỳ dị quá chừng lại khiến chàng nảy dạ đồng tình với phe chủ nhân. Chàng vươn tay kêu Huỳnh y tổng quản lại nói:

- Thượng tổng quản đừng hấp tấp.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương dừng bước quay lại hỏi:

- Phải chăng Lệnh Hồ tổng quản đã biết rõ võ công cùng lộ số của thằng cha này?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Chưa.

Huỳnh y tổng quản chau mày hỏi:

- Thế thì...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Cha này quả là người hữu tâm, quyết hẳn chưa chịu đình thủ đầu. Chúng ta hãy chờ Phùng tổng quản vào hỏi cho biết rõ sự ngoắt ngoéo bên trong rồi hãy quyết định cũng chưa muộn.

Thượng Nguyên Dương vừa nóng nảy vừa cố chấp hất tay ra đáp:

- Bất tất phải thế.

Mặt lạnh như tiền, lão rảo bước tiến ra.

Huỳnh y tổng quản vừa xuất hiện thì Lam y tổng quản ở tiền đài lui vào.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang không nhịn được hỏi ngay:

- Tình trạng vừa rồi ra làm sao?

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận cười lắc đầu đáp:

- Nói ra lại mắc cỡ.

Thiềm Thế Quang nôn nóng giục:

- Sự tình đã qua rồi, mắc cỡ thì được ích gì? Phùng huynh hãy cho biết vừa rồi sau khi chụp tay hắn...

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận ngắt lời:

- Sau khi Phùng mỗ chụp được tay hắn, các vị đều cho là Phùng mỗ thắng trận rồi phải không?

Thanh y tổng quản đáp:

- Chẳng phải thế là gì?

Lệnh Hồ Bình đột nhiên khoát tay cản lại:

- Phùng tổng quản khoan rồi hãy nói để Lệnh Hồ mỗ đoán coi. Phải chăng các hạ sau khi chụp tay cha đó rồi đột nhiên cánh tay hấn phát ra một luồng hấp lực giữ chặt năm ngón tay của các hạ đồng thời cánh tay kia không ngót bành trướng nội lực khiến cho năm ngón tay của các hạ đau nhức không chịu nổi?

Phùng Giai Vận trợn mắt lên la thất thanh:

- Phải rồi. Phải rồi. Đó là môn võ công gì?

Lệnh Hồ Bình chau mày toan nói nữa thì tiền đài đột nhiên nổi lên tràng cười chói tai, tựa hồ quái khách nói câu gì khiến Huỳnh y tổng quản nghe không lọt tai.

Lệnh Hồ Bình khoát tay nói:

- Chờ lát nữa sẽ nói chuyện.

Ba người liền nhảy lên đóng gỗ nín thở nhìn qua vách ván ra ngoài.

Lúc này ở tiền đài quái khách kia đã thu sáu trăm lượng hoàng kim cất một nơi rồi xắn áo ra kiểu sắp động thủ.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương đứng một bên lặng lẽ chờ đợi. Sắc mặt xám xanh, lão không nói nửa lời.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang khẽ hỏi trang đình:

- Vừa rồi lão ta bảo sao?

Trang đình Dương Phúc hần học khẽ đáp:

- Hần bảo: Hấn thắng hai trường thì có thể thắng cả trường thứ ba và khuyên Thượng tổng quản nên suy nghĩ kỹ. Nếu Thượng tổng quản thừa nhận hấn có thể thông qua thì chỉ thu một nửa là năm trăm lượng, nhưng Thượng tổng quản bảo hấn đừng rờm lời và thôi thúc hấn mau động thủ. Hấn lại hỏi: Nếu trận này hấn thắng thì chúng ta có đưa tiền thưởng ngàn lượng ra không? Thượng tổng quản tức muốn chết người.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang cũng tức mình nói:

- Tên xú quỷ này thật là khả ố!

Quái khách xắn áo lên, buộc dây lưng khác vào. Lúc này hắn đứng dạng hai chân ra một chút như cưỡi ngựa. Tay trái đặt nơi sau gáy, tay mặt để ngang trước ngực rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Đại tổng quản đã thấy tư thức này chưa?

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương đáp:

- Tư thức đẹp lắm và chứng minh công lực ông bạn không phải tầm thường!

Trong bụng lão mắng thầm:

- Thế là lão quỷ tự tìm cái chết.

Lão vận mười hai thành công lực tiến lên một bước vung chưởng đánh tới.

Chưởng phong rào rạt tuôn ra như sóng cồn, rít lên veo veo. Cả tòa lôi đài đều rung động.

Quái khách thấy chưởng lực của Huỳnh y tổng quản cực kỳ hùng hậu trong lòng không khỏi hoang mang.

Nguyên hắn còn muốn hý lộng quỷ thần không ngờ đối phương ra tay đánh liền. Tư thức cưỡi ngựa làm cho công lực tụt xuống hạ bàn, hai chân chuyển động bất tiện đáng lý phải nghiêng rặng chiết chiêu ngoài ra không còn cách nào khác.

Nhưng quái khách dường như không nắm vững phần nào. May ở chỗ hắn chẳng cần nghĩ lại tư thế có khó coi hay không. Trước tình hình cấp bách hắn lạnh trí nghĩ ra chiêu phá giải liền lớn tiếng quát:

- Coi cước đây!

Hắn vung tay trái, toàn thân nghiêng đi tựa hồ dùng chân phải đá vào hạ bộ Huỳnh y tổng quản.

Huỳnh y tổng quản hiển nhiên đã nhìn rõ chỗ dụng tâm của quái khách, lão không sờn lòng vẫn giữ nguyên chiêu phóng lệt tới.

Quái khách thấy kế không thành liền liền đẩy hai tay cho toàn thân ngửa về phía

sau.

Huỳnh y tổng quản nghĩ thầm:

- Hay lắm. Phía sau là cửa đài. Nếu hấn tự động hạ đài thì ta tha mạng cho.

Nhưng quái khách toàn thân ngửa về phía sau mà không dùng tư thức “Kim Lý Đảo Xuyên Ba” để tự cứu mình lúc lâm nguy. Hai chân hấn vẫn chưa rời khỏi mặt đất.

Đột nhiên hấn làm như người bị đá lên không lăn đi một vòng cho đầu xoay về phía Huỳnh y tổng quản, đồng thời vận toàn lực húc vào người lão.

Huỳnh y tổng quản tuyệt không ngờ đối phương lại sử dụng thân pháp quái dị chưa từng thấy, nên không biết hóa giải bằng cách nào.

Quái khách phóng chỉ nhanh như gió, miệng lớn tiếng la:

- Huyệt Chí yêu. Huyệt Chí đường. Huyệt Hiếp môn...

Tiếp theo vù một tiếng, bóng hai người bay ra hai ngã.

Nguyên quái khách tuy miệng hô những huyệt đạo có thể điểm trúng mà sự thực hấn chưa ra tay.

Hai người phân khai rồi, quái khách cười hì hì hỏi:

- Thế nào. Bây giờ tổng quản còn có thể nghĩ kỹ được.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương sắc mặt lúc đỏ bừng lúc trắng bợt, đứng ngẩn người ra không nói nên lời.

Lệnh Hồ Bình ở hậu đài vẫy tay trầm giọng hô:

- Dương Phúc. Đem vàng thưởng ra.

Đoạn chàng nhìn Thiềm, Phùng hai lão nói:

- Hai vị giục người về phủ lấy thêm ba ngàn lạng nữa ra ngay.

Dứt lời chàng không chờ hai lão trả lời đã bước lại với lấy hai thanh trường kiếm treo ở vách ván phía đông rồi rảo bước tiến ra trước đài.

Trong quảng trường tiếng hoan hô nổi dậy như điên:

- Lãng Đãng công tử ra rồi.
- Phải kêu bằng Cẩm y tổng quản.
- Phải rồi. Phải rồi. Cẩm y tổng quản ra rồi.
- Bây giờ lại được coi Cẩm y tổng quản ra trận.
- Lãng Đãng hay Cẩm y không thành vấn đề.
- Tại sao vậy?
- Người không coi người ta đã qua ba cửa mà mỗi cửa một dễ hơn. Dù có đổi Lãng Đãng công tử cũng đến thế mà thôi.
- Có dám đánh cá không?
- Cá bao nhiêu?
- Hai quan tròn.
- Được rồi, cứ thế.

Một người khác xúm vào nói:

- Hai vị hãy khoan. Tại hạ cũng đánh cá.

Người kia hỏi:

- Ông bạn về phe nào?
- Tại hạ về phe quái khách.

Người trước hỏi:

- Tại hạ cá Lãng Đãng công tử thắng.

Trong quảng trường còn nhiều chỗ đánh cá. Về sau họ chia ra hai bên: một bên về phe quái khách, một bên về phe Lãng Đãng công tử.

Trên đài quái khách thấy dưới quảng trường đua nhau đánh cá, y chẳng khác nào đưa con nít há lỗ miệng tun hút ra cười rất ngây ngô.

Lệnh Hồ Bình tiến lại giữa đài đặt hai thanh trường kiếm xuống rồi lùi lại mấy bước chấp tay hỏi:

- Thừa cao nhân. Cao nhân có muốn qua cửa quan nữa không?

Quái khách ngạc nhiên hỏi lại:

- Còn cửa quan nữa ư?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Phải rồi, bản đài giữ cửa quan tối hậu và kêu bằng Cẩm y tổng quản.

Quái khách hỏi:

- Thường cách cửa quan này bao nhiêu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đại khái các hạ có vợ có con rồi. Hay lắm. Nếu các hạ thông qua được đủ mười chiêu của tại hạ lại lãnh thưởng ba ngàn lạng hoàng kim.

Quái khách giật bắn người lên hỏi:

- Ông bạn bảo bao nhiêu?

Lệnh Hồ Bình nói dần từng tiếng:

- Ba... ngàn... lạng... hoàng kim.

Quái khách nheo mắt hỏi:

- Tổng quản không nói giỡn chứ?

Lệnh Hồ Bình giơ tay trở ba rương vàng đáp:

- Ba rương vàng đây rồi. Còn nói giỡn gì nữa?

Quái khách gật đầu. Ý không nói nữa, dường như đang nhắm tính: Một ngàn sáu trăm lạng thêm vào ba ngàn lạng thành bốn ngàn sáu trăm lạng.

Lệnh Hồ Bình lặng lẽ chờ đợi chứ không thúc giục.

Quái khách đột nhiên ngừng đầu lên hỏi:

- Trận này nhất định phải dùng kiếm ư?

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng đáp:

- Không nhất định. Vì Lệnh Hồ mỗ quen dùng bảo kiếm chẳng thể không đưa kiếm cho các hạ để giữ đạo công bằng.

Quái khách nhìn hai thanh trường kiếm đặt ở giữa đài, hỏi lại:

- Phải chăng tổng quản có ý muốn nói: Giả tử tiểu lão mà có thể dùng kiếm thuật thì có thể lựa lấy một thanh kiếm phải không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chính thế.

Quái khách hỏi:

- Hai thanh bảo kiếm này có hơn gì nhau không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Lệnh Hồ mỗ chưa coi kỹ. Giả tử có thanh hơn thanh kém là lợi cho ông bạn chứ chẳng hại gì, vì ông bạn được quyền ưu tiên lựa trước.

Quái khách hỏi:

- Nghe nói Lệnh Hồ tổng quản mới lấy được một thanh bảo kiếm, sao lại cất đi không dùng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Nếu các hạ kiên trì bắt buộc Lệnh Hồ mỗ phải dùng thanh kiếm đó thì Lệnh Hồ mỗ cũng vui lòng tuân mệnh.

Quái khách vội xua tay nói:

- Không. Không. Tiểu lão tuyệt không có ý đó.

Lệnh Hồ Bình ung dung hỏi:

- Nếu các hạ không còn điều chi dạy bảo thì chúng ta có thể nói dài nói ngắn như đánh đồng la trước khi diễn tuồng được chăng?

Quái khách gật đầu đáp:

- Phải rồi. Người tham của mà chết, chim tham mồi mắc lưới. Vừa rồi tiểu lão mất bao nhiêu hơi sức mới kiếm được một ngàn sáu trăm lạng hoàng kim. Bây giờ chỉ một chuyến được ngay ba ngàn lạng thì ai mà không ham, còn bỏ qua thế nào được?

Y vừa tiến về chỗ đặt trường kiếm.

Mọi người ở quảng trường thấy quái khách không những tiếp thụ lời mời của Cẩm y tổng quản mà lại dùng kiếm làm binh khí, bất giác nổi trận hoan hô.

Hiện giờ trong tâm khán giả đối với chủ khách trên đài tương đương ngang nhau. Tuy nhiên người có hảo cảm với Lăng Đãng công tử, nhưng quái khách đã thông qua liền ba cửa bằng những thủ pháp khác nhau. Bây giờ hẳn lại lấy bảo kiếm làm binh khí thì dĩ nhiên tài nghệ rất uyên bác, khiến người ta càng khâm phục.

Tiếng hoan hô dần dần lắng xuống, vì quái khách đã lấy một trong hai thanh kiếm trở về nguyên vị.

Lệnh Hồ Bình rảo bước tiến lại lấy thanh kiếm thứ hai.

Quái khách lưu tâm đến từng động tác của Lăng Đãng công tử. Thậm chí tư thức cúi xuống lượm kiếm, lão cũng không bỏ qua.

Lúc này Lệnh Hồ Bình cũng trở về nguyên chỗ cũ. Quái khách hấp háy cặp mắt

hỏi:

- Bây giờ đã bắt đầu được chưa?

Lệnh Hồ Bình ôm kiếm để trước ngực nghiêm nghị đáp:

- Mời các hạ.

Quái khách nhìn lại thanh trường kiếm trong tay, đột nhiên đưa qua tay trái co lại cài vào sau lưng gật đầu giục:

- Xong rồi. Tổng quản ra tay đi.

Lệnh Hồ Bình thấy quái khách giấu kiếm vào sau lưng, chỉ để chĩa mũi nhọn trên cổ, không khởi biến sắc.

Quái khách cười hì hì hỏi:

- Tiểu lão ra chiêu này rất đặc biệt. Tổng quản có muốn tiểu lão giải thuyết không?

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng đáp:

- Thịnh tình xin tâm lãnh.

Tiếp theo tay cầm trường kiếm, chân bước trung cung qua Hồng Môn, thân kiếm vẫn không động đây. Mũi kiếm nhằm thẳng vào giữa huyết Mi tâm đối phương bằng bần đưa tới.

Bốn mặt quảng trường bật tiếng la hoảng, vì chiêu này xuất hiện đây là lần thứ hai. Kết quả lần trước khiến cho Lăng Đãng công tử đoạt được chức Cẩm y tổng quản. Mọi người đều lo thay cho quái khách.

Phản ứng lần này của quái khách cũng giống như đối với Huỳnh y tổng quản, lão lạng người né tránh.

Thanh kiếm trong tay Lệnh Hồ Bình vẫn giữ thế cũ, chàng từ từ chuyển động thân hình cho mũi kiếm nhằm vào bộ vị trước mặt đối phương.

Lần này có ba điểm bất đồng với lần trước.

Một là Lệnh Hồ Bình không sử dụng thanh Hàng Long kiếm chặt sát như chém

bùn.

Hai là lần này quái khách đối với Cẩm y tổng quản không giống lần trước đối phó với Huỳnh y tổng quản. Lão mới chạy quanh một vòng trán đã lấm tẩm mồ hôi.

Ba là quái khách lộ vẻ quái dị không biết đâu mà mò.

Dưới quảng trường im phăng phắc tựa hồ bao phủ làn không khí chết chóc.

Quái khách xoay quanh đến hết vòng thứ hai đột nhiên lún người xuống, hai vai rung động, chân phải đưa lên trước nửa bước. Đồng thời miệng lớn tiếng quát:

- Coi kiểm đây!

Lệnh Hồ Bình vẫn không chớp mắt, lại lơ di như không nghe tiếng.

Quái khách miệng hô “Coi kiểm” mà sự thực động tác lại khác hẳn. Đây chỉ là một chiêu thăm dò. Chiêu đầu chưa thành công, lão làm bộ đưa tay lên vuốt mồ hôi trán.

Dưới quảng trường có tiếng nghị luận ồn ào.

Nhưng mọi người chưa nhận ra được bên nào thắng bên nào bại.

Tâm mục mọi người dưới quảng trường đối với hai người trên đài vẫn tương đương ngang nhau.

Bọn người thích Lệnh Hồ Bình cho là Lăng Đãng công tử xuất thân từ một nhà thế gia trong võ lâm, tư chất đặc biệt, căn bản hùng hậu, võ công theo đường chính phái. Chàng đã thắng Huỳnh y tổng quản một cách ung dung, một cách đường hoàng cao nhã. Còn quái khách chỉ y vào thủ đoạn và những chiêu thức quái dị.

Người bình quái khách lại tán dương lão là nhân vật cao thâm khôn lường, lắm mưu nhiều trí. Chuyền này quái khách tuy ra tay mạo hiểm nhưng chiêu nào cũng chân tài thực học, tính toán rất đúng. Còn Lăng Đãng công tử nhỏ tuổi quá, chưa thiệp đời, thiếu lịch duyệt, khó lòng tránh khỏi đi vào vết xe đổ của ba vị tổng quản kia.

Chẳng những quần hùng dưới quảng trường nghị luận phân vân mà cả ba vị tổng quản ở hậu đài cũng chia làm hai phái.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương vững lòng tin tưởng Lệnh Hồ Bình sẽ thắng.

Trái lại, Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang và Lam y tổng quản Phùng Giai Vận nhận định Lệnh Hồ Bình quyết chẳng phải đối thủ của quái khách.

Thượng Nguyên Dương nói:

- Các vị chưa giao thủ với Lệnh Hồ tổng quản thì làm sao mà hiểu được? Lão phu dám nói chiêu này của Lệnh Hồ tổng quản cả đến lão chủ nhân của chúng ta chưa chắc đã phá giải nổi.

Thiền Thế Quang và Phùng Giai Vận không chịu, cãi:

- Bọn tiểu đệ tuy chưa động thủ với Lệnh Hồ tổng quản nhưng đã ném mùi đầu khổ của lão xú quý này. Bọn tiểu đệ dám nói một câu: võ công quái dị của lão quyết không kém bốn vị kỳ sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo. Nếu chịu ứng tuyển thì nhất định sẽ thành Canh Ngọ kỳ sĩ trong bảo này.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương lắc đầu quày quay đáp:

- Có nói ra các vị cũng không hiểu được.

Thanh y tổng quản Thiền Thế Quang và Lam y tổng quản Phùng Giai Vận không phục, toan tiếp tục tranh luận. Thượng Nguyên Dương bỗng giơ tay lên: - Lưu ý!

Nguyên ngoài tiền viện quái khách đột nhiên phát động thể công, thân hình thấp thoáng, kiếm quang lóe lên như điện chớp. Sau chỉ nghe tiếng vèo vèo, kiếm ảnh chập chờn. Bóng hai người lập tức phân khai.

Biến diễn xảy ra lẹ quá cơ hồ không một ai nhìn rõ. Thanh bảo kiếm giấu sau lưng quái khách không hiểu lấy ra từ lúc bao giờ và động thủ theo phương thức gì? Chiêu thức của lão đánh vào bộ vị nào trên người Lệnh Hồ Bình? Chàng đã kịp phản kích chưa?

Nhưng kết quả và hồi hợp này mọi người nhận ra ngay.

Hiện giờ hai người đứng đối lập vẫn giữ nguyên tình trạng lúc trước. Thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Bình không di chuyển. Mũi kiếm tiếp tục nhằm vào huyệt Mi Tâm quái khách.

Thanh trường kiếm của quái khách lại giấu vào sau lưng rồi.

Nhìn đến thân hình hai người từ trên xuống dưới: Áo choàng, mũ trái dưa của quái khách vẫn nguyên như cũ. Tay áo bên trái Lệnh Hồ Bình bị rách một vệt dài ba tấc.

Hồi 9

Quái Khách Đến Kim Ưng Tiêu Cục

Mọi người trông rõ đều thở dài than thầm:

- Xong rồi. Xong rồi. Không ngờ Lãng Đãng công tử đánh đâu cũng thắng mà...

Ba vị tổng quản ở hậu đài cũng đều biến sắc.

Huỳnh y tổng quản miệng lảm nhảm:

- Lão phu không tin...

Lam y tổng quản cười gượng ngắt lời:

- Sự thực đã bày ra trước mắt, không tin thì cũng phải tin. Phùng mỗ và lão Thiềm đã bảo công lực quái dị của hắn quyết không kém bốn vị kỳ sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo.

Thanh y tổng quản nhìn hai tên thị tỳ vẫy tay bảo:

- Mau kêu Dương Phúc đưa vàng ra.

Lão chưa dứt lời nhìn lại nói tiếp:

- Đến rồi. Đến rồi.

Một người bụng khệ nệ một cái rương gỗ ra vẻ rất trầm trọng tiến vào, chính là Dương Phúc.

Dương Phúc nghe nói ngẩn người ra hỏi:

- Sao? Lại thua rồi ư?

Trước đài quái khách cười hì hì nói:

- Máy vị tổng quản quả là mỗi lúc một lúc một thêm lịch sự. Chà, chà. Một ngàn sáu trăm lạng, lại thêm ba ngàn lạng nữa...

Lệnh Hồ Bình hờ hững ngắt lời:

- Trả một ngàn sáu trăm lạng thôi.

Quái khách trợn mắt la thất thanh:

- Sao? Người... người ... Đại tổng quản muốn cãi cối chẳng?

Lệnh Hồ Bình thản nhiên đáp:

- Không phải chuyện cãi cối, nhưng trong lúc nhất thời bản đài chẳng lấy đâu ra được số vàng đó, tại hạ muốn dùng một vật khác giá trị tương đương để đánh đổi.

Quái khách thờ phào một cái nói:

- Tiểu lão vừa nghe đã phát hoảng. Té ra là câu chuyện như vậy.

Lão ngừng đầu lên hỏi:

- Lệnh Hồ tổng quản định lấy gì thay vào? Thử nói nghe. Trân châu mã não chẳng? Hay là phi thúy bảo ngọc? Chỉ cần giá trị tương đương, còn thì món gì cũng được hết.

Lệnh Hồ Bình xòe tay trái ra hỏi:

- Cái này có được không?

Trong chớp mắt, tiếng hoan hô như trời long lở đất dưới quảng trường lại nổi lên.

Nguyên Lệnh Hồ Bình xòe tay ra, trong lòng bàn tay hiển nhiên là cái chớp mũ đỏ hình trái anh đào của quái khách.

Ba vị tổng quản ở hậu đài nhìn thấy cũng reo lên rầm rộ.

Lệnh Hồ Bình nhìn quái khách mỉm cười hỏi:

- Cao nhân tính sao?

Quái khách gật đầu lằm bằm tựa hồ nói để mình nghe:

- Thằng cha Tiểu Cao quả nhiên lợi hại. Tiểu lão đành chịu phục gã tiểu tử rồi.

Dứt lời lão nhún vai liệng thanh trường kiếm trong tay xuống, xoay mình đi về phía góc đài, cởi đám đai tơ trên lưng ra buộc ba chiếc rương lại, lượm cây rọc tẩu lên, tung mình nhảy xuống đài đông tuốt.

Những câu sau cùng của quái khách mọi người tuy không nghe tiếng nhưng Lệnh Hồ Bình và ba vị tổng quản ở hậu đài đều nghe rõ mồn một.

Lệnh Hồ Bình hơi biến sắc, không tự chủ được khoa chân bước ra la gọi:

- Ông bạn khoan rồi hãy đi.

Nhưng quái khách không ngoảnh cổ lại tiếp tục vọt đi mỗi lúc một xa rồi mất hút vào chỗ khúc quanh trên đường lớn.

Ba vị tổng quản ở hậu đài ngơ ngác nhìn nhau, tựa hồ lạc vào cõi mây mù dày

đặc.

Tiểu Cao mà quái khách nói đó trở vào ai?

Nếu trở vào một trong bốn vị kỳ sĩ thì sao lại kêu bằng tiểu tử? Chẳng lẽ nhân vật truyền thụ kiếm pháp cho Lệnh Hồ Bình hãy còn nhỏ tuổi?

Lệnh Hồ Bình rảo bước vào hậu đài, nhìn trang đình Dương Phúc trầm giọng giục:

- Người cỡi y phục ra mau.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương nghi hoặc hỏi:

- Lệnh Hồ tổng quản...

Lệnh Hồ Bình vừa cởi áo vừa gật đầu ngắt lời:

- Phải rồi. Lão quỷ vừa rồi hình tích rất khả nghi. Tại hạ phải đi theo coi.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận hỏi:

- Tiểu Cao mà lão nói đó là ai?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Câu chuyện dài lắm, mai mốt sẽ nói chuyện.

Dứt lời chàng đón lấy áo của Dương Phúc hối hả mặc vào, tung mình nhảy xuống đài đi ngay.

o O o

Tối hôm ấy trong Kim Ưng tiêu cục ở đường phố lớn cửa nam thành Tương Dương nghe nói có món hàng đưa đến.

Lúc này tiêu cục chủ là Kim Ưng Phạm Trung Vân đang ăn cơm ở nhà trong, vội vàng đặt chén cơm xuống chạy ra.

Hắn tới tiền sảnh ngừng đầu nhìn rõ nhân vật ngồi trong sảnh đường không khỏi ngẩn người, tựa hồ chưa tin ở mắt mình.

Nguyên chủ mượn ngồi trong sảnh đường chẳng phải ai khác, chính là Thần bí quái khách đã qua liền ba cửa ải trong Dương phủ và lãnh được một ngàn sáu trăm lạng hoàng kim.

Kim Ưng Phạm Trung Vân ngần ngại tiến lên một bước chấp tay ngập ngừng hỏi:

- Các hạ phải chăng là...

Quái khách khoát tay ngắt lời:

- Đừng nói chuyện đường dài nữa. Viết ngay một bản danh đơn cho tiểu lão.

Kim Ưng Phạm Trung Vân ngơ ngác hỏi:

- Danh đơn ư?

Quái khách gật đầu đáp:

- Phải rồi. Trong tiêu cục có bao nhiêu tiêu sư khai ra hết, chứa đủ tính danh, niên canh, sư thừa, ngoại hiệu, đừng bỏ sót một chi tiết nào.

Kim Ưng Phạm Trung Vân ngơ ngác hỏi:

- Tiền bối bảo...

Quái khách trợn mắt lên ngắt lời:

- Phải chăng còn muốn lão phu nói lại lần nữa?

Kim Ưng Phạm Trung Vân vội tươi cười đáp:

- Tiền bối hãy bớt giận. Phạm mỗ xin làm ngay.

Một mặt hấn sai người nhà pha trà, một mặt hấn lui sau quỳ lấy giấy bút viết một bản danh đơn.

Quái khách đón lấy coi thấy trong đơn kê tám người.

Tổng tiêu đầu là Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa, ba mươi lăm tuổi, đệ tử chân truyền của Bạch??? ở Thiên Sơn.

Chánh tiêu sư: Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ, ba mươi tám tuổi, đệ tử phái Chung Nam.

Chánh tiêu sư: Thiết Chưởng Hùng Lực Phi, bốn mươi lăm tuổi, đệ tử phái Điểm Thương.

Chánh tiêu sư: Tam Tiết Côn Bách Cửu Như, năm mươi hai tuổi, môn hạ Bát Chỉ Tẩu ở núi Thái Bạch.

Phó tiêu sư: Tiểu Thái Bảo Quách Thiên Oai, hai mươi sáu tuổi, môn hạ Động Đình Nhiệm Ông.

Phó tiêu sư: Bình Kim Cương Huỳnh Uất Thiên, năm mươi sáu tuổi, tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm.

Phó tiêu sư: Ngọc Diện Lang Quân Quân Vạn Kha, hai mươi sáu tuổi, đệ tử Bát Bộ Truy Hồn ở Kim Lăng.

Cục chủ: Kim Ưng Phạm Trung Vân, sáu mươi tuổi, truyền nhân của Long Trung Kiếm Khách.

Quái khách xem xong gật đầu lia lịa nói:

- Hay lắm. Hay lắm. Ba tên chánh tiêu sư, một tên tổng tiêu đầu lại thêm đại cục chủ, trận tuyến tương đương không đến nỗi kém cỏi.

Kim Ưng Phạm Trung Vân trịnh trọng hỏi:

- Phải chăng tiền bối sai bọn tại hạ đưa ba cái rương hoàng kim này đến một nơi

nào?

Quái khách lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Lão phu tính nết rất quái gở là trước nay không đưa tiền tài vào tay kẻ khác. Huống chi món tiền này lớn quá, nếu xảy chuyện thất thoát các vị không bồi thường nổi.

Phạm Trung Vân sững sốt hỏi:

- Thế thì...

Quái khách thủng thẳng ngắt lời:

- Cái mà lão phu nhờ các vị bảo vệ là con người của lão phu.

Phạm Trung Vân thộn mặt ra một lúc rồi ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng lão nhân gia muốn nói giống.

Quái khách ngừng đầu lên hỏi lại:

- Nói giống là thế nào? Cục chủ cho là đất Tương Dương này yên ổn lắm hay sao?

Phạm Trung Vân tựa hồ không biết nói thế nào cho phải áp ứng đáp:

- Tuy nhiên... có điều...

Quái khách ngoẹo đầu hỏi:

- Có điều làm sao?

Phạm Trung Vân lắp bắp nói:

- Có điều... với thân thủ của lão nhân gia, Phạm mỗ không dám tin là... còn có kẻ cả gan dám gây sự...

Quái khách lắc đầu hỏi:

- Về điểm này cục chủ làm rồi. Cục chủ không nghe người ta nói lão hồ cũng có lúc phải nằm ngủ ư? Dịch địa đại cục chủ ở vào chỗ lão phu có dám đem ba rương hoàng kim tùy tiện vào ngủ trong khách điểm không?

Phạm Trung Vân chớp mắt hỏi lại:

- Vậy lão nhân gia muốn tạm trú trong tề cục một vài đêm phải không?

Quái khách gật đầu đáp:

- Phải rồi. Cứ mỗi đêm lão phu trả mười lạng bạc tiền trọ, còn cơm rượu tính ngoài.

Phạm Trung Vân vội nở nụ cười cầu tài đáp:

- Lão nhân gia dạy quá lời. Một vị quý khách như lão gia muốn mời đến còn không được. Lão gia chiếu cố cho tề cục là vinh hạnh lắm rồi. Nếu còn nói đến tiền bạc há chẳng là chuyện máng người?

Quái khách trở vào danh đơn hỏi:

- Những người này ở trong tiêu cục cả chứ?

Phạm Trung Vân gật đầu đáp:

- Phải rồi. Họ ở đây hết. Phạm mỗ đi gọi họ vào, lão gia uống mấy chung rượu mừng chẳng?

Quái khách ngáp dài đáp:

- Đại cục chủ cứ việc tùy tiện. Chặt vật suốt ngày mệt quá rồi. Lão phu hãy thu cất những cái này đã. Để cho lão phu một gian phòng sạch sẽ là cần.

Phạm Trung Vân khen phải rồi sai người nhà chuẩn bị.

Bốn tên tiêu sư bữa nay đều đi coi đả lôi đài. Bọn chúng nghe cục chủ hô hoán tưởng là trong tiêu cục có món hàng. Sau ngó thấy quái khách lại biết phải phụ trách sứ mạng gì, ai nấy đều dờ cười dờ khóc.

Quái khách đảo mắt nhìn bốn người hỏi:

- Một người trong một ngày kiếm được một ngàn sáu trăm lạng hoàng kim, các vị tưởng có nên hưởng thụ một phen chẳng?

Trong bọn này có ba vị chánh tiêu sư, đều là những người hiền hòa. Chúng nghe quái khách hỏi vậy, tuy trong lòng không hứng thú, nhưng ngoài mặt chẳng lộ vẻ gì.

Tổng tiêu sư là Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa tuy phong tư nho nhã mà tính nết rất cương cường. Hắn ngửa mặt lên khịt mũi, háng dặng một tiếng tỏ ra không muốn nói chuyện với quái khách diện mạo xấu xa này. May ở chỗ quái khách đã quay mặt đi, không ngó thấy, nhưng Phạm Trung Vân cũng bỡ vĩa, vội xen vào háng dặng nói:

- Tôn tiêu đầu! Tiêu đầu ra phía sau coi hai gian phòng thu xếp xong chưa. Lão nhân gia đây mỗi mệch muốn đi nghỉ sớm.

Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa nghe nói lập tức đứng lên chẳng nói năng gì, đi ngay.

Quái khách bỗng thở dài nói:

- Nói ra thật tội nghiệp, Tiểu lão bảo hưởng thụ bất quá là được ngủ yên một giấc. Khi không có tiền chỉ mong phát tài, tưởng có tiền rồi khỏi làm gì nữa. Không ngờ tiền nhiều lại là thụ tội. Hỡi ơi!

Kim Ưng Phạm Trung Vân cười đáp:

- Lão nhân gia thật quá lo xa. Phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm, hoặc giả chỉ có mấy vị ở Kỳ Sĩ Bảo ngang hàng được với lão nhân gia. Sự thực Phạm mỗ sống từng này tuổi đầu, bữa nay là lần đầu được mở rộng tầm mắt...

Lão quái ngất lờ:

- Đại cục chủ bảo so? Đại cục chủ cho rằng mấy món công phu của tiểu lão nữa nay không kém gì bọn ở Kỳ Sĩ Bảo ư?

Phạm Trung Vân gật đầu đáp:

- Đó là nhận xét của Phạm mỗ. Còn những kỳ sĩ trong Kỳ Sĩ Bảo tài năng thế nào

chẳng một ai hay. Phạm mỗ chỉ nghe người ta nói hồi Lãng Đãng công tử chưa bị trục xuất đã được mấy vị kỳ sĩ trong bảo đó chỉ điểm rất nhiều. Ai cũng cho là Lãng Đãng công tử kiêm trì những món sở trường của mấy nhà, chẳng kém bất cứ một kỳ sĩ nào trong Kỳ Sĩ Bảo. Thế mà nay lão nhân gia ngang sức với Lãng Đãng công tử là một minh chứng đích xác.

Quái khách gật đầu lia lịa nói:

- Có lý! Có lý!

Lão tỏ ra mãn nguyện với những lời phân tích của Phạm Trung Vân.

Hai người đang nói chuyện, một tên gia đình vào bắm:

- Trình lão gia! Rượu nhắm sắp cả rồi.

Phạm Trung Vân đứng dậy mời khách.

Quái khách được dẫn vào hậu viện để ngồi ghế đầu trong khách sảnh. Tam Tiết Côn Bách Cửu Như, Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ, Thiết Chưởng Hùng Lục Phi và cục chủ ngồi bồi tiếp.

Quái khách đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Còn một vị nữa đâu?

Phạm Trung Vân nâng chung rượu lên cười đáp:

- Vị tổng tiêu đầu của bọn tại hạ trước nay vẫn thu vén như đàn bà. Việc gì y cũng tự mình trông coi, dường như chẳng lúc nào yên tâm...

Quái khách gật đầu đáp:

- Làm người như vậy là hay.

Phạm Trung Vân lại nâng chung rượu lên cười nói:

- Y thu xếp xong sẽ vào. Chúng ta bắt tất phải chờ đợi. Đồ nhắm còn nóng, kính mời lão gia uống một chung.

Quái khách khoát tay đáp:

- Hãy khoan! Hãy khoan!

Phạm Trung Vân “Ừ” một tiếng, đầy vẻ nghi ngờ, đành đặt chung rượu xuống.

Quái khách trở vào bàn hỏi:

- Rượu nhắm này đây sạch sẽ cả chứ?

Phạm Trung Vân tươi cười đáp:

- Lão nhân gia cứ yên dạ, Phạm mỗ rất kỹ trong việc ăn uống. Món nào không sạch sẽ quyết không cho đặt lên bàn.

Quái khách từ từ lắc đầu nói:

- Sạch sẽ mà tiểu lão muốn nói đây không phải như vậy.

Phạm Trung Vân sửng sốt hỏi:

- Thế thì...

Quái khách chậm rãi ngắt lời:

- Đai cục chủ tử ông không sạch sẽ là ăn vào đau bụng. Còn tiểu lão hỏi có sạch sẽ không là sợ ăn vào phải uống mạng.

Phạm Trung Vân lại sửng sốt hỏi:

- Lão gia hoài nghi trong món ăn có chất độc chăng?

Quái khách ngừng đầu lên hỏi lại:

- Không đáng nghi ngờ hay sao?

Phạm Trung Vân nhăn nhó cười nói:

- Lão gia thật khéo nói giống.

Quái khách háng dặng đáp:

- Nói giống ư? Ha ha! Nhiều chuyện mới nghe tưởng là nói giống nhưng rồi sau lại xảy ra. Trong đời tiểu lão bị nhiều vố cay rồi, còn muốn sống thêm mấy năm nên chỗ nào cũng phải nói giống.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Vậy làm thế nào để lão gia yên dạ?

Quái khách vừa trở xuống bàn vừa đáp:

- Cục chủ hãy ném mỗi thứ một miếng.

Kim Ưng Phạm Trung Vân không sao thoái thác được liền cầm đũa ăn mỗi món một miếng. Sau cùng đến món Hồng Siêu Ngư bắt giác hần ngừng đũa lại.

Nguyên Phạm Trung Vân phải cái tật suốt đời cứ ăn cá. Bất luận cá nước mặn hay nước ngọt hẳn cũng không ăn.

Bữa nay vì khoản đãi tân khách phải làm đủ món. Còn ngày thường thì dù là cái vảy cá cũng không được đặt lên bàn.

Quái khách thấy hẳn dừng đũa liền giục:

- Đại cục chủ ăn món này đi cho tiểu lão coi.

Phạm Trung Vân nhăn nhó cười nói:

- Lão gia miễn thứ cho. Phạm mỗ thực không dám đụng đũa vào món đó.

Quái khách chớp mắt hỏi:

- Tại sao vậy?

Phạm Trung Vân đáp:

- Nói ra sợ lão gia cười. Phạm mỗ không ăn được thứ cá nào hết.

Quái khách hỏi:

- Ăn vào nó làm sao?

Phạm Trung Vân đáp:

- Hễ ăn cá là nôn nao trong bụng.

Lão quái nói:

- Nôn nao thế nào? Thử làm cho lão phu coi.

Phạm Trung Vân đáp:

- Xin lão gia miễn cho.

Quái khách sa sầm nét mặt hỏi:

- Cá và bàn tay gấu là hai món ngon nhất ở nhân gian. Người sợ ăn cá há chẳng tức cười? Ăn lạ đi cho lão phu coi. Ăn hai miếng vào.

Phạm Trung Vân nói:

- Phạm mỗ nói vậy là sự thực.

Quái khách biến sắc hỏi:

- Cục chủ không chịu ăn phải chăng cá không sạch sẽ?

Phạm Trung Vân nhăn nhó cười đáp:

- Lão gia thật khéo...

Quái khách nhìn chăm chặp vào mặt đối phương cất tiếng lạnh như băng ngắt lời:

- Khéo nói giỡn phải không?

Phạm Trung Vân đụng vào nhãn quang nghiêm khắc của quái khách, bất giác hít một hơi khí lạnh. Nôn nao cố nhiên là khó chịu hơn cả mất mạng, nhưng cũng phải cười đáp:

- Được rồi. Phạm mỡ ăn, Phạm mỡ ăn.

Quả nhiên hần gắp một miếng Hồng Siêu Ngư đưa vào miệng nhai trệu trạo rồi nuốt xuống.

Quái khách vừa lòng gật đầu giục:

- Hay lắm. Ăn thêm miếng nữa.

Phạm Trung Vân nuốt một miếng Hồng Siêu Ngư, trong bụng đã nôn nao. Bây giờ nghe lão bắt ăn miếng nữa không khỏi sợ hết hồn.

Tam Tiết Côn Bách Cửu Như ngồi bên thấy tội nghiệp liền đánh bạo nhìn quái

khách năn nỉ.

- Xin lão gia tiền bối rộng dung cho. Tệ lão đương gia quả là sợ cá tanh. Nếu tiền bối không yên dạ, lão hán xin ăn thay một miếng.

Quái khách gật đầu đáp:

- Tiêu sư ăn cũng được.

Phạm Trung Vân thộn mặt ra thềm máng mình hồ đồ, sao không nghĩ ra điểm này trước.

Quái khách chờ Tam Tiết Côn Bách Cửu Như ăn miếng cá rồi, quay lại nhìn Phạm Trung Vân gật đầu nói:

- Hay lắm. Bây giờ đại cục chủ mời rượu tiểu lão được rồi.

Phạm Trung Vân còn thiếu điều mưa ra, tức giận vô cùng, nhưng người trong giang hồ càng già càng nhỏ mặt. Trong đời hắn từng trải đã nhiều, biết làm sao để kiếm tiền, để bảo toàn tính mạng. Kiếm tiền có nhiều cách, nhưng bảo toàn tính mạng chỉ có một đường là chữ nhẫn. Nhịn được thì nhịn, không nhịn được cũng phải nhịn.

Hắn nghe quái khách nói vậy liền nâng chung rượu lên làm như không xảy ra chuyện gì cười nói:

- Phạm mỗ kính mời lão gia một chung.

Chủ khách chén tạc chén thù. Rượu nóng uống vào, hai người hòa hợp được ngay.

Rượu đã nửa chừng, quái khách dường như nhớ tới chuyện gì ngừng đầu lên hỏi:

- Còn một vị nữa sao chưa thấy đến?

Phạm Trung Vân bần khoản đáp:

- Để Phạm mỗ đi coi.

Quái khách vẫy tay giục:

- Cục chủ thử đi coi. Bảo bọn họ nhanh tay lên một chút. Thu dọn một gian phòng làm gì mà lâu thế?

Phạm Trung Vân dạ một tiếng lật đật đứng lên ra cửa đại sảnh.

Giữa lúc hắn dờn khỏi sương phòng đi trong đường hẻm thông vào hậu viện, đột nhiên nghe tiếng háng dặng. Hắn đảo mắt nhìn quanh không thấy ai liền rung động hai vai chạy như bay về phía phát ra thanh âm.

Lão cất tiếng hỏi:

- Có phải Văn Hoa đấy không?

Người kia đáp lại:

- Chính là tiểu nhân.

Phạm Trung Vân khẽ hỏi:

- Lão Tôn đâu rồi?

Người kia đáp:

- Y tức mình bỏ đi.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Tức mình với ai?

Người kia đáp:

- Lão quỷ trong nhà đó.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Y bảo sao?

Người kia đáp:

- Y nói: Y không muốn nhìn thấy mặt lão quỷ nữa, quyết không ăn một chén cơm.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Y có bảo đi đâu không?

Người kia đáp:

- Chắc y đi uống rượu một mình.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Tiểu Quách và lão Hoàng đâu?

Người kia đáp:

- Bị tiểu nhân hãm dọa chạy rồi.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Bọn chúng có nghi ngờ gì không?

Người kia đáp:

- Dĩ nhiên là không. Tiểu nhân bảo chúng: Lão quỷ đó không dây vào được đâu, chúng nên đi để khỏi rắc rối. Bọn chúng nghe nói vậy

thè lưởi ra rồi bỏ đi.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Tình hình bên ngoài ra sao?

Người kiểm đáp:

- Chẳng một ai hay lão quỷ lần đến chỗ chúng ta. Mọi nơi phỏng đoán phân vân, họ cho là có lẽ lão quỷ đã rời khỏi thành Tương Dương.

Cuộc đối thoại rất khẽ giữa hai người bỗng im lặng.

Sau Phạm Trung Vân cùng người kia lại tiếp tục, tiếng nói còn khẽ hơn trước mà

lại run run ra chiều sợ hãi, cũng có lúc cao hứng quá độ mà xúc động.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Chuyện đó đã chuẩn bị xong chưa?

Người kiểm đáp:

- Xong cả rồi.

Hồi 10

Bởi Tham Vàng Cục Chủ Lâm Ngụy

Người kia lại hỏi:

- Phải chăng lão gia thấy có chỗ không ổn?

Phạm Trung Vân đáp:

- Đúng thế. Lão quý này thật tinh minh.

Người kia hỏi:

- Hấn đã nhận ra điều chi?

Phạm Trung Vân đáp:

- Về điểm này thì không có đâu.

Người kia hỏi:

- Vậy lão gia có điều chi lo ngại?

Phạm Trung Vân đáp:

- Ta nhận thấy lão quý khó chơi lắm.

Người kia nói:

- Nhưng mấy khi có cơ hội này? Ba rương vàng đó không phải là giả.

Phạm Trung Vân đáp:

- Vấn đề là ở chỗ đó.

Người kia hỏi:

- Bỏ thứ gì vào trong hồ rượu thứ hai được không?

Phạm Trung Vân đáp:

- Cái đó nhất định không được.

Người kia hỏi:

- Tại sao không được.

Phạm Trung Vân đáp:

- Lão quý rất lưu tâm đến những đồ ăn uống. Hạ độc vào rượu không qua được mắt hần.

Người kia hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Phạm Trung Vân đáp:

- Để ta nghĩ coi...

Người kia sực nhớ ra điều gì khế la lên:

- Ô! Phải rồi! Còn một điều chẳng hiểu lão gia đã nghĩ tới chưa?

Phạm Trung Vân hỏi:

- Điều chi?

Người kia nói:

- Sáng mai không thấy lão quý, bọn họ làm rùm lên thì lão gia định trả lời chúng thế nào?

Phạm Trung Vân đáp:

- Cái đó dễ lắm.

Người kia nói:

- Tiểu nhân không hiểu.

Phạm Trung Vân đáp:

- Người bảo người không biết, ta bảo ta không hay, thì còn ai làm gì được?

Người kia nói:

- Phải rồi, phải rồi! Mọi người nhất định cho là lão quý đến lừa gạt một bữa ăn rồi nửa đêm bỏ đi. Lão quý vốn là một giống quái vật, chắc không ai hoài nghi. Hãy khoan! Phải rồi, phải rồi. Tiểu nhân nghĩ ra rồi một biện pháp.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Người có chủ ý gì?

Người kia đáp:

- Hạ độc vào nước trà.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Hạ vào nước trà hay vào rượu thì khác gì nhau?

Người kia đáp:

- Không phải. Tiểu nhân nói lộn rồi. Rắc phần độc vào chung uống trà. Lão quỷ dù tinh minh đến đâu cũng không ngờ chung trà có độc.

Phạm Trung Vân nói:

- Ý kiến này có thể dùng được.

Người kia nói:

- Tiểu nhân còn một tuyệt chiêu.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Tuyệt chiêu gì?

Người kia đáp:

- Lát nữa đưa hai chung trà lên, chung nào có phần độc lão gia không cần phải lưu tâm...

Phạm Trung Vân hỏi:

- Người điên rồi chẳng?

Người kia đáp:

- Tiểu nhân chưa nói hết. Lão quỷ uống rượu rồi nhất định khát nước, nhưng có khi hấn vẫn không yên dạ, hoặc giả lúc đó hấn đổi chung trà với lão gia.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Hấn không đổi thì sao?

Người kia đáp:

- Lão gia nên ngâm trước một viên thuốc giải.

Phạm Trung Vân nói:

- Phải rồi, Văn Hoa! Phạm mỗ không con cái. Phần gia tài này đều do người thừa kế. Vậy người phải ráng mà hành động. Ta đi đây.

Trong đường hẻm bóng đèn thấp thoáng. Văn Hoa đi vào hậu viện. Phạm Trung Vân lại ra nhà khách.

Lão quái cặp mắt lim dim hỏi:

- Trong phòng đã thu xếp xong chưa?

Phạm Trung Vân đáp:

- Xong cả rồi.

Quái khách lại hỏi:

- Vị tổng tiêu đầu đó sao không ra đây?

Phạm Trung Vân đáp:

- Y đi rồi.

Quái khách hơi ngạc nhiên hỏi:

- Y không làm việc ư?

Phạm Trung Vân đáp:

- Không phải. Y nói ghé qua mấy khách điểm ở trong thành xem có nhân vật nào

khả nghi hoặc có ai hay lão gia đến tậ cục chẳng?

Quái khách gật đầu nói:

- Quả y là con người cẩn thận.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Lão nhân gia uống thêm chút rượu nữa chứ?

Quái khách lắc đầu đáp:

- Thôi đủ rồi.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Vậy bây giờ uống trà chẳng?

Quái khách gật đầu đáp:

- Trà thì không thể thiếu được, nhưng phải trà ngon. Tiểu lão trước nay chỉ uống ba thứ là Long Tĩnh, Tuyết Thiết, Thiết Quan Âm.

Phạm Trung Vân hỏi:

- Phạm mỗ bao giờ cũng uống trà Long Tĩnh. Bữa trước mới mua hai cân. Lão nhân gia uống ở đây hay pha rồi đưa vào phòng?

Quái khách đứng dậy đáp:

- Đưa vào phòng càng hay.

Phạm Trung Vân quay lại bảo Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ, Thiết Chương Hùng Lực Phi và Tam Tiết Côn Bách Cửu Như:

- Các vị xuống bảo Tôn nhị pha trà để Văn Hoa bưng vào gian phòng ở phía sau rồi đi nghỉ một lúc, chuẩn bị hoán ban. Tân sư phụ và Hùng sư phụ canh phòng từ canh ba đến canh tư, Bách sư phụ từ canh tư đến canh năm. Ta và Tôn sư phụ ngủ trong phòng để lúc cần sẽ kêu gọi.

Quái khách ngồi bên không ngớt gật đầu ca ngợi.

- Hay lắm! Hay lắm, thật là nghiêm mật.

Bọn Tân Ngọc Kỳ ba người đi rồi, Phạm Trung Vân tự mình thấp ngọn đèn nhỏ dẫn quái khách đến một gian phòng riêng biệt.

Lát sau phó tiêu sư Ngọc Diện Lang Quân Quân Văn Hoa bưng bình trà vào đặt xuống tràng kỷ. Gã rót trà ra hai chung đưa đến trước mặt quái khách và Phạm Trung Vân rồi xin lỗi lui ra.

Phạm Trung Vân nâng chung trà lên nói:

- Mời tiên bối dùng trà.

Quái khách nâng chung trà lên ngó kỹ màu sắc rồi mới đưa lên miệng.

Phạm Trung Vân ngó thấy, bất giác ngấm ngầm thở phào một cái tự nhủ:

- Thế là xong rồi.

Nhưng chuyện bất ngờ đã xảy ra. Quái khách đưa chung trà kề môi rồi đột nhiên rút tay lại, đặt chung trà xuống tràng kỷ.

Phạm Trung Vân giả vờ kinh hãi hỏi:

- Phải chăng mùi trà không đúng?

Quái khách cúi xuống ngó chung trà của mình rồi lại ngừng đầu nhìn chung trà của Phạm Trung Vân. Lão nheo mắt hỏi:

- Chúng ta hãy đổi hai chung trà này được chăng?

Phạm Trung Vân nhăn nhó lắc đầu, thở dài đáp:

- Lão gia cẩn thận quá đổi!

Miệng lão nói vậy nhưng cũng đưa chung trà ở tay mình lại, đồng thời cầm lấy chung trà trước mặt quái khách.

Quái khách ra chiều đặc ý nói:

- Tiểu lão sống được đến ngày nay, chẳng có yếu quyết gì, mà chỉ hết lòng thận trọng. Nên biết có nhiều thứ dược vật không màu sắc không mùi vị, cần phải thay đổi chén bát. Đại cục chủ từ nay cũng nên nhớ lấy điểm này.

Dứt lời lão cười khà khà, nâng chung trà đưa lên miệng thổi bớt hơi nóng rồi uống ừng ực không còn một giọt.

Phạm Trung Vân trong lòng xao xuyến, khắp mình toát mồ hôi lạnh ngắt.

Lão không hiểu Quân Văn Hoa hạ độc đã đủ chưa? Vạn nhất mà trước khi dược lực phát tác bị quái khách phát giác thì làm thế nào?

Trong lòng nghĩ vậy, hai tay lão bất giác run lên. Đồng thời nhãn quang không ngớt ngó trộm ra cửa phòng, chuẩn bị kịp thời chạy

trốn nếu xảy ra biến cố nguy hại.

Quái khách ngừng đầu lên thở phào một cái luôn miệng khen ngợi:

- Trà này quả nhiên ngon tuyệt...

Hắn chưa dứt lời đột nhiên đưa tay lên trước ngực rồi ngoẹo đầu ra, hai mắt trợn toàn lòng trắng. Hai tay rũ xuống. Vẻ mặt cực kỳ đau khổ rồi té huych xuống.

Phạm Trung Vân mừng như người phát điên vội chạy ra cửa phòng khẽ gọi:

- Văn Hoa! Văn Hoa!

Trong bóng tối, một người nghe tiếng chạy lại.

Phạm Trung Vân khẽ dặn:

- Thành công rồi. Người ở ngoài cửa canh giữ, ta vào trong thu dọn. Nếu có người

đến thì người hắng dặng một tiếng. Hãy nhớ kỹ lấy và đừng hoang mang.

Lão dặn xong trở gót vào phòng.

Lão buông rèm xuống, nhét thi thể quái khách xuống gầm giường xong mới bưng ba rương vàng đem vào cất trong hầm bí mật giáp vách.

Lão lại ra trước giường lượm cật rọc tẩu bẻ thành mười mấy khúc gói vào trong chăn áo, thu dọn cẩn thận rồi mới quay ra kê tai Văn Hoa gọi:

- Văn Hoa! Người vào đây!

Ngọc Diện Lang Quân Quân Văn Hoa nhón gót như con mèo tiến vào phòng, tiện tay cài cửa lại. Gã đảo mắt nhìn quanh đưa tay lên dè miệng khẽ hỏi:

- Lão gia giấu tử thi ở đâu?

Phạm Trung Vân đáp:

- Ở dưới gầm giường.

Văn Hoa hỏi:

- Rương vàng đâu?

Phạm Trung Vân đáp:

- Cùng một chỗ với tử thi.

Văn Hoa hỏi:

- Như vậy có ổn không?

Phạm Trung Vân đảo cặp mắt dường như đã hạ quyết tâm gạt đầu đáp:

- Phải rồi. Để dưới gầm giường quả là không ổn. Chi bằng lấy ra cất chỗ khác an toàn hơn...

Ngọc Diện Lang Quân khẽ nói:

- Tạm thời hãy để trong phòng tiểu nhân được chăng?

Phạm Trung Vân trầm ngâm đáp:

- Đó cũng là một biện pháp. Người chui vào gầm giường lấy ra đi.

Ngọc Diện Lang Quân theo lời đi đến trước giường vén tay áo lên, quỳ một chân xuống nghiêng mình thò tay vào sờ gầm giường.

Phạm Trung Vân lại gần hỏi:

- Sờ thấy chưa?

Ngọc Diện Lang Quân kinh dị hỏi:

- Không thấy. Lão gia để ở đâu nào?

Phạm Trung Vân tiến thêm một bước trở tay đáp:

- Ta đẩy vào bên này. Phải rồi, sâu thêm chút nữa. Đúng đó, đúng đó, gần chỗ ấy. Sao? Đã thấy chưa?

Ngọc Diện Lang Quân ngửa mặt lên đáp:

- Vẫn chưa thấy đâu.

Phạm Trung Vân chau mày nói:

- Sao lại không thấy? Người tránh ra để ta.

Ngọc Diện Lang Quân vừa đứng dậy vừa nói:

- Tiểu nhân chỉ mò thấy...

Gã chưa dứt lời, sau gáy bị đánh một quyền rất nặng.

Phạm Trung Vân lại giơ chân đá một cái, cười khành khạch nói:

- Thằng lỏi đừng oán ta. Chỉ đáng trách ba rương hoàng kim khả ái kia. Chia cho người ít thì người không chịu. Dành cho người nhiều thì ta xót dạ. Chỉ có cách này là gọn nhất.

Lão thổi tắt đèn đi, lạng mình ra khỏi phòng, bỏ ngõ cửa.

Phạm Trung Vân làm như vậy là khôn ngoan lắm. Lão vừa bỏ đi chưa lâu. Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ và Thiết Chưởng Hùng Lực Phi song song chạy tới.

Tân Ngọc Kỳ đảo mắt nhìn quanh khẽ nói:

- Lão quỷ thật là hồ đồ. Trước khi đi ngủ, cửa cũng không đóng.

Hùng Lực Phi khẽ đáp:

- Khép vào cho hẩn.

Tân Ngọc Kỳ gật đầu, đưa ngón chân móc hai cánh cửa đứng bên ngoài khép lại.

Hai người tiếp tục đi vào trong viện.

Hùng Lực Phi khẽ hỏi:

- Lão quỷ đã ngủ chưa?

Tân Ngọc Kỳ lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không để ý ngó bên trong vì chỉ thấy tối mò mà tuyệt vô động tĩnh, chắc hẩn ngủ rồi.

Thiết Chưởng Hùng Lực Phi thở dài nói:

- Hùng mỗ gặp quái nhân nhiều rồi mà chưa thấy ai như thằng cha này. Bản lãnh hấn ghê gớm đến thế mà vẫn sợ người ám toán.

Tân Ngọc Kỳ trầm ngâm đáp:

- Tiểu đệ cho là hấn muốn làm bộ như vậy.

Hùng Lực Phi ngạc nhiên hỏi:

- Làm bộ ư?

Tân Ngọc Kỳ đáp:

- Nếu tiểu đệ không làm thì hấn vào đây ả, chắc chắn là để trốn lánh Lãng Đãng công tử.

Hùng Lực Phi hỏi:

- Việc gì hấn phải trốn lánh Lãng Đãng công tử? Có lẽ nào hấn lại sợ chàng.

Tân Ngọc Kỳ hỏi lại:

- Tính nết Lãng Đãng công tử chẳng lẽ Hùng huynh còn chưa rõ?

Hùng Lực Phi ngẫm nghĩ, gật đầu đáp:

- Phải rồi. Lãng Đãng công tử từ ngày len lỏi vào chốn giang hồ đây là lần thứ nhất chàng gặp một tay bình thủ. Đối với người ta thì không sao, nhưng Lệnh Hồ đại thiếu gia coi đó là cái nhục lớn. Trên đài bắt phân thắng phụ, dưới đài sẽ có một phen cũng chưa biết chừng.

Tân Ngọc Kỳ đột nhiên hỏi:

- Hùng huynh có biết lai lịch lão quái không?

Hùng Lực Phi đáp:

- Ta không rõ. Tình thực mà nói ta chán ngấy hấn, chỉ mong hấn dời khỏi Kim Ưng tiêu cục cho lẹ.

o O o

Suốt đêm không có chuyện gì.

Hôm sau trời sáng chưa lâu, Kim Ưng Phạm Trung Vân thản nhiên như không, dẫn ba tên chánh tiêu sư vừa đi vừa nói chuyện đến phòng khách trong hậu viện.

Lão khoa chân bước vào viện rồi chợt dừng bước ra chiều do dự hỏi:

- Chúng ta vào bây giờ hay là sớm quá?

Tân Ngọc Kỳ đáp:

- Để tiểu nhân vào trước coi.

Phạm Trung Vân tán thành đáp:

- Ông bạn vào trước coi cũng phải. Nếu lão còn ngủ thì lưu người lại canh giữ, chờ lão tỉnh giấc chúng ta lại đến. Nên biết chúng ta ăn chén cơm bằng nghề này cần phải nhẫn nại. Đừng học thói lão Tôn.

Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ giơ tay lên nói:

- Các vị hãy thông thả rồi hãy qua.

Dứt lời hắt xuyên qua sân rào bước đi về phía đối diện.

Phạm Trung Vân cùng Hùng Lực Phi và Bách Cửu Như đứng lại bên cửa viện, chờ Tân Ngọc Kỳ trở ra vẫy tay mới quyết định.

Tân Ngọc Kỳ bước lên thềm, đưa tay đẩy cửa phòng. Thò đầu vào coi rồi xoay mình ngó về bên này không ngớt vẫy tay tựa hồ kêu mọi người qua.

Dĩ nhiên Phạm Trung Vân đã biết Tân Ngọc Kỳ thấy trong phòng trống rỗng, vẫn giả vờ nói:

- Chắc lão dậy rồi. Chúng ta qua đi.

Khi ba người còn cách phòng khách chừng năm sáu bước. Phạm Trung Vân ngẫu nhiên ngừng đầu ngó thấy Tân Ngọc Kỳ đang nhìn vào phòng vừa nghiêng mình cung kính vừa vâng dạ luôn miệng, lão không khỏi ngẩn người, bất giác quên hết, buột miệng hỏi:

- Ngọc Kỳ! Người nói với ai đó?

Lão biết mình lỡ lời thì đã thốt ra rồi. Lão đoán người phát thoại trong phòng chắc là Tổng tiêu đầu Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa, nhưng dù Tân Ngọc Kỳ lúc này bất luận nói với ai, lão cũng không nên hỏi câu đó để tỏ mình biết trong phòng không người.

Bỗng thấy Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ quay ra nhìn nhó cười nói:

- Vị tiên bối đây bảo mắt rọc tẩu. Lão nhân gia sai gọi tại hạ đi hỏi cục chủ. Đêm qua cục chủ ở đây ra sau cùng, có thu cất cho lão gia không?

Phạm Trung Vân chấn động tâm thần khác nào bị sét đánh, cơ hồ bị ngất xỉu đương trường.

Người trong phòng ngập dài hỏi vọng ra:

- Người nói bên ngoài phải chăng là Phạm cục chủ?

Hiển nhiên là âm thanh quái khách.

Phạm Trung Vân người cứng đờ như tượng gỗ, hai mắt trợn ngược, sắc mặt xám đen.

Tam Tiết Côn Bách Cửu Như khẽ đẩy một cái, lão mới ồ một tiếng như người rên.

Thiết Chưởng Hùng Lực Phi khẽ nói:

- Chẳng có gì quan hệ. Cái rọc tẩu thì đáng bao nhiêu? Dù đánh gãy cũng cứ nói rõ, bất quá thường lão cái khác là xong.

Khoái Dao Tân Ngọc Kỳ né mình sang bên nhường lối. Quái khách ung dung xuất hiện, miệng vẫn mỉm cười.

Hùng Lực Phi và Bách Cửu Như nghiêng mình chấp tay nói:

- Chào tiên bối!

Quái khách gật đầu đáp:

- Lão phu không dám.

Đoạn lão quay sang nhìn Phạm Trung Vân nói:

- Cục chủ coi tiểu lão hồ đồ đến trình độ nào? Thậm chí cục chủ dờn khỏi phòng cũng chẳng hay. May mà ở tiêu cục, nếu trợ trong hắc điểm thì nguy hiểm biết chừng nào!

Phạm Trung Vân xoay chuyển ý nghĩ nhanh như chớp. Lão biết chắc tình hình này đã không thể trốn thoát thì sợ cũng chẳng ích gì, liền giương mặt lên nghiêng răng trăn trĩnh tâm thần chấp tay đáp:

- Rọc tẩu, rương vàng của lão gia đều do Phạm mỗ thu cất. Xin lão gia chờ một chút. Phạm mỗ vào nhà trong lấy ra.

Dứt lời lão xoay mình toan đi. Lão hành động như vậy chẳng phải là ngây ngô mà nước cờ trước mặt chỉ có đường bỏ đi, ít ra còn hai tia hy vọng:

Một là lão quý hoặc giả tửu lượng có hạn, tuy công lực thâm hậu, độc dược chưa phát tác, nhưng say rượu quá té xuống. Nếu đúng như vậy thì lão đi ngay không bị quái khách cản trở.

Hai là lão được cái ngoại hiệu Kim Ưng, ý vào khinh công trác tuyệt để thoát thân. Lúc này lão đứng cách quái khách đến trượng rưỡi. Trung gian lại vướng hai người. Nếu quả Tam Tiết Côn và Thiết Chưởng không hiểu chân tướng thấy quái khách động thủ giết người, họ dúng tay vào can thiệp cũng được một lúc, còn hơn là ngồi mà đợi chết.

Nhưng biến diễn ra ngoài sức tưởng tượng. Quái khách chẳng những không cản trở mà lại tựa hồ xúc động chấp tay đáp:

- Thật là phiền cục chủ.

Tình trạng này khiến Phạm Trung Vân như người lạc vào trong đám mây mù.

Lão vừa đi vào nội viện vừa tự hỏi:

- Bây giờ ta làm thế nào? Làm thế nào?

Nếu muốn trốn cho thoát chết dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng lão đi rồi hậu quả sẽ ra sao?

Dĩ nhiên thi thể Ngọc Diện Lang Quân Quân Văn Hoa liền bị phát giác, cái tin

hành động ám muội sát nhân của Kim Ưng Phạm Trung Vân sẽ truyền đi khắp võ lâm thì lão còn giấu mặt vào đâu được?

Hơn nữa tài sản của Kim Ưng tiêu cực hiện nay khá lớn, trị giá trên ba ngàn lượng hoàng kim, khi nào lão chịu dâng cho kẻ khác?

Lão bỏ tiêu cực này cũng đi tìm một nơi xa lạ gầy dựng lại sự nghiệp.

Vì thế sau cùng lão quyết định: về khía cạnh không hay thì chết sớm hay chết muộn cũng là cái chết. Chết thì lão không ra khỏi tòa hậu viện này.

Lão quỷ chưa sinh lòng ngờ vực sao lão đã???? nát da?

Đành rằng cây rọc tẩu không gắn lại lành như cũ được, nhưng trong nhà lão hãy còn hai cây bằng ngọc, lão sẽ lấy ra đưa tặng, lo gì lão quỷ không nhận.

Hiện giờ lão chỉ còn hai điều chưa ổn.

Một là lão cảm hận tên tiểu tử Quân Vạn Hoa bỏ độc không đủ phân lượng để hư việc lớn. Gã có chết cũng là đáng kiếp.

Hai là lão hối hận không nên nói mình thu giữ rương vàng ở hậu viện. Bây giờ cây rọc tẩu cũ không đưa trả được mà ở trước mặt mọi người lòi rương vàng trong bí thất ra thì ăn nói thế nào cho xuôi?

Hối hận thì sự đã rồi, đành lát nữa tìm lời chống chế giải thích bằng cách uống rượu nhiều quá đâm ra hồ đồ.

Phạm Trung Vân đi lấy cây rọc tẩu bằng ngọc, lúc trở ra phòng khách thấy tiếng cười nói rất vui vẻ. Quái khách và ba tên tiêu sư thân cận như người nhà đang cùng nhau ý hợp tâm đầu.

Phạm Trung Vân cũng hơi yên dạ. Lão cầm cây rọc tẩu bằng ngọc kính cẩn đưa ra tươi cười giải thích:

- Cây rọc tầu của tiền bối bị mấy con nha đầu nô giỡn cầm đuổi nhau không cẩn thận làm gãy mất rồi. Phạm mỗ đã tìm cây khác thay vào không hiểu tiền bối có vừa dạ chẳng?

Quái khách đón lấy ngắm nghía một lúc rồi la thất thanh:

- Trời ơi! Làm thế này sao được? Đây là một cây Cổ Đồng...

Phạm Trung Vân thừa cơ nói tiếp:

- Còn như rương vàng...

Quái khách khoát tay ngắt lời:

- Không vội, không vội. Hãy để đây rồi sẽ bàn.

Phạm Trung Vân không ngớt ngắm ngòm niệ̣m Phật.

Quái khách lại nói:

- Thế này là hay rồi! Đại cục chủ đem đổi thành bạc giùm. Tiểu lão vừa ý một đám ruộng gần Lạc Dương, dùng bạc để mua hay hơn, đưa vàng e bất tiện, mà tính toán cũng khó. Vậy phiền đại cục chủ giúp cho tiểu lão.

Hồi 11

Chân Tướng Quái Khách Bị Phanh Khui

Phạm Trung Vân hấp tấp buột miệng nói:

- Tương Dương là một địa phương nhỏ bé...

Quái khách nói ngay:

- Thế thì chắc họ không đổi được số tiền lớn này? Phạm Trung Vân vội đổi giọng đáp:

- Không phải, không phải. Để Phạm mỗ ráng tìm cách là xong. Quái khách vẫy tay giục:

- Lẹ lên! Lẹ lên!

Phạm Trung Vân ra bên ngoài, đầy mình mồ hôi. Lão tự mắng thầm mình quá hồ

đồ. Đây là một cơ hội rất may cho lão né tránh. Giả tử quái khách tức giận đòi lão lấy rương vàng ra, thật khó cho lão hạ đài. Có vàng rồi sợ gì không có bạc?

Lão liền vào nội viện lấy tiền của mình kiểm lại mới được chừng hai vạn lạng. Lão liền chạy đến mấy tiệm lớn trong thành vay mượn mỗi nhà một ít. Không đầy nửa ngày lão thu được hơn ba vạn lạng bạc.

Quái khách thấy đủ bạc rồi liền bảo hấn khuôn cả lên xe vì lão thay đổi chủ ý cần lên đường tới Lạc Dương ngay.

Dĩ nhiên Phạm Trung Vân mừng thầm muốn làm cho xong việc.

Phạm Trung Vân chỉnh lý đầu đó rồi cùng ba tên tiêu sư tiễn khách ra cửa.

Trước khi quái khách lên xe còn kéo Phạm Trung Vân ra một chỗ khẽ dặn:

- Lần sau cục chủ mà gặp việc này, chớ có mượn tay người khác...

Phạm Trung Vân vội nói:

- Tiền bồi bảo...

Quái khách hạ thấp giọng xuống ngắt lời:

- Tiểu lão muốn nói sau khi đi rồi, cục chủ liệu mà dọn dẹp, quét tước gầm giường. Bọn tiểu tử đó không đáng tin cậy. Chúng ta đều là người lớn tuổi, hay hơn hết cái gì của mình tự tay mình làm lấy, bắt đắc dĩ mới phải sai họ.

Lão nói rồi cười hì hì, làm bộ quý nhất, nhõn nhõn lên xe đi. Phạm Trung Vân đứng thộn mặt, trợn mắt lú lưởi, tự hỏi: - Sao? Té ra những việc tày đình đêm qua lão đều biết cả rồi ư? Phạm Trung Vân nghĩ tới đây biết là bất diệu, hốt hoảng xoay mình chạy về tiêu

cục.

Ba tên tiêu sư ngỡ ngác nhìn nhau không hiểu cục chủ tại sao tổng tiền chúa ôn đi rồi lại càng hoang mang hơn trước?

Phạm Trung Vân chạy thẳng một mạch vào phòng khách nằm, vừa thở vừa nhảy tới sau giường hai tay run bần bật. Lão phải khó nhọc mới mở được cái cửa hầm trên vách.

Lão thò tay vào hầm bí mật thì chẳng thấy những rương vàng đâu nữa?

Mắt tối sầm lại, khí huyết trời ngược lên, Phạm Trung Vân té xỉu đương trường.

Bên ngoài quái khách lên xe rồi ung dung cho chạy ra cửa bắc. Khi xe ngựa chạy tới khu rừng đột nhiên một văn sĩ trung niên mình mặc áo xanh chạy vọt ra.

Văn sĩ này chẳng ai khác lạ mà chính là Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa, tổng tiêu đầu tại Kim Ưng tiêu cục.

Quái khách khoát tay một cái, cỗ xe từ từ dừng lại.

Thật quái lạ. Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa xuất hiện lúc này và ở nơi đây chẳng những không có ý gì gây hấn mà lại kính cẩn tiến đến trước xe ngựa thi lễ nói:

- Trọng Hòa khấu đầu thỉnh an sư thúc.

Té ra hai người này là thúc điệt đồng môn.

Quái khách hăng dặng nói:

- May quá. Xuýt nữa thì toi mạng.

Tôn Trọng Hòa dường như đã hiểu rõ tính nết sư thúc, nghe lão nói mỉm cười mà không đáp.

Quái khách ngừng đầu hát hàm hỏi:

- Hoàng kim đâu rồi?

Kim Tiêu Nho Hiệp nghiêng mình đáp:

- Đã đem đến cả, chỉ còn đợi sư thúc phát lạc xử trí cách nào.

Quái khách hỏi:

- Lãng Đãng công tử có nhìn thấy chúng ta không?

Tôn Trọng Hòa đáp:

- Không.

Quái khách trầm ngâm nói:

- Hãy đem món hoàng kim đó ra đây.

Tôn Trọng Hòa dạ một tiếng xoay mình vào rừng lấy ra một cái bao tải.

Quái khách gạt đầu nói:

- Đem bỏ lên xe.

Tiếp theo lão chú ý nhìn Tôn Trọng Hòa hỏi:

- Người còn thích làm việc ở Kim Ưng tiêu cục không?

Tôn Trọng Hòa lắc đầu đáp:

- Tiểu điệt thật không ngờ vị đại cục chủ đó lại là một kẻ tiểu nhân đê tiện đến thế. Tiểu điệt tưởng đi thu mấy tên đồ đệ dạy võ còn hay hơn.

Quái khách gạt đầu từ trên xe nhảy xuống dặn:

- Chạy thẳng một mạch tới Tấn Nam rồi hãy quay về.

Tôn Trọng Hòa hơi ngạc nhiên hỏi:

- Sự thúc bảo...

Quái khách trợn mắt quát lời:

- Một dải Tấn Nam bị lụt về nước sông Hoàng Hà dâng lên cao quá. Mỗi ngày chết đến ngàn người. Việc lớn như vậy mà người không nghe thấy ư?

Tôn Trọng Hòa thõng tay cung kính đáp:

- Hôm kia tiểu điệt mới nghe người ta nói tới.

Quái khách sa sầm nét mặt hỏi:

- Người đã biết rồi còn hỏi làm chi?

Tôn Trọng Hòa không dám nói gì nữa nhẹ nhàng nhảy lên xe.

Quái khách còn dặn tiếp:

- Sau khi tới nơi, người phải nhớ đừng mượn tay người khác, nhất là chớ giao cho địa phương quan. Nếu cần người giúp đỡ thì tìm đến phân đà Cái bang. Bọn này đều là thiện nhân, họ không chắm mút vào đó.

Tôn Trọng Hòa gạt đầu đáp:

- Tiểu điệt hiểu rồi.

Quái khách nhìn lại xa phu hỏi:

- Xa lão đại. Lão đại đã nghe rõ chưa. Bây giờ đến Tấn Nam, cỗ xe của lão đại chạy bao nhiêu đường đất ta trả đủ không thiếu một đồng. Dọc đường đừng có chần chừ, ta còn cho lão đại ăn uống nữa. Việc này không thể chậm trễ được, càng lẹ càng

tốt. Chúng ta thượng lộ thôi.

Người đánh xe là một hán tử trung niên, nghe quái khách bảo vậy liền quay lại nhìn Tôn Trọng Hòa hỏi:

- Đại gia có thể ruồi xe được không?

Tôn Trọng Hòa gật đầu đáp:

- Lão đại cứ yên lòng. Đường xa như vậy một người đánh xe làm sao nổi? Mỗi ngày ta dong xe thay ông bạn một đoạn là được.

Hán tử đứng lên nhường chỗ ngồi, xòe tay ra nói:

- Mời đại gia.

Tôn Trọng Hòa ngạc nhiên hỏi:

- Làm gì vậy?

Quái khách cười hì hì nói:

- Trọng Hòa, người ngồi xuống ra tay cho gã coi một chút.

Hán tử trên xe nhảy xuống nói:

- Không cần. Tổng tiêu đầu ở Kim Ưng tiêu cục khi nào lại không biết ruồi xe? Hai vị đã thuộc đường lại đầy phong độ nghĩa hiệp, tiểu nhân rất kính trọng, xin phụng tặng cỗ xe này không lấy chi hết.

Tôn Trọng Hòa sửng sốt hỏi:

- Như thế sao tiện?

Hán tử mỉm cười đáp:

- Không tiện thì cũng phải tiện.

Dứt lời gã đưa tay lên vuốt mặt, quay lại nhìn quái khách trở tay hỏi:

- Chúng ta vào trong rừng kia nói chuyện được chăng?

Tôn Trọng Hòa khẽ la thất thanh:

- Lệnh Hồ công tử.

Đúng rồi. Xa lão đại xoa được vật trên mặt để lộ bản tướng. Chính là Nhị thiếu bảo chúa ở Kỳ Sĩ Bảo tên gọi Lãng Đãng công tử Lệnh Hồ Bình.

Quái khách lộ vẻ miễn cưỡng, buông tiếng thở dài, nhìn Tôn Trọng Hòa đang ngồi thộn mặt trên xe, bảo hẳn:

- Người đi trước đi.

Tôn Trọng Hòa muốn nói lại thôi. Hắn giật cương cho ngựa chạy trên đường quan đạo dần dần mất hút.

Bên này quái khách gật đầu đi trước chuồn vào khu rừng bên đường.

Đến một khu đất trống, quái khách quay lại hỏi:

- Công tử có điều chi dạy bảo?

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn lão bình tĩnh hỏi lại:

- Giải dị lắm. Tại hạ chỉ muốn biết các hạ là ai?

Quái khách đáp:

- Tiểu lão là Trương Lão Thục.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Bản công tử hy vọng các hạ thành thực hơn một chút, không muốn nghe cái tên bịa đặt.

Quái khách ung dung hỏi:

- Tiểu lão là ai thì có quan hệ gì đến công tử?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tác phong của bản công tử đã quen rồi. Nhân vật nào giao thủ với bản công tử giữ được thế quân bình là bản công tử phải tìm cho biết rõ thân thế cùng lai lịch...

Quái khách hỏi:

- Nhưng người khác không nguyện ý thì sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Việc sau hãy để về sau sẽ nói tới.

Quái khách hỏi:

- Bữa nay không được ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bản công tử tạm thời chưa nghĩ tới.

Quái khách hỏi:

- Đệ đài làm thế há chẳng miễn cưỡng người ta vào chỗ nan giải ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đối với Lãng Đãng công tử chuyện này rất tầm thường.

Quái khách nhấp nháy cặp mắt hỏi:

- Đệ đài muốn hiểu rõ lai lịch của tiểu lão chỉ vì một điểm đó thôi ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đúng thế.

Quái khách hỏi:

- Không còn nguyên nhân nào khác chứ?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Nếu quả còn nguyên nhân khác thì chỉ là cái danh hiệu của một người mà các hạ đã vô tình nhắc tới.

Quái khách hỏi:

- Tiểu Cao phải chăng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Các hạ quả là người mau lẹ.

Quái khách hỏi:

- Hai chữ đó không nhắc tới được hay sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Hai chữ này các hạ nhắc tới một ngàn lần cũng được, nhưng còn mấy chữ ở dưới Tiểu Cao, các hạ nói nốt ra, bản công tử mới thỏa mãn.

Quái khách hỏi:

- Máy chữ dưới là những chữ gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Biết được Đinh Mão kỳ sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo hộ Cao, cùng Thất Tuyệt kiếm pháp của y chẳng có gì đáng kể, nhưng bản công tử nghĩ không ra trong võ lâm hiện nay ai có đủ tư cách kêu y bằng “Thằng cha”.

Quái khách hỏi:

- Bạn hữu y cũng không đủ tư cách ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bạn hữu y không nên cự tuyệt dùng chân tướng để gặp bản công tử.

Quái khách hỏi:

- Vậy tiểu lão thỉnh giáo công tử một câu: “Người ta có dùng chân tướng để truyền thụ môn kiếm pháp này cho công tử không?”

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chỉ biến cải một chút thôi.

Quái khách nói:

- Nhiều hay ít thì biến cải vẫn là biến cải.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cũng có thể bảo là không biến cải.

Quái khách hỏi:

- Công tử có thể điều chỉnh lại hai câu nói này không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cái đó không cần.

Quái khách hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Lãng Đãng công tử bảo không cần là không cần.

Quái khách nhẹ buông tiếng thở dài, đột nhiên hỏi:

- Hiện giờ lão đệ định đi đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Không nhất định.

Quái khách nói:

- Xin lỗi nhé. Tiểu lão đói rồi.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bản công tử rất đồng tình, có điều các hạ đói không đúng lúc.

Quái khách ủa một tiếng hỏi:

- Ý lão đệ muốn...

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bản công tử muốn bảo các hạ hãy cho công tử biết trước. Vị bằng hữu lúc nãy kêu gọi đó là ai?

Quái khách đáp:

- Nhưng tính khí vị bằng hữu đó rất cổ quái. Cương ngạch là lão không nói.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Nếu vậy bản công tử muốn coi Thất Tuyệt kiếm pháp của vị bằng hữu đó có hóa giải được không?

Quái khách đáp:

- Tai nghe không bằng mắt thấy. Quả nhiên danh bất hư truyền.

Lão nói rồi vẫy tay giục:

- Lấy binh khí ra.

Lệnh Hồ Bình không khách khí nữa, vén áo rút Hàng Long bảo kiếm ra, lùi lại mấy bước, ôm kiếm trước ngực, nín thở chờ đợi.

Quái khách cũng lùi lại mấy bước, cài dọc tẩu bằng ngọc vào dây lưng rồi ngừng đầu lên nói:

- Lão đệ ra chiêu đi.

Lệnh Hồ Bình mắt trông ngang, trường kiếm rụt về phía sau. Tay trái giữ kiếm quyết. Đột nhiên chàng nghiêng mình xông lại, phóng hai ngón tay nhằm điểm vào huyệt Mi Tâm đối phương.

Quái khách thân hình thấp thoáng nhảy lùi lại hơn trượng ra chiêu kinh ngạc hỏi:

- Sao lão đệ không dùng kiếm?

Lệnh Hồ Bình khoe miệng lộ ra nụ cười, không đáp. Chàng điểm chân xuống vọt mình đuối theo, vẫn dùng ngón tay giữa bên trái nhằm điểm vào bộ vị đối phương như trước.

Quái khách hét đất lùi phải lạng mình sang một bên né tránh. Lệnh Hồ Bình tấn công hai chiêu chưa dùng đến kiếm. Đáng lý quái khách chụp lấy cơ hội để phản kích mới phải nhưng chẳng hiểu vì duyên cớ gì lão lại tỏ ra hoan nghênh phép đánh này, dường như uy lực hai ngón tay của đối phương điểm tới tương đối khó ứng phó hơn là sử kiếm.

Quái khách liên tiếp né tránh hai chiêu, thấy Lệnh Hồ Bình thủy chung không chịu dùng kiếm. Lão đi từ chỗ kinh ngạc đến chỗ tức giận lớn tiếng quát:

- Nếu tưởng lão phu không có lòng dạ tàn nhẫn là người làm rồi.

Lệnh Hồ Bình lại để nguyên tư thức tấn công lần thứ ba. Miệng chàng cười đáp:

- Theo nhận xét của bản công tử thì người nào miệng nói dữ là tỏ ra chột dạ. Các hạ có tuyệt chiêu gì cứ việc tỏ ra đi.

Quái khách đột nhiên nổi lời đĩnh quát nói:

- Thằng lỏi con muốn chết rồi.

Lão phát tay áo đẩy ra một luồng kinh phong.

Lệnh Hồ Bình cười lớn, tay trái đổi chỉ thành chưởng đón tiếp luồng kinh phong. Đơn chưởng của chàng vừa lách xuyên qua làn kinh phong như con cá lội dòng sông ngược.

Sau toàn thân chàng xuyên vào giữa đám kinh phong, lại dùng hai ngón tay điểm vào huyệt Mi Tâm quái khách lần thứ tư.

Quái khách xoay cổ tay mặt, năm ngón tay như móng chân gà đột nhiên lướt qua trước mặt Lệnh Hồ Bình nắm lấy cánh tay trái chàng.

Lệnh Hồ Bình vẫn thản nhiên không để ý, lại tựa hồ phản phúc dùng một chiêu này, để nguyên cánh tay trái cho đối phương nắm giữ. Chàng còn buông năm ngón tay

cho thanh trường kiếm rớt xuống đất. Bàn tay chàng bằng bạng đập vào huyệt Tiểu Yêu quái khách.

Quái khách lớn tiếng quát hỏi:

- Tiểu tử. Người không muốn giữ cánh tay này nữa ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Không cần.

Tay mặt chàng giữ nguyên tư thế, nhưng tốc độ phóng tới chậm lại tựa hồ chờ đối phương phải buông tay trái ra để đánh đổi.

Quả đúng như lời tiên liệu của chàng, quái khách sợ quá đột nhiên buông năm ngón tay, cong lưng lạng mình tránh khỏi.

Lệnh Hồ Bình tiến lên một bước cúi xuống cười nói:

- A Bình lớn mật, xin Đỉnh lão tha tội.

Quái khách gục gặc cái đầu thờ dài sừng sượt nói:

- Xong rồi. Xong rồi. Đây là bốn người chúng ta làm nên tội nghiệt, còn trách ai được nữa?

Dứt lời lão há miệng nhổ hàm răng giả xuống đất. Tiếp theo lão giơ tay trút bỏ cái mũ giả và tấm mặt nạ. Sau cùng lão nắm tay thành

quyền vung lên. Xương cốt trong mình vang lên những tiếng rắc rắc. Tấm thân không đầy bốn thước đột nhiên cao gần gấp đôi.

Chỉ trong chớp mắt, con người xấu xa lùn tịt biến thành một đại trượng phu hiên ngang. Nguyên quái khách này chẳng phải ai khác lạ mà chính là nhân vật đứng đầu trong bốn kỳ sĩ, tức Giáp Tý kỳ sĩ Tư Đồ Đình.

Giáp Tý kỳ sĩ Tư Đồ Đình chuyên về thuật xúc cốt. Ngay từ lúc Lam y tổng quản Phùng Giai Vận bị bại trận, Lệnh Hồ Bình đã nảy dạ hoài nghi, nhưng trong thiên hạ tinh thông nghề này chưa chắc đã phải chỉ có một người, nên lúc đó chàng chưa dám xác định.

Hồi chàng còn ở trong bảo đã được Giáp Tý kỳ sĩ dạy thuật cảm nã nên lúc khai diễn chàng thử đưa tay trái cho đối phương. Nếu đối phương thừa cơ động thủ thì hiển nhiên là người ngoài. Còn trường hợp đối phương đã biết chỗ dụng ý của chàng, quyết chẳng chịu mắc bẫy một cách khinh suất.

Kết quả chàng đã đoán đúng. Đối phương thủy chung không chịu hạ thủ, đủ chứng minh đối phương là ai rồi.

Giáp Tý kỳ sĩ dứt lời lấy tấm áo mỏng khoác vào, xoay mình toan đi.

Lệnh Hồ Bình trong lòng có chỗ khó nói. Chàng cười gượng lạng người ra cửa

đường hỏi:

- Đình lão không thể lưu lại một lúc ư?

Giáp Tý kỳ sĩ chau mày đáp:

- Người cũng biết ta cùng bọn Tiểu Cao ở trước mặt bảo chúa đã đề cập nhiều lần, và nói rách đầu lưỡi mà lão đệ ở ngoài vẫn giữ thói cũ...

Lệnh Hồ Bình cười gượng lắc đầu ngắt lời:

- Không nói chuyện đó nữa.

Giáp Tý kỳ sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Vậy người muốn nói chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình ngửa mặt lên trời cười đáp:

- A Bình có một câu nhưng không mong các vị tin tưởng mà chỉ hy vọng các vị nhớ cho chuyện này đã có người nhắc tới.

Giáp Tý kỳ sĩ hỏi:

- Chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Xin trong bảo để ý một người.

Giáp Tý kỳ sĩ hỏi:

- Ai?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Lão họ Thư ở Đồng Quan.

Giáp Tý kỳ sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Phải chăng người trở vào Phong Vân Kiếm Thư Thiên Khiếu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đinh lão bắt tất phải kinh ngạc. A Bình cũng biết lão này miệng nói rất tử tế, mà sự thực đúng như lời Đinh lão: Con người tướng mạo từ thiện chưa chắc đã có lòng dạ Bồ Tát.

Giáp Tý kỳ sĩ nhìn chăm chú vào mặt Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Người đã điều tra ra thành tích tệ hại gì của lão?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Chưa.

Giáp Tý kỳ sĩ hỏi:

- Vậy người căn cứ vào đâu mà nói thế?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cho đến bây giờ A Bình mới biết được sự thực: Lần này Đinh lão có cơ hội lấy được một ngàn sáu trăm lạng hoàng kim, nên cảm tạ trên chốn giang hồ đã nảy ra một tên Lãng Đãng công tử.

Giáp Tý kỳ sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Theo nhận xét của người thì Dương phủ đã vì người mà dựng lên tòa lôi đài này

ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đúng thế. Họ Dương chỉ có tiếng, còn họ Thư bỏ tiền. Nếu Đinh lão chưa tin thì cứ thám thính sẽ biết ngay. Họ Dương ở ngoài thành có phải là người dám bỏ tiền ra làm vụ này không?

Giáp Tý kỳ sĩ trầm ngâm hỏi:

- Dù vụ này lão họ Thư là người chủ chốt, nhưng người có biết hành động của lão ta vì mục đích gì không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Trước khi chưa điều tra rõ chân tướng. A Bình không muốn đoán càn. Nhưng có điều Đinh lão muốn tìm ra đáp án chẳng khó khăn gì là ba tên tổng quản chủ tọa ở ba tòa lôi đài đều không phải là người của Dương phủ.

Giáp Tý kỳ sĩ chau mày nói:

- Hiện nay Tấn Nam bị thủy tai, ngoại trừ bản bảo, lão là người đáng kể tổn hơi sức nhiều nhất, dù lão có lập lôi đài ở Tương Dương cũng không thể bảo là lão mưu đồ chuyện bắt lương được.

Lệnh Hồ Bình thở dài sườn sượt đáp:

- Chẳng phải A Bình không biết, vụ này nói ra bây giờ là quá sớm nhưng... nhưng...

Giáp Tý kỳ sĩ hỏi:

- Nhưng làm sao?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu nói:

- Nói nhiều vô ích. Câu chuyện bữa nay chỉ xin Đình lão coi như A Bình không nói gì.

Dứt lời, Lệnh Hồ Bình cúi xuống lượm thanh Hàng Long kiếm lên nhìn Giáp Tý kỳ sĩ kính cẩn thi lễ rồi xoay mình rảo bước ra khỏi khu rừng.

Hồi 12

Lệnh Hồ Bình Đại Phá Võ Dương Kiếm Trận

Gió thu hiu hắt. Ánh tà dương soi chênh chéch trên đường cỏ đạo. Một cỗ xe bông chạy vun vút. Ở phía xa xa đã ló ra một góc thành Đãng Phong.

Trong cỗ xe này có bốn người ngồi.

Ba lão già trạc tuổi ngũ tuần và một thiếu niên lồi hai mươi tuổi, sắc mặt trắng bạch mà xanh xao, bộ dạng hầy còn ngái ngủ. Chàng là thiếu niên áo tía với cặp mắt tinh anh.

Ba già một trẻ chính là bốn vị đại tổng quản trong Dương phủ thành Tương Dương.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang, Lam y tổng quản Phùng Giai Vận, Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương và Cẩm y tổng quản Lãng Đãng công tử Lệnh Hồ Bình.

Bọn này đến Đồng Quan. Sau khi dọn dẹp lôi đài, Lệnh Hồ Bình mượn tiếng đến Thư phủ ở Đồng Quan để coi ý trung nhân là Thư Mỹ Phụng cô nương, tiện nhắc việc cầu thân. Chàng hỏi ba vị Thiềm, Phùng, Thượng có muốn đi chơi Hà Lạc một chuyến không?

Nguyên ba người này ở Thư phủ tại Đồng Quan đến Tương Dương mở lôi đài, mục đích tối hậu của họ là mời cho được Lãng Đãng công tử đến Thư phủ nên nghe chàng hỏi vậy dĩ nhiên vui vẻ đi ngay.

Lúc này cỗ xe ngựa bỗng dừng lại.

Xe đang chạy rất gấp dừng lại một cách đột ngột, khiến bốn vị đại tổng quản xuýt nữa bị hất văng ra ngoài.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương hằm hằm nhìn ra phía trước quát hỏi:

- Dương Phúc! Người muốn chết chằng?

Rèm xe vén lên. Người dong xe là Dương Phúc thò đầu vào, vẻ mặt hoảng hốt khẽ nói:

- Xin tổng quản tha tội. Gặp trường hợp bất đắc dĩ tiểu nhân phải dừng xe. Phía trước có bọn đạo sĩ cản đường. Tên nào cũng nghiến răng trợn mắt, dường như đều ôm mối bất bình...

Thượng Nguyên Dương sửng sốt hỏi:

- Một bọn đạo sĩ ư?

Lệnh Hồ Bình ngáp dài lên tiếng:

- Nếu bản công tử đoán không lầm thì bọn này có bảy người.

Dương Phúc vội đáp:

- Đúng lắm. Đúng lắm. Tiểu nhân nhớ rõ là bảy người, không hơn không kém.

Huỳnh y tổng quản ngần ngại nói:

- Chẳng lẽ...

Lệnh Hồ Bình xua tay gạt lời:

- Chúng ta thử ra coi.

Bốn người liền nhảy xuống xe, ngừng đầu lên nhìn thấy trên đường lớn trước mặt quả nhiên có bảy đạo sĩ áo xám đứng đó.

Bọn đạo nhân này đều vào khoảng bốn chục tuổi.

Dương Phúc quả đã hình dung rất đúng... Bảy đạo nhân sắc mặt làm lì, cặp mắt lấp lánh ánh hàn quang coi chẳng khác những tia chớp giữa đám mây đen, trước khi trời nổi cơn giông tố.

Thiền Thế Quang khẽ nói:

- Đúng là bọn Võ Đang Bát Tử. Lệnh Hồ huynh phải cẩn thận mới được.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Tại hạ bảo là Võ Đang Thất Tử.

Phùng Giai Vận nói:

- Lệnh Hồ huynh đừng coi thường bọn mũi trâu này. Nghe nói họ đã luyện thành một thứ kiếm trận kêu bằng Bát Kiếm Liên Hoàn ghê gớm lắm. Cả Bát Bộ Truy Hồn ở Kim Lăng cũng bị hạ trong kiếm trận. Tiểu đệ tưởng hãy để bọn tại hạ ba người ra trước dẫn dụ bớt đi ba tên. Còn lại bốn tên, một mình Lệnh Hồ huynh tìm cách đối phó.

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Bất cứ ai trong các vị động thủ trước với bọn họ cũng không còn cơ hội kết bạn với tại hạ nữa.

Thượng Nguyên Dương khẽ nói:

- Lệnh Hồ huynh tự tin có thể đối phó được với cả bảy tên mũi trâu này chăng?

Lệnh Hồ Bình háng dặng hỏi lại:

- Nếu trong các vị có ai nhận biết bảy tên mũi trâu đó thì cho tại hạ nghe đạo hiệu của từng người trong bọn họ?

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Cái này phải hỏi Thiềm huynh mới biết.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang gật đầu khẽ nói:

- Kể từ mé tả qua mé hữu theo thứ tự sau đây: Bạch Vân Tử, Xích Tùng Tử, Huyền Hạc Tử, Thanh Phong Tử, Tử Yên Tử, Huỳnh Trần Tử. Trong đám này Huyền Hạc Tử đứng đầu, nhưng võ công thì Bạch Vân Tử và Huỳnh Trần Tử cao thâm hơn hết.

Thanh y tổng quản vừa dứt lời thì bảy đạo nhân đã sẵn tới trước mặt.

Huyền Hạc Tử đi giữa tiến lên nhìn bốn người bên này lạnh lùng hỏi:

- Vị đi trước có phải là Lệnh Hồ thí chủ?

Lệnh Hồ Bình ngấm nghĩa bảy đạo nhân một lượt rồi gật đầu, thùng thảng hỏi lại:

- Đạo trưởng có điều chi dạy bảo?

Huyền Hạc Tử mặt lạnh như tiền trầm mặc hỏi:

- Chắc tiểu thí chủ chẳng lạ gì bọn bản đạo bảy người có mối liên quan thế nào với Thượng Ưng đạo nhân.

Lệnh Hồ Bình khẽ “Ừa” một tiếng, hỏi:

- Tại hạ không rõ mối quan hệ giữa các vị ra sao?

Huyền Hạc Tử miệng niệm Vô Lượng Phật, sắc mặt lập tức biến thành xanh xám. Hắn không trả lời quay lại vẫy tay.

Sáu đạo nhân đứng đằng sau liền chống kiếm tiến tới.

Lệnh Hồ Bình quay lại nhìn Huỳnh y tổng quản nói:

- Thượng tổng quản. Tổng quản hãy vào thành trước mượn phòng và bảo điểm gia chuẩn bị cơm rượu. Hãy khoan. Còn nữa... Trên bàn ăn cần phải có ba món không thể thiếu được là một đĩa Can Ty Thang Nhị, một đĩa Diêm Thúy Hoa Sinh, một đĩa Trư Nhĩ Đóa.

Rồi chàng nhìn Lam y tổng quản Phùng Giai Vận nói:

- Phùng tổng quản đến hẻm Vương Ma Tử hỏi mục giả trong Quần Phương Viện coi ả Hương Bách Hợp còn ở đó không? Đồng thời Phùng huynh dặn bọn họ sắp đặt một phòng sạch sẽ tĩnh mịch. Đêm nay Lệnh Hồ mỗ tới đó ngủ trọ.

Thượng, Phùng đã biết Lãng Đãng công tử nói một là một hai là hai, quyết không canh cải. Lúc này dù hai lão không muốn bỏ đi vẫn phải vâng lời vào thành trước.

Bọn đạo sĩ thấy Lãng Đãng công tử gặp lúc khẩn yếu thế này lại sai hai người đi nơi khác, không khỏi ngạc nhiên, bất giác dừng bước.

Sau cùng Lệnh Hồ Bình nhìn Thiềm Thế Quang nói:

- Tổng quản cùng Dương Phúc đánh xe vào bên đường dừng lại. Hễ thấy tình trạng khẩn cấp thì hô hoán hay la ó cũng được, nhưng nhớ kỹ chớ có động thủ. Ngoài ra nên chuẩn bị một ít thuốc giầu.

Huyền Hạc Tử chờ Dương Phúc đánh xe lảng ra rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Thí chủ đã thu xếp xong chưa?

Lệnh Hồ Bình ung dung lấy thanh Hàng Long kiếm cầm tay lạnh lùng đáp:

- Giao phó xong cả rồi. Nếu đạo trưởng không nhẫn nại được nữa thì động thủ ngay đi. Bằng đạo trưởng có thể nán lại, tại hạ sẽ nói một vài câu.

Huyền Hạc Tử mặt lạnh như băng hỏi:

- Tiểu thí chủ còn nói gì nữa?

Lệnh Hồ Bình giọng bảo kiếm lên hỏi:

- Đạo trưởng có biết thanh Hàng Long kiếm này chủ cũ là ai không?

Huyền Hạc Tử đáp:

- Cái đó tiểu thí chủ nên tự hỏi mình là hơn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tại hạ muốn nói đó là bảo vật tổ truyền của một vị tiêu sư họ Hồ tại Hồ gia trang tại Đông Ba. Đạo trưởng có ý kiến gì không?

Huyền Hạc Tử đáp:

- Chuyện Hồ gia ở đâu ra? Bàn đạo chỉ biết đó là vật tùy thân của sư đệ Thương Ưng đạo nhân trước khi lọt vào tay tiểu thí chủ.

Lệnh Hồ Bình khế thờ dài hỏi:

- Bạn hữu giang hồ đều bảo Lệnh Hồ Bình này có tính hiếu sát, nhưng trước nay chưa ai căn dặn bản công tử hạ sát những người vào bậc nhất. Nếu những nhân vật võ lâm hiện nay đều giống như đạo trưởng thì đến mười tên Lăng Đãng công tử cũng không phải là nhiều. Có đúng thế không?

Huyền Hạc Tử quay phắt lại phất áo bào, lớn tiếng hô:

- Tiến lên!

Sáu đạo nhân rút trường kiếm khỏi vỏ tản ra bốn góc rất mau lẹ, vây Lệnh Hồ Bình vào giữa.

Lệnh Hồ Bình hai mắt trông thẳng, bảo kiếm cặp vào nách đứng nguyên chỗ không nhúc nhích.

Dưới ánh dương quang lấp loáng, vòng kiếm bắt đầu thu lại. Bảy mũi kiếm từ bốn mặt tám phương nhằm chỉ vào bảy nơi huyết đạo trên người Lệnh Hồ Bình. Chỉ cần

một huyết đạo bị trúng kiếm là sáu thanh trường kiếm kia phóng tới như mưa.

Lệnh Hồ Bình đứng giữa vòng mũi kiếm vẫn không cử động.

Bảy mũi kiếm tiếp tục đưa sát tới và đã bắt đầu rung động. Kiếm thân lấp loáng ánh ngân quang rùng rợn.

Nhưng mũi kiếm phóng gần vào chỉ còn cách chừng ba thước là tới đích.

Lệnh Hồ Bình vẫn không nhúc nhích. Cặp mắt chàng thủy chung nhìn chăm chặp vào Huyền Hạc Tử tựa hồ không biết gì đến sáu thanh kiếm bên ngoài.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang rất tin tưởng ở nơi Lãng Đãng công tử mà lúc này cũng kinh tâm động phách, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Lão hận không thể nhảy xổ lại để giúp chàng một tay.

Giữa lúc ấy Huyền Hạc Tử ở phía chính diện đột nhiên niệm Phật hiệu, phát động thế công. Lão vung tay kiếm nhảy xô tới nhằm phóng kiếm vào trước ngực đối phương.

Huyền Hạc Tử vừa chuyển động thân hình, sáu thanh trường kiếm kia hưởng ứng liền. Sáu luồng kiếm quang như con những con ngân xà chụp xuống người Lệnh Hồ Bình.

Võ Đang kiếm trận quả nhiên không phải tầm thường.

Lệnh Hồ Bình ở giữa màn lưới kiếm lún thấp người xuống. Đột nhiên thanh bảo kiếm của chàng như con rồng thiêng ngoằn ngoèo bay ra. Chiêu thức này cực kỳ mau lẹ khiến người ta phải lóa mắt.

Chàng ra chiêu nhằm tấn công một mình Huyền Hạc Tử, tựa hồ chỉ cần đối phó với một mình hắn. Huyền Hạc Tử mà bị hạ thì dù chàng có bị sáu mũi kiếm đâm thủng sáu chỗ cũng không đáng kể. Dĩ nhiên Huyền Hạc Tử không muốn liều chết với chàng. Hắn lộn ngược người lại lùi ra xa hơn trượng.

Lệnh Hồ Bình dường như đã tính trước Huyền Hạc Tử sẽ đi nước cờ này. Kiếm quang thu lại, người chàng xoay chuyển. Thanh Hàng Long kiếm lại phóng ra lần thứ hai.

Bọn đạo nhân khiếp sợ oai danh Lăng Đãng công tử, hiển nhiên chưa dám ra tay dùng loạn kiếm đâm chém chàng. Mọi người hoàn toàn bắt chước Huyền Hạc Tử, thu kiếm về lùi lại.

Tuy bọn đạo nhân chưa thẳng thắn đón tiếp, nhưng tiến thoái rất có thứ tự, trận thế vẫn hoàn chỉnh.

Lệnh Hồ Bình dường như không tính nước phá vòng vây xông ra.

Huyền Hạc Tử lại hạ lệnh tấn công, nhưng trận thế biến hóa khác lần trước. Bảy

mũi kiếm không đồng thời phóng ra mà chia làm ba giai đoạn. Ba người động thủ đầu tiên là Huyền Hạc Tử, Bạch Vân Tử, Huỳnh Trần Tử.

Còn bốn tên nữa chẳng những không ra tay, mà lúc ba người tấn công chúng còn lùi lại một bước dài.

Lệnh Hồ Bình ở giữa trận bật lên tiếng cười đống dục. Đột nhiên chàng vọt mình lên cao hơn ba trượng. Người còn lơ lửng trên không bỗng xoay đi, lia thanh Hàng Long kiếm như sao sa rồi đột nhiên vọt tới đón đầu Huyền Hạc Tử.

Lúc Lệnh Hồ Bình vọt lên không, Bạch Vân Tử và Huỳnh Trần Tử vội lùi về nguyên vị. Lam Khê Tử và Thanh Phong Tử cầm kiếm xông ra thay thế.

Huyền Hạc Tử di chuyển thân hình cùng Lam Khê Tử và Thanh Phong Tử lướt đi.

Lệnh Hồ Bình phi thân hạ xuống chỗ Huyền Hạc Tử đứng trước. Nhưng người chàng vừa hạ xuống, Huyền Hạc Tử đã mất hút.

Lam Khê Tử và Thanh Phong Tử ở phía sau hơi trường kiếm rít lên veo véo tập kích hai bên.

Giữa lúc ấy hai đạo nhân khác là Thiết Tùng Tử và Tử Yên Tử cũng cầm kiếm lướt qua bên mình Bạch Vân Tử và Huỳnh Trần Tử nhảy tới đầu đường bên kia.

Lệnh Hồ Bình nghe tiếng gió, chuyển mình lướt đi tránh khỏi những chiêu kiếm đâm tới chỉ khẽ không đầy một tấc.

Lam Khê Tử và Thanh Phong Tử đánh một đòn không trúng, lập tức thu kiếm về lùi lại. Chỗ Lệnh Hồ Bình vừa đứng bỏ trống liền được Xích Tùng Tử và Tử Yên Tử thay vào.

Qua mấy phen chiết chiêu, tuy phân nửa Thất Tử đã thay đổi phương vị nhưng trận thế vẫn giữ nguyên hình. Bảy thanh trường kiếm không ngớt trở vào Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình vẫn bị hãm trong kiếm trận như trước.

Tiếng niệm phật hiệu vang lên. Kiếm trận ba lần tản ra thu lại.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh, trên môi bỗng lộ ra một nụ cười. Chàng thấy Thất Tử hai lần bao vây vẫn chưa thực sự ra tay, dường như chàng đã khám phá chỗ dụng tâm của đối phương.

Bảy tên mũi trâu hiển nhiên dùng âm mưu tiêu hao chân lực chàng.

Chàng không nhịn được nữa. Nếu cuộc chiến tiếp diễn như vậy thì thanh bảo kiếm trong tay chàng có giết được một người bên đối phương nhưng chính chàng cũng bị sáu thanh trường kiếm đâm chết.

Bảy thanh trường kiếm dần dần thu nhỏ vòng vây. Lệnh Hồ Bình để kiếm ngang trước ngực mục quang chàng lại nhìn chăm chặp vào một mình Huyền Hạc Tử tựa hồ

muốn bảo hấn:

- Lại đây! Thử xem giữa hai ta, số mạng ai lớn hơn?

Huyền Hạc Tử thấy Lệnh Hồ Bình tay cầm bảo kiếm đột nhiên thay đổi tư thức. Mắt hắn bất giác sáng lên, hắn gật đầu hô:

- Thiện tai... Thiện tai...

Bọn đạo nhân nghe Huyền Hạc Tử trước niệm Phật “Vô Lượng Thọ Phật”, bây giờ đổi thành “Thiện tai”, dường như có chủ ý gì khác, đều phấn khởi tinh thần.

Huyền Hạc Tử chưa niệm dứt câu, bảy thanh trường kiếm đồng thời động thủ. Ánh ngân quang lấp loáng như sóng cồn chớp giạt.

Bỗng một tia sáng bạc lóe mắt. Lệnh Hồ Bình ở giữa kiếm trận mắt hút.

Tiếp theo một đám ngân tinh vọt lên cao tám thước rồi tản ra đầy không gian.

Đồng thời một thân hình màu tía ở giữa đám ngân quang bay lướt đi.

Cùng với người bay lên là một tấm lam quang phát phới.

Tiếp theo những mảnh ngân tinh tới tấp rớt xuống. Nguyên là những mũi trường kiếm gãy thành từng mảnh.

Thân hình màu tía kể đó từ từ hạ xuống. Tử quang thu lại, con người xuất hiện. Chính là Lăng Đãng công tử Lệnh Hồ Bình.

Lúc này bảy đạo nhân đã trở về đứng nguyên vị. Trường kiếm trong tay mọi người đều cụt mất một khúc mũi. Mặt ai nấy đỏ lên như áng mây hồng.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên thu kiếm lùi lại, nhẹ buông tiếng thở dài. Chàng vén góc áo lên từ từ tra thanh Hàng Long kiếm vào vỏ.

Dương Phúc ngồi trên xe ngựa rất đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Lệnh Hồ tổng quản của chúng ta đã làm gì vậy?

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang gục gặc cái đầu muốn nói lại thôi.

Giữa lúc ấy Lam Khê Tử bỗng nhiên la hoảng.

- Huyền Hạc Tử sư huynh. Trước ngực sư huynh làm sao rồi?

Huyền Hạc cúi đầu nhìn xuống bất giác đứng đờ người ra.

Một tia máu hồng đang ứa ra theo vạt áo bào xám chảy xuống như một dây hồng. Trước ngực hắn đã nhuộm đỏ một mảng lớn bằng miệng bát...

Huyền Hạc Tử mắt tối sầm lại, thanh trường kiếm rút xuống đất đánh keng một tiếng.

Hắn tựa hồ say rượu lão đảo xông về phía trước mấy bước, đột nhiên đứng lại té xuống.

Huyền Hạc Tử ngã ra rồi, Tử Yên Tử bỗng la lên:

- Bạch Vân sư huynh... Sư huynh...

Xích Tùng Tử cũng trợn mắt la hoảng:

- Trời ơi! Lại còn Huỳnh Trần sư huynh.

Bọn đạo nhân nhón nháo cả lên.

Lệnh Hồ Bình ung dung nhảy lên xe ngựa giục:

- Ngày giờ không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.

Cỗ xe lên đường rồi, Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang nhẹ nhàng tiếng thở dài nói:

- Lệnh Hồ huynh giết ba tên mũi trâu kia, chắc rồi đây còn sinh lắm chuyện.

Lệnh Hồ Bình quay lại hỏi:

- Làm gì mà lắm chuyện?

Thiềm Thế Quang đáp:

- Lệnh Hồ huynh vừa giết ba đạo nhân. Bọn chúng đều là đệ tử của những nhân vật trọng yếu.

Lệnh Hồ Bình cười lạt hỏi:

- Võ Đang Tam Lão chứ gì?

Thiền Thế Quang ngỡ ngác hỏi:

- Sao? Chẳng lẽ Lệnh Hồ huynh vì chúng là đệ tử dưới trướng Tam Lão mà hạ thủ giết đi?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu cười đáp:

- Chẳng giấu gì Thiền huynh. Trước khi tiểu đệ hạ thủ đã lựa chọn, nhưng không phải vì bọn họ là đệ tử của Tam Lão.

Thiền Thế Quang ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại có chuyện trùng hợp thế được? Lệnh Hồ huynh không giết kẻ khác lại nè ba tên đó hạ thủ tất phải có lý do?

Lệnh Hồ Bình gật đầu cười đáp:

- Lý do rất giản dị.

Thiền Thế Quang hỏi vặn:

- Lý do nào?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Vì bọn họ là những nhân vật cột trụ trong kiếm trận vừa rồi. Phải trừ diệt ba cây

cột đó, thiên hạ mới thái bình được.

Thiền Thế Quang vẫn chưa tin hỏi:

- Vậy mà sao khi Thiền mỗ hỏi, Lệnh Hồ huynh lại đoán chúng là đệ tử dưới trướng Tam Lão?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Cái đó do Thiền huynh nói ra. Phái Võ Đang tuy danh vọng lớn, nhưng những nhân vật khó chơi ở phái này có thể đếm trên đầu ngón tay. Vừa rồi nghe giọng lưỡi Thiền huynh thì ngoài Tam Lão dĩ nhiên không còn ai nữa.

Thiền Thế Quang thở dài hỏi:

- Ba lão đó võ lâm đều biết tiếng. Bữa nay dù Lệnh Hồ huynh bảo là vô tình hạ thủ nhưng ba lão tặc kia nhất định không chịu bỏ qua. Đáng trách Thiềm mỗ vừa rồi không nhắc nhở Lệnh Hồ huynh một tiếng.

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Thiềm huynh có nhắc tới cũng bằng vô dụng. Ai đã chạm phải bản công tử mà bản công tử nhận ra nên giết là nhất luật hạ sát. Nên biết người võ lâm ai cũng có sư phụ. Trên sư phụ còn có sư tổ. Nếu vì đối phương là đồ tử đồ tôn của nhân vật này nọ mà phải úy kỵ thì thà rằng ở nhà đừng ra ngoài.

Lệnh Hồ Bình đột nhiên giơ tay lớn tiếng hỏi:

- Sao? Con nhỏ đó không còn ở đây ư?

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận vội bước chạy lại đáp:

- Còn, còn ở đây. Khi Phùng mỗ bỏ đi, con nhỏ cũng muốn ra cửa. Thị nói là một vị đại quan nhân gì gì ở Đông thành trong nhà có hội, nhưng tiểu đệ nhất định ngăn trở. Tiểu đệ lưu lại mùi lạng bạc, dặn bọn họ bữa nay không được tiếp khách nào khác. Con nhỏ đó người xinh đẹp. Nghe Phùng mỗ nhắc tới danh tự công tử, thị rất cao hứng. Chúng ta đã vào đây thì tìm vào khách điểm nghỉ ngơi.

Lệnh Hồ Bình nhảy xuống xe nói:

- Nghỉ một lúc rồi hãy đi.

o O o

Trong Quần Phương Viện tiếng cười nói ồn ào từ canh một, bây giờ mới chấm dứt.

Thượng Nguyên Dương, Phùng Giai Vận, Thiềm Thế Quang đưa mắt cho nhau rồi lục tục đứng dậy cáo từ.

Lệnh Hồ Bình cũng không giữ, chỉ dặn ba người ở khách điểm chờ đợi. chàng rượu đã ngà ngà kéo Hương Bách Hợp cô nương dậy, do hai tên a hoàn cầm đèn lồng đi vào hậu viện.

Bên này Thượng, Phùng, Thiềm ba người về đến khách điểm chưa đi nghỉ ngay, dẫn nhà điểm chuẩn bị một mâm rượu thịt rồi đóng cửa thượng phòng lại.

Ba vị trong phòng vừa ăn uống vừa nói chuyện nhỏ với nhau.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận khẽ hỏi:

- Lúc gã tiểu tử bị hãm trong kiếm trận, Thiềm huynh có ghi nhớ toàn bộ từng chiêu từng thức mà gã đã sử dụng không?

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang gật đầu đáp:

- Ghi nhớ hết rồi.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương hỏi tiếp:

- Gã có sử chiêu như hôm còn ở lôi đài không?

Thiềm Thế Quang lắc đầu đáp:

- Không.

Phùng Giai Vận trầm ngâm một chút rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Vừa rồi Thiềm huynh bảo gã tiểu tử ra chiêu tối hậu để phá kiếm trận, chỉ thấy gã vung kiếm ra một nhát mà không thấy biến hóa gì phải không?

Thiềm Thế Quang gượng cười đáp:

- Các vị có thể tiểu Dương...

Thượng Nguyên Dương chau mày nói:

- Hần hiểu thế nào được? Có điều Thượng mỗi nhận thấy Thiềm huynh quả không bỏ sót chiêu này. Thiềm huynh hãy trấn tĩnh tâm thần nghĩ kỹ lại coi.

Phùng Giai Vận khẽ thở dài đáp:

- Thanh kiếm vung ra hút đứt bảy mũi kiếm, đồng thời đã thương ba người mà ở cùng một bộ vị, há chẳng là chuyện thần thoại? Ta không thể tin Thất Tuyệt kiếm pháp của Đinh Mão kỳ sĩ lại huyền diệu đến thế.

Thiền Thế Quang nói:

- Phải thành thực công nhận: về kiếm thuật, chúng ta mới biết được một chút. Có khi lão đồng gia của chúng ta giải thích được chiêu này cũng chưa biết chừng. Trường hợp mà lão đồng gia cũng không hiểu thì chỉ còn đường chạy lên Long Môn một chuyến để hỏi vị Tổ phụ lão hộ pháp kia.

Thượng Nguyên Dương và Phùng Giai Vận gật đầu không nói gì.

Tiếp theo ba người tay cầm hồ rượu, mắt lơ đãng ngó mâm cỗ, dường như đang có tâm sự gì.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương đột nhiên phá tan bầu không khí tịch mịch, ngừng đầu nhìn Phùng Giai Vận hỏi:

- Hôm ấy lão xú quý đả lôi đài đã ra chiêu cầm nã bằng một công lực kỳ dị để hóa giải cầm nã thủ pháp của Phùng huynh. Sau Phùng huynh hỏi tên tiểu tử đó, thì gã bảo sao?

Phùng Giai Vận đáp:

- Gã bảo đó là một thứ Cửu Truyền Huyền Dương Công gì đó rất hiếm thấy.

Thượng Nguyên Dương hỏi:

- Cửu Truyền Huyền Dương Công ư?

Hồi 13

Giữa Đường Chạm Trán Bọn Hàm Đan

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận đáp:

- Gã nói thứ huyền công này đã được nghe Giáp Tý Kỳ Sĩ trong bảo nhắc tới một lần, tuy có biết tên nói mà chưa rõ nguồn gốc cùng cách rèn luyện.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương nhìn Thiềm Thế Quang ngừng đầu lên nói:

- Phùng huynh đi lấy cuốn sách đó vào đây.

Thiềm Thế Quang theo lời đứng dậy đến sau giường mở hộp gỗ lấy cuốn sách nhỏ bìa đen.

Thượng Nguyên Dương đón lấy sách lật ra coi một lúc rồi lắc đầu nói:

- Không có. Cuốn Hải Nội Võ Học sơ bí này chỉ ghi chép Tiên Thiên Thái Cực Công và Hỗn Nguyên Như Ý Công, chứ không nói gì đến Cửu Huyền Dương Công. Thượng mỗi chắc là thằng lỏi nói quanh rồi.

Phùng Giai Vận hỏi:

- Nhưng gã mô tả tình hình lại hoàn toàn giống những điều tiểu đệ học tập không sai chút nào. Vậy điểm này giải thích ra sao?

Thiềm Thế Quang đáp:

- Theo tiểu đệ phỏng đoán thì không chừng gã thay đổi tên gọi. Cửu Chuyển Huyền Dương Công có thể là một thứ trong Tiên Thiên Thái Cực Công và Hỗn Nguyên Như Ý Công.

Thượng Nguyên Dương gật đầu nói:

- Có thể như vậy.

Phùng Giai Vận lại nói:

- Thượng huynh thử nghiên cứu kỹ lại những lời chú thích hai thứ huyền công này xem có thể điều tra ra được chút gì liên quan đến mấy vị kỳ sĩ kia không.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương lại lật bí sách ra coi trang bảy, đọc từng chữ:

“Tiên Thiên Thái Cực Công khởi đầu từ phái Võ Đang, do chường môn đời thứ chín là Thái Hư đạo trưởng sáng lập. Muốn luyện công phu này phải là đồng thân. Khi

luyện không được gần tửu sắc. Tùy tư chất của kẻ rèn luyện, trong vòng năm năm có thể thành đạt được một phần. Muốn tới trình độ xuất thần nhập hóa thì ít ra là phải mười năm. Sau khi thành công không phải kiêng tửu sắc, nhưng phóng túng quá độ tất bị tổn thọ. Môn tuyệt học này đến đời thứ mười bốn phái Võ Đang là thất truyền”.

Phùng Giai Vận hỏi:

- Trong sách có ghi nguyên nhân vì sao mà thất truyền không?

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Không rõ vì nguyên nhân gì?

Phùng Giai Vận nói:

- Địa vị tối cao ở phái Võ Đang hiện nay là Võ Đang Tam Lão đều vào hàng đệ tử thứ hai mươi mốt. Thế thì Tiên Thiên Thái Cực Công của phái đó thất truyền đã gần một trăm năm nay.

Phùng Giai Vận hỏi:

- Còn Hồn Nguyên Như Ý Công thì sao?

Thượng Nguyên Dương lại lật trang đầu đọc:

“Hồn Nguyên Như Ý Công: Sau khi Tiên Thiên Thái Cực Công phái Võ Đang bị thất truyền, Hý Hạc Lão Nhân trên núi Thái Bạch mất ba chục năm trời tham khảo nội công tâm quyết của tám môn phái lớn đương thời mà lập ra. Người luyện Hồn Nguyên Như Ý Công trước hết phải luyện Dịch Cân Kinh của Đạt Ma Sư Tổ. Môn võ học tuyệt

thế này do Hý Hạc Lão Nhân truyền tới Binh Dao đại hiệp ở Sơn Tây là ba đời. Vì Binh Dao đại hiệp quy ẩn ba mươi năm trước mà bị đoạn tuyệt. Hiện nay ở phái Võ Đang còn có truyền nhân. Đáng tiếc không hiểu truyền nhân là ai mà thôi”.

Phùng Giai Vận không ngớt gật đầu nói:

- Trong này đã có điểm thuyết minh.

Thượng Nguyên Dương chau mày hỏi:

- Thuyết minh ở chỗ nào? Đến nay chúng ta còn chưa biết mấy vị kỳ sĩ kia họ tên gì thì càng không thể đoán ra lão quỷ hôm đó có phải là một vị kỳ sĩ nào hóa trang hay không? Nếu chỉ phỏng đoán thì lấy chi làm chắc?

Phùng Giai Vận thở dài nói:

- Chúng ta phí bao nhiêu tâm cơ tìm đến gã tiểu tử kia làm chi? Bây giờ hãy chờ xem sau khi gã tới Đổng Quan, lão đồng gia có biện pháp nào khiến cho gã thổ lộ chân tình chăng?

Thượng Nguyên Dương lắc đầu đáp:

- Thượng mỗi coi chừng rất ít hy vọng.

Phùng Giai Vận hỏi:

- Tại sao vậy?

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Thằng lỏi này tinh quái khiến người ta phải ghê sợ. Có khi gã đã nhìn thấy mục đích dụng tòa lôi đài ở Tương Dương chuyên để kiếm gã cũng chưa biết chừng.

Phùng Giai Vận hỏi:

- Cái đó có gì quan hệ?

Thượng Nguyên Dương hỏi lại:

- Sao lại không quan hệ?

Phùng Giai Vận đáp:

- Gã bị đuổi ra khỏi bảo. Hai năm nay gã vẫn không yên thân thủ phạm, muốn trở về trang bảo cũng không thể được. Về điểm này gã biết rồi. Thượng huynh chẳng đã nghe gã không cho ai nhắc tới ba chữ “Kỳ Sĩ Bảo” đó ư? Theo tình hình này gã đối với ông già gã tất có mối cừu hận sâu xa. Chỉ cần uyển chuyển hỏi gã một cách khéo léo thì gã chẳng còn lý do gì để giữ những chuyện bí mật trong trang bảo nữa.

Thượng Nguyên Dương vẫn lắc đầu nói:

- Tuy lão đệ nói cũng có lý nhưng ta vẫn nhận thấy chẳng có gì đáng lạ quan.

Phùng Giai Vận nói:

- Nếu quả gã tiểu tử này bụng kín miệng bình chẳng có cách nào hỏi dò được thì đành đưa tới Long Môn để Tể phụ lão hộ pháp xử lý.

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Ta xem chừng chẳng sớm thì muộn phải đi con đường đó.

Trong nhà yên lặng hồi lâu, đột nhiên Thiềm Thế Quang chau mày lên tiếng:

- Có một điều tiểu đệ thủy chung không hiểu.

Thượng Nguyên Dương hỏi:

- Điều chi?

Thiềm Thế Quang đáp:

- Mỹ Phụng cô nương của chúng ta đã cùng gã tiểu tử bàn chuyện kết hôn, mà sao ở trước mặt chúng ta không thấy đề cập tới?

Phùng Giai Vận đáp:

- Thiềm huynh thật là hồ đồ. Khi nào một cô gái lại tùy tiện nói ra vụ này?

Thiềm Thế Quang cười nhạt nói:

- Cái đó kể như hết rồi.

Phùng Giai Vận sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Thiền Thế Quang khịt mũi hỏi lại:

- Phùng huynh cho là vị đại tiểu thư của chúng ta gặp việc này không chịu nói ra ư? Giỡn hoài!

Thượng Nguyên Dương trầm ngâm đáp:

- Vụ này có điều ngoắt ngoéo.

Phùng Giai Vận hỏi:

- Phải chăng Thượng huynh cũng nhận ra gã tiểu tử buột miệng nói quàng, chứ Mỹ Phụng chưa quen biết gã.

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Theo nhận xét của ta lại trái ngược.

Phùng Giai Vận ngạc nhiên hỏi:

- Thượng huynh muốn nói...

Thượng Nguyên Dương ngắt lời:

- Theo nhận xét của lão phu thì giữa hai người không giữ kín như trước nữa. Có khi sự việc còn tiến xa hơn một bước chẳng phải chỉ như lời tuyên bố của gã tiểu tử hôm đả lôi đài mà thôi.

Phùng Giai Vận sửng sốt hỏi:

- Thượng huynh muốn nói...

Dường như trong lúc nhất thời lão chưa tìm ra được câu gì thích hợp để biểu thị mối hoài nghi cùng kinh ngạc của lão.

Thượng Nguyên Dương chụp lấy hồ rượu giữa cổ lên uống một hời rồi đặt hồ xuống, ngừng đầu lên hỏi:

- Phùng huynh có nhớ chuyện này đến Tương Dương là chủ ý của ai?

Phùng Giai Vận “Ồ” lên một tiếng đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Nếu Thượng huynh không nhắc tiểu đệ cơ hồ quên mất điểm này. Nghĩ kỹ lại quả nhiên có chuyện ngon lành.

Thiền Thế Quang lắc đầu quây quậy nói:

- Nhận xét của tiểu đệ lại không giống thế.

Phùng Giai Vận hỏi:

- Sự thực đã bày ra trước mắt một cách rõ ràng. Chẳng lẽ Thiền huynh cho là con nhỏ kia chủ trương bày lôi đài ở Tương Dương là vì ông già của thị?

Thiền Thế Quang thủng thảng đáp:

- Tính cách vị đại tiểu thư của chúng ta chắc hai vị hiểu rõ rồi. Cô đã cùng gã tiểu tử này riêng tư gán bó chuyện chung thân thì nhất định có nói rõ với lão gia, chẳng cần gì phải đi đường vòng quanh cho tốn công. Đó mới là một điểm. Còn điểm thứ hai nữa là gã tiểu tử nếu có tình cảm với đại tiểu thư đến trình độ nào thì gã cũng hiểu tính nết của cô. Gã đã hiểu tính nết của đại tiểu thư thì đêm nay chẳng khi nào gã lại công nhiên ngủ ở Quán Phương Viện.

Phùng Giai Vận giương mắt lên nói:

- Phải rồi!

Đoạn lão quay lại hỏi:

- Bây giờ xin Thượng huynh giải thích về điểm này.

Thượng Nguyên Dương cười mát đáp:

- Điểm này vốn không cần giải thích.

Lão nhìn Thiền Thế Quang hỏi:

- Ta hãy hỏi Thiền huynh một câu: Thư đại tiểu thư của chúng ta hiện giờ ở đâu? Thiền huynh có biết không?

Thiền Thế Quang ngậm ngừng đáp:

- Cái đó...

Thượng Nguyên Dương lại hỏi:

- Hơn nữa Thiềm huynh không dám bảo đảm sau khi chúng ta bỏ đi, Lệnh Hồ công tử có chắc ở lại Quần Phương Viện không?

Thiềm Thế Quang hiển nhiên chưa nghĩ đến điểm này, trong lúc nhất thời không biết biện luận như thế nào, đành tắc họng.

Phùng Giai Vận nói:

Vụ này muốn mau rõ chẳng khó gì. Hai vị hãy chờ ở đây. Tiểu đệ đến Quần Phương Viện coi.

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Thêm việc không bằng bớt việc. Vả lại cái đó ra ngoài đề. Cứ về tới Đồng Quan là biết ngay. Sáng mai chúng ta thượng lộ là điều khẩn yếu. Ồ! Bây giờ là lúc nào?

Thiềm Thế Quang đáp:

- Vào khoảng canh ba.

Thượng Nguyên Dương nói:

- Vậy chúng ta cần đi ngủ để lấy sức.

Giữa lúc Thượng Nguyên Dương và Phùng Giai Vận đứng lên dời khỏi chỗ ngồi để về phòng riêng thì một bóng xám cũng từ phía sau cửa sổ lướt đi như mây khói nhẹ rồi mất hút vào bóng đêm.

Thượng Nguyên Dương đã đoán trúng. Sau khi ba người dời khỏi Quần Phương Viện, Lệnh Hồ Bình quả không ở lại đó bao lâu. Có điều lão chưa nghĩ tới bọn lão ba người về khách điếm, chàng vẫn theo dõi không rời nửa bước.

Hôm sau vào khoảng giờ Tý, Lệnh Hồ Bình trở về khách điếm. Cả hai bên đều giữ tâm sự chưa nói ra, cùng nhau dời khỏi thành để lên đường.

Ba bữa sau, xe ngựa chuyển vào đường Quan Lạc.

Lúc đó vào khoảng cuối giờ Mùi đầu giờ Thân, người ngựa nghỉ lại ăn uống rồi lại lên đường.

Mới đi chừng hơn một dặm, bỗng nghe Dương Phúc la lên một tiếng, dừng xe ở giữa đường.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận ngồi tựa cửa xe vén rèm lên thò đầu ra hỏi:

- Dương Phúc! Sao người lại kêu ầm lên?

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang sửng sốt hỏi:

- Lão Phùng! Chuyện gì vậy?

Phùng Giai Vận khẽ đáp:

- Mau tìm cách bảo lão Dương rẽ qua đường khác mà đi không thì quay trở lại. Máy vị chớ có ra. Chuyện này rắc rối to.

Lệnh Hồ Bình ngồi tựa vào rương áo nhắm mắt dưỡng thần, nghe Phùng Giai Vận nói vậy, giương mắt nhìn mỉm cười hỏi:

- Phải chăng Võ Đang Tam Lão đã đến?

Phùng Giai Vận lắc đầu đáp:

- Không phải. Đây cũng ba người, nhưng so với ba lão tạp chủng ở phái Võ Đang còn khó đối phó gấp mười.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương giật mình kinh hãi hỏi:

- Ba người này là ai?

Phùng Giai Vận khẽ đáp:

- Nhân Yêu Kim Linh Quan và hai tên thủ hạ là hai gã quái vật vẫn đi kèm hấn

tức Thao Quái Nam Cung Cầu và Thiết Quái Bách Lý Quang.

Thượng Nguyên Dương rất đỗi hoang mang hỏi:

- Có phải chúng gây sự với bọn ta không?

Phùng Giai Vận lắc đầu đáp:

- Dường như không phải. Hoặc giả chúng ước hẹn với ai và đang chờ đối đầu. Phía trước nhiều xe dừng lại chứ không phải riêng một

xe bọn ta.

Thượng Nguyên Dương thở phào một cái, vội nói:

- Bảo lão Dương quay xe lại cho mau.

Lệnh Hồ Bình khoát tay cản lại:

- Hãy khoan!

Rồi chàng nhìn Lam y tổng quản Phùng Giai Vận hỏi:

- Phùng huynh bảo ba người đó tên là gì?

Phùng Giai Vận đáp:

- Nhân Yêu Kim Linh Quan, Thao Quái Nam Cung Cầu và Thiết Quái Bách Lý Quang. Người võ lâm kêu văng mặt bọn chúng là Hàm Đan Tam Nghiệt.

Lệnh Hồ Bình chau mày hỏi:

- Quả là quái sự! Trong võ lâm có những nhân vật danh hiệu thế này từ hồi nào? Sao Lệnh Hồ mỗ chưa từng nghe ai nhắc tới?

Phùng Giai Vận nhăn nhó cười đáp:

- Vô phúc mới gặp chúng. Bình thời còn ai muốn...

Lệnh Hồ Bình nhìn vào mặt lão hỏi:

- Cổ nhân giải thích: “Tham tài là thao, tham thực là thiết”. Thao Quái và Thiết Quái phải chăng là một tên tham tài và một tên tham thực?

Phùng Giai Vận gật đầu đáp:

- Đúng thế. Một tên tham tài, một tên tham thực. Ngoài tài và thực, hai quái vật đó không nghiệm một thứ nào khác.

Lệnh Hồ Bình tựa hồ nói để mình nghe:

- Vàng bạc vốn là những cái ham muốn của loài người. Tham tài tham thực cũng ở trong khối vàng bạc chẳng có chi là lạ. Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ, loại người này nhiều lắm. Hai quái vật kia

không khéo che đậy nên người đời kêu bằng quái nghiệt, kể ra cũng còn chỗ khả lân.

Ba lão Thượng, Phùng, Thiềm nghe chàng đưa ra nghị luận này bắt giác nhìn nhau ngơ ngác.

Lệnh Hồ Bình lại ngừng đầu lên hỏi:

- Còn Nhân Yêu thì giải thích như thế nào?

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận khó bề giải thích, áp ứng đáp:

- Cứ theo hai chữ “Nhân Yêu” công tử có thể tưởng tượng được. Đó là nói... là nói... hấn đối với nữ nhân...

Lệnh Hồ Bình lắc đầu hỏi:

- Thế lại càng vô ích. Tỷ như bản công tử đi tới đâu, dù chỉ một ngày phải xa rượu và đàn bà cũng lấy làm khó chịu. Chẳng lẽ Lệnh Hồ mỗ là Nhân Yêu?

Phùng Giai Vận vội nói:

- Công tử hiểu lầm rồi.

Lệnh Hồ Bình “Ừ” một tiếng hỏi:

- Vậy phải nói thế nào mới đúng?

Phùng Giai Vận líu lợm lấp bắp:

- Theo ý tiểu đệ thì Nhân Yêu họ Kim không những chỉ ham nữ sắc mà đối với nam nhân, hấn... hấn cũng thế... cũng... phát sinh hứng thú. Nghe nói vì hấn... vì hấn...

Lệnh Hồ Bình thộn mặt ra hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Rồi chàng gật đầu khoát tay nói:

- Chúng ta xuống coi đi! Gặp nhân vật này nên coi cho biết. Chúng ta xuống cả đi, đừng bỏ lỡ cơ hội.

Phùng Giai Vận hốt hoảng cản lại đáp:

- Công tử chớ có làm thế.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Coi một chút thì sao?

Phùng Giai Vận khẽ nói:

- Máy người bọn lão phu xuống còn được, nhưng công tử nhất định không nên.

Lệnh Hồ Bình trợn mắt lên hỏi:

- Tại sao vậy?

Phùng Giai Vận khẽ đáp:

- Hắn mà thấy công tử phong tư tuấn tú, Phùng mỗ dám đánh cuộc, quái vật đó nhất định không chịu buông tha.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười nói:

- Xin Phùng huynh yên tâm về điểm này. Bọn công tử trên đời có mấy loại, nhưng Lăng Đãng công tử trong võ lâm chỉ có một tên. Không chừng Lệnh Hồ mỗ sẽ ra ngoài lệ.

Dứt lời chàng không để Phùng Giai Vận nói gì nữa, giơ tay khẽ vén rèm nhảy vọt ra ngoài xe.

Thượng, Phùng, Thiêm ba người không làm sao được đành phải xuống theo.

Hai đầu đường quan đạo lúc này xe cộ và hành khách đều đông nghẹt. Khoảng trống ở giữa rộng không đầy bảy tám trượng.

Hai đầu đường đều cắm một lá cờ đuôi nheo. Bên kia cạnh cây cờ là hai cái tử thi nằm lãn ra. Bên này, một cỗ xe ngựa tan nát. Hiển nhiên đây là kết quả của kẻ thấy cờ đuôi nheo vẫn không dừng lại.

Nhìn vào giữa đường hai lão già ăn mặc kỳ dị ngồi tựa lưng vào nhau.

Cách chỗ hai lão không xa là một hàng dương liễu. Ba con ngựa buộc dưới gốc

cây.

Ngoài ra còn một người ăn mặc theo kiểu võ sĩ, y phục rất chỉnh đốn mà gương mặt rất xinh đẹp không nhận ra được là trai hay gái. Thanh niên này không hỏi cũng biết là Nhân Yêu Kim Linh Quan.

Hai lão già ngồi tựa lưng vào nhau ở giữa đường thì một lão lưng còng còn một lão bụng lớn kinh người.

Lão bụng phệ đang cắn một miếng đùi chó. Lão lưng gù đặt một cái túi vải lớn ở dưới chân.

Lão lưng gù ăn mặc rất tề chỉnh, hai bên cạnh sườn khâu hai cái túi. Cả dưới quần cũng có túi. Đồng thời túi nào cũng đựng đầy ăm ắp không hiểu vật gì bên trong?

Còn lão bụng phệ khắp mình chỉ chia hai món: cái quần ngắn đến gối và tấm áo choàng cụt tay.

Những khuy nút trên áo đã đứt hết để lộ cả cái bụng to tướng, ánh dầu mỡ lấp loáng, chẳng khác một ngôi mộ nhỏ ở giữa người. Cứ coi bề ngoài hai nhân vật này thì họ chẳng cần thông báo họ cũng biết lão lưng gù là Thao Quái Nam Cung Cầu và lão bụng phệ là Thiết Quái Bách Lý Quang.

Lúc này Thiết Quái chỉ nhắm nháp mùi vị ngon lành của cái đùi chó. Còn Thao Quái thỉnh thoảng lại sờ vào cái bao tải đặt dưới chân, dường như hai lão chẳng biết gì đến hai đầu đường xe cộ và người ngựa dừng lại rất đông.

Nhân Yêu Kim Linh Quan ngồi tựa gốc cây dương liễu giương cặp mắt láo liên không ngó nhìn xe cộ và hai đám đông, dường như để kiểm người quen.

Số đông không biết lai lịch Nhân Yêu lại tưởng hắn là nữ hiệp đổi thoa cài trâm, muốn lần mò lại để hồng lọt vào mắt xanh và hưởng giấc mộng vàng. Hạng người này cũng không phải ít.

Hiển nhiên Nhân Yêu đã ngó thấy Lệnh Hồ Bình trong đám đông. Cặp mắt hắn ướt như nước chiếu ra những tia dị quang.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận kinh hãi dùng phép truyền âm nói:

- Nguy rồi! Hắn đã ngó qua bên này.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười dùng phép truyền âm hỏi:

- Ngó qua bên này thì sao?

Phùng Giai Vận dùng phép truyền âm đáp:

- Công tử mau dời nhãn quang ra chỗ khác.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Phùng Giai Vận khẽ đáp:

- Võ công hắn chẳng có gì đáng kể, nhưng cặp mắt chiếu ra những tia quái dị. Nghe nói hắn chăm chú nhìn ai một lúc thì nữ nhân cảm thấy hắn là một mỹ nam tử phong độ tuyệt vời. Còn nam nhân bất giác coi hắn là một tiên nương hóa thân. Một cái chau mày, một nụ cười đủ khiến người ta điên đảo thần hồn. Dù người võ công cao thâm đến đâu đã tiếp xúc nhãn quang với hắn là tự nhiên mất sức kháng cự. Không nên gây với hắn là ở chỗ tà khí này.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Lệnh Hồ mỗ sẽ coi chừng.

Long chàng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi.

Lam y tổng quản đưa ra thuyết đó mới nghe tựa hồ hoang đường, nhưng nghĩ kỹ thật đáng khả nghi.

Vừa rồi Nhân Yêu ngó Lệnh Hồ Bình, suýt nữa chàng nhận thấy gương mặt đối phương không khả ố như lúc đầu mà nảy ra cảm giác thương yêu. Chàng là hạng người định lực vững vàng mà còn như vậy thì kẻ khác tình trạng sẽ ra sao?

Giữa lúc ấy bỗng nghe Dương Phúc khẽ nói:

- Bên kia lại có cỗ xe mới đến.

Lệnh Hồ Bình và ba vị tổng quản ngừng đầu lên nhìn quả thấy phía đối diện có cỗ xe ngựa đang đi tới. Cỗ xe này nước sơn bóng

nhoáng, đồ trang sức rất hào hoa. Hán tử dong xe là một thanh niên ăn mặc diêm dúa coi rất oai vệ. Tên dong xe mà như vậy

thì không cần hỏi cũng biết người ngồi trong xe vào hạng quý phái đến thế nào?

Cỗ xe từ đằng xa đi tới. Hán tử dong xe vẫn vung roi quát tháo tỏ ra không chịu dừng lại.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang khẽ hắng dặng nói:

- Màn kịch này coi được đây.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Người đó là ai?

Thiềm Thế Quang hỏi lại:

- Chẳng nhẽ công tử không nhận ra trên rèm xe có cái hồ lô làm tiêu chí?

Lệnh Hồ Bình hơi sửng sốt hỏi lại:

- Hồ Lô Tẩu ư?

Thiềm Thế Quang đáp:

- Nếu chính Hồ Lô Tẩu đến thì chẳng có gì đáng coi. Lão quái vật đó rượu là trên hết. Hễ tay lão cầm cái hồ lô là chẳng biết trời biết đất gì nữa, bất luận Nhân Yêu, Quỷ Yêu cũng mặc.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Vậy nhân vật này là ai?

Thiềm Thế Quang đáp:

- Gã là đại đệ tử của lão quỷ, tên gọi Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình.

Hồi 14

Dụ Hoặc Người, Nhân Yêu Trỏ My Công

Lệnh Hồ Bình ngăn người ra hỏi:

- Hồ Lô Tẩu đã phát thệ không thu đồ đệ kia mà?

Thiền Thế Quang đáp:

- Lão đó phát thệ mà giữ lời thì thiên hạ thái bình từ lâu rồi. Lão cũng đã từng tuyên bố nhất định giới tửu, nếu còn uống không phải là người. Thậm chí lão đập cả bầu rượu bể thành năm sáu mảnh. Nhưng kết quả ra sao?

Phùng Giai Vận dừng lại một chút rồi cười nói:

- Lão sấm cái khác lớn hơn trước.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Lão quỷ đó thật lắm chuyện.

Thanh y tổng quản Thiền Thế Quang đột nhiên cắt đứt câu chuyện của hai người khẽ lên tiếng:

- Chú ý. Màn kịch hay sắp khai diễn đến nơi.

Nguyên cỗ xe của Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình đã xuyên qua đám đông vào đến chỗ Thao Quái và Thiết Quái đang ngồi.

Hán tử dong xe tuy coi bộ mạnh mẽ nhưng dường như không đủ gan dạ cho xe đi bừa lên hai quái nhân. Gã chẳng có cách nào đành thu cương dừng lại.

Phi Hoa Chưởng ngồi trong xe quát hỏi:

- Ai bảo người dừng xe?

Hán tử dong xe quay lại đáp:

- Giữa đại lộ có hai vị bằng hữu ngồi nghỉ, dường như không chịu nhường bộ. Xin tướng công thân hành phát lặc.

Phi Hoa Chường nổi giận đùng đùng quát hỏi:

- Có lý nào thế được?

Hắn chưa dứt lời, rèm xe vén lên, người từ trong khoang vọt ra.

Phi Hoa Chường La Ngọc Đình lồi ba chục tuổi, mặt vuông chữ quốc, cặp lông mày đen và rậm, mắt sáng như đuốc. Tướng mạo đầy vẻ oai nghiêm khí khái.

Hắn ngó thấy diện mục hai quán nhân rồi không khỏi ngỡ ngác, trừng mắt lên

hỏi:

- Sao hai vị tiền bối lại ngồi đây làm chi?

Bao nhiêu hào khí lẫn người vừa rồi chớp mắt đã mất hết.

Cái đùi chó trong tay Thiết Quái đã gặm hết chỉ còn trơ khúc xương như cái dùi trống. Lão đang vội mút nước tủy ở đầu xương. Lão quay mặt sang một bên chỉ biết phía sau có cỗ xe đi tới mà không hiểu là ai. Lão ợ một tiếng chẳng buồn quay đầu lại, cất tiếng hỏi:

- Lão Thao. Ai nói gì vậy?

Thao Quái từ từ nhắm mắt lại đáp:

- Một thằng nhỏ rất diêm dúa, dường như đã gặp rồi.

Thiết Quái hỏi:

- Gặp ở đâu?

Thao Quái đáp:

- Không nhớ ra được nữa.

Thiết Quái hỏi:

- Gã ăn mặc diêm dúa thì chắc là một vị công tử có nhiều tiền phải không?

Thao Quái chẳng buồn nhìn, uể oải đáp:

- Năm nay những hạng nhỏ tuổi mười người có đến chín người như vậy. Coi bề ngoài ra vẻ, nhưng sờ đến túi thường không bằng bọn ta. Có điều gã này mới mở miệng đã hô bọn mình bằng lão tiền bối, chắc gã muốn mời lão Thiết đi ăn một bữa lớn cũng chưa biết chừng.

Thiết Quái lắc đầu nói:

- Bọn hoa hòe hoa sói này ngẫu nhiên có tiền mời đi ăn một bữa cũng chẳng hiểu mùi vị gì. Chờ hạng người này mời khách thì chẳng thà lão Thiết chịu đói bụng.

Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình không nhịn được, sa sầm nét mặt hỏi:

- Hai vị bàn với nhau thế là đủ rồi, có chịu nhường lối không?

Thao, Thiết lưỡng quái vẫn lờ đi như không nghe tiếng.

Phi Hoa Chưởng toan nổi nóng thì đột nhiên Nhân Yêu Kim Linh Quan ngồi dưới gốc cây uốn éo tấm lưng, mặt cười hớn hở chạy ra.

Hắn nhìn Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình chấp tay mỉm cười hỏi:

- La bằng hữu! Làm gì mà nóng thế?

La Ngọc Đình sửng sốt một chút rồi nheo mắt hỏi lại:

- Các hạ là...

Nhân Yêu Kim Linh Quan thủng thẳng cười nói:

- Xin La bằng hữu tạm thời hãy trở gót. Kim mỗ ước hẹn một vị bằng hữu tới đây rồi hãy đi. Hai đầu đường lại chẳng phải chỉ có một mình La bằng hữu. Muốn được công bằng, Kim mỗ đành khuất tất bằng hữu một chút, xin bằng hữu rộng lượng cho.

Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình tức giận hỏi:

- Đây là đường cái quan ai cũng có quyền đi. Các hạ viện lẽ gì bắt bản nhân phải lui về?

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Vị Phi Hoa Chưởng này quả là người có khí phách, không hổ là thủ đồ của Hồ Lô Tẩu.

Thiền Thế Quang đáp:

- Nếu hấn biết đối phương là Nhân Yêu Kim Linh Quan mà không chịu nhẫn nại một chút thì Thiền mỗ chỉ cho là kẻ ngu dốt.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng nói:

-Dù hấn ngu dốt nhưng còn có chỗ khả ái. Giả tử Nhân Yêu hạ thủ đối phó, Lệnh Hồ mỗ nhất định đứng về phía hấn.

Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình đứng trước cửa xe đậu ở giữa đường thấy Nhân Yêu vẫn không động tâm, hấn cười lạt một tiếng, trợn mắt nhìn đối phương nói:

- Tại hạ chẳng thể không khâm phục Kim bằng hữu gan dạ, dám chống đối với môn hạ của Hồ Lô Tẩu. Ha ha!...

Lệnh Hồ Bình nhẹ buông tiếng thở dài lẩm bẩm:

- Đồ hèn mạt! Tự mình hung hăng không được, lại đem chiêu bài của sư phụ ra hăm dọa. Hấn chỉ là đồ bỏ.

Bỗng thấy Nhân Yêu mỉm cười đáp:

- Giả sử lệnh sư tới đây, nhất định lão còn hòa bình hơn bằng hữu, vì lão nhân gia nhận ra lúc này hai bên đường lớn số người lai lịch lớn hơn mình, ít nhất cũng đến năm bảy vị.

Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình trong lúc nhất thời không biết hạ đài cách nào. Đại khái hấn đã hiểu võ công của Nhân Yêu không cao thâm bằng mình, liền nảy lòng tranh đấu. Hấn không chờ đối phương dứt lời, đột nhiên quát to một tiếng, phi thân nhảy xuống xe vung song chưởng đánh tới.

Nhân Yêu khẽ nghiêng mình lướt đi năm thước, đồng thời quát lớn:

- Hãy khoan!

La Ngọc Đình ngừng đầu, mục quang tiếp xúc ánh mắt đối phương, bất giác run lên. Bàn tay mặt hấn đã vung lên nhưng dừng lại trên

không.

Nhân Yêu tiến thêm một bước nhoèn miệng cười hỏi:

- Sao La bằng hữu thô lỗ thế?

Thật là quái dị! La Ngọc Đình nghe Nhân Yêu nói câu này tựa hồ mình làm điều không phải, ngoan ngoãn buông tay xuống, hiền lành như một con cừu.

Nhân Yêu vẫy tay một cái cất giọng ôn nhu nói:

- Hãy về xe ngồi đi. Chờ lát nữa ta cùng đi với.

La Ngọc Đình chẳng nói năng gì, lẳng lặng lên xe.

Hán tử dong xe về mặt kính nghi đánh xe tránh sang bên đường, đậu dưới rặng dương liễu.

Phùng Giai Vận khẽ hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đã nhìn thấy chưa?

Lệnh Hồ Bình nhíu cặp lông mày, chẳng nói năng gì.

Đúng là chàng đã nhìn rõ, lòng tự hỏi lòng:

- Giả tử vừa rồi Phi Hoa Chưởng dịch địa là Lệnh Hồ Bình thì kết quả sẽ ra sao?

Rồi chàng tự trả lời:

- Dù sao ta cũng nhất định tìm cơ hội để thử coi.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương còn ít nói, đột nhiên khẽ la:

- Nguy rồi! Người ước hội với Nhân Yêu chính là...

Lệnh Hồ Bình thấy mặt lão hốt hoảng không khỏi sửng sốt vội hỏi:

- Là ai?

Thượng Nguyên Dương vừa giơ tay trở vừa ấp úng đáp:

- Là... là... không... không... phải rồi... Chính là Thư Mỹ Phụng cô nương.

Thiền Thế Quang và Phùng Giai Vận đều tái mặt.

Lệnh Hồ Bình thấy ba lão hoang mang thất thố quá chừng không khỏi cười thầm. Nhưng trong đáy lòng chàng cũng nổi lên cảm giác quái lạ. Tại sao những nhân vật này vô duyên vô cớ gây nên đối nghịch với Nhân Yêu?

Một người kỵ mã từ phía sơn cốc chạy như bay tới nơi. Nhân vật ngồi trên lưng ngựa chẳng phải ai xa lạ. Chính là Kim Kiếm Ngọc Nữ Thư Mỹ Phụng.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương là nhân vật đứng đầu trong ba vị tổng

quản chỉ sợ đại tiểu thư xảy chuyện thất thố thì rồi đây chẳng có cách nào về phúc đáp với lão chủ nhân. Lão hoảng hốt nói ngay:

- Không thể úy kỵ được nữa rồi. Công tử hãy ra giúp Thư cô nương thu thập Nhân Yêu đi. Còn Thao, Thiết nhị quái sẽ do bọn lão phu ba người đối phó. Lẹ lên!

Lệnh Hồ Bình quay lại thủng thẳng hỏi:

- Các vị vì ai mà nôn nóng như vậy?

Thượng Nguyên Dương ngờ ngác đáp:

- Dĩ nhiên... dĩ nhiên vì... vì công tử.

Lệnh Hồ Bình vẫn ung dung hỏi:

-Lệnh Hồ mỗ có cấp bách gì đâu?

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận hỏi:

- Chẳng lẽ công tử gương mắt lên nhìn để mặc Thư cô nương bị hủy hoại về tay Nhân Yêu?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

- Sao các vị biết Nhân Yêu đủ tài hủy hoại Thư cô nương?

Phùng Giai Vận đáp:

- Công tử cũng nhìn thấy rồi. Phi Hoa Chưởng đã bị Nhân Yêu mê hoặc chẳng lẽ còn chưa đủ ư?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu nói:

- Bản công tử đã hiểu rõ cô này hơn các vị. Các vị hãy chờ coi. Cô có môn đặc biệt khiến cho Nhân Yêu chẳng thể nào bắt cô nổi.

Ba vị tổng quản khác nào ngậm phải bồ hòn, đắng mà không nhổ ra được. Bây giờ còn lại vấn đề chẳng phải Nhân Yêu không có cách đối phó với Thư Mỹ Phụng mà ba vị tổng quản chẳng có biện pháp gì đối phó với Lăng Đãng công tử.

Ba người không đành lòng được, tự nguyện hành động. Nếu cần đành liều tiết lộ công việc tổng quản của mình tại Dương phủ.

Hành động này chẳng hiểu có giúp gì được Thư Mỹ Phụng, mà chuyển đi Đồng Quan sẽ lâm vào tình trạng tiền công tận phế.

Nếu để biến diễn tự nhiên, Thư Mỹ Phụng bị hủy hoại thì ba người chắc chắn chỉ còn đường chết.

Bên này ba vị tổng quản đang ở tình trạng khó khăn thì bên kia Thư Mỹ Phụng vọt mình như tên bắn xông qua đám đông đến giữa đại lộ.

Thân thủ của Thư Mỹ Phụng quả nhiên không phải tầm thường.

Nàng dùng tư thế mỹ diệu dùng cương con ngựa đứng thẳng lên dừng lại. Nó là giống tiểu ngân cầu, lông bóng mượt.

Dường như giữa người và ngựa ngấm ngấm đả thông. Người vẫn ung dung, ngựa cũng không phát ra tiếng hý.

Con ngựa đứng lại cách Nhân Yêu không đầy năm thước. Bao nhiêu người đứng hai bên đường bất giác bật tiếng hoan hô: - Hay quá!

Mọi người thấy vừa rồi Phi Hoa Chưởng chỉ một lần ngó Nhân Yêu liền trở thành con vật rất thuần riu riu vâng lệnh đối phương đã được mở rộng tầm mắt. Bây giờ lại một nữ lang rất xinh đẹp tới nơi khiến cho tinh thần mọi người lại phấn khởi.

Những người đi đường túm năm túm ba thì thầm bàn tán, tựa hồ dò hỏi nhau về lai lịch thiếu nữ.

Nhân Yêu Kim Linh Quan thấy nữ lang tới nơi liền di chuyển thân hình ra đứng chắn giữa đường. Hắn đứng ngay người, nghiêm nhiên thần khí khác trước.

Thư Mỹ Phụng ngồi trên lưng ngựa giơ ngón tay ra trở vào mặt hắn lạnh lùng hỏi:

- Tắm danh thiếp đưa đến Lữ Anh khách điểm phải chăng của các hạ?

Nhân Yêu gật đầu đáp:

- Phải rồi.

Thư Mỹ Phụng sa sầm nét mặt hỏi:

- Các hạ ước hẹn bản cô nương tới đây có chuyện gì?

Nhân Yêu bình tĩnh đáp:

- Tại hạ muốn hỏi cô một câu.

Thư Mỹ Phụng mặt lạnh như băng hỏi:

- Các hạ hỏi điều chi?

Nhân Yêu thủng thẳng hỏi:

- Xin cô nương giải thích “Nhân Yêu” mà cô nương nói đó muốn trở điều chi? Ai là Nhân Yêu? Nhân Yêu nghĩa là gì?

Thư Mỹ Phụng háng dặng hỏi:

- Sao các hạ không đi hỏi người khác?

Nhân Yêu hỏi:

- Hỏi ai?

Thư Mỹ Phụng đáp:

- Hỏi người quen biết các hạ hay các hạ quen biết người ta!

Nhân Yêu nói:

- Người mà tại hạ quen biết không ai dám kêu Kim Linh Quan này là Nhân Yêu. Cô nương là người thứ nhất đã kêu tại hạ như vậy.

Thư Mỹ Phụng hỏi:

- Kêu lần thứ nhất thì đã sao?

Nhân Yêu đáp:

- Xin cô nương thu hồi cách xưng hô đó.

Thư Mỹ Phụng hỏi:

- Thu về bằng cách nào?

Nhân Yêu đáp:

- Bằng cách xin lỗi công khai.

Thư Mỹ Phụng hỏi:

- Làm gì để xin lỗi?

Nhân Yêu đáp:

- Bày một tiệc rượu mười bàn ở Đệ Nhất Lâu thành Lạc Dương.

Thư Mỹ Phụng hỏi:

- Nhưng bản cô nương không muốn thì sao?

Nhân Yêu đáp:

- Nếu vậy Kim mỗ chỉ còn một đường và cần thanh minh trước: Giữa Kim Linh Quan và Thư phủ ở Đồng Quan trước nay chẳng có ân oán gì. Cô nương gây nên làm lỗi, Kim mỗ chẳng có gì đắc tội với lệnh tôn đại nhân.

Thư Mỹ Phụng ngắt lời:

- Họ Kim kia! Người nói vậy là có ý gì?

Nhân Yêu đáp:

- Kim mỗ có thể nói được là để cô nương còn cơ hội suy nghĩ.

Thư Mỹ Phụng hỏi:

- Không thì sao?

Nhân Yêu đáp:

- Cô nương nên biết...

Thư Mỹ Phụng khước mắt đầy vẻ tức giận quát:

- Ta cho người hay: Người nên nói rõ thêm một chút. Nếu người bí mật thi triển tà thuật gì với bản cô nương thì đừng trách thanh bảo kiếm của bản cô nương vô tình.

Nhân Yêu cười hì hì hỏi:

- Kiếm vô tình còn người thì sao?

Mục quang của Thư Mỹ Phụng bắt giác ngó vào khuôn mặt rất khả ái của đối phương. Tâm thần nàng đột nhiên đâm ra hoảng hốt.

Thanh âm nhu mì của đối phương tiếp tục lọt vào tai nàng:

- Cô nương là hô nữ dòng dõi tướng môn, xuất thân ở một thế gia trong võ lâm đã mở miệng thóa mạ vào mặt người, lại y mình sức mạnh quật cường không chịu nhận lỗi. Há phải hành vi của nữ hiệp đương thời?

Thư Mỹ Phụng cảm thấy lương tâm thắc mắc, nàng lẩm bẩm:

- Phải rồi. Đối với một nhân vật phong tư thanh nhã mà ta lại đi nghe lời nói hàm hồ kêu y bằng Nhân Yêu trước mặt mọi người, há chẳng quá đáng?

Bên này ba vị tổng quản ngồi trên xe thấy Thư Mỹ Phụng mặt đang đầy vẻ phẫn nộ dần dần biến thành băng khuôn, ai nấy rất đổi hoang mang!

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận lại cất tiếng giục:

- Nguy to! Xin công tử mau mau tìm cách đối phó. Thư cô nương mắc bẫy hẳn đến nơi rồi.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười gật đầu đáp:

- Được! Các vị hãy chờ ở đây.

Chàng lén lút xuống xe, xuyên qua đám đông rào bước đi về phía lưỡng quái ngồi ở giữa đường lớn.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang ngạc nhiên hỏi:

- Y đến kiếm lưỡng quái làm chi?

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương khoát tay khẽ nói:

- Hãy chờ coi xem rồi sẽ tính. Hoặc giả thằng lỏi này có biện pháp nào đó. Đến lúc khẩn yếu tới hậu, chúng ta nhất tề ra tay cũng chưa muộn.

Vì lúc này bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào Nhân Yêu và nghe hẳn đưa ra những lời ngon ngọt hấp dẫn. Ngoại trừ ba vị tổng quản ở bên này, không một ai chú ý tới hành động của Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình đi quanh qua mặt Thiết Quái Bách Lý Quang thấy lão đang ngủ gà ngủ gật, liền đến trước Thao Quái Nam Cung Cầu.

Chàng cúi xuống tươi cười nói:

- Nam Cung tiền bối mạnh giỏi à! Tại hạ xin tham kiến.

Thao Quái vội kéo cái bao tải lớn vào lòng, hai tay giữ chặt, rồi ngừng đầu lên

hấp háy cặp mắt đầy vẻ hoài nghi hỏi:

- Người ta thường nói lời ngọt thường giả trá, chắc thằng lỏi này muốn giở trò?

Lệnh Hồ Bình khẽ đáp:

- Tại hạ muốn thương lượng cùng tiền bối một chuyện làm ăn nhỏ mọn.

Thao Quái trợn mắt lên hỏi:

- Chuyện làm ăn gì?

Lệnh Hồ Bình khẽ liếc mắt nhìn Thiết Quái ngồi ở sau lưng Thao Quái, dùng phép truyền âm đáp:

- Giản dị lắm! Tiền bồi chỉ gặt đầu một cái là được một món hàng giàu sụ.

Thao Quái lại nhấp nháy cặp mắt giục:

- Thử nói nghe. Giàu sụ đến trình độ nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Món hàng này không thể lấy số mục để định đoạt. Nếu gặp khách thì bất cứ bao nhiêu người ta cũng không thềm bớt một đồng.

Thao Quái hỏi:

- Món hàng là một bảo vật hay sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đúng thế.

Thao Quái hỏi:

- Nếu không kiếm được khách thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Khi tiền bồi biết bảo vật đó là gì rồi thì khỏi lo không có khách.

Thao Quái hỏi:

- Vậy đó là cái gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Hàng Long kiếm.

Thao Quái sửng sốt hỏi:

- Hàng Long kiếm ư? Thanh kiếm này đã bị thặng lỗi ở Kỳ Sĩ Bảo đoạt được trên tay Thương Ưng đạo nhân phái Võ Đang rồi kia mà?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Tại hạ chính là thặng lỗi đó.

Thao Quái ngơ ngác hỏi:

- Té ra ngươi là... Hãy khoan... Vừa rồi ngươi nói gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tại hạ nói: Tiền bối chỉ cần gạt đầu một cái là thanh Hàng Long kiếm lập tức từ họ Lệnh Hồ đổi qua Nam Cung.

Thao Quái hỏi:

- Người định đem cái đó đổi lấy vật gì của lão hán? Hãy nói ta nghe thử?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cuộc trao đổi chỉ là cần tiền bối giữ cho Thư cô nương được an toàn.

Thao Quái hỏi:

- Người nói thế chẳng là yêu cầu lão hán giải cứu con nhỏ kia khỏi tay lão đệ họ Kim của chúng ta?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bất tất phải thế.

Thao Quái hỏi:

- Vậy lão hán phải làm gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chỉ cần tiền bối đứng tự thủ bàng quan trước cuộc phân trang bữa nay, đồng thời cản trở bất cứ người nào chạy lại can thiệp.

Thao Quái hiển nhiên không ngờ lấy được thanh Hàng Long kiếm đáng giá liền thành một cách quá dễ dàng. Hắn gạt đầu lia lia nói:

- Được, được! Quân tử nhất ngôn. Lão hán ưng chịu điều kiện của người.

Lệnh Hồ Bình liền cởi thanh Hàng Long kiếm trên lưng ra chú ý nhìn xung quanh rồi đặt xuống đất khẽ đẩy lại, hạ thấp giọng khẽ giục:

- Xin tiền bối thu cát lệ đi để khỏi lọt vào mắt kẻ khác.

Đoạn chàng đứng dậy ung dung trở về ngồi lên xe ngựa.

Giữa chàng cùng Thao Quái giao thiệp về vụ này. Thư Mỹ Phụng không ngớt bị Nhân Yêu dùng tà thuật mê hoặc. Thần trí mất hết, nàng để cho Nhân Yêu dắt con tiểu ngân câu từ từ đi về phía hàng dương liễu.

Ba tên tổng quản xoa tay dậm chân, nôn nóng đến cùng cực, nhưng trong lòng úy kỵ không dám hành động gì.

Ba lão thấy Lệnh Hồ Bình trở về không kịp chờ đợi nắm lấy tà áo chàng giục:

- Lẹ lên, lẹ lên! Nếu chần chờ là không kịp nữa.

Lệnh Hồ Bình khoát tay hô:

- Dương Phúc! Mở thùng xe lấy cây sáo cho ta.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương hỏi:

- Bảo kiếm của Lệnh Hồ huynh đâu rồi?

Lệnh Hồ Bình trợn mắt lên hỏi:

- Dương Phúc! Ta nói gì ngươi đã nghe rõ chưa?

Dương Phúc dạ một tiếng đáp:

- Tiểu nô xin tuân mệnh.

Hắn chui vào thùng xe lấy ống sáo đưa lại.

Lệnh Hồ Bình tay cầm ống sáo miệng hít một hơi chân khí, từ từ thổi lên.

Chàng ngưng thần vận khí ung dung thổi một khúc du dương nhàn nhã. Tiếng địch uyển chuyển như làn gió hòa dịu thổi qua mặt hồ khiến người nghe tâm thần thanh sảng, bao nhiêu tục niệm tiêu tan hết.

Hết khúc nhạc dẫn dụ, tiếng địch biến đổi chuyển vào âm luật cung Lữ đưa lên bổng.

Các điệu ở Lữ cung tiết tấu từ ngắn đến dài rồi sầm sập như trời đổ mưa đập xuống lá sen, khi khoan khi nhặt, lúc dứt lúc nối, tựa hồ

người đêm khuya mắt ngủ ngồi trước lãnh nguyệt đang nghĩ lại chuyện xưa, ngổn ngang trăm mối bên lòng.

Nhân Yêu Kim Linh Quan bất giác dừng bước nhìn về phía phát ra tiếng địch, mặt lộ vẻ giận dữ, cặp lông mày nhăn tít muốn quát lại thôi.

Thư Mỹ Phụng vẫn ngây người ra như tượng gỗ chỉ có cặp mắt đã bắt đầu chuyển động lại dường như đang đuổi theo ký ức mà chưa tập trung được mọi luồng tư tưởng.

Hồi 15

Trong Tửu Lâu Trùng Phùng Lương Quái

Lúc này Lệnh Hồ Bình vừa thổi hết khúc trường âm liền chuyển từ Lữ cung vào Song điệu đặc thắng lệnh cực kỳ hùng tráng kích ngang.

Tiếng địch véo von, ban đầu giống chim phụng gáy trước mặt trời, vang dội mà rất lọt tai. Sau tiếng sáo mỗi lúc một dồn dập như sóng vỗ bờ bờ hàng muôn đợt.

- Bọn người hai đầu đường đều thất sắc phải bưng tai lại.

Ba vị tổng quản công lực thâm hậu đến thế cũng bị tiếng sáo tan bia vỡ đá làm chấn động màng tai, tâm thần dao động.

Thư Mỹ Phụng run lên một cái như người trong mộng bừng tỉnh giấc.

Lệnh Hồ Bình khác nào người cất được gánh nặng buông ống địch xuống. Tiếng địch vang dội giây lát rồi im bật.

Thư Mỹ Phụng được trời cho tư cách hơn người. Thần trí nàng chợt tỉnh táo liền hiểu ngay là chuyện gì. Nàng vừa thẹn thùng vừa phẫn nộ lại thấy Nhân Yêu cầm dây cương ngựa trong tay, không đành lòng được nữa.

Nàng chẳng nói gì rút trường kiếm đánh soạt một tiếng, cúi mình xuống hơi kiếm đâm tới cổ tay Nhân Yêu đang cầm dây cương.

Nhân Yêu nhận ra tuy tình thế có điều bất diệu, nhưng ý có Thao, Thiết Lương Quái ở trong quảng trường vẫn không muốn đình thủ.

Hắn đã phòng bị có thể bị nữ lang đưa tới tình trạng này, liền buông tay tung mình lùi lại hơn trượng, rút trường kiếm ở sau lưng ra.

Thư Mỹ Phụng đâm một kiếm không trúng, lớn tiếng quát tháo, tung mình nhảy xuống ngựa.

Giữa lúc ấy một người trong xe ngựa dưới gốc cây liễu đột nhiên vọt ra. Chính Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình, đệ tử của Hồ Lô Tẩu.

Nguyên vừa rời Lệnh Hồ Bình thối sáo chẳng những làm thức tỉnh Thư Mỹ Phụng, đồng thời cũng giải thoát La Ngọc Đình ra khỏi cơn mê muội.

La Ngọc Đình cảm hận Nhân Yêu thấu xương nhảy xuống xe ngựa rồi, chẳng nói năng gì vọt về phía Nhân Yêu vung chưởng đánh liền.

Thư Mỹ Phụng đến sau chưa nhìn thấy chuyện rắc rối giữa Nhân Yêu và La Ngọc

Đình. Bây giờ nàng ngộ nhận gã là tay trợ quyền cho địch nhân, liền lạng người ra cản trở không muốn để ai can thiệp vào.

La Ngọc Đình ngỡ ngác dừng bước, trợn mắt lên hỏi:

- Cô nương cho biết...

Thư Mỹ Phụng chẹn họng quát:

- Còn nói lời thôi một câu là được ném mùi bảo kiếm của cô nương.

Tuy Thư Mỹ Phụng không nhận biết La Ngọc Đình, nhưng gã chẳng lạ gì vị thiên kim tiểu thư trong Thư phủ ở Đồng Quan.

Gã đành nín nhịn, nhún vai lui lại.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận trong lòng hồi hộp khế hỏi:

- Không hiểu con nhỏ kia có mắc tay thẳng cha đó không?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười lên tiếng:

- Phùng huynh đã coi rõ chưa?

Phùng Giai Vận đáp:

- Phùng mỗ thật khó nói. Cặp nhãn quang của tên họ Kim cực kỳ tà khí, Phùng mỗ đã ngoài năm mươi mà vừa rời cơ hồ không chống nổi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bây giờ chúng ta đánh cá chẳng?

Phùng Giai Vận hỏi lại:

- Đánh cá thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tại hạ đánh cá hôm nay là ngày tối hậu của Nhân Yêu. Hấn phải mặt tro mày muội, dù có thoát chết cũng không khỏi toát da. Ai thua phải đãi một bữa tiệc.

Phùng Giai Vận đáp ngay:

- Thường người ta đánh cá ai cũng muốn mình thắng đối phương, nhưng hiện giờ nghe giọng lưỡi vị đại tổng quản của chúng ta thì lão lại chỉ mong mình thất bại. Đừng nói một bữa tiệc, dù mất nửa tháng lương cũng vui lòng.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang thở phào một cái nói:

- Bất tất phải đánh cá nữa.

Phùng Giai Vận ngạc nhiên ngừng đầu lên hỏi:

- Thiềm huynh nói vậy là nghĩa làm sao?

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương cười đáp:

- Thiềm huynh nói vậy là nhất định Phùng huynh thua rồi.

Thư Mỹ Phụng phúc đáo tâm linh, chợt nghĩ được diệu kế để thu thập Nhân Yêu.

Nàng hạ thấp tay kiếm nhằm đâm vào bộ vị phía dưới hai vai Nhân Yêu. Người đi theo kiếm, cặp mắt nhìn thẳng không để chạm vào nhãn quang của đối phương.

Nàng bị hạn chế tuy uy lực kiếm chiêu phải giảm sút, nhưng võ công Nhân Yêu chưa phải là hạng người có chân tài thực học, hấn tiếp tục lùi dần, từng bước, chỉ còn đường đón đỡ, tuyệt không đủ lực phản kích.

Nhân Yêu thấy mình lâm vào tình trạng nguy ngập, nếu còn sình cường tiếp tục chống chọi thì chỉ mòi hiệp là có thể không toàn tính mạng.

Hắn không giữ thể diện nữa vội quay về phía Thao, Thiết Lưỡng Quái lớn tiếng hô:

- Nam Cung tiền bối và Bách Lý tiền bối! Con nha đầu này ghê gớm quá!

Ba vị tổng quản thấy Nhân Yêu hô hoán Thao, Thiết Lưỡng Quái đến trợ trận đều biến sắc.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương nói:

- Xem chừng mấy người chúng ta không ngồi yên được rồi.

Lệnh Hồ Bình xua tay cản lại đáp:

- Hãy chờ xem rồi sẽ tính.

Giữa lúc ấy Thiết Quái Bách Lý Quang dạ một tiếng nhảy vọt lên.

Đừng tưởng hắn bụng phệ đầy mỡ mà thân thể nặng nề. Cử động của hắn linh hoạt phi thường. Hắn vừa chống hai tay xuống đã tung mình lên.

Thao Quái Nam Cung Cầu cũng nhảy lên theo. Nhưng ai cũng bất ngờ là Thao Quái người vừa dời khỏi mặt đất liền vung tay lên chẳng nói năng gì phóng chưởng đánh vào sau lưng Thiết Quái.

Thiết Quái la hoảng, quát hỏi:

- Nam Cung huynh! Lão làm gì thế này?

Thao Quái hắng giọng một tiếng khô khan đáp:

- Có chuyện gì đâu? Chẳng là tiểu đệ chợt nhớ tới mấy chiêu thức tân kỳ muốn nhằm ấn chúng vào người Bách Lý huynh một chút thử coi có thực dụng được không mà thôi.

Thiết Quái Bách Lý Quang nói:

- Nhưng không nên chọn lúc này để thử chiêu.

Thao Quái Nam Cung Cầu đáp:

- Bách Lý huynh đã biết trí nhớ của tiểu đệ tồi quá, chiêu gì vừa thao diễn xong,

chỉ trong nháy mắt đã quên hết sạch sành sanh.

Thiét Quái Bách Lý Quang hỏi:

- Bây giờ tiểu đệ mà nghe lời Nam Cung huynh cùng nhau ẩn chứng chiêu thức thì Kim lão đệ của chúng ta sẽ ra sao?

Thao Quái Nam Cung Cầu đáp:

- Bách Lý huynh cứ yên dạ. Kim lão đệ của chúng ta thiếu gì biện pháp? Đối với con nha đầu tóc vàng mà Bách Lý huynh lo y chống không nổi chẳng?

Thiét Quái Bách Lý Quang hỏi:

- Y vừa hô hoán chúng ta trợ trận, chẳng lẽ Nam Cung huynh không nghe thấy hay sao?

Thao Quái Nam Cung Cầu tiến lên một bước lấy tay che miệng đáp:

- Hỡi ơi! Y hô hoán đó là sắp phát tuyệt chiêu mà chẳng lẽ Bách Lý huynh còn chưa hiểu ư?

Thiét Quái Bách Lý Quang sửng sốt hỏi:

- Cái đó kêu bằng tuyệt chiêu gì?

Thao Quái Nam Cung Cầu hạ thấp giọng xuống đáp:

- Kim lão đệ muốn làm cho con nhỏ khiếp sợ phân tán tâm thần. Bách Lý huynh không biết thật hay giả bộ hồ đồ?

Thiét Quái tin là thật, quả nhiên thủ tiêu ý định đến trợ trận.

Bên kia Thư Mỹ Phụng càng đánh càng rát. Nhân Yêu Kim Linh Quan áo rách tả tơi, đầu tóc xơ xụi, chưởng pháp rối loạn, mỗi lúc tình trạng thêm nguy ngập.

Hắn thấy lưỡng quái chần chờ không đến vừa tức giận vừa nóng nảy lớn tiếng kêu réo:

- Hai vị lại đây mau! Lại đây mau!

Thiét Quái Bách Lý Quang nhận ra có điều bất diệu, gục gặc cái đầu, miệng lẩm

bầm: - Ta xem chừng Kim lão đệ thực tình không chống được nữa rồi. Bất luận y có dự địch hay không, cũng phải đến giúp y, quyết không để hỏng việc.

Dứt lời hấn đứng ngay bụng phệ đầy những mỡ, di động bước chân như vọt về ổ, toan chạy đến chỗ kịch chiến.

Thao Quái Nam Cung Cầu khể hắng dặng một tiếng hô:

- Ngũ Đinh Siêu Hồn! Bách Lý huynh coi chiêu đây!

Hấn tiến lên một bước, xòe năm ngón tay chụp vào sau gáy Thiết Quái.

Thiết Quái nghe tiếng gió biết rồi, trượt chân một cái ra xa năm thước. Hấn xoay mình lại trừng mắt lên nhìn tựa hồ không tin Thao Quái lúc này còn kiếm hấn để ra chiêu.

Thao Quái gật đầu khen:

- Thân pháp hay quá!

Hấn giơ tay trái, năm ngón tay mặt dựng lên tựa hồ lưỡi đao, lại nhắm cái bụng to lớn của đối phương đâm tới.

Thiết Quái vừa né tránh vừa cất tiếng oán trách:

- Nam Cung huynh! Nam Cung huynh ngăn trở lão Thiết là có ý gì?

Thao Quái đáp ngay:

- Chiêu này của tiểu đệ kêu bằng Kim Đao Phá Chiêu, do tiểu đệ đặt tên cho nó. Hay lắm! Hay lắm! Bách Lý huynh đứng nguyên chỗ xoay mình lại hóa giải được ngay. Thật là tuyệt diệu!

Miệng nói, tay lại phóng chưởng đánh ra.

Thiết Quái mồm miệng chậm chạp muốn bỏ đi không nói tới, nhưng lại sợ Thao Quái lộng giả thành chân. Trong lúc nhất thời hấn không biết làm thế nào đành tay đấm chân đá giằng co với Thao Quái ở giữa đường.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương chau mày nói:

- Thật là quái dị.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Điều chi quái dị?

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Thao Quái Nam Cung Cầu không hiểu vô tình hay hữu ý ám trợ Thư cô nương. Lệnh Hồ huynh bảo có lạ không?

Lệnh Hồ Bình cười hì hì toan lên tiếng nhưng chàng đảo mắt nhìn rồi đột nhiên hạ thấp giọng xuống nói:

- Khi tới Lạc Dương xin chờ ở khách điểm Cát Tường.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận ngạc nhiên hỏi:

- Công tử muốn tới đó ư?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười không đáp. Chàng giơ tay lên, tung mình xuống xe đồng

tuốt.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận quay lại nhìn hai lão Thượng, Thiềm dùng phép truyền âm hỏi:

- Hai vị tính gã tiểu tử đó chuyến này ra đi còn trở lại không?

Thượng Nguyên Dương trầm ngâm đáp:

- Cái đó... khó nói lắm... Nếu gã đi rồi không trở lại thì thật khó cho bọn ta.

Thiềm Thế Quang đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên ra chiều hoan hỷ nói:

- Không có... không có... ủa! Hay quá! Ha ha...

Hai lão Thượng, Phùng nhìn theo thì ra bên kia, Nhân Yêu chờ hai lão quái đã lâu không thấy chúng đến, trong lòng xao xuyến hoang mang, bị Thư Mỹ Phụng đâm trúng hai kiếm.

May mà không trúng chỗ nguy hại, hấn lâm vào tình trạng nguy cấp đành phải liều mạng. Đột nhiên hấn liệng kiếm ra.

Thư Mỹ Phụng nghiêng mình né tránh chỉ khẽ chùng sợi tóc là bị trúng kiếm.

Nhân Yêu được cơ hội xả hơi mà không dám dừng lại, vội chạy thực thân về phía Lạc Dương. Người hấn đã bị thương.

Thư Mỹ Phụng sợ Lưỡng quái tập hậu liền thu trường kiếm về không đuổi theo nữa.

Thượng Nguyên Dương gật đầu nói:

- Phải rồi! Chắc gã tiểu tử đã nhận ra họ Kim thất bại đến nơi, nên lén lút đi trước.

Bên này Thao Quái Nam Cung Cầu thấy Nhân Yêu bị Thư Mỹ Phụng đả đại bại chạy trốn liền thu thế lại nhìn Thiết Quái chấp tay nói:

- Máy chiêu này chưa có gì đặc biệt. Đa tạ Bách Lý huynh đã chỉ điểm. Khi tới Lạc Dương tiểu đệ nhất định mời lão huynh uống một bữa say.

Thiết Quái Bách Lý Quang nghe nói được ăn uống, bao nhiêu nét giận dữ liền biến mất.

Những khách bộ hành và xe ngựa dừng lại hai bên đường tiếp tục thông hành.

Ba lão Thượng, Phùng, Thiềm đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng dáng Lệnh Hồ Bình đâu nữa.

Thư Mỹ Phụng hiển nhiên không để ý đến bên này Lệnh Hồ Bình đã xuống xe bỏ đi. Nàng liếc mắt nhìn lại một cái rồi xoay mình lên ngựa quay về đường cũ nhằm phía Lạc Dương rồi cho ngựa chạy.

Bên này Thượng, Phùng, Thiềm ba lão cũng thượng lộ.

Vào khoảng canh một đêm hôm ấy ba lão tiến vào huyện thành Lạc Dương, theo lời dặn của Lệnh Hồ Bình tìm đến khách điểm Cát Tường mượn mấy gian phòng nghỉ ngơi.

Ba lão bí mật bàn định từ đây đến Đồng Quan chỉ còn một ngày đường, liền sai Dương Phúc cưỡi khoái mã về Thư phủ báo tin để

chuẩn bị.

Dương Phúc vâng lệnh đi ngay đêm.

Ba lão Thượng, Phùng, Thiềm ở lại khách điểm chờ đợi.

Trưa hôm sau Dương Phúc phi ngựa trở về.

Ba lão Thượng, Phùng, Thiềm dùng danh nghĩa người nhà Dương Trạch ở Tương Dương và trên thực tế đều là những người tâm phúc trong Thư phủ ở Đồng Quan. Chúng thấy Dương Phúc trở về hỏi ngay:

- Có gặp lão chủ nhân không?

Dương Phúc vừa thở vừa gạt đầu đáp:

- Nô tài gặp rồi. Lão nhân gia bảo đã nhận được tin tức và dặn ba vị tổng quản phải coi chừng. Chuyến này gã tiểu tử kia đến Đồng Quan có khi chẳng tử tế gì.

Ba vị tổng quản nghe nói không khỏi ngẩn người.

Thượng Nguyên Dương nói:

- Người có hỏi lão nhân gia gã tiểu tử đó không tử tế về phương diện nào không?

Dương Phúc đáp:

- Tiểu thư của chúng ta cưới khoái mã đi trước. Khi tiểu nhân tới nơi thì tiểu thư đã về nhà rồi. Theo lời tiểu thư thì trước kia nàng chưa quen biết gì gã tiểu tử đó và những lời đồn về gã đều là hồ đồ.

Ba vị đại tổng quản nghe nói lại thộn mặt ra. Nhất là Thượng Nguyên Dương trong lòng càng chán nản.

Phùng Giai Vận và Thiềm Thế Quang đối với vụ này thủy chung vẫn tỏ vẻ hoài nghi, chỉ một mình Huỳnh y tổng quản tin là sự thực.

Bây giờ Thư Mỹ Phụng hoàn toàn phủ định khiến cho những lời phỏng đoán của lão sai trật nên lão cảm thấy khó chịu.

Phùng Giai Vận hỏi:

- Lão nhân gia nói vậy thì ra gã tiểu tử kia đã biết rõ thân thế của chúng ta không phải là tổng quản của Dương phủ hay sao?

Dương Phúc lắc đầu đáp:

- Về điểm này lão nhân gia bảo có lẽ gã chưa hay, nhưng sau hết lão nhân gia dặn: “Gã tiểu tử kia cuồng ngạo bất thuần chỉ là giả vờ. Sự thực hành động của gã kỳ bí khôn lường mà võ công lại thâm hậu kinh người nên cần phải đề phòng. Nếu phát giác tình hình bất diệu thì cứ việc hạ thủ trước đi là hơn”.

Dứt lời hắt lẩy trong bọc ra một bình thuốc nhỏ màu đen.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương ngó thấy màu sắc bình thuốc không khỏi chau mày, tựa hồ cách dự phòng của chủ nhân như vậy là quá đáng.

Phùng, Thiềm hai lão cũng giật mình kinh hãi hỏi:

- Hóa công tán phải không?

Thượng Nguyên Dương chau mày nói:

- Thượng mỗ thật không hiểu chủ ý của lão người gia dẫn dụ gã tiểu tử đó đến đây với mục đích gì? Phải chăng để gã nói ra những điều bí mật ở Kỳ Sĩ Bảo? Thứ hóa công tán này được tính mạnh liệt phi thường. Gã uống vào rồi mất hết võ công mà gã lại là người kiên cường cố chấp thì khi nào còn chịu thổ lộ thực tình.

Phùng Giai Vận đáp:

- Hoặc giả đây là ý kiến của Tổ phụ lão hộ pháp cũng chưa biết chừng.

Thiềm Thế Quang hỏi:

- Tiểu đệ cho rằng bất luận chủ trương này là của ai thì hành động như vậy tất phải hối hận về sau. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Ngoại trừ công phu của thằng nhỏ đó, tiểu đệ thực không nghĩ ra được một nhân vật nào có thể hiểu biết cơ quan bố trí tại Kỳ Sĩ Bảo.

Phùng Giai Vận gật đầu đáp:

- Vì vậy xin Thượng huynh quyết định chủ ý. Thủ đoạn này đã không nên dùng thì hay hơn hết là bỏ đi.

Thượng Nguyên Dương nhăn nhó cười nói:

- Trước mặt hai vị huynh đệ, Thượng mỗ còn có lúc nói được mấy câu. Hai vị hiểu rõ hơn ai hết. Chủ đã dạn thế thì khi nào chúng ta dám phản kháng?

Phùng, Thiềm hai lão nhăn tít cặp lông mày không biết nói gì.

Ba người đợi trong ba ngày đã mòn con mắt mà chưa thấy Lệnh Hồ Bình đến, không khỏi lo âu xảy ra điều bất diệu.

Thượng Nguyên Dương và Thiềm Thế Quang lo rằng Lãng Đãng công tử có thể mắc bẫy Nhân Yêu, nhưng nhận xét của Phùng Giai Vận lại khác. Lão Phùng cho là hiển nhiên gã tiểu tử đó đã biết rõ ba người đóng kịch mà gã vẫn để yên, bỏ đi một mình, thì thành thực mà nói gã đối với ba người thế là rất lịch sự.

Bởi vậy theo ý lão không nên ở lại chờ đợi mà cần về Đồng Quan báo cáo sự thực để lo kế khác.

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương tuy cũng công nhận lời phỏng đoán

của Phùng Giai Vận rất đúng, nhưng lão đề nghị: Đợi thêm mấy ngày nữa cho hết lòng hết sức rồi hãy đi để khỏi có chuyện hối hận.

Thiềm Thế Quang cũng chủ trương tiếp tục ở lại chờ. Dĩ nhiên Phùng Giai Vận không tiện kiên trì bảo thủ ý mình.

Ba lão ngẩn ngơ ở khách điểm bốn năm ngày, vừa nóng ruột vừa khó chịu. Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang đề nghị cùng nhau đi uống một bữa cho đỡ buồn.

Thượng Nguyên Dương chẳng bao giờ phản đối điểm này, nhưng sợ Lệnh Hồ Bình tới nơi không tìm thấy người có thể xảy chuyện lỡ làng, nên lão quyết định để hai người đi. Còn lão đành hy sinh một bữa rượu ở lại khách điểm chờ đợi.

Phùng, Thiềm hai lão không tiện miễn cưỡng, dắt tiền đem theo dờn khỏi khách điếm.

Hai lão ra cửa lớn tiện đường cất bước đi tới Sơn Hải Lâu là một tửu quán nổi tiếng ở trong thành.

Hai lão lên lầu tìm vào ngòai một bàn cạnh cửa sổ trông ra đường. Hai lão gọi tiểu nhị lấy rượu nhắm rồi nhìn cách bố trí trong nhà đại sảnh.

Mục quang nhìn tới đầu nhà, bắt giác hai lão đều biến sắc.

Tại đó có một chỗ ngòai trang nhã che bình phong thấp. Bên trong ngòai hai thực khách mà hiển nhiên là Thao Quái Nam Cung Cầu, Thiết Quái Bách Lý Quang trong bọn Hàm Đan Tam Nghiệt.

Thiềm Thế Quang khẽ hỏi:

- Lão Phùng! Chúng ta có nên đổi chỗ ngòai không?

Phùng Giai Vận lắc đầu đáp:

- Đã là hai lão quái vật cũng chẳng quan hệ gì. Hôm ấy chúng ta sở dĩ có điều úy kỵ là sợ gã tiểu tử gặp phải Nhân Yêu, làm hư công việc của chúng ta mà thôi. Bữa nay cả gã tiểu tử lẫn Nhân Yêu đều không ở đây thì mình còn e ngại gì nữa?

Thiềm Thế Quang chau mày nói:

- Lưỡng quái xuất hiện ở đây cũng là quái sự. Sao bọn chúng không theo Nhân Yêu đến Lạc Dương?

Phùng Giai Vận lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không lấy làm ngạc nhiên về điểm này vì hôm ấy Nhân Yêu quá đổi hoang mang không kịp lựa chọn đường lối mà phải chạy bừa đến Lạc Dương cũng là bất đắc dĩ. Có khi hai lão này không muốn đến Lạc Dương nên chạy một đoạn rồi quay trở lại cũng chưa biết chừng.

Thiềm Thế Quang hỏi:

- Trước nay Tam Nguyệt như hình với bóng, chẳng bao giờ rời xa nửa bước. Bữa nay trên bàn bên kia chỉ có hai cỗ đĩa bát thì Nhân Yêu không biết đi đâu?

Phùng Giai Vận đáp:

- Có khi hắn nằm dưỡng thương ở nơi nào đó.

Thiền Thế Quang gật đầu nói:

- Thư Mỹ Phụng đâm hai kiếm tủy không trúng chỗ nguy hiểm nhưng cũng đủ khiến cho Nhân Yêu chịu không nổi.

Phùng Giai Vận trầm ngâm hỏi:

- Tiểu đệ còn chưa hiểu một điểm là hôm đó Thao Quái ra tay cản trở, chỗ dụng tâm đã rõ rệt. Thằng cho họ Kim dĩ nhiên phải nhận ra. Sau vụ này Thao Quái giải thích thế nào tủy mình chẳng thể biết được, nhưng theo nhận xét của tiểu đệ thì dù hắn có bịa đặt có nầy có nọ cũng chỉ là chuyện miễn cưỡng. Liệu Nhân Yêu có vì vụ đó mà xảy chuyện quyết liệt với lưỡng quái không?

Thiền Thế Quang đáp:

- Cái đó phải coi Nhân Yêu có dờn bỏ lưỡng quái hay không mới biết.

Phùng Giai Vận nói:

- Còn một điều tiểu đệ vẫn thắc mắc.

Thiền Thế Quang hỏi:

- Điều chi?

Phùng Giai Vận hỏi lại:

- Gã tiểu tử kia hôm đó dùng phương pháp gì khiến cho Thao Quái lúc lâm trận lại trở giáo?

Thiền Thế Quang đáp:

- Ăn tiền của người thì cứu tai nạn cho người. Đó là việc thuận lý, có chi là lạ?

Phùng Giai Vận lắc đầu nói:

- E rằng sự tình không giản dị như vậy.

Thiền Thế Quang nghi hoặc hỏi:

- Theo ý Phùng huynh thì sao?

Phùng Giai Vận đáp:

- Thao Quái tuy ham tiền bạc, lòng tham không đáy, nhưng quả vì thế mà đối nghịch với Nhân Yêu thì nhất định số mục không nhỏ mới thành được. Chúng ta đều biết rõ trong mình gã tiểu tử chẳng có châu báu gì đáng tiền, làm sao gã có thể lay chuyển được ý chí của Thao Quái?

Thiền Thế Quang nói:

- Điểm này quả khiến cho người ta phải nhọc lòng suy nghĩ.

Phùng Giai Vận đột nhiên vỗ bàn nói:

- Thôi phải rồi!

Thiền Thế Quang hỏi ngay:

- Phải chăng Phùng huynh đã nghĩ ra điểm mấu chốt?

Phùng Giai Vận khẽ nói bằng một giọng khẳng định:

- Đúng rồi! Nhất định gã tiểu tử kia đã dùng thanh Hàng Long kiếm phụng hiến Thao Quái.

Thiền Thế Quang sửng sốt hỏi:

- Hàng Long kiếm ư?

Phùng Giai Vận mỉm cười đáp:

- Chẳng lẽ còn không phải hay sao?

Thiền Thế Quang giương mắt lên nói:

- Nếu đúng như lời Phùng huynh thì thằng lỏi đó phát điên rồi.

Phùng Giai Vận hỏi:

- Thiềm huynh nói thế là nghĩa làm sao?

Thiềm Thế Quang hỏi lại:

- Hàng Long kiếm là báu vật hãn hữu trên đời mà gã có thể cho người ta được ư? Hơn nữa ngoài việc cầu viện Thao Quái, gã có thể tìm biện pháp đối phó với Nhân Yêu. Tội gì phải hy sinh bảo kiếm?

Phùng Giai Vận cười đáp:

- Té ra Thiềm huynh chưa nhận thức sâu xa về anh chàng Lãng Đãng công tử của chúng ta.

Thiềm Thế Quang chớp mắt hỏi:

- Phùng huynh nói vậy là có ý gì?

Phùng Giai Vận cười đáp:

- Giản dị lắm! Việc nào chẳng đi đến chỗ kết? Vật nào chẳng trở về chủ cũ? Món dị bảo lâm vào tay Thao Quái rồi mất đi thì nó sẽ xuất hiện trên tay gã tiểu tử kia. Ai còn lạ gì nữa?

Hồi 16

Hào Kiệt Dụ Nhân Yêu Vào Kỹ Viện

Thiền Thế Quang ngỡ ngác một chút chợt nghĩ ra “Ừa” một tiếng rồi gật đầu đồng ý:

- Phải rồi! Anh chàng Lệnh Hồ đại công tử đó lúc hứng lên chẳng e dè điều chi. Hôm ấy gã lách mặt không ra tay thì hãy phụng hiến thanh Hàng Long kiếm đã. Biết đâu đây không phải là kế “Nhất Tiễn Xạ Song Điêu”. Một đẳng giải vây được cho Thư cô nương, một mặt có thể gây mối bất hòa giữa Tam Nghiệt.

Phùng Giai Vận hạ thấp giọng xuống nói:

- Vì thế mà tiểu đệ phỏng đoán Lệnh Hồ công tử hiện giờ không còn ở tòa lầu này, nhưng biết đâu gã chẳng quanh quẩn đâu đây. Chúng ta vừa ăn uống vừa chờ đợi, không chừng còn được coi màn kịch rất hay.

Hai lão châu đầu ghé tai mãi vui câu chuyện, dè dặt sau lưng đã có người lén tới.

Thanh y tổng quản Thiền Thế Quang gật đầu toan đáp thì đột nhiên nghe thanh âm lạnh lùng ở phía sau cất lên:

- Thật là hạnh hội! Mấy ngày vắng bóng lại gặp nhau ở đây. Vị đệ đài thổi địch hay lắm sao không đến?

Hai lão Phùng, Thiền giật nảy mình lên, quay đầu nhìn lại thấy người phát thanh âm chẳng phải ai khác mà chính là Nhân Yêu.

Bữa nay Nhân Yêu ăn mặc cũng như hôm trước, chỉ có khoác thêm tấm áo choàng, đại khái là để che lấp chỗ kiếm thương ở vai bên trái.

Hai lão Phùng, Thiền là tay lịch duyệt giang hồ, liền đưa mắt ra hiệu cho nhau.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận lập tức khẽ háng dặng một tiếng, chuyển động cặp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang từ từ quay lại, ung dung ngừng đầu lên hỏi:

- Quý tính bằng hữu là gì?

Nhân Yêu cười khếch một tiếng đáp:

- Tại hạ không tin rằng hai vị chưa biết Kim mỗ là ai?

Thiềm Thế Quang hững hờ đáp:

- Té ra là Kim bằng hữu. Tại hạ thất kính mất rồi.

Nhân Yêu thấy lão kiêu ngạo không đủ lễ, khoe mát liền nổi sát khí.

Thiềm Thế Quang lờ đi như không ngó thấy lạnh lùng hỏi tiếp:

- Không hiểu Kim bằng hữu có điều chi dạy bảo?

Nhân Yêu trầm giọng đáp:

- Kim mỗ đã nói rồi: Muốn gặp ngay ông bạn thối sáo của các vị.

Hắn chỉ biết hôm ấy hai lão đã ngồi cùng một xe với người thối sáo tức Lệnh Hồ Bình. Còn thân phận hai lão thế nào hắn không hiểu rõ.

Nhân Yêu lại thấy hai lão đã ngoài năm mươi thì vụn đó gõ vào đầu hai lão này càng dễ thu được kết quả, nên hắn chưa nổi nóng ngay.

Hai lão Phùng, Thiềm tâm ý như nhau đều biết Tam Nghiệt là hạng khó chơi.

Phùng Giai Vận ngoảnh mặt đi để phòng ngừa vạn nhất một trong hai người bị trúng tà thì còn người nữa có thể tùy thời động thủ.

Tuy hai lão không muốn đối nghịch với Nhân Yêu, nhưng e ngại Lệnh Hồ Bình có thể ở quanh đây. Hai lão tin rằng nếu phải động thủ chiến đấu mà lưỡng quái gia nhập cuộc chiến thì nhất định Lệnh Hồ Bình chẳng thể tự thủ bằng quang, nên hai lão không chịu tỏ ra khiếp nhược.

Thiền Thế Quang nghe giọng nói của Nhân Yêu ra vẻ thâm thù Lệnh Hồ Bình, lão động tâm tự nhủ:

- Hiển nhiên thằng cha này chưa hiểu người hấn muốn kiếm lại là sát tinh số một trong võ lâm hiện nay nên mới ngang bướng như vậy. Sao ta không đưa danh hiệu của gã tiểu tử kia ra để hấn biết chừng khó chơi mà tự ý rút lui? Há chẳng đỡ cho mình một phen tranh luận thị phi?

Lão nghĩ vậy bất giác trên mặt lộ ra một tia cười nhạt hỏi:

- Kim bằng hữu có muốn biết vị đệ đài của bọn tại hạ là người như thế nào không?

Nhân Yêu lạnh lùng đáp:

- Kim mỗ đang muốn thỉnh giáo.

Thiền Thế Quang cười nửa miệng hỏi:

- Tháng trước ở Tương Dương có chuyện đả lôi đài, chắc Kim bằng hữu đã từng nghe người ta nhắc tới?

Nhân Yêu sửng sốt hỏi:

- Các hạ muốn nói...

Thiền Thế Quang háng dặng ngắt lời, nói dần từng tiếng:

- Hai người bọn tại hạ đây thì một ở họ Phùng, một ở họ Thiền và đều là tổng quản thủ đài hôm đó. Các hạ muốn điều tra tộ lão đệ thì y chính là một người đã thông qua tam quan, tức Lệnh Hồ công tử. Nếu Kim bằng hữu quả có lời muốn chuyển đến y, tại hạ vui lòng giúp dùm. Nhưng chưa hiểu Kim bằng hữu muốn hỏi y điều gì?

Nhân Yêu nghe nói biến sắc.

Thiền Thế Quang ngấm ngầm thở dài tự nhủ:

- Người có tên, cây có bóng. Dù gã tiểu tử kia kiệt ngạo bất thuận, nhưng trong vòng hai năm ngắn ngủi đã nổi uy danh trên chốn giang hồ, thật là nhân vật khó kiếm.

Nhân Yêu biến đổi sắc mặt mấy lần rồi chấp tay gượng gượng gần giọng:

- Hay lắm! Cảm tình rất tốt. Ha ha...

Hắn xoay mình rảo bước tới bàn lương quái.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận dùng phép truyền âm nói:

- Thằng cha này đến rồi mà lương quái vẫn cười nói tự do, thủy chung không lý gì đến hắn, đủ tỏ giữa Tam Nghiệt đã xảy ra chuyện xích mích trầm trọng.

Thiền Thế Quang cũng dùng phép truyền âm cười đáp:

- Để tiêu giải sự nguy cấp trước mắt, tiểu đệ không thể úy kỵ nhiều được.

Lát sau rượu thịt đưa lên. Hai người bắt đầu ăn uống thỏa thích mà quả nhiên không bị quấy rầy.

Bên kia Nhân Yêu và lương quái cùng chén chú chén anh, thân nhiệt dị thường, mặn mà như trước.

Hai lão Phùng, Thiền cơm rượu no say trả tiền rồi xuống lầu. Hai lão vừa đi vừa nói chuyện và đều lấy làm kỳ là không thấy Lệnh Hồ Bình xuất hiện.

Hai lão đi được một quãng, Phùng Giai Vận ngẫu nhiên quay đầu nhìn lại bất giác khẽ kêu lên một tiếng:

- Ô hay!

Thiền Thế Quang khẽ hỏi:

- Phải chăng có người theo dõi?

Phùng Giai Vận đáp:

- Đúng thế. Mà là một chú nhỏ ở Sơn Hải Lâu. Chúng ta tiếp tục tiến về phía trước đừng quay đầu lại để gã khỏi phát giác chúng ta đã nhìn thấy gã.

Thiền Thế Quang hỏi:

- Thăng lỏi ở Sơn Hải Lâu mà Phùng huynh nói đó là ai?

Phùng Giai Vận đáp:

- Chính là thằng nhỏ ghẻ lờ chuyên môn thu dọn chén bát trên lầu.

Thiền Thế Quang nói:

- Chúng ta hãy đi quanh đến chỗ vắng người rồi cho gã một bài học.

Phùng Giai Vận đáp:

- Hà tất phải thế? Bất quá gã được Tam Nghiệt cho chút tiền cơm. Vậy ta cũng dùng cách này là có thể sai khiến gã.

Thiền Thế Quang hỏi:

- Để gã biết chỗ tạm trú của chúng ta có điều gì không ổn chằng?

Phùng Giai Vận đáp:

- Chẳng có gì quan hệ. Bọn chúng muốn kiếm tên tiểu tử Lệnh Hồ Bình, chứ chẳng để ý gì đến bọn ta. Gã tiểu tử không ở đây là phước cho chúng, nếu không chúng ta nhất định được coi một phen náo nhiệt.

Hai lão về tới khách điểm thì trong thượng phòng ở hậu viện cũng có hai người đang uống rượu.

Ban đầu hai lão Phùng, Thiền tưởng là Thượng Nguyên Dương ngồi đối diện với Dương Phúc, khi lại gần coi rõ mới phát giác ra một người chính là Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình quay ra ngó thấy hai lão, nâng chung rượu lên cười nói:

- Lại cùng nhau uống mấy chung nữa được chằng?

Phùng, Thiền chấp tay tạ ơn.

Thượng Nguyên Dương cười hỏi:

- Ở trên lầu Sơn Hải hai vị đã phải một phen hú vía, có đúng thế không?

Phùng, Thiền nghe hỏi đến trợn mắt há miệng.

Thượng Nguyên Dương cười khanh khách hỏi tiếp:

- Thế nào? Tú tài không ra khỏi cửa mà biết việc thiên hạ. Hai vị đã chịu phục chưa?

Phùng, Thiềm đảo mắt nhìn quanh rồi hiểu ra ngay.

Phùng Giai Vận khẽ nói:

- Đêm nay xin công tử coi chừng...

Thượng Nguyên Dương bật tiếng cười khanh khách rồi dùng phép truyền âm hỏi:

- Phải chăng một tên tiểu nhị ở Sơn Hải Lâu đã theo dõi hai vị tới đây?

Phùng Giai Vận và Thiềm Thế Quang nghe nói lại càng ngỡ ngác.

Hai lão nhìn bàn rượu đã gần hết biết là hai người ăn uống lâu rồi mà họ ở trên lầu Sơn Hải xuống là về đây ngay chỉ mất khoảng thời gian chừng uống cạn chung trà, nhưng không lấy làm lạ tự nhủ:

- Phải rồi, chắc Lệnh Hồ Bình ngó thấy Nhân Yêu lên lầu rồi tới đây, nên Thượng Nguyên Dương mới hiểu hai lão ta bị một phen bở vía. Chuyện đó chẳng có chi quái lạ. Nhưng họ Thượng lại nói rõ kẻ theo dõi hành tung là một tên tiểu nhị ở Sơn Hải Lâu thì thật là kỳ!

Hai lão đang ngỡ ngác bỗng Lệnh Hồ Bình lớn tiếng hô hoán:

- Dương Phúc! Người làm gì trong đó?

Dương Phúc ở trong phòng giáp vách lớn tiếng đáp:

- Công tử có điều chi dạy bảo? Tiểu nhân sẽ ra ngay.

Lệnh Hồ Bình lại lớn tiếng nói:

- Bất tất phải ra nữa. Hễ rảnh thì đến Kim Hoa viện ở hẻm Dương Thụ bảo họ đêm nay bản công tử mời khách.

Dương Phúc cũng lớn tiếng đáp:

- Dạ! Tiểu nhân xin đi ngay bây giờ.

Phùng Giai Vận dùng phép truyền âm hỏi:

- Phải chăng Lệnh Hồ công tử muốn cho tên tiểu nhị bên ngoài nghe tiếng?

Thượng Nguyên Dương dùng phép truyền âm đáp:

- Đại khái không sai mấy.

Phùng Giai Vận lại hỏi:

- Nếu vậy đêm nay đến đó thật ư?

Thượng Nguyên Dương cười đáp:

- Hẳn thế.

Phùng Giai Vận hỏi:

- Ở đây ôm cây đợi thỏ chẳng hay hơn ư? Tại sao phải tìm nơi đó để động thủ?

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Đây là quyết định của Lệnh Hồ lão đệ. Phùng huynh hãy hỏi y.

Phùng Giai Vận lại hỏi:

- Sao Thượng huynh biết tên tiểu nhị theo dõi tới đây?

Thượng Nguyên Dương cười đáp:

- Khi nói ra rồi cái đó không đáng một đồng. Lệnh Hồ lão đệ tiên liệu hai vị bị Nhân Yêu ngó thấy, nhất định hẳn hỏi hai vị về hành tung của y. Khi đó hai vị đành phải đưa danh hiệu của y ra để tiêu giải mối nguy trước mắt. Thằng cha họ Kim đối với y, tất phải chọn một trong hai đường. Một là phớt bỏ ý niệm báo thù, một là ngấm ngầm hạ thủ. Nhưng chẳng khi nào hẳn không rửa nhục và nhất định khi hai vị xuống lầu sẽ dùng tiền để mua tên tiểu nhị theo hút hai vị cho biết chỗ trú ngụ.

Phùng, Thiềm hai lão nghe xong khâm phục vô cùng.

Trời tối rồi, Lệnh Hồ Bình sai Dương Phúc thắp đèn để trong xe rồi bốn vị đại tổng quản thay đổi y phục kéo đến Kim Hoa viện.

Trước khi lên xe, Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương đề nghị mỗi người đem theo cây Thiết Xích để phòng thân, nhưng Lệnh Hồ Bình xua tay bảo không cần.

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang hỏi:

- Phải chăng công tử chưa chắc bọn Tam Nghiệt có tới đó không?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Nếu họ không đến thì chúng ta lao sư động chúng làm chi?

Thiềm Thế Quang hỏi:

- Thế thì...

Lệnh Hồ Bình xua tay, cười ngất lờ:

- Bây giờ bất tất phải hỏi nhiều, đến lúc đó các vị sẽ biết.

Lên xe rồi Phùng Giai Vận lại hỏi:

- Hôm ấy công tử rượt theo đến đâu thì mất hút thẳng cha đó?

Lệnh Hồ Bình dường như không để ý đến câu hỏi của Phùng Giai Vận. Chàng đảo mắt nhìn ba người, háng dặng một tiếng nghiêm nghị nói:

- Có một điều tiểu đệ tưởng nên nói trước...

Thượng, Phùng, Thiềm ba lão nghe xong trong lòng khẩn trương, Thiềm Thế Quang tương đối cơ cảnh hơn vội đáp:

- Nơi đây chẳng có ai người ngoài. Bất cứ việc gì công tử cứ nói thẳng ra đừng

ngại.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

- Nói ra có lẽ ba vị không tin. Chuyến này đến Đồng Quan để cầu thân tuy là tình thực, nhưng tiểu đệ chưa nhận thức được Thư cô nương.

Thượng, Phùng, Thiềm ba người nghe nói rất đỗi ngạc nhiên.

Lệnh Hồ Bình nhẹ buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Tiểu đệ tuy mang tiếng là kẻ hành động bừa bãi nhưng vụ này nói cho đúng không thể trách tiểu đệ được. Chắc ba vị chưa hiểu Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên hôm ấy không phải chết về tay Lệnh Hồ mỗ?

Thượng, Phùng, Thiềm ba lão nghe nói quả nhiên lại một phen kinh ngạc.

Lệnh Hồ Bình thở dài gượng cười nói tiếp:

- Mọi người kể cả ba vị chẳng ai tin. Thụ cô nương cũng không có ý đồ vạ cho người, nhưng tiểu đệ đã mắc tiếng oan. Vì thế mà hôm ấy sau khi thượng đài tiểu đệ ngó thấy Thụ cô nương ở giữa đám đông, trong lúc nhất thời không nơi trú ẩn, đã nói người câu đó. Sau tiểu đệ nghĩ lại thấy có điều quá đáng, nên phải có chủ động cầu thân để chuộc lại câu thất ngôn hôm ấy. Lúc này tiểu đệ còn hối hận đã dẫu ba vị việc đó qua một thời gian quá lâu.

Thượng, Phùng, Thiềm đều thở phào một cái. Ba lão biết chàng nói những câu này là sự thực và nhận ra cái lo của lão chủ nhân là thừa. Lệnh Hồ Bình chưa phát giác ba lão đang dẫn chàng vào bẫy.

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận khẽ thúc khuỷu tay vào Thượng Nguyên Dương ra điều bảo lão: “Bình thuốc tán đó bây giờ nên bỏ đi thôi.”

Cỗ xe ngựa từ từ dừng lại ở đầu hẻm Dương Liễu.

Dương Phúc vén rèm xe thò đầu vào nhắc:

- Tới Kim Hoa viện rồi.

Thiềm Thế Quang nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Trước đây công tử đến viện này lần nào chưa?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Đã tới một lần.

Phùng Giai Vận cao hứng hỏi:

- Có quen ai không?

Lệnh Hồ Bình cười khanh khách đáp:

- Chỉ cần có bạc là ai cũng thân được. Phùng huynh đến đây một lần là các cô nhớ tên ngay.

Mọi người xuống xe tiến vào hẻm đến trước Kim Hoa viện.

Hai lão già nước da vàng ửng chờ ở cửa. Một lão khom lưng chào khách. Một lão quay vào kêu gọi ríu rít. Cả tòa Kim Hoa viện trở nên nhiệt náo.

Qua cổng vào tới sân, trước mặt hiện ra một tòa hoa sảnh.

Trong sảnh đường tiếng oanh giọng yển pha lẫn với tiếng tơ tiếng trúc rất du dương. Chưa lại gần, mùi hương đã theo gió bay ra từng cơn.

Lệnh Hồ Bình đi trước, khi qua tòa nhà đại sảnh, chàng không nhìn một cái nào đi thẳng vào hậu viện.

Trong hậu viện có hai dãy sương phòng thấp thoáng ánh đèn. Tiếng cười nói từ trong phòng không ngớt vọng ra.

Căn phòng hướng nam ở trước mặt, rèm the rủ thấp, nến đỏ treo cao. Một bàn tiệc đã bày ra rất chỉnh tề. Bốn người vào ngồi rồi, một ả di nương tiến lại niềm nở hỏi:

- Lần trước công tử tới đây kêu cô nào nhỉ?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tái Tây Thi!

Di nương ngờ ngác hỏi:

- Tái Tây Thi ư? Trong tiểu viện không có cô nào danh tự như vậy. Công tử là bậc quý nhân thường mau quên. Thử nhớ lại coi!

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chắc là bản công tử nhớ lộn. Vậy kêu Chiêu Quân cũng được.

Di nương lại ấp úng:

- Cái này...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ngọc Hoàn và Phi Yến đâu? Sao? Hai tên này cũng không có ư? À phải rồi? Bản công tử quên mất đây là Kim Hoa viện. Có ai là Kim Bảo cô nương không?

Di nương đáp:

- Có, có. Tất cả bốn cô. Chưa hiểu công tử vừa ý cô nào.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Kể tên cả bốn cô để bản công tử nghe.

Di nương đáp:

- Một là Đại Kim Bảo, một cô tên là Tiểu Kim Bảo. Một cô là Tân Kim Bảo. Một cô là Hoạt Kim Bảo.

Lệnh Hồ Bình vỗ tay nói:

- Hay lắm! Tây Thi, Chiêu Quân, Ngọc Hoàn và Phi Yến không có cô nào, nhưng Kim Bảo có những bốn cô là đại cát đại lợi. Hãy kêu cả ra đây. Lẹ lên! Lẹ lên!

Sau một lát, bốn cô Kim Bảo được bốn tên tiểu tỳ nâng đỡ thoăn thoắt gót sen tiến

vào.

Lệnh Hồ Bình ngắm nghía bốn cô một lúc rồi bảo Đại Kim Bảo ngồi bên Thượng Nguyên Dương, Tiểu Kim Bảo ngồi bên Phùng Giai Vận, Tân Kim Bảo ngồi bên Thiềm Thế Quang. Chàng tự lưu lại Hoạt Kim Bảo là một cô rất phong tình.

Chàng nhìn di nương dặn:

- Ra kêu người đánh xe của bọn ta vào đây.

Chỉ trong chớp mắt Dương Phúc tiến vào.

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị dặn:

- Dương Phúc! Đây là lần đầu tiên người được đi theo bản công tử uống rượu. Lúc say rồi có cái mà người chưa rõ. Bây giờ người hãy nghe cho kỹ. Một là, lúc bản công tử uống rượu, bất cứ ai cũng không cho vào gần toàn nhà này. Hai là trong nhà cười nói dứt lác, cả người cũng không được dòm trộm. Ba là ngoài đường gió to, người có thể vào hiên ngồi. Nếu cao hứng thì gọi lấy rượu thịt và kiếm một cô bồi tiếp. Người đã nghe rõ chưa?

Dương Phúc gật đầu vâng dạ, nhưng nghe tới câu sau cùng không nhìn được bật cười đáp:

- Tiểu nhân không dám can rõ.

Lệnh Hồ Bình xua tay nói:

- Được rồi! Người đi đi!

Dương Phúc khom lưng lui ra rồi, trong nhà liền trở nên náo nhiệt.

Thượng, Phùng, Thiềm ba lão trong lòng hồi hộp. Lúc nào cũng lo Hàm Đan Tam Nghiệt đột nhiên kéo đến. Còn Lệnh Hồ Bình rất cao hứng. Chàng uống ba chung rồi cười nói huyền thuyên, thả sức phóng lãng, cơ hồ quên cả mục đích chân chính tới đây đêm nay.

Hoạt Kim Bảo ngồi bên chàng lại là một cô gái rất xinh đẹp, lúc hờn mát lúc cười nhẹ. Mỗi cái cất tay, cái nhấc chân đều khiến người ta thương mến.

Ba lão Thượng, Phùng, Thiềm ban đầu còn miễn cưỡng trợ hứng cho Lãng Đãng công tử. Sau rượu đã ngà ngà lại được giai nhân ân cần mời mọc quên cả phòng bị. Các cô cũng cười như nắc nẻ.

Lệnh Hồ Bình không ngớt mời ba lão cạn chén. Đồng thời nâng bộ mặt trái xoan của Hoạt Kim Bảo lên ngắm nghía, tấm tắc khen ngợi.

Tình trạng này kéo dài gần một giờ, ba lão Thượng, Phùng, Thiềm mặt đã đỏ bừng, hai mắt lim dim dường như không chống nổi nữa.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt ngó trộm ba người rồi cầm tay Hoạt Kim Bảo mỉm cười gật đầu tự nói một mình:

- Đến lúc kết thúc rồi.

Hoạt Kim Bảo nhìn chàng nhõng nhẽo:

- Công tử muốn đi ư? Nô gia không chịu đâu.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Không chịu thì sao?

Hoạt Kim Bảo ngồi trong lòng chàng ngập ngừng:

- Nô gia... muốn... công tử...

Lệnh Hồ Bình nổi lên tràng cười hô hố. Thượng, Phùng, Thiềm nghe tiếng cười đột ngột, khác lạ không khỏi giật mình kinh hãi. Cả ba cô ở bên ba lão cũng trở mắt nhìn ra chiều kinh dị.

Thượng Nguyên Dương sửng sốt hỏi:

- Lão đệ cười gì vậy?

Lệnh Hồ Bình cười lớn đáp:

- Ta cười ba vị ngày thường rất đạo mạo, không ngờ cũng đều là giống đa tình.

Thượng, Phùng, Thiềm rất đổi bẽ bàng. Ba khuôn mặt đỏ ra đến mang tai rồi tím lại như gan heo, rõ thật đáng thương lại đáng tức cười.

Phùng Giai Vận gượng gạo hỏi:

- Đêm khuya rồi! Chúng ta về thôi chứ?

Thiềm Thế Quang nói tiếp:

- Phải rồi. Ba ông bạn kia bây giờ cũng chưa xuất hiện chắc là không tới rồi. Chúng ta trở về khách điếm chờ đợi cũng thế.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

- Về khách điếm đợi ai?

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Nơi đây chẳng phải là nơi rợn. Chúng ta về khách điếm đùa cợt cũng chưa muộn.

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng hỏi:

- Cùng ai đùa cợt?

Hoạt Kim Bảo đột nhiên rứt tay về khế la:

- Úi chao! Đau chết nô gia rồi. Công tử buông tay ra được không?

Hồi 17

Lệnh Hồ Bình Lấy Lại Hàng Long Kiếm

Lệnh Hồ Bình quay mặt đi cười hỏi:

- Nếu ta buông tay cô thì cô có chịu buông tay ta không?

Thượng, Phùng, Thiềm ba lão nghe nói ngòì thộn mặt ra đương trường.

Hoạt Kim Bảo hoa dung thất sắc hỏi:

- Công tử... nói vậy là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Bình cười khà khà hỏi lại:

- Nghe không hiểu ư? Vậy để công tử cho hay: Cái đó kêu bằng tà không thắng chính. Lệnh thiếu bảo chúa ở Kỳ Sĩ Bảo đã bày ra cạm bẫy. Bảo cô nương ơi! Bây giờ cô hiểu chưa? Có cần bản công tử nói rõ hơn không?

Hoạt Kim Bảo đột nhiên cúi đầu xuống, người run bần bật không ngớt.

Thượng, Phùng, Thiềm ba lão ngấm ngấm hổ thẹn, ba lão không ngờ Hoạt Kim Bảo lại là Nhân Yêu hóa trang.

Thiềm Thế Quang quay lại hỏi Tân Kim Bảo:

- Có phải bữa nay y mới tới không?

Tân Kim Bảo khiếp sợ mặt không còn chút huyết sắc, chỉ lắc đầu không thốt nên lời.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

- Bản công tử phỏng đoán trong tòa Kim Hoa viện này mấy năm trước đã có một vị Hoạt Kim Bảo cô nương, nhưng cứ cách vài tháng hay nửa năm mới xuất hiện một lần. Nàng vốn là lương gia phụ nữ, vì trượng phu thân thể hư nhược đã mời lương y điều trị chứng vô dụng, phải dùng hạ sách này để vui gượng một phen.

Chàng nhìn Tiểu Kim Bảo cười hỏi:

- Có đúng thế không?

Tiểu Kim Bảo run bần bật, gật đầu, cũng không thốt nên lời.

Lệnh Hồ Bình lại quay mặt đi cười nói:

- Bản công tử rất khâm phục Kim bằng hữu hóa trang tuyệt diệu. Có điều đáng tiếc là kiến văn của Kim bằng hữu không được quảng bác. Dịch địa Kim bằng hữu là

bản công tử thì hôm ấy đã nghe tiếng địch, liền quyết định không động đến con người thổi sáo bất cứ là ai.

Nhân Yêu tự biết âm mưu đã bị bại lộ, khó lòng thoát chết, nói cũng vô ích nên hăn nghiêng răng im tiếng.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười vung ngón tay nhanh như gió điếm vào năm chỗ huyệt đạo Nhân Yêu rồi buông tay cười nói:

- Muốn đi thì đi đi. Đây là thủ pháp độc môn của Kỳ Sĩ Bảo. Khắp thiên hạ chẳng ai giải khai được. Dù có chẳng nữa, Kim bằng hữu cũng nhất định không tìm thấy. Trong ba ngày nếu Kim bằng hữu đem thanh Hàng Long kiếm đến cầu bản công tử mà gặp lúc bản công tử cao hứng may ra bằng hữu sẽ thoát nạn cũng chưa biết chừng.

Nhân Yêu quỳ xuống cái rụp cất tiếng run run năn nỉ:

- Xin công tử trở đường cho.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi lại:

- Kim bằng hữu có biết thanh Hàng Long kiếm ở đâu không? Xa là bên trời, gần thì ngay trước mắt. Nó là thanh kiếm đúc bằng sắt pha vàng. Người giữ nó có thể chuồn vào vỏ kiếm, cũng có thể cuộn tròn lại quàng vào dây lưng. Bạn của Kim bằng hữu tức Nam Cung lão quỷ có thể chuyển đến tay bằng hữu được chăng?

Nhân Yêu nghe nói ngơ ngác hỏi:

- Nó ở trong mình... Thao Quái ư?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Cái đó có chi là lạ? Bản công tử trước nay không đưa ra vấn đề gì khó khăn. Chỉ trong ba ngày Kim bằng hữu có thể kiếm được thanh Hàng Long kiếm này.

Nhân Yêu nghiêng răng đáp:

- Thảo nào lão quỷ đó hôm ấy cản trở Bách Lý lão nhi không cho ra tay, thì ra vì hắn đã được lợi. Đúng là một tên lão tặc chẳng kể gì đến đạo lý.

Lệnh Hồ Bình nhìn ba lão Thượng, Phùng, Thiềm cười nói:

- Nào! Chúng ta tiếp tục uống rượu.

Nhân Yêu đột nhiên đứng dậy nói:

- Xin công tử hãy chờ một chút, Kim mỗ tìm cách đi lấy thanh Hàng Long kiếm trả lại công tử.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Kim bằng hữu nên mạo hiểm một chút. Bản công tử dùng thủ pháp điểm huyết, chỉ quá mười hai giờ là thương tổn khí huyết, dù có mười cân Trường Bạch sâm cũng không vãn hồi được.

Nhân Yêu nghe nói lại càng hoang mang, vì khí huyết của con người có liên quan đến dung nhan. Bộ mặt hắn mà bị thương tổn khí huyết thì chẳng khác chi người chết.

Hắn không dám chần chờ lật đặt vén rèm ra khỏi căn phòng.

Lệnh Hồ Bình chờ cho Nhân Yêu mất hút lại nổi lên tràng cười hô hố. Thượng Nguyên Dương hỏi:

- Công tử cho là Nhân Yêu lấy lại được thanh Hàng Long kiếm ở trong tay Thao Quái ư?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Có điều vấn đề đối với bản công tử chẳng khó khăn gì. Bữa nay không lấy lại được thì bữa mai hay một ngày nào đó. Nói tóm lại nó đã mang họ Lệnh Hồ là không chạy đâu được.

Đại Kim Bảo sợ quá co rúm người lại hỏi:

- Cô nương đó của chúng ta không phải là nữ nhân ư?

Thượng Nguyên Dương đáp:

- Cái đó...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Các cô ở đây đã lâu nà sao không nghĩ đến tình hình tiếp khách của hẳn?

Đại Kim Bảo đỏ mặt lên đáp:

- Nô gia chỉ biết y rất giỏi chiêu khách. Nếu không phải thiếu niên anh tuấn, công tử giàu sang là y không chịu ra.

Lệnh Hồ Bình lại cười hỏi:

- Phải là người đẹp như bản công tử mới được hay sao?

Mọi người đều cười ồ. Trận cười làm cho bầu không khí trong nhà trở lại ấm cúng.

Nhưng đồng thời trong một gian sương phòng khác, bầu không khí mới bắt đầu khẩn trương.

Trong gian phòng này Thao, Thiết lương quái ngồi đối diện. Trên bàn bày đầy rượu thịt, nhưng chỉ có một cô bồi tiếp.

Hai đùi Thao Quái kẹp một cái túi lớn. Hắn mắt nhìn cuốn sổ, tay gảy bàn tính.

Thiết Quái vừa ăn vừa bóp bụng. Cặp mắt ti hí như sợi dây đảo qua đảo lại nhìn rượu thịt còn thừa thãi trên bàn ra chiều tiếc rẻ.

Lúc Nhân Yêu tiến vào, Thao Quái Nam Cung Cầu vẫn làm lý không thèm ngừng đầu lên.

Thiết Quái Bách Lý Quang miệng phun mùi rượu sặc sụa ú ớ một tiếng kể như tiếng chào.

Nhân Yêu tiến lại ngồi ngang một bên, tựa hồ rất mỏi mệt, nhẹ buông tiếng thở

dài.

Thao Quái vừa gẩy bàn tính vừa hờ hững hỏi:

- Thế nào? Đã thu thập xong thẳng lỗi đó chưa?

Nhân Yêu lại thở dài uể oải đáp:

- Gần xong rồi.

Thao Quái ậm ừ một tiếng rồi vừa gẩy bàn toán vừa hô:

- Bát thượng tam khứ ngũ tiến nhất. Tam hạ ngũ trừ nhị... Không còn thiếu mấy nữa. Nhất lục đắc lục. Cửu khứ nhất tiến nhất... thế là vừa tròn số ba trăm bốn mươi lăm lạng.

Thao Quái quay sang hỏi cô gái:

- Có nước già rượu không?

Dường như cô gái nghệt thở, đáp một tiếng “Có” rồi trở gót ra khỏi phòng.

Thao Quái gấp sổ lại ngừng đầu hỏi:

- Lão đệ vừa nói gì? Gần xong rồi ư?

Nhân Yêu gật đầu đáp:

- Đúng thế. Thằng lỗi kia bị tiểu đệ làm cho mê man. Cả ba lão già cũng say khướt. Nói tóm lại không còn vấn đề gì nữa.

Thao Quái ngạc nhiên hỏi:

- Vậy lão đệ còn chạy qua đây làm chi?

Nhân Yêu khẽ đáp:

- Tiểu đệ không hiểu lát nữa hạ thủ cách nào, phải chạy về thỉnh giáo. Bản lĩnh thẳng lỗi đó ra sao lão huynh đã biết rồi...

Thao Quái lấy làm kỳ ngất lời:

- Lão đệ càng nói càng đi vào chỗ hồ đồ. Thậm chí không biết cách hạ thủ cách nào ư? Trước kia lão đệ chưa giết ai hay sao?

Nhân Yêu lắc đầu đáp:

- Nhưng tình hình lần này khác trước.

Thao Quái nhìn hắn hỏi:

- Khác ở chỗ nào?

Nhân Yêu ngó ra ngoài phòng hạ thấp giọng xuống đáp:

- Thằng lỏi đó công lực đã cao thâm tinh thần cảnh giác rất bén nhạy. Đối với hạng người như gã mà chưa hoàn toàn mất trí thì không có biện pháp nào thành công...

Thao Quái ngắt lời:

- Cái đó có quan hệ gì đến lão Thao?

Nhân Yêu lại đảo mắt nhìn ra ngoài tựa hồ sợ người nghe tiếng. Hắn đáp rất khẽ:

- Sao lại không quan hệ? Quan hệ lắm chứ?

Thao Quái hỏi:

- Quan hệ thế nào?

Nhân Yêu đáp:

- Trong mình tiểu đệ không thể đeo binh khí. Điểm này không nói Nam Cung huynh cũng biết rồi. Còn về chưởng lực tiểu đệ lại không bằng hai vị. Nếu đánh một đòn không trúng...

Thao Quái ngắt lời:

- Kể mê man là gã chứ không phải lão đệ. Đánh một đòn không trúng chẳng lẽ không biết đánh đòn thứ hai?

Nhân Yêu đáp:

- Nếu kinh động đến người khác thì sao?

Thao Quái đáp:

- Còn sao nữa? Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách. Chẳng lẽ lão đệ còn muốn trở lại Kim Hoa viện lần thứ hai?

Nhân Yêu đáp:

- Bỏ đi là xong thì còn nói gì nữa? Trong mình chẳng lẽ mang một túi châu báu, nhất là viên Hán ngọc đao trên cổ há chẳng đáng tiếc ư?

Thao Quái đột nhiên dương mắt lên hỏi:

- Hán ngọc ư?

Ngoài phòng có tiếng người cất lên hỏi:

- Tỉnh tửu thang đây. Phải chăng vị nào ở trong này bảo lấy?

Thao Quái chấn động tâm thần, vội đáp:

- Phải rồi! Đem vào đây.

Đối với Thao Quái thì bất luận châu báu hay Hán ngọc gì gì cũng không bằng một chén tỉnh tửu thang chua chát cho hấn phần khởi tinh thần.

Nhân Yêu chau mày, đành tạm thời dừng lại.

Vị cô nương đi kêu lấy Tỉnh tửu thang cũng về tới nơi tiến vào phòng. Nhân Yêu lấy một thoi bạc đưa ra nói:

- Mỹ Vân! Hai vị đại gia sắp ra đi. Cô không phải chờ đợi nữa. Đây là tiền hai vị đại gia thưởng cô để mua son phấn.

Tên tiểu nhị và Mỹ Vân lui ra rồi, Thao Quái hỏi ngay:

- Lão đệ bảo sao? Hán ngọc thế nào?

Nhân Yêu đáp:

- Hán ngọc thật tốt và chính hiệu.

Thao Quái hỏi:

- Lớn bằng bao nhiêu? Hình thù thế nào?

Nhân Yêu đáp:

- Không lớn lắm. Coi giống như một cái ổ khóa.

Thao Quái nuốt nước miếng thờ dài nói:

- Không sai rồi. Đúng là viên Hán ngọc tủa. Nhưng đối với công tử gia ở Kỳ Sĩ Bảo chỉ là đồ chơi chẳng đáng gì.

Nhân Yêu cũng thở dài nói:

- Đáng tiếc là mình không kiếm được một thanh trủy thủ nhỏ bé.

Thao Quái láo liêng cặp mắt khẽ hỏi:

- Dùng kiếm được không?

Nhân Yêu lắc đầu đáp:

- Nếu dùng kiếm được thì tiểu đệ đã có một thanh rồi, còn hỏi làm chi?

Thao Quái vội nói:

- Thanh kiếm mà Nam Cung mỗ nói không phải kiếm thông thường.

Nhân Yêu giả vờ ngạc nhiên hỏi:

- Vậy nó là thứ kiếm gì?

Thao Quái đắc ý khẽ đáp:

- Nhuyễn kiếm, có thể quán vào người dùng làm dây lưng, người ngoài không nhìn thấy gì.

Nhân Yêu giả vờ gượng cười hỏi:

- Bây giờ qua đâu lấy?

Thao Quái khẽ háng dạng đáp:

- Lão phu có thanh nhuyễn kiếm này. Hôm trước... lão phu ngẫu nhiên gặp được cơ hội... để nó lọt vào tay...

Nhân Yêu ngắt lời:

- Thật ư? Mau đưa tiểu đệ coi.

Tuy Thao Quái là tay giáo quyết lối đời, nhưng bị Hán ngọc làm cho mê hoặc. Hán lấy Hàng Long kiếm đưa cho Nhân Yêu.

Nhân Yêu coi rồi đáp:

- Hay lắm! Tiểu đệ cầm nhuyễn kiếm này đi là ăn chắc rồi.

Hắn đem Hàng Long kiếm đưa cho Lệnh Hồ Bình. Chàng là người thủ tín, lấy kiếm rồi giải khai huyết đạo cho Nhân Yêu.

Nhân Yêu tự biết khó nổi giải thích với Thao Quái. Hắn đành theo lời: Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, lén lút ra cửa sau chuồn mất.

Lệnh Hồ Bình trả tiền rồi cùng Thượng, Phùng, Thiềm ung dung ra khỏi Kim Hoa viện, vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Bốn người sáng sớm tiếp tục thượng lộ, tới Đồng Quan vào lúc xế chiều.

Sáng sớm hôm sau Lệnh Hồ Bình bảo Thiềm Thế Quang ra chợ mua lễ vật đến Thư phủ cầu kiến.

Thiềm Thế Quang đi mua lễ vật về, Lệnh Hồ Bình coi lại tỏ ra rất vừa ý, vẫy tay

nói:

- Hay lắm! Các vị đi đi!

Phùng Giai Vận ngạc nhiên hỏi:

- Công tử không đi ư?

Lệnh Hồ Bình “Ừ” một tiếng hỏi lại:

- Lệnh Hồ mỗ đi làm chi?

Phùng Giai Vận đáp:

- Đây là việc của công tử mà công tử không đi thì bọn tiểu đệ nói thế nào?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu quay lại hỏi:

- Máy vị nhân huynh bốn, năm chục tuổi cả rồi mà chẳng hiểu nhân tình thế thái chút nào. Bản công tử theo các vị cùng đi. Vận nhất mà người ta cự tuyệt ngay vào mặt mình thì bản công tử còn làm thế nào được?

Thượng Nguyên Dương ngẫm nghĩ rồi gật đầu đáp:

- Lệnh Hồ lão đệ nói cũng có lý. Địa vị lão đệ không phải như người khác, nếu đúng thế thì lão đệ thật khó nổi hạ đài. Vậy chúng ta hãy đến trước thăm dò, âu cũng là một biện pháp.

Ba người ra khỏi khách điếm, Phùng Giai Vận khẽ hỏi:

- Thượng huynh! Chúng ta có cần lưu một người lại để ngắm ngòm coi gã tiểu tử đó không?

Thượng Nguyên Dương hỏi:

- Làm sao mà phải coi?

Phùng Giai Vận đáp:

- Nếu không, gã chuồn đi thì làm thế nào?

Thượng Nguyên Dương hỏi:

- Nếu gã quả muốn bỏ đi, liệu Phùng huynh có giữ được không?

Phùng Giai Vận nhún vai gượng cười không nói nữa.

Thiền Thế Quang nói:

- Tiểu đệ nhận thấy lần này đã đi cầu thân và có vẻ chí thành. Điều mà chúng ta lo ngại là lão chủ nhân lại muốn thi triển thủ đoạn.

Thượng Nguyên Dương hỏi:

- Thiền huynh nói vậy là nghĩa làm sao?

Thiền Thế Quang đáp:

- Lão chủ nhân dẫn dụ gã tiểu tử đến vì mục đích muốn hỏi gã về những cơ quan bố trí trong Kỳ Sĩ Bảo cùng lai lịch và bản lĩnh của bốn tên kỳ sĩ, chứ không phải bản ý muốn gả con gái cho gã. Bây giờ gã tới rồi. Mai một hai bên gặp mặt mà xảy câu gì không hợp thì lúc đó thu thập bằng cách nào?

Thượng Nguyên Dương cười khàn khạch đáp:

- Gã tiểu tử tới số kể như nhiệm vụ của chúng ta đã thành tựu. Ai hơi đâu mà lo lắng cả mọi điều?

Thiền Thế Quang thở dài đáp:

- Kể ra thì thế đấy, nhưng lão chủ nhân đã hao tổn bao nhiêu tâm lực, hoàng kim cũng mất mấy vạn lạng để lượm lấy kết quả là xác chết của gã tiểu tử, mình có đang tâm được không?

Ba người đi chẳng bao lâu đã đến trước một tòa trang viện cao lớn.

Dương Phúc đặt gánh đồ lễ xuống, cầm tấm hồng thiếp đưa cho người gác cửa để vào thông báo. Mọi người liền được một tên quản sự dẫn vào trang. Sự thực ba lão làm thế là thừa vì Lệnh Hồ Bình chưa đến.

Lúc này Lệnh Hồ Bình đang đi tung tăng ngoài đường phố rất đông đảo trong thành.

Chàng trà trộn vào đám đông nhìn đông ngó tây tinh thần rất thư thái.

Sau chàng dừng chân trước một tiệm bán thuốc.

Tiệm thuốc này dường như buôn bán thanh đạm quá. Một tên chưởng quỹ trung niên ngồi ở sau quầy đang lau một bình thuốc.

Lệnh Hồ Bình nhìn tấm chiêu bài treo trước cửa rồi từ từ tiến vào. Chàng lấy ra mười đồng chế tài đặt lên quầy nói:

- Tại hạ mua thuốc.

Chưởng quỹ vội đứng dậy hỏi:

- Tướng công có mang theo toa thuốc đi không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Không có.

Chưởng quỹ hỏi:

- Vậy tướng công mua những vị gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ba đồng cân Thiên Nam Tinh và bảy đồng cân Can Khương.

Chưởng quỹ ngạc nhiên hỏi:

- Tướng công không nhớ lộn chứ?

Lệnh Hồ Bình ngược mắt thẳng thẳng hỏi lại:

- Sao chưởng quỹ ngờ tại hạ nhớ lộn? Chẳng lẽ hai vị thuốc này không thể dùng lẫn với nhau?

Chưởng quỹ tươi cười đáp:

- Đúng thế. Nhưng dùng để chữa chứng gì? Tướng công nên biết: Thiên Nam Tinh, Phụ Tử, Đại Hoàng, Thường Sơn, Bán Hạ, Thương Lục, Cam Toại, Đại Kích, Tiên Mao đều là thuốc độc, nhất là Thiên Nam Tinh tối kỵ nấu lẫn với Can Khương, Phòng Phong. Tướng công không có toa thuốc tiểu nhân rất nghi ngại. Tiểu điếm đã mở ở Đồng Quan hơn bốn chục năm...

Lệnh Hồ Bình chia mười đồng tiền thành hai chồng đặt trên bàn tiện tay đẩy về phía trước, lạnh lùng ngắt lời:

- Bản công tử không tiện miễn cưỡng, vậy bán cho ba đồng cân Thiên Nam Tinh, bảy đồng cân Can Khương.

Chưởng quỹ liếc mắt nhìn hai chồng tiền, rồi lại ngó Lệnh Hồ Bình từ trên xuống dưới, háng dặng một tiếng, hỏi:

- Tướng công muốn gói bằng giấy và gói riêng hay sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Gói riêng hai gói bằng giấy vàng.

Chưởng quỹ nghe giọng nói bất giác ngần người ra hỏi:

- Tướng công là... Nhị thiếu bảo chúa ư?

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên hỏi lại:

- Sao? Nhị thiếu bảo chúa hay Đại thiếu bảo chúa hoặc Tam thiếu bảo chúa thì khác nhau gì mà Chưởng quỹ phải hoang mang?

Chưởng quỹ xoa tay sợ hãi đáp:

- Tiểu nhân thật đáng chết. Xin thiếu bảo chúa lượng thứ cho.

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn đối phương hỏi:

- Làm sao mà lượng thứ? Chưởng quỹ có chỗ nào đáng chết đâu?

Chưởng quỹ ngó hai đồng tiền hỏi:

- Không có việc thì chẳng khi nào Thiếu bảo chúa tới đây. Chẳng phải tiểu nhân có ý kháng cự mệnh lệnh của Nhị thiếu bảo chúa, thực tình luật lệ của lão bảo chúa rất nghiêm khắc. Nhị thiếu bảo chúa đã rõ điểm này hơn ai hết.

Lệnh Hồ Bình chau mày muốn nói lại thôi. Chàng đứng ngây người như tượng gỗ một lúc rồi lặng lẽ trở gót ra khỏi cửa tiệm.

Trên đường phố chật hẹp vẫn nhốn nháo hỗn loạn như trước.

Lệnh Hồ Bình lại đến đứng trước tòa phá miếu. Trên khu đất trống bày bán đầy những gánh đồ ăn vặt. Chàng lại gần một gánh, bỏ ra hai đồng tiền mua một gói đậu phộng rang.

Lệnh Hồ Bình tay cầm gói đậu phộng chỉ bóc ra hai, ba củ để làm trò.

Chàng đứng tựa vào phía sau cây cột đá vận chỉ lực búng vỏ đậu phộng cho bay ra như con ong mật bắn vào đầu một tên tiểu khiêu hóa ngồi ở bên thềm.

Tiểu khiêu hóa đưa tay lên sờ đầu, nhưng gã chẳng đau đớn gì mấy, chỉ cất tiếng chửi bới một câu rồi tiếp tục để hết tinh thần vào bắt rận.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười. Ngón tay chàng lại búng vỏ đậu phộng thứ hai ra. Lần này lại trúng vào chỗ cũ. Tiểu khiêu hóa đã bóc lửa giận. Gã nhảy bổ lên quay ra thóa mạ:

- Con bà đũa nào...

Top! Vỏ đậu phộng chui vào miệng tiểu khiêu hóa cắt đứt câu chửi tục của gã.

Lệnh Hồ Bình từ phía sau cây cột đá đi ra ngừng mặt lên, khẽ đằng hắng một tiếng đằng hoàng bước đi tựa hồ chẳng có chuyện gì. Chàng vừa bóc đậu phộng vừa tiến lại cửa miếu.

Tiểu khiêu hóa mặt đầy vết sẹo màu xanh đổi thành màu tía. Gã nhỏ cái vỏ đậu phộng ra đánh toẹt một cái rồi lượm cây gậy trúc rảo

bước đuổi theo vừa đuổi vừa hô:

- Này! Này! Đánh người rồi toan bỏ đi chẳng?

Lệnh Hồ Bình lờ đi như không nghe tiếng tiến thẳng vào đại điện mới dừng bước, từ từ quay đầu lại.

Tiểu khiêu hóa đuổi tới đại điện, dùng ngón tay chỉ vào mũi mình hỏi:

- Phải chẳng người thấy ta là một tên tiểu khiêu hóa mà khinh nhờn?

Lệnh Hồ Bình vênh mặt nhìn gã hỏi:

- Khinh mạn một tên tiểu khiêu hóa nhỏ bé cũng không được ư?

Tiểu khiêu hóa không nhin được nữa xông lại vung cây trượng trúc lên một cái, miệng thóa mạ dữ dội:

- Bọn người là công tử nhà giàu, da thịt non choẹt, chỉ ý mình có chút tiền thói tha, ăn no rồi chẳng có việc gì làm, chuyên đi trêu chọc người để mua vui. Tiểu khiêu hóa bữa nay phải cho người một bài học.

Không ngờ miệng gã hung dữ, nhưng cây gậy vung lên chưa đánh ngay. Gã nhìn lại thì chàng công tử vừa ở trước mặt không hiểu đã mất biến lúc nào.

Bỗng nghe phía sau ở đằng xa một người vỗ tay cười nói:

- Hay quá! Hay quá!

Tiểu khiêu hóa quay lại vừa lúi vừa la:

- Có giỏi thì hãy chờ ta ở đây.

Dứt lời gã nhảy ra khỏi đại điện chạy như bay ra ngoài miếu.

Lệnh Hồ Bình cười thầm tự nhủ.

- Giả tử theo quy củ nhờ gã đưa tin chắc gã chẳng khi nào chạy nhanh như vậy.

Chỉ trong khoảnh khắc tiểu khiêu hóa dẫn một cái phụ trung niên tới. Gã trở vào Lệnh Hồ Bình nói:

- Chính là thằng lỏi này.

Hồi 18

Vào Thư Phủ Đồ La Động Tĩnh

Cái phụ trung niên ngắm nghía Lệnh Hồ Bình từ đầu xuống gót chân rồi hỏi chàng:

- Cách xưng hô công tử thế nào? Tiểu huynh đây đắc tội với công tử ra sao mà công tử lại dùng võ đẩu phụng trên chọc gã.

Lệnh Hồ Bình cũng nhìn cái thị trung niên thấy mũ mặc áo ba túi biết là địa vị của mũ ở Cái Bang không thấp kém. Nếu chẳng là phân đà chúa thì ít ra cũng là một tên chủ sự.

Chàng liền ung đặt hai tay trước ngực, mười ngón ngửa lên như cái dù rồi mỉm cười nghiêng mình đáp:

- Tiểu sinh là Lệnh Hồ Bình, vừa rồi có chuyện vô tâm, bây giờ xin tạ tội với đại nương cùng tiểu huynh đệ.

Cái phụ trung niên coi thủ thức của chàng biết chàng không phải người ngoài. Mụ nghe chàng báo danh lại càng kinh hãi, vội khép nép đáp lễ nói:

- Té ra là Lệnh Hồ công tử. Xin lượng thứ cho tiện thiếp có mắt mà không biết núi Thái Sơn.

Lệnh Hồ Bình cất giọng ôn hòa đáp:

- Đại nương dạy quá lời.

Cái phụ trung niên ngừng đầu lên hỏi:

- Chuyến này công tử tới Đồng Quan có chỗ nào dùng đến tệ bang chăng?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Phải rồi. Tại hạ mời đại nương đến chỉ vì có chút việc phải nhờ cậy. Nguyên tại hạ muốn gặp Âu Dương trưởng lão. Cảm phiền đại nương tìm cách liên lạc cho.

Cái phụ hỏi:

- Âu Dương lão nhân gia ba bữa trước còn ở đây, dường như vừa mới đi phân đà Hán Trung. Nhưng cái đó cũng không sao, tiểu phụ phái người rượt theo, may còn đuổi kịp. Công tử định ở lại Đồng Quan bao lâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tại hạ chưa nhất định.

Cái phụ hỏi:

- Khi kiếm được Âu Dương trưởng lão rồi sẽ báo cho công tử bằng cách nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Xin khuất tất lão nhân gia đến tòa phá miếu tạm trú mấy bữa, tại hạ tự mình tới đó kiếm lão nhân gia.

Cái phụ chúc câu vạn phúc rồi nói:

- Xin tuân lời công tử. Tiện thiếp về phân đà phái người đi ngay.

Lệnh Hồ Bình thấy tiểu khiêu hóa muốn đi theo Cái phụ, liền vẫy tay cười nói:

- Tiểu huynh đệ! Ở lại đây. Ta có chuyện muốn nói với tiểu huynh đệ.

Tiểu khiêu hóa đưa chân Cái phụ ra khỏi cửa miếu rồi quay lại, cặp mắt nhấp nháy nhìn Lệnh Hồ Bình tựa hồ để tìm hiểu chàng lưu gã lại làm gì.

Lệnh Hồ Bình giơ tay ra nói:

- Đưa cây gậy trúc lại đây.

Tiểu khiêu hóa trong lòng ngờ vực cầm gậy đưa lại.

Lệnh Hồ Bình đón lấy cây gậy hỏi:

- Vừa rồi bản công tử lấy vỏ đậu phộng bắn tiểu huynh đệ ba lần, tiểu huynh đệ cũng lấy cây gậy trúc này đánh bản công tử một đòn, như vậy đã được chưa?

Tiểu khiếu hóa lắc đầu đáp:

- Không được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Sao lại không được?

Tiểu khiếu hóa đáp:

- Tiểu tử chưa đánh.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ không đánh vì kém bản lĩnh, cái đó không thành vấn đề, nhưng tiểu huynh đệ đã vung gậy lên rồi phải không?

Tiểu khiếu hóa gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Coi như hòa rồi.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Kể là hòa cũng được đi, nhưng tiểu huynh đệ chửi câu “Con bà nó” thì sao?

Tiểu khiếu hóa cãi:

- Công tử không động thủ khi nào tiểu tử dám thóa mạ? Cái đó cũng coi là hòa.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Tiểu huynh đệ đối đáp khá lắm.

Tiểu khiếu hóa lại nói:

- Bây giờ công tử muốn mắng tiểu tử một câu cũng được nữa.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Bản công tử chỉ đánh người chứ chẳng mắng ai.

Tiểu khiếu hóa giật nảy người lên nói:

- Không được.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Sao lại không được?

Tiểu khiêu hóa đáp:

- Công tử mà đánh thật sự thì nhất định tiểu tử phải chết.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

- Nếu vậy tiểu huynh đệ phải nghe ta một điều.

Tiểu khiêu hóa yên tâm gật đầu đáp:

- Hay lắm!

Lệnh Hồ Bình đi vào giữa sân dùng cây gậy trúc vạch một ô vuông lớn. Trong ô vuông lớn lại chia thành mười hai ô vuông nhỏ. Mười hai ô này, có ô vạch một khoanh tròn “O”, có ô vạch gọng vó “X”.

Đoạn chàng đứng ngay người lên quay lại nhìn tiểu khiêu hóa vẫy tay nói:

- Lại đây!

Tiểu khiêu hóa ra chiều thích thú chạy vào giữa sân.

Lệnh Hồ Bình trở những ô vuông nói:

- Trước hết đi qua bên này rồi từ bên kia đi trở về. Lúc đi bước vào những ô “O”, lúc về bước vào những ô “X”. Nếu đi trật phải bắt đầu lại và đi tám trăm lần.

Tiểu khiêu hóa nhăn nhó cười đáp:

- Tám trăm lần nhiều quá!

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Hay lắm! Vậy thì đổi thành ngàn lần.

Tiểu khiêu hóa ngơ ngác:

- Cái đó...

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

- Sao? Có muốn điều chỉnh nữa không?

Tiểu khiếu hóa thở dài đáp:

- Được rồi! Ngàn lần thì ngàn lần.

Dứt lời, quả nhiên gã bước vào toàn những ô tròn “O”, rồi theo những ô “X” chạy trở về.

Gã đi đi về về mấy lượt tựa hồ chẳng khó khăn gì. Sau gã cất bước thật lẹ như thanh đình điểm thủy.

Lệnh Hồ Bình chăm chú theo dõi gật đầu mỉm cười. Tiểu khiếu hóa chạy một hồi rất lầy làm đắc ý lớn tiếng hỏi:

- Bao nhiêu lần rồi?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười bình tĩnh đáp:

- Hai trăm sáu mươi tám lần. Đi lộn một bước. Bây giờ phải bắt đầu lại.

Tiểu khiếu hóa sụm mặt dừng bước lại nói:

- Tiểu tử mỗi chân rồi.

Lệnh Hồ Bình háng dạng một tiếng đáp:

- Cái đó tùy tiểu huynh đệ.

Dứt lời chàng muốn đi lượm cây gậy.

Tiểu khiếu hóa sợ quá vội la lên:

- Tiểu tử xin chạy, tiếp tục xin chạy...

Gã chạy trật hai lần, phải mất nửa giờ mới gắng gượng chạy xong ngàn lần. Lệnh Hồ Bình ngừng đầu trông trời chiều rồi quay lại nhìn tiểu khiếu hóa ngồi dưới đất thở hồng hộc. Chàng cười hỏi:

- Lần sau tiểu huynh đệ còn dám thóa mạ người nữa không?

Tiểu khiếu hóa quay mặt đi đáp:

- Không biết.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Sao lại không biết?

Tiểu khiêu hóa đáp:

- Chờ tiểu tử khôi phục lại khí lực có thể chạy ngàn lần nữa rồi sẽ trả lời công tử.

Lệnh Hồ Bình cười ha hả nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Đoạn chàng đi ra ngoài miếu.

Tiểu khiêu hóa gọi giật lại:

- Công tử hãy dừng bước.

Lệnh Hồ Bình quay lại cười hỏi:

- Phải chăng tiểu huynh để lại đủ khí lực chuẩn bị chạy ngàn lần?

Tiểu khiêu hóa quỳ mọp xuống khấu đầu đáp:

- Xin công tử tha thứ cho.

Lệnh Hồ Bình cười lớn hơn đáp:

- Hay lắm, hay lắm! Kể như tiểu huynh để còn có đầu óc. Đứng dậy đi! Tiểu huynh để nghỉ cho đủ sức mà chạy đến gãy chân thì thôi. Tiểu huynh để chạy đủ mười vạn lần thì sau này có mở miệng thóa mạ người dù không đánh lại đối phương, muốn chạy trốn không thành vấn đề nữa. Ha ha!...

Lệnh Hồ Bình về đến khách điểm, ba lão Thượng, Phùng, Thiềm chờ đã lâu rồi.

Chàng đảo mắt nhìn ba lão hỏi:

- Sự tình ra làm sao?

Huỳnh y tổng quản Thượng Nguyên Dương đáp:

- Thư đại hiệp hy vọng công tử qua bên đó chuyện trò mấy bữa. Lão nhân gia muốn nhân cơ hội này đàm luận lâu dài với công tử. Lão bảo không phản đối việc cầu thân, chỉ còn hỏi lại Thư cô nương rồi sẽ quyết định.

Lệnh Hồ Bình không ngớt gật đầu nói:

- Như thế là phải, như thế là phải...

Lam y tổng quản Phùng Giai Vận hỏi:

- Vậy theo ý công tử thì chúng ta đi ngay chứ?

Lệnh Hồ Bình trong lúc nhất thời không tỏ vẻ gì, chàng ngẫm nghĩ rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Về vụ tiểu đệ lưu liên phong nguyệt, lão nhân gia có hỏi gì không?

Thanh y tổng quản Thiềm Thế Quang lên tiếng:

- Về điểm này lão gia ngẫu nhiên đề cập tới, nhưng Thiềm mỗ đã giải thích nói là mỗi lần công tử đến trường sở đó đều vì mục đích riêng riêng biệt, tỷ như lần này để trừng trị Nhân Yêu Kim Linh Quan. Lão nhân gia nghe xong yếu sự gật đầu lia lịa nói: Con người trẻ tuổi hay đâu châu đây là sự thường.

Lệnh Hồ Bình thở phào một cái nói:

- Đã vậy chúng ta dọn qua bên đó.

Mọi người tới Thư phủ vào lúc lên đèn.

Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên được quản sự thông báo, thân hành dẫn hai tên thanh khách, tám tên đệ tử mở rộng cửa lớn xuống thềm nghênh tiếp.

Đây là lần thứ nhất Lệnh Hồ Bình hội kiến với nhân vật nghe danh từ lâu là Phong Vân đại hiệp Thư Khiếu Thiên.

Phong Vân đại hiệp nổi tiếng võ lâm còn ở dưới Kỳ Sĩ Bảo và Linh Đài Tam Lão, nhưng thánh thủ kiếm thuật ngang hàng với chưởng môn chín phái lớn. Lão đã ngoài bảy mươi tuổi, mình cao tám thước, mặt mũi vuông vắn, mũi cao trán rộng, hàm râu chùng xuống ngực, cặp mắt lấp lánh ánh thần quang. Khí thế rất oai nghiêm.

Lệnh Hồ Bình coi tướng mạo Phong Vân Kiếm không khỏi ngẫm ngầm thở dài lẩm bẫm câu: “Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm”.

Một nhân vật nghi biểu đường đường, suốt đời vùng vẫy giang hồ, gây được oai danh đâu phải chuyện dễ? Không ngờ đến lúc tuổi già còn muốn dựng bang lập phái làm hại võ lâm cho thỏa mãn tư dục không hiểu để làm gì?

Chủ khách vào nhà an tọa rồi qua mấy câu khách sáo, đã thấy người nhà bày tiệc

rượu.

Bữa tiệc kéo dài đến canh hai chủ khách mới chia tay giải tán.

Lệnh Hồ Bình vào ngủ trong thư phòng rất lịch sự. Thượng, Phùng, Thiềm mỗi người ở một gian sương phòng đối diện.

Lệnh Hồ Bình trần trọc hồi lâu không ngủ được. Sự thực chàng uống khá nhiều rượu, nhưng đó chẳng phải nguyên nhân chủ yếu làm chàng thao thức.

Chàng còn một điều thủy chung không giải đáp được tức là Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên bản chuyện thiên nam địa bắc, cười nói tự nhiên, nhưng tuyệt không nhắc tới Kỳ Sĩ Bảo, hoặc thân thế mấy vị kỳ sĩ. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ hai lần trước ở khách điếm ta đã nghe lộn?

Nếu bảo chàng nghe lộn thì vụ lập lời đài ở Tương Dương giải thích cách nào?

Tiền Đa Ích và Văn Hữu Đạo đã dẫn dụ chàng đến Tương Dương làm chi?

Theo lời Thư Mỹ Phụng thì tiền treo giải thưởng đả lôi đài không bận gì đến họ Dương, chẳng lẽ cũng là chuyện giả?

Trường hợp chàng không nghe lộn thì trên bữa tiệc sơ kiến hôm nay là cơ hội rất tốt để hỏi tới, sao lão lại bỏ qua?

Hôm sau Thượng, Phùng, Thiềm ba lão vào thư phòng cáo biệt Lệnh Hồ Bình nói là ra đi lâu ngày sợ lão trang chúa không yên dạ, phải về ngay Tương Dương.

Lệnh Hồ Bình biết ba lão này đến Long Môn chứ không phải về Tương Dương, nhưng chàng chẳng có lý do nào để cưỡng lưu họ, đồng thời chàng cũng không cần lưu họ lại làm gì. Chàng giả vờ tỏ vẻ quyến luyến rồi để ba người ra đi.

Ba lão đi chưa lâu, bữa tiệc chiều hôm ấy hai vị thanh khách lại xuất hiện. Một vị tên gọi Từ Đạt Tiêu, ngoại hiệu Nhàn Vân Khách, còn một người là Phương Chí Nghĩa, ngoại hiệu Phù Bình Sinh.

Trong bữa tiệc đêm trước hai người tự khiếm là không hiểu võ công phải nương tựa lão chủ nhân trong việc ẩm thực. Nhưng chúng không che mắt được Lệnh Hồ Bình. Chàng vừa ngó thấy đã nhận ra bản lĩnh chúng dù chẳng hơn ba lão Thượng, Phùng, Thiềm thì cũng không kém.

Lệnh Hồ Bình lúc này thấy hai người làm bộ tươi cười giả dối tiến vào thư phòng biết là chúng đã có chủ ý gì đây, liền dùng bất biến đối phó với vạn biến.

Chàng giả vờ như không thấy gì tươi cười nghinh tiếp, chào hỏi.

Hai bên thi lễ xong, Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Lúc ba vị tổng quản ra đi có đến cáo biệt hai vị không?

Nhàn Vân Khách đáp:

- Có, có. Bọn tại hạ rất tiếc không thể lưu ba vị đó ở lại chơi mấy bữa.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Sau này còn nhiều cơ hội.

Phù Bình Sinh nói:

- Ba vị tổng quản đều là nhân vật hào kiệt lỗi lạc hiếm có. Công tử đã tới đây không nên vội vã ra về như họ. Hãy ở lại mấy bữa cũng chẳng sao.

Lệnh Hồ Bình nghĩ bụng:

- Có phải ta bảo ba lão về đâu. Hai tên này coi mặt đã ghét, nghe nói càng vô vị.

Chàng không ngờ chúng đưa câu chuyện chán ti, liền háng dặng rồi cười hỏi:

- Thư lão tiên bối đã ra sảnh đường chưa?

Nhàn Vân Khách đáp:

- Bọn tại hạ tới đây cũng vì chuyện đó. Lão nhân gia có chút việc phải xử lý đã đi Trường An từ sáng sớm. Lúc ra cửa lão nhân gia có dặn chuyến đi này chỉ trong vòng bốn năm ngày sẽ trở về. Lão còn nhắc bọn tại hạ bồi tiếp công tử đi chơi mọi chỗ. Công tử mới đến Đòng Quan lần đầu phải không?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Bây giờ chàng đã dần dần hiểu ra chỗ dụng tâm của Phong Vân Kiếm. Lão không muốn mạo hiểm quá nên phái hai tên thanh khách này dùng phương pháp dương đông kích tây thử xem có đạt được mục đích chăng? Vạn nhất cách này không thông sẽ tìm biện pháp khác.

Ba người tiến hành, trời hãy còn sớm, Nhàn Vân Khách và Từ Dật Tiêu đề nghị vào quán nghỉ chân uống trà. Dĩ nhiên Lệnh Hồ Bình không phản đối.

Khi ba người cất bước định đến trà lâu thì phía sau bỗng nghe có tiếng vó ngựa dồn dập. Tiếp theo mé đông thành xuất hiện năm con khoái mã.

Hai gã Từ, Phương coi rõ mấy tên hán tử kia rồi, sắc mặt hơi biến đổi.

Nguyên năm người kỵ mã này chẳng phải ai xa lạ chính là những tên hung ác gọi chung là Động Đình Ngũ Sát: Âm Dương Kiếm Khẩu Lỗ, Thiểm Điện Dao Tân Tật, Mê Hồn Thủ Hoa Tử Niên, Kim Cương Chỉ Nghiêm Tam Hữu, Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng.

Lệnh Hồ Bình tuy chưa gặp mặt năm người này nhưng coi phục sức cùng khí giới đã biết chúng là ai rồi.

Chàng lại thấy hai gã Từ, Phương sau khi nhìn rõ Ngũ Sát đều biến sắc, chàng không khỏi ngấm ngấm kinh dị.

Nguyên Động Đình Ngũ Sát lớn mật làm càn nhưng không dám đối địch với Phong Vân Kiếm, vậy hai tên Từ, Phương đã làm tân khách ở Thư phủ thì còn sợ gì?

Năm con khoái mã chạy trong chớp mắt đã đến trước mặt. Đi đầu là Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng.

Lúc này Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng ngồi trên lưng ngựa đã ngoái thấy hai gã Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh.

Bỗng nghe hấn khẽ “Ủa” một tiếng dừng cương ngựa quay lại nhìn bốn người đi sau đánh tay ra hiệu, miệng lớn tiếng hô:

- Từ huynh và Phương huynh!...

Lệnh Hồ Bình chợt tỉnh ngộ, lẩm bẩm:

- Té ra là vụ này.

Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh hiển nhiên rất tức giận Kim Kích Ôn Hầu chẳng hiểu gì. Chúng nghe tiếng hô hoán mặt lạnh như tiền, quay đầu đi chẳng hỏi gì đến.

Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng láo liêng cặp mắt chợt ngoáy thấy Lệnh Hồ Bình đứng bên hai gã, liền hiểu nguyên nhân lãnh đạm của chúng. Nhưng hấn là người cấp trí làm bộ sa sầm nét mặt cười khạch một tiếng nói:

- Quả là đồ bất lịch sự.

Đoạn hấn giật cương cho ngựa chạy đi.

Lệnh Hồ Bình quay lại hỏi:

- Năm người đó là ai?

Từ, Phương ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao? Năm thằng cha đó mà công tử không biết ư?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa từng gặp qua.

Từ Dật Tiêu hỏi:

- Vậy công tử đã nghe ai nhắc tới danh hiệu Động Đình Ngũ Sát chưa?

Lệnh Hồ Bình làm bộ sửng sốt hỏi:

- Động Đình Ngũ Sát ư?

Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa đáp:

- Chính thị. Gã vừa lên tiếng hô hoán là lão ngũ tên gọi Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng. Bốn tên đi sau là lão tứ Kim Cương Chí Nghiêm Tam Hữu, lão tam là Mê Hồn Thủ Hoa Tử Niên, lão nhị là Thiểm Điện Dao Tân Tật và lão đại là Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Nghe nói năm vị sát tinh này khó chơi lắm. Vừa rồi gã đã hô hoán hai vị, sao hai vị không lý gì đến?

Từ Dật Tiêu khịt mũi đáp:

- Gã không ra giống người... Hà... hà...

Phương Chí Nghĩa giải thích thêm:

- Câu chuyện như thế này: Năm ngoái năm tên đó có việc ra ngoài quan ải. Lúc qua đường đưa thiệp vào phủ xin ra mắt lão chủ nhân, có ý muốn mượn ít tiền xài. Như người ta thì tùy tiện phát lạc cũng xong rồi, nhưng lão chủ nhân nói là đã rửa tay gác kiếm nên cẩn thận một chút. Kết quả chẳng những tặng hậu lễ, lại còn thết đãi ân cần. Năm thằng cha đó được sủng ái rồi bất cứ gặp người trong phủ ở đâu cũng huynh huynh đệ đệ làm bộ thân thiết.

Gã thờ dài nói tiếp:

- Bọn tại hạ vẫn bán khoán nếu vụ này đồn ra ngoài, không hiểu người ta sẽ nghĩ

sao?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Thế thì Phương huynh làm rồi.

Phù Bình Sinh ngạc nhiên hỏi:

- Lệnh Hồ huynh bảo sao?

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị đáp:

- Nhận xét của tiểu đệ trái ngược với hai vị. Tiểu đệ cho là hành động của hiền chủ nhân rất xứng đáng. Từ địa phương nhỏ bé này lão nhân gia cũng bắt chấp lời khen chê, chỉ biết lấy lễ dân làm trọng. Bụng dạ người thường không thể đo được.

Hai gã Từ, Phương nghe chàng nói vậy rất đổi ngạc nhiên. Chúng không ngờ Lãng Đãng công tử đối với vụ này chẳng những không chê trách lão chủ nhân giao du với Ngũ Sát mà còn ca tụng là một việc rất hợp đạo lý.

Hai gã ngoài sự kinh ngạc không khỏi mừng thầm tự nhủ:

- Anh chàng Lệnh Hồ công tử này chẳng phải là người khó đối phó.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến trà lâu.

Cửa quán mới mở, hãy còn thấp đèn. Một tên tiểu nhị ngáp dài đang quét nhà

dưới.

Ba người lên lầu đều tưởng bọn mình là toán khách đầu tiên, không ngờ trên lầu đã có ba người ngồi. Một lão già áo quần rách rưới ngồi ở góc đông bắc, đang lắc lư cái đầu rất lớn, tay khẽ lắc bầu rượu vào bên tai. Cặp lông mày chữ bát nhăn tít lại dường như trong bầu sắp hết rượu.

Trong góc nhà khác hai hán tử trung niên võ phục ngồi, coi như hai vị tiêu sư. Hai vị tiêu sư này ngồi đối diện tựa hồ đang tranh luận điều gì. Một người xoa tay la lên:

- Không đúng, không đúng.

Hán tử kia hỏi:

- Sao lại không đúng?

Hán tử này đáp:

- Tiểu đệ dám đánh cá với Trương huynh nếu vụ huyết án ở Lam Điền không phải là kiệt tác của Lãng Đãng công tử thì Tiêu mỗ quyết bò xuống mà đi từ cửa đông ra cửa tây thành Đồng Quan.

Hai gã Từ, Phương thộn mặt ra đờng trờng.

Lệnh Hồ Bình từ từ lấ đầu ra hiệu cho hai gã đừng lên tiếng. Đoạn chàng lờ đi như không có chuyện gì dẫn hai gã vào ngòì một góc bàn cạnh cửa sổ trông ra đờng.

Ba người đều mặc nho phục không làm cho hai hán tử trung niên chú ý.

Lại nghe hán tử họ Trương nói:

- Tiêu huynh lấy gì làm chứng cứ mà quyết đoán như vậy?

Hán tử họ Tiêu đáp:

- Dĩ nhiên phải có chứng cứ.

Hán tử họ Trương hỏi:

- Chứng cứ gì?

Hán tử họ Tiêu đáp:

- Một là chỉ có Lãng Đãng công tử mới làm việc này. Trước kia bọn Lân Hương Tú Sĩ, Tái Bắc Nhân Hùng, Quan gia huynh đệ cũng vậy.

Hồi 19

Đưa Thư Rồi Gạt Lệ Chia Tay

Hán tử họ Trương lăm bằm gạt đầu không nói gì.

Hán tử họ Tiêu nói tiếp:

- Hai là: Võ công của Lam Điền Thất Nghĩa so với Quan gia huynh đệ chỉ có phần hơn chứ không phải kém. Phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm, ngoài Lãng Đãng công tử chẳng còn ai trong một đêm mà hạ sát được bảy tay cao thủ cỡ này, không để sót một móng.

Hán tử họ Trương đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Theo nhận xét của Tiêu huynh thì vì lý do gì Lãng Đãng công tử lại hạ thủ tuyệt tình như vậy?

Hán tử họ Tiêu cười ha hả đáp:

- Câu hỏi này thật là tuyệt diệu!

Hán tử họ Trương nghi hoặc lại hỏi:

- Sao Tiêu huynh lại cười?

Hán tử họ Tiêu cười đáp:

- Sao lại bật cười ư? Tiểu đệ cười Trương huynh hỏi đến lý do giết người của Lãng Đãng công tử. Lãng Đãng công tử giết người mà còn hỏi lý do há chẳng là kỳ văn trong thiên hạ? Ha ha!

Lệnh Hồ Bình ngồi nghe không ngớt gạt đầu tựa hồ rất hoan nghênh lời võ đoán của hán tử họ Tiêu.

Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh đưa mắt nhìn nhau gượng cười. Hai gã này cơ hồ nín thở để chờ màn kịch sắp khai diễn mà chúng đã tiên liệu: Chỉ một tiếng rú thê thảm là hai hán tử sẽ biến thành hai đồng huyết nhục bầy nhầy...

Lão già áo rách ngồi trong góc đông bắc dường như không nhận được mùi rượu thơm dẫn dụ, chẳng hiểu lão đã nốc hết chỗ rượu

còn lại trong bầu từ lúc nào. Hiện giờ lão đang bày mấy chục đồng tiền thành nhiều chồng như bày trận.

Lão xê dịch lại mười mấy chồng tiền nhỏ, miệng lẩm nhẩm tính:

- Cái này trả tiền trà. Cái này để đến trưa mai ăn mì, nhất định không thể giảm bớt được. Còn lại... một, hai, ba... tám chín... mười một đồng nữa. Cái này...

Lão ra chiều đắc ý ngồi ngay người lên vuốt râu, quay vào góc phòng khạc nhổ một bãi đờm, đoạn tiếp tục tính toán:

- Trà chẳng thể thay cơm. Đó là định luật bất di bất dịch... cần phải mua hai tấm bánh nướng, một gói đậu phộng, cũng mất... bốn đồng... Thử đếm lại coi... một hai ba... còn thừa bảy đồng. Đúng rồi, đúng rồi! Ngày mai sẽ liệu.

Giữa lúc ấy trên cầu thang lâu có tiếng bước chân lại mấy trà khách đến nữa.

Người đi trước môi hồng răng trắng, cặp mắt thanh tú, lối mười sáu, mười bảy tuổi. Thiếu niên đeo một cái bọc vải xanh trên lưng. Mình gã mặc áo màu lam.

Phía sau lam y thiếu niên là hai người đứng tuổi mặc áo bông ra kiểu hai nhà thương mại.

Lam y thiếu niên dường như mới đến trà lâu lần đầu. Gã đảo mắt nhìn lão già áo rách rồi đi về phía đó ngồi xuống đầu bàn bên cạnh.

Hai hán tử trung niên hiển nhiên là khách thường xuyên, tùy tiện ngồi xuống bàn gần cửa cầu thang.

Tiểu nhị bưng trà đến. Trước hết gã đưa tới trước mặt lão già khom lưng thỉnh an, đặt bình trà xuống rót đầy ra chung. Đoạn gã lại khom lưng cầm bình trà trở gót toan đi lại chỗ hai hán tử võ phục.

Lão già đột nhiên vẫy tay nói:

- Hãy khoan!

Tiểu nhị quay lại hỏi:

- Lão nhân gia còn điều chi dạy bảo?

Lão áo rách trở xuống mặt bàn đáp:

- Đây là tiền trà. Người hãy thu lấy. Ngoài ra đem cho lão hán hai tấm bánh nướng và một gói đậu phộng rang.

Tiểu nhị đáp:

- Dạ. Hai tấm bánh nướng, một gói đậu phộng rang.

Lão già lại nói:

- Hãy khoan! Để lão hán nghĩ coi. Phải rồi! Bảy đồng tiền này mua cho lão hán nửa cân rượu.

Tiểu nhị đáp:

- Tiểu nhân nhớ rồi. Nửa cân rượu, tiểu nhân rót trà xong đi ngay.

Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh ngẫu nhiên bốn cặp mắt chạm nhau mỉm cười. Nhưng nụ cười của hai gã như bông hoa đàm vừa hiện lên lại tắt liền.

Trong góc phòng kia hai hán tử trung niên vẫn đàm luận về vụ huyết án Lam Điền ra chiều thích thú.

Lúc này Lệnh Hồ Bình thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống một cách rất chăm chú tựa hồ đang đếm số người đi đường.

Từ, Phương hai gã vẫn ngấm ngầm hỏi hớp không hiểu vì sao tại sao bữa nay anh chàng Lãng Đãng công tử lại nhẫn nại được đến bây giờ chưa động thủ.

Gã tiểu nhị rót trà cho khách xong lật đặt xuống lầu.

Tiểu nhị xuống rồi trên lầu diễn ra chuyện bất ngờ là lão già mặc áo rách đột nhiên háng dặng một tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt hai hán tử võ phục.

Hán tử họ Tiêu ngừng đầu lên hỏi:

- Lão trượng là...?

Lão già khoát tay ngắt lời:

- Bất tất phải khách sáo. Câu chuyện nói xong là hết, chúng ta cần gì phải hỏi lai lịch nhau. Bữa nay gặp mặt lần đầu mà.

Hán tử họ Trương sừng sốt hỏi:

- Thế thì...

Lão già áo rách xua tay gạt đi:

- Cứ thủng thẳng, bất tất phải vội vã. Vấn đề chẳng có gì trọng đại. Không dám dẫu hai vị: Hiện giờ trong mình lão hán không còn một đồng. Bảy đồng tiền tối hậu vừa cho đi mua rượu, còn lại hai đồng ăn mì là hết. Lão hán nói vậy hai vị hiểu chưa?

Hai hán tử ngơ ngác nhìn nhau, tựa hồ không tin ở tai mình, trong lòng rất đổi nghi nan.

Những vụ làm tiền kiểu đó chẳng có chi mới mẻ. Có mới chằng nữa là vụ này không nên xảy ra ở đây, nhất là không nên xảy đến với hai hán tử võ phục.

Ngồi bên cửa sổ là một vị đại thiếu gia, hai văn sĩ ăn mặc diêm dúa. Bên kia là một công tử giàu sang, hai nhà buôn bụng phệ. Sao lão không tới những chỗ đó mà tìm hai hán tử này cũng lộ vẻ cùng nghèo không phải hạng sẵn tiền?

Hai hán tử không khỏi nảy lòng cảnh giác, ngấm ngấm phòng bị.

Lão già áo rách đảo mắt nhìn hai hán tử lúc lắc cái đầu nói:

- Hai vị làm rồi.

Hán tử họ Tiêu chớp mắt hỏi:

- Lão trượng có điều chi chỉ điểm? Có thể nói rõ hơn được chằng?

Lão già áo rách gật đầu đáp:

- Được.

Đoạn lão nghiêm nghị nói tiếp:

- Xin hai vị cứ yên dạ. Lão hán tuy cùng nghèo thiết, nhưng xương đầu rắn lắm. Suốt đời không nịnh bợ hoặc theo đóm ăn tàn. Bao giờ cũng nói chuyện giao dịch đứng đắn.

Trương, Tiêu hai gã đồng thời ngạc nhiên:

- Giao dịch ư?

Lão áo già rách gật đầu đáp:

- Phải rồi lão hán muốn cùng hai vị tiến hành một cuộc giao dịch không lớn mà cũng không nhỏ. Trước hết xin hỏi một câu: Bữa nay hai vị đem theo bao nhiêu tiền?

Hán tử họ Tiêu nhìn hán tử họ Trương hỏi:

- Trong mình Trương huynh...

Hán tử họ Trương lấy tiền trong mình ra đếm rồi đáp:

- Chừng mười một, mười hai lạng.

Hán tử họ Tiêu quay sang nhìn lão già áo rách nói:

- Trong mình tại hạ cũng còn độ bấy nhiêu, tất cả ngoài hai chục lạng. Cuộc giao dịch của lão nhân gia không lớn không nhỏ là tính như thế nào?

Lão già áo rách đáp:

- Hãy đưa cả ra đây.

Hán tử họ Tiêu không ngần ngại gì cầm hai túi bạc đưa ra ngay.

Lão già áo rách thu lấy hai túi tiền rồi thò đầu ngón tay vào chung trà rồi viết xuống bàn hai chữ “Đi ngay”.

Viết xong, lão háng giọng một tiếng đứng ngay người lên chấp tay trở gót.

Hán tử họ Tiêu toan nổi nóng thì bị gã họ Trương thò tay xuống gầm bàn khẽ bấm một cái. Hán tử họ Tiêu quay lại ngó hán tử họ Trương bất giác thộn mặt ra.

Hán tử họ Trương đưa mắt ngó sang bên cửa sổ ra hiệu. Hán tử họ Tiêu ngó theo đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Tiếp theo hai người len lén xuống lầu không dám thở mạnh.

Lúc hai hán tử ra cầu thang, Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh đều trông rõ, trống ngực đánh thành thành, tâm tình cực kỳ hồi hộp.

Nhưng lạ thay! Lệnh Hồ Bình gục đầu bên cửa sổ tựa hồ không biết đến, cặp mắt vẫn chăm chú nhìn ra ngoài đường.

Dưới đường phố có cảnh vật kỳ lạ khiến cho Lãng Đãng công tử phải chú ý?

Hai gã Phù Bình Sinh và Nhàn Vân Khách thò cổ ra nhìn trộm thì chỉ thấy xe ngựa cùng hành khách qua lại, chẳng có chi khác lạ.

Hai hán tử đi chưa lâu, tiểu nhị lại lên lầu. Gã không thấy hai gã khách kia liền ba chân bốn cẳng chạy lại nhìn trên mặt bàn không thấy để tiền lại trả tiền trà.

Gã toan cất tiếng thóa mạ thì lão già áo rách nói:

- Tiền trà của hai gã đó tính ở nơi lão hán.

Tiểu nhị đáp:

- Dạ dạ. Đây là rượu, đậu phộng, bánh nướng của lão gia.

Lão già áo rách chụp lấy bầu rượu mở nút đưa lên mũi ngửi rồi chau mày hỏi:

- Rượu này uống làm sao được?

Lão đặt bầu rượu xuống bàn, thò tay vào bọc lấy một nắm bạc vụn đập tay xuống bàn tức giận nói:

- Đem hết đi. Lấy ba cân bạc can, một con gà quay và bốn món: Can Ty Thang Toán, Diêm Thủy Hoa Sinh, Lãnh Thiết Dương Thoái, Mã Siêu Phụng Can. Còn tô Thanh Chưng Ngư sẽ lấy sau.

Tiểu nhị tưởng chừng nghe chuyện thần thoại trợn mắt lên, nhưng gã thấy bạc trắng là của thật, đành cầm bầu rượu chạy đi, vâng dạ luôn miệng.

Tiểu nhị đi rồi, Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh bất giác đưa mắt nhìn lão già áo rách.

Hai gã đã ngó thấy hai hán tử võ phục lật đật bỏ đi và lão già này thu hai túi tiền của đối phương. Trên bàn viết chữ gì thì không trông rõ.

Nhưng bất luận chữ gì thì chữ đó cũng là sự đại biểu cho cảnh cáo là cái chắc. Lão già kia đã cảnh cáo người nào thì dĩ nhiên biết rõ ai là Lãng Đãng công tử. Đồng thời chẳng những lão nhận thức ai là Lãng Đãng công tử mà còn biết rõ bản lãnh chàng thế nào.

Sau cùng hai gã quyết định: Lúc này Lệnh Hồ Bình có thái độ phản thường thì tâm địa chàng không phải như những cái lộ ra ngoài mặt. Đồng thời lão già kia cũng không phải hạng tầm thường.

Những nhân vật trong võ lâm hiện nay khiến cho Lãng Đãng công tử phải úy kỵ thực không có mấy. Vậy lão già kia là ai?

Lão già dường như phát giác có người để ý đến mình. Không hiểu hữu ý hay cố tình lão quay mặt lại nhìn hai gã gật đầu mỉm cười để chìa hai cái răng vàng khè.

Nhàn Vân Khách Từ Dật Tiêu động tâm chợt nhớ tới một người tự hỏi:

- Phải chăng lão là Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công?

Đúng rồi. Lông mày chữ bát, răng cửa vàng khè, quý rượu như quý tính mạng, nhất là bộ mặt cười khó coi hơn người ta khóc. Sở dĩ nhân vật giang hồ quen biết vì chẳng bao giờ lão tửu quý để cái bầu rượu rời khỏi tay. Đã có lão tửu quý này ở trong trường thì không ai hành động theo kế hoạch đã dự định được.

Nhàn Vân Khách chân để dưới gầm bàn khế đá Phù Bình Sinh một cái, rồi nhoài mình đến bên cửa sổ nhìn Lệnh Hồ Bình khế nói:

- Công tử! Chúng ta kiếm một chỗ khác uống một chung hơn chẳng?

Lệnh Hồ Bình dùng phép truyền âm đáp:

- Phải đó! Lão già ngồi trong góc kia khiến ta phải buồn nôn. Chúng ta chia thành hai toán mà đi, gặp nhau ở khúc quanh trước mặt, rồi sẽ quyết định tới đâu.

Từ, Phương hai gã đưa mắt nhìn nhau. Sự phỏng đoán của chúng tự nhiên không làm.

Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa khế bỏ tiền trả ba chung trà trên bàn, theo Nhân Vân Khách Từ Dật Tiêu lên xuống lầu trước.

Nhưng Lệnh Hồ Bình vừa ra cầu thang toan lạng lẽ xuống lầu thì gặp một trà khách đang đi lên.

Trà khách này là một nho sĩ trung niên sắc mặt ốm o.

Cầu thang lầu chật quá, không đủ cho hai người đồng thời lên xuống.

Không ngờ người kia lên tới nơi, đứng chắn ngang trước cửa cầu thang, bật tiếng la thất thanh:

- Công tử cũng ở đây ư?

Lam y thiếu niên ngồi trong góc phòng từ nãy tới giờ chỉ nhìn chung trà ngỡ ngàng xuất thần, thủy chung chưa nhấp một hớp.

Bây giờ gã nghe nho sĩ trung niên hô hoán giật mình lên vội quay mình lại.

Nhưng gã ngó thấy hai người đứng đầu cầu thang mới biết đối phương gọi người khác chứ không phải gã.

Bóng sau lưng Lệnh Hồ Bình trong chớp mắt này đối với Lam y thiếu niên nảy ra lực hấp dẫn.

Gã dương hai mắt thật lớn lên nhìn, không tự chủ được, rời chỗ ngồi đi về phía cầu thang.

Bên này Lệnh Hồ Bình đưa mắt nhìn thật kỹ nho sĩ trung niên lắc đầu khẽ nói:

- Các hạ nhận làm người rồi.

Chàng vươn tay toan muốn đẩy người kia qua một bên để xuống lầu. Không ngờ người kia xoay tay nắm lấy cổ tay chàng ra chiều rất kích động hỏi: - Công tử! Công tử không nhận ra tại hạ thật ư? Tôn

Trọng Hòa đây mà. Lệnh Hồ Bình ngừng mặt lên đương trường hỏi lại: - Sao? Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa ư? Sao Tôn huynh lại biến đổi đến thế

này?

Tôn Trọng Hòa cúi đầu xuống thờ dài đáp:

- Hiện nay Tôn mỗi chẳng khác gì đã sang kiếp khác, chẳng trách công tử không nhận ra được.

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

- Chẳng lẽ Tôn huynh...

Tôn Trọng Hòa thờ dài ngắt lời:

- Câu chuyện khá dài. Nếu công tử không có việc gấp thì chúng ta ngồi đây uống chung trà thủng thẳng nói chuyện.

Lam y thiếu niên lúc này đã đến sau lưng Lệnh Hồ Bình liền bước ra ngăn chặn hai người, gã nhìn Lệnh Hồ Bình kính cẩn lễ phép nói:

- A Nghĩa cơ hồ không nhận được nhị ca. Nhị ca vẫn bình yên chứ?

Sự phỏng đoán của hai gã Từ, Phương vừa rồi chỉ đúng một nửa.

Lúc này sở dĩ Lệnh Hồ Bình thò đầu ra ngoài cửa sổ là để cho một người trên lầu không nhìn thấy chân tướng chàng. Nhưng người đó chẳng phải là Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công nào hết, mà chính là Lam y thiếu niên Lệnh Hồ Nghĩa.

Lệnh Hồ Bình bị Kim Tiêu Nho Hiệp Tôn Trọng Hòa ngăn chặn cầu thang biết rằng không còn cách nào né tránh được nữa, đành ngậm ngậm thờ dài, từ từ ngừng đầu lên mặt lạnh như tiền nói:

- Người ra ngoài đã bao lâu?

Lệnh Hồ Nghĩa thông tay đáp:

- Từ cuối tháng trước.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người ở đâu tới đây và định đi đâu?

Lệnh Hồ Nghĩa cúi đầu xuống đáp:

- Chẳng định đi đâu cả. Chuyến này A Nghĩa rời khỏi nhà để kiếm nhị ca. Mấy bữa trước nghe đồn... Nhị ca muốn đến... Thư phủ ở Đồng Quan...

Lệnh Hồ Bình sa sầm nét nhìn hỏi:

- Kiếm ta có chuyện gì?

Lệnh Hồ Nghĩa lấy trong mình ra một phong thư đáp:

- Đây là thư của Võ Đang Tam Lão phái người đưa tới bản bảo. Xin nhị ca coi đi.

Lệnh Hồ Bình đón lấy thư coi qua một lượt bất giác khịt mũi đáp:

- Bọn họ là danh môn chính phái mà không biết thẹn. Trong môn phái mình nảy ra quân bại hoại đã chẳng chịu trừng trị, lại còn đưa đến cho sư trưởng người ta đòi xử theo công đạo. Hà hà, công đạo là cái gì? Sao họ chẳng hỏi tới những đệ tử bảo bối đã giết bao nhiêu người?

Lệnh Hồ Nghĩa bần khoản khẽ nói:

- Gia gia chưa ngó đến phong thư này. Đinh Mão kỳ sĩ bảo A Nghĩa đi kiếm hỏi nhị ca về tình hình đã trải qua để quyết định phúc đáp.

Lệnh Hồ Bình láo liên cặp mắt chột như nhớ ra điều gì, ngưng thần nhìn gã hỏi:

- Người ra đi chuyến này. Giáp Tý kỳ sĩ có biết không?

Lệnh Hồ Nghĩa lắc đầu đáp:

- Không. Lão nhân gia có việc ra ngoài đến nay vẫn chưa về bảo.

Lệnh Hồ Bình chau mày muốn nói lại thôi. Chàng dừng lại một lúc rồi lên giọng kiên quyết vẫy tay giục:

- Người về trình Đinh Mão kỳ sĩ phúc đáp bọn họ là bản bảo không cần Lệnh Hồ Bình từ lâu rồi. Có việc gì họ trực tiếp hỏi thẳng đương sự là xong.

Lệnh Hồ Nghĩa lên giọng năn nỉ:

- Nhị ca ơ!

Lệnh Hồ Bình gạt đi:

- Bất tất phải nói nhiều nữa. Ở đây ta còn phải bồi tiếp ông bạn. Người có thể đi ngay được rồi.

Dứt lời, chàng đặt phong thơ của Võ Đang Tam Lão xuống bàn bên cạnh rồi bảo Tôn Trọng Hòa:

- Chúng ta qua bên kia ngồi.

Lệnh Hồ Nghĩa hồi lâu không nói lên lời.

Bên này hai người ngồi xuống rồi, Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên hỏi:

- Coi thần sắc Tôn huynh có vẻ kém tươi, phải chăng đã gặp chuyện gì bất như ý?

Tôn Trọng Hòa lắc đầu thờ dài đáp:

- Tôn mỗ phen này thật thảm bại.

Lệnh Hồ Bình không khởi sựng sốt hỏi:

- Phải chăng lệnh sư thúc giao cho Tôn huynh món hoàng kim đó đã xảy chuyện thất thoát?

Tôn Trọng Hòa thờ dài gạt đầu đáp:

- Tôn mỗ thẹn mình bất tài, đã mấy phen muốn chết đi để tạ tội hàng triệu nạn dân ở Tấn Nam, nhưng cái hận này không sao nuốt xuống được.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Vụ này xảy ra đã bao lâu?

Tôn Trọng Hòa đáp:

- Mười mấy bữa trước đây.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

- Ở đâu?

Kim Tiêu Nho Hiệp đáp:

- Y Xuyên.

Lệnh Hồ Bình hỏi tiếp:

- Đối phương là nhân vật lộ nào có biết không?

- Không. Đêm hôm ấy trời tối mà địch nhiều mình ít, Tôn mỗ giao thủ chẳng được bao lâu đã bị trọng thương, còn may trong khách điểm đông người, không thì cái mạng già này cũng hết đường.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bên kia đối phương không ai bị trúng tiêu ư?

Tôn Trọng Hòa đáp:

- Tuy có ba tên bị Tôn mỗ phóng tiêu đánh ngã, nhưng lúc triệt thoái cũng đem đi

hết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bọn chúng dùng khí giới gì?

Tôn Trọng Hòa đáp:

- Đơn đao.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Đao pháp có cao minh không?

Tôn Trọng Hòa đáp:

- Đó là một điểm Tôn mỗ rất hồ đồ. Coi thân thủ họ đều không kém cỏi mà đao pháp rất tầm thường, tựa hồ mới luyện tập.

Lệnh Hồ Bình gật đầu ngắt lời:

- Thế thì đúng với sự phỏng đoán của Lệnh Hồ mỗ.

Tôn Trọng Hòa ngạc nhiên hỏi:

- Công tử bảo sao?

Lệnh Hồ Bình “Ồ” một tiếng đáp:

- Nguyên bọn họ không phải sử đao mà nhất đán dùng tới đao, dĩ nhiên còn bỡ ngỡ như người mới luyện.

Tôn Trọng Hòa sáng mắt lên hỏi:

- Chẳng lẽ công tử đã đoán ra lai lịch bọn này?

Lệnh Hồ Bình háng dặng một tiếng nhưng chưa đáp ngay. Sau chàng ngừng đầu lên nghiêm nghị nói:

- Hay hơn hết là Tôn huynh đừng vặn hỏi lai lịch bọn này vội. Nếu tiểu đệ đoán không làm thì hiện giờ Tôn huynh còn lo về tính mạng. Vì thế tiểu đệ phải tin Tôn huynh trước khi bị người khám phá ra chân tướng, hãy tìm đến lánh tránh trong phân đà Cái Bang ở một thời gian dưỡng thương cho hết rồi sẽ tính.

Tôn Trọng Hòa nghi ngờ hỏi:

- Công tử có thể...

Lệnh Hồ Bình lắc đầu ngắt lời:

- Hiện giờ chưa biết rõ, nói ra cũng chẳng lợi gì cho Tôn huynh. Tục ngữ có câu: Thanh sơn còn đó, lo gì hết củi đun? Món vàng kia mất rồi chẳng để tâm làm gì nữa. Xin nhớ kỹ câu “Thủ thân vi đại”. Giữ được võ công mới có ngày gỡ gạc.

Tôn Trọng Hòa khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Làm gì Tôn mỗ chẳng hiểu đạo lý này? Nhưng nghĩ đến việc để mất hoàng kim, lòng dạ quặn đau chỉ mong chết đi cho giải thoát. Món vàng này lấy lại được hay không chỉ còn trông vào công tử.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn trà lâu một lượt khẽ nói:

- Nhưng chuyện này để sau hãy bàn. Bây giờ tiểu đệ còn chút việc khác, không tiện chân chờ. Đây có phong thư, Tôn huynh khi tới phân đà, đưa dùm cho Âu Dương trưởng lão Cái Bang. Lão coi thư này sẽ rõ. Tiểu đệ xin đi trước một bước.

Lệnh Hồ Bình đến tòa Đệ Nhất tửu lâu, Phương Chí Nghĩa vừa ngó thấy đã hỏi ngay:

- Phải chăng Lệnh Hồ huynh bị lão tửu quỷ gây rắc rối?

Lệnh Hồ Bình không đáp, đi thêm một bước, đột nhiên dừng lại nói:

- Xin lỗi hai vị. Tiểu đệ không thể dự bữa rượu này được, phải đến Lam Điền ngay. Vừa rồi hai vị cũng đã nghe rõ. Nhất định tiểu đệ phải phanh phui vụ này cho rõ trắng đen. Lệnh Hồ mỗ không nhịn được nữa rồi. Kẻ khác làm bậy để tại hạ mắc tiếng oan thì chịu sao nổi?

Từ Dật Tiêu ngơ ngác hỏi:

- Công tử...

Lệnh Hồ Bình đưa tay gạt đi:

- Hai vị nên về phủ phúc đáp cho một tiếng. Từ đây đi Lam Điền chỉ một hai ngày đường là tới nơi. Bất luận có điều tra được manh mối gì hay không, trong vòng bảy ngày tiểu đệ nhất định trở về.

Dứt lời, chàng chấp tay từ biệt rồi trở gót rảo bước đi liền không ngoảnh cổ lại.

Hồi 20

Động Đình Ngũ Sát Sa Vào Cạm Bẫy

Phương Chí Nghĩa hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

Từ Dật Tiêu cười đáp:

- Có gì khó khăn đâu? Bất quá thay đổi nhân thủ mà thôi. Chẳng lẽ còn lo gã tiểu tử kia bay lên trời.

Phương Chí Nghĩa vội nói:

- Không phải tiểu đệ nói về chuyện này.

Từ Dật Tiêu sửng sốt hỏi:

- Thế thì...

Phương Chí Nghĩa ngó trước ngó sau, hạ thấp giọng xuống ngắt lời:

- Tiểu đệ muốn nói thẳng lời đó tinh ranh vô cùng. Liệu vụ án Lam Điền có bị gã khám phá hay không?

Từ Dật Tiêu ung dung đáp:

- Bấy anh em bọn họ chặt thành mưòi bốn khúc thì còn khám phá ra thế nào được?

Phương Chí Nghĩa gật đầu nói:

- Vậy chúng ta mau về báo tin đi thôi.

Từ Dật Tiêu lắc đầu đáp:

- Phương huynh hãy về trước. Ta còn coi lão tửu quỷ xem sao đã. Đột nhiên lão xuất hiện ở Đồng Quan, mình chẳng thể bỏ qua được.

o O o

Lúc này ngoài cửa tây thành, một tên khiêu hóa gầy phơì xương, chân lở loét đang ngồi phơì nắng.

Mắt nửa nhắm nửa mở, hấn vừa bóc vẩy trên vết sẹo chân vừa nhỏ nhẹ hát khúc tiểu điệu, bỗng bên tai có tiếng người cười nói:

- Ung dung quá nhỉ. Làm vua cũng không bằng.

Tên khiêu hóa kinh ngạc dương mắt lên ngắm nghía người mới đến, bỗng hấn nhảy bổ lên rồi đập đầu lạy xuống nói:

- Lãn Trùng Vương Cửu khấu kiến công tử. Cảm tạ công tử đã truyền tuyệt nghệ

cho.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Ai truyền nghệ cho người?

Gã khiêu hóa dập đầu đáp:

- Công tử đã truyền thụ cho Tiểu Hồ Tử một bộ pháp rất thần diệu. Tiểu Hồ Tử về dạy lại tiểu nhân. Tiểu nhân hết sức tìm kiếm công tử mà không biết ở đâu.

Lệnh Hồ Bình “Ồ” một tiếng hỏi:

- Có phải người nói gã tiểu tử ngây thơ ở trong tòa phế miếu hôm qua?

Lãn Trùng Vương Cửu đáp:

- Phải rồi. Gã chính là tam đồ đệ của tiểu nhân.

Lệnh Hồ Bình cũng ngạc nhiên sau không nhịn được bật lên tràng cười ha hả.

Lãn Trùng Vương Cửu nói:

- Tiểu nhân chưa am hiểu sự đời. Nếu ăn nói lộn xộn, xin công tử lượng thứ cho.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Hay lắm! Người dậy đi để ta hỏi chuyện.

Lãn Trùng Vương Cửu đứng dậy vòng tay nói:

- Công tử có việc gì xin cứ sai bảo.

Lệnh Hồ Bình trở ra đường hỏi:

- Vừa rồi người có trông thấy Động Đình Ngũ Sát cưỡi năm con khoái mã đi qua đây không?

Lãn Trùng Vương Cửu gật đầu đáp:

- Đúng rồi! Họ mới đi qua chưa bao lâu. Ban đầu tựa hồ họ muốn đến Thư phủ, sau dường như họ bị cản trở nên vào một lát lại trở ra ngay theo đường cũ quay về.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Có phải họ đi về phía Hoa Âm không?

Lãn Trùng Vương Cửu đáp:

- Không phải! Năm người đó lại vào thành.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Người bảo sao? Năm ông bạn đó lại vào thành ư?

Lãn Trùng Vương Cửu đáp:

- Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Lúc năm người trở ra, người có nhìn mặt bọn họ không, dường như khó coi lắm thì phải?

Lãn Trùng Vương Cửu đáp:

- Cái đó có thể nói như vậy, nhưng nhận chân tựa hồ không phải thế.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Người nói vậy nghĩa là làm sao?

Lãn Trùng Vương Cửu đáp:

- Vì trong năm người họ chỉ có hai là nét mặt khó coi là Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ và Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng. Mê Hồn Thủ

Hoa Tử Niên và Kim Cang Chỉ Nghiêm Tam Hữu thì không lộ vẻ gì cả. Còn Thiểm Điện Dao Tân Tật lại dường như được lợi, mặt mày hí hửng. Tiểu nhân không hiểu rõ tại sao năm người này lại có thái độ khác nhau.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Học vấn của năm người cũng khác nhau. Người nhận xét rõ ràng như vậy là giỏi

lắm.

Lãn Trùng Vương Cửu đáp:

- Tiểu nhân mà ngồi yên không cử động thì tinh thần cũng khá

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Nếu vậy bữa nay ta tìm đúng người rồi. Ta còn muốn hỏi người một điều. Năm ông bạn đó gần đây thường xuất hiện ở giải đất này phải không?

Lãn Trùng Vương Cửu ngẫm nghĩ đáp:

- Phải rồi. Mấy tháng nay dường như họ thường qua lại đây nhưng không gây chuyện thị phi quanh vùng này. Ai cũng bảo họ nể mặt Thư đại hiệp mới chẳng làm càn, không thì giữa ban ngày cũng trêu chọc đàn bà, cướp đoạt của người. Thành Đồng Quan này có vị Thư đại hiệp thật phước cho bọn tiểu nhân.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

- Người trong Thư phủ, Vương huynh có quen biết ai không?

Lãn Trùng Vương Cửu đáp:

- Chẳng mấy người tiểu nhân không biết. Có thể nói tiểu nhân quen gần hết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Trong phủ có hai tên thanh khách là Nhan Vân Khách Từ Dật Tiêu và Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa, Vương huynh đã gặp bao giờ chưa?

Lãn Trùng Vương Cửu đáp:

- Tiểu nhân đã gặp mấy lần rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Mối giao tình thế nào?

Lãn Trùng Vương Cửu đáp:

- Chưa có gì đáng gọi là giao tình nhưng giữa hai bên đối xử với nhau rất lịch sự.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Lát nữa hai vị đó có qua đây hỏi Vương huynh về hành tung của Lệnh Hồ mỗ thì Vương huynh định đối đáp thế nào?

Lãn Trùng Vương Cửu ngạc nhiên ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn hấn hỏi:

- Cái đó làm sao? Vương huynh chuẩn bị đối đáp thế nào?

Lãn Trùng Vương Cửu giương to cặp mắt lên hỏi lại:

- Phải chăng công tử có chuyện xích mích gì với Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp lão nhân gia?

Lệnh Hồ Bình đủng đỉnh hỏi:

- Không cho hai vị thanh khách đó biết hành tung, có phải là Lệnh Hồ mỗ xích mích với Thư đại hiệp không?

Lãn Trùng Vương Cửu vội cười đáp:

- Phải rồi, phải rồi tiểu nhân không biết nói năng. Xin công tử đừng nóng giận. Vụ này dễ lắm. Lát nữa họ tới thì tiểu nhân chỉ trả lời hàm hồ là xong.

Lệnh Hồ Bình vắn hỏi:

- Hàm hồ như thế nào?

Lãn Trùng Vương Cửu đáp:

- Tiểu nhân nói là đang nằm ngủ nên không để ý.

Lệnh Hồ Bình lắc đầu nói:

- Không được.

Lãn Trùng Vương Cửu hỏi:

- Phải chăng công tử sợ họ không tin?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Phải rồi. Nhất định họ không tin... Họ cho rằng anh chàng Lãng Đãng công tử đã cưới khoái mã ra ngoài cửa tây thành.

o O o

Vào giữa canh hai trăng sáng sao mờ, gió bắc vi vu cả vùng đại địa đều hiu quạnh

quẽ.

Một bóng xanh vượt nóc nhà không một tiếng động trông giống như một con mèo chạy về phía cửa bắc gần đến hậu viện khách điếm, chỉ thấy thấp thoáng một cái rồi mất hút.

Hậu viện Cập Độ khách điếm có ba tòa. Đêm nay trong hậu viện có năm người khách trú ngụ.

Năm người khách này rất rộng rãi, mượn bao cả tòa hậu viện để được yên tĩnh.

Lúc này trong tòa nhà buông rèm, một bồn lửa rất lớn cao bằng nửa người lửa cháy đỏ rực. Trên mặt bàn có nhiều thịt, có nhiều rượu nhưng chung quanh chỉ có bốn người khách ngồi.

Khách trọ cả thảy năm người vậy còn một người nữa đi đâu?

Người này ra đi từ lúc chập tối đến bây giờ mời trở về.

Bốn người ngồi sưởi ấm nghe tiếng bước chân đến ngưỡng cửa lên lộ vẻ mong đợi, dường như muốn hỏi:

- Thế nào? Có manh mối gì không?

Người áo xanh đẩy cửa tiến vào nhà, bỏ khăn trùm đầu, cởi áo khoác ngoài đến thẳng bồn lửa chụp lấy hũ rượu ngửa cổ lên lên ực mấy hơi rồi thở phào một tiếng gật đầu nói:

- Tìm thấy rồi.

Bóng người kia nghe nói lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Trú ở nhà nào?

Người áo xanh lắc đầu đáp:

- Không ở khách điểm mà ở trong tiệm thuốc trên đường phố qua chùa Nguyên Thông. Bên cạnh là tiệm bán đậu hũ nên rất dễ nhận.

Bốn người kia nghe nói tựa hồ không tin hẳn, lại hỏi:

- Ở tiệm thuốc ư?

Người áo xanh lạnh lùng đáp:

- Cái đó có chi là lạ? Cả hai miền Nam Bắc sông Đại Giang và quan nội quan ngoại, chỗ nào chẳng có sản nghiệp của Kỳ Sĩ Bảo?

Bốn người kia kế tiếp nhau đứng dậy nói:

- Vậy phải đi lẹ lên chứ?

Năm người này là ai, không cần hỏi cũng biết.

Nguyên Lệnh Hồ Nghĩa nghĩ đến thủ túc tình thâm mà không hiểu Lệnh Hồ Bình hai năm nay việc làm và lời nói đều đáng tin cậy. Gã vì việc cảm hóa nhị ca quay đầu trở lại, tìm đến ở trà lâu rồi bị Lệnh Hồ Bình đuổi về. Gã chạy đến Thư phủ ở ngoài thành, đưa thiếp vào xin ra mắt Phong Vân Kiếm. Với tư cách là kẻ hậu bối ra mắt bậc trưởng bối để xin lão khuyên dụ Lệnh Hồ Bình dùm cho.

Phong Vân Kiếm Thư Thiên Khiếu thực sự không ra khỏi cửa. Lão ở mật thất trong hậu viện nghe nói có gã tiểu tử họ Lệnh Hồ đến thì mừng rỡ vô cùng.

Lão dặn người quản sự trong phủ phải dùng lời nói khôn khéo Lệnh Hồ Nghĩa hay là trong vòng hai ngày lão sẽ trở về, đồng thời bảo gã hãy tạm trú ở trong thành. Sau hai bữa lại đến nghe tin tức.

Động Đình Ngũ Sát được phái đi hành động vụ này. Nhiệm vụ Ngũ Sát là bắt Lệnh Hồ Nghĩa đem đến chỗ vắng người dùng khố hình tra khảo để lấy khẩu cung rồi giết và hủy diệt thi thể ngay.

Nếu Lệnh Hồ Nghĩa liều chết không chịu thổ lộ câu nào thì bắt cả Lệnh Hồ Bình giam hai anh em vào một chỗ, luân lưu tra khảo cho đến lúc một trong hai tên không nổi nhìn thấy sự đau khổ của tên kia mà tự nguyện cung xưng điều bí mật trong bảo.

Ngũ Sát phi thân vọt qua phía sau khách điểm chạy về phía thành nam. Khi qua chùa Thông Nguyên, Âm Dương Kiếm Khẩu Lỗ đi trước đột nhiên đánh tay ra hiệu cho bốn người đi sau dừng bước.

Kim Cương Chỉ Nghiêm Tam Hữu khẽ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Âm Dương Kiếm Khẩu Lỗ đáp:

- Xuống đi rồi sẽ nói.

Năm người kế tiếp nhảy xuống sân tiến vào một căn phòng không có người.

Âm Dương Kiếm Khẩu Lỗ quay lại nhìn Tứ Sát hỏi:

- Tên tiểu tử ở Kỳ Sĩ Bảo không phải như tên họ Tôn ở Kim Ưng tiêu cục đâu. Lát nữa chúng ta hạ thủ cách nào? Ai có ý kiến gì hãy nói ra.

Thiểm Điện Dao Tân Tật cười lạt đáp:

- Khi đó các vị cứ đứng một bên để mình tiểu đệ ra tay. Tân mỗ không tin rằng lời đó được bao nhiêu hơi sức mà cầm cự nổi ba đao chớp nhoáng của Tân mỗ.

Âm Dương Kiếm Khẩu Lỗ lắc đầu nói:

- Tiểu huynh lo là điểm này. Thượng cấp đã hạ lệnh phải bắt sống. Nếu giết chết gã thì không thành vấn đề.

Thiểm Điện Dao Tân Tật nói ngay:

- Tiểu đệ cứ vung đao gọi gã ra tử đấu là xong.

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ hỏi:

- Trong tiệm không phải chỉ có mặt tiểu tử này. Nếu làm kinh động người khác để lại lịch chúng ta bị tiết lộ thì làm thế nào?

Kim Cương Chỉ Nghiêm Tam Hữu gật đầu đáp:

- Lão đại lo điểm này là phải. Lão nhị đừng quên Lệnh Hồ Bình còn làm tân khách trong Thư phủ. Nếu tiết lộ phong thanh là hỏng việc đấy.

Hắn vừa nhắc đến danh tự Lệnh Hồ Bình thì Thiểm Điện Dao Tân Tật liền im

lặng.

Mê Hồn Thủ Hoa Tử Liên lên tiếng:

- Theo ý tiểu đệ, muốn cho công việc được kín đáo, tiểu đệ đến trước tìm cách dụ thằng lỏi kia tới đây. Khi đại công cáo thành thì sẽ nhường cho lão nhị giết cho kỳ thích, vào trong tiệm thấy người làm chém cũng như Âu Dương hộ pháp hạ thủ bọn Lam Điền, đừng để sống sót tên nào cho hậu hoạn.

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ gật đầu lia lịa đáp:

- Ý kiến của lão rất hay.

Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng cũng xen vào:

- Tiểu đệ còn có ý kiến.

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ quay lại hỏi:

- Lão ngũ còn cao kiến gì nữa?

Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng đáp:

- Lão Tam bây giờ qua đó nhất định gã tiểu tử kia mắc bẫy, nhưng nếu gã la lên thì khó mà thu thập được. Vì thế tiểu đệ tưởng lão Tam hãy chờ, đừng kinh động đến

tên tiểu tử đó vội, trước hết hãy chặt một đầu người trong viện liệng vào phòng ngủ của tiểu tử, tắt gã phải rượt theo. Biện pháp này đại ca tính sao?

Thiểm Điện Dao Tân Tật đưa ngón tay cái lên đáp:

- Lão ngũ nói phải lắm!

Mê Hồn Thủ Hoa Tử Niên gật đầu nói:

- Vậy cứ thế mà làm.

Thân hình thấp thoáng gã đã ra khỏi phòng đi ngay.

Bên này Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ, Thiểm Diệm Dao Tân Tật, Kim Cương Chỉ Nghiêm Tam Hữu, Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng đã có ám khí và khí giới riêng biệt mai phục chờ đợi.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Thiểm Điện Dao Tân Tật nóng ruột hỏi:

- Sao lão Tam đi lâu thế

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ đáp:

- Lão Tam của chúng ta trước nay hành sự rất cẩn thận, không ai bằng y về điểm này, chớ nên nóng nảy. Hãy chờ lúc nữa cũng không sao.

Lại qua khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Mê Hồn Thủ Hoa Tử Niên vẫn chưa trở về.

Kim Cương Chỉ Nghiêm Tam Hữu đứng dậy nói:

- Chắc lão Tam xảy ra chuyện gì rồi!

Lúc này Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ không biết nói sao. Dường như hắn cũng cảm thấy sự tình có điều khác lạ.

Kim Cương Chỉ Nghiêm Tam Hữu nắm Thiết Liên Tử cầm tay. Hắn điềm chân xuống vọt ra ngoài sân. Tiếp theo bóng người hoa lên rồi mất hút vào trong bóng đêm.

Nhưng Nghiêm Tam Hữu đi rồi cũng như đá chìm đáy biển, cũng vô âm biệt tín.

Thiểm Điện Dao Tân Tật không nhẫn nại được nữa, chống thanh phong đao nhảy bổ lên thóa mạ:

- Lão Tứ của chúng ta cũng chỉ mồm mép. Trong Động Đình Ngũ Sát có hai gã này thật dở.

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ giơ tay cản lại nói:

- Lão nhị hãy khoan!

Thiểm Điện Dao Tân Tật trợn mắt lên hỏi:

- Sao? Còn đợi đến chết chẳng? Chỉ vì một người như kẻ đàn bà mà hư việc. Nếu theo lời Tân lão nhị này ngay từ đầu thì đến mười thàng lỗi họ Lệnh Hồ thì cũng bắt được hết rồi.

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ hạ thấp giọng xuống khuyên nhủ:

- Lão nhị hãy nghe lời ta. Để lão Ngũ đi quan sát trước tương đối ổn thỏa hơn. Bất luận lão Tam hay lão Tứ có xảy ra chuyện gì không, nhưng lão Nhị nóng tính đi thì không ổn. Chúng ta còn nhiều thời giờ hà tất phải cấp bách trong lúc nhất thời?

Kim Kích Ôn Hầu Công Vọng nói theo:

- Lão đại nói thế là phải. Vội cũng không vội trong một lúc. Sự việc càng nhiều khê càng phải thận trọng. Lần này tiểu đệ ra đi bất luận sự tình ra sao cũng trở về cùng anh em thương lượng. Lão nhị cứ yên tâm. Tiểu đệ quyết không hồ đồ như lão Tam hay lão Tứ đâu mà ngại.

Dứt lời gã không chờ Tân Tật đáp lời vung cây Kim Kích vọt đi ngay.

Kim Kích Ôn Hầu Công Vọng là lão yêu trong bọn Ngũ Sát quả nhiên cẩn thận hơn Mê Hồn Thủ và Kim Cương Chỉ.

Gã ra cửa chùa liền ẩn mình trong bóng tối nghe ngóng, mỗi lần đi qua lại dừng chân quay đầu nhìn lại không thấy gì mới tiếp tục tiến về phía trước.

Gã cứ như thế đến trước tiệm đậu hũ cạnh nhà bán thuốc. Gã dừng lại nhìn bốn mặt rồi gióng tai nghe một lúc mới đề khí nhảy lên mái hiên lộn mình lên nóc nhà.

Tuy chỗ gã ẩn núp còn cách tiệm thuốc một tầng viện lạc mà vẫn chưa đứng lên ngay. Gã bò như con rắn trên nóc nhà, từ từ thò đầu

ra và vận hết mục lục nhìn bốn phía.

Ngoài tiếng gió thổi vù vù, xung quanh đều tĩnh mịch.

Gã lẩm bẩm:

- Lạ thật! Lão tam lão tứ đâu? Không hiểu họ ở chỗ nào? Hay là ta tìm lầm địa phương...

Kim Kích Ôn Hầu nghĩ tới đây bất giác run lên.

Giữa lúc ấy tên mái tây sương tiệm thuốc giáp vách đường như có bóng người thấp thoáng xem rất giống Kim Cương Chỉ Nghiêm Tam Hữu.

Kim Kích Ôn Hầu bình tĩnh lại. Gã vẫn sợ làm kinh động người phía dưới nên không dám lên tiếng gọi. Gã liền lộn mình nhảy xuống sân rồi lại điềm chân bay lên tường viện, rung hai tay một cái vọt qua.

Gã dán mình xuống nóc nhà ngó xuống bất giác la thảm:

- Trời ơi! Té ra họ ở cả đây.

Phía dưới cách bờ nóc không xa mấy, hai người sóng vai lặng lẽ nằm phục xuống mái. Chính là Mê Hồn Thủ và Kim Cương Chỉ.

Hai người phục ở đây làm gì?

Bên cạnh một đồng ngói xếp cao lên. Hai người đã mở nóc nhà để dòm động tĩnh bên trong.

Hai người kia dường như đã phát giác ra Kim Kích Ôn Hầu tới nơi. Kim Cương Chỉ khẽ giơ tay lên tựa hồ ra hiệu cho gã đừng lên tiếng.

Kim Kích Ôn Hầu thấy tình trạng này vừa tức mình lại vừa buồn cười vì nghĩ tới Động Đình Ngũ Sát đều là những nhân vật khét tiếng, không ngờ đêm nay chỉ vì thắng lỗi họ Lệnh Hồ mà phải hạ mình đến thế.

Gã đề khí nhón gót quanh đến chỗ hai người, phục xuống phía đối diện, từ từ ghé mắt dòm vào.

Kim Kích Ôn Hầu nhòm xuống rồi không khỏi thừ người ra.

Phía dưới chỉ thấy tối om, chẳng còn đèn lửa cũng chẳng có tiếng người. Nguyên đây là căn nhà trống rỗng.

Kim Kích Ôn Hầu tức quá tự hỏi lão tam và lão tứ sao lại cứ nằm ỳ ra không nhúc nhích, chẳng lẽ mắc bệnh điên cả rồi!

Gã vừa nghĩ vừa khẽ đẩy Nghiêm Tam Hữu một cái để hỏi dò xem còn ở đây nghe ngóng gì nữa?

Cạch một tiếng vang lên. Một trái Thiết Liên lặn từ mái nhà rớt xuống sân.

Kim Kích Ôn Hầu giật mình kinh hãi. Lão không ngờ lão tứ luôn hành động cẩn thận mà lại sơ ý đến thế.

Gã đảo mắt nhìn quanh rất mau lẹ thì ngoài tiếng gió vi vu, bốn bề yên lặng như

tờ.

Khi gã cúi đầu xuống ngó vào mình Kim Cương Chỉ và Mê Hồn Thủ thì tưởng chừng trái tim muốn ngừng đập.

Gã đờ cả người ra.

Kim Kích Ôn Hầu đã nhìn thấy gì?

Coi bề ngoài là chuyện nhỏ nhặt. Kim Cương Chỉ Nghiêm Tam Hữu một cánh tay vẫn giơ lên như trước mà run lên bần bật.

Còn Mê Hồn Thủ Hoa Tử Niên lấy cánh tay gối đầu, người nằm ghé, chỉ nhìn rõ nửa mặt, dường như đang yên ổn ngủ say. Máu tươi từ khước miệng ứa ra liên miên không ngừng, nhỏ giọt xuống bàn tay, thấm qua kẽ ngón tay thành những dây đỏ hồng.

Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng chẳng còn hồn vía nào nữa, không tự chủ được, bất giác bật miệng la:

- Ôi mẹ ơi!...

Phía sau bỗng có tiếng người lạnh lùng cất lên:

- Mẹ ơi... Mẹ người không tới. Chỉ có lão già mà thôi.

Lúc này Lữ Công Vọng không tính đến việc ngó tới người phát âm là ai? Hình thù thế nào? Gã coi thời giờ quý hơn vàng ngọc mong sao trốn thoát được là hay nhất.

Gã không chờ người đứng sau dứt lời đã điềm chân vào mái nhà lặn mình như trái banh xuống giữa sân.

Gã cho đây là một tuyệt chiêu liều mạng cực kỳ mạo hiểm để hòng thoát thân, không ngờ cử động này của gã đã ở trong điều tiên liệu của đối phương.

Gã vừa nhảy bổ lên để đứng dậy đã thấy người kia đứng trước mặt lạnh lùng nói:

- Trong Ngũ Sát đêm nay lão gia ấn định chỉ để một người sống mà thôi. Số mạng của người đến đây là hết, xui khiến cho người tới sớm một bước.

Kim Kích Ôn Hầu Lữ Công Vọng lùi lại một bước dương mắt lên áp úng hỏi:

- Người... người là...

Người kia lạnh lùng ngắt lời:

- Phải rồi. Đêm nay ông bạn gặp phải Tổng quản gia ở Thập Điện Diêm La lên làm đại biểu ở trần gian, hay nói một cách khác là Truy Hồn tái thế hay quỷ vô thường đòi mạng các vị.

Thanh âm cực kỳ lạnh lẽo, người kia thủng thẳng tiến lại gần lại một bước phóng chưởng chênh chếch đánh tới.

Kim Kích Ôn Hầu dĩ nhiên chẳng cam tâm bó tay đợi chết. Gã thấy đối phương có ý làm phách, phóng chưởng này chiêu thức chẳng lấy làm gì kỳ diệu mà luồng lực đạo cũng tầm thường, trong lòng không khỏi mắng thầm.

Gã khẽ nghiêng mình tránh khỏi rồi không chờ đối phương đánh đòn thứ hai đã nhảy xổ lại. ánh kim quang lóe lên, người theo kích nhanh như chớp đâm tới.

Chiêu này vừa mãnh hệt vừa thần tốc, không phải tầm thường.

Nên biết kích là một loại vũ khí khó sử dụng nhất trong mười tám loại vũ khí, nếu người luyện đến trình độ tinh thâm thì nó là một thứ khí giới khó bề đối phó vào hạng nhất, vì nó gồm đủ công dụng của đao, thương, kiếm.

Địch nhân lúc hóa giải chỉ sơ ý một chút thì tránh được chỗ này cũng bị trúng đòn chỗ khác.

Hồi 21

Lệnh Hồ Bình Mở Cuộc Điều Tra

Kim Kịch Ôn Hầu phóng chiêu kích này vận đủ mười thành công lực, vẫn chẳng mong đợi gì đã thương đối thủ là Lệnh Hồ nhị công tử ở Kỳ Sĩ Bảo. Gã chỉ kỳ vọng chàng phải lùi lại mấy bước đem lại cho mình cơ hội chạy thoát thân.

Chùa Nguyên Thông cách nhà này một đường phố ngắn, Kim Kịch Ôn Hầu mà hội họp được với lão Đại và lão Nhị thì dù Lãng Đãng công tử có lợi hại đến đâu cũng không sợ.

Đáng tiếc sự thực lại không đúng như sự tính toán của gã chiêu kích phóng ra rồi, gã toan tung mình nhảy lên thì nghe tiếng cười chói tai. Mắt gã hoa lên một cái, không nhìn thấy bóng Lãng Đãng công tử đâu nữa.

Tiếp theo tiếng cười lại nổi lên ở phía sau và tiếng người nói:

- Cây kim kích của bằng hữu luyện thêm mấy ngày nữa là khá đấy. Đáng tiếc bản công tử eo hẹp thời giờ không thể chờ đợi được mà làm cho bằng hữu phải cụt hứng, mong bằng hữu lượng thứ.

Tiếng nói chưa dứt, phát chưởng đã đánh tới.

Kim Kịch Ôn Hầu bỗng thấy lợm giọng, mắt tối sầm lại, người lão đảo, miệng phun máu tươi như suối. Cây Kim Kịch rớt xuống đất...

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ và Thiểm Điện Dao Tân Tật càng chờ càng nóng ruột.

Khấu Lỗ ngàn ngữ khế nói:

- Ta tưởng lão nhị...

Thiểm Điện Dao Tân Tật háng dặng ngắt lời:

- Phải chăng lão đại muốn bảo tiểu đệ đi dò?

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ buông tiếng thở dài không nói nữa.

Thiểm Điện Dao Tân Tật tức mình xằng giọng:

- Động Đình Ngũ Sát chúng ta mà được chút thình danh như ngày nay là nhờ ở khi gặp việc gì cũng cùng nhau xông vào. Không ngờ lần này con mẹ nó, lại tỏ những ý tưởng khác biệt, phân tán mỗi người đi một lúc thì chẳng khác gì dùng bị thịch đánh chó, ai đi rồi cũng không trở lại

Khẩu Lỗ thờ dài hỏi:

- Lão nhị! Tính nết của lão nhị biết bao giờ mới thay đổi được?

Thiểm Điện Dao Tân Tật trợn mắt lên hỏi lại:

- Tính khí của lão Nhị này có chỗ nào không tốt?

Khẩu Lỗ chau mày đáp:

- Lão nhị nên biết...

Tân Tật cười lạt ngắt lời:

- Nên biết năm người đi mất ba rồi, bây giờ mất thêm một tên nữa cũng còn là ít phải không?

Chửa lúc ấy một người phục trên nóc căn phòng cất tiếng trầm trầm:

- Phải rồi! Còn lại hai tên thì một tên nữa sắp đi đời. Bản công tử bảo đảm ai còn lại đêm nay sau cùng có thể toàn mạng.

Tân Tật nhảy bổ lên hô:

- Xung phong!

Người trên nóc nhà lớn tiếng quát:

- Ai xông lên trước là chết trước.

Tiếng quát quả nhiên uy lực phi thường. Tân Tật đã vọt ra đến cửa phòng nghe tiếng quát bất giác giật mình nhảy lùi lại.

Khẩu Lỗ cầm kiếm ngừng mặt lên hỏi:

- Phải chăng đây là Lệnh Hồ thiếu hiệp?

Người bên trên lạnh lùng đáp:

- Chính thị. Ngoài bản công tử ra còn thanh Hàng Long kiếm đi theo. Trong hai người ai là người không muốn sống nữa thì ra đi để thử coi thanh bảo kiếm này có sắc bén không?

Khấu Lỗ vừa làm hiệu cho Tân Tật sóng vai xông ra vừa ngửa mặt lên đáp:

- Thiếu hiệp đã muốn cho một người trong hai anh em tại hạ mất mạng mà lại không cho ra khỏi căn phòng nghĩa là làm sao?

Người trên mái nhà nói:

- Một trong hai người mất mạng có nhiều cách, không nhất định phải ra khỏi phòng mới làm được.

Khấu Lỗ hỏi:

- Thiếu hiệp dùng biện pháp gì, thử nói cho anh em tại hạ nghe được chăng?

Người trên thượng phòng đáp:

- Sự quyết định ai sống chết là việc của hai vị. Hai vị nghĩ kỹ một lát là hiểu ngay.

Tân Tật nổi giận ùng ùng, hét lên:

- Lão đại! Đừng nghe thằng lỏi này...

Khấu Lỗ khẽ “Hừ” một tiếng rồi ngừng mặt lên hỏi:

- Phải chăng thiếu hiệp muốn anh em tại hạ tự tàn sát lẫn nhau?

Người bên trên thủng thẳng đáp:

- Các vị đã kết nghĩa chi lan, tình thân hơn thủ túc, dĩ nhiên không có chuyện đó. Bản công tử chỉ nói là các vị tự nghĩ lấy biện pháp, còn giải quyết cách nào bản công tử không có ý kiến mà chỉ để đủ thời gian cho hai vị bàn tính, thương lượng với nhau.

Khấu Lỗ hỏi:

- Hai anh em tại hạ hiệp lực dù không địch nổi còn có thể chống chọi. Nếu một người chết rồi thì lấy gì bảo chứng thiếu hiệp sẽ buông tha người còn lại?

Tân Tật la lên:

- Lão đại! Sao lão đại còn....

Khấu Lỗ dùng phép truyền âm nói:

- Tiểu huynh đang tính kế thoát thân, trước khi gặp thời cơ thuận tiện, cần phải ổn định gã tiểu tử này. Đây chẳng qua là câu chuyện kéo dài thời gian mà thôi.

Người trên mái nhà háng dặng hỏi:

- Khấu lão đại đã nhận thấy không thể thoát chết, sao còn chưa xông ra để Tân lão nhị sống sót?

Khấu Lỗ hỏi lại:

- Tại hạ muốn yêu cầu thiếu hiệp nói rõ được chăng? Trong năm anh em tại hạ, thiếu hiệp chỉ để một người sống sót vì lý do nào?

Người bên trên lạnh lùng đáp:

- Lý do rất giản dị. Số là bản công tử còn muốn hỏi mấy câu. Khi chỉ còn một người, công việc tương đối giữ bí mật và tiện cho cả hai bên.

Khấu Lỗ hỏi:

- Hỏi xong rồi thì sao?

Người bên trên đáp:

- Buông tha cho đi.

Khấu Lỗ hỏi:

- Sao không giết đi để bịt miệng?

Người bên trên đáp:

- Để sống cũng chẳng sao, lúc nào muốn bắt lại thật dễ như trò đùa. Còn bản công tử có là người thủ tín hay không thì do trình độ nhận thức của các vị về Lăng Đãng công tử mà quyết định.

Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ không nói nữa. Dường như hắn đang nghĩ cách để qua khỏi cửa quan này.

Lệnh Hồ Bình ở trên mái nhà tỏ ra rất nhẫn nại, không thúc dục chi hết.

Chỉ trong không khắc, Khấu Lỗ đột nhiên lộ vẻ mừng thầm nhìn Thiểm Điện Dao Tân Tật vẫy tay, dùng phép truyền âm nói:

- Lão nhị! Lão Nhị lại đây. Tiểu huynh đã có chủ ý.

Tân Tật vội lại gần hỏi:

- Lão Đại có ý kiến gì?

Khấu Lỗ kể tai gã đáp:

- Chủ ý thế này...

Hắn vừa nói vừa phóng kiếm đâm mạnh một nhát. Tân Tật bất ngờ không kịp đề phòng. Gã co người lại như con tôm, nhảy tung lên cao rớt xuống đánh huych một tiếng.

Lệnh Hồ Bình ở trên mái nhà bật tiếng cười hỏi:

- Khấu lão đại! Đắc thủ rồi chứ?

Khấu Lỗ rút đoản kiếm từ xác Tân Tật ra rất mau lẹ. Khi nghe tiếng hắn ngăn người ra, ngây ngô nhìn dòng máu tươi ở mũi kiếm nhỏ xuống. Hai tay bất giác run lên bần bật.

Khấu Lỗ đột nhiên run lên có phải hắn nhìn máu tươi của nghĩa đệ, bất giác thiên lương xuất hiện mà nảy lòng hối hận chăng?

Không phải đâu. Sở dĩ hắn khùng khiếp vì nghe tiếng cười của Lệnh Hồ Bình từ mái nhà vọng xuống.

Vừa rồi hắn đã hỏi: Anh em ta hợp lực dù không địch nổi cũng còn chống chọi được. Nếu một người chết rồi lấy ai làm bằng chứng thiếu hiệp sẽ tha người còn lại.

Bây giờ trong lòng hắn nghĩ tới câu: một người chết rồi, kẻ còn lại có sống được chăng?

Hắn nhớ lại đối phương đã trả lời: “Bản công tử có là người thủ tín hay không là theo trình độ nhận thức của hai vị đối với Lãng Đãng công tử”. Câu này có làm bảo chứng chưa?

Cho đến lúc này hắn mới biết ở nơi Lăng Đãng công tử hai điều: Một là võ công cao thâm khôn lường, hai là coi mạng người như cỏ rác.

Lệnh Hồ Bình không thấy Khấu Lỗ trả lời cũng hơi kinh ngạc lại hỏi:

- Khấu lão đại! Sao lão lại không lên tiếng?

Khấu Lỗ run lên định thần lại ấp úng đáp:

- Xong rồi! Tiểu nhân... đã làm theo lời chỉ điểm của công tử.

Lệnh Hồ Bình ngồi trên mái nhà “Ừ” một tiếng hỏi:

- Ông bạn bảo sao? Làm theo chỉ điểm của bản công tử ư? Bản công tử chỉ điểm ông bạn làm thế bao giờ?

Khấu Lỗ vội đổi giọng:

- Không, không tiểu nhân nói lộn, xin công tử lượng thứ. Phải rồi, phải rồi! Tiểu nhân đã đắc thủ. Công tử muốn hỏi gì cứ việc hỏi hết đi, hễ tiểu nhân biết là nói hết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cái đó không vội. Ông bạn hãy đem thi thể của Tân lão nhị ra ngoài đã.

Khấu Lỗ dạ một tiếng rồi theo lời xách thi thể Tân Tật liệng ra sân. Hắn lại hỏi:

- Công tử còn điều chi dạy bảo?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tay ông bạn có dính máu không?

Khấu Lỗ đáp:

- Cám ơn công tử đã có dạ quan hoài. Chỉ nơi tay trái còn dính chút máu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Dính ở đầu ngón tay phải không?

Khấu Lỗ đáp:

- Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ở mấy ngón tay?

Khấu Lỗ đáp:

- Ở ngón vô danh và ngón út bên tay trái.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Chỉ có hai ngón thôi ư?

Khấu Lỗ đáp:

- Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Chặt hai ngón tay đó đi.

Khấu Lỗ giật nảy mình la thất thanh:

- Công tử...

Lệnh Hồ Bình háng dặng ngắt lời:

- Coi chừng. Đừng để huyết tích ở hai đầu ngón tay giãy sang ngón tay khác.

Khấu Lỗ năn nỉ:

- Công tử đã nói...

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng ngắt lời:

- Đúng thế. Bản công tử đã nói đêm nay trong năm vị Ngũ Sát nhất định để sống một người. Bản công tử còn nói rõ đến lúc bấy giờ chỉ còn một người chạy đi, không được đem theo cái gì, dĩ nhiên cả máu của lão nhị. Giải thích như vậy không phải là miễn cưỡng.

Khấu Lỗ nghiêng răng vung kiếm lên chặt đứt hai ngón tay máu chảy đầm đìa.

Lệnh Hồ Bình hiển nhiên đã thỏa mãn. Đối với vụ Khấu Lỗ chặt hai ngón tay liệng ra sân chàng không hoài nghi gì cả.

Chàng háng dặng một tiếng hỏi:

- Hay lắm! Bây giờ bản công tử bắt đầu cuộc phỏng vấn. Đêm nay Động Đình Ngũ Sát các vị nắp nánh tới đây phải chăng để bắt sống xá đệ là Lệnh Hồ Nghĩa?

Khấu Lỗ thẳng thắn đáp ngay:

- Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Xá đệ cùng Động Đình Ngũ Sát trước kia có cừu hận gì không?

Khấu Lỗ đáp:

- Không có.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Các vị chịu lời sai khiến của người ta hay sao?

Khấu Lỗ đáp:

- Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Người đó là ai?

Khấu Lỗ đáp:

- Tại hạ nói ra e rằng công tử không tin.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tin hay không là việc của bản công tử. Các hạ bất tất phải quan tâm. Nếu bản công tử không tin sẽ truy vấn cho ra sự thực mới thôi.

Khấu Lỗ đáp:

- Tiểu nhân không dám nói dối.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Nếu vậy còn lo gì nữa?

Khấu Lỗ đáp:

- Người sai khiến tiểu nhân là Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hay lắm! Khấu lão đại đêm nay nhất định sống rồi. Vậy Khấu lão đại có biết tại sao Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp nhất định theo đuổi xá đệ không?

Khấu Lỗ đáp:

- Theo chỗ tiểu nhân biết thì Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp cũng vâng lệnh người khác mà làm việc.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Y vâng lệnh ai?

Khấu Lỗ đáp:

- Bang chúa...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bang nào?

Khấu Lỗ đáp:

- Long Hồ Bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Như vậy tổ ra bang này là nơi rừng ẩn cọt nấp, cao thủ rất nhiều, đủ làm lãnh tụ võ lâm hiện nay phải không?

Khấu Lỗ đáp:

- Cái đó tiểu nhân không hiểu rõ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tổng đà Long Hồ Bang thiết lập ở đâu?

Khấu Lỗ đáp:

- Ở huyện Long Môn đất Tấn Nam.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bang chúa là nhân vật thế nào?

Khấu Lỗ đáp:

- Tiểu nhân chưa gặp qua.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Danh hiệu bang chúa là gì?

Khấu Lỗ đáp:

- Ai cũng chỉ xưng hô là bang chúa chứ không kêu tên gọi họ. Bọn tiểu nhân vì sự kiêng húy nên từ ngày nhập bang thủy chung không dám hỏi tới.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Những nhân vật trong Bang chia đẳng cấp ra sao?

Khấu Lỗ đáp:

- Dưới bang chúa có đặt mấy vị Hộ Bang trưởng lão. Dưới nữa là Cẩm y, Huỳnh y, Lam y, Thanh y, Hắc y. Năm cấp hộ pháp. Kỳ do không có chức hàm, kêu chung là bang hữu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ba vị tổng quản Thư phủ phải chăng là Huỳnh y, Lam y, Thanh y hộ pháp trong Long Hồ bang?

Khấu Lỗ đáp:

- Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Động Đình Ngũ Sát các vị giữ chức vụ gì trong bang?

Khấu Lỗ đáp:

- Hắc y hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Phong Vân Kiếm giữ địa vị gì?

Khấu Lão đáp:

- Cẩm y hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình dừng lại một chút rồi cười hỏi:

- Nếu lần này các vị bắt được xá đệ, các vị có biết Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp sẽ dùng thủ đoạn gì đối với gã?

Khấu Lão đáp:

- Y muốn thăm vấn nơi lệnh đệ để biết cách bố trí các cơ quan trong Kỳ Sĩ Bảo. Đồng thời hỏi cho ra lai lịch cùng thân thế của bốn vị kỳ sĩ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Phải chăng lão muốn so cao thấp với Kỳ Sĩ Bảo?

Khấu Lão đáp:

- Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Trong võ lâm môn phái mọc lên như nấm, đâu đâu bình yên vô sự tại sao Long Hồ bang cùng Kỳ Sĩ Bảo ở vào thế không đội trời chung?

Khấu Lão đáp:

- Tiểu nhân chức phận thấp hèn, ít khi được dự vào đại kế trong bang, chỉ nghe mấy vị Huỳnh y hộ pháp nói hở ra thanh vọng Kỳ Sĩ Bảo rất thịnh trong giới võ lâm. Vì thế cần phải nghĩ biện pháp...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Nhiều người cho là Lam Điền Thất Nghĩa ngộ hại là kiệt tác của bản công tử. Theo nhận xét của Khấu lão đãi thì sao?

Khấu Lão đáp:

- Tiểu nhân biết vụ này không liên quan gì đến công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Khẩu lão đại tại sao lại quyết đoán như thế

Khẩu Lão đáp:

- Vì tiểu nhân biết rõ Lam Điền Thất Nghĩa chết về tay Lam y hộ pháp trong bản bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Theo nhận xét của bản công tử thì giữa Lam Điền Thất Nghĩa và Kỳ Sĩ Bảo chẳng có gì khác nhau. Long Hồ Bang coi Kỳ Sĩ Bảo như cái đinh trước mắt đã đành nhưng họ hạ sát thủ sát hại Lam Điền Thất Nghĩa vì mục đích gì?

Khẩu Lão đáp:

- Nghe nói Thất Nghĩa vô tình đã biết được một phần bí mật trong bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hiện nay ở Long Hồ bang kể từ Hắc y hộ pháp trở lên có bao nhiêu người?

Khẩu Lão đáp:

- Chừng trăm người. Tiểu nhân chỉ biết đại khái còn thực tình thì thông rõ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Có một lão họ Tể Phụ giữ chức gì ở trong Bang?

Khẩu Lão đáp:

- Lão ngang hàng với Phong Vân Kiếm, cũng là Cẩm y hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Võ công nhân vật này ra sao?

Khẩu Lão đáp:

- Tiểu nhân nghe nói lợi hại lắm, nhất là về môn Phân Cân Thác Cốt, chuyên nghề bức bách hỏi cung. Bang chúa rất trọng dụng, sắp được thăng lên...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Hay lắm! Bây giờ chỉ còn vấn đề tối hậu: Mười bữa trước đây, vụ án xảy ra ở Y Xuyên phải chăng do Động Đình Ngũ Sát các vị đã hạ thủ?

Khấu Lỗ đáp:

- Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Món hoàng kim đó hiện giấu ở đâu?

Khấu Lỗ đáp:

- Tại Lạc Dương.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ở nơi nào tại Lạc Dương?

Khấu Lỗ đáp:

- Ở trong nhà Thần đàn tử Kim Liệt Tinh sau chùa Bạch Mã. Vị Thần đàn này là Thanh y hộ pháp trong Long Hồ bang mà cũng là phân đà Lạc Dương. Y sẽ làm Phân Đà Chúa.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Hết chuyện rồi. Các hạ đi đi thôi!

Khấu Lỗ đáp:

- Tạ ơn công tử.

Dứt lời hấn ôm đầu dông tuốt.

Lệnh Hồ Bình nhảy xuống sân đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi ngừng đầu lên nhìn nóc chính điện khẽ háng dặng một tiếng nói:

- Hai người xuống đi thôi.

Hai bóng người nhảy xuống chính là Lệnh Hồ Nghĩa và hán tử trung niên tức chưởng quỹ trong tiệm thuốc.

Hán tử trung niên lộ vẻ băn khoăn vòng tay nói:

- Hôm kia tiểu nhân...

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng gạt đi:

- Đó không phải là lỗi làm nơi ông bạn.

Chàng lại nhìn Lệnh Hồ Nghĩa sa sầm nét mặt hỏi:

- Vừa rồi họ Khấu nói những gì người đã nghe rõ chưa?

Lệnh Hồ Nghĩa cúi đầu xuống tháp:

- Tiểu đệ nghe rõ hết rồi.

Lệnh Hồ Bình cười lạt hỏi:

- Bây giờ người muốn đến Thư phủ xin ra mắt Phong Vân Kiếm Thư đại hiệp nữa không?

Lệnh Hồ Nghĩa cúi đầu xuống đáp:

- Trước vụ này A Nghĩa chẳng biết điều gì.

Lệnh Hồ Bình tức giận quát:

- Người muốn cưỡng biện chẳng? Ở trà lâu ta đã bảo người phải về đi kia mà?

Lệnh Hồ Nghĩa khẽ đáp:

- Xin Nhị ca bớt giận, A Nghĩa biết tội rồi.

Lệnh Hồ Bình háng dặng vẫy tay trầm giọng nói:

- Giúp Vu lão tứ thu dọn nơi đây cho sạch sẽ trước khi trời sáng, đoạn phải quay về học hỏi Đinh Mão kỳ sĩ về đạo xử thế cho hiểu thêm nhiều rồi hãy ra ngoài.

Dứt lời chàng quay lại nhìn Vu lão chấp tay thi lễ rồi tung mình vọt đi như mây khói mất hút trong bóng đêm.

o O o

Hôm sau vào khoảng giờ Thìn Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên đang nói chuyện với Từ Đạt Tiêu và Phương Chí Nghĩa trong mật thất tại hậu viện thì một tên gia đình tâm phúc vào báo:

- Trúc Lưu Tử ở Cặp Đệ khách điểm xin vào ra mắt lão gia.

Phong Vân Kiếm gật đầu đáp: - Bảo gã vào đây.

Hồi 22

Hồ Lô Tẩu Suýt Chết Vì Tham Thực

Trúc Lộ Tử là một tên tiểu nhị ở khách điếm tiến vào mật thất lộ vẻ hoang mang khẽ nói:

- Động Đình Ngũ Sát ra đi từ canh ba đêm qua, đến giờ cũng chưa trở về. Trước khi rời khỏi khách điếm, năm vị không nói đi đâu.

Phong Vân Kiếm ngạc nhiên hỏi:

- Đã tìm kiếm các nơi trong thành chưa?

Trúc Lộ Tử lắc đầu đáp:

- Tìm hết rồi mà chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Phong Vân Kiếm quay lại hỏi:

- Phải chăng gã tiểu tử đó lại tác quái?

Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa đáp:

- Chắc không phải. Lãn Trùng Vương Cửu nói rõ nhìn thấy gã tiểu tử cười ngửa ra cửa tây thành hốt hoảng như nhà có người chết. Trước nay hắn không nói dối bao giờ, dĩ nhiên chẳng có ý gì phải nói dối vụ này.

Phong Vân Kiếm trầm ngâm hỏi:

- Thế thì năm thằng cha đó đi đâu?

Nhàn Vân Khách Từ Dật Tiêu đáp:

- Theo nhận xét của Từ mỗ thì có thể đây là hành động của của lão tiểu tử Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công cũng chưa biết chừng.

Phong Vân Kiếm gật đầu nói:

- Có lý.

Phương Chí Nghĩa lại nói:

- Lão tiểu tử này gặp ai cũng khoe rượu ở Kỳ Sĩ Bảo nói những gì hay hơn những nơi khác. Dường như lão lấy làm vinh hạnh là một tên tân khách trong trang bảo đó. Nếu Động Đình Ngũ Sát mà gặp độc thủ thì khó lòng giữ được tin tức cho khỏi tiết lộ. Lam Điền Thất Nghĩa là một tấm gương cho họ rồi. Phương mỗi nhận thấy không thể để lão tiểu tử đó sống được.

Phong Vân Kiếm ngần ngại đáp:

- Nhưng các vị đã biết võ công của lão quỷ này chẳng kém gì lão phu mà hiện giờ lão phu không tiện lộ diện một cách khinh suất...

Từ Dật Tiêu hỏi:

- Ta báo cáo lên xin tổng đàn phái người hành động được không?

Phong Vân Kiếm lắc đầu đáp:

- Biện pháp này không được.

Từ Dật Tiêu hỏi:

- Sao lại không được?

Phong Vân Kiếm chau mày đáp:

- Lão quỷ này từ ngày bạn già qua đời phiêu bạt khắp nơi, nay tới Thiên Nam, mai đến Địa Bắc, ít khi ở một chỗ nào tới mười ngày, chẳng phải như Lam Điền Thất Nghĩa. Mình chờ được tổng đàn phái người tới thì lão tửu quỷ đi mất rồi. Khi đó việc lao sư động chúng không thành kết quả càng khó trả lời.

Phương Chí Nghĩa trầm ngâm nói:

- Phương mỗi có ý kiến.

Phong Vân Kiếm ngừng đầu lên hỏi:

- Ý kiến thế nào?

Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa xoay lại bảo Trúc Lưu Tử:

- Ở đây không có việc gì đến ngươi nữa. Ngươi hãy về đi. Nếu nghe được tin tức liên quan đến Ngũ Sát thì vào báo ngay.

Trúc Lựu Tử vâng dạ luôn miệng lại vái chào từng người một rồi mới trở gót lui ra.

Trúc Lựu Tử đi rồi, Phương Chí Nghĩa đóng cửa phòng lại ghé tai Phong Vân Kiếm nói nhỏ mấy câu. Phong Vân Kiếm và Nhân Vân Khách vừa nghe vừa gật đầu.

Sau cùng Phong Vân Kiếm lộ vẻ rất đồng ý tán dương:

- Quả là diệu kế!

o O o

Bầu trời xám xịt tựa hồ sắp xuống tuyết.

Đối với người nghiện rượu thì cảnh tượng này rất thích hợp, nhưng mấy tửu lâu trong thành cũng không tăng thêm nhiều tửu khách, vì những nhân vật chân chính hiểu

cách uống rượu chỉ cần phong cảnh và rượu ngon, chớ không cần thức nhắm cho nhiều, đồ ăn cho thích khẩu.

Lúc này Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công đang nằm chèo kheo trong đại điện tòa phá miếu mà lão cho là rất hợp cảnh, chớ không đến tửu lâu, mặc dầu bữa nay lão sẵn tiền vì hôm qua mới được một món ngoài hai chục lạng.

Trong bầu đựng rượu Trạng Nguyên Hồng ở Tam Nguyên phường rất nổi tiếng. Cảnh lão còn gói đậu phộng đất Lam Điền mới rang nóng hổi. Nếu lão ở tửu lâu khi nào lại được nằm gác chân lên vừa nằm vừa nhỏ nhẹ hát khúc tiểu điệu.

Có điều đáng tiếc là bao nhiêu hạt đậu phộng lớn lão lựa ăn hết từ lúc mở ra. Bây giờ chỉ còn vỏ lẫn mấy hạt vụn rất nhỏ. Lão mong có một người đến đi mua đậu phộng cho lão mới là tuyệt diệu.

Con người gặp hên vận không biết thế nào mà nói!

Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công đang mong có người đến thì ngoài cửa miếu có tiếng bước chân lạo xạo. Quả nhiên một hán tử lưng gù nhỏ tuổi từ từ bước vào.

Hán tử đầu đội mũ ni che tai. Cổ quàng tấm khăn lớn che hết nửa mặt.

Gã co ro tiến vào đại điện đảo mắt nhìn quanh, lại ngồi trong góc chỗ khuất gió.

Gã đưa mắt ngó cái bầu rượu trên tay Hồ Lô Tẩu, mặt lộ nụ cười cầu tài, đoạn lấy ra cái bọc vải xanh.

Hồ Lô Tẩu Nhạ Cữu Công ngó thấy bất giác ngấm ngấm thở dài.

Giả tử hán tử này xuất hiện ở nơi khác, dưới hình thức khác, không chừng lão đã bắt gã phải riu riu vâng lời, nhưng ở đây và cùng cảnh ngộ, lão không nỡ tàn nhẫn.

Hồ Lô Tẩu nhắm mắt, cặp lông mày nhíu lại, mũi lão cũng co lên. Đột nhiên lão mở mắt ra, miệng lẩm bẩm:

- Ô hay! Mùi gì ở đâu mà thơm thế?

Trời ơi! Hán tử lòi ở trong túi da ra một gói giấy dầu hình vuông.

Gói giấy dầu vừa mở ra. Một cái đùi chó tằm ngũ vị hương nằm chình ình ra đó.

Hồ Lô Tẩu nuốt nước miếng ừng ực.

Lão di chuyển mục quang nhìn ra ngoài điện, nhưng trong lòng tự hỏi:

- Hừ! Vì một cái đùi chó... có đáng khiến cho ta... thi triển chút thủ đoạn chăng?

Bỗng nghe tiếng hán tử rất lọt tai hô hoán:

- Lão nhân gia!...

Hồ Lô Tẩu từ từ quay mặt lại, lạnh lùng ngắt lời:

- Nghe giọng lười đủ hiểu lão đệ chưa biết ta là ai?

Hán tử ngơ ngác một chút rồi niềm nở cười nói:

- Đúng thế. Tiểu tử đang muốn thỉnh giáo.

Hồ Lô Tẩu khẽ đằng hắng một tiếng đáp:

- Thỉnh giáo ư? Hừ hừ! Trước khi lão gia chưa nổi nóng, người biết điều hãy mau mau thi lễ rồi tránh xa đi.

Hán tử ngạc nhiên hỏi:

- Lão nhân gia làm sao mà nóng nảy thế?

Hồ Lô Tẩu trầm giọng đáp:

- Vì những ai đã quen biết lão gia thì trước khi được lão gia cho phép, không dám lấy đồ bày ra trước mặt lão gia mà ăn.

Hán tử chau mày nói:

- Nếu vậy tiểu nhân xin chạy ra chỗ khác.

Hồ Lô Tẩu quát:

- Hãy khoan!

Hán tử quay lại hỏi:

- Lão gia còn điều chi dạy bảo?

Hồ Lô Tẩu nhìn gã chòng chọc hỏi:

- Sao? Cái đùi chó này người còn định đem đi ư? Người nên biết một lão già đang ăn chay mà người đem cái đó tới gần phải chịu tội gì?

Hán tử “Ừ” lên một tiếng hỏi lại:

- Sao lạ thế? Cái này tiểu nhân bỏ tiền ra mua sao lại không đem đi được?

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Người mua hết bao nhiêu tiền?

Hán tử đáp:

- Năm phân bạc.

Hồ Lô Tẩu nói:

- Đây lão gia đưa bảy phân. Người cầm lấy mà đi.

Hán tử không ngờ nhân họa thành phúc, tự nhiên được lời hai phân bạc, liền tươi cười vội đưa cái đùi chó lại, chụp lấy năm bạc vụn dưới đất hí hửng ra khỏi đại điện.

Bên này Hồ Lô Tẩu chờ bóng sau lưng Hán tử qua cửa miếu mất hút rồi liền ngồi nhòm dậy, chụp lấy cái đùi chó toan há miệng ngoạm liền.

Đột nhiên trên mái hiên hậu điện có người cười ha hả nói:

- Ăn độc chấp mếp... Câu này linh nghiệm lắm.

Tiếng cười vừa dứt, một bóng người hạ xuống.

Người mới đến chẳng phải ai khác lạ. Chính là Bôn Lôi Cái Âu Dương Cốc trong bọn Hàng Long, Phục Hồ, Truy Phong, Bôn Lôi bốn vị trưởng lão ở Cái Bang.

Hồ Lô Tẩu quay lại nhìn rõ rồi vội dấu cái đùi chó ra sau lưng, lúi sang một bên, miệng nói:

- Việc gì khác đều có thể thương lượng...

Bôn Lôi Cái mỉm cười ngắt lời:

- Chỉ có việc chia hưởng cái đùi chó là không được. Phải vậy chăng?

Hồ Lô Tẩu lúi thêm bước nữa đáp:

- Lão này biết điều đấy.

Bôn Lôi Cái cười xòa không nói nữa, đặt cây gậy ngồi xuống đất.

Sau lão ngừng đầu lên mỉm cười hỏi:

- Đừng hoang mang! Cứ ngồi xuống. Lão bằng hữu lâu ngày không gặp nói chuyện nhiều được không?

Hồ Lô Tẩu lắc đầu đáp:

- Lão phu đã biết rõ lão ăn xin rồi, không muốn giao tình.

Bôn Lôi Cái cười hỏi:

- Thật chó cắn Lã Động Tân, không biết người tốt bụng. Lão tửu quý chắc chưa hay lão cái đi suốt ngày đêm để làm việc dùm lão đó?

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Làm việc ư? Việc gì? Sao lão phu không tự mình làm được mà phải cần đến lão cái giúp đỡ.

Bôn Lôi Cái đáp:

- Đúng là việc lão tửu quý tự mình không làm được.

Hồ Lô Tẩu nói:

- Ủa! Nếu vậy lão phu phải thỉnh giáo. Có điều lão phu hy vọng việc này không liên quan gì đến cái đùi chó.

Bôn Lôi Cái đáp:

- Không liên quan chút nào.

Hồ Lô Tẩu giục:

- Vậy lão nói đi!

Bôn Lôi Cái nói:

- Nghe nói lão tửu quý đã đem võ công chép thành cuốn sách nhỏ. Chuyện đó có thật không?

Hồ Lô Tẩu hỏi lại:

- Nếu có chuyện đó thì sao?

Bôn Lôi Cái đáp:

- Cuốn sách đó để đâu và lão định truyền cho ai? Nếu lão tiểu quý tìn nhiệm ta thì ta nhất định phụ trách làm thay cho lão được.

Hồ Lô Tẩu tức đày ruột, lão liêng cặp mắt hỏi:

- Lão bảo sao? Lão... lão... bảo lão phu chết trước một cái thầy thối tha chẳng?

Bôn Lôi Cái thản nhiên đáp:

- Tục ngữ đã có câu: “Trời nổi phong vân bất trắc, con người họa phúc khôn lường”. Cuộc tử sinh ai mà tiên liệu được? Phòng bị trước khi mưa vốn là việc hợp lý.

Hồ Lô Tẩu lại đảo mắt nhìn quanh rồi đột nhiên cười ha hả.

Bôn Lô Cái thủng thẳng hỏi:

- Có chuyện chi mà cười dữ vậy?

Hồ Lô Tẩu vẫn cười rộ đáp:

- Ta cười cái đui chó này mà không chia cho lão khiếu hóa thối tha một chút thì còn lắm chuyện rầy rà. Lại đây! Nhị nhất thêm tác ngũ. Mỗi người một nửa. Lão phu mua hết ba đồng sáu phân bạc. Nể tình bạn cũ chia cho một nửa. Đưa một đồng tám phân bạc đây.

Bôn Lô Cái cười thầm nghĩ bụng:

- Bảy phân bạc trong chóp mặt đã biến thành ba đồng sáu phân, ấy còn nể tình bằng hữu. Thật khó chơi quá!

Hồ Lô Tẩu vừa cười vừa thúc dục:

- Sao? Chê đắt chẳng? Nếu vậy lão khiếu hóa khỏi ăn và đừng trách ai. Bất luận kể niên canh hay vai vế, Nhạc Cửu Công này đều không phải kính biểu đâu nhé. Vền vện một đồng tám phân bạc đáng gì đâu mà để đồn đại ra ngoài thì khó nghe lắm phải không?

Bôn Lô Cái khế đằng háng hỏi:

- Vậy chúng ta theo quy cũ của các bậc già lão ngày trước được không?

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Đánh cá gì chứ?

Bôn Lô Cái đáp:

- Phải rồi. Người thua phải trả tiền. Kẻ thắng được ăn không.

Hồ Lô Tẩu nói:

- Chỉ cần đề tài cho công bằng là lão phu không phản đối.

Bôn Lôi Cái hỏi:

- Đánh cá với lão tửu quý mà không công bằng mà được ư?

Hồ Lô Tẩu nói:

- Được rồi! Bây giờ nói về chính đề.

Bôn Lôi Cái háng dặng hỏi:

- Ý lão cái muốn nói: Âu Dương Cốc này ở chốn giang hồ kiến thức rộng rãi hơn bọn lão tửu quý. Lão có chịu phục không?

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Giỡn hoài.

Bôn Lôi Cái hỏi:

- Đề đã ra rồi phải không?

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Đúng thế.

Bôn Lôi Cái nói:

- Được lắm. Lão cái đưa ra một người trước. Người này lão cái biết mà lão quý nhất định không hay.

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Hạng người này lão phu nói liền một hơi mười tên cũng được, tỷ như Trương Tam, Lý Tứ, Vương Nhị... lão có biết bọn họ là ai không?

Bôn Lôi Cái vội nói ngay:

- Không phải, không phải! Dĩ nhiên phải có hạn chế.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Hạn chế thế nào?

Bôn Lôi Cái đáp:

- Nhân vật đưa ra phải có chút tiếng tăm trên chốn giang hồ. Người ngoài ít lắm đã nghe nói đến danh tự.

Hồ Lô Tẩu chớp mắt hỏi:

- Nhân vật đó là ai?

Bôn Lô Cái đáp:

- Tiểu Ôn Thành Hồ Ngũ.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Tiểu Ôn Thành Hồ Ngũ ư?

Bôn Lô Cái mỉm cười hỏi:

- Sao? Chịu thua rồi chứ?

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Hãy khoan. Dù lão phu không quen biết người này, nhưng lão phu còn có cơ hội đưa ra người khác. Bây giờ phải biết rõ trên chốn giang hồ quả có nhân vật danh hiệu như vậy không đã.

Bôn Lô Cái hỏi:

- Lão có nghe nói tới Vu Thắc Đường bao giờ chưa?

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Lão nói đó là một người ngang hàng với Đường gia ở Tứ Xuyên mà thủ đoạn còn tàn độc hơn. Ngoại hiệu hắn là Đàm Tiểu Truy Hồn, nhưng tự xưng là Đàm Tiểu Thư Sinh chứ gì?

Bôn Lô Cái nói:

- Đúng rồi.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Chúng ta đang bàn về tên Tiểu Ôn Thành Hồ Ngũ, lão đưa Vu Thắc Đường ra làm chi?

Bôn Lô Cái đáp:

- Vì Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ là tam đồ đệ của Đàm Tiểu Truy Hồn Vưu Thắng Đường mà cũng là một tên đồ đệ đặc ý nhất của hắn.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Lão đã gặp tên tiểu tử đó chưa và gặp bao giờ?

Bôn Lôi Cái đáp:

- Vừa mới gặp đây.

Hồ Lô Tẩu nhảy bổ lên hỏi:

- Sao? Lão... lão bảo Hồ Ngũ là thằng lỏi vừa ở đây ra ư?

Bôn Lôi Cái cười đáp:

- Gã tiểu tử này còn kém sự phụ là trong lúc đàm tiếu gã không giết người được. Hừ hừ! Bây giờ đến lượt lão. Lão đưa nhân vật nào ra?

Hồ Lô Tẩu đang cầm cái đui chó nghiền răng liệng đi, nói:

- Đi.

Bôn Lôi Cái ngừng đầu lên hỏi:

- Đi đâu?

Hồ Lô Tẩu hần học đáp:

- Đi tìm thằng lỏi thói tha giết gã trước rồi hãy kiếm lão già.

Bôn Lôi Cái vươn tay ra chụp lấy bầu rượu ngửa cổ lên uống ừng ực mấy hơi liền.

Hồ Lô Tẩu xót dạ vội la lên:

- Này!... Này!... Uống ít chớ được không?

Bôn Lôi Cái đặt bầu xuống chùi mép cười hỏi:

- Lão nên biết bữa nay thiếu chút nữa là cái bầu rượu này về tay của lão khiếu

hóa.

Hồ Lô Tẩu đảo mắt nhìn quanh nói:

- Cái đó lão phu không cần biết. Lão uống rượu của ta thì phải làm việc cho ta. Bầu rượu của Nhạc Cửu Công không phải bất cứ ai cũng tùy tiện mò vào.

Bôn Lôi Cái dương mắt lên hỏi:

- Làm việc gì?

Hồ Lô Tẩu háng dặng đáp:

- Thằng lỏi kia có tật giật mình, đã đi chuyến này chắc không dám lộ diện công khai ở trong thành. Việc tìm người thì bọn khiêu hóa thối tha coi như trò đùa. Này này! Lão phu hạn cho lão khiêu hóa trong ba ngày phải phát động lực lượng phân đà mình đem đầu thằng lỏi đó đưa cho lão phu ngâm rượu.

Bôn Lôi Cái gật đầu nói:

- Việc này làm được.

Lão đặt bầu rượu xuống từ từ đứng dậy tựa hồ chuẩn bị ra đi.

Hồ Lô Tẩu thấy đối phương chẳng mặc cả chi hết nhận lời ngay, lại có ý hối hận, liền háng dặng nói gở:

- Rượu còn nhiều đấy. Uống thêm mấy hớp nữa được không?

Bôn Lôi Cái lắc đầu vươn vai tựa nói để mình nghe:

- Uống hai hớp rượu phải đi giết một người. Nếu uống hai hớp nữa... Ha ha!...

Hồ Lô Tẩu bẽn lễn cười đáp:

- Lão bằng hữu bắt tất phải nhận chân như vậy.

Bôn Lôi Cái nhìn ra chỗ khác bảo:

- Ai là bằng hữu của lão?

Hồ Lô Tẩu toét miệng cười đáp:

- Dĩ nhiên là Âu Dương huynh.

Bôn Lôi Cái khịt mũi hỏi:

- Lão bằng hữu ư? Ha ha! Nếu chúng ta là lão bằng hữu thật thì lão cái đã thức tỉnh lão một điều.

Hồ Lô Tẩu sửng sốt hỏi:

- Điều chi?

Bôn Lôi Cái cười lạt đáp:

- Thức tỉnh lão là đầu người cắt ra rồi không biết nói.

Hồ Lô Tẩu chớp mắt hỏi:

- Âu Dương huynh đừng nói giỡn được không? Đầu người chặt rồi được dĩ nhiên còn nói gì được nữa?

Bôn Lôi Cái háng dặng đáp:

- Vậy coi đó là câu chuyện giỡn chơi.

Dứt lời lão điểm trượng trúc xoay mình xuống đi ra cửa miếu.

Hồ Lô Tẩu đứng ngây người ra. Lão chớp mắt mấy cái dường như chợt nghĩ tới điều gì lão động dung chạy ra la gọi:

- Lão cái hãy khoan!

Bôn Lôi Cái quay lại hỏi:

- Lão hữu còn điều chi dặn bảo?

Hồ Lô Tẩu chạy lại hỏi:

- Ta hiểu ý câu nói của lão rồi.

Bôn Lôi Cái “Ừ” một tiếng hỏi:

- Nói giỡn thì còn ý tứ gì nữa?

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Đúng rồi. Vụ này Âu Dương huynh nói phải. Lão phu chẳng có ân oán gì với thầy trò nhà đó ở Sơn Tây. Chuyến này thẳng lỗi hạ độc tất chịu lời sai khiến của kẻ

khác. Nếu giết gã đi thì không tìm ra được chủ hung. Âu Dương huynh quả là hảo nhân đưa ra chủ ý cho lão phu. Sau khi xong việc,

lão phu mời Âu Dương huynh đi uống...

Bôn Lôi Cái háng dặng một tiếng từ từ ngừng đầu lên ngắt lời:

- Con người không khoan dung cho kẻ khác sống ở đời tất phải có lý do trọng đại. Lão cái hãy cảnh cáo lão tửu quý một câu: Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Có khi lão chưa tìm thấy thằng nhỏ kia thì cái đầu lão tửu quý đã mất rồi cũng chưa biết chừng.

Hồ Lô Tẩu trợn mắt lên hỏi:

- Lão muốn cho Nhạc Cửu Công này phải tìm nơi ẩn lánh thằng lỏi thối tha đó chăng?

Bôn Lôi Cái đáp:

- Trốn lánh dĩ nhiên không phải là biện pháp.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Thế thì...

Bôn Lôi Cái ngắt lời:

- Muốn cho đối phương yên tâm, lão nên chết thật cho họ coi.

Hồ Lô Tẩu nhảy bổ lên nói:

- Thúì lảm! Con người chết được mấy lần? Nhạc Cửu Công này mà không muốn sống nữa thì còn tìm lão khiêu hóa... À quên, xin lỗi. Lão phu đã hiểu ý Âu Dương huynh rồi. Tính khí của lão phu không thay đổi được. Xin Âu Dương huynh lượng thứ.

Bôn Lôi Cái lạnh lùng đáp:

- Thành lão bằng hữu thật rồi chứ?

Hồ Lô Tẩu buột miệng lại nói:

- Sau khi thành sự...

Bôn Lôi Cái hằm hằm nhìn lão, lấy trong bọc ra bình thuốc rồi nói:

- Cách sử dụng trò chơi này chắc lão tửu quý chẳng lạ gì nữa. Mặt mũi chân tay đổ thuốc rồi liền tím đen cả lại chẳng khác kẻ trúng độc. Nếu lão cái đoán không lầm thì trước khi trời tối chắc thằng lỏi

kia cho người đến quan sát. Ta mong lão tửu quý đừng phát ra tiếng thở.

Hồ Lô Tẩu vừa đón lấy bình thuốc thì một tên tiểu khiêu hóa từ ngoài chạy vào.

Bôn Lô Cái ngoảnh đầu ra quát hỏi:

- Việc chi mà hoang mang dữ vậy? Chạy thì chạy không chạy thì đứng lại. Mỗi ngày một không hiểu quy củ.

Tiểu khiêu hóa dập đầu xuống đất đáp:

- Đệ tử thật đáng chết.

Bôn Lô Cái trở vào Hồ Lô Tẩu nói:

- Vị này là Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công mà ta thường nhắc tới với các ngươi. Mau lại tham kiến Nhạc tiên bối đi.

Tiểu khiêu hóa lại dập đầu nói:

- Xin tham kiến Nhạc tiên bối.

Hồi 23

Nghe Tin Dữ Bôn Lôi Bờ Vía

Bôn Lôi Cái lại hỏi:

- Ai bảo người tới đây?

Tiểu khiếu hóa đứng ngay người lên thông tay đáp:

- Dương phân đà chúa sai đệ tử đến. Gia sư là Vương Cửu vừa báo cáo nói lão nhân gia vào thành rồi, và đoán là lão nhân gia ở đây, nên Dương phân đà chúa phái đệ tử đến mời lão nhân gia về phân đà ngay vì có một vị khách nhân mới tới.

Bôn Lôi Cái quay lại nhìn Hồ Lô Tẩu nói:

- Lão phu xin kiếu.

Dứt lời lão theo tên tiểu khiếu hóa đi ra ngoài miếu.

Bên này Hồ Lô Tẩu y kế hành động, bôi thuốc vào một mũi chân tay nằm thẳng căng trong đại điện.

Chiều trời mỗi lúc một tối đen, trên nóc tòa phá miếu đột nhiên một bóng người xuất hiện không một tiếng động.

Người này là một hán tử áo đen, cặp mắt lấp loáng ánh hàn quang, hành động rất mau lẹ và ra vẻ lén lút. Sau vai cài một thanh đơn đao.

Hắc y hán tử lướt tới nóc điện coi chẳng khác con chuột nửa đêm bò ra khỏi hang kiếm ăn. Gã lặng lẽ nằm yên một lúc đảo mắt nhìn quanh rồi nhảy xuống đại điện như mảnh lá rụng.

Gã nhón gót đi vào, một tay nắm độc đao, còn cách chỗ Hồ Lô Tẩu nằm chừng ba, bốn thước thì dừng lại ngắm nghĩa lão ra chiều thỏa mãn gật đầu rồi cúi xuống lượm cái đùi chó. Gã chỉ đầu ngón chân xuống nhảy vọt lên mắt hút vào trong bóng đêm.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, hắc y hán tử lại xuất hiện trong Thư phủ ở ngoài thành.

Hắc y hán tử vừa hạ mình xuống giữa sân, lập tức trong phòng có người hỏi rất

khẽ:

- Có phải Quý Ảnh Tử Tiêu huynh đấy không? Hắc y hán tử khẽ đáp:

- Chính là tiểu đệ.

Người trong phòng nói:

- Tiêu huynh phải một phen cực nhọc. Cứ vào đi. Trong nhà không có người ngoài.

Người hỏi câu vừa rồi là Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ. Ngoài ra còn chủ nhân nơi đây tên gọi Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên cùng hai vị tân khách Từ Dật Tiêu và Phương Chí Nghĩa.

Bọn Phong Vân Kiếm không kịp chờ Quý Ảnh Tử Tiêu Bát bước vào đã hỏi ngay:

- Thế nào?

Quý Ảnh Tử Tiêu Bát nhìn Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ chĩa ngón tay cái lên ca ngợi:

- Hồ lão ngũ của chúng ta giỏi lắm.

Phong Vân Kiếm tựa hồ trút được gánh nặng thở phào một cái, quay lại nhìn Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa nói:

- Đi kêu bọn nha đầu hâm cho Tiêu huynh một bình rượu.

Phương Chí Nghĩa đi rồi, Quý Ảnh Tử rút trong bọc ra cái đùi chó nói tiếp:

- Nhất thiết đúng như sự tiên liệu của Hồ huynh. Lão quý đó chết một cách yên ổn. Mặt mũi chân tay đều tím bầm...

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ vươn tay ra đón lấy cái đùi chó, xoay đi xoay lại nhìn kỹ, đột nhiên biến sắc buột miệng khẽ la:

- Nguy quá! Sự tình hỏng bét rồi.

Mọi người trong nhà nghe nói giật nảy mình.

Phong Vân Kiếm dương cặp mắt kinh ngạc hỏi:

- Chuyện chi hỏng bét?

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ đánh tay ra hiệu mọi người đừng lên tiếng rồi tung mình vọt đi như tên bắn ra ngoài phòng.

Quý Ảnh Tử Tiêu Bát cơ cảnh phi thường, lập tức thổi tắt đèn.

Phong Vân Kiếm chau mày rời khỏi chỗ ngồi đến trước cửa sổ, vén một góc rèm lên liếc mắt nhìn ra.

Dưới ánh trăng, Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ khác nào con mèo đang nhảy lui nhảy tới trước gian phòng tìm tòi một lúc rồi nhảy xuống sân chạy vào phòng.

Phong Vân Kiếm quay ra dùng phép truyền âm hỏi:

- Vừa rồi Hồ huynh nghe thấy tiếng động gì khác lạ?

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ thở dài đáp:

- Hãy thắp đèn lên rồi sẽ nói chuyện.

Quý Ảnh Tử Tiêu Bát quẹt lửa thắp đèn. Ngọn đèn dầu soi sáng căn phòng.

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ cầm lấy cái đui chó để trên ghế nhét vào tay Phong Vân Kiếm nói:

- Hộ tòa hãy coi cái này.

Phong Vân Kiếm cầm lấy đũa mắt nhìn, lộ vẻ băng khuôn ngưng đầu lên hỏi:

- Cái này... làm sao?

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Chỉ có Truy Thần Tán của gia sư và Mã Hồn Hương của Đường gia ở Tứ Xuyên là công hiệu bằng Kiến khiêu tỏa hầu. Lần này Hồ mỗ chỉ sử dụng Ngũ Độc Đoạn Mệnh Đơn thông thường của tệt sư

môn. Thứ Đoạt Mệnh đơn này đã không màu sắc lại chẳng có mùi vị. Phải là một đại hành gia mới phát hiện được. Nó cũng là một thứ dược vật lợi hại nhưng phải vào tới ruột gan mới phát sinh tác dụng. Hộ tòa coi cái đùi chó này hoàn toàn như cũ, chưa có một vết răng cắn vào.

Phong Vân Kiếm thộn mặt ra hồi lâu mới ngật ngừng nói:

- Theo ý Hồ huynh thì...

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ trầm giọng ngắt lời:

- Nếu Hồ mỗ đoán không lầm thì lão tửu quỷ lần này đã trá tử.

Quỷ Ảnh Tử Tiêu Bát xen vào:

- Nhưng...

Gã định nói: “Nhưng sao lại thế được? Hiển nhiên tiểu đệ đã nhìn thấy khắp mình hấn tím lại”. Song gã chợt nghĩ tới lúc đó gã chưa thám thính hơi thở Hồ Lô Tẩu cũng là chỗ sơ sót, nên dừng lại không nói nữa.

Nhàn Vân Khách Từ Dật Tiêu trầm ngâm nói:

- Hồ huynh cũng là tay sành sỏi về phương diện này, chúng ta có thể tin được, nhưng xét về tình lý Từ mỗ nhận ra có điều nghi vấn.

Phong Vân Kiếm nghe Từ Dật Tiêu nói vậy, quay ra hỏi:

- Ủa! Từ huynh có điều chi ngờ vực?

Nhàn Vân Khách Từ Dật Tiêu đáp:

- Hồ huynh cho là lão tửu quỷ trá tử chẳng phải không có thể. Có điều Từ mỗ nghĩ không ra lão trá tử để làm gì? Theo nhận xét của Từ mỗ nếu quả lão quỷ đó đã khám phá ra thân thể Từ mỗ thì Hồ huynh khó lòng sống sót để chạy ra khỏi cửa miếu.

Phong Vân Kiếm vỗ tay nói:

- Phải rồi điểm này quả nhiên cần phải suy luận. Lão quỷ đó trước nay độ lượng hẹp hòi, có thù là báo, ai cũng hiểu rõ. Hấn mà biết người...

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ ngừng đầu lên lạnh lùng ngắt lời:

- Hộ tòa có nghĩ tới vừa rồi Hồ mỗ tại sao đột nhiên chạy đi ngay.

Phong Vân Kiếm và Quỷ Ảnh Tử cũng lộ vẻ hồi hộp lo âu.

Không ai nói gì nữa, trong nhà yên lặng như tờ. Thỉnh thoảng gió lạnh từng cơn thổi lùa vào khe cửa rào rào tựa quỷ khí âm thầm...

Mãi đến lúc Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa bưng mâm đồ ăn vào mới phá tan bầu không khí tịch mịch.

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ háng dặng một tiếng nói tiếp:

- Sự thật đã rõ ràng. Lão quỷ đó sở dĩ trá tử chắc là để tìm cho ra người chủ sử đứng ở phía sau. Khinh công của Tiêu lão bát ta có thể tin nhiệm được. Trong vòng năm ba bữa hoặc giả ta được bình yên vô sự, nhưng còn ngày lão quỷ đó chưa đi vẫn có thể xảy ra hậu họa ngày đó.

Phong Vân Kiếm xoay lại hỏi:

- Vậy theo ý Hồ huynh thì vụ này nên làm thế nào cho được an toàn?

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ ngẫm nghĩ đáp:

- Bất luận vì việc công hay việc tư Hồ mỗ đều muốn tìm cơ hội để thử lại thủ cước. Hộ tòa là đầu não ở Đồng Quan dĩ nhiên phải tính đường lối khác. Hộ tòa đã hỏi Hồ mỗ vụ này nên thế nào thì Hồ mỗ xin thừa thân phận của hộ tòa chẳng sớm thì muộn cũng tiết lộ. Lão quỷ đó công lực kinh người mà trong bản bang từ Huỳnh y hộ pháp trở xuống không một nhân vật nào làm gì được hắn. Vậy hộ tòa vẫn phải thân hành xuất mã mới được.

Phong Vân Kiếm gật đầu đáp:

- Đành phải thế vậy.

Lão quay sang bảo Quỷ Ảnh Tử Tiêu Bát nói:

- Vẫn phiền Tiêu huynh để đến hành tung của lão tửu quỷ. Còn gã tiểu tử Lệnh Hồ Bình không chừng hai bữa nữa trở về rồi. Tiêu

huynh được tin tức gì cứ báo cho Trúc Lưu Tử là được.

Hai bữa không chừng Lệnh Hồ Bình trở về rồi?

Phong Vân Kiếm mà biết sự thực tất nhiên ngoài sự kinh hãi còn phải phì cười, vì chuyện này Lệnh Hồ Bình cũng chơi trò hoàn toàn giống lão. Chàng giả vờ đi Lam Điền mà sự thực chẳng ai dời khỏi Đồng Quan.

Đêm hôm ấy chàng lấy tư cách là Cẩm Y hộ pháp ở Long Hồ bang thống lãnh bọn ngưu quỷ xà thần bí mật hội họp ở bên trong thì đồng thời ngoài cửa bắc cũng cử hành một cuộc hội yến trong tòa phế miếu của Lý thị mang tên là quỷ trạch ở bên sông Hoàng Hà.

Đối với đệ tử Cái Bang, cuộc hội kiến này trước nay chưa từng có. Đệ tử Cái Bang dùng nút áo để phân biệt cao thấp.

Bang chúa chín nút ở địa vị tối cao.

Dưới Bang chúa cứ theo thứ tự mà tính. Trưởng lão bảy nút. Các đường chúa trong tổng đàn năm nút. các đường hộ pháp bốn nút. Phân đà chúa ba nút. Những Cái tử ở phân đà hai nút hoặc một nút. Hễ đệ tử nào mới nhập môn chưa được đủ năm điều kêu bằng Bạch y cái tức là không có nút.

Trong Cái Bang hạng tám nút và sáu nút vĩnh viễn chỉ có hai người và giữ địa vị đặc biệt.

Người sáu nút ở dưới trưởng lão, trên đường chúa, kêu bằng Pháp cái. Người tám nút là kẻ thừa kế Bang chúa gọi là Hậu cái.

Hậu cái do Bang chúa lựa chọn trong bọn đệ tử từ năm nút trở lên, phải có một võ công kiệt xuất lại đủ tài năng lãnh đạo. Lúc lên ngôi Bang chúa phải được toàn thể trưởng lão đồng ý. Các trưởng lão phụ trách việc an ninh cho Hậu cái. Hậu cái ít tiếp xúc với bên ngoài. Ngay đệ tử trong bang cũng ít biết ai là Hậu cái.

Pháp cái lựa trong những đệ tử từ một nút trở lên. Có khi trưởng lão bảy nút cũng được lựa chọn. Nhất kết cái sau khi được lựa chọn làm Pháp cái là thăng lên năm bậc, nhưng Thất kết trưởng lão được lựa chọn rồi địa vị sẽ ra sao? Dĩ nhiên đổi làm Lục kết đệ tử.

Có điều trưởng lão được chọn lựa lại là một sự rất quang vinh. Cái Bang đệ tử chỉ cần hành động mực thước, quyết chí tiến thủ là có ngày hy vọng thăng lên trưởng lão, còn muốn trúng tuyển vào Pháp cái không phải chuyện dễ dàng. Điều kiện tuyển lựa làm Pháp cái còn nghiêm ngặt hơn cả Hậu cái.

Muốn được trúng tuyển là Pháp cái thì những chi tiết dưới đây không được khiếm khuyết một điểm nào:

- Phải thông hiểu quy cũ trong bang, biết rõ tình hình bản bang.
- Phải có đầu óc bình tĩnh, xử vụ phân minh.
- Phải chí công vô tư, không sợ cường quyền.
- Mặt mũi nghiêm khắc như Diêm Vương mà lòng dạ nhân từ như Bồ Tát.

Trong Cái Bang khó nhất là trúng tuyển vào ngôi Pháp cái, được người kính trọng nhất cũng là Pháp cái.

Một tên đệ tử nghe nói đến danh Pháp cái còn sợ hãi hơn là nghe danh từ Bang chúa. Cái đó đủ biết quyền uy của Pháp cái lớn đến thế nào!

Đây là nói về những chi tiết các chức phận nội bộ trong Cái Bang, một bang hội lớn nhất võ lâm.

Đêm nay ở trong phân đà Đồng Quan của Cái Bang mở trường hội yến có thể nói là đặc biệt trước nay chưa từng có, vì Cái Bang coi trọng hình thức. Những đệ tử hơn kém nhau trong hai nút không được ngồi ngang hàng.

Lệnh Hồ Bình phá bỏ thể lệ, không phân địa vị cao thấp.

Chẳng hiểu Lãng Đãng công tử cố ý muốn làm trò vui nhộn hay chàng nhận ra nội quy của bang này không hợp nhân tình. Chàng mời một vị phân đà chúa ba nút ngồi vào hàng ghế đầu còn thì kéo bừa cả thầy trò Lãn Trùng Vương Cửu và Tiểu Hồ Tử ngồi lẫn lộn.

Cặp thầy trò Vương Cửu thì đồ đệ là Bạch y đệ tử, sư phụ là Nhất kết chi mục ngồi chung bàn với trưởng lão bảy nút. Ngoài Lãng

Đãng công tử, còn ai dám sắp đặt như vậy?

Trên tiệc trừ chủ khách Lệnh Hồ Bình, còn một vị bồi khách là Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công.

Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công ngồi vào bàn rồi, miệng leo lẻo không lúc nào dừng lại. Tuy đồ ăn đầy bàn, rượu cũng ba hũ Trạng Nguyên Hồng mà lão cũng không quên nhắc tới cái đùi chó tằm ngũ vị hương trong tòa phá miếu.

Lão làng nhàn nhàn đòi Bôn Lôi Cái phải bồi thường cho chiếc đùi chó khác.

Bôn Lôi Cái cười chứ không nói gì.

Lệnh Hồ Bình háng dặng lên tiếng:

- Bản công tử đã nghĩ ra được biện pháp và nói dùm Âu Dương trưởng lão.

Hồ Lô Tẩu “ủa” một tiếng giục:

- Công tử thử nói nghe.

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng đáp:

- Nếu các hạ vui lòng thủ tiêu lời hứa của Âu Dương trưởng lão, khỏi phải giúp các hạ kiếm Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ là bản công tử dám vỗ ngực bảo đảm một ngày gần đây mời các hạ đi nếm món ăn ngon hơn cả đùi chó tằm ngũ vị hương.

Mọi người nghe nói không khỏi ôm bụng mà cười.

Hồ Lô Tẩu trợn mắt lên hỏi:

- Gã tiểu tử kia! Sao dám...

Lệnh Hồ Bình khoát tay cản lại nói tiếp:

- Có người đang từ bên này đi tới dường như là đệ tử Cái Bang, nhưng cước bộ trầm trọng lật đật, không chừng đã xảy ra chuyện gì.

Mọi người đều nín thở lắng tai nghe quả nhiên có tiếng chân đi tới.

Sau một lúc một cái mục hai nút đẩy cửa bước vào, tay cầm một cuộn giấy vàng, thái độ rất hoang mang.

Cuộn giấy nhỏ xíu vừa ngó thấy đã nhận ra phi cấp đưa tới.

Theo luật Cái Bang thì đệ tử từ năm nút trở lên mới được dùng giấy vàng viết thơ. Bôn Lô Cái ngó tới màu giấy đã lộ vẻ kinh dị.

Tên cái mục kia theo thể lệ trong bang đưa cuộn giấy vàng cho phân đà chúa trước, rồi phân đà chúa mới chuyển cho Bôn Lô Cái. Cuộn giấy vàng hiển nhiên chỉ có mấy chữ. Bôn Lô Cái mở ra đảo mắt nhìn qua một cái bóng mặt xám như tro tàn.

Hồ Lô Tẩu chớp mắt hỏi:

- Có phải ở tổng đà đưa tới không?

Bôn Lô Cái chẳng nói gì, chỉ bưng chén rượu trước mặt đưa lên miệng uống không còn một giọt.

Trên tiệc, phân đà chúa, thầy trò Lãn Trùng Cương Cửu, và tên cái mục hai nút đưa thơ thấy tình trạng này liền lục tục rút lui.

Bôn Lô Cái chờ trong gác chỉ còn lại ba người mới cất tiếng run run khẽ nói:

- Hậu cái của bản bang đột nhiên mất tích...

Lệnh Hồ Bình và Hồ Lô Tẩu nghe nói không khỏi sửng sốt.

Bôn Lô Cái gượng cười thờ dài nói tiếp:

- Bọn lão khiêu hóa mang bảy nút phen này chắc phải hết thời.

Lệnh Hồ Bình và Hồ Lô Tẩu tuy hiểu rõ giọng nói của kim trượng trưởng lão bảy nút trong bang phụ trách vụ bảo vệ an toàn cho Hậu cái. Nay Hậu cái đột nhiên mất tích thì những nhân vật phụ trách bảo vệ được tin này phải khủng khiếp đến chừng nào.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ một lát ngừng đầu lên hỏi:

- Vị Hậu cái của Cái Bang bình sinh có những đặc điểm gì, trưởng lão cho hay được chăng?

Bôn Lô Cái đáp:

- Hậu cái của tề bang Thượng Quan Thu Nhân, ngoại hiệu là Thiết Cốt Cái, trước kia là một đệ tử năm nút...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Y làm đường chủ phải không?

Bôn Lôi Cái đáp:

- Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ở đường nào?

Bôn Lôi Cái đáp:

- Giảng Võ đường.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Năm nay bao nhiêu tuổi?

Bôn Lôi Cái đáp:

- Đại khái ngoài bốn chục.

Lệnh Hồ Bình giục:

- Trưởng lão nói nốt đi.

Bôn Lôi Cái nói tiếp:

- Trên ba chục năm trước, một nhà phú hộ ở Nam Dương, gia tài cự vạn, chỉ sinh hạ được một trai. Lão viên ngoại tha thiết mong con thành đạt, dạy dỗ rất nghiêm khắc. Năm ấy một đêm mùa đông cậu con đọc sách mệt quá đánh đổ gậy nên hỏa hoạn...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Sau đó Thượng Quan công tử vì gia đạo suy vi lưu lạc làm khất cái phải không?

Bôn Lôi Cái đáp:

- Ngày ấy tuy Thượng Quan công tử gặp hoạn nạn, vẫn có thể nương tựa vào bạn hữu thân thích, nhưng y nhất tâm khuynh hướng

sống cuộc đời bốn biển là nhà...

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Thảo nào y mới bốn chục tuổi đã đương nổi chức đường chúa Giảng Võ đường rồi sau cùng được tuyển làm Hậu cái, thành nhân vật thừa kế của Cái Bang.

Bôn Lôi Cái thở dài đáp:

- Thành thực mà nói thì vị Hậu cái này quả là một nhân tài khó kiếm. Võ công y đã cao cường lại cơ mưu quyết toán, khó lòng tìm ra được khuyết điểm.

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm hỏi:

- Một nhân vật nhân tài như vậy đối với Cái Bang dĩ nhiên chẳng còn điều chi dị nghị, nhưng đối nội là một việc, đối ngoại là việc khác. Trong thời gian y gánh trách nhiệm đường chúa Giảng Võ đường, trưởng lão có biết y đã gây hiềm khích gì với người ngoài không?

Bôn Lôi Cái đáp:

- Không có đâu.

Lệnh Hồ Bình mím môi suy nghĩ, sau ngừng đầu lên nghiêm nghị hỏi:

- Tại hạ có điều kiến nghị, chưa hiểu trưởng lão tín nhiệm được chăng?

Bôn Lôi Cái đáp:

- Lão cái ruột gan bồi rối, đệ đài có cao kiến gì cứ nói ra. Nếu lão cái đủ năng lực là tuân mệnh ngay.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Vãn bối quyết định ở lại Đồng Quan mười bữa. Vãn bối hy vọng trong khoảng thời gian này trưởng lão do thám được địa điểm và thời gian mất tích của vị Hậu cái đó nói cho vãn bối hay. Vãn bối tạm đặt ra một thời hạn ba tháng mà không xảy chuyện bất ngờ thì có thể tìm được manh mối nếu y còn sống ở nhân gian.

Bôn Lôi Cái hỏi:

- Lần này đệ đài cho người kêu lão cái từ Hán Trung trở về nói là có việc khẩn yếu cần thương lượng. Xin hỏi việc đó là việc gì?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Hiện giờ chuyện đó không khẩn yếu nữa.

Bôn Lôi Cái chau mày hỏi:

- Nhân việc bản bang phát sinh biến cố, đệ đài gác công việc của mình lại để mạo hiểm cho bản bang thì lão cái yên lòng thế nào được.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Sao trưởng lão biết văn bối không tư tâm? Bề ngoài là tìm kiếm Hậu cái cho quý bang mà thực tế là xử trí công việc của văn bối?

Bôn Lôi Cái gục gặc cái đầu nói:

- Đây chẳng qua là đệ đài muốn giải thích cho lão cái yên tâm. Đệ đài dư lực để xử trí việc riêng của mình, chẳng cần phải mượn duyên cơ nào khác, nay đệ đài coi trọng lão cái thì lão cái cũng phải có lập trường của mình. Mong rằng đệ đài thành thực cho hay. Bất luận việc gì bản bang cũng xin ra sức, nếu làm không nổi lại là chuyện khác.

Lệnh Hồ Bình nâng chung rượu lên cười nói:

- Việc chính bàn tới đây là thôi. Chúng ta uống rượu đi.

Hồ Lô Tẩu đưa tay ra cản lại nói:

- Hãy khoan!

Lệnh Hồ Bình quay lại cười nói:

- Phải chăng các hạ chê chung nhỏ quá? Hay là còn chuyện gì khác để trợ hứng.

Hồ Lô Tẩu đảo cặp mắt đáp:

- Âu Dương Cốc tuy là trưởng lão bảy nút ở Cái Bang nhưng đối với Lệnh Hồ lão đệ hãy còn kém Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công này nhiều. Lão đệ vì Cái Bang ra sức như vậy, chẳng lẽ lại không giúp ý kiến Hồ Lô Tẩu?

Lệnh Hồ Bình nói:

- Chủ ý của lão tiên bối tại hạ nghĩ ra rồi.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Ô hay! Chú nhỏ kia! Chú muốn phản ta chẳng? Ngày trước Nhạc Cửu Công này đến làm tân khách ở Kỳ Sĩ Bảo...

Lệnh Hồ Bình xua tay ngắt lời:

- Đủ rồi! Đủ rồi!

Hồ Lô Tẩu ngồi xuống dựng mặt lên nói:

- Tiểu tử phải đứng đắn lại tìm chủ ý cho lão phu.

Lệnh Hồ Bình đang cười trở lại nghiêm nghị nói:

- Đây là chuyện đứng đắn. Lão gia hãy đổ đầy rượu vào hồ lô rồi đi Lạc Dương ngay đêm nay để trợ lực cho Kim Tiêu Nho Hiệp vừa rời khỏi nơi đây, vì phân đàn Kim Liệt Tinh ở Lạc Dương đã dám oa tàng món hoàng kim đó tất nhiên không phải hạng tầm thường. Chúng ta cùng Tôn đại hiệp chưa chắc là đối thủ của hắn. Món hoàng kim đó mà lấy lại được thì có thể cứu sống khá nhiều tánh mạng, làm nên một việc đại công đức. Mong rằng lão tiên bối đừng từ chối.

Hồ Lô Tẩu chớp mắt một cái hỏi:

- Vụ này ra làm sao?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

- Sao? Tại hạ nói không đủ rõ hay là còn có chỗ nào làm lỗi?

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Tiểu tử thử nghĩ coi. Lão phu muốn người tìm quyết định dùm, không ngờ người lại phản pháo, sai lão phu làm một sứ mạng.

Lệnh Hồ Bình xoa tay ngắt lời:

- Nếu vậy lão tiên bối hãy nghe tiểu tử một điều. Tiên bối đã muốn tiểu tử quyết định dùm thì đây là một phen đổi chác.

Hồi 24

Thư Khiếu Thiên Âm Hại Lệnh Hồ Bình

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vì tại hạ có bắt được Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ cho tiền bối, cũng chẳng hề bức bách gã đưa tên người chủ sử ra.

Hồ Lô Tẩu lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình nhìn Bôn Lôi Cái đáp:

- Tiền bối thử hỏi Âu Dương trưởng lão coi, hoặc giả trưởng lão cho tiền bối hay vì lý do gì.

Hồ Lô Tẩu quả nhiên quay sang hỏi Bôn Lôi Cái:

- Này lão hóa tử? Gã có biết lão hóa tử này bán “món thuốc” gì không?

Bôn Lôi Cái ngẫm nghĩ rồi ngừng đầu lên ngàn ngại hỏi lại:

- Phải chăng lão đệ muốn nói nhân vật sai khiến Tiểu Ôn Thần hạ độc là ai? Lão đệ không hỏi cũng đã biết rồi?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Hồ Lô Tẩu nhảy bổ lên hỏi:

- Thế thì sao thẳng lời lại không nói huých toẹt ra?

Lệnh Hồ Bình thản nhiên đáp:

- Nếu nói được thì tại hạ nói rồi.

Bôn Lôi Cái chú ý nhìn chàng hỏi:

- Lão đệ không chịu nói ra phải chăng vì người chủ sử võ công quá cao, thân thể hiển hách, nói ra cũng chẳng làm gì được?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm hiện nay, vẫn bói chưa tìm được nhân vật mà Hồ Lô Tẩu thêm vào Bôn Lôi Cái và Lãng Đãng công tử lại không đối phó nổi.

Bôn Lôi Cái nghi ngờ hỏi:

- Thế thì...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Chỉ vì sự an toàn cho vị Hậu cái kia của Cái Bang.

Bôn Lôi Cái và Hồ Lô Tẩu nghe nói đều ngẩn mặt ra.

Hồ Lô Tẩu lại hỏi:

- Lão đệ... lão đệ muốn nói hai vụ này đều là kiệt tác của một người ư?

Lệnh Hồ Bình gượng cười nâng chung rượu lên nói:

- Nào! Chúng ta uống rượu đi. Uống hết chung rượu này rồi, chúng ta chia tay. Ngày sau còn tái hội nữa hay không là trông vào vận khí.

Hai hôm sau, Lệnh Hồ Bình trở về Thư phủ mặt mũi đầy vẻ phong trần.

Nhàn Vân Khách Từ Dật Tiêu và Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa được tin ra đón tiếp, đồng thời dặn gia đình bày tiệc tẩy trần.

Lệnh Hồ Bình nhìn hai người hỏi:

- Thư lão tiên bói đã về chưa?

Từ Dật Tiêu đáp:

- Chưa, nhưng cũng sắp về tới.

Phương Chí Nghĩa nói:

- Lão Từ ở đây bồi tiếp công tử một lúc, tại hạ ra phía sau mời các vị...

Hắn vào mật thất hỏi Phong Vân Kiếm:

- Gã tiểu tử đó về rồi. Hộ tòa định xử trí thế nào?

Phong Vân Kiếm trầm ngâm đáp:

- Hồ Lô Tẩu hai bữa nay đột nhiên mất biến, sự tình dường như càng ngày càng nghiêm trọng. Lưu gã này lại thật là phiền. Lão phu định...

Phương Chí Nghĩa nói nhỏ ngắt lời:

- Có nên đi kiếm Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ đến không?

Phong Vân Kiếm gật đầu đáp:

- Phải rồi. Nhưng hành động phải coi chừng. Thằng lỏi này quỷ quái lắm. Gã mà biết ra thì khó bề thu thập. Tiết trời giá lạnh, gã rất thích món Can Ty Thang Nhị. Người dặn Hồ lão ngũ hạ “thủ cước” vào món đó.

Phương Chí Nghĩa dạ một tiếng trở gót toan đi.

Phong Vân Kiếm đảo mắt nhìn quanh đột nhiên cản lại nói:

- Hãy khoan!

Phương Chí Nghĩa quay lại hỏi:

- Hộ tòa còn điều chi dạy bảo?

Phong Vân Kiếm trầm ngâm đáp:

- Món Can Ty Thang Nhị làm nhiều một chút. Chờ thằng lỏi rượu ngà ngà rồi hãy thêm phần hạ độc vào. Làm như vậy kín đáo hơn.

Phù Bình Sinh gật đầu đáp:

- Hộ tòa quả nhiên tâm tư cẩn mật. Làm thế ổn hơn nhiều.

Trong tòa lầu ấm áp, Nhàn Vân Khách Phù Bình Sinh bồi tiếp Lệnh Hồ Bình vừa ăn uống vừa nói chuyện, hai gã hỏi thử:

- Công tử chuyến này đi Lam Điền có được tin gì về Thất nghĩa bị hại không?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Tuyệt không tìm ra dấu vết chi hết.

Hai gã nghe nói khác nào được uống định tâm hoàn, trút bỏ khối đá đè nặng trong lòng.

Lệnh Hồ Bình chau mày nói tiếp:

- Chỉ phong thanh Thất huynh đệ dường như chết về tay bọn áo lam che mặt mà không rõ lai lịch. Thuyết này chưa chắc đã đúng.

Chàng hơi hột thêm vào câu sau cùng khiến cho Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh bở vía, vì bọn Lam y hộ pháp đã hạ thủ Lam Điền Thất Nghĩa. Lam y hộ pháp giữ địa vị rất cao trong Long Hồ Bang. Thân thủ họ không phải tầm thường. Đáng lý sau khi xong việc không nên để vết tích lại mới phải. Chẳng hiểu tin này Lệnh Hồ Bình nghe được ở đâu?

May cho hai gã đều tin rằng chàng không thể sống sót để dòi khỏi Thư phủ nên trong lòng kinh hãi mà không để lộ ra ngoài mặt.

Nhàn Vân Khách giả vờ ủa một tiếng hỏi:

- Bọn người áo lam che mặt ư?

Lệnh Hồ Bình nhún vai đáp:

- Cái đó có quan hệ gì? Những nhân vật hắc đạo trong khi hành động mặc y phục dạ hành không ngoài những màu vàng, lam, xanh, đen. Người ta nói áo gấm đi đêm chỉ là nói giỡn mà thôi. Dĩ nhiên chẳng ai mặc áo gấm đi làm chuyện này. Vậy thì tin tức đó có cũng như không. Nào! Chúng ta uống rượu đi. Chẳng nói chuyện đó nữa.

Dứt lời chàng bưng chung rượu trước mặt ngửa cổ uống cạn sạch.

Hai gã Từ, Phương tuy cũng cạn chung nhưng chẳng biết mùi vị gì.

Bọn chúng thấy Lệnh Hồ Bình đưa ra những màu vàng, lam, xanh, đen đã đành, nhưng sau cùng lại thêm vào hai chữ “áo gấm” tức là đủ hết năm màu của hộ pháp. Kể nói vô tình nhưng người nghe để ý.

Tên gia đình rót rượu cho Lệnh Hồ Bình, người hấn che lấp thị tuyến của chàng một chút, Nhàn Vân Khách thừa cơ đưa mắt ra hiệu cho

Phù Bình Sinh có ý hỏi: Vừa rồi đi xin chỉ thị kết quả ra sao? Có động thủ thì lẹ lên hay hơn.

Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa khẽ gật đầu. Khỏe mắt gã tựa hồ bảo bạn cứ yên tâm. Hộ tòa đã sắp đặt ổn thỏa và sẽ được coi gã tiểu tử này đi vào kết quả mong muốn.

Nhàn Vân Khách thấy Phù Bình Sinh ra hiệu mắt, liền thêm phần gan dạ. Gã giả vờ động tính hiếu kỳ hỏi:

- Tin tức này công tử nghe được ở đâu?

Gã chắc mẫm Lệnh Hồ Bình không trả lời câu hỏi này, ai ngờ chàng chẳng nghĩ ngợi gì đáp ngay:

Đêm qua ở trong tiệm rượu nhỏ tại Vị Nam lại gặp lão tửu quý chính miệng lão nói ra.

Nhàn Vân Khách sửng sốt hỏi:

- Hồ Lô Tẩu ư?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Phải rồi. Lão tửu quý này còn muốn kiếm chút tiền ở nơi bản công tử, nhưng bản công tử làm cho lão thất vọng, chẳng kiếm chút tiện nghi nào.

Nhàn Vân Khách ra chiều hứng thú cười hỏi:

- Lão quý đó bảo sao?

Lệnh Hồ Bình uống một hớp rượu rồi đáp:

- Lão vẫn theo phương pháp cũ hỏi bản công tử có muốn chịu mất mấy chục lượng bạc để đổi lấy tin tức liên quan đến sự lợi hại bản thân không?

Bản công tử liền đáp: Tin tức của các hạ thì các hạ giữ lấy. Tiền bạc của bản công tử, cũng giữ lại để uống rượu.

Hai gã Từ, Phương nổi lên tràng cười khanh khách.

Sự thực câu chuyện này đáng làm cho hai gã khoan khoái, vì hai gã biết, Hồ Lô Tẩu đã hỏi được ở nơi Động Đình Ngũ Sát

nhiều chuyện bí mật liên quan đến Long Hồ Bang. Lần này Lãng Đãng công tử không chịu đầu hàng lão tửu quỷ là một điều đại hạnh.

Đồng thời lúc này hai gã hận mình chẳng thể chia ra một tên đi báo cáo tin tức Hồ Lô Tẩu xuất hiện ở Vị Nam cho Phong Vân Kiếm hay. Lão tửu quỷ tuy ham rượu chè nhưng không chịu hồ đồ. Lão có mối giao tình với lão bảo chúa ở Kỳ Sĩ Bảo. Khi đó đi sai một nước cờ là thua cả bàn, muốn cứu vãn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng hai gã biết tìm cách gì để rời khỏi bàn tiệc?

Lệnh Hồ Bình cười ngất một lúc rồi nói tiếp:

Lão tửu quỷ thấy bản công tử không chịu mắc bẫy còn ra chiều tức tối bảo bản công tử sẽ phải hối hận. Lệnh Hồ nghĩ lui nghĩ tới mà thủy chung không nghĩ ra được điều chi phải hối hận. Chà chà?

Phù Bình Sinh vừa cười vừa theo hùa:

- Quả là thú thiệt!

Gã cầm đũa dí vào đĩa Can ty thang nhị.

Mục đích duy nhất của gã vốn là ở chỗ đó. Đĩa Can ty thang nhị ăn chóng hết lắm, đĩa khác đi vào chỉ mong cho Lệnh Hồ Bình ăn mấy miếng là xong đời.

Lại nghe Lệnh Hồ Bình vừa cười vừa nói tiếp:

- Lão tửu quỷ đùa cợt phong trần chuyên đi chinh người làm vui. Lần này lão mắc bẫy bản công tử mà lão lại không hay.

Nhàn Vân Khách sững sốt hỏi:

- Công tử nói vậy là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Bình gắp một miếng Can Ty Thang Nhị vừa ăn vừa cười nói:

- Bản công tử vô cớ mắc tội oan về vụ công án Lam Điền, có miệng không đủ chối cãi. Lão quỷ tưởng đã đưa tin tức báo cho bản công tử dĩ nhiên lão biết sự việc không phải bản công tử gây ra. Ruột lão thẳng như ruột ngựa. Có câu gì dóc ra hết. Thậm chí lão chuẩn bị

kinh động đến bốn vị kỳ sĩ bản bảo thì bản công tử còn lo gì không gỡ được tám thân trong trắng? Bây giờ hai vị hiểu rồi chứ? Bản công tử tỏ ra không cần đến lão là để lão tức mình đưa tin tức báo cáo vào Kỳ Sĩ Bảo.

Nhàn Vân Khách gật đầu lia lịa bảo:

- Chủ ý này hay thiệt, bốn vị kỳ sĩ ở quý bảo mà ra mặt thì lo gì vụ án kia không khám phá được?

Lệnh Hồ Bình đột nhiên nhìn hai gã nói:

- Nhị vị Từ, Phương chắc chưa gặp bốn vị kỳ sĩ ở tề bảo?

Hai gã Từ, Phương không khỏi chấn động tinh thần vì đã được nghe Thượng Nguyên Dương, Phùng Giai Vận và Thiềm Thế Quang nói: “Lãng Đãng công tử ghét kẻ

nào đề cập tới Kỳ Sĩ Bảo trước mặt chàng. Bữa nay chính chàng lại bàn tới khiến hai gã mừng rỡ vô cùng.”

Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa cầm đôi đĩa đựng vào đĩa Can ty thang nhị đột nhiên rút về. Gã phát giác kế hoạch này nên sửa đổi.

Nhàn Vân Khách làm bộ nịnh hót bảo:

- Công tử đừng nói giỡn nữa, bốn vị kỳ sĩ ở quý bảo bọn tại hạ đến danh tính còn không biết, làm gì có vinh hạnh được gặp mặt.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Đúng thế thật. Nhiều người ngưỡng mộ đại danh của bốn kỳ sĩ trong tề bảo vẫn ân hận không có cơ duyên gặp mặt.

Nhàn Vân Khách thừa cơ hội nói:

- Bốn vị kỳ sĩ đó cách xưng hô thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Người ta thường kêu bằng Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần, Đinh Mão. Còn tên thật là Từ Đồ Đình, Tôn Tử Minh, Thượng Quan Lượng, Cao Quảng Hiên.

Hai gã Từ, Phương đưa mắt cho nhau nhớ lấy bốn tên này.

- Còn nơi xuất thân và võ công của bốn vị kỳ sĩ thì câu chuyện khá dài. Bốn vị đại gia này cơ hồ không một vị đại gia nào...

Hai gã Từ, Phương ngưng thần nín thở, không dám xen vào.

Ai ngờ Lệnh Hồ Bình bưng chung rượu lên nói tiếp:

- Này này! Uống rượu đi chứ, mấy bữa nay chạy ngược chạy xuôi chưa được uống bữa nào khoan khoái. Những chuyện liên quan đến bốn vị kỳ sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo để hôm nào tìm nơi thanh tĩnh sẽ bàn. Bây giờ chúng ta hãy uống rượu đã. Bản công tử kính mời hai vị cạn chung.

Hai gã Từ, Phương tuy rất là thất vọng mà không sao được, đành bồi tiếp chàng uống cạn chung rượu.

Lệnh Hồ Bình lại cầm chung rượu lên mời:

- Này này! Dừng đi chứ! Món Can ty thang nhị tuyệt hảo.

Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa thấy đĩa Can ty thang nhị không còn mấy, gã sợ gia đình lấy thêm một đĩa chất độc đưa vào, liền đứng dậy nói:

- Để tiểu đệ xuống nói chúng làm thêm một phần.

Lệnh Hồ Bình chấp tay cảm tạ nói:

- Thật làm phiền Phương huynh.

Phù Bình Sinh dời khỏi Hoãn Các chạy một mạch vào nội viện nhìn Phong Vân Kiếm vừa thở vừa nói:

- Sự tình phát sinh biến hóa. Thằng lỏi đó... hãy tạm thời lưu lại. Tiểu nhân cùng lão Từ... không ngờ thằng lỏi... đột nhiên... đột nhiên...

Phong Vân Kiếm ngồi thẳng lên hỏi:

- Đột nhiên làm sao?

Phù Bình Sinh cao hứng đáp:

- Gã tiểu tử nhân lúc tửu hứng đã nói... nói họ tên bốn kỳ sĩ. Gã còn hện... hai ngày nữa sẽ cho biết...

Phong Vân Kiếm không chờ được hỏi ngay:

- Cho hay chuyện gì?

Phù Bình Sinh khẽ đáp:

- Cho bọn thuộc hạ hay nơi xuất thân cùng võ công của bọn kỳ sĩ.

Phong Vân Kiếm bán tín bán nghi hỏi:

- Có chuyện đó thật ư?

Phù Bình Sinh hạ thấp giọng xuống đáp:

- Đúng cả mười phần.

Phong Vân Kiếm trầm ngâm nói:

- Đã thế thì không nên hấp tấp. Người cứ ra bồi tiếp gã chỉ cần để ý giữ gã lại và phải ghi nhớ đừng có nóng nảy.

Phù Bình Sinh lại nói:

- Gã tiểu tử đó lúc vô tình còn tiết lộ một điều.

Phong Vân Kiếm ngạc nhiên hỏi:

- Điều chi?

Phù Bình Sinh đáp:

- Gã nói đêm qua chạm trán Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công trong một tửu điểm nhỏ ở Vị Nam.

Phong Vân Kiếm giật mình kinh hãi nói:

- Lão quỷ xuất hiện ở Vị Nam phải chăng muốn đến Kỳ Sĩ Bảo?

Phù Bình Sinh đáp:

- Rất có thể. Nghe giọng lưỡi gã tiểu tử thì đúng như sự tiên liệu của hộ tòa. Lão tửu quỷ hiển nhiên đã hỏi được ở nơi Ngũ Sát nhiều chuyện, vậy hộ tòa cần phải nghĩ biện pháp nào ngăn ngừa mới được.

Phong Vân Kiếm hỏi:

- Còn biện pháp nào nữa? Bản tòa không chừng phải đi một chuyến.

Phù Bình Sinh cả mừng đáp:

- Nếu hộ tòa đích thân xuấn mã còn gì hay hơn nữa?

Phong Vân Kiếm gạt đầu nói:

- Được rồi! Người hãy ra tiền sảnh. Còn việc lão tửu quỷ không can gì đến người. Hai người chỉ cần nhẫn nại, chớ dờn bỏ thằng lỏi đó nửa bước. Nếu gã đề cập đến võ công cùng gốc gác bốn tên kỳ sĩ, người phải dụng tâm ghi nhớ, đừng bỏ sót một chữ. Đây là một gói phán độc do Hồ Ngũ vừa đưa tới. Các người nên đem theo bên mình đề phòng khi dùng đến.

Hôm sau trời nổi sấm sét.

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu trông chiều trời chau mày nói:

- Tiết trời thế này, xem chừng Thư lão tiên bối chưa chắc bữa nay đã về được.

Nhàn Vân Khách Từ Dật Tiêu liền phụ họa.

- Phải rồi! Trời đất này... thật là...

Lệnh Hồ Bình quay lại gắt lòi:

- Thiên khí như bữa nay, mọi điều đều đình trệ. Chỉ có uống rượu là hơn. Đi! Chúng ta vào thành tìm một nơi yên tĩnh để uống mấy chung.

Từ, Phương hai gã nghe chàng nói vào thành uống rượu liền phấn khởi tinh thần vì chúng nhớ tới đêm hôm qua Lãng Đãng công tử đã hứa lời, không kìm được mối hoan hỉ trong lòng, như muốn bay bổng lên trời.

Hai gã này hiện làm Hắc y hộ pháp ở Long Hồ Bang, chúng muốn lập một kỳ công để được thăng lên Lam y hộ pháp một cách dễ dàng.

Hai gã vội đi lấy nón áo, một mặt sai gia đình chuẩn bị xe ngựa.

Cỗ xe ngựa tiến vào thành, Phù Bình Sinh hỏi:

- Công tử muốn vào tiệm nào?

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Chúng ta đến trà lâu bữa trước.

Phù Bình Sinh hơi ngạc nhiên hỏi:

- Công tử bảo đi uống rượu kia mà.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Phải rồi, bản công tử vẫn không đổi ý kiến, muốn kiếm nơi thanh tịnh uống mấy chung. Hai vị còn có chỗ nào thanh tịnh hơn trà lâu đó không?

Nhàn Vân Khách vội theo ý chàng bảo tên đánh xe:

- Thưa Phúc! Đến Trương Nê Thu trà lâu.

Trà lâu Trương Nê Thu vào lúc sáng sớm quả nhiên rất tĩnh mịch.

Lần trước còn có Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công và hai hán tử khác đến trước. Lần này đây là toán khách đầu tiên.

Điểm tiểu nhị cúi đầu chào ba người và hỏi dùng trà gì?

Lệnh Hồ Bình lấy tiền ở hai gã đưa cho tiểu nhị bảo đi làm rượu và đồ nhắm rồi từ từ bước đến bên cửa sổ định ngồi ngắm cảnh mưa tuyết bên ngoài. Không ngờ trong lúc vô tình phát giác ra cảnh tượng khác.

Trong một tiệm bên kia đường chưa mở cửa, một khiêu hóa tử trung niên gầy khẳng gầy kheo đang nhìn qua bên này không ngớt đưa cánh tay ra hiệu. Hán tử trung niên chính là cái mục một nút tên gọi Lãn Trùng Vương Cửu ở phân đà Cái Bang.

Lệnh Hồ Bình khẽ gật đầu tỏ ra hiểu rồi.

Lãn Trùng Vương Cửu chấp tay đứng ở đằng xa thi lễ rồi mắt hút vào trong góc

phố.

Lệnh Hồ Bình thở phào một cái, trong lòng cao hứng vô cùng. Nguyên trà lâu này chính là nơi chàng đã hẹn với Bôn Lôi Cái đến trao đổi tin tức. Nhưng chàng không ngờ Bôn Lôi Cái lại hỏi ra vụ Hậu cái mất tích mau đến thế.

Chàng nhìn hai gã Từ, Phương đang chăm những món ăn không khỏi cười thầm trong bụng.

Đồng thời trong đầu óc chàng tự hỏi:

- Trước khi ta bỏ đi có nên để cho lão tặc họ Thư biết mùi một chút không? Hay là phát lạc hai tên này rồi thượng lộ?

Chàng do dự một chút, sau quyết định hãy tạm thời nhẫn nại để khỏi ảnh hưởng đến đại cuộc.

Chàng háng dặng một tiếng nhìn hai gã gạt đầu nói:

- Hai vị hãy ngồi đây một chút.

Hai gã kinh ngạc hỏi:

- Công tử đi đâu bây giờ?

Lệnh Hồ Bình cười lạt đáp:

- Bản công tử đi kiểm đồ nhắm rượu mà hai vị bất ngờ.

Nhàn Vân Khách nói ngay:

- Bên ngoài đang mưa tuyết dữ. Hà tất công tử phải nhọc mình? Bất luận muốn mua gì cứ bảo tiểu nhị là có ngay.

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Cái này phải bản công tử đi mới mua được.

Dứt lời, chàng xuống cầu thang.

Hai gã Từ, Phương tuy trong lòng ngờ vực nhưng chưa nghĩ tới Lãng Đãng công tử ra đi không trở lại. Hai gã đưa mắt ra hiệu cho nhau đừng nói gì để Lệnh Hồ Bình xuống lầu.

Lệnh Hồ Bình ra khỏi trà lâu ung dung qua đường đến chỗ Lãn Trùng Vương Cửu đứng trước, giả vờ phủi hoa tuyết trên người,

dừng chân lại một chút. Chàng dùng tấm áo choàng che đi thò hai ngón tay cặp lấy cuốn giấy nhỏ xíu nhét ở khe tường.

Chàng ra tới góc đường mở giấy ra coi chỉ có bảy chữ “Bến Phong Lãng vào cuối tháng trước”.

Lệnh Hồ Bình xem xong xé mảnh giấy đi.

Hiện giờ cái chàng muốn biết đều đã biết rồi. Hậu cái Thượng Quan Thu Nhân mất tích ở bến Phong Lãng vào hồi cuối tháng qua. Thế là đủ cả địa điểm cùng thời gian mà chàng đã dặn Bôn Lôi Cái điều tra bữa trước.

Bến Phong Lãng ở đâu?Ồ! Đúng là một nơi để tìm kiếm vì bến này ở bên kia bờ sông đối diện với Đòng Quan mà cũng là cửa vào Tổng đà Long Hồ Bang theo thủy đạo.

Quả đúng với sự tiên đoán của Lệnh Hồ Bình, Hậu cái mất tích một cách đột ngột. Hiện nhiên vụ này cùng vụ Long Hồ Bang cướp vàng phát chẩn sau khi sát hại Lam Điền Thất Nghĩa là hai việc khác nhau.

Thêm bước nữa, chàng đoán Thượng Quan Hậu cái hiện nay bị cầm tù trong Long Hồ Bang.

Vì thế chàng chẳng còn con đường nào khác để lựa chọn. Nếu muốn cứu Hậu cái ra chỉ có một biện pháp là trà trộn tiến vào Tổng đà Long Hồ Bang.

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới đây bất giác bật cười.

Một nơi đầm rông ẩn cọt nắp tự xưng là bang phái mới. Tổng đà dĩ nhiên là trọng địa đâu có thể dễ dàng trà trộn vào được?

Hai hôm sau bến Phong Lãng lạnh lẽo vào lúc hoàng hôn từ phía Đòng Quan có một toán khách qua sông. Toán này gồm sáu người.

Trong sáu người thì hai người buôn rượu Phần Dương, hai người bán táo Lam Phần. Còn hai người nữa thì một người là tiểu phu nhỏ tuổi và một người là phu nhân đã già áo quần rách rưới.

Trời đã gần tối lại gió to tuyết dữ. Đoàn người sang bờ bên kia rồi không thể tiếp tục thượng lộ đành vào trú trong khách điểm độc nhất ở bến đò.

Hai nhà buôn rượu mượn thượng phòng. Hai người bán táo lấy phòng thông thường cho rẻ tiền.

Còn lại phụ nhân áo rách và gã tiểu phu nhỏ tuổi thật khó sắp đặt.

Trong điểm tuy còn hai phòng khách bỏ trống, nhưng bà già và tiểu phu nghèo nàn không thể mỗi người mượn riêng một phòng. Hai người nam nữ hữu biệt lại chẳng phải người thân thích ở chung phòng không tiện.

Điểm chủ lấy làm khó nghĩ. Hắn bảo năm nay làm ăn khó khăn chỉ thu nửa tiền phòng của khách trọ.

Hồi 25

Âm Dương Nhân Dờ Thói Trắng Hoa

Hai người bán táo lo cho mình còn chưa xong, dĩ nhiên chẳng làm gì được.

Còn hai người khách sẵn tiền đã đóng cửa phòng ngồi uống rượu. Vả lại người sẵn tiền chưa chắc muốn dính vào chuyện này.

Chủ nhân chưa biết cách giải quyết thế nào thì bất ngờ hai người khách từ ngoài đi vào. Một người văn sĩ trung niên áo quần tề chỉnh và một tên thư đồng mặt mũi thanh tú.

Lúc này khách đã đến dĩ nhiên không đi đâu nữa. Còn lại hai phòng trọ thì hai thầy trò chiếm lấy một.

Phu nhân áo rách và tiều phu nhỏ tuổi chẳng còn đường nào khác để lựa chọn. Nếu không thể mượn chung phòng, thì một người đành là ngồi bó gối chịu giá lạnh để chờ trời sáng.

Theo lẽ ra thì gã tiều phu ngồi bó gối là phải.

Nhưng như vậy cũng chưa xong vì tiều phu không có chỗ nghỉ khi nào chịu trả nửa tiền phòng? Điểm chủ nhất định không chịu nhượng bộ, việc sắp đặt cho phu nhân áo rách có điều khó ổn.

Sau cùng điểm chủ chợt động linh cơ nghĩ ra một chủ ý. Hắn đề nghị tiều phu trẻ tuổi và văn sĩ trung niên cùng ở một phòng. Còn tên thư đồng và lão phu nhân ở một phòng.

Cách giàn xếp như vậy kể ra tạm được, vì phu nhân đã ngoài năm chục ở với thằng nhỏ mười lăm, mười sáu tuổi cũng có chi là bất tiện.

Mọi người đành theo biện pháp này, ăn cơm xong vào phòng yên nghỉ.

Bên ngoài tuy gió tuyết dữ nhưng ở bên trong tửu điểm đóng cửa lại và mỗi phòng đều đốt than lên cũng ấm áp.

Chẳng bao lâu các khách trọ đều ngủ cả.

Chỉ có văn sĩ trung niên ở chung phòng với tiểu phu trẻ tuổi, dường như bận tâm sự gì, một mình ngồi uống rượu nhắm củ kiệu và đậu phộng. Mỗi lần y nhấp rượu lại nhẹ buông tiếng thở dài. Cặp mắt lơ đãng mà không sao ngủ đi được.

Gã tiểu phu trẻ tuổi tỉnh giấc vẫn thấy văn sĩ còn ngồi bên lò sưởi uống rượu, không khỏi nghiêng mình quay ra hỏi:

- Sao đại thúc còn chưa nằm nghỉ?

Văn sĩ trung niên lắc đầu đáp:

- Ông bạn cứ việc ngủ đi.

Gã tiểu phu chớp mắt mấy cái nói:

- Đại thúc...

Văn sĩ xoa tay gạt đi:

- Cuộc tao ngộ bất hạnh này chẳng ai có thể phân ưu được. Mọi quan tâm của lão đệ ta đành tâm lĩnh mà thôi. Đêm đã khuya rồi đừng khua não mọi người.

Gã tiểu phu đành nhăn mày mấy cái rồi nằm xuống ngủ nữa.

Trời vừa sáng, hai người bán táo ra khỏi điểm trước tiên. Sau một lúc hai nhà buôn rượu cũng tính tiền trả rồi thượng lộ.

Gã tiểu phu còn quanh quẩn ở gần đó. Tuy gã dậy sớm nhưng dường như chưa muốn đi ngay.

Văn sĩ trung niên ở cùng phòng với gã vì ngủ muộn nên hai toán khách đã lên đường mới ngáp dài đứng dậy ra ngoài.

Mặt mũi bơ phờ nhọc mệt, y nhìn gã tiểu phu gật đầu gượng cười rồi đi tới cửa phòng bên cạnh.

Phòng này lão phụ và thư đồng chưa dậy, cửa hãy còn đóng.

Văn sĩ trung niên khẽ gõ cửa gọi:

- A Vinh! A Vinh!

Y gọi luôn mấy câu, gã thư đồng A Vinh mới tỉnh dậy “Dạ” một tiếng. Từ trên giường nhảy xuống lật đật ra kéo then mở cửa.

Văn sĩ trung niên hơi có vẻ bực mình hỏi:

- Bây giờ là mấy giờ rồi?

Lúc này gã thư đồng mặt mũi còn lợt lợt hơn cả văn sĩ. Cặp mắt sâu hoắm, vành mắt thâm quầng.

Gã mở cửa phòng, hai tay run bần bật, đầy vẻ khùng khiếp, liếc nhìn chủ nhân một cái rồi cúi đầu xuống muốn chui qua bên mình y để ra ngoài.

Văn sĩ trung niên ngó thấy hơi biến sắc. Cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang khiến người không rét mà run.

Y vươn tay nắm thư đồng lại nhìn gã từ đầu xuống tới gót chân rồi cười lạt nói:

- Hảo tiểu tử! Hừ hừ!

Thư đồng cơ hồ phát khóc cất tiếng run run khẽ đáp:

- Đại gia! Không... không phải A Vinh...

Văn sĩ trung niên nhìn gã chăm chặp trầm giọng hỏi:

- Thế thì... thế thì lão yêu phụ dẫn dụ người chằng?

Thư đồng co đầu rụt cổ đáp:

- Đại gia! Mụ không già...

Văn sĩ trung niên ngẩn người ra tựa hồ sực nhớ tới nhân vật nào. Y quay mặt đảo nhìn thật mau khắp một lượt trong nhà, thấy gã tiểu phu sắp sửa quang gánh trước cửa điếm. Hắn vừa ngửa mặt trông chiều trời, vừa kêu giá lạnh.

Điếm chủ đang lúi húi hấp bánh bao trong góc nhà tựa hồ chằng để ý gì đến bên

này.

Văn sĩ quay lại nhìn thư đồng khẽ quát:

- Sao còn chưa về thu thập hành lý?

Thư đồng khác nào được lệnh đại xá chạy về phòng chủ nhân.

Văn sĩ trung niên do dự một chút rồi lộ vẻ cương nghị ra chiều đã định quyết tâm. Y cúi xuống rút lưỡi trủy thủ ở ống chân ra rất mau lẹ thủ trong tay áo, cười khẩy một tiếng, đi vào phòng lão phụ.

Trong phòng lão phụ áo rách đang bịt khăn xanh lên đầu. Những câu đối đáp vừa rồi giữa hai chủ bộc ở ngoài cửa hiển nhiên mù đầu nghe rõ nhưng dường như mù chẳng coi văn sĩ vào đâu.

Lúc này mù ngồi xuống đầu giường liếc mắt lên ngó văn sĩ đang cất bước đi vào.

Văn sĩ trung niên bước qua ngưỡng cửa đứng lại ngừng đầu lên lạnh lùng hỏi:

- Tôn giá là...

Lão phụ áo rách từ từ ngừng mặt lên đáp:

- Phải rồi! Tại hạ chính là Kim Linh Quan mà cũng là tân nhiệm Lam y hộ pháp ở Long Hồ Bang. Xin hỏi Kim đại hiệp có điều chi dạy bảo?

Văn sĩ trung niên thộn mặt ra không biết nói thế nào?

Lão phụ áo rách mỉm cười hỏi tiếp:

- Nghe nói đại hiệp cũng là một vị hộ pháp ở bản bang phải không?

Văn sĩ trung niên chuyển động mục quang đáp:

- Phải rồi. Tại hạ là Thanh y hộ pháp trong bang, hiện là phân đà chúa ở phân đà Lạc Dương. Kim hộ pháp có thể cho phép xem lệnh phù được không?

Lão phụ áo rách gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Mù nói rồi liệng tám bài đồng màu lam xuống bàn đánh cách một tiếng.

Văn sĩ trung niên nhìn tấm bài đồng một cái rồi chấp tay nói:

- Quấy nhiễu hộ tòa rồi, Kim mỗ xin cáo từ.

Văn sĩ trung niên đưa thư đồng dõng khỏi khách điếm hồi lâu, Nhân Yêu Kim Linh Quan mới ở trong phòng đi ra.

Mụ vẫn ăn vận như hôm qua, mình mặc áo bông cũ rách, đầu bịt khăn xanh, mặt đầy nét nhăn. Đúng là một mụ nhà quê nghèo khổ.

Chẳng bao lâu gã tiều phu cũng ra đi.

Tối hôm ấy lão phụ áo rách và chủ bộc văn sĩ trung niên lại chạm trán nhau trong một tiểu khách điếm ở phía tây thành Tấn Nam.

Tên thư đồng A Vinh ngó thấy lão phụ nhân áo rách mặt đỏ bừng lên.

Gã nhân lúc chủ nhân cùng đối phương gật đầu chào nhau chuồn ra ngoài, trong lòng thắc mắc không yên. Gã lại nghĩ tới cảnh tượng đêm qua...

- A Vinh!

Một tiếng gọi khẽ ở phía sau lọt vào tai.

A Vinh giật nảy mình tưởng chủ nhân hô hoán. Gã quay đầu nhìn lại không khỏi kinh ngạc. Nguyên là người tiều phu trẻ tuổi hôm qua ẩn ở góc nhà đang nhìn gã vẫy tay.

A Vinh ngần ngại một chút rồi tiến lại hỏi:

- Có phải đại ca gọi tiểu đệ không? Chuyện gì vậy?

Gã tiều phu khẽ đáp:

- Phải rồi! Sáng sớm hôm nay tại hạ ở trong nhà điếm tại bến Phong Lăng, Kim đại nhân giao cho tiểu nhân một việc. Y bảo tiểu nhân theo dõi các vị. Dọc đường không xảy chuyện gì thì thôi, vạn nhất lại gặp Nhân Yêu...

A Vinh ngờ ngác hỏi:

- Đại ca bảo sao?

Gã tiều phu đáp:

- Nhân Yêu Kim Linh Quan, tức là mụ già áo rách ngủ chung phòng với tiều ca đêm qua trong khách điếm.

A Vinh giương mắt lên hỏi:

- Nhân Yêu ư?

Tiều phu đáp:

- Phải rồi! Nhân Yêu chúng ta thường gọi là Âm Dương Nhân. Hễ gặp họ là xúi quẩy.

A Vinh nghe nói không khỏi biến sắc.

Tiều phu háng dọng nói tiếp:

- Kim đại gia bảo vị Nhân Yêu này lai lịch rất lớn. Chính đại nhân cũng không dám đắc tội với hắn. Bây giờ chỉ còn biện pháp duy nhất là tìm cách né tránh đi mà thôi.

A Vinh cất tiếng run run hỏi:

- Né tránh bằng cách nào?

Tiều phu móc trong bọc một đĩnh bạc đưa ra đáp:

- Đây là của Kim đại gia lưu lại và dặn hễ thấy Nhân Yêu thì giao đĩnh bạc này cho huynh đệ mượn ngựa đi ngay đêm đến huyện Vinh Hà, tìm vào quán trọ gần nhất ở cửa đông chờ đại gia. Vậy huynh đệ dờn khỏi nơi đây càng sớm càng hay.

A Vinh cầm lấy đĩnh bạc, cầm đầu lật đật đi ngay.

Tiều phu tủm tủm cười quay trở vào khách điếm.

Thần Đản Tử Kim Liệt Tinh tức trung niên văn sĩ ở khách điếm quay lại không thấy A Vinh đâu, nhưng ngay lúc ấy cũng chưa để ý. Đến tối vẫn chưa thấy A Vinh xuất hiện mới cảm thấy có điều bất diệu.

Kim Liệt Tinh liền kiếm tên tiều nhị hỏi:

- Gã thư đồng của ta người có thấy ở trong này đi ra không.

Điếm tiều nhị tươi cười đáp:

- Có, có! Vừa rồi một hán tử trẻ tuổi nói chú nhỏ đó là biểu đệ của y. Đại gia có muốn kiếm họ thì đến Long Môn trà viên.

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh sững sốt hỏi:

- Người bảo sao? Chúng là biểu huynh biểu đệ ư? Hán tử trẻ tuổi đó người như thế

nào?

Tiểu nhị ngấm nghĩ đáp:

- Y lồi hai chực tuổi, người rất khỏe mạnh. Coi cách ăn mặc dường như làm nghề đốn củi để sinh nhai...

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh lại một phen sững sốt hỏi:

- Một tên tiều phu ư?

Tiểu nhị gật đầu đáp:

- Đúng thế. Y là một tiều phu, có điều khẩu âm không phải người ở quanh đây.

Thần Đàn Tử lại hỏi:

- Nghe khẩu âm có biết người đó ở đâu không?

Tiểu nhị đáp:

- Khẩu âm hao hao cũng giống đại gia, dường như y là người ở vùng Lạc Dương hoặc Khai Phong.

Thần Đàn Tử đảo mắt suy nghĩ đã đoán ra mấy phần, lại hỏi tiếp:

- Vụ này xảy ra bao lâu rồi?

Tiểu nhị trầm ngâm đáp:

- Mới một lúc thôi. Chú nhỏ vừa đi khỏi thì y chạy vào nói, muốn kiếm đại gia. Sau...

Thần Đàn Tử sa sầm nét mặt hỏi:

- Sao các người không báo cho ta hay?

Tiểu nhị vội đáp:

- Sau y biến đổi chủ ý bảo để đại gia đi kiếm họ.

Thần Đan Tử háng dọng lên một tiếng hỏi:

- Long Môn trà viên ở đâu?

Tiểu nhị trở ra ngoài cửa đáp:

- Ở trong này ra đi về mé tả rồi chuyển vào một ngõ hẻm nhỏ mé hữu ở phía đối diện là ngó thấy tòa trà viên đó rồi...

Thần Đan Tử không chờ tiểu nhị nói dứt lời đã lật đật ra khỏi khách điểm.

Nửa giờ sau trở về, nét mặt thâm trầm, cát bao nhiêu nặng nề, hiển nhiên có điều gì khó chịu.

Gã tiểu nhị lúc nãy chạy ra đón, cười hỏi:

- Thế nào? Đại gia có tìm thấy không?

Thần Đan Tử xua tay gạt đi, bảo gã:

- Vào lấy hành lý của đại gia ra đây!

Tiểu nhị kinh ngạc hỏi:

- Đại gia...

Thần Đan Tử dựng mặt lên ngắt lời:

- Phải chăng những đồ đạc đem vào khách điểm này rồi không lấy ra được...

Tiểu nhị xá dài đáp:

- Đại gia dạy quá lời.

Thần Đan Tử liệng ra đĩnh bạc nói:

- Đây là để trả tiền phòng. Còn thừa thì mượn xe cho đại gia và phải lựa một cái xe quen thuộc.

Hôm sau vào khoảng giờ thìn, Thần Đan Tử đã kiếm thấy tên thư đồng A Vinh trong Đại Vũ khách điểm, ở gần cửa đông huyện Vinh

Hà. Chủ bộc gặp nhau, ăn uống qua loa rồi lại lên xe đi luôn về phía Hà Tân.

Đọc đường, Thần Đàn Tử nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên y mở mắt ra hỏi:

- A Vinh! Người có biết đại gia đối đãi với người thế nào không?

A Vinh cúi đầu xuống ngập ngừng đáp:

- Đại gia đối đãi với tiểu nhân tử tế quá.

Thần Đàn Tử lại hỏi:

- A Vinh! Lần này chúng ta ra đi, người có hiểu vì việc gì không?

A Vinh ngờ ngác đáp:

- Hôm qua đại gia đã bảo tiểu nhân vì trong phủ xảy vụ mất hoàng kim, phải đến giải thích với bang chúa bang Long Hồ.

Thần Đàn Tử thờ dãi đáp:

- Phải rồi! Hoàng kim! Hoàng kim! Hoàng kim giết người. Nếu bang chúa chẳng tin lời giải thích của đại gia thì chưa hiểu chúng ta còn cơ hội trở về Lạc Dương nữa không?

A Vinh khẽ hỏi:

- Đại gia không đi không được ư?

Thần Đàn Tử nhăn nhó cười đáp:

- Người là trẻ nít thì hiểu sao nổi? Nếu không đi được thì đại gia ngốc dại gì còn đi để chịu tội sống?

Dứt lời, y nghiêm nghị nói tiếp:

- A Vinh! Đại gia quyết định cho người về. Đây là việc riêng của đại gia mà để người chết oan thì yên tâm thế nào được? Người xuống xe đi. Đại gia còn năm lạng bạc vụn, người cầm lấy làm tiền lộ phí và phải nhớ tìm nơi nào thay hình đổi dạng để khỏi bị Nhân Yêu gây rắc rối.

A Vinh ngạc nhiên giương mắt lên hỏi:

- Đại gia...

Thần Đàn Tử xoa tay gạt đi:

- Đại gia đã nói sao là phải làm đúng như vậy. Người đi đi!

A Vinh biết chẳng còn cách nào vấn hồi được, đành thu lấy tiền bạc, nước mắt chảy quanh, xuống xe đi luôn.

Thần Đàn Tử nhìn bóng sau lưng thư đồng thấy gã đi xa rồi liền dặn phu xe:

- Cho xe đi thong thả càng chậm càng hay.

Đến bến Vũ Môn, Thần Đàn Tử chờ Nhân Yêu Kim Linh Quan tới nơi. Lúc này Nhân Yêu đã trở lại chân tướng mặc áo hồ cừu, mày xinh như vẽ, nghiễm nhiên là một vị công tử trong cõi đời ô trọc.

Hắn thấy Thần Đàn Tử chẳng ngạc nhiên chút nào và dường như đã biết trước sẽ gặp y ở đây.

Thần Đàn Tử chấp tay nói:

- Kim huynh mạnh giỏi?

Nhân Yêu mỉm cười nói:

- Dường như Kim đại hiệp có vẻ khách sáo quá, phải chăng vì tiểu đệ bữa nay thay đổi y phục?

Thần Đàn Tử ra chiều bẽn lễn đáp:

- Kim huynh thật khéo nói giỡn.

Nhân Yêu ghéch mắt nhìn y hỏi:

- Nếu không thế thì sao bữa trước Kim đại hiệp gặp tiểu đệ ở Kim Phúc khách điểm lại không niềm nở chào hỏi tiểu đệ như hôm nay?

Thần Đàn Tử ngập ngừng đáp:

- Vì... vì hôm trước...

Nhân Yêu dựng mặt lên hỏi:

- Vì Kim Linh Quan này chưa lập được chút công trạng nào đã được làm Lam y hộ pháp trong bang này nên Kim đại hiệp càng nghĩ càng bực mình chứ gì?

Thần Đàn Tử đáp:

- Kim huynh lại nói giỡn rồi.

Nhân Yêu hỏi:

- Thế thì vì lẽ gì?

Thần Đàn Tử đáp:

- Vì tiểu đệ trong lòng bứt rứt.

Nhân Yêu “Ừ” một tiếng hỏi:

- Té ra Kim đại hiệp có tâm sự ư? Thế thì không trách được, Kim đại hiệp gặp điều chi phiền muộn, có thể nói ra để Kim mỗ phân ưu được chăng?

Thần Đàn Tử ngập ngừng, đột nhiên y cúi đầu xuống đáp:

- Xin Kim huynh lượng thứ cho.

Nhân Yêu sửng sốt hỏi:

- Lượng thứ điều chi?

Thần Đàn Tử cất giọng khô khan đáp:

- Mục quang của Kim huynh khiến cho tiểu đệ chịu không nổi.

Nhân Yêu nở nụ cười lẳng lơ hỏi:

- Thế thì...

Hắn đảo mắt nhìn quanh khẽ nói tiếp:

- Có muốn kiếm nơi nào nghỉ một đêm rồi hãy đến Tổng đàn báo cáo.

Thần Đàn Tử nhăn nhó cười lắc đầu.

Nhân Yêu tựa hồ không hiểu hỏi:

- Trong mình không có việc gì gấp thì chần chờ một lúc thì đã sao?

Thần Đan Tử ngừng đầu lên thở dài sườn sượt đáp:

- Chuyện này tiểu đệ đến Tổng đàn khác hẳn Kim huynh. Kim huynh gia nhập bản bang liền được làm Lam y hộ pháp, bước tiền đồ không biết đến đâu mà lường. Còn tiểu đệ trái lại, bò lên được địa vị này không phải chuyện dễ dàng. Chỉ sơ xuất một chút liền biến thành kẻ tù phạm ở dưới thềm thì tiểu đệ còn vui thú nỗi gì?

Nhân Yêu chau mày hỏi:

- Câu chuyện làm sao mà ra thế?

Thần Đan Tử lại thở dài đáp:

- Vì tiểu đệ đánh mất một món hoàng kim của bản bang.

Nhân Yêu đáp:

- Bao nhiêu?

Thần Đan Tử đáp:

- Ba ngàn hai trăm lượng.

Nhân Yêu thộn mặt ra hỏi:

- Trời ơi! Đại hiệp bảo bao nhiêu? Ba ngàn hai trăm lượng ư?

Thần Đan Tử nhăn nhó cười đáp:

- Đúng thế! Không thiếu một phân.

Nhân Yêu lại hỏi:

- Bọn người cướp món vàng này là nhân vật ở lộ nào?

Thần Đan Tử lắc đầu đáp:

- Cái đó chính tiểu đệ cũng không hiểu, vì việc xảy ra ban đêm mà tiểu đệ lại không ở nhà. Những tên thủ hạ vô dụng của tiểu đệ cũng chẳng biết gì. Bọn chúng báo đêm hôm ấy trời lạnh quá, mọi người đi ngủ sớm. Mãi đến hôm sau mới phát giác rương vàng đã bị khuôn đi đâu mất rồi.

Nhân Yêu trầm ngâm hỏi:

- Kim huynh có nghĩ rằng đây là kiệt tác của Lãng Đãng công tử không?

Thần Đàn Tử lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ nghĩ tới rồi nhưng nhận ra không có lý.

Nhân Yêu hỏi:

- Sao lại không có lý?

Thần Đàn Tử đáp:

- Vì gã tiểu tử đó hiện đang làm tân khách trong Thư phủ ở Đổng Quan. Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên làm Cẩm y hộ pháp ở bản bang giám thị gã rất gắt gao, để ý từng cử động. Gã không có cơ hội nào để gây nên đạo án. Hơn nữa, thằng lỏi đó ham nữ nhân nhiều hơn tiền tài. Gã đã động tâm vì con nhỏ nhà họ Thư, dĩ nhiên không làm chuyện này.

Nhân Yêu gật đầu hỏi:

- Đúng thế! Có thể thằng lỏi đó không dính vào vụ công án này. Nhưng mớ hoàng kim đó đi đâu?

Thần Đàn Tử lại thở dài đáp:

- Đó là chỗ tiểu đệ nghĩ không ra. Đã mất món hoàng kim rất lớn lại không hiểu đối phương là nhân vật nào để phúc đáp.

Nhân Yêu cũng thở dài nói:

- Vụ này quả rắc rối thật...

Hồi 26

Lệnh Hồ Bình Đội Lốt Thần Đàn Tử

Thần Đàn Tử đảo mắt nhìn quanh khẽ nói:

- Vì thế lần này đến tổng đà. Nếu Kim huynh có cơ hội thì hết sức bênh vực cho tiểu đệ ở trước mặt bang chúa cho. Tiểu đệ nguyện có ngày báo đáp.

Nhân Yêu nhún vai đáp:

- Chỉ cần được gặp bang chúa là chuyện này không thành vấn đề.

Thần Đàn Tử vội khom lưng nói:

- Tiểu đệ xin cảm ơn trước.

Nhân Yêu bồng giơ tay trở ra nói:

- Thuyền đến rồi. Chúng ta qua sông rồi sẽ bàn.

Hai người qua khúc sông rất nguy hiểm lên bờ. Nhân Yêu hỏi:

- Trước kia Kim huynh đã đến tổng đà bao giờ chưa?

Thần Đàn Tử gật đầu đáp:

- Tiểu đệ đã tới một lần.

Nhân Yêu nói:

- Vậy mời Kim huynh đi trước, tiểu đệ mới đến lần đầu chưa thuộc đường.

Thần Đàn Tử lộ vẻ ngần ngại đáp:

- Cái này...

Nhân Yêu ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Kim huynh đã tới một lần mà không nhận ra đường lối ư?

Thần Đàn Tử vội đáp:

- Không phải thế.

Nhân Yêu càng kinh ngạc hơn hỏi:

- Vậy tại sao Kim huynh lại ra chiều nan giải?

Thần Đàn Tử bẽn lẽn đáp:

- Vì bản bang đối với chức phận rất nghiêm minh. Kim huynh là một vị Lam y hộ pháp mà tiểu đệ chỉ là một tên Thanh y hộ pháp phạm tội. Nên tiểu đệ đi trước chẳng

những không hợp thể chế mà còn khó coi nữa. Có điều Kim huynh mới đi lần đầu nên tiểu đệ lấy làm khó nghĩ.

Nhân Yêu “Ừ” một tiếng rồi nói:

- Cái đó là chuyện nhỏ. Được rồi! Trong mình tiểu đệ đã có bản đồ, đành lấy ra coi cũng được.

Thần Đàn Tử vẫn ra chiều khó nghĩ đáp:

- Kim huynh đừng vội vã. Tiểu đệ có coi bản đồ cũng e rằng cũng không nhận ra được ẩn tượng gì.

Nhân Yêu rất đỗi hồ nghi hỏi:

- Kim huynh nói vậy là nghĩa làm sao? Lần trước Kim huynh về tổng đà cũng đi đường này, chẳng lẽ không còn nhớ chút gì?

Thần Đàn Tử háng dặng cười đáp:

- Kim huynh bắt tất phải nóng nảy. Chờ lát nữa sẽ rõ.

Nhân Yêu nhíu cặp lông mày nói:

- Gió to tuyết dữ thế này mà đứng đây hàng giờ tất phải rét cóng.

Giữa lúc ấy phía sau vách đá đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Người đến hãy báo danh đi!

Thần Đàn Tử ngậm cười đứng yên như cũ. Còn Nhân Yêu giật nảy mình lên. Hấn đảo mắt nhìn quanh rồi thộn mặt ra. Tòa vách đá trước mặt vẫn y nguyên, không hiểu thanh âm từ đâu phát ra.

Mãi đến lúc Thần Đan Tử khẽ huých khuỷu tay vào hấn, hấn mới định thần lại nhìn vào vách núi lớn tiếng đáp:

- Tân nhiệm Lam y hộ pháp là Nhân Yêu Kim Linh Quan vâng lời hiệu triệu về tổng đà. Bạn đồng hành còn có Thanh y hộ pháp của bản bang là Thần Đan Tử Kim Liệt Tinh, phân đà Lạc Dương.

Trong vách đá lại truyền lệnh ra.

- Hãy xuất trình Lệnh hộ phù.

Thanh âm tuy chẳng lộ ra chút tình cảm nào nhưng có vẻ hòa hoãn hơn nhiều. Có điều vẫn không nhận ra thanh âm từ phương hướng nào vọng lại.

Nhân Yêu hiển nhiên lộ vẻ băn khoăn vì không nhìn thấy người thì làm sao xuất trình hồ phù?

Thần Đan Tử lại khẽ huých khuỷu tay vào Nhân Yêu. Nhân Yêu cũng quay mặt nhìn ra, bắt chước giống hệt Thần Đan Tử, tay cầm hộ pháp lệnh phù giơ cao lên.

Tiếp theo, như chuyện thần thoại, vách đá rung chuyển một hồi rồi cửa động lớn bằng mặt bàn hở ra.

Hai người cất hộ phù đi, nhìn cửa động tiến lại.

Chui qua cửa động rồi, bên trong là đường ruột dê vừa đi lọt một người, tục hồ do nhân công khai thác. Tuy đường chật hẹp nhưng rất bằng phẳng sạch sẽ.

Nhân Yêu và Thần Đan Tử vừa bước lên đường nhỏ, vách đá ở sau lưng tự nhiên đóng lại không một tiếng động.

Hai người thủy chung vẫn chưa nhìn rõ hình thù nhân vật thủ quan.

Đi được một quãng, Nhân Yêu khẽ hỏi:

- Trước kia Kim huynh...

Hấn có y hỏi Thần Đan Tử lần trước vào tổng đà tình hình có giống lần này không, nhưng đang nói dở, Thần Đan Tử đưa mắt ra hiệu cản lại. Hấn là người rất tinh ranh nên dừng lại không nói nữa.

Đường nhỏ vòng vèo đi về phía trước chừng ăn xong một bữa cơm, thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một hang núi rộng rãi.

Nhân Yêu ngó thấy những lều các liên miên ở tận đầu hang, khẽ reo lên:

- Tới nơi rồi! Tới nơi rồi!

Giữa lúc hai người đang tiến về lều các trong hang, bỗng nghe tiếng ngựa hí từ đằng xa vọng lại.

Nhân Yêu ngạc nhiên hỏi:

- Trong hang này cũng có ngựa ư?

Thần Đàn Tử mỉm cười đáp:

- Đường đường là tổng đà Long Hồ Bang thì việc nuôi ngựa có chi là lạ?

Nhân Yêu chớp mắt hỏi:

- Đường đi vừa rồi rộng chưa đầy ba thước, hai người sóng vai đi không lọt thì ngựa ra vào làm sao được?

Thần Đàn Tử mỉm cười hỏi lại:

- Kim huynh tưởng Long Hồ tổng đà của chúng ta ngoài con đường ruột dê vừa rồi không còn môn hộ nào khác chăng?

Nhân Yêu tỉnh ngộ bật cười đáp:

- Tiểu đệ ngu xuẩn thật.

Chẳng mấy chốc hai người đã xuyên qua hang núi đầy tuyết phủ đến trước tòa viện kiến trúc nguy nga như cung điện.

Đập vào mắt hai người trước tiên là tấm biển treo ngang, khắc bốn chữ vàng lớn “Long Hồ Tân Quán”.

Hai người trèo bậc đá lên thềm. Hai hán tử áo đen từ trong điện chạy ra nghênh tiếp. Chúng khám nghiệm hộ pháp lệnh phù rồi kính cẩn mời hai người vào phòng khách.

Một hán tử áo đen khác đưa tới hai hồ rượu nóng và mấy món ăn vặt để hai người giải khát, ngụ hàn.

Trong nhà quán lúc nào cũng có hộ pháp áo đen luân lưu thường trực. Đại hán người béo mập, khoe miệng lúc nào cũng hé nụ cười xã giao. Hắn hỏi hai người đến với mục đích gì. Rồi sai hán tử áo đen chạy vào thông báo.

Lát sau, hai hán tử áo xám dẫn một người đứng tuổi mặc áo lam, mặt mũi vuôn vắn, dường như là một vị Lam y hộ pháp.

Hắn nhìn Nhân Yêu Kim Linh Quan chấp tay nói:

- Bang chúa ở Long Hồ Cung có lệnh triệu kiến. Mời Kim hộ pháp đi theo bản tòa.

Nhân Yêu Kim Linh Quan được Lam y hộ pháp đưa đi một lúc rồi một người khác tiến vào.

Nhân vật này là một lão già ngoài sáu chục tuổi, khuôn mặt to lớn, hai má đầy thịt, lông mày như chổi xể, mặt tựa nhạc đồng, mình mặc áo cẩm bào thêu hoa. Trên đai lưng cài một cây tẩu hút thuốc. Cây tẩu dài không đầy năm tấc nhưng lớn bằng cánh tay trẻ con mà đen sì. Nhạc trông đã biết là thứ binh khí.

Cẩm bào lão giả mặt mũi xấu xa tiến vào phòng. Hác y hộ pháp đang bồi tiếp Thần Đàn Tử lộ vẻ sợ hãi như con thấy cha, chuồn ra khỏi phòng.

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh liếc mắt nhìn Cẩm bào lão giả muốn nói lại thôi, lẳng lặng cúi đầu xuống.

Cẩm bào lão giả chú ý nhìn Thần Đàn Tử lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng ở phân đà đã xảy chuyện?

Thần Đàn Tử khẽ áp úng đáp:

- Đúng thế! Liệt Tinh trong lúc nhất thời đề phòng sơ khoáng đã mất món hoàng kim do Ngũ Sát cướp về...

Cẩm bào lão giả nghe nói ngẩn người ra hồi lâu mới giậm chân hỏi:

- Sao ngươi không đến sớm một bữa?

Thần Đàn Tử ngạc nhiên ngừng đầu lên hỏi lại:

- Sớm muộn một ngày thì có khác gì?

Cầm bào lão giả chau mày đáp:

- Sáng sớm hôm nay tên tiểu tử họ Thái ở phân đà Thái Nguyên vì nộp tiền bạc không đúng kỳ hạn đã bị lão phu trừng phạt phải giáng cấp nhưng còn lưu lại ở phân đà chưa phải giải chức. Hắn chỉ chậm nộp hơn ngàn lượng bạc đã bị nghiêm xử như vậy. Nay ngươi để mất hơn ba ngàn lượng hoàng kim, tính ra bạc không dưới mười vạn lượng là tội đáng chém đầu, thì lão phu còn che chở cho ngươi sao được?

Nguyên Cầm bào lão giả này chính là mẫu tử của Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh và là nhân vật quyền thế vào bậc nhất trong bang Long Hồ. Lão nổi tiếng về Phân Cân Thác Cốt thủ pháp. Hiện nay lão là một trong năm vị Cầm y hộ pháp, mang danh hiệu là Hoa Kiểm Diêm La Tể Phụ Cối.

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh biết là sự tình nghiêm trọng cúi đầu xuống, miệng ấp

úng:

- Liệt Tinh biết tội rồi...

Hoa Kiểm Diêm La tức mình vắng tục ngắt lời:

- Không phải cứu phụ ngươi muốn xử phạt, ở trước mặt ta ngươi đã nói biết tội rồi làm cái đêch gì?

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh cất giọng bi ai:

- Liệt Tinh nghĩ rằng...

Hoa Kiểm Diêm La sa sầm nét mặt gắt lên:

- Nghĩ rằng làm sao? Nói lẹ đi! Nơi đây không có người ngoài việc gì phải ấp úng hoài?

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh đánh bạo ngừng đầu lên đáp:

- Liệt Tinh tưởng hãy dùng khổ nhục kế...

Hoa Kiếm Diêm La cau có hỏi:

- Khổ nhục kế thế nào?

Thần Đàn Tử ra cửa phòng ngó quanh rồi trở vào khẽ đáp:

- Khổ nhục kế tức là cữu phụ hãy hạ lệnh bắt Liệt Tinh giam vào đại lao. Kế đó đem sự việc trình bang chúa và xin đưa ra xử trảm. Bang chúa đã biết giữa Liệt Tinh và lão nhân gia có mối quan hệ cậu cháu, tiểu sanh tin rằng bang chúa nhất định không giết. Như vậy chẳng những Liệt Tinh khỏi tội chết mà cữu phụ cũng nổi tiếng thiết diện vô tư. Chỉ mong qua được tai nạn này, mai hậu nhờ ảnh hưởng của cữu phụ Liệt Tinh còn có cơ hội khác. Chưa hiểu chủ ý của cữu phụ ra sao.

Hoa Kiếm Diêm La gật đầu nói:

- Chủ ý này có thể dùng được...

Lão làm mặt nghiêm nghị quay ra hô:

- Chu hộ pháp! Vào đây!

Hộ pháp áo đen béo mập họ Chu chạy như bay vào phòng.

Hoa Kiếm Diêm La trở vào mặt Thần Đàn Tử lớn tiếng:

- Đem thằng lỏi này giam lại?

Huỳnh Y hộ pháp họ Chu cũng như các bang đồ đều biết Thần Đàn Tử phân đà Lạc Dương là ngoại sanh của vị Cẩm y hộ pháp này. Hấn thấy Hoa Kiếm Diêm La đột nhiên hạ lệnh bắt ngoại sanh giam lại không khỏi giật mình ngơ ngác.

Hoa Kiếm Diêm La sa sầm nét mặt, xẵng giọng:

- Chu hộ pháp! Lão phu nói gì ngươi đã nghe rõ chưa?

Huỳnh Y hộ pháp họ Chu sợ hãi khom lưng đáp:

- Dạ dạ.

Hấn bước tiến về phía Thần Đàn Tử.

Giả tử là người khác thì hộ pháp họ Chu được lệnh không ngần ngại gì, lập tức ra tay điểm huyết đối phương, nhưng người bị đem giam lại là Thần Đan Tử nên tình hình có khác.

Hắn đến trước mặt Thần Đan Tử khúm núm tựa hồ người mắc tội là hắn chứ không phải Thần Đan Tử. Hắn tươi cười nói:

- Mời Kim phân đà chúa...

Hoa Kiếm Diêm La lớn tiếng ngắt lời:

- Bắt đầu từ bây giờ, gã không phải là phân đà chúa gì nữa, không được lịch sự với gã. Hãy áp giải ngay vào tử lao số 7 để chờ lệnh chém đầu. Cấm hẳn không cho ai vào thăm viếng. Một ngày hai bữa cơm tù, tạm thời giao cho người phụ trách.

Phòng lao số 7 u ám, ẩm ướt, dơ dáy nhưng kiên cố vô cùng.

Tử lao ở trong ruột núi do một đường hầm tiến vào phải qua ba tầng cửa đá đều do cơ quan bí mật khổng chế.

Dọc đường vào tử lao, Huỳnh Y hộ pháp họ Chu đã được Thần Đan Tử cho hay đây là một cuộc đóng kịch, nên hắn càng tỏ ra lễ độ với Thần Đan Tử.

Hắn định sai người quét tước phòng lao rồi mới đưa Thần Đan Tử vào, nhưng Thần Đan Tử ngăn lại nói:

- Càng muốn làm giả, bề ngoài càng phải tỏ ra chân thực, khiến mọi người không nhìn ra chỗ sơ hở. Trái lại hành động sơ xuất là làm mất hết danh dự của Tể phụ lão hộ pháp.

Hộ pháp họ Chu đưa Thần Đan Tử đến cửa nhà lao. Thần Đan Tử thở dài nói:

- Kim mỗ chỉ lo một điều là vụ công án này không biết bao giờ kết thúc. Bị giam lâu ngày ở đây đã khổ sở, thậm chí không gặp được ai để nói một câu...

Chu hộ pháp cười đáp:

- Người nói chuyện thì có rồi, nhưng chẳng ai khiến cho vị nhân huynh này mở miệng.

Thần Đàn Tử ngạc nhiên hỏi:

- Ai vậy?

Hộ pháp họ Chu cười đáp:

- Kim phân đà chúa trước nay chưa vào tử lao ở tổng đà dĩ nhiên không hiểu. Phòng tử lao số 7 này chia làm ba gian, cách nhau bằng một bức tường đá cao tới ngang vai. Hiện giờ gian giữa đã giam một người. Đáng tiếc vị này không phải hảo bằng hữu. Quản lao là Tôn hộ pháp đưa cơm vào mười mấy ngày vẫn chưa nghe hắn nói một câu.

Thần Đàn Tử vội hỏi:

- Người này cũng là hộ pháp trong bang ư?

Hộ pháp họ Chu lắc đầu đáp:

- Không phải.

Thần Đàn Tử lại hỏi:

- Vậy người đó là ai?

Hộ pháp họ Chu đáp:

- Nghe nói là nhân vật số nhất số nhị ở Cái Bang. Còn tên họ thì không thấy nhắc

tới.

Thần Đàn Tử giật mình kinh hãi hỏi: - Có phải Hậu cái không?

Hộ pháp họ Chu nhún vai đáp: - Chắc là y rồi.

Trong cặp mắt Thần Đàn Tử thoáng lộ vẻ vui mừng, may hộ pháp họ Chu không

để ý.

Câu chuyện tới đây đã đến trước tấm thạch bích, chỉ cách một lỗ vuông nhỏ.

Hộ pháp họ Chu nói cho hộ pháp áo đen họ Tôn biết vào đây có việc gì.

Quản lao, hộ pháp họ Tôn, nghe nói là lệnh của Tể phụ lão hộ pháp vội ấn cơ quan mở cửa đá. Hai người do đường giáp vách tiến vào tử lao số 7.

Hình thể trong lao đúng như lời hộ pháp họ Chu đã mô tả, chẳng khác gì cái chuồng heo.

Bên trong đặt hai phiến thạch bản làm vách chia làm ba ô vuông nhỏ. Bất luận người ở ô nào cũng chỉ kiễng chân lên một chút là có thể trông qua vách ngăn sáng ô kia rất rõ.

Thần Đàn Tử lại đưa mắt ra hiệu. Hộ pháp họ Chu liền xích chân y lại.

Lúc này hộ pháp họ Chu sắp ra khỏi nhà lao liền mỉm cười nhìn Thần Đàn Tử và lén giơ tay ra hiệu, ý nói nếu có tịch mịch thì tìm cách trò chuyện với Hậu cái.

Hộ pháp họ Chu bước ra khỏi lao thất, cửa nhà lao kiên cố từ từ đóng lại.

Thần Đàn Tử, tức Lệnh Hồ Bình chờ hộ pháp họ Chu đi xa rồi mới thờ phào một cái, kéo lê dây xích trầm trọng cất chân lại ngồi xuống mồm đá lòi ra.

Chàng đảo mắt nhìn quanh lao thất.

Trong lao tuy lạnh lẽo tối tăm, nhưng chưa đến độ giơ bà tay không trông rõ ngón. Đồng thời sự hô hấp không có gì bức rút, đủ biết phía trên có cửa sổ thông phong.

Bây giờ chàng lại lo: chỗ thông phong kia có phải để nghe lén động tĩnh của phạm nhân không?

Chàng thấy phòng giáp vách chẳng có thanh âm chi hết, biết là Hậu cái đang ngủ, chàng không muốn kinh động đối phương.

Gặp lúc rảnh rang, chàng đem kế hoạch toàn bộ từ đầu tính lại.

Ba gian này dính liền với nhau làm phòng giam. Tuy tiếng động và hơi thở có thể thông qua rất tiện việc nói chuyện, nhưng ra vào không cùng một cửa. Đồng thời hai bức tường ngăn cách hai gian

phòng chỉ cao đến bả vai, sang phía trên cách nóc nhà chừng năm tấc không chuẩn sang được.

Vì vậy muốn cứu Hậu cái ở bên kia chỉ có một biện pháp là ra vào do cửa chính. Phương pháp này liệu làm nổi không?

Chỗ đó có thể thông đồng được hộ pháp họ Chu, nhưng làm thế nào xuyên qua được ba tầng cửa đá trong đường thông đạo.

Ra khỏi đường thông đạo rồi làm thế nào?

Hang Long Hồ sâu nghiêm như một cái bình khổng lồ, miệng ngửa lên trời, vách núi cao ngất. Ra khỏi thông đạo liệu có tìm được cửa ra bí mật không?

Tới cửa bí mật mà chẳng có lệnh phù cũng không thông qua được.

Sau cùng một điểm trọng yếu là Hậu cái có bị dục vật cấm chế không?

Nếu y đã bị cưỡng ép phải uống thuốc thì dù có cứu ra được cũng chẳng khác gì đem cái xác người còn ngoắc ngoài ra ngoài. Khi đó chàng trả lời với Bôn Lô Cái làm sao?

Nếu Hậu cái không sống được, thì hảo tâm há chẳng biến thành ác ý?

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới đây bất giác thở dài sườn sượt. Nhiệm vụ càng gian nan, càng kích thích lòng hiếu thắng của chàng. Trong thiên hạ chẳng có việc gì khó, chỉ sợ người không đủ nghị lực. Chàng không tin vào được lại không ra được.

Sau cùng chàng ngả mình nắm xuống quyết định ngủ một giấc cho tinh thần tráng kiện trở lại rồi sẽ liệu.

Lệnh Hồ Bình không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên có tiếng bước chân nhộn nhịp làm tỉnh giấc. Chàng vừa dụi mắt tỉnh dậy thì hộ pháp mập ú họ Chu đã xách một cặp lồng đồ ăn vào, mỉm cười đứng trước mặt chàng.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bên ngoài bây giờ là mấy giờ?

Hộ pháp họ Chu đáp:

- Trời vừa chập tối.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Có nghe được tin tức gì mới không?

Hộ pháp họ Chu đáp:

- Chưa có. Tôn hộ pháp cho hay Tể phụ lão hộ pháp vừa lật đật dẫn một toán người đi, dường như ở phân đà gần đây xảy ra biến cố.

Lệnh Hồ Bình thở dài chau mày. Dường như Hoa Kiếm Diêm La dờn khởi tổng đà đã khiến chàng ở trong lao thêm mấy ngày, nên chàng càng buồn bã.

Thực ra trong lúc này trong lòng chàng cao hứng hơn bao giờ hết vì nếu ở gần xảy biến cố, thì bọn ma đồ tát bị phân tâm, việc cứu Hậu cái tương đối dễ hơn.

Hộ pháp họ Chu thấy chàng buồn rười rượi liền tìm lời an ủi nói:

- Kim phân đà chúa cứ yên dạ. Tể phụ lão hộ pháp của chúng ta trước nay xử sự mau lẹ lắm. Mỗi lần lão nhân gia ra đi lâu lắm cũng chỉ mười ngày là cùng.

Lệnh Hồ Bình xua tay ngắt lời:

- Được rồi. Chu huynh đặt cơm xuống đó rồi ra đi.

Hộ pháp họ Chu tươi cười dạ một tiếng đặt hai thùng gỗ xuống rồi cầm hai cái thùng gỗ đen ở tầng dưới đưa qua bên kia vách.

Lệnh Hồ Bình ngó hai thùng cơm canh gỗ đỏ vừa tức mình lại vừa buồn cười.

Hai năm nay chàng đi khắp miền nam bắc sông Đại Giang, ăn đủ mọi thứ cơm, chỉ có cơm tù là chưa dùng qua. Bữa nay kể như chàng thêm một món này nữa.

Chàng mở hai cái thùng ra coi thì một thùng đựng canh rau cải còn hơi nóng. Thùng thứ hai đầy cơm trắng. Chàng lẩm bẫm:

- Đối với một tên tử tù mà được ăn uống như thế này là khá rồi.

Bất ngờ chàng vừa cầm đĩa xới cơm, mùi thịt thơm tho xông vào mũi.

Nguyên thùng này bên trên chỉ có một lớp cơm mỏng, còn dưới là thịt quay đồ

chói.

Lệnh Hồ Bình cười khặc một tiếng lẩm bẩm:

- Con bà nó! Thật là khéo nịnh.

Chàng ngẫm nghĩ một chút, đây nắp lại, rồi bưng thùng cơm đến bên tường.

Trong phòng giáp vách vị Thiết Cốt Cái kia đang ngồi trên mòm đá cúi xuống ăn. Hắn ăn đúng là cơm trắng canh rau.

Lệnh Hồ Bình đang nghĩ cách nói chuyện với nhân vật số hai ở Cái Bang thì trong phòng bên cạnh đột nhiên có thanh âm trong trẻo cất lên:

- Vị đang dùng cơm ở đây phải chăng là Thượng Quan đại hiệp?

Thanh âm vừa lọt vào tai, Lệnh Hồ Bình không khỏi ngẩn người. Chàng tự hỏi:

- Sao? Nhân Yêu Kim Linh Quan cũng bị giam rồi chăng?

Nhưng chàng hiểu ngay là chuyện gì.

Vị Thiết Cốt Hậu Cái kia đã không sợ mềm lại chẳng sợ cứng, nên Long Hồ bang chúa mới nghĩ ra cách đê hèn này, lợi dụng Nhân Yêu làm cho y mê hoặc.

Lệnh Hồ Bình chau mày nhưng đành là thúc thủ vô sách. Phải chờ đến lúc tối hậu mới ra mặt giải cứu. Nếu để thân thể bại lộ thì cả chàng lẫn Hậu cái đến tình trạng thế nào?

Bỗng thấy Hậu cái từ từ ngừng đầu quay ra lạnh lùng hỏi:

- Phương giá là ai?

Nhân Yêu để lộ bộ mặt kiêu mỹ ở phía sau tường đá. Dưới ánh sáng lờ mờ càng nhận ra hắn là người đau khổ.

Hắn cố ý nhìn xuống thẹn thùng đáp:

- Tiểu nữ là Cốc Chân Chân, người ở Dương Châu.

Thiết Cốt Cái “Ồ” một tiếng chứ không nói gì, quay vào tiếp tục ăn cơm. Người đàn bà nhan sắc mê người đột nhiên bị giam trong tử lao hiển nhiên không làm cho Thiết Cốt Cái động tính hiếu kỳ.

Lệnh Hồ Bình rất lấy làm an ủi.

Thiết Cốt Cái quả xứng với danh hiệu Thiết Cốt. Nhân Yêu gặp phải nhân vật rắn như xương lạnh như sắt này khó lòng lay chuyển được.

Sau một lúc thấy Thiết Cốt Cái ăn hết sạch cơm canh đứng dậy đi quanh mấy vòng trong nhà rồi nằm lăn ra ngủ.

Lệnh Hồ Bình thấy Thiết Cốt Cái ở trong nhà tù đi lại tự do không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Bây giờ chàng mới phát giác chân tay Thiết Cốt Cái không bị xiềng xích mà dường như huyết đạo không bị phong tỏa. Vụ này là thế nào?

Người chưa bị phong tỏa huyết đạo, công lực chưa bị ảnh hưởng lại là Hậu cái tám nút ở Cái Bang thì bản lãnh dĩ nhiên không phải tầm thường. Chẳng lẽ Long Hồ Bang thả lỏng như vậy mà yên tâm được?

Tuy chàng trong lúc nhất thời chưa nghĩ ra được vì lý do gì nhưng cũng quyết đoán bên trong tất có điều ngoắt ngoéo.

Chàng ăn cơm xong nằm xuống ngủ.

Mãi đến lúc hộ pháp họ Chu đưa cơm lần thứ hai vào, Lệnh Hồ Bình mới biết chàng đã qua một đêm trong tử lao.

Chu hộ pháp nói cho chàng hay Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối đưa người đi vì phân đà Thái Nguyên có việc, nhưng chưa rõ là việc gì.

Lần này hắn đem vào cho chàng nửa con gà gô nướng. Trong thùng canh đậu hũ lại thêm rất nhiều giò heo.

Vì Nhân Yêu cùng giam trong này nên hộ pháp họ Chu trước chỉ mang bốn thùng bây giờ tăng lên sáu thùng. Bốn thùng đỏ hai thùng đen. Cứ coi màu thùng đủ đoán ra còn nữa con gà gô nướng nhất định đặt trong hai thùng gỗ đỏ kia.

Chỉ một mình Thiết Cốt Cái là phải ăn uống khổ sở.

Chu hộ pháp ra rồi, ba phạm nhân trong ba gian bắt đầu ăn uống.

Lệnh Hồ Bình muốn chia phần của mình thêm cho Thiết Cốt Cái nhưng lại sợ Nhân Yêu ngó thấy nên không dám.

Nhân Yêu Kim Linh Quan giam ở trong gian thứ ba, trải qua một đêm suy nghĩ, dường như đã tìm ra cách tấn công. Lúc này hắn ở bên kia tường đá cát tiếng hô hoán:

- Thượng Quan đại hiệp!

Thiết Cốt Cái từ từ quay đầu lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nhân Yêu khẽ lên giọng trách móc:

- Ở nơi này, nô gia trong lòng sợ sệt. Đêm qua suốt đêm không nhắm mắt, mấy phen muốn chuồn qua bên đại hiệp...

Thiết Cốt Cái thản nhiên hỏi:

- Sao phương giá không qua?

Nhân Yêu đáp:

- Nô gia không hiểu võ công.

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Phương giá tưởng cứ là người biết võ công thì nhất định vượt qua tường đá này chẳng?

Nhân Yêu đáp:

- Đúng thế. Nô gia nghe người ta nói có môn võ thuật luyện thành rồi là có thể khiến cho thân mình vươn ra thật lớn hay co lại thật nhỏ...

Thiết Cốt Cái nói:

- Cái đó kêu bằng Nhu Nhuyễn Công.

Hồi 27

Cứu Hậu Cái Anh Hùng Thiết Kế

Nhân Yêu hỏi:

- Đại hiệp đã luyện môn này chưa?

Thiết Cốt Cái đáp:

- Đã luyện qua một thời gian, nhưng thành tựu chưa có mấy.

Nhân Yêu hỏi:

- Đã luyện qua thì bức tường đá này không thành vấn đề rồi chứ gì?

Thiết Cốt Cái đáp:

- Chưa từng thử qua.

Nhân Yêu hỏi:

- Sao đại hiệp không thử coi?

Tiếng nói của hắn mỗi lúc một nhỏ đi, ngữ âm rất hàm hồ.

Về sau Lệnh Hồ Bình phải chú ý lắng tai mới nghe rõ, nhờ ở thính lực hơn người của chàng. Lòng chàng nóng nảy vô cùng.

Qua một đêm, Thiết Cốt Cái ở phòng giáp vách dường như đã biến thành người khác.

Lệnh Hồ Bình tự hỏi:

- Phải chăng vì y bị giam cầm ở đây lâu quá, hay Nhân Yêu có thủ pháp gì khiến cho y biến đổi như vậy?

Thiết Cốt Cái bữa nay không nói gì nữa. Y nằm xuống đóng cở chẳng có vẻ gì tỏ ra xúc động.

Lệnh Hồ Bình trong lòng hồi hộp.

Nhân Yêu Kim Linh Quan dường như cảm thấy Thiết Cốt Cái ở trong tình trạng này không thể trấn tĩnh được mới phải. Hắn lại khẽ

cất tiếng hỏi:

- Thượng Quan đại hiệp...

Thiết Cốt Cái hàm hồ đáp:

- Có chuyện gì hãy để đến mai sẽ nói. Tại hạ buồn ngủ lắm.

Lại qua một ngày. Vào khoảng nửa đêm. Nhân Yêu ở phòng số 3 không ngớt thở dài và phát ra những động tác đầy ý nhị kêu gọi nhưng Thiết Cốt Cái ở phòng số 2 chỉ ngáy pho pho, ngủ say như chết, thủy chung chẳng có phản ứng gì.

Lệnh Hồ Bình vì có Nhân Yêu gây trở ngại, chưa thể bắt liên lạc được với Thiết Cốt Cái.

Tại mắt vị Hậu cái tám nút linh mẫn phi thường, dĩ nhiên y đã biết ở phòng giáp vách đều có tù phạm, nhưng dường như y không quan tâm đến chuyện người ngoài. Thậm chí Lệnh Hồ Bình vào đây đã hai ngày hai đêm, y vẫn chưa ngó qua lần nào.

Ở trong tử lao không thấy ánh mặt trời, khó mà phân biệt được ngày đêm. Chỉ còn cách phỏng đoán thời gian do mỗi ngày hai lần đưa cơm.

Bây giờ hộ pháp họ Chu lại đưa cơm vào trong lao. Đây là bữa thứ tư của Lệnh Hồ Bình. Chẳng đến đây vào lúc hoàng hôn. Hôm đầu chỉ ăn bữa tối. Bây giờ là bữa thứ tư, vậy đã sang ngày thứ ba rồi.

Căn cứ vào tập quán hai ngày qua thì mỗi lần sau bữa ăn, Nhân Yêu Kim Linh Quan nhất định lại giở chuyện phong tình với Thiết Cốt Cái. Vì thế, hễ Chu hộ pháp đi rồi là Lệnh Hồ Bình lại đến góc tường để coi Nhân Yêu còn dùng thủ đoạn gì nữa không?

Quả nhiên sau một lát, Nhân Yêu lại đưa bộ mặt kiêu diễm ra phía sau bức tường. Hắn khẽ hừ một tiếng rồi nói rất khẽ như người oán trách:

- Đêm qua nô gia tưởng đại hiệp lần sang mà chẳng thấy gì thành ra uổng công chờ đợi. Con người như đại hiệp mà không thủ tín ư?

Thiết Cốt Cái quay mặt sang hỏi lại:

- Tại hạ có hứa hẹn với phương giá không?

Nhân Yêu tỏ ra hậm hực đáp:

- Nhưng đại hiệp cũng không cự tuyệt mỗi tình nô gia. Hôm qua chúng ta đã nói những gì? Đại hiệp hãy nghĩ lại coi.

Thiết Cốt Cái khẽ đằng hắng một tiếng nói:

- Phải rồi! Khi đó tại hạ không nói gì mà cũng không cự tuyệt nhưng tại hạ đã nghĩ kỹ lại muốn vượt qua tường đá này trên thực tế chẳng khó khăn gì. Vấn đề là ở chỗ qua bên đó rồi, muốn trở về không phải là chuyện dễ dàng.

Nhân Yêu hỏi:

- Tại sao vậy?

Thiết Cốt Cái đáp:

- Phương giá nên tự hiểu.

Nhân Yêu hỏi:

- Đại hiệp muốn nói... cái đó... làm cho võ công của đại hiệp bị ảnh hưởng chăng?

Thiết Cốt Cái đáp:

- Cái đó so với uống thuốc tán công còn hiệu nghiệm hơn.

Nhân Yêu hỏi:

- Vĩnh viễn không phục nguyên nữa hay sao?

Thiết Cốt Cái đáp:

- Ít ra là mất ba ngày.

Nhân Yêu nói:

- Thời gian ba ngày thì có bao lâu. Đại hiệp đánh bạo ở bên nô gia ba ngày cũng được chứ sao?

Thiết Cốt Cái đáp:

- Trong ba ngày này mà ở bên đó thì... ha ha...

Nhân Yêu hỏi:

- Sao đại hiệp lại cười khẩy?

Thiết Cốt Cái đáp:

- Tại hạ cười cho phương giá thật khéo nói.

Nhân Yêu hỏi:

- Nô gia nói thế không phải hay sao? Đại hiệp quả là người gàn dở. Đã bị giam vào đây mà còn tính đến chuyện cứu viện ư? Đại hiệp tưởng đây cũng là một thượng phòng khách điểm chưởng?

Thiết Cốt Cái đáp:

- Tại hạ suốt đời chưa được ở thượng phòng khách điểm bao giờ nên không hiểu ở đây với khách điểm khác nhau chỗ nào. Tại hạ chỉ biết tấm thân phương giá đáng ngàn vàng mà vào nơi đây chịu tội thật là quá đáng.

Nhân Yêu nghe nói không khỏi ngẩn người. Tiếp theo hắn làm bộ quật cường la

lên:

- Trời ơi! Thượng Quan đại hiệp nói thế thì ra nô gia tự mình muốn lặn vào đây chưởng?

Thiết Cốt Cái hỏi lại:

- Vậy ai bảo phương giá vào đây?

Nhân Yêu đáp:

- Dĩ nhiên là bọn trời đánh chứ ai?

Thiết Cốt Cái hỏi: - Bọn họ đối với một phụ nhân yếu ớt như phương giá sao phải xử sự tàn nhẫn thế

này?

Nhân Yêu hỏi lại:

- Thượng Quan đại hiệp hỏi câu này chẳng là nhiều quá ư?

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Phải chăng vì bang chúa ở đây thêm mỹ sắc của tôn giá đến nhỏ nước miếng?

Nhân Yêu đáp:

- Ai mà biết được hấn định giờ trò gì?

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Sao phương giá không chịu theo ý hấn cho được vô sự? Phương giá có biết đây là một tòa tử lao không?

Nhân Yêu đáp:

- Không ngờ Thượng Quan đại hiệp lại ăn nói như vậy.

Thiết Cốt Cái nói:

- Kẻ khát thực này nói thực đó. Trong lòng phương giá đối với giới hạn nam nữ dường như chẳng quan tâm.

Nhân Yêu làm bộ ghen ngào đáp:

- Số mạng nô gia thật là đau khổ...

Tiếp theo là tiếng khóc thút thít.

Thiết Cốt Cái vẫn chẳng tỏ ra chút chi hối hận, y ngáp dài như người buồn ngủ.

Lệnh Hồ Bình lại càng hồ đồ. Chàng không hiểu Thiết Cốt Cái kia đã khám phá ra thân phận chân chính của Nhân Yêu chưa?

Tình trạng này còn kéo dài thêm một ngày nữa.

Lệnh Hồ Bình trong lòng nóng nảy, vì Nhân Yêu còn ngày chưa rời khỏi tử lao là ngày ấy chàng không thể nói rõ thân thế với Thiết Cốt Cái để cùng bàn kế thoát thân.

Nếu Hoa Kiếm Diêm La ở Thái Nguyên trở về đem chàng ra khỏi tử lao thì sau này làm gì còn cơ hội vào đây?

Chàng quyết định không úy kỵ gì nữa đánh liều một phen.

Lệnh Hồ Bình chuẩn bị chờ Chu hộ pháp đưa cơm vào sẽ nhân lúc bất ngờ điểm huyết cho hắn ngã ra rồi qua phòng thứ ba kiểm chế Nhân Yêu. Sau cùng bức bách Chu hộ pháp nói rõ đường lối ra khỏi hang núi.

Không ngờ chàng còn đang ngẫm nghĩ, trong đường hầm có tiếng bước chân vang lên. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng Hoa Kiếm Diêm La đi Thái Nguyên đã trở về và phái người vào lấy ta ra? Hay là Thiết Cốt Cái đã đến ngày tận số?

Nghĩ tới đây trống ngực đánh thành thành. Chàng thò tay vào bọc rút thanh Hàng Long kiếm. Còn một tay nắm dây xiềng khóa chân, chuẩn bị chiến đấu với người sắp tới. Bất luận là người nào tha chàng hay người đến áp giải Thiết Cốt Cái đem đi xử quyết, chàng cũng không còn đường nào để lựa chọn.

Chàng chỉ cần người vào không phải Cầm y hộ pháp là chàng tự tin có thể đối phó được.

Nhưng sự thực chàng đã hoang mang một cách vô ích. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần rồi dừng lại trước phòng số 3 giam Nhân Yêu. Mục đích của người này là vào đây để đưa Nhân Yêu rời khỏi tử lao.

Lệnh Hồ Bình thở phào một cái, chàng không khỏi cười thầm.

Chàng chờ cho người kia đưa Nhân Yêu đi xa rồi, tới bên tường hắng dặng một tiếng, nhìn qua khe vách, mỉm cười cất tiếng hô hoán Thiết Cốt Cái:

- Này ông bạn! Chúng ta nói chuyện chơi một lúc chẳng?

Thiết Cốt Cái lạnh lùng hỏi lại:

- Chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Chuyện nhiều lắm. Tỷ như các hạ ở trong này mỗi ngày hai bữa ăn, ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, có vẻ rất ung dung. Các hạ có biết đâu sau khi mình mất tích, mấy vị trưởng lão quý bang phải khổ sở thế nào không?

Thiết Cốt Cái giương mắt lên hỏi:

- Tôn giá là...

Lệnh Hồ Bình lại cười khanh khách ngắt lời:

- Bỉ nhân ư? Lãng Đãng công tử Lệnh Hồ Bình chính thị.

Thiết Cốt Cái càng kinh ngạc hỏi:

- Sao? Tôn giá là Lệnh Hồ thiếu hiệp đã tặng Âu Dương trưởng lão ở bản bang một bộ Thái Tổ Quyền Kinh phải không?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

- Các hạ đã tin chưa?

Thiết Cốt Cái chớp mắt hỏi:

- Bây giờ lão đệ đeo bộ mặt này đã mạo xưng người nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh.

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh là ai?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Là một vị Thanh y hộ pháp, hiện đang giữ chức phân đà chúa tại phân đà Lạc Dương. Đồng thời hắn còn là ngoại sanh của Cẩm y hộ pháp Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối ở đây.

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Hiện giờ Thần Đàn Tử thật ở đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Y nằm thẳng căng trên đám gạch ngói vỡ trong tòa phế viên họ Thái ở mé tây thành Tấn Nam.

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Lão đệ mạo xưng Thần Đàn Tử mà không bị lộ hành tung ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cho đến bây giờ thì chưa việc gì.

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Tại sao lão đệ lại bị giam trong tử lao này?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Dĩ nhiên là phạm tội rất nặng.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp:

- Ba ngàn hai trăm lạng hoàng kim do phân đà quản cố đột nhiên không cánh mà

bay.

Thiết Cốt Cái lại hỏi: - Món hoàng kim này thất tung cũng là kiệt tác của lão đệ chứ gì? Lệnh Hồ Bình cười đáp: - Có thể nói đây là chủ ý của bản công tử.

Thiết Cốt Cái hỏi: - Còn việc động thủ đã có người khác hay sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đúng thế.

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Thế rồi lão đệ tính rằng: Thần Đàn Tử để mất trộm vàng đến tổng đàn nộp mình xin xử tội và giữa đường lão đệ cho y nằm ở đó hay sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Kể ra tại hạ nên làm như vậy nhưng chỉ có một mình khó nổi phân thân, lại không hiểu Thần Đàn Tử sau khi mất món vàng lớn có đủ dũng khí để xin tự xử hay không, nên chưa tính đến điều đó. Chuyện này gặp ở giữa đường là chuyện ngẫu nhiên mà thôi.

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Lão đệ thay thế Thần Đàn Tử, nhưng hấn có vị cứu phụ thanh thế hiển hách ở tổng đàn là Hoa Kiểm Diêm La mà lão không lấy địa vị

Cầm y hộ pháp để giảm nhẹ tội cho ngoại sanh được ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ai bảo không được?

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Thế thì sao lão đệ lại bị giam vào tử lao?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Cái đó kêu bằng cứu phụ vô tâm mà ngoại sanh cố ý.

Thiết Cốt Cái ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Lão đệ bị giam vào tử lao hoàn toàn do chủ trương của mình ư?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

- Không làm vậy thì bọn mình gặp nhau thế nào được?

Thiết Cốt Cái sửng sốt áp ứng hỏi:

- Nếu vậy lão đệ... không từ gian khổ mạo hiểm vào đây hoàn toàn vì Thượng Quan mỗi ư?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi lại:

- Thượng Quan huynh tưởng bản công tử vào đây để tránh mưa gió chẳng?

Thiết Cốt Cái cúi đầu xuống nhẹ buông tiếng thở dài hồi lâu không nói gì.

Lệnh Hồ Bình thúc giục:

- Bây giờ không phải là lúc cảm khái. Gặp được cơ hội khó kiếm này, các hạ nói vắn tắt cho tại hạ biết mục đích của họ cướp Hậu cái của quý bang đến đây làm chi được chẳng?

Thiết Cốt Cái ngừng đầu lên nhăn nhó cười đáp:

- Vụ này không phải tầm thường. Dĩ nhiên họ muốn Cái Bang phải thần phục.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hiện giờ địa vị của các hạ mới là một tên Hạng cái chưa đủ quyền ra lệnh cho toàn bang. Chúng muốn đạt mục đích không hạ thủ vào đích thân bang chúa ở quý bang?

Thiết Cốt Cái đáp:

- Bọn chúng nhận ra làm thế này ổn hơn. Họ chỉ cần Thượng Quan mỗi ượng chịu là họ trừ khử bang chúa ngay.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Chẳng lẽ họ không sợ các hạ hứa cuội. Một khi các hạ được trả tự do sẽ khám phá ra mưu gian của chúng hay sao?

Thiết Cốt Cái thở dài đáp:

- Máu chót sự việc là ở điểm này khiến cho Thượng Quan mỗi chẳng thể yên tâm, vì Thượng Quan mỗi sợ phải phụ lòng thiếu hiệp.

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

- Bọn chúng đã ép các hạ uống thứ thuốc gì rồi chẳng?

Thiết Cốt Cái nhăn nhó cười đáp:

- Thuốc hoàn này chịu đựng được một kỳ hạn bốn mươi chín ngày mà Thượng Quan mỗi bị giam ở đây vừa một tháng, tức là chỉ còn mười chín ngày nữa võ công của Thượng Quan mỗi sẽ mất hết.

Lệnh Hồ Bình nóng nảy hỏi:

- Hiện giờ các hạ cảm thấy trong mình thế nào?

Thiết Cốt Cái nắm tay đáp:

- Chưa sao cả. Ăn ngủ được, đi lại được, nhưng chẳng thể vận khí hành công. Nếu không vừa rồi thành cha họ Kim đã chẳng thể sống để ra đi. Hà hà!

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Thế ra các hạ đã biết hắn là Nhân Yêu Kim Linh Quan rồi ư?

Thiết Cốt Cái cười lạt đáp:

- Thượng Quan mỗ làm gì chẳng biết? Trước đây một vị đường chúa Cái Bang đã bị hại về tay hắn.

Lệnh Hồ Bình nóng nảy hỏi:

- Hiện giờ các hạ đã mất năng lực vận khí hành công thì dù có lấy thuốc giải cũng thành vô dụng ư?

Thiết Cốt Cái lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Đây chỉ là hiện tượng tạm thời. Trước khi hết kỳ hạn uống thuốc giải vào là hiện tượng này tự nhiên không còn nữa.

Lệnh Hồ Bình thở phào một cái nói:

- Thế thì hay lắm...

Thiết Cốt Cái gượng cười hỏi:

- Hay gì mà hay? Dù có thuốc giải cũng khó lòng ra khỏi tử lao. Ra được khỏi đây chẳng nữa cũng đừng hòng rời khỏi bí cốc. Vì thế Thượng Quan mỗ chẳng mong gì cầu may, chỉ mong thiếu hiệp sớm rời khỏi nơi đây đưa tin dùm Thượng Quan mỗ tạ tội với các vị trưởng lão cùng bang chúa để trong bang mau lựa một tên Hậu cái khác, đồng thời đề cao cảnh giác, đặc biệt chú ý đến sự phát triển của Long Hồ Bang cho khỏi đi vào vết xe đổ của Thượng Quan mỗ. Thượng Quan mỗ nguyện kiếp sau làm trâu ngựa báo đền công đức của thiếu hiệp.

Lệnh Hồ Bình chau mày hỏi:

- Các hạ đừng nói những câu chán nản này nữa được không?

Thiết Cốt Cái thở dài đáp:

- Những câu chán nản còn ai muốn nói làm chi? Thiếu hiệp là người thông minh cũng tự hiểu rồi. Thượng Quan mỗ chẳng qua muốn khuyên thiếu hiệp đừng động thủ vô ích mà thôi.

Lệnh Hồ Bình toan nói nữa chợt động dung hạ thấp giọng xuống cảnh báo:

- Thằng cha mập ú họ Chu đưa cơm vào đó. lát nữa hãy nói chuyện. Xin ghi nhớ đừng nản lòng. Lãng Đãng công tử này trong túi còn nhiều pháp bảo.

Thiết Cốt Cái nhún vai lẳng lẳng lụi vào ngò trong góc nhà.

Cửa lao kẹt mở. Chu hộ pháp xách cơm vào, nét mặt hần rất vui tươi.

Lệnh Hồ Bình ngó thấy biết là hần đưa tin mới lạ, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Chàng đoán Hoa Kiếm Diêm La đã trở về sắp tha mình ra khỏi nhà lao.

Kết quả đúng như lời tiên đoán của Lệnh Hồ Bình.

Chu hộ pháp tay cầm thùng cơm là một tiếng rồi cười nói:

- Cung hỉ Kim phân đà chúa.

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên hỏi:

- Điều chi đáng mừng?

Chu hộ pháp đáp:

- Vừa rồi có văn thư ở Thái Nguyên đưa đến nói công việc của Tề phụ lão hộ pháp đã xử lý êm xuôi và lên đường từ Thái Nguyên trở về. Nếu không có điều chi trở ngại thì chỉ hai ba ngày nữa là về tới nơi.

Lệnh Hồ Bình thở phào một cái, tựa hồ được an ủi rất lớn.

Chàng mừng thật sự vì còn được hai, ba ngày, chàng hy vọng vận dụng trí lực để hoàn thành công cuộc hoài bão.

Chu hộ pháp thấy chàng vui vẻ cũng cao hứng hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Phân đà chúa ăn uống đã quen chưa? Phân đà chúa muốn gì cứ nói. Tiểu đệ đã dặn lão Sa ở nhà bếp. Hần bảo...

Lệnh Hồ Bình trở vào dây xiềng xích chân nói:

- Chu huynh mở cái này cho tiểu đệ. Phải đeo nó mấy ngày khó chịu quá.

Chu hộ pháp vội lấy chìa khóa ra nói:

- Hẳn thế rồi. Tại hạ đã bảo phân đà chúa bắt tất phải nhận chân. Phân đà chúa có nghe đâu. Mấy bữa chịu tội sống thật là oan uổng.

Khóa chân mở rồi, Lệnh Hồ Bình vung tay lên nói:

- Hay lắm! Chu huynh có việc cứ đi. Hễ lão hộ pháp về thì cho biết ngay. Tiểu đệ nằm đây chán quá rồi.

Chu hộ pháp ra khỏi nhà lao, Lệnh Hồ Bình bức bách Thiết Cốt Cái đổi thùng

cơm.

Chàng ăn xong đi lại mấy vòng trong nhà lao, chợt nhớ ra điều gì đến bên tường khẽ gọi:

- Này ông bạn! Hãy qua đây!

Thiết Cốt Cái tiến lại bên tường hỏi:

- Chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Ngửng mặt lên! Để tại hạ coi tướng cho.

Thiết Cốt Cái nhăn mặt nói:

- Lão đệ húng chí quá nhỉ? Lúc này còn nói giỡn được ư?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Không phải nói giỡn đâu. Toàn chuyện đứng đắn cả. Trong này tối quá nhìn không rõ. Đứng gần một chút.

Thiết Cốt Cái theo lời tiến lại ngửng mặt lên tức mình hỏi:

- Thế này đã coi rõ chưa?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Tạm được rồi.

Thiết Cốt Cái cười mỉa hỏi:

- Thế nào? Lão đệ coi tướng ta liệu có đủ phúc hậu làm bang chúa không?

Lệnh Hồ Bình không trả lời ngay. Chàng chú ý nhìn, miệng lẩm bẩm:

- Ô! Lưỡng quyền cao đáo để, lông mày cũng rậm khiếp. Nhưng không sao đâu. Vết đao ở trán mới là cái điền đầu...

Thiết Cốt Cái không nhịn được ngắt lời:

- Lão đệ nói nghe cũng hay đấy. Phải chăng vết sẹo phá cách khiến cho khiếu hóa tử phải chết rũ xương trong ngục?

Lệnh Hồ Bình lờ đi như không nghe thấy tự nói một mình:

- Nói một cách nghiêm chỉnh vết sẹo này chưa có gì nan giải. Đáng ngán là chòm râu kia. May mà bản công tử đã tiên tri có đem theo một gói Toái Trung Mạt. Được rồi. Xoay mình lại để bản công tử coi sau lưng cho.

Thiết Cốt Cái không khỏi ngẩn người, vì không hiểu Lệnh Hồ Bình có dụng ý gì.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

- Thế nào?

Thiết Cốt Cái trợn mắt lên hỏi lại:

- Lão đệ! Lão đệ định dùng thuật dịch dung để thay đổi vị trí chăng?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

- Như vậy không được hay sao?

Thiết Cốt Cái chớp mắt hỏi:

- Tại sao lão đệ lại làm thế?

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Làm thế có điều chi không ổn?

Hồi 28

Kim Long Kiểm Khách Thịnh Văn Tu

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Chưa bàn tới mục đích của lão đệ vội, hãy nói chuyện trước mắt. Lão đệ cùng Thượng Quan mỗ mới gặp nhau một lần. Từ giọng nói đến cử chỉ đều lạ hoắc. Dù có thay đổi khuôn mặt, nhưng còn phương diện khác thì mô phỏng thể nào được?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đối với người khác quả là một vấn đề nan giải, nhưng đương sự một bên là Hậu cái tám nút ở Cái Bang, một bên là Lăng Đãng công tử uy danh hiển hách. Tại hạ đã tính trong thời gian hai ngày chúng ta có dư sức làm xong.

Thiết Cốt Cái nói:

- Thượng Quan mỗ vẫn không nghĩ ra được hành động này hay ho ở chỗ nào.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tại hạ cũng vậy, chưa nhận thấy cái hại ở đâu.

Thiết Cốt Cái hỏi:

- Trước hết Thượng Quan mỗ không hiểu lão đệ sau khi đội lốt ta rồi, còn thủ đoạn nào khác để chống lại bọn ma đầu kia?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Đó là công việc của tại hạ, các hạ bắt tất phải quan tâm. Ở đây tại hạ chỉ nhắc các hạ bắt cứ hoàn cảnh nào, tại hạ cũng không để cho Cái Bang phải mất mặt.

Thiết Cốt Cái lại nói:

- Hai là lão đệ đã biết Thượng Quan mỗ uống thuốc tán công của họ rồi, dù còn mươi mấy ngày, ta cũng chẳng khác nào một phế nhân...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Sau đây hai ngày các hạ có cơ hội rời khỏi bí cốc, rồi trong bảy ngày các hạ có thể tới Kỳ Sĩ Bảo.

Thiết Cốt Cái ngăn người ra không biết nói gì.

Hồi lâu y ấp úng hỏi:

- Ở đây lấy đâu ra được thuốc dịch dung?

Lệnh Hồ Bình nở nụ cười thần bí đáp:

- Các hạ cứ yên tâm. Trong mình bản công tử đầy đủ bách bảo. Lúc vào hang chúng không xục tìm trong mình tại hạ là đại thất sách. Tại hạ vừa nói có cả Toái Trung Mạt (thuốc làm trụi râu).

o O o

Hai bữa sau vào lúc xế chiều, Hoa Kiếm Diêm La về tới tổng đàn Long Hồ Bang. Thiết Cốt Cái biến thành Thần Đàn Tử quả nhiên đang đêm được phóng thích. Y giữ đúng lời Lệnh Hồ Bình dặn bảo, ra khỏi nhà lao giả vờ buồn bã, lúc nào đầu cũng cúi xuống.

Hoa Kiếm Diêm La giả vờ làm oai làm phước giáo huấn một hồi. Sáng sớm hôm sau sai người bí mật đưa ra khỏi bí cốc, mượn tiếng đoái công chuộc tội trở về phân đà điều tra vụ mất vàng.

Bên này Lệnh Hồ Bình biến thành Thiết Cốt Cái tiếp tục bị cầm tù ở lao thất số 7.

Đôi phòng giam, phương diện ẩm thực được ưu đãi cũng bị thủ tiêu. Chàng chỉ còn ăn cơm trắng canh rau. Sau hai bữa chàng không tài nào nuốt được.

Bây giờ chàng mới biết đệ tử Cái Bang đáng phục là ở chỗ này. Thiết Cốt Cái Thượng Quan Thụ Nhân ăn uống như vậy hơn một tháng liền mà không thốt ra nửa lời oán hận. Còn chàng nhất định không chịu nổi. Chàng nhất quyết chấm dứt ở đây. Quản lao phòng này là hộ pháp họ Tôn đưa bữa cơm thứ ba vào. Lệnh Hồ Bình đá văng thùng cơm đi rồi trở tay bảo hấn:

- Đem ra đi.

Thần Đản Tử được phóng thích ra khỏi nhà ngục, nhiệm vụ của Chu hộ pháp cũng cáo chung. Hộ pháp họ Tôn không được một lời tử tế. Hấn cười lạt khịt mũi hỏi:

- Vậy ông bạn muốn ăn gì?

Lệnh Hồ Bình bắt chước khẩu âm Thiết Cốt Cái nói dần từng tiếng:

- Thang toán, Phong kê, Phỉ hoàng, Lộc bộ, nửa cân rượu Phần và một vị anh thư xinh đẹp, biết điều.

Tôn hộ pháp sững sốt một chút rồi ngửa mặt lên trời cười rộ.

Hấn cười chán rồi hỏi móc:

- Còn gì nữa không?

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng đáp:

- Còn gì lát nữa ta sẽ cho hay.

Tôn hộ pháp dường như rất tức cười. Hấn xách hai cái thùng lên rồi còn gật đầu

nói:

- Hay lắm, hay lắm! Ông bạn hãy chờ nghe.

Hấn ra khỏi lao thất chừng nửa giờ, trong đường hầm đột nhiên vang lên những tiếng bước chân nhộn nhịp dần dần đi tới.

Lệnh Hồ Bình vẫn thản nhiên, nhắm mắt lại ngồi tựa góc tường, dường như đang nghĩ chuyện gì.

Cửa phòng lao mở ra. Người vào đầu tiên vẫn là Hắc y hộ pháp họ Tôn nhưng tay hấn cầm thêm một cây đèn.

Theo sau là hai đại hán áo xám, một người bưng một khay gỗ lớn sơn son. Trên khay đặt đĩa chén và bình rượu. Trên khay thứ hai là bốn đĩa đồ ăn sắp đặt rất ngay ngắn. Chính là bốn món Lệnh Hồ Bình đã chỉ định: Thang toán, Phong kê, Phỉ hoàng, Lộc bộ.

Phía sau hai đại hán, hai ả tỳ nữ áo xanh nâng đỡ một người đẹp mình mặc áo tía cúi đầu xuống gót sen thoăn thoắt đi vào.

Lệnh Hồ Bình vẫn ngồi yên không lộ vẻ ngạc nhiên, tựa hồ chàng đã biết trước bọn ma đầu sẽ đưa đủ những thứ mà chàng đòi hỏi.

Tôn hộ pháp ra chiều bẽn lễn. Hắn chỉ huy bọn người đi theo đặt rượu thịt xuống rồi đứng một bên háng dặng không ngớt. Hắn muốn nói mà không biết nói gì.

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên hỏi:

- Các người còn đứng đây làm chi?

Câu hỏi này thật bất lịch sự, Tôn hộ pháp lại tưởng chừng như sắc lệnh ân xá. Hắn dạ một tiếng xoay mình dẫn hai đại hán áo xám đi ra.

Lệnh Hồ Bình lại nhìn hai ả nữ tỳ áo xanh. Hai ả này tâm cơ mau lẹ. Chúng nhìn chàng chúc câu vạn phúc rồi rón rén trở gót đi ngay.

Lệnh Hồ Bình chờ cho tiếng bước chân Tôn hộ pháp, hai đại hán và hai nữ tỳ đi xa rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình và Tử y lệ nhân, mới chộp lấy hồ rượu uống liền mấy hớp rồi nhìn thị gật đầu nói:

- Cô hãy ngồi xuống bên ta.

Hai giờ sau, Tử y lệ nhân ra khỏi giam thất số 7. Không hiểu thị vì thẹn thùng hay vì uống nhiều rượu mà mặt đỏ hồng. Tà áo cùng mái tóc cũng xốc xếch.

Thị mới ra tới đường hẻm thì một lão già tay cầm rọc tẩu, mặt đầy thớ thịt, lông mày chổi xể, mặt tựa nhạc đồng, mình mặc cẩm bào, ngăn thị lại.

Lão già mặt mũi xấu xa mà mặt ú chính là Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối.

Lão khẽ hỏi:

- Câu chuyện ra làm sao?

Tử y lệ nhân mặt càng đỏ hơn cúi gầm mặt xuống lý nhí đáp:

- Hắn... hắn không có... chắc vì hắn uống nhiều rượu.

Hoa Kiếm Diêm La chau mày hỏi:

- Không phải lão phu hỏi người chuyện đó, chỉ biết lúc hấn uống rượu có buồn bã không?

Tử y lệ nhân hiểu lầm càng đỏ mặt hơn. Sau một lúc thì mới đáp:

- Hấn bảo...

Hoa Kiếm Diêm La nóng nảy giục:

- Hấn bảo sao?

Tử y lệ nhân đáp:

- Hấn bảo nô gia chuyển lời lên lão nhân gia. Hấn có ba điều kiện, lão nhân gia có y theo, hấn mới chịu xét lại những điều kiện yêu cầu mà bản bang đưa ra ngay buổi đầu.

Hoa Kiếm Diêm La “Ừa” lên một tiếng hỏi:

- Ba điều kiện gì?

Tử y lệ nhân đáp:

- Một là phải ba tháng nữa hãy xử lý bang chúa của hấn. Có thể đệ tử trong bang mới khởi hoài nghi. Hai là sau khi Cái Bang sát nhập Long Hồ Bang, danh nghĩa độc lập đối ngoại vẫn phải duy trì, không thì hấn chẳng thể kèm chế được cục diện. Đệ tử Cái Bang nhân số đông, hạng người cương ngạnh không phải ít, cần hành động từ từ mới được. Ba là hiệp nghị đạt thành rồi, bản bang phải dành chức phó bang chúa cho hấn. Hấn dứt điểm ở ba điều kiện này quyết không nhượng bộ và xin lão nhân gia trình lên banh chúa rồi trả lời hấn.

Hoa Kiếm Diêm La trầm ngâm nói:

- Hai điều trên còn hợp tình hợp lý không thành vấn đề, nhưng chức phó bang chúa thì lão phu e rằng không được.

Tử y lệ nhân hỏi:

- Lão nhân gia không tiện tác chủ, sao không xin bang chúa quyết định?

Hoa Kiếm Diêm La nhăn mặt đáp:

- Nếu bang chúa ở trong hang thì còn nói gì nữa?

Tử y lệ nhân ngạc nhiên hỏi:

- Bang chúa ở Trường An đã về hôm qua rồi kia mà?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Sáng sớm hôm nay lão lại đi Khai Phong.

Tử y lệ nhân hỏi:

- Sao lão nhân gia không bàn với mấy vị trưởng lão coi?

Hoa Kiếm Diêm La không nói nữa. Địa vị của trưởng lão tuy còn ở trên Cẩm y hộ pháp, nhưng Hoa Kiếm Diêm La chẳng coi vào đâu.

Lão ngẫm nghĩ một lúc rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Hấn có hạn trong thời hạn bao lâu phải trả lời không?

Tử y lệ nhân lắc đầu đáp:

- Không.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

- Lúc ngươi ra về hấn còn nói gì nữa không?

Tử y lệ nhân đáp:

- Hấn say quá. Tỳ nữ nhân lúc hấn ngủ say rồi mới ra đây.

Hoa Kiếm Diêm La gật đầu nói:

- Hay lắm! Vụ này lão phu sẽ có cách châm chước mà hành động. Ngươi bảo bọn a đầu mang hai cái giường cùng đệm vào rồi ngươi ở trong đó bầu bạn với hấn. Lát nữa hấn tỉnh dậy không chừng...

Tử y lệ nhân hai má đỏ hồng khẽ dạ một tiếng rồi lật đật ra cửa.

Lệnh Hồ Bình tỉnh giấc thấy cửa nhà lao mở rồi. Trong phòng đã kê hai cái giường và chăn đệm mới, bất giác trên môi chàng thoáng qua một nụ cười.

Chàng lay gọi Tử y lệ nhân tỉnh dậy hỏi:

- Ta dặn cô điều chi cô đã báo cáo chưa?

Tử y lệ nhân vội ngồi dậy đáp:

- Báo cáo rồi.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

- Tể phụ lão hộ pháp có chỉ thị gì không?

Tử y lệ nhân vuốt mái tóc tựa vào bên chàng đáp:

- Lão hộ pháp bảo bang chúa không ở nhà nhưng lão nhận thấy ba điều kiện đó không thành vấn đề. Xin các hạ cứ yên tâm. Bên ngoài đang xúc tiến, các hạ có uống rượu không?

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Hay lắm!

Tử y lệ nhân ra ngoài dặn Tôn hộ pháp cho người đem rượu thịt vào.

Lệnh Hồ Bình cười thầm, vì một tên tù phạm trước kia là Thiết Cốt Cái ném đủ mùi đau khổ mà nay chàng được đãi ngộ như bậc thượng tôn, hưởng thụ rượu ngon, gái đẹp.

Hôm sau Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối đưa hai vị hộ pháp áo vàng vào lao thất số 7 đón tiếp Lệnh Hồ Bình ra ngoài.

Trong hai vị Huỳnh y hộ pháp thì một vị đã xuất hiện ở Dương phủ và ở Thư phủ tại Đồng Quan. Lão chính Thượng Nguyên Dương chuyên sử cây Lượng Thiên Xích.

Vì Thiết Cốt Cái Thượng Quan Thụ Nhân đã nói ở trong tổng đàn Long Hồ Bang này chỉ biết một mình Hoa Kiếm Diêm La, ngoài ra chẳng quen ai, nên chàng lờ đi như chưa gặp vị Huỳnh y hộ pháp này bao giờ.

Hoa Kiếm Diêm La vừa thấy mặt đã đưa cho chàng một viên thuốc màu đen.

Lệnh Hồ Bình đón lấy rồi khẽ bóp cho viên thuốc nát như. Chàng lại ngửa cổ làm bộ bỏ viên thuốc vào miệng. Hoa Kiếm Diêm La và hai

tên Huỳnh y hộ pháp đều bị bưng mắt.

Lệnh Hồ Bình lúc này có thể nhân khi bất ý hạ ba tên ma đầu một cách dễ dàng nhưng chàng nghĩ tới phải mất công khó nhọc chưa chắc đã ra khỏi cốc nên đành nhẫn nại.

Hoa Kiếm Diêm La chẳng đề phòng chi hết mời chàng vào ngồi trong đại sảnh. Ở đây đã bày tiệc rượu.

Lệnh Hồ Bình chỉ khiêm nhượng một chút rồi ngồi xuống chủ vị. Ai nấy ngồi vào chỗ ngồi. Một bọn thiếu nữ tiến ra múa hát. Cuộc hội yến bắt đầu khai diễn.

Rượu đã được ba tuần, Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên khẽ háng dặng một tiếng hỏi:

- Thượng Quan mỗ đã đề nghị ba điều kiện...

Hoa Kiếm Diêm La trong bụng đã sẵn có chủ kiến gật đầu đáp ngay:

- Ba điều kiện của lão đệ đưa ra, lão phu đã mổ xẻ rất kỹ, nhận thấy không có chỗ nào quá đáng, nên quyết định đại diện tề bang tiếp thụ hoàn toàn. Nếu lão đệ còn có điều kiện gì khác cứ nói ra. Nay chúng ta là người một nhà bất tất phải úy kỵ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bang chúa không ở nhà ư?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Hôm qua lão nhân gia đi Khai Phong có việc.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Về vấn đề liên quan đến địa vị phó bang chúa, các vị lão hộ pháp tính xem quý bang chúa về rồi có điều gì trở ngại không?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Lão đệ ở địa vị Hậu cái tám nút trong Cái Bang thì đảm nhiệm chức phó bang chúa bản bang sau khi hai bang hợp nhất là điều danh chính ngôn thuận, lại rất hợp tình hợp lý. Tề bang chúa là

người thông hiểu thế, dĩ nhiên tính bề lợi hại. Xin lão đệ yên tâm về vấn đề này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Vậy bao giờ Thượng Quan mỗ có thể ra khỏi bí cốc?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Cái đó lão đệ cứ tự hỏi mình là được. Sau khi ra khỏi hang rồi, về những chi tiết nhỏ mọn lão đệ đã dự tính chưa?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Chi tiết liên quan đến phương diện nào?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Tỷ dụ có người hỏi hơn tháng nay lão đệ đi đâu thì lão đệ chuẩn bị đối đáp ra

sao?

Lệnh Hồ Bình ngờ ngác ngập ngừng đáp:

- Cái... đó...

Hoa Kiếm Diêm La mỉm cười ngắt lời:

- Bốn vị trưởng lão ở quý bang phụ trách việc giữ an toàn cho Hậu cái. Bọn họ gặp lão đệ chắc hỏi điều đó ngay.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ một lúc rồi ngừng đầu lên hỏi lại:

- Theo ý lão đệ hộ pháp nếu họ hỏi đến điểm này thì Thượng Quan mỗ nên đáp thế nào cho phải?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Bịa ra một thiên cổ sự rất kín đáo.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bịa đặt thiên cổ sự như thế nào?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Lão đệ có thể nói hôm ấy ở bến Phong Lăng đột nhiên bị hai nhân vật che mặt tập kích bất thành linh, vô tình không kịp đề phòng bị đả thương, may gặp chưởng môn phái Hoa Sơn...

Lệnh Hồ Bình ngỡ ngác ngắt lời:

- Như vậy không được.

Hoa Kiếm Diêm La cười hỏi:

- Sao lại không được?

Lệnh Hồ Bình chau mày đáp:

- Bốn vị trưởng lão mà biết Thượng Quan mỗi lần này bị tai nạn không chết vì được chưởng môn phái Hoa Sơn tiếp cứu, tất sinh vô số chi tiết. Thế nào cũng phái người lên Hoa Sơn tạ ơn, sự việc sẽ bị lòi đuôi.

Hoa Kiếm Diêm La lắc đầu nói:

- Lão phu dám đảm bảo vụ này vĩnh viễn không bị phanh phui.

Lệnh Hồ Bình toát mồ hôi hỏi:

- Sao lão hộ pháp dám nắm chắc như vậy?

Hoa Kiếm Diêm La lại cười đáp:

- Cái đó dễ lắm. Vì lão đệ bị thương mới lành dọc đường cần có người đưa mà người phụ trách đưa lão đệ về chính là chưởng môn phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên, nhưng rồi chàng hiểu ý Cẩm y hộ pháp ngay.

Chàng ngừng đầu lên chớp mắt hỏi lại:

- Ai sẽ hóa trang làm chưởng môn phái Hoa Sơn?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Một vị Huỳnh y hộ pháp mới gia nhập bản bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cách xưng hô vị Huỳnh y hộ pháp này thế nào?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Y là Thịnh Văn Tu, ngoại hiệu Kim Long Kiếm Khách.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Lão hộ pháp đừng nói giỡn.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

- Ai nói giỡn đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu là danh hiệu chưởng môn phái Hoa Sơn, dĩ nhiên Thượng Quan mỗ biết rồi. Bây giờ lão nhân gia ở đâu?

Hoa Kiếm Diêm La cười rộ trở vào Huỳnh y hộ pháp ngồi bên cạnh Thượng Nguyên Dương hỏi:

- Lão đệ coi lại xem vị này là ai?

Vị Huỳnh y hộ pháp kia tùm tùm cười từ từ đưa tay lên bỏ tấm mặt nạ ra.

Lệnh Hồ Bình quay sang nhìn không khỏi ngẩn người. Vì lão này hiển nhiên là Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu, chưởng môn trong tám phái lớn.

Lệnh Hồ Bình không ngờ nhân vật khí tiết như chưởng môn phái Hoa Sơn cũng đầu hàng tổ chức tà ma này.

Chàng ngẩn người ra một lúc rồi cố ý thờ dài đáp:

- Thượng Quan mỗ mà biết sớm vụ này thì cũng chẳng kiên trì đến ngày nay để chịu khổ hơn tháng trời. Thật là oan uổng...

Mấy câu này chàng nói rất đặc thể.

Kim Long Kiếm Khách nghe thấy khoan khoái trong lòng, Hoa Kiếm Diêm La càng cao hứng. Lão tự nhủ:

- Vị Hậu cái tám nút này chắc là chịu phục lắm rồi.

Bữa tiệc hôm nay lúc đầu tuy nhạt nhẽo, nhưng lúc kết thúc bầu không khí rất cởi

mở.

Yến tiệc xong, Hoa Kiếm Diêm La nhận thấy vụ này không nên chậm trễ liền sai người chuẩn bị đôi ngựa, thân hành tiễn đưa Lệnh Hồ Bình và Kim Long Kiếm Khách ra khỏi bí cốc.

Sau khi lên đường Lệnh Hồ Bình đã định theo kế hoạch hành động. Trước hết là phải giải quyết Kim Long Kiếm Khách đi ở bên mình rồi phóng ngựa chạy đến tổng đà Cái Bang báo cáo về những sự việc đã trải qua ở Ma Quật. Một mặt thông tri cho phái Hoa Sơn, một mặt chuẩn bị tùy cơ ứng biến. Nhưng chàng nghĩ lại nhận ra không ổn, vì chàng đối với vụ Kim Long Kiếm Khách cam bẽ trụ lạc vẫn chưa hết dạ hoài nghi. Nếu Kim Long Kiếm Khách cũng hoài bão một mục đích như mình há chẳng giết lầm người tử tế? Chàng cần phải thám thính cho rõ ngọn ngành.

Tối hôm ấy hai người trọ trong khách điếm, vì trời rét lạnh, cùng nhau uống chút rượu trước khi đi ngủ.

Lệnh Hồ Bình hỏi hợt.

- Thịnh huynh nhập bang bao lâu rồi?

Kim Long Kiếm Khách nhắm tính một chút rồi đáp:

- Đại khái hơn một năm.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

- Từ ngày Thịnh gia nhập bản bang đã gặp bang chúa mấy lần rồi?

Kim Long Kiếm Khách lắc đầu đáp:

- Chưa từng gặp lần nào.

Lệnh Hồ Bình ngờ ngác hỏi:

- Thịnh huynh không nói giỡn chứ?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

- Cái đó có chi là lạ. Trong tổng đàn cả bọn Huỳnh y hộ pháp cũng phần nhiều chưa được gặp đại bang chúa.

Lệnh Hồ Bình nghe giọng Kim Long Kiếm Khách có ý không vui. Chàng sinh dạ hoài nghi, cho là nếu đoán không lầm thì Kim Long Kiếm Khách quy thuận bang này tất có điều uẩn khúc khôn bề thổ lộ.

Chàng liền “Ừ” một tiếng chăm chú nhìn lão hỏi:

- Vậy theo nhận xét của Thịnh huynh có phải vì bang chúa quá tự cao, hay vì tướng mạo y không tiện để người ngoá thấy? Còn lẽ nữa là một tên Huỳnh y hộ pháp không đáng được để bang chúa quan tâm đến?

Kim Long Kiếm Khách cười lạt đáp:

- Trước nay Thịnh mỗ chưa từng nghĩ tới những vấn đề này.

Lệnh Hồ Bình rất đỗi hoài nghi hỏi:

- Thế thì...

Chàng toan hỏi thế thì một vị Kim Long Kiếm Khách đang ở địa vị chưởng môn phái lớn sao lại cam tâm quy thuận để làm một tên Huỳnh y hộ pháp.

Nhưng chàng nghĩ lại rồi không nói nữa.

Kim Long Kiếm Khách cười khanh khách một tiếng đáp:

- Thịnh mỗ hoàn toàn vì lời hứa. Vả lại đừng nói một tên Huỳnh y hộ pháp mà có đến làm bang chúa, tình thực Thịnh mỗ cũng không ham.

Lệnh Hồ Bình không nhin được hỏi:

- Tại sao Thịnh huynh lại hứa lời với họ.

Kim Long Kiếm Khách nghiêng răng đáp:

- Vì trong ba năm chúng sẽ tiêu diệt Kỳ Sĩ Bảo.

Lệnh Hồ Bình càng ngạc nhiên. Chàng không ngờ chưởng môn phái Hoa Sơn lại nói câu này.

Theo chỗ chàng biết thì Kỳ Sĩ Bảo và tám môn phái lớn trước nay vẫn hòa mục với nhau, chưa từng có chuyện xích mích. Kỳ Sĩ Bảo hết sức bảo vệ những người cô quả đơn độc, trừ diệt bọn hung ác, trị chúng nan y, tuyên dương nghĩa cử. Tôn chỉ này được các phái hoan nghênh.

Nói tóm lại, tôn chỉ của Kỳ Sĩ Bảo cũng là tôn chỉ của các phái lớn. Ờn huệ với nhau thì có, làm gì xảy chuyện oán trách?

Thế mà nay chưởng môn phái Hoa Sơn tựa hồ có mối thù chẳng đội trời chung với Kỳ Sĩ Bảo mới thật là kỳ.

Lệnh Hồ Bình còn đang ngơ ngác thì Kim Long Kiếm Khách lại nói tiếp:

- Thịnh mỗ hành đạo giang hồ từ ngày mười tám tuổi. Đến nay hai mươi lăm năm làm chưởng môn phái Hoa Sơn. Mười năm trước đây danh hiệu Kim Long Kiếm Khách trên chốn giang hồ ai cũng biết đến...

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Sự thực là như vậy. Ngày trước Mã Thừa Võ đại hiệp ở Bắc Mang, hai mươi tám tuổi làm chưởng môn đã được võ lâm truyền tụng. Thịnh huynh chấp chưởng phái Hoa Sơn lại còn trẻ hơn Mã đại hiệp mấy năm.

Hồi 29

Hậu Cái Giả Hành Tung Bại Lộ

Kim Long Kiếm Khách đột nhiên cười lạt ngừng đầu lên hỏi:

- Mấy năm nay Thượng Quan huynh còn nghe ai nói tới danh thụ Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu này không?

Lệnh Hồ Bình không biết trả lời thế nào, miệng áp úng:

- Cái này...

Kim Long Kiếm Khách cười khặc một tiếng nói:

- Bữa nay bất luận đi tới đâu Thượng Quan huynh cũng nghe nói chẳng phải Kỳ Sĩ Bảo thì cũng Tứ Kỳ Sĩ, hơn nữa là Lăng Đẳng công tử. Còn Kim Long Kiếm Khách đã xưa quá rồi.

Lệnh Hồ Bình dường như đã hiểu rõ. Đáng lý chàng đáp một câu: Từ đời Tam Đại trở xuống chẳng ai là không hiểu danh. Nhưng Kim Long Kiếm Khách hiểu danh đến trình độ điên khùng và ấu trĩ.

Chàng không khỏi ngấm ngấm cảm khái. Thật ra chàng nên nghĩ sớm đến điểm này mới phải. Cả Phong Vân Kiếm Thụ Khiếu Thiên tuổi đã già cũng vậy.

Chàng biết con người đầy tự phụ mà khuyên thẳng vào mặt, khó lòng thu lượm được kết quả, liền giả bộ đồng tình, gật đầu thờ dãi đáp:

- Đúng thế! Tác phong của Kỳ Sĩ Bảo tuy chẳng có ý ham chuộng hư danh, nhưng ảnh hưởng của họ chẳng khỏi khiến cho người ta khó chịu. Mấy năm nay không những thanh danh của tám môn phái lớn không còn mấy người nhắc tới nữa mà còn như bị người đời quên lãng.

Kim Long Kiếm Khách nghe Lệnh Hồ Bình nói dường như tan bớt nỗi ám ức trong mình, liền phát sinh hảo cảm. Ý nổi lòng hào khí nói:

- Huynh đệ! Chúng ta lại uống hai bình nữa.

Lệnh Hồ Bình đang muốn lấy lòng y dĩ nhiên không phản đối.

Kết quả đi đến chỗ đúng như sự tiên liệu của chàng, trong bữa rượu này chàng được Kim Long Kiếm Khách nói cho nghe mấy vụ bí mật kinh người.

Té ra trong tám môn phái lớn, ngoại trừ phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang, còn sáu phái Thanh Thành, Bắc Mang, Thiên Thai, Trường Bạch, Huỳnh Sơn, Hoa Sơn đều

câu kết với Long Hồ Bang. Trên danh nghĩa nhất luật kêu bằng Huỳnh y hộ pháp mà mười phần có đến chín đều là nhân vật đầu não các phái.

Một vụ bí mật nữa là: Năm vị Cẩm y hộ pháp, ngoài Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối, Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên mà chàng đã biết, còn có ba vị là Vô Lượng Tam Ông ở núi Vô Lượng vùng Điền Nam. Tam Ông là: Thư Tâm Ông Lãnh Bắc Đẩu, Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên, Tuyệt Tình Ông Tân Chiếm Tương.

Ba tên lão ma đầu này tay dính đầy máu tanh, đã gây nên những cuộc chiến trời long đất lở trong võ lâm Trung Nguyên hai chục năm về trước. Sau cùng nhờ có Nhất Đại bang chúa là Quan Lạc Kỳ Tẩu Yên Nhất Bình đứng ra liên lạc với chưởng môn các phái thời bấy giờ cùng bọn Thú Dương Tứ Lão. Tất cả hơn năm chục cao thủ hợp lực mới đuổi được ba tên ma đầu ra khỏi Trung Nguyên.

Ba tên ma đầu này hai mươi năm trước đều lối sáu chục tuổi không ngờ đến nay hãy còn sống ở nhân gian.

Vụ bí mật tối hậu lại càng khủng khiếp là hiện thời trong Kỳ Sĩ Bảo đã có gian tế của Long Hồ Bang nằm vùng.

May mà Lệnh Hồ Bình sớm chuẩn bị cả về mặt tâm lý mới khỏi bị bại lộ hành

tung.

Kim Long Kiếm Khách còn tiết lộ. Hiện giờ tên gian tế nằm vùng ở Kỳ Sĩ Bảo vì thân phận thấp hèn nên trong lúc nhất thời khó phát sinh tác dụng. Tuy nhiên Lệnh Hồ Bình cũng tưởng chừng như mình

đang ngồi trên trái banh đầy mũi kim. Chàng hận mình chẳng thể giết ngay vị chưởng môn phái Hoa Sơn này rồi chạy về Kỳ Sĩ Bảo điều tra ra tên gian tế để phân thân muôn đoạ cho hả giận.

Lý trí không cho phép chàng làm như vậy. Nếu chàng chạy về đừng nói chuyện tìm ra được tên gian tế mà muốn vào cửa Kỳ Sĩ Bảo ở núi Thái Bạch cũng khó lòng.

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới đây không khỏi đau lòng.

Lúc ban đầu chàng cũng chưa hiểu quyết định của mình đi theo con đường bữa nay có phải là khôn ngoan không?

Hai năm trước, một hôm ở trong bảo, chàng lật cuốn kiếm phổ ra coi, bỗng thấy trong bụng nôn nao, đầu óc nẩy ra nghi vấn. Hiện nay Kỳ Sĩ Bảo vô hình trung đã thay tám môn phái lớn trên chốn giang hồ, ở vào địa vị lãnh tụ. Tình hình này có khỏi lâm vào hoàn cảnh cây lớn chịu gió nhiều, tức là những nhân vật độ lượng hẹp hòi có sinh lòng đố kỵ với Kỳ Sĩ Bảo hay không?

Nghĩ tới đây, chàng lập tức quyết định hành động để cầu chứng sự việc có đúng thế không.

Kết quả là cách đây chưa lâu chàng đã đạt được mục đích trong bước đầu. Lão phụ thân của chàng rất nghiêm khắc, vì chàng không có ý cầu tiến lại suốt ngày rượu chè rắc rối bỏ bê sự nghiệp mà bị đuổi ra khỏi bảo môn.

Hai năm nay chàng thả nổi thân mình, hy vọng mượn đường lối đó để dẫn dụ những nhân vật trong trí tưởng tượng muốn mua chuộc để lợi dụng chàng. Quả nhiên lòng hoàng thiên không phụ lòng người hảo tâm và chàng đã đạt được mục đích này.

Bắt đầu từ vụ đá lôi đài ở Lạc Dương, tiếp theo là Thư phủ ở Đồng Quan tự hãm mình, sau cùng đi đến bước nữa là vào sào huyệt ma bang tức là tổng đà Long Hồ Bang.

Nhưng không may ở chỗ bất cứ việc gì trong cái lợi cũng có cái hại. Vì chàng trá hình và hành động thật giống khiến đại ca cùng tam đệ và bọn Giáp Tý kỳ sĩ đều cho là chàng đã biến đổi thật sự.

Mấy tháng trước ở ngoại ô thành Lạc Dương, Giáp Tý kỳ sĩ Tư Đồ Đình không chịu tin lời trần thuật của chàng là một bằng chứng rất rõ.

Nhưng chàng vẫn không nản chí. Với sự tự tin ở mình chàng không sợ gian khổ, tiếp tục vào sâu hiểm địa, hết sức tìm ra sự thực. Thế lực của Long Hồ Bang tà ác như vậy mà chàng cũng dò la đến nơi.

Chàng cảm thấy được an ủi rất nhiều và tự nhủ:

- Ở Đồng Quan tam đệ là Lệnh Hồ Nghĩa đã tai nghe lời cung của Âm Dương Kiếm Khấu Lỗ, bữa nay chàng lại cứu Thiết Cốt Cái Thượng Quan Thụ Nhân ra khỏi tổng đà ma bang. Với hai vụ này, chàng tin rằng lão phụ và bốn vị kỳ sĩ phải động tâm.

Trước kia chàng chỉ quan tâm một điều là Thiết Cốt Cái có đến Kỳ Sĩ Bảo một cách bình yên không? Chứ chẳng quan tâm đến những điều tệ hại của Long Hồ Bang. Nhưng hiện giờ tình hình không giống như trước nữa.

Đêm nay chàng được Kim Long Kiếm Khách cho nghe mấy điểm bí mật rồi chàng mới phát giác không thể khinh thị Long Hồ Bang được. Trước kia chàng đã đánh giá bang này quá thấp.

Chưa nói tới những nhân vật tối cao là hộ bang trưởng lão và bang chúa, nguyên năm vị Cẩm y hộ pháp cùng những chưởng môn các phái lớn đến làm Huỳnh y hộ pháp đã đủ khiến cho người ta phải hoảng hồn.

Đáng quan tâm hơn nữa là lực lượng của bọn ma đầu này khủng khiếp như vậy mà tam đệ Lệnh Hồ Nghĩa không biết, Thiết Cốt Cái Thượng Quan Thụ Nhân cũng không hay.

Công việc trước mắt rất khó khăn là phải tìm cách đưa tin vào Kỳ Sĩ Bảo để lão phụ và bốn vị kỳ sĩ về lực lượng và trận tuyến thực sự của ma bang, đồng thời làm thế nào để các vị tin tưởng, đừng có hoài nghi.

Muốn làm được như vậy hiển nhiên chỉ có một phương pháp là phải đến ngay tổng đà Cái Bang ở Trung Điều Sơn.

Hôm sau, khi thượng lộ Kim Long Kiếm Khách dường như nhận ra trong dạ Lệnh Hồ Bình có nổi băn khoăn. Hắn không nhịn được hỏi bằng một giọng rất thân thiết:

- Coi vẻ mặt lão đệ, mặt buồn rười rượi, phải chăng có tâm sự gì khó nói?

Lệnh Hồ Bình cố ý thờ dài đáp:

- Hiện nay trong các môn phái, đệ tử bản bang có thể nói là nhiều hơn hết. Thời hạn ba tháng ngăn ngừa Thượng Quan mỗi thực chưa nghĩ ra được phương thức nào để trừ khử lão quỷ một cách thuận lợi, đồng thời khiến cho bản bang từ trên xuống dưới khỏi sinh lòng ngờ vực.

Kim Long Kiếm Khách cười ha hả hỏi:

- Cái đó phỏng có chi khó? Minh thương dễ tránh, ám khí khó phòng. Khi đó lão đệ chỉ cần tìm lão quỷ gạt lão đến chỗ vắng người, vận hết công lực đánh cú bất ngờ rồi rắc Hóa Cốt Tán lên thì thể cho tiêu đi là xong chứ sao?

Lệnh Hồ Bình lẩm nhẩm gạt đầu đáp:

- Có lẽ phải dùng biện pháp đó.

Chàng máng thăm trong bụng:

- Không chừng sẽ có một ngày tiểu gia dùng thủ đoạn này trên mình tên tặc tử.

Dọc đường không xảy chuyện gì. Sau năm ngày hành trình Lệnh Hồ Bình đã nhìn thấy núi Trung Điều.

Lệnh Hồ Bình muốn thử Tam lão ở Cái Bang cùng bang chúa là Thuần Y La Hán Đổng Sơn Cao. Tạm thời chàng chưa muốn nói rõ màn kịch này ra.

Hai người cưỡi ngựa đến trước cổng tổng đà Cái Bang. Tên đệ tử ba nút thủ môn nhìn rõ diện mạo hai người rồi cặp mắt trở ra nhìn hồi lâu không chớp.

Sau Lệnh Hồ Bình và Kim Long Kiếm Khách nhảy xuống ngựa, gã khác nào người trong mộng choàng tỉnh giấc quý một gói làm lễ tham kiến rồi nhảy vọt đi phi báo.

Tổng đà Cái Bang dựng lên trên khu đất rộng rãi và bằng phẳng trong sơn cốc. Hơn trăm gian nhà đá tựa vào vách núi bốn mặt vây lại thành một vòng tròn lớn. Giữa một khu đất trống rộng tới hơn ba chục mẫu.

Chính giữa quảng trường là một tòa cổ đình hình lục giác.

Tổng đà Cái Bang đã chẳng có chi hiểm trở thiên nhiên, lại không phòng thủ nghiêm mật, so với tổng đà Long Hồ Bang, một tòa hồ lô miệng ngửa lên trời thành ra hai thái cực.

Tổng đà Cái Bang gây cho người ta một ấn tượng bình dị chất phác cổ kính và yên tĩnh.

Tên đệ tử ba nút vào rồi, Lệnh Hồ Bình lấy tư cách là địa chủ nhìn Kim Long Kiếm Khách gật đầu rồi đi vào phía trong.

Hai người qua tòa môn lâu đi vào đường hẻm đến trước tòa cổ đình ở giữa quảng trường. Một hồi trống có tiết tấu vang lên. Người giữ trống cũng là một đệ tử ba nút vừa rồi.

Lệnh Hồ Bình tuy nghe không hiểu về tiếng trống nhưng cũng đoán ra ý nghĩa của nó là đại biểu cho lời hô hoán xúc động:

- Hậu cái về tới rồi! Hậu cái về tới rồi!

Tiếng trống liên hồi vọng ra vang dội trong hang không ngớt.

Một lúc sau mấy trăm khiêu hóa cả già lẫn trẻ từ các gian thạch thất kéo ra như ong vỡ tổ.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh nhận ra bốn vị Kim trượng trưởng lão ở giữa đám đông.

Bốn vị Kim trượng trưởng lão là Bôn Lôi Cái Âu Dương Cốc, Truy Phong Cái Kỳ Chi Viễn đi trước. Theo sau là Hàng Long Cái Sách Sĩ Ngạn và Phục Hồ Cái Trường Tôn Cát.

Sau bốn vị trưởng lão không xa mấy còn có một vị lão cái mập ú tay cầm bầu rượu, mình mặc áo bông rách, mày râu cứng như sắt, mục quang sáng như điện.

Lão cái mập ú này Lệnh Hồ Bình vừa ngó thấy đã nhận ra. Chính là Cái Bang chúa, tiếng tăm lừng lẫy hơn cả chưởng môn tám phái lớn trong võ lâm. Lão mang danh hiệu là Thuần Y La Hán Đồng Sơn Cao.

Bao nhiêu khiêu hóa cả già lẫn trẻ đi tới còn cách Lệnh Hồ Bình và Kim Long Kiếm Khách chừng trượng rượu thì dừng lại.

Chỉ có bang chúa Thuần Y La Hán, Kim trượng tứ lão và một khiêu hóa trung niên mặt mũi vuông vắn, thân hình cao mà gầy. Cặp mắt lấp loáng ánh thần quang, tiếp tục tiến lại.

Lệnh Hồ Bình trước kia tuy chưa từng gặp khiêu hóa trung niên này, nhưng coi y phục và số nút cũng đoán ra Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân hiện làm Pháp cái.

Theo luật lệ Cái Bang hiện thời thì Hậu cái mất tích hơn tháng nay đột nhiên trở về là một việc trọng đại nhưng bang chúa Thuần Y La Hán cùng Tứ lão và Pháp cái không vì vụ này mà sơ lược lễ tiết.

Bọn họ trước hết làm lễ tham kiến Kim Long Kiếm Khách trước rồi hai người trong Tứ lão mới đến hô hoán Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình vẫy tay nói:

- Chúng ta vào trong rồi sẽ nói chuyện.

Đoàn người tiến vào Tổ sư đường, vây quanh một bồn lửa lớn, theo thứ tự ngồi xuống. Bọn đệ tử chấp sự cho thêm than củi vào bồn và bưng rượu đến.

Hàng Long Cái Sách Sĩ Ngạn hỏi tới Lệnh Hồ Bình hơn tháng nay đi đâu?

Lệnh Hồ Bình trá hình vẫn chưa bị khám phá, không khỏi ngấm ngầm đắc ý. Lúc này chàng nói hết sự thực. Nếu Hoa Sơn chưởng môn có cử động bất lợi là chàng ra tay kèm chế được ngay chẳng khó khăn gì.

Chàng biết đệ tử Cái Bang trước nay vẫn tín ngưỡng chưởng môn phái Hoa Sơn. Chàng định để cho Tứ lão thấy rõ chân tướng cùng biến hóa ở nơi vị đại chưởng môn này, nên Hàng Long Cái đưa ra câu hỏi chàng giả vờ làm bộ muốn nói lại thôi, không ngớt cười gượng chưa trả lời ngay.

Kim Long Kiếm Khách đã lãnh trách nhiệm, liền bịa ra một thiên cổ sự.

Hơn một tháng trước đây hắn có việc đi qua Thái Nguyên phải qua khu phụ cận bến Phong Lăng, đột nhiên vắng nghe tiếng sát phạt, sau tìm đến mới phát giác ra hai hán tử mặc áo đen, võ công rất cao thâm đang dồn Thiết Cốt Cái vào một góc. Thiết Cốt Cái dường như đã bị trọng thương tình hình rất nguy ngập.

Hắn thấy tình thế cấp bách người chưa đến gần đã quát to một tiếng. Hai hán tử áo đen che mặt quay đầu nhìn lại dường như nhận ra thân phận hắn, đưa ám hiệu cho nhau bằng thủ thế rồi cười rộ tung mình vọt đi.

Vì hắn lấy chuyện cứu người là gấp nên không đuổi theo và chưa điều tra lai lịch của hai nhân vật thần bí kia.

Sau cùng hắn nói tiếp:

- Tặc nhân bỏ đi rồi, Thiết Cốt Cái bị trọng thương không chống nổi ngã lả ra. Hắn sợ tặc nhân quay trở lại liền cõng Thiết Cốt Cái lên chạy thẳng về núi Hoa Sơn ngay đêm. Sau hơn một tháng điều dưỡng, Thiết Cốt Cái thoát khỏi cảnh hiểm nghèo. Hắn hy vọng Cái Bang đừng coi vụ này là tầm thường và nên phái một toán đệ tử đặc lực đi điều tra bối cảnh của hai người áo đen che mặt.

Bọn Thuần Y La Hán nghe xong đứng dậy tạ ơn.

Lệnh Hồ Bình ngồi bên quan sát. Chàng phát giác Pháp cái Ngôn Thành Quân lúc nghe Kim Long Kiếm Khách thuật chuyện không ngớt cau mày, dường như chưa thỏa mãn về thiên cổ sự mà Kim Long Kiếm Khách đã tường thuật.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngầm hồi hộp, vì chàng cảm thấy câu chuyện Kim Long Kiếm Khách chẳng có vết tích sơ hở, mà sao vị Pháp cái

này lại chau mày?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng cầm đĩa bắt giác đưa vào đĩa Can ty thang toán là món ăn sở thích của chàng.

Pháp cái Ngôn Thành Quân chuyển động mục quang đột nhiên thò tay vào bọc móc ra tấm thiết bài bỏ xuống mặt bồn lửa đánh “Cạch” một tiếng.

Tứ lão ngó thấy đều ngẩn người ra.

Thuần Y La Hán cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Nguyên Pháp cái đặt tấm Thiết bài này xuống chính là tấm An Bang lệnh, biểu hiện quyền uy tối thượng của Cái Bang.

An Bang lệnh chỉ có một tấm và người được giữ nó là Pháp cái trong bang.

Pháp cái nhờ vào An Bang lệnh để xử trị, cả Lệnh Hồ Bình và Kim Long Kiếm Khách đều không hiểu Pháp cái lấy lệnh bài ra vì nguyên nhân gì. Nhất là lúc có quý khách ngồi đó mà lại xử lý gia vụ là điều bất lịch sự.

Thuần Y La Hán quay lại toan hỏi thì Pháp cái Ngôn Thành Quân đã hạ lệnh:

- Xin Tứ lão hãy nghe lệnh!

Hàng Long Cái Sách Sĩ Ngạn, Phục Hồ Cái Trường Tôn Cát, Truy Phong Cái Kỳ Chi Viễn, Bôn Lô Cái Âu Dương Cốc nghe nói không dám nghĩ ngợi gì nữa, đồng thời đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đứng thõng tay chờ lệnh.

Pháp cái Ngôn Thành Quân trở vào Lệnh Hồ Bình trầm giọng hô:

- Y không phải Thượng Quan Hậu cái ở bản bang. Hãy bắt tên giả mạo này cho bản tòa.

Lệnh Hồ Bình giật mình kinh hãi vội la lên:

- Hãy khoan! Để tại hạ nói đã...

Chàng chưa nói dứt lời, Tứ lão đã nhảy xổ tới.

Bọn đệ tử Cái Bang chỉ biết tuân theo Pháp cái đã ra lệnh, chẳng ai dám kháng

lệnh.

Tứ lão chẳng nề nang gì vươn tay ra như móc câu nhằm chụp vào hai vai Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình muốn ra tay kháng cự, nhưng lại sợ lộng giả thành chân đã thương Tứ lão, nên quyết định theo kế hoạch trước, hãy thu thập Kim Long Kiếm Khách rồi tính.

Không ngờ thủ pháo của Tứ lão mau lẹ quá chừng, hoàn toàn ra ngoài sự tiên liệu của chàng.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Hàng Long Cái Sách Sĩ Ngạn đã chụp vào vai chàng.

Lệnh Hồ Bình vừa cảm thấy vai bên trái tê chồn, cả nửa người đã không sao nhúc nhích được.

Tiếp theo Phục Hồ, Truy Phong, Bôn Lôi đồng thời đánh tới, chưởng đối làm chỉ điểm vào á huyết chàng.

Lệnh Hồ Bình có miệng mà không nói được thật là đau khổ.

Kim Long Kiếm Khách lúc vừa xảy biến cố đã toan cướp đường chạy trốn, nhưng thấy Lệnh Hồ Bình bị điểm á huyết, hấn láo liêng cặp mắt ra chiều suy nghĩ rồi thay đổi chủ ý.

Hấn làm bộ bất ngờ trở vào Lệnh Hồ Bình nhìn Pháp cái Ngôn Thành Quân như muốn hỏi:

- Sao? Ngôn huynh bảo... người này... không phải là... Thượng Quan Hậu cái của quý bang ư?

Pháp cái Ngôn Thành Quân cười lạt đáp:

- Tên tặc tử mô phỏng hành động cùng lời nói của Thượng Quan Hậu cái đã khéo lắm. Ngôn mỗ chẳng thể không bội phục. Đáng tiếc hấn không hiểu một điều là Thượng Quan Hậu cái của tệt bang trước nay cũ ăn tởi.

Thuần Y La Hán và Tứ lão đồng thời “Ừ” lên một tiếng, tựa hồ tự trách mình sao không nghĩ tới điểm đó?

Kim Long Kiếm Khách đảo cặp mắt ra chiều tức giận nói:

- Tên tặc tử này thật khả ố! Báo hại Thịnh mỗi hơn một tháng trời, áo không cởi giải thuốc thang cho hắn. Ai ngờ hắn mạo xưng Thiết Cốt Cái...

Lão vừa nói vừa nghiêng răng ken két, đột nhiên phóng cước đá vào ngực Lệnh Hồ Bình.

Không ngờ hắn đã mau lẹ Hàng Long Cái Sách Sĩ Ngạn còn mau lẹ hơn giờ tay đẩy Lệnh Hồ Bình qua một bên.

Kim Long Kiếm Khách nóng lòng giết người bịt miệng, toan rượt theo đá thêm cước nữa nhưng Pháp cái Ngôn Thành Quân kịp thời vươn tay ngăn lại.

Thuần Y La Hán tươi cười khuyên giải:

- Xin Thịnh chường môn bớt giận. Tên tặc tử đã mạo xưng Hậu cái tộ bang tất có âm mưu gì. Hãy để lão phu hỏi cung rồi sẽ giao cho Thịnh chường môn nhân xử trị cũng chưa muộn.

Kim Long Kiếm Khách thấy kế không thành, bỗng nhìn ra ngoài cửa trở về phía tây bắc, miệng la thất thanh:

- Hai tên đó lại xuất hiện.

Hắn vừa la vừa thi triển thân pháp “Phi Yển Xuyên Liêm” vọt ra ngoài Tổ sư đường nhanh như tên bắn.

Tứ lão, Pháp cái và Thuần Y La Hán đều tưởng là sự thực lục tục rượt theo.

Lệnh Hồ Bình vừa tức giận vừa nóng nảy mà không làm sao được chỉ giương mắt lên nhìn Kim Long Kiếm Khách lướt đi như mây khói, chớp mắt đã mất hút.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bọn Thuần Y La Hán đuổi theo chẳng thấy tặc nhân đâu, cả Kim Long Kiếm Khách cũng mất hút đành quay về Tổ sư đường.

Pháp cái Ngôn Thành Quân nhìn Bôn Lôi Cái nói:

- Âu Dương trưởng lão hãy giải khai á huyết cho tặc tử để chúng ta thăm vấn... Thịnh chương môn đuổi không kịp tặc nhân tự nhiên sẽ trở lại.

Lệnh Hồ Bình cười thâm nghĩ bụng:

- Trở lại ư? Các người cứ chờ đi.

Bôn Lôi Cái giải khai á huyết cho Lệnh Hồ Bình, tiện đà đá chàng một cước quát

hỏi:

- Biết điều thì thú thực đi! Thằng lỏi họ tên là gì? Người vâng lệnh ai? Hai tên che mặt đánh người hôm đó là nhân vật nào? Người trà trộn vào bản bang với mục đích gì? Chỉ nói dối một chữ là đừng trách bọn lão khiêu hóa thủ đoạn tàn độc.

Lệnh Hồ Bình thở phào một cái nhảm nửa mắt lại ung dung gật đầu đáp:

- Được lắm! Tại hạ thú thực hết. Nhưng cũng xin các vị đừng ngắt lời. Thượng Quan Hậu cái của quý bang có một đạo bị Long Hồ Bang mới quật khởi bắt được giam ở tổng đà tại hang Già Mã, núi Long Môn...

Lệnh Hồ Bình dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bản công tử là Lệnh Hồ Bình đã ở phân đà Đồng Quan của quý bang tiếp thụ lời ủy thác của lão khiêu hóa Âu Dương Cốc mạo hiểm trà trộn vào tổng đà Long Môn của bang kia và dùng cách thay đào đổi mặn, cứu được vị Hậu cái của quý bang. Vị Hậu cái đó đã bị dục vật cấm chế, chỉ còn mười hai ngày nữa là toàn thân công lực mất hết, nên bản công tử chỉ điếm cho y. Hiện giờ y đã đến Kỳ Sĩ Bảo. Bản công tử sau

khi biến thành Hậu cái tám nút của quý bang, đã đưa ra ba điều kiện với bang Long Hồ là trong ba tháng là sẽ giết chết lão bang chúa để được làm phó bang chúa Long Hồ. Bang Long Hồ vẫn chưa yên dạ, phái một tên Huỳnh y hộ pháp ngấm ngầm giám thị bản công tử.

Tên Huỳnh y hộ pháp đó chính là chưởng môn phái Hoa Sơn vừa rồi. Bản công tử cung khai như vậy các vị “Khiếu hóa đại nhân” đã thỏa mãn chưa?

Thuần Y La Hán, Tứ lão và Pháp cái nghe nói ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt xám ngắt không nhúc nhích được.

Nhất là Bôn Lô Cái Âu Dương Cốc lại càng bẽn lễn, vì trước kia lão yêu cầu Lăng Đãng công tử giúp đỡ cho mình mà nay lại điếm vào á huyết chàng cùng đá chàng một cước. Lão thật không còn mặt mũi nào nữa.

Pháp cái Ngôn Thành Quân tương đối bình tĩnh hơn, chợt nhớ ra trong mình Lệnh Hồ Bình còn nhiều huyết đạo bị phong tỏa, vội chạy tới giải khai huyết đạo trên hai vai chàng, vẻ mặt rất hối hận.

Lệnh Hồ Bình từ từ đứng dậy, đảo mắt nhìn mọi người thủng thảng hỏi:

- Các vị còn tiếp tục ngồi đây uống rượu sưởi ấm để chờ Thịnh đại chưởng môn trở về chăng?

Quần cái như người trong mộng bừng tỉnh. Thuần Y La Hán nhảy bổ lên nói:

- Không thể để lão chạy đi được...

Lệnh Hồ Bình xua tay cản lại ngắt lời:

- Tại hạ xem chừng đại bang chúa không dẫn được tính nóng. Để bản công tử phát lệnh được chăng?

Pháp cái Ngôn Thành Quân chấp tay đáp:

- Nhất thiết xin nghe công tử sắp đặt.

Lệnh Hồ Bình nhìn Thuần Y La Hán nói:

- Xin đại bang chúa dẫn Hàng Long và Truy Phong trưởng lão đến ngay Kỳ Sĩ Bảo. Nếu gặp Thượng Quan Hậu cái ở dọc đường thì để hai vị trưởng lão đưa y về. Quý bang chúa tiếp tục đến Kỳ Sĩ Bảo...

Hồi 30

Thiết Kế Gây Nên Trường Hồ Đẩu

Lệnh Hồ Bình dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bang chúa đưa tin cho bốn kỳ sĩ biết: Long Hồ Bang thiết lập tổng đà ở hang Già Mã, núi Long Môn. Bang chúa bang này chưa hiểu là ai. Dưới trướng bang chúa có hộ pháp trưởng lão và năm bậc hộ pháp là Cẩm y, Huỳnh y, Lam y, Thanh y và Hắc y. Năm tên Cẩm y hộ pháp là Phong Vân Kiếm Thủ Khiếu Thiên, Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối cùng Vô Lượng Tam Ông: Thủ Tâm Ông Lãnh Bắc Đẩu, Thiên Sát Ông Cấp Minh Niên, Tuyệt Tình Ông Tân Chiếm Tương.

Thuần Y La Hán ngạc nhiên hỏi:

- Vô Lượng Tam Ông hãy còn sống ư?

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Điều trọng yếu hơn nữa là bọn Huỳnh y hộ pháp ở bang này. Trong tám phái lớn chỉ trừ hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang là không có, còn sáu phái Thanh Thành, Bắc Mang, Thiên Thai, Trường Bạch, Huỳnh Sơn, Hoa Sơn đều có nhân vật đầu não đảm nhiệm chức đó. Nếu Tứ kỳ sĩ không tin thì cứ điều tra là biết ngay.

Chàng bỏ qua một điểm không nhắc tới là trong Kỳ Sĩ Bảo cũng có người đến nằm vùng, vì theo lời Kim Long Kiếm Khách thì nhân vật nằm vùng thân phận thấp hèn chẳng đắc lực gì mấy. Chàng không muốn nói ra cho người trong bảo thêm bối rối.

Bọn Tứ lão nghe nói sáu phái lớn có người đứng đầu hàng Long Hồ Bang đều cực kỳ kinh hãi. Nhưng Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu, chưởng môn phái Hoa Sơn là chứng cứ hiển nhiên. Bốn vị không tin thì cũng phải tin.

Pháp cái Ngôn Thành Quân hỏi xen vào:

- Lão Thịnh Văn Tu thì không thể buông tha được, công tử có tính chuyện với hắn không?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là có.

Nhưng chàng quay nhìn Phục Hồ Cái Trương Tôn Cát và Bôn Lô Cái Âu Dương Cốc nói:

- Xin hai vị ở lại tổng đà chỉ huy các đường hành động khẩn cấp để đề phòng biến cố bất ngờ và truyền dụ đến các phân đà phải bố trí phòng thủ.

Đoạn chàng mới quay lại nhìn Pháp cái Ngôn Thành Quân nói:

- Thịnh Văn Tu ở đây đi ra chỉ có hai chỗ: Một là trở về Già Mã cốc báo cáo những chuyện đã xảy ra. Hai là đến Đồng Quan cùng lão họ Thư thương nghị kế hoạch. Vậy chúng ta chia hai đường rượt theo. Ngôn huynh thuộc hết địa hình giải đất này nên dẫn hai tên đệ tử đắc lực tìm đường tắt đến thẳng Vũ Môn. Còn tiểu đệ phải đi ngay đêm đến Đồng Quan. Bất luận ai gặp hắn trước cũng đừng khách khí gì nữa, không thể để hắn sống được.

Bố trí xong rồi, mọi người lập tức lên đường.

Lệnh Hồ Bình lại bôi thuốc dịch dung trên mặt và vẫn xuất hiện bằng thân thể Thần Đan Tử Kim Liệt Tinh.

Thần Đan Tử Kim Liệt Tinh tuy chỉ là một tên Thanh y hộ pháp ở Long Hồ Bang nhưng hắn nhờ có Cữu phụ là Hoa Kiếm Diêm La đỡ đầu, lại là phân đà chúa ở phân đà Lạc Dương, nên hắn đến Thư phủ ở Đồng Quan chắc được đón tiếp theo lễ thượng tôn.

Nếu chạm trán Kim Long Kiếm Khách ở Thư phủ, Lệnh Hồ Bình càng tiện dùng thân phận Thần Đan Tử để trở mặt với lão.

Dù Long Hồ Bang chúa có nghe nói một tên Thanh y hộ pháp dám hạ sát một tên Huỳnh y hộ pháp mà mở cuộc điều tra thì Thần Đan Tử ý thế cữu phụ lại càng rõ rệt. Tấn kịch này thật là hay.

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới đây bất giác phấn khởi tinh thần.

Hôm sau chàng qua sông Hoàng Hà, mạo hiểm gió rét như cắt thịt đi thẳng một mạch tới Đồng Quan.

Chàng vào thành nghỉ ngơi một lúc thấy trời hãy còn sớm liền lại ra ngoài thành.

Lúc qua khu rừng cây trước phủ, Lệnh Hồ Bình đột nhiên dừng bước. Vì chàng phát giác khu quảng trường trước phủ có mấy người đứng đó, coi bóng sau lưng dường như là một bọn đạo nhân.

Lệnh Hồ Bình trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lập tức hiểu ngay.

Chàng đã đoán trúng đây là ba lão mũi trâu ở phái Võ Đang. Họ phong văn Lăng Đãng công tử đang làm tân khách trong Thư phủ ở Đồng Quan nên dẫn bọn đệ tử dưới trướng tìm tới nơi.

Chàng lạng mình ẩn vào sau gốc cây lớn rồi đề khí vọt lên ngọn cây.

Lệnh Hồ Bình chú ý nhìn ra quả nhiên ba người đứng dưới thềm trước phủ chính là ba vị lão đạo bậc trên của chưởng môn đương thời phái Võ Đang. Ba lão này là Thiên Phong chân nhân Cảnh Đãng Bình, Hóa Hồng chân nhân Tống Trường Xương, Vĩnh Lạc chân nhân Lục Dương Bá.

Sau ba lão là Tử Yên Tử, Thanh Phong Tử, Xích Tùng Tử và Lam Khê Tử trong bọn Bát tử đứng thành hàng chữ nhất.

Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên đứng trên thềm cùng hai tên thanh khách Thần Đàn Tử và Phương Chí Nghĩa.

Phong Vân Kiếm miệng nói tay trở ra chiều nóng nãy, dường như đang giải thích với Tam lão về chuyện Lăng Đãng công tử bữa trước chẳng nói lời cáo biệt đã bỏ đi.

Lệnh Hồ Bình thấy bảy đạo nhân vẫn đứng sững nguyên chỗ chưa đi liền biết rằng họ chưa chịu tiếp thụ những lời giải thích của Thư Khiếu Thiên.

Lệnh Hồ Bình nhớ tới Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên là tay trá nguyệt dối đời, chàng tức mình chợt nghĩ ra một kế, quyết định làm cho lão phải chịu tội sống.

Chàng liền từ trên ngọn cây nhẹ nhàng tụt xuống, rút thanh Hàng Long kiếm ở sau lưng gọt mảnh vỏ cây rời dùng Kim Cương chỉ pháp viết vào thân cây hai hàng chữ.

Đoạn chàng cầm thanh Hàng Long kiếm trên cành cây lớn. Chàng lại bẻ một cành khô nhỏ vận hết nội lực liệng về phía mấy đạo nhân đứng trong quảng trường bằng phép Đầu Uyển đả pháp.

Chàng liệng cành cây rời, điểm chân xuống tung mình vọt ra xa ngoài ba trượng. Chàng lần tới ẩn vào trong đồng tuyết dày ba thước.

Khúc cành khô rít lên vù vù lướt qua quảng trường.

Thư Khiếu Thiên ở trên thềm đang nói phù bọt rã, cùng bảy người phái Võ Dương ở dưới sân đang tranh biện không hiểu là vật gì đều giật mình kinh hãi.

Phù Bình Sinh Thần Đan Tử và Nhân Vân Khách Phương Chí Nghĩa đồng thanh la hoảng:

- Trong rừng có người.

Chúng song song tung mình vọt đi.

Võ Dương Tứ tử không nghĩ gì nữa cũng xoay mình rượt theo về phía khu rừng.

Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên nhìn Võ Dương Tam lão nói:

- Chúng ta cùng đi xem sao.

Hóa Hồng chân nhân và Vĩnh Lạc chân nhân quay sang ngó Thiên Phong chân nhân.

Thiên Phong chân nhân Cảnh Đăng Bình chưa nói gì, bỗng nghe Tử Yên chân nhân trong Tứ tử ở trong rừng lớn tiếng hô:

- Ba vị sư bá vào đây mau!

Thiên Phong chân nhân hơi biến sắc vọt vào rừng.

Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên và Hóa Hồng chân nhân, Vĩnh Lạc chân nhân biết rõ điều khác lạ cũng lao mình như bay chạy vào

rừng.

Trong rừng, Võ Dương Tứ tử và hai gã Phương, Từ đang đứng trước một gốc cây lớn chỉ chỉ, trở trở.

Thiên Phong chân nhân tới gần. Từ Yên đạo nhân trở lên cây nói:

- Thiên Phong sư bá! Coi kìa! Thư lão thí chủ vừa nói gã tiểu tử đó chẳng có chuyện giao thiệp gì với lão. Bây giờ đã có hai dòng chữ đây, thử coi lão bảo sao?

Thiên Phong chân nhân ngừng đầu lên nhìn thấy thanh Hàng Long kiếm cắm trên cành cây, chuôi kiếm còn run bần bật. Phía dưới một chỗ cành cây đã lột vỏ viết hai hàng chữ:

“Nguyện dâng kiếm này để chuộc lỗi trước. Tha thiết yêu cầu đừng phá hoại mối duyên Tần Tấn giữa văn bối cùng Thư phủ. Lệnh Hồ Bình trăm lạy”.

Thiên Phong chân nhân cười lạt quay lại ngó Phong Vân Kiếm bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi:

- Thư lão thí chủ còn nói gì nữa không?

Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên giận xám mặt lại, rẽ mọi người chạy tới, đá một cước thật mạnh vào cành cây.

Cành cây này lớn bằng miệng bát không chịu nổi phát đá gãy xuống liền.

Thiên Phong chân nhân sa sầm nét mặt hỏi:

- Thư lão thí chủ! Lão thí chủ làm thế là nghĩa gì?

Phong Vân Kiếm nghiêng răng đáp:

- Quân tù đồ thật khả ố! Gã còn lọt vào mắt lão phu, lão phu quyết đánh gãy hàm răng chó má của gã. Chẳng khi nào Thư Khiếu Thiên này để cho thằng lỏi kia viết nhăng viết bậy.

Thiên Phong chân nhân háng dặng nói:

- Thí chủ hát hay quá.

Phong Vân Kiếm đã tức đầv ruột, lúc này lão không nhìn đượv liên vênh mặt lên, mắt đầv sát khí tức giận quát:

- Bọn mũi trâu kia! Các người còn biết lễ phải nữa không?

Thiên Phong chân nhân lạnh lùng đắv:

- Người không biết lễ phải là ai?

Phong Vân Kiếm nhìn Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh vắv tay một cái hùng hổ nói:

- Từ sư phụ! Phương sư phụ! Chúng ta về thôi.

Thiên Phong chân nhân cười khàn khặv, ra đầv bảo lão:

- Không giao người ra mà muốn bỏ về. Đầv có chuyện dễ dàng thể đượv?

Giữa lúc ấy, Vĩnh Lạc chân nhân Lục Dương Bá chạy lại nắm lấy áo Thiên Phong chân nhân khẽ kéo một cái.

Thiên Phong chân nhân lùi lại mấy bước hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vĩnh Lạc chân nhân khẽ đắv:

- Tiểu đệ đã quan sát đầv thể chung quanh khu rừng này thì từ đầv ra đến đườv quan đầv hai bên là đầv ruộng bát ngát, chẳng có gì che khuất. Dù tên tiểu tặv kia có mọc cánh cũng chẳng thể mất hút mau thể đượv.

Thiên Phong chân nhân “Ừa” một tiếng hỏi:

- Theo ý sư đệ thì hiện giờ thắv lỗi vẫn còn ẩn trong khu rừng cây này chẳng?

Vĩnh Lạc chân nhân lắc đầv đắv:

- Chắc không phải đầv.

Thiên Phong chân nhân hỏi:

- Sao sư đệ biết thể?

Vĩnh Lạc chân nhân đáp:

- Trong rừng đầy tuyết phủ, cây cối điêu tàn. Con chim còn không đậu được thì gã ẩn mình vào đâu?

Thiên Phong chân nhân hỏi:

- Theo nhận xét của sư đệ thì tên tiểu tặc đó ẩn địa phương nào.

Vĩnh Lạc chân nhân đáp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng tên tiểu tặc kia chỉ còn một đường thoát là gã chạy ra ngoài rừng theo ven sông lội vào bãi cỏ chạy quanh về phía sau trang.

Thiên Phong chân nhân đảo mắt nhìn quanh bất giác gật đầu nói:

- Có thể như vậy...

Vĩnh Lạc chân nhân lại nói:

- Vì thế tiểu đệ nhận định lão quỷ rũ áo bỏ đi là làm bộ ngay thẳng mà thôi. Chắc lão cũng thừa biết tên tiểu tặc không đi đâu được.

Lúc này Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên đã dẫn Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh ra khỏi khu rừng.

Hóa Hồng chân nhân Tống Trường Xương vẫn đứng xa xa, nhân lúc này rút thanh Hàng Long kiếm ở trên cây ra.

Bốn đạo nhân Tử Yên, Thanh Phong, Xích Tùng, Lam Khê thấy hai vị sư bá bàn kín với nhau chưa sai bảo gì nên thấy Phong Vân Kiếm bỏ đi chưa dám thiện tiện hành động.

Thiên Phong chân nhân nghe Vĩnh Lạc chân nhân nói rất rõ ràng không ngần ngại gì nữa chạy ra lớn tiếng hô:

- Sư lão thí chủ hãy dừng bước.

Phong Vân Kiếm về đến giữa quảng trường quay lại hỏi:

- Đạo trưởng còn điều chi dạy bảo?

Thiên Phong chân nhân chạy đến trước mặt lão trầm giọng đáp:

- Lúc bàn đạo tới đây đã nói rõ: Một nửa Võ Dương Bát Tử chết về tay Lệnh Hồ tiểu tặc. Ai đem gã dẫu đi là công địch của tệt phái. Võ Dương Tam lão trước nay nói sao đúng vậy. Thụ lão thí chủ nên nghĩ kỹ.

Phong Vân Kiếm cố nén giận, lạnh lùng hỏi:

- Đây là đất của Thụ mỗ phải kiểm điểm lời ăn tiếng nói. Mấy vị đạo trưởng cũng nên biết Phong Vân Kiếm Thụ Khiếu Thiên không phải hạng vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ. Nếu các vị là người khác thì Thụ mỗ đã trở mặt rồi. Thụ mỗ vẫn giữ bình tĩnh hỏi các vị một câu: Bốn tên đệ tử quý phái chết về tay Lệnh Hồ tiểu tặc có phải Thụ mỗ sai gã không?

Thiên Phong chân nhân đáp:

- Bàn đạo không nói thế.

Phong Vân Kiếm hỏi:

- Đã vậy vụ này không liên quan gì đến Thụ mỗ, các vị vì lý do gì lại bức bách Thụ mỗ phải giao tên tiểu tặc ra?

Thiên Phong chân nhân đáp:

- Vì tên tiểu tặc đó hiển nhiên được quý phủ thu dụng.

Phong Vân Kiếm hỏi:

- Đạo trưởng khẳng định như vậy phải chăng vì tên tiểu tặc kia viết bậy ra mấy câu trong rừng.

Thiên Phong chân nhân đáp:

- Lời nói không đủ bằng chứng nhưng còn thanh Hàng Long kiếm không phải vật tầm thường. Tên tiểu tặc phải giết người mới lấy được mà khẳng khái đưa ra, chẳng thể coi là chuyện tầm thường. Hơn nữa còn một điểm trọng yếu là khu rừng đây cách đường quan đạo rất xa. Trong lúc cấp bách không nơi ẩn nấp, chỉ còn đường chạy theo bờ sông cạnh rừng về trang mà thôi.

Phong Vân Kiếm nói:

- Đạo trưởng suy luận cũng có lý nhưng lại quên một điều.

Thiên Phong đạo nhân hỏi:

- Bàn đạo sơ sót điều chi?

Phong Vân Kiếm đáp:

- Phía sau tệ trang núi non trùng điệp, quái thạch liên miên. Đạo trưởng biết tên tiểu tặc ấy trốn lánh trong đó tìm kiếm gã không phải chuyện dễ dàng.

Thiên Phong đạo nhân hỏi:

- Nếu gã chỉ trốn lánh bọn bàn đạo thì việc gì để chữ lại, đồng thời lưu cả thanh Hàng Long kiếm?

Phong Vân Kiếm hỏi:

- Sao đạo trưởng không nghĩ tới: Đây có thể là mưu kế xảo quyệt của tên tiểu tặc

ư?

Thiên Phong chân nhân hỏi lại:

- Mượn đao giết người chẳng?

Phong Vân Kiếm đáp:

- Đạo trưởng tuổi cao đức trọng, lịch duyệt phong phú. Thủ đoạn ấu trĩ của tên tiểu tặc đáng lý không nên để Thư mỗ phải nói ra.

Thiên Phong chân nhân hỏi:

- Theo lời đồn đãi bên ngoài, tên tiểu tặc khi tới quý phủ được đãi ngộ trọng hậu đủ chứng minh lão thí chủ có ý hứa hôn lệnh ái cho vị Lăng Đãng công tử này mà nay lão thí chủ lại bảo gã để kiếm lại làm kế mượn đao giết người mà sau này không sợ gây nên hiềm khích giữa bố vợ chàng rể ư?

Phong Vân Kiếm đặng phải vấn đề nan giải rồi. Lão không trả lời thẳng thắn vào câu hỏi, hần học nói:

- Tên tiểu tặc hành vi phóng lãng. Những nét xấu của gã ai cũng biết rồi. Ban đầu lão phu vì nể mặt Lệnh Hồ lão bảo chúa mà che lấp cho gã. Đạo trưởng khẳng định gã đã chuồn vào tệt trang thì Thư mỗi nói lảm cũng vô ích. Vậy bây giờ thì Thư mỗi dẫn người về đóng cửa, mở cuộc lục soát để phúc đáp sự thực của đạo trưởng là xong.

Vĩnh Lạc chân nhân đứng bên hỏi xen vào:

- Nếu vậy để cho bọn bần đạo cùng vào lục tìm há chẳng hay hơn ư?

Phong Vân Kiếm ráng dẹp lửa giận đáp:

- Bất tất phải thế.

Hóa Hồng chân nhân cười lạt hỏi:

- Chẳng lẽ bọn bần đạo vào quý phủ làm như nhướn đến lão thí chủ chẳng?

Phong Vân Kiếm cười lạt đáp:

- Mở cửa đón khách là một chuyện. Đóng cổng bắt đạo tặc là một việc khác. Thần Võ điện ở quý phái không cho người ngoài vào cũng vì lẽ đó.

Vĩnh Lạc chân nhân háng dặng hỏi:

- Nếu tìm không ra tên tiểu tặc thì lão thí chủ làm thế nào để tỏ ra mình ngay thẳng.

Phong Vân Kiếm đáp:

- Lão phu chỉ cầu không thẹn với với lương tâm, chả cần tỏ rõ tâm tích với ai.

Thiên Phong chân nhân gật đầu nói:

- Lão thí chủ! Hai câu sau cùng của lão tỏ ra rất thẳng thắn. Nếu ngay lúc đầu lão thí chủ nói vậy có phải đỡ được bao nhiêu miệng tiếng.

Đột nhiên lão sa sầm nét mặt quay lại nhìn Hóa Hồng quát:

- Các người còn chờ gì nữa?

Hóa Hồng chân nhân và Vĩnh Lạc chân nhân đứng nghiêm trang lờ đi như không nghe tiếng.

Thiên Phong chân nhân cũng mặt lạnh như tiền nhìn bọn Tứ tử giả vờ quát:

- Thụ lão thí chủ là người tuổi cao, không nên để khó nhọc đến lão nhân gia. Sao các người còn đứng chơi không tiến vào giúp việc lão thí chủ.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thời gian không cấp bách, cứ thông thả mà xục tìm kỹ và phải nhớ không quấy nhiễu nội quyền trong phủ.

Bốn đạo nhân “dạ” một tiếng rút kiếm khỏi vỏ tranh nhau chạy vào trong trang.

Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh lạng người ra cản đường trầm giọng nói:

- Bọn mũi trâu không được càn rỡ.

Tứ tử hiển nhiên đã chuẩn bị trước, nhân lúc Thanh Phong Tử và Lam Khê Tử giằng co với Nhàn Vân Khách cùng Phù Bình Sinh, Tử Yên Tử và Xích Tùng Tử tiếp tục xông vào trang.

Nhàn Vân Khách Tử Dật Tiêu và Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa đều là Thanh y hộ pháp ở bang Long Hồ thân thủ cũng không phải tầm thường.

Chúng đã biết thế nào Tứ tử cũng xông vào nên ung dung đối phó. Chúng né tránh thế kiếm của Thanh Phong Tử và Lam Khê Tử rồi giơ tay lên bắn ra một mũi ngân tiêu.

Tử Yên Tử và Xích Tùng Tử nghe tiếng gió vang lên ở phía sau biết là có ám khí tập kích phải nháy sang một bên cúi đầu né tránh.

Giữa lúc ấy tiếng cảnh báo trong trang nổi lên âm âm. Chỉ trong khoảng khắc, mùi máu tên trang dính đều cầm khí giới chạy ra.

Bọn trang dính ra đến cửa trang dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh lập tức bao vây Tử Yên Tử và Xích Tùng Tử.

Bọn trang đình này tuy không phải là những nhân vật thành danh trên chốn giang hồ, nhưng đã ăn được đồng lương của Thư phủ ở Đồng Quan dĩ nhiên đều là những tay khó chơi.

Tử Yên Tử và Xích Tùng Tử muốn tiến vào trang lục soát thì trước hết phải giải quyết bọn trang đình.

Chuyến này thầy trò Võ Dương đến Thư phủ dường như đã quyết tâm làm cho ra chuyện, nên Tử Yên Tử vung kiếm lên, một tên trang đình té xuống liền.

Bọn trang đình thấy một đồng bạn mất mạng cặp mắt đều đỏ ngầu ào ạt xô vào đánh liều mạng cùng Tử Yên Tử và Xích Tùng Tử.

Cũng trong lúc này, Thanh Phong Tử và Lam Khê Tử chiến đấu với Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh đều sử đôi phán quan bút, thi triển những chiêu thức linh xảo đấu với kiếm pháp của Thanh Phong Tử và Lam Khê Tử giữ được thế quân bình.

Trên quảng trường kiếm quang lấp loáng, bút ảnh tung hoành, thêm vào tiếng la hét của bọn tranh đình, cuộc chiến càng thêm kịch liệt khiến cho người ta phải kinh tâm động phách.

Lạ thay! Bên này Tứ tử chiến đấu với Nhàn Vân Khách và Phù Bình Sinh cùng mười mấy tên trang đình, đánh loạn xạ ngẫu mà bên kia Võ Dương tam lão cùng Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên vẫn giữ thái độ kiên trì, chưa có dấu hiệu gì muốn động thủ.

Nhất là Phong Vân Kiếm lúc này trở lại bình tĩnh. Hắn thấy ba lão vây mình vào giữa vẫn không hoang mang, từ từ quay lại nhìn tình hình chiến đấu của hai bên.

Hắn vừa quay lại liền ngó thấy một tên trang đình né tránh chậm chạp liền bị Xích Tùng Tử đâm trúng ngực.

Tên trang đình kia bị đánh rớt khí giới, lúc cấp bách gã dùng tay không đỡ gạt, Xích Tùng Tử xoay kiếm lia một nhát. Năm ngón tay trang đình liền bị chặt đứt ngay đi.

Gã bị thương nặng đau thấu tâm can, lão đảo như người say rượu, ngã ngựa xuống

đất.

Phong Vân Kiếm ngó thấy mấy màn thảm kịch chỉ cười mát không lộ vẻ gì, tựa hồ có chết năm bảy tên trang đình cũng không quan hệ.

Tiếp theo hắn tiếp tục quay đầu đi đảo mắt ngó Nhìn Vân Khách và Phù Bình Sinh ở bên này. Hắn hít một hơi chân khí tựa hồ tình thế chẳng có gì quan trọng.

Phản ứng của Phong Vân Kiếm ra ngoài sự tiên liệu của Tam lão.

Thiên Phong chân nhân háng dặng vuốt râu nói:

- Thưa lão thí chủ! Theo ý kiến bản đạo thì lão thí chủ nên bảo thủ hạ đi thôi. Đệ tử của tộ phái giữ giới luật rất nghiêm. Trừ trường hợp bất đắc dĩ, không thì ít khi mở sát giới.

Phong Vân Kiếm nổi lên tràng cười khanh khách.

Thiên Phong chân nhân biến sắc hỏi:

- Sao lão thí chủ lại bật cười:

Phong Vân Kiếm dừng tiếng cười dẫn giọng đáp:

- Thưa mỗ cười đệ tử quý phái bị người ta giết thì đến gây rắc rối, còn đệ tử của mình giết người thì lại nói lỗi khác. Không trách phái Võ Dương càng ngày càng lớn mạnh...

Hắn chưa dứt lời đột nhiên vung chưởng đánh vào trước mặt Hóa Hồng chân nhân.

Hóa Hồng chân nhân bị cú bất ngờ lạng mình tránh khỏi yếu điểm, đồng thời vận chân khí quát to một tiếng phóng chưởng phản kích.

Nhưng Hóa Hồng chân nhân vừa động thủ, Phong Vân Kiếm đột nhiên mất hút. Nguyên Phong Vân Kiếm đánh ra phát chưởng đó là để tìm đường thoát thân.

Vì hắn muốn giữ địa vị, ít khi đeo kiếm bên mình, dùng tay không để đối phó với Tam lão dĩ nhiên chẳng tài nào thủ thắng được...

Sở dĩ lúc trước hắn phải ráng giữ bình tĩnh là để nghĩ cách lấy được thanh bảo kiếm. Bây giờ hắn phóng chưởng bất ngờ khiến cho Hóa

Hồng chân nhân phân tâm rồi lao về phía Lam Khê Tử. Lúc này Lam Khê Tử đang chiến đấu với Phù Bình Sinh.

Hồi 31

Tiểu Ôn, Quỷ Ảnh Bị Thủ Tiêu

Dù đủ cả Võ Dương Bát tử chẳng thiếu một ai cũng chưa đủ lực lượng đối địch với Phong Vân Kiếm, huống chi hẳn lại ra tay đột ngột, dĩ nhiên Lam Khê Tử không chống đỡ nổi.

Phong Vân Kiếm từ trên không hạ xuống, tay trái phát chưởng đã thương người, tay mặt vươn ra đoạt kiếm cùng một động tác.

Lam Khê Tử bị tay áo bào đập trúng má, đau như cắt. Trường kiếm tuột tay, người loạng choạng té xuống.

Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa thấy thế liền tiến lại đá thêm một cước.

Lam Khê Tử hự một tiếng, trợn mắt lên, nằm yên không nhúc nhích.

Thanh Phong Tử đang giao thủ với Nhàn Vân Khách ngó thấy trong lòng hoảng hốt, chân tay đờ đẫn.

Nhàn Vân Khách khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội vung Phán quan bút dẫn xuống người Thanh Phong Tử.

Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa lập tức chạy về phía trang đình miệng hô:

- Anh em đừng sợ hãi, Phương mỗ đã tới đây.

Hắn mỗ phán quan bút tóa ra những điểm hàn tinh như một tấm lưới chụp xuống đầu Xích Tùng Tử.

Bên địch năm người chết. Bây giờ thấy Phù Bình Sinh chạy đến viện trợ, ai nấy đều phấn khởi tinh thần.

Phù Bình Sinh chống với Xích Tùng Tử. Còn lại tám, chín tên trang đình chỉ phải đối phó với một mình Tử Yên Tử. Cục diện hoàn toàn biến đổi.

Bên này dù Võ Dương Tam lão có khởi thế công thì tình thế đã khác trước rồi.

Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên bây giờ trong tay đã có bảo kiếm lại càng oai phong lắm liệt. Hấn chống kiếm đứng vững như núi, hồ mục đăm đăm, coi chẳng khác một vị Kim giáp thiên thần.

Võ Dương Tam lão cùng Phong Vân Kiếm đều tuổi ngoài bảy mươi, ngang hàng với nhau. Kiếm pháp của Phong Vân Kiếm thế nào ba vị lão đạo đều hiểu rõ hơn ai hết.

Tam lão liên thủ hợp lực giữ được thế quân bình là cái chắc, nhưng chưa hẳn nắm được phần thắng. Vì thế Tam lão bao vây Phong Vân Kiếm lần thứ hai, hành động cực kỳ thận trọng.

Hóa Hồng chân nhân và Vĩnh Lạc chân nhân đứng thành thế ỷ dốc yên lặng phòng thủ. Còn Thiên Phong chân nhân Cảnh Đăng Bình, tay cầm phát trần tiến lên từng bước.

Phong Vân Kiếm nhìn thẳng vào một mình Thiên Phong chân nhân, chứ không ngó qua hai bên tả hữu.

Thiên Phong chân nhân đứng cách Phong Vân Kiếm chừng hơn trượng, tay trái giữ phát quyết từ từ giơ lên. Cây phát trần trong tay mặt bằng bần quét ngang một cái.

Chiêu thức này thi triển một cách ung dung, tư thế phong nhã, lực đạo hòa bình.

Nói ra khó có người tin được. Hai bên đứng cách xa như vậy mà chiêu phát quét một cái khiến cho vạt áo Phong Vân Kiếm bay phàn phật.

Phong Vân Kiếm cười lạt hô:

- Đại La cương khí quả nhiên danh bất hư truyền.

Hấn chưa dứt lời, thân hình đột nhiên chuyển động. Cổ tay xoay lại.

Trường kiếm theo tay đưa ra.

Thế kiếm này cực kỳ thần tốc như ánh cầu vồng lấp loáng lao tới trước mặt Thiên Phong chân nhân.

- Hảo kiếm pháp!

Người lão hơi nghiêng đi một chút vừa tránh khỏi mũi kiếm.

Cây phát trần từ dưới đi ngược lên nhằm móc vào tay mặt cầm kiếm của Phong Vân Kiếm.

Phong Vân Kiếm phóng chiêu vừa rồi tuy khí thế mãnh liệt mà thực ra mới là chiêu dẫn dụ. Dĩ nhiên hẳn chẳng mong gì đả thương đối phương như hạng Tam lão.

Hắn thấy cây phát trần của Thiên Phong chân nhân đẩy ra luồng ám kinh, chẳng những hắn không né tránh mà còn tiện đà kim bảo kiếm chém xuống. Coi bề ngoài tựa hồ hắn dùng bảo kiếm để chặt đứt đuôi phát trần của đối phương, nhưng khi luồng ám kinh đụng nhau, hắn mượn đà đẩy cây phát trần lên, đột nhiên xoay mình đi vung kiếm chém vào Vĩnh Lạc chân nhân đứng ở mé tả.

Vĩnh Lạc chân nhân Lục Dương Bá đã kinh nghiệm ở vết xe trước, tưởng Phong Vân Kiếm lại dùng đòn trước để thoát thân. Lão không chờ Phong Vân Kiếm hạ mình xuống để cản lại.

Đại La cương khí là một trong những môn tuyệt học trấn sơn của phái Võ Dương, có thể đả thương người ngoài mười bước, uy lực chẳng kém gì môn huyền công.

Kể ra Phong Vân Kiếm người đang lơ lửng trên không, kinh lực hết đà mà đụng phải luồng ám kinh này thì dĩ nhiên không còn cách gì chống đỡ được.

Nhưng Phong Vân Kiếm thân thủ không phải tầm thường. Người đang chơi vơi cũng biến thành thế Nghịch phong bài liễu được. Thân hình hắn xoay đi một vòng từ từ hạ xuống.

Biến diễn này khiến cho kế hoạch đột kích của hắn dĩ nhiên trở thành mộng ảo, vì hắn bị luồng Đại La cương khí của đối phương ngăn chặn mà chỗ đứng của hắn hiện giờ gần Hóa Hồng chân nhân Tổng Trường Xương hơn là Vĩnh Lạc chân nhân Lục Dương Bá.

Lần này Phong Vân Kiếm lâm vào tình thế bắt buộc phải hạ mình xuống. Trong lúc cấp bách hình như hắn chưa kịp nghĩ tới phía sau

còn có Hóa Hồng chân nhân.

Hóa Hồng chân nhân Tống Trường Xương nhớ lại vừa rồi Phong Vân Kiếm đã thoát thân do cửa ải của lão, lão còn lấy làm sỉ nhục. Bây giờ Phong Vân Kiếm xoay lưng về phía lão mà lại cách không xa mấy. Trong lòng bỗng nổi sát khí, lão bỏ cây phát trần trong tay không dùng đề khí tung mình đi, đưa ngón tay trở và ngón tay giữa nhằm điểm vào tử huyệt ở sau gáy Phong Vân Kiếm nhanh như chớp không một tiếng động.

Đáng than cho Hóa Hồng chân nhân thông minh một đời, hồ đồ một lúc thành ra sống uổng bấy nhiêu năm, không còn năng lực để nhận xét.

Lão có ngờ đâu trong võ lâm hiện nay có tên cáo già Thư Khiếu Thiên. Hắn đã từng chạm trán những nhân vật như Tam lão nhiều lần rồi. Nếu hắn sơ suất thì làm sao sống được đến ngày nay.

Đang lúc Hóa Hồng chân nhân chắc mẫm mình đắc thủ, trong lòng cực kỳ khoan khoái, Phong Vân Kiếm đột nhiên nổi lên tràng cười ha hả, xoay mình một cái tay hát ngược lên vừa trúng cổ tay mặt đối phương.

Thư Khiếu Thiên nắm được cổ tay Hóa Hồng chân nhân, lưng hắn hát mạnh đối phương một cái như hát con chó chết. Hóa Hồng chân nhân đùng đầu xuống đất đánh bình một tiếng.

Thư Khiếu Thiên tay trái cầm bảo kiếm thừa thế đâm vào sau lưng Hóa Hồng chân nhân rồi rút kiếm ra thật lẹ.

Thiên Phong chân nhân và Vĩnh Lạc chân nhân thấy Phong Vân Kiếm bị Hóa Hồng chân nhân đột kích, lại sợ làm hư hảo sự của lão, nên đứng yên chỗ chưa chuẩn

bị gì, bỗng phát hiện Hóa Hồng chân nhân mắc bẫy muốn lại cứu viện thì đã không kịp nữa.

Hóa Hồng chân nhân té xuống gần chỗ Lệnh Hồ Bình. Chàng ngó thấy màn kịch này không khỏi ngấm ngấm cảm khái.

Võ Dương Tam lão khiếm khuyết phong độ của bậc trưởng giả danh gia là lỗi tại mình, chết không đáng tiếc. Nhưng Phong Vân Kiếm ngoài mặt bề tát, lòng dạ hiểm sâu, đội lốt quân tử mang danh đại hiệp trong võ lâm che mắt người đời trong mấy năm vẫn chưa lộ mặt nạ, mới là điều đáng ca thán.

Cứ theo vụ này mà xét thì mấy vị kỳ sĩ từ ngày vào trang tuy đã làm được nhiều việc mà chưa hết chức trách.

Lệnh Hồ Bình lại thấy trong trang đã có mùi mấy trang đình chạy ra mà chưa thấy Kim Long Kiếm Khách đoán biết nếu lão không về phân đà để dọc đường gặp chuyện gì cần ở lại đây, liền trở vào thành. Trời đã về đêm.

Vì nay chàng đã giữ địa vị khác, nên không tới phân đà Cái Bang, tìm vào một khách điểm trong thành.

Không ngờ chàng vừa tới khách điểm, bỗng phía sau có tiếng người hô hoán:

- Vị đi trước phải chăng là Thần Đàn Tử Kim đại hiệp.

Lệnh Hồ Bình quay đầu nhìn lại thấy hai hán tử lạ mặt, không khỏi ngấm ngầm kinh ngạc.

Hai hán tử này thân hình bé nhỏ gầy nhom, tựa hồ sợ người nhìn rõ chân tướng, đều đội nón rộng vành chỉ để hở nửa mặt và cặp mắt lác liêu như sợ sệt điều gì.

Nguyên hai người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ và Quỷ Ảnh Tử Tiêu Bát. Và cũng là hai Hắc y hộ pháp trong Long Hồ Bang, hành động trên giải quan lặc.

Con người cơ trí hơn người như Lệnh Hồ Bình, dĩ nhiên không để lộ hành tung. Chàng “Ừ” một tiếng hỏi:

- Té ra hai vị bằng hữu. Hai vị ở đâu bây giờ?

Quỷ Ảnh Tử Tiêu Bát đáp:

- Câu chuyện khá dài, chẳng thể một lời nói cho hết được.

Nghe giọng nói đối phương, Lệnh Hồ Bình đã đoán ra tám, chín phần mười về lai lịch đối phương, chàng tự nhủ:

- Hai gã này cũng tương tự như vụ Động Đình Ngũ Sát. Hiển nhiên là hộ pháp trong Long Hồ Bang.

Chàng liền dùng địa vị Thanh y hộ pháp cao hơn chúng một bậc, vẫy tay nói:

- Lại đây! Vào trong này uống một chung rượu ngự hàn đã.

Ba người tiến vào một gian phòng ngồi xuống. Tiểu Ôn Thành Hồ Ngũ hỏi:

- Kim phân đà chúa tới đây hỏi nào? Đã lại chỗ Cẩm y hộ tòa chưa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tại hạ vừa tới đây chưa kịp qua đó.

Quỷ Ảnh Tử Tiêu Bát khẽ nói:

- Kim phân đà chúa từ Lạc Dương tới đây, dọc đường có nghe tin gì về Lệnh Hồ Bình tiểu tử không?

Lệnh Hồ Bình giả vờ ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Phải chăng đã xảy ra chuyện gì rồi?

Quỷ Ảnh Tử Tiêu Bát đáp:

- Mấy bữa trước thằng lỏi đó bịa chuyện hoang đường nói đã gặp Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công trong một tửu lâu tại Vị Nam, làm cho Thư lão hộ pháp của chúng ta uống công khó nhọc một phen. Chẳng những không tìm được lão tửu quỷ, mà trở về lại chẳng thấy gã tiểu tử đâu nữa...

Lệnh Hồ Bình làm bộ hồ đồ hỏi:

- Thư lão hộ pháp kiếm Hồ Lô Tẩu làm chi?

Quỷ Ảnh Tử Tiêu Bát liền đem vụ Nhân Vân Khách Từ Dật Tiêu và Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa hoài nghi sự mất tích đột ngột của Động Đình Ngũ Sát có liên quan đến sự xuất hiện đột ngột của lão tửu quỷ ở Đồng Quan. Hai vị Từ, Phương sợ lão tửu quỷ đã nghe

được chuyện bí mật ở miệng Ngũ Sát, liền phái Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ đi giết lão để bịt miệng. Gã lại đem kết quả không thành công và những chuyện đã xảy ra thuật lại một lượt.

Lệnh Hồ Bình chợt tỉnh nghĩ thầm:

- Té ra hẳn thu thập Động Đình Ngũ Sát để cho Hồ Lô Tẩu gánh lấy trách nhiệm.

Chàng nghĩ tới đây không khỏi áy náy cho lão tửu quỷ hôm ấy bị hung tinh chiếu mạng lại gặp trúng Bôn Lô Cái tới nơi, xuyết nữa cái mạng già phải chết oan.

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ hỏi:

- Kim phân đà chúa chuyện này đi từ Lạc Dương đến Đồng Quan có dính líu gì đến đôi già trẻ đó không?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

- Tên Lệnh Hồ tiểu tử dời khỏi Đồng Quan hỏi nào?

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ đáp:

- Vào cuối tháng trước.

Lệnh Hồ Bình làm bộ ngờ ngác một chút bỗng đập bàn nói:

- Thế thì phải rồi! Quả thằng lỏi này đã làm nên hảo sự.

Tiểu Ôn Thần và Quỷ Ảnh Tử giật mình kinh hãi đồng thanh hỏi:

- Sao? Thằng lỏi đó đã đến Lạc Dương rồi ư?

Lệnh Hồ Bình liền lên giọng Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh đem việc phân đà mất trộm ba ngàn hai trăm lượng hoàng kim thuật lại. Chàng vừa nói vừa nghiêng răng ken két.

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ nghe xong gật đầu nói:

- Phải rồi! Vụ Động Đình Ngũ Sát thất tung chắc là mấu chốt rất quan hệ. Năm nhân vật này biết nhiều chuyện lắm. Món hoàng kim đó lại do bọn họ đưa về. Họ gặp mặt lão quỷ Hồ Lô Tẩu, dĩ nhiên đem bao chuyện bí mật phun ra hết.

Lệnh Hồ Bình vẫn chưa rõ tính danh hai tên này liền tìm lời uởm hỏi:

- Từ hôm lão tửu quý và Lệnh Hồ tiểu tử mai danh ẩn tích, Thư lão hộ pháp có chương trình hành động gì mới không?

Quý Ảnh Tử Tiêu Bát đáp:

- Theo sự phỏng đoán của Từ hộ pháp và Phương hộ pháp thì cặp già trẻ đó dù nhân xảy việc đã dời khỏi Đồng Quan, nhưng chẳng sớm thì muộn lại trở về, nên dặn anh em tại hạ thường trực ở trong thành tìm kiếm khắp nơi, hễ phát giác hành tung của hai người đó lập tức báo cáo.

Lệnh Hồ Bình đã nhận ra hai gã mặt chưa bôi thuốc dịch dung liền hỏi:

- Hai vị cứ để vậy thế này mà đi xục xạo, không sợ lão tửu quý và gã tiểu tử nhận ra chân tướng ư?

Quý Ảnh Tử Tiêu Bát cười đáp:

- Cái đó bọn tiểu đệ mong còn chưa được.

Lệnh Hồ Bình bắt giác “Ủa” một tiếng hỏi:

- Hai vị không coi cặp già trẻ đó vào đâu, chắc là mới gặp kỳ tích luyện thành nghệ thuật ghê gớm rồi chăng?

Quý Ảnh Tử trở vào Tiểu Ôn Thần đáp:

- Hồ huynh bữa trước gặp sư phụ y là Đàm Tiểu Thư Sinh Vưu đại hiệp ở cửa đông thành Hàm Dương, lấy được hai gói Truy hồn tán, đang muốn kiếm đôi già trẻ kia để rửa cái nhục thất bại lần trước. Bọn tiểu đệ lần này không che dấu chân tướng đó là do chủ ý của Hồ huynh không thì khi nào anh em tiểu đệ lại lớn mặt như vậy.

Lệnh Hồ Bình quay lại nhìn Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ gật đầu nói:

- Đã có Truy hồn tán của lệnh sư thì dĩ nhiên việc đối phó với lão tửu quý không thành vấn đề.

Chàng tự máng thăm trong bụng:

- Té ra tên Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ đem cái đui chó đến dẫn dụ Hồ Lô Tẩu là gã này. Mình có mắt mà không biết núi Thái Sơn mới chết chứ.

Chàng không tiện đổi giọng mau lẹ, vẫn giữ thản nhiên hỏi:

- Hai vị bữa nay đã qua bên Thư lão hộ pháp chưa?

Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ đáp:

- Muốn tránh tai mắt mọi người, mỗi buổi tối vào khoảng canh một mới đến phủ nghe tin tức. Lát nữa Kim phân đà chúa có đi cùng bọn tại hạ không?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm rồi đứng dậy đáp:

- Cũng gần đến canh một rồi. Chúng ta đi ngay bây giờ quách.

Dĩ nhiên hai gã Hồ, Tiêu không phản đối. Thế rồi ba người tắt đèn đóng cửa phòng, đi ra viện trước.

Lệnh Hồ Bình kêu một tên tiểu nhị lại dặn:

- Chúng ta đi thăm ông bạn, đêm còn trở về. Người chuẩn bị trà nước hiểu chưa?

Tiểu nhị vâng dạ luôn miệng. Dĩ nhiên gã không nghĩ tới ba vị khách nhân này ra chẳng bao lâu thì hai vị vĩnh viễn rời khỏi nhân thế.

Hôm sau Lệnh Hồ Bình ở trong khách điểm khác tỉnh lại, quyết định thay đổi chủ ý, thử đến phân đà Cái Bang một chuyến xem sao. Vì chàng chưa nắm chắc Kim Long Kiếm Khách có đến Đổng Quan hay không, nếu lão không tới Đổng Quan thì chàng đến Thư phủ làm gì nữa. Vả lại chàng muốn thám thính cuộc ác chiến hôm qua. Tình hình thương vong của hai bên chỉ hỏi đệ tử Cái Bang là biết rõ.

Kết quả đều như điều chàng mong muốn.

Một tên cái mục một nút ở phân đà liền được phái đi. Tên đó đi không đầy hai canh giờ đã điều tra được rõ ràng.

Trong bọn Tứ tử cùng Tam lão chết mất năm người, chỉ còn lại Thiên Phong chân nhân và Tử Yên Tử.

Bên Phong Vân Kiếm: Chính hắn bị trọng thương, Nhàn Vân Khách Từ Dật Tiêu và Phù Bình Sinh Phương Chí Nghĩa bị thương nặng quá hết bề cứu chữa chết ngay đương trường.

Lệnh Hồ Bình nghe được tin này rất vừa ý. Chàng biết trong bọn Tam lão và Tứ tử phái Võ Đương chỉ còn sống sót một người là sản nghiệp của Phong Vân Kiếm ở Đồng Quan cũng phải giao cho người khác.

Ai cũng biết những đệ tử phái Võ Đương kể cả chưởng môn nhân là Nhất Trần chân nhân khí lượng không được rộng rãi cho lắm. Sau này chắc còn nhiều chuyện rất hay.

Tên cái mục một nút sau cùng lại nói:

- Nguồn tin phái Hoa Sơn không hiểu sao mau lẹ đến thế! Đại chưởng môn phái này sáng sớm hôm nay đã tới nơi mới thật là kỳ.

Lệnh Hồ Bình ngồi ngay người lên hỏi:

- Tiểu ca bảo Kim Long Kiếm Khách cũng đến sao? Chính mắt tiểu ca trông thấy hay sao? Không nhận làm người đày chứ?

Cái mục một nút làm như bị oan uổng la lên:

- Tiểu tử có đui mắt đâu mà nhận làm người? Giỡn hoài! Vị Kim Long Kiếm Khách kia dù đốt thành than, tiểu tử cũng không nhận làm được.

Lệnh Hồ Bình khoát tay nói:

- Hay lắm! Chờ lát nữa sẽ nói chuyện.

Chàng xốc áo lật đặt ra cửa.

Bọn đệ tử Cái Bang ở phân đà như lạc đám mây mù không hiểu vị đại công tử này hy vọng chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình ra khỏi phân đà Cái Bang chưa chạy về phía tây thành.

Ở địa phương nhỏ bé này chàng phải hết sức thận trọng. Khẩn yếu nhất là vụ Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ và Quỷ Ảnh Tử Tiêu Bát mắt tích

một cách đột ngột cùng vụ chàng đề tên lưu kiếm rồi chàng dùng địa vị Thần Đàn Tử đến nơi thăm hỏi. Nếu là lúc bình thời thì chẳng sao, nhưng hiện nay Kim Long Kiếm Khách và Phong Vân Kiếm khác nào chim phải tên. Vạn nhất hai người thấy chàng xuất hiện đột ngột mà nảy chút lòng ngờ vực là bao nhiêu kế hoạch đều hồng bét.

Chàng tìm đến hàng lừa ngựa, không tiếc tiền bỏ ra mua một con tuấn mã đồng thời chàng đổi mặc bộ áo đi đường xa. Chàng ra ngoài thành tìm chỗ vắng người lấy bùn đất bôi vào chân ngựa và áo khoác ngoài ra về vừa trải qua đường trường gió bụi rồi cho ngựa chạy về phía tây.

Trên quảng trường trước trang tuy đã dọn dẹp, nhưng những di tích cuộc chiến đấu hôm trước chưa sạch hết, thỉnh thoảng còn vết máu loang lổ, nhưng phải để ý mới nhìn thấy.

Lệnh Hồ Bình lờ đi như chẳng có chuyện gì chạy thẳng đến trước cổng trang xuống ngựa.

Cổng trang mở rồi. Tên trang đình nhìn chàng bằng cặp mắt thù nghịch, ngấm ngấm người chàng từ trên xuống dưới, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Tôn giá muốn kiếm ai?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

- Thư trang chúa có ở nhà không?

Trang đình đáp:

- Ông bạn để hôm khác hãy tới. Xin lỗi, bữa nay lão trang chúa không tiếp khách.

Gã nói rồi giơ tay đóng cửa lại.

Lệnh Hồ Bình vội lấy Thanh y hộ pháp lệnh phù đưa ra nói:

- Ông bạn hãy coi cái này rồi thử đưa vào lão trang chúa. Không chừng lão nhân gia sẽ phá lệ cho tại hạ ra mắt.

Tên trang đình ngó thấy hộ pháp lệnh phù liền đổi thái độ. Gã đảo mắt nhìn ra ngoài cổng, hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Phải chăng hộ pháp từ Long Môn tới đây?

Lệnh Hồ Bình hàm hồ xoa tay đáp:

- Ông bạn cứ đưa vào đi sẽ biết...

Trang đình vội nói khẽ:

- Không được! Hộ pháp có điều chưa rõ. Hôm qua ở đây xảy biến cố. Hiện giờ lão trang chúa không có ở nhà.

Lệnh Hồ Bình nghe nói rất đổi nghi ngờ. Chàng đã biết trải qua cuộc phong ba hôm qua, lão quý ở vào thế hết đất đứng tại Đồng Quan, nhưng chàng không ngờ lão ma lại hành động mau lẹ thế. Chàng liền hỏi:

- Hôm qua trong trang đã xảy chuyện gì?

Trang đình liền thuật chuyện:

- Hôm qua cũng vào giờ này, ba lão quý ở phái Võ Dương đột nhiên đưa bốn tên đệ tử đến, hùng hùng hổ hổ đòi lão trang chúa giao gã Lệnh Hồ Bình tiểu tử. Lão trang chúa hết lời phân giải, nhưng ba lão khỉ coi như gió thoảng ngoài tai. Khi hai bên đang gây lộn thì gã trời đánh xuất hiện ở trong rừng...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Sau hai bên điều qua tiếng lại rồi xảy cuộc động thủ hay sao?

Trang đình đáp:

- Phải rồi. Cuộc ác chiến đem lại hiệu quả. Bọn mũi trâu bảy người còn lại một già một trẻ. Bên ta cũng chết hơn mười người.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Lão trang chúa có bị thương không?

Trang đình đáp:

- Lão trang chúa chỉ bị thương một chút ngoài da, chẳng có chi đáng ngại.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ông bạn có biết lão trang chúa hiện giờ đi đâu không?

Trang đình đáp:

- Sáng sớm hôm nay lão trang chúa cùng đi với Thịnh chưởng môn phái Hoa Sơn, nhưng không nói rõ đi đâu. Chỉ dặn bọn tiểu nhân có ai đến hỏi thì nói là trang chúa bị thương nặng, hiện đang điều trị không thể tiếp khách.

Lệnh Hồ Bình nghĩ thầm:

- Té ra lão ma này chỉ bị thương xoàng. Trước nay nguồn tin tức của đệ tử Cái Bang rất linh thông, mà lần này cũng mắc lừa.

Chàng hỏi tiếp

- Chỉ có Thịnh chưởng môn và lão trang chúa hai vị đi với nhau thôi ư?

Trang đình đáp:

- Thịnh chưởng môn đưa Hoa Sơn Ngũ Kiếm đi theo. Lão trang chúa cũng có tùy tùng khá đông.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Phu nhân cùng tiểu thư đâu?

Trang đình đáp:

- Đi cả rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Mọi người đều cưới ngựa phải không?

Trang đình đáp:

- Không phải đâu. Bao nhiêu lừa ngựa lưu lại hết, mọi người đều đi bộ theo đường núi phía sau trang.

Lệnh Hồ Bình bụng bảo dạ:

- Hồng bát! Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu và lão quý Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên, một người đem theo bọn đệ tử rất đặc

ý, một lão thiên cư cả nhà. Xem chừng cả lò cả lữ, già trẻ lớn bé, trai gái nhà ma đầu tìm đến tổng đà Ma bang ở Long

Môn rồi. Nếu vậy thì Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân giữ ở bên Vũ Môn tất lâm vào tình trạng nguy hiểm mất.

Hồi 32

Lam Y Phụ Thái Độ Khôn Lường

Chàng còn tính thêm:

- Thầy trò Kim Long Kiếm Khách, cha con Phong Vân Kiếm đã đủ đông rồi, lại thêm phòng thứ ba của lão quỷ họ Thư là Ngọc Đình phu nhân, trước kia từng nổi tiếng Nữ La Sát ở võ lâm. Mụ phóng Mai Hoa châm bách phát bách trúng tàn độc vô cùng, chuyên nhằm vào tử huyết. Ngoài thuốc giải độc môn của mụ không ai cứu nổi. Cứu Đình Cái Ngôn Thành Quân chỉ nhằm vào một mình Kim Long Kiếm Khách, mà nay chạm trán bao nhiêu nhân vật ghê gớm, dĩ nhiên bọn lão toàn những đệ tử năm nút trở xuống thì ứng phó thế nào được?

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới đây, hận mình không thể bắt ngựa chạy đi ngay.

Tên trang đình giờ giọng ân cần hỏi:

- Hộ pháp đi đường xa, chắc đã thấm mệt rồi. Vậy xin mời vào nghỉ chân một lúc. Tiểu nhân sắp mấy món ăn vặt và hâm bình rượu nóng để hộ pháp dùng tạm được chăng?

Lệnh Hồ Bình làm bộ miễn cưỡng nghiêm nghị đáp:

- Đã xảy biến cố trọng đại như vậy, bản tòa còn chần chờ thế nào được, phải lập tức về tổng đà báo cáo. Ông bạn nhớ kỹ lời dặn bảo của lão trang chúa, từ giờ phút này bất luận ai đến, nhất thiết cản lại đừng cho vào.

Tên trang đình cung kính nói:

- Tiểu nhân hiểu rồi.

Lệnh Hồ Bình khoát tay nói:

- Hay lắm! Ông bạn đóng cổng lại thôi.

Trang đình nghiêng mình đáp:

- Cầu mong hộ pháp lên đường được may mắn.

Lệnh Hồ Bình xuống thêm tung mình lên ngựa đi ngay lập tức. Chàng men theo chân thành nhằm đường Phong Lăng Độ trực chỉ.

Chàng ngồi trên lưng ngựa tự nhủ:

- Kể ra bản công tử cũng thông minh lắm. Nếu không mua con ngựa này, bây giờ lấy gì mà chạy?

Chàng qua sông Hoàng Hà vào lúc giờ thân.

Lệnh Hồ Bình vào nghỉ chân trong tiểu khách điểm ở bên sông, tìm cách nghe ngóng tin tức về bọn Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách, được biết họ mới qua đây chừng hơn một giờ.

Chàng yên tâm lại một chút, nhằm tính bước đường của đối phương thì ít ra họ phải đi đến Vĩnh Tế mới mượn được xe. Bọn họ ngồi xe mà lại đông người, tốc độ chẳng tài nào bằng một mình chàng cưỡi ngựa, nên chàng bắt tất phải gấp rút.

Chàng định đêm nay đến Vĩnh Tế rồi vượt lên trước là hai ngày nữa tới cửa Vũ Môn để liên lạc với Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân và bọn đệ tử Cái Bang.

Bây giờ còn lại một vấn đề: Chàng đơn thương độc mã đến bến Vũ Môn rồi làm sao đủ lực lượng viện trợ bọn Ngôn Thành Quân?

Giả tỷ chàng còn thanh Hàng Long kiếm trong tay thì việc đối phó với thầy trò chưởng môn phái Hoa Sơn hoặc một mình Phong Vân Kiếm Thư lão quý không lấy gì làm khó khăn lắm.

Đáng tiếc thanh Hàng Long kiếm hiện giờ đã lọt vào tay Thư lão quý mất rồi mới thật rày rà!

Phong Vân Kiếm pháp của Thư lão quý đã được công nhận là môn tuyệt học trong võ lâm. Tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng đã dùng kiếm pháp này trừ khử được Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên chứng tỏ lời đồn không sai.

Trước kia Thư lão quý chỉ còn điều ân hận trong là trong đời hấn chưa có thanh bảo kiếm nào. Nay hấn lấy được Hàng Long kiếm thì

chẳng khác gì hổ thêm cánh. Dù Lệnh Hồ Bình kiếm được thanh Hàng Long kiếm khác cũng chưa chắc đã thắng nổi lão quỷ đó, chứ đừng nói chàng chỉ có hai bàn tay trắng.

Nhưng Lệnh Hồ Bình trước nay không bao giờ hối hận. Chàng tự nhủ:

- Ta có hy sinh thanh Hàng Long kiếm thì cũng được trả giá rất đắt. Võ Dương Tam lão và Bát tử phải chịu báo ứng. Lão quỷ phải lộ nguyên hình. Như vậy chẳng là quá đủ?

Chàng nghĩ vậy rồi nở nụ cười nhăn nhó, gác bỏ tạp niệm một bên.

Lệnh Hồ Bình đến Vĩnh Tế vào khoảng canh ba. Theo chương trình đã định, chàng tìm nơi ẩn gió, uống mấy hớp rượu cho ấm bụng rồi đi về phía Lam Điền.

Ba hôm sau, chàng đã nhìn thấy huyện thành Hà Tân.

Chàng dụi mắt thở phào một cái tự nhủ:

- Dù sức người còn chịu đựng được, cũng nên cho ngựa nghỉ ngơi.

Lệnh Hồ Bình vào thành tìm đến một khách điếm, dặn tiểu nhị:

- Người dắt ngựa vào tàu cho ăn uống và tắm rửa sạch sẽ. Ngoài ra dành cho ta một phòng càn tỉnh mịch càn hay. Ta cần đi ngủ một giấc, khi ta tỉnh dậy người hãy đưa trà nước vào.

Tiểu nhị cũng là người biết nhiều hiểu rộng. Gã chỉ ngó qua đã nhận ra khách trọ vừa đi đường trường mỗi mệt, liền vâng dạ luôn miệng làm theo lời dặn bảo.

Lệnh Hồ Bình ngủ cho tới lúc xế chiều mới tỉnh giấc.

Chàng không chờ tiểu nhị bưng trà vào, tự mình ra nhà khách sảnh ở phía trước, vì chàng đã khá lâu chưa được ăn một bữa nào tử tế.

Lệnh Hồ Bình vừa ra tới sảnh đường thì ngoài cửa lớn bỗng thấy một phu nhân mặc áo lam xuất hiện.

Lam y phu nhân lồi ba chục tuổi, mày ngài thưa thớt, nước da trắng bóng, xem chừng còn đầy vẻ phong tình.

Lệnh Hồ Bình vừa ngó thấy Lam y phu nhân, mắt chàng không khỏi ghéch lên. Phải chăng bị tư cách của phu nhân thu hút? Không phải đâu. Dù phu nhân nhan sắc đến mấy cũng không lọt vào mắt chàng. Sở dĩ chàng ngăn người ra nhìn mụ, vì phía trong áo choàng mụ cài một thanh bảo kiếm, hình thù rất cổ kính.

Lệnh Hồ Bình nguyên là một tay sành sỏi về việc giám định các món khí giới. Chàng vừa ngó đến vỏ kiếm của phu nhân, đã biết ngay là một thanh bảo kiếm.

Theo nhận xét của chàng thì thanh kiếm này dù chẳng bằng thanh Hàng Long kiếm, nhưng cũng không kém mấy. Ít ra nó còn quý trọng hơn những bội kiếm của Võ Dương Bát tử và Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách.

Trước tình cảnh này và ở nơi đây Lệnh Hồ Bình đột nhiên ngó thấy một thanh kiếm tốt trách nào chàng chẳng thèm muốn.

Tuy nhiên đối với thanh bảo kiếm này chàng chưa nỡ dạ tham lam, vì đối phương là một phụ nhân mà chàng chưa rõ gốc ngọn. Chàng không phải là hạng người như Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên hề thấy cái gì mình thích là tính sang đoạt.

Lam y phu nhân dĩ nhiên cũng ngó thấy Lệnh Hồ Bình.

Lạ thay! Lúc mụ vừa ngó Lệnh Hồ Bình dường như tỏ vẻ rất hoan hỷ. Mụ cũng ghéch mắt lên nhìn chàng.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngầm hỏi hột, tựa hồ không nhin được, những muốn sờ thử lên lưng thử coi mình có đeo bảo kiếm không?

Sự tưởng tượng này quả nhiên là ấu trĩ và tức cười...

Có điều chàng không đoán ra được vì lẽ gì mà phụ nhân cũng giật mình?

Không phải chàng tự phụ. Lúc này chàng xuất hiện bằng chân tướng thì dễ bề giải thích, nhưng chàng lại đội lốt Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh. Một văn sĩ đứng tuổi bình thường. Y phục đã không thoát tục, diện mạo lại chẳng khô ngô thì vì lẽ gì mụ chú ý nhìn chàng?

Phụ nhân nhìn Lệnh Hồ Bình ra vẻ ngần ngừ, cặp môi mấp máy tựa hồ muốn lên tiếng mà không dám mở miệng:

Lệnh Hồ Bình xao xuyên trong lòng, bất giác la thảm:

- Hồng bét! Có lẽ mụ này là người quen biết với Thần Đàn Tử. Nếu vậy nguy to: Ta biết ứng phó bằng cách nào?

Phụ nhân hiển nhiên định vào điểm trọ, nhưng vì ngó thấy Lệnh Hồ Bình liền dừng chân trước cửa điểm.

Một tên tiểu nhị từ trong khách điểm chạy ra đon đả nói:

- Chào đại nương!

Phụ nhân nghe tiểu nhị hô hoán, tựa hồ người trong mộng choàng tỉnh giấc, khẽ “Ừ” một tiếng, ra chiều bối rối xua tay đáp:

- Không, không! Nô gia còn có chút việc phải đi, lát nữa sẽ trở lại.

Dứt lời mụ lật đật trở gót cất bước.

Lúc mụ ra đi có vẻ hốt hoảng tưởng chừng chỉ chặm một bước là bị Lệnh Hồ Bình nuốt sống.

Tình trạng này càng khiến cho Lệnh Hồ Bình suy nghĩ.

Nguyên chàng tưởng phụ nhân là người quen của Thần Đàn Tử, nhưng coi tình hình đầu óc chàng lại nảy ra nghi vấn khác. Thật là quái sự.

Bỗng chàng “Ừ” một tiếng, miệng lẩm bẩm:

- Thôi phải rồi!

Nhất định tại chàng vừa rồi ngó thấy thanh bội kiếm của đối phương nhãn quang lộ vẻ ngờ ngác, khiến mụ sinh lòng cảnh giác.

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới điều này, bất giác phì cười.

Thực tình lúc trước chàng chưa nghĩ đến con người nổi dạ tham, tâm lộ ra khoe mắt đến trình độ phát sợ.

Một tên tiểu nhị khác lại hỏi:

- Khách quan đã được giấc ngủ ngon chưa?

Lệnh Hồ Bình gật đầu, ngồi xuống ghế cạnh bàn.

Tiểu nhị lại khom lưng hỏi:

- Khách quan dùng cơm hay uống rượu? Muốn lấy những thức ăn nào?

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh một lượt. Mục quang chàng bỗng lộ vẻ kinh ngạc.

Trong góc nhà một lão già đang ngồi ăn uống rất thỏa thích. Trên bàn bày đầy những khay cùng đĩa. Nguyên lão chẳng phải ai xa lạ. Chính là Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công.

Lệnh Hồ Bình đứng lên, trở vào góc nhà nói:

- Sắp chỗ ngồi cho ta ở bên đó cũng được.

Tiểu nhị “Ừ” một tiếng hỏi:

- Té ra hai vị quen nhau ư?

Thảo nào lão nhân gia kêu rất nhiều rượu thịt. Được lắm, được lắm! Mời khách quan qua bên đó ngồi.

Dứt lời gã kéo một cái ghế để vào. Gã dùng tay áo quét qua mặt ghế rồi nói:

- Chỗ ngồi có rồi.

Hồ Lô Tẩu ngạc nhiên ngừng đầu lên hỏi:

- Người làm gì thế này?

Tiểu nhị chỉ về phía Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ông bạn của lão gia tới rồi đó.

Hồ Lô Tẩu sửng sốt hỏi:

- Ông bạn nào của ta?

Phía sau có người cười hỏi:

- Phải rồi. Hảo bằng hữu đây mà. Thế nào? Có cần kêu người đem đũa chớ đến không?

Hồ Lô Tẩu đã thủ thế, khi lão nghe câu này ở phía sau mới giải tán chân khí, quay lại trợn mắt lên nói:

- Tiểu tử! Người ra đằng trước này mà đứng có được không?

Tiểu nhị thấy hai người quả có quen nhau thiết vội chạy đi lấy chén đĩa.

Lệnh Hồ Bình chờ tiểu nhị đi rồi mới trở rọu thịt trên bàn hỏi:

- Sao lão gia đột nhiên trở thành con người rộng rãi thế này?

Hồ Lô Tẩu đắc ý vuốt râu đáp:

- Đòi người bắt quá mấy chục năm...

Lệnh Hồ Bình nhìn chòng chọc vào mặt lão ngắt lời:

- Phải chăng đây là dầu mỡ ở ba ngàn hai trăm lạng hoàng kim mà ra?

Hồ Lô Tẩu xuýt nữa nhảy bổ lên, lão nói:

- Thằng lỏi con sao dám ngậm máu phun người? Rồi người coi lão quỷ có đánh cho cái miệng thối tha của người phải vẹo đi không?

Lệnh Hồ Bình vênh mặt lên hỏi lại:

- Vậy chớ món hoàng kim đó đâu?

Hồ Lô Tẩu trợn cặp mắt ênh ếch những nước, la:

Giao hết đi rồi. Người không tin thì đi hỏi lão Tôn. Ở chỗ này lão phu dám nói quyết chẳng chân tay ai sạch sẽ bằng Nhạc Cửu Công.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Nói nhỏ đi một chút.

Hồ Lô Tẩu háng dặng nói:

- Ta sợ gì ai? Làm sao mà phải sợ? Đi ngay ngấn, ngồi thẳng thắn như hòa thượng ngồi cùng ghế với ni cô. Nhạc Cửu Công này trước nay không thềm dùm của bất nghĩa. Có thể nói mỗi đồng tiền là một giọt mồ hôi của lão phu.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Lão gia lại thu một tên đồ đệ “Phi Hoa Chưởng La Ngọc Đình” phải không?

Hồ Lô Tẩu tức mình đáp:

- Không trải qua một việc là không sành sỏi thêm một phần. Thu đồ đệ ư? Xin miễn bàn. Nói thiệt cho thẳng lỗi biết. Chuyện này được chút tiền còm là phải đổi bằng hai cái bạt tai.

Lệnh Hồ Bình ngờ ngác hỏi:

- Để người ta tát tai để lấy tiền ư?

Hồ Lô Tẩu trợn mắt lên hỏi lại:

- Không được hay sao?

Lệnh Hồ Bình khẽ háng giọng đáp:

- Có ai bảo không được đâu? Nếu đúng thế thì tại hạ đi ngồi bàn khác, tự mình gọi lấy rượu thịt mà dùng.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Lão phải chịu đựng hai cái bạt tai mới lấy được tiền thì tại hạ thò đũa vào thế nào được?

Hồ Lô Tẩu tức mình thóa mạ:

- Thúí lắm.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ô hay! Sao lại mắng người ta?

Hồ Lô Tẩu nói:

- Mắng như thế còn lịch sự đó. Thẳng lỗi con từ ngày lọt lòng mẹ đã nghe ai nói tới Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công này để người tát tai bao giờ chưa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chính lão nói chứ còn ai nói nữa.

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Ta bảo ta để người khác tát tai hay là người khác để ta tát tai?

Lệnh Hồ Bình lấy làm kỳ hỏi:

- Sao! Đánh người ta hai cái tát tai rồi lại lấy tiền của người ta ư?

Hồ Lô Tẩu lại ra vẻ đắc ý đáp:

- Thằng lỏi lấy làm kỳ kỳ lắm phải không? Ta cho người hay: Năm nay hễ ta động cân não là nảy ra nhiều phương pháp kiếm tiền.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Lão có thể nói ra để tại hạ tham khảo được chăng?

Hồ Lô Tẩu uống một hớp rượu rồi đáp:

- Lại đây! Vừa ăn vừa nói chuyện.

Lệnh Hồ Bình cầm đũa lên cười nói:

- Hay lắm! Tại hạ ăn đây. Lão gia nói lạ đi. Đánh người rồi lại được tiền thưởng trong thiên hạ chẳng bao giờ có chuyện tiện nghi đến thế! Thủ đoạn này tại hạ phải học mới được.

Hồ Lô Tẩu vuốt rượu đáp:

- Câu chuyện như thế này. Hôm kia lão phu đi đường, trong mình chỉ còn mấy đồng tiền, đang buồn rầu bỗng tai nghe tiếng quyền phong, ta nghe ngóng mới đoán ra họ luyện quyền pháp. Lão phu nổi lòng cao hứng liền tìm đến nơi phát ra thanh âm coi, thì quả nhiên đúng thật...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Trong một tòa trang viện, hai hán tử trẻ tuổi đang quyền đấm chân đá tử đấu rất hăng say. Một người đứng tuổi mặc áo lam đứng trên thềm, tay cầm rọc tẩu vừa coi vừa gật đầu, hình như để khen ngợi cuộc biểu diễn thân thủ của hai tên đệ tử. Xung quanh

trường đấu còn có mười mấy thanh niên khác đứng reo hò trợ oai. Trên cửa hoa sảnh treo tám biển sơn đen thếp vàng, khắc bốn chữ lớn “Chính Khí Võ Quán”.

Lệnh Hồ Bình hỏi xen vào:

- Vụ này...

Hồ Lô Tẩu xua tay ngắt lời:

- Thằng lỏi này hãy nghe ta nói đã. Lúc đó lão phu càng coi càng thích, bất giác miệng không ngớt hô “Hay quá!”.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Hồ Lô Tẩu cười khà khà đáp:

- Người thử đoán coi thế là làm sao? Dĩ nhiên là lão phu muốn kiếm một ít tiền xài. Mọi người nghe ta hô “Hay quá” mới phát giác lão phu đang ngồi trên bờ tường.

Lão dừng lại một chút rồi kể tiếp:

Một hán tử thanh niên ra vẻ hống hách nhìn lão phu quát hỏi:

- Lão già kia! Ai cho lão trèo lên đó.

Lão phu uống một hớp rượu đáp:

- Tự ta trèo lên đây.

Gã tiểu tử kia lại hỏi:

- Lão xuống đây được không? Có té chết cũng chẳng ai thương mạng đâu.

Lão phu cười đáp:

- Trèo tường là chuyện dễ dàng nhưng xuống lại là chuyện khó. Muốn lão phu xuống cũng được, nhưng tiểu ca lại đây nâng đỡ, ngoài ra hiếu kính lão phu mười lạng bạc.

Thằng lỏi đó cho là lão phu mắc bệnh điên khùng, không lý gì đến lão phu nữa. Hai hán tử khác tiếp tục rèn luyện quyền cước.

- Nếu vậy mời vị bằng hữu tới đây để anh em tại hạ lãnh giáo mấy cao chiêu được chăng?

Lão phu đáp:

- Dĩ nhiên là được. Có điều học mỗi chiêu là mười lạng bạc, mà chỉ hai chiêu

thôi.

Bấy giờ hán tử đứng tuổi mặc áo lam đứng trên thềm đột nhiên lên tiếng: - Đắc Tiểu! Người vào hậu thất báo Trương phu tử cần hai chục lạng bạc đem ra

đây.

Lão phu háng giọng nói: - Mười lạng một chiêu là đối với đồ đệ thôi. Nếu sư phụ ra tay thì phải tăng gấp

năm.

Hán tử trung niên gật đầu nói:

- Đắc Tiểu! Lấy ra đây một trăm lạng bạc nghe.

Chỉ trong khoảng khắc, người nhà đem bạc ra. Lão phu liền nhảy xuống giao đấu với hán tử trung niên, công lực của hắn quả nhiên không phải tầm thường. Đáng giận năm nay hắn bị hung tinh chiếu mệnh, chạm trán Nhạc Cửu Công. Nếu mà người khác thì khó mà lấy được trăm lạng bạc của hắn.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Đúng thế thật. Nếu là bản công tử thì dĩ nhiên không làm nổi.

Hồ Lô Tẩu lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Gã tiểu tử kia! Tại sao đột nhiên người biến thành con người khiêm nhường như

vậy?

Lệnh Hồ Bình ngược mặt lên thủng thẳng đáp:

- Sự thực là như vậy chứ chẳng phải bản công tử có ý khiêm nhường. Nhất định bản công tử không làm nổi. Về phương pháp bản lãnh của lão nhân gia là nhất. Còn sử dụng binh khí dĩ nhiên là chuyện khác.

Hồ Lô Tẩu lim dim cặp mắt hỏi:

- Người đã gặp vị võ sư này rồi chăng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chẳng những gặp mà còn giao thủ nữa. Giao thủ cũng chưa đáng kể, y còn uống rượu hô huynh gọi đệ với bản công tử, mấy lần ở gần nhau góp lại đến hai tháng trời.

Hồ Lô Tẩu ngơ ngác hỏi:

- Sao! Người bảo...

Lệnh Hồ Bình khẽ háng dặng đáp:

- Giả tử lão nhân gia muốn hỏi tên người đó thì bản công tử cho lão hay. Y là Phùng Giai Vận.

Hồ Lô Tẩu giương mắt hỏi:

- Người bảo sao? Có phải thằng lỏi đã nói lần trước hẳn là một trong ba tên Lam y tổng quản?

Lệnh Hồ Bình thản nhiên đáp:

- Từ đây đến Già Mã Cốc ở Long Môn đi rồi lại về đại khái mất bốn ngày. Nếu lão nhân gia không gặp bản công tử thì ngày mai cũng vào giờ này, chắc lão gia mới chuẩn bị thượng lộ.

Hồ Lô Tẩu kinh ngạc hỏi:

- Người nói vậy thì ra đã đến Long Môn rồi ư? Có được tin tức gì về vị Hậu cái đó không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Vụ này quả là một đề mục để nhắm rượu rất hay. Đáng tiếc thời gian không cho phép bản công tử tường thuật với lão nhân gia. Bây giờ bản công tử chỉ có thể nói tóm tắt những phần trọng yếu cho lão

nghe mà thôi. Trọng yếu nhất là Thượng Quan Hậu cái đã thoát hiểm rồi.

Hồi 33

Vào Võ Quán Mưu Đồ Giết Địch

Lệnh Hồ Bình dừng lại một chút rồi lược thuật như sau:

Bốn bữa trước Võ Dương Tam lão đem người đến Thư phủ, rước lấy kết quả bại nhục. Lão quý Phong Vân Kiếm tự biết không thể ở lại Đồng Quan đã đem hết gia quyến sang bên đó rồi. Cùng đi với Phong Vân Kiếm còn có thầy trò Kim Long Kiếm Khách ở Hoa Sơn sáu người. Bến Vũ Môn là đường họ phải đi qua. Hiện giờ vị Pháp cái sáu nút của Cái Bang đang ở khu phụ cận bến Vũ Môn. Nếu không thông tri kịp cho y hay thì nhất định sẽ phải đau khổ. Vì vậy bản công tử xin lão gia để bữa rượu này rồi lập tức lên đường đến bến Vũ Môn bảo bọn khiêu hóa lánh đi. Chúng ta quay về tổng đà Cái Bang ở Trung Điền hội diện sẽ thương nghị kế hoạch.

Còn vụ Kim Long Kiếm Khách tại sao lại đi với Phong Vân lão quý thì Cửu Đỉnh Cái sẽ nói cho lão gia hay. Nếu lão gia không cho là bản công tử ăn nói hồ đồ thì xin lập tức đăng trình.

Hồ Lô Tẩu còn đang muốn hỏi nhưng thấy vẻ mặt Lệnh Hồ Bình ra chiều nóng nảy, đành bóp bụng thở dài, tự nói một mình:

- Hỡi ơi! Số phận mình phải khổ sở thì đành chịu vậy.

Lão chụp lấy hồ rượu rồi ra cửa đi ngay.

Lệnh Hồ Bình trút bỏ được nỗi tâm sự đã yên tâm được một phần.

Hồ Lô Tẩu đi rồi, chàng vừa uống rượu vừa ngẫm nghĩ bước đường hành động.

Chuyến này chàng toan đến Vũ Môn để giải cứu Cửu Đỉnh Cái khỏi cơn nguy hiểm, ngẫu nhiên gặp được Hồ Lô Tẩu. Vụ Cửu Đỉnh Cái coi như đã sắp đặt xong, bất giác chàng lại phẩn khởi hùng tâm. Chàng cảm thấy mình không còn bận bịu việc gì thì đây là một cơ hội rất tốt để thi hành kế hoạch đã định trước.

Nếu quả Kim Long Kiếm Khách và Phong Vân Kiếm về tới tổng đà bang Long Hồ ở Già Mã Cốc nói ra Hậu cái Thượng Quan Thụ Nhân lần trước là giả hiệu, bang này biết gian mưu bị trở ngại tất họ hâm nóng lên, sắp đặt trở lại. Khi đó tổ chức tà ác kia đang ở bóng tối từ từ lộ ra, tất bây giờ lại rút vào bóng tối mà mình muốn tiêu diệt thật không phải chuyện dễ dàng.

Lệnh Hồ Bình ngồi nhắm tính hành trình biết là bọn Kim Long Kiếm Khách và Phong Vân Kiếm đi chuyến này có mau lẹ cũng phải hai ngày nữa mới tới. Về phương diện này chàng còn đủ thời giờ trừ liệu kế hoạch, chẳng cần phải cấp bách.

Hiện nay còn hai việc chàng chẳng thể không dự phòng trước.

Việc thứ nhất là phụ nhân áo lam vừa rồi lai lịch thế nào? Mụ có phải là một tên hộ pháp ở Long Hồ Bang không?

Nếu đúng, tại sao mụ gặp chàng lại không hô hoán, sau mụ còn ra chiều kính hãi, hoảng hốt bỏ đi?

Trường hợp mụ không phải hộ pháp ở bang Long Hồ thì khi hai bên vừa chạm trán nhau, mụ đã kinh ngạc sửng sốt, thái độ ngập ngừng muốn nói lại thôi là vì lý do gì?

Việc thứ hai là tổng đà Ma bang tiếp được báo cáo của Lam y hộ pháp Phùng Giai Vận biết Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công xuất hiện đột ngột ở Hà Tân, nhất định sẽ phái cao thủ đến vây bắt. Toán nhân mã này có thể sáng mai tới nơi, chàng phải làm thế nào để khỏi chạm trán bọn ma đầu và dùng cách gì khiến bọn chúng bỏ đi, đồng thời không phát sinh ảnh hưởng đến kế hoạch của chàng về vụ thanh trừ Kim Long Kiếm Khách và Phong Vân Kiếm?

Về việc thứ nhất chàng chẳng có cách nào tìm ra được đáp án. Đồng thời vấn đề thời gian không cho phép chàng theo dõi đến tận gốc, chàng đành tạm thời gác lại một bên, họa phúc do sự tự nhiên định đoạt.

Về điểm thứ hai chàng đã có chủ kiến trong lòng và quyết định hành động tức khắc.

Lệnh Hồ Bình ăn uống thật lạ xong kêu tửu bảo đến tính tiền rồi dắt ngựa ra khỏi khách điểm đi ngay.

Lệnh Hồ Bình chuẩn bị đi đâu?

Lệnh Hồ Bình đi qua hai đường phố, nhìn rõ phía sau không người theo dõi hành tung, liền đem ngựa gửi vào nhà trạm. Chàng thay đổi hình dạng thành một khách thương thông thường, trở lại trú ngụ trong khách điểm trước.

Chàng đến khách điểm lần thứ hai vào lúc lên đèn, trong khách điểm có một toán lái buôn vải lụa mới tới. Chúng hô hoán lấy nước om sòm.

Mấy tên tiểu nhị bận bịu rối rít. Dĩ nhiên khách đến một mình chúng không kịp mời chào.

Lệnh Hồ Bình đã ngủ đầy giấc lại ăn no rồi, nên không gấp rút kêu người đến châu chực.

Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy hai hán tử đội nón rộng vành ngồi ở góc phòng, xoay lưng về đèn sáng, đang thì thầm trò chuyện trong bóng tối. Chàng không khởi nhóng lên.

Chàng nhận thấy hai người này quần áo tề chỉnh, sạch sẽ, không ra vẻ con người mới vượt đường xa. Bên cạnh họ lại chẳng có hành lý chi hết. Hiển nhiên là người ở bản thành không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng tự hỏi:

- Người ở bản thành mà không có việc thường chỉ đến trà lâu tửu quán để ăn uống. Vậy họ vào khách điểm huyền não này làm chi?

Chàng hiểu ngay hai tên này mười phần có đến tám là người chàng muốn tìm kiếm.

Lệnh Hồ Bình liền lùi lại bên cửa, móc trong bọc lấy cái mũ da cũ rách đội lên đầu. Chàng lại vén vạt áo lên dắt vào đai lưng len lén đi tới, dùng giọng lưỡng tiểu nhị trong khách điểm, tay chống xuống góc bàn, nhìn hai người khom lưng tươi cười hỏi:

- Xin lỗi hai vị đại gia. Bữa nay trong điếm bận quá, không kịp đến chào mời hai vị. Hai vị đại gia đi coi phòng trước hay là muốn uống rượu. Ở đây có đủ mì nấu, bánh bao, canh thịt cừu. Hai vị muốn dùng Hồng sâm, Thanh đôn cũng sẵn sàng...

Hai hán tử đảo mắt nhìn qua một lượt. Một tên gật đầu hỏi:

- Hay lắm! Tiểu ca! Rượu thịt khoan rồi hãy lấy. Tiểu ca hãy ngồi xuống đây. Đại gia muốn hỏi tiểu ca một câu: Lão già ở đây hôm qua nay đi đâu rồi?

Lệnh Hồ Bình khẽ “Ừ” một tiếng hỏi lại:

- Phải chăng đại gia muốn hỏi lão già be bét lúc nào cũng đeo cái hồ lô lớn sơn đỏ, cặp mắt mòng mọng những nước phải không?

Tên hán tử khác đáp:

- Phải đó. Lão ta đi đâu rồi?

Lệnh Hồ Bình ra chiều suy nghĩ đáp:

- Vụ này khó nói lắm.

Hán tử kia vội hỏi:

- Làm sao mà khó nói?

Lệnh Hồ Bình nhíu cặp lông mày đáp:

- Lão ở đây hai ngày, ngoài sự ăn uống chẳng có việc gì. Tính tình nóng nảy, chân tay ngứa ngáy chỉ muốn đánh người. Hầu lão thật mệt. Lão chẳng chê rượu nhạt, cũng là canh dở...

Hán tử nói trước ngắt lời:

- Về sau ra làm sao?

Lệnh Hồ Bình háng dặng đáp:

- Sau chủ nhân của bọn tiểu tử không nhận được đàn cho lão hay Hà Tân là thị trấn nhỏ bé không đủ đồ. Lão có muốn dùng rượu ngon, ăn đồ sang, thì phải đến Khúc Ốc hoặc Phần Thành...

Hai hán tử khẽ “Ừa” một tiếng, không chờ chàng nói hết, liền bỏ một quan tiền xuống, hối hả đứng lên, lật đật ra cửa đi luôn.

Lệnh Hồ Bình cười thầm, bỏ mũ ra, kéo áo xuống ngồi vào bàn.

Lát sau một tên tiểu nhị chạy đến khom lưng tươi cười hỏi:

- Xin lỗi đại gia. Bữa nay trong tề điểm bận rộn quá, không bồi tiếp đại gia được chu đáo. Lão gia muốn đi coi phòng trước, hay là lấy rượu nhắm trước?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười trở vào quan tiền đáp:

- Lấy cho ta một phần Can ty thang toán và nửa cân rượu phần. Nếu là rượu nguyên chất thì tiểu ca sẽ có thưởng.

Qua một đêm không có chuyện gì.

Hôm sau Lệnh Hồ Bình đến một tửu điểm gần cửa đông kêu lấy rượu nhắm. Chàng vừa nhắm nhấp vừa tĩnh tâm chờ đợi.

Kết quả không ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Vào khoảng giờ Ngọ, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Sáu con kiện mã lao như gió đi trên đường lớn ngoài tửu điểm chạy về cửa đông.

Người kỵ mã đi đầu chính là một vị Cẩm y hộ pháp, Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ

Cối.

Điều khiến cho Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên là mỹ phụ áo lam đeo kiếm hôm qua cũng lẫn vào đám năm người kỵ mã theo sau.

Lệnh Hồ Bình bây giờ mới yên tâm. Bất luận lam y phụ nhân lai lịch thế nào, đã đi Phần Thành thì khứ hồi ít nhất cũng mất ba ngày. Bọn Kim Long Kiếm Khách sáng mai sẽ tới nơi là không bị quấy rối.

Ngày thứ ba Lệnh Hồ Bình lại cải trang làm Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh đến trạm lấy con ngựa gửi bữa trước cỡi ra cửa nam thành, theo đường quan đạo, thủng thẳng tiến về phía trước.

Nếu chàng tính hành trình không sai lầm thì Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách đã đến huyện Vĩnh Hà đêm qua rồi.

Hiện giờ chàng từ Hà Tân ra đi. Đối phương cũng từ Vĩnh Hà khởi trình.

Nếu hai bên dọc đường đều không gặp điều chi trở ngại thì vào khoảng trưa hôm nay sẽ gặp nhau ở tiểu trấn Thông Hóa ở giữa khoảng Vĩnh Hà và Hà Tân.

Nói một cách khác: Chàng đi thong thả một chút sẽ gặp họ trên vùng khoảng đó và họ đã đi qua Thông Hóa rồi. Bằng chàng đến vùng khoảng đó trước sẽ chờ lại một lúc là gặp đối phương.

Kết quả đúng như lời tiên liệu của Lệnh Hồ Bình.

Vào khoảng đầu giờ mùi trên đường quan đạo cách Thông Hóa không đầy ba dặm, một đôi xe ngựa xuất hiện ở đằng xa.

Đôi xe ngựa này gồm bốn cỗ.

Phía sau xe còn mười mấy tên đầu đội mũ da đắp cả hai vành tai, mình khoác áo choàng, chân quấn xà cạp vải xanh, đi giày đóng đinh, cưỡi tuấn mã coi bộ rất hùng tráng.

Xa hơn nữa là bọn tiêu cực vận tải một món hàng hóa đi tới.

Lệnh Hồ Bình thấy tình cảnh này bất giác cặp lông mày nhăn tít lại.

Sở dĩ chàng nhăn mày chẳng phải vì đối phương kéo đến một cách rầm rộ, chẳng coi mười mấy tên tráng hán đó vào đâu. Điều khiến cho chàng điên đầu là bốn cỗ xe ngựa đều buông rèm kín mít, chàng không hiểu Phong Vân lão quỷ và Kim Long Kiếm Khách ngồi trong xe nào. Nếu bữa nay chàng không phát động thì thôi mà đã ra tay là phải trúng đích, không thì hỏng bét.

Ngoài ra còn một điểm nữa khiến chàng chẳng khỏi suy nghĩ là bọn trang đinh ở Thư phủ chưa chắc đã nhận ra chàng là ai. Nếu lát nữa gặp nhau ở giữa đường, bên đối phương chẳng một ai hô hoán chàng thì làm thế nào?

Chàng quyết định không chịu bỏ lỡ cơ hội tốt, liền tính bài động thủ trước đi là

hơn.

May ở chỗ Lệnh Hồ Bình là người cấp trí. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng tìm được ngay một kế Nhất cử lưỡng đắc.

Lúc này hai bên khoảng cách đã gần lại...

Lệnh Hồ Bình hai mắt nhắm, ngồi trên lưng ngựa người không ngớt lắc đầu, ra chiều mỗi mệt quá độ, và đang ngủ gà ngủ gật.

Chàng thúc ngựa tiếp tục tiến thẳng về phía trước cố ý để nó đụng vào xe nào thì đụng...

Hai con ngựa kéo cỗ xe đi đầu ở phía đối diện, không phải hạng lương câu như ngựa của chàng. Chúng kinh hãi giờ cả bốn vó lên, đồng thời thét lên be be.

Ba cỗ xe sau thành linh đâm vào xe trước đều bị rung động.

Trong lúc nhất thời, tiếng quát tháo, tiếng chửi mắng, tiếng xe ngựa đụng nhau hòa thành một khúc nhạc rất chói tai. Mọi người rối loạn xúm xít cả vào một chỗ.

Hán tử đánh cỗ xe đầu tiên phải khó nhọc mới giữ được hai con ngựa đứng lại.

Gã vừa thở hồng hộc vừa trợn mắt nhìn Lệnh Hồ Bình lớn tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Người đui mắt hay sao?

Lệnh Hồ Bình giả vờ ngáp dài giương mắt lên ra chiều kinh ngạc hỏi:

- Úi chao!... Xin lỗi nhé! Xin lỗi nhé! Không không, hãy khoan. Vừa rồi lão ca mắng ai đui mắt đó?

Hán tử đáp:

- Ta mắng người thì sao?

Lệnh Hồ Bình nói:

- Giỏi lắm! Thử mắng nữa đi coi nào.

Hán tử cặp mắt long lên đáp:

- Mắng thì mắng chứ lão gia sợ gì người? Ta thóa mạ cả đến tổ tiên mười tám đời nhà người đó.

Lệnh Hồ Bình khẽ cười khẩy một tiếng nói:

- Thế thì ông bạn giỏi quá rồi!

Chàng vung tay một cái. Một trái Thiết Đạn Tử rít lên veo veo bắn tới.

Hán tử đau quá rú lên một tiếng, giơ tay bưng mặt. Người gã xiêu đi ngã lăn xuống đất.

Bọn trang đinh đi sau quả nhiên không nhận ra Lệnh Hồ Bình là ai.

Chúng thấy Lệnh Hồ Bình trước đã cho ngựa xông vào xe người ta, sau lại đả thương xa phu. Liền quát tháo om sòm.

Bọn trang đinh tên nào cũng rút binh khí ra, nhưng chưa có cơ hội động thủ báo thù, vì Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách ở trong cỗ xe đầu và cỗ xe thứ ba đã nghe tiếng, tung mình nhảy ra.

Hai lão đồng thời kinh ngạc la lên:

- Té ra là Kim lão đệ đấy ư?

Lệnh Hồ Bình thấy Phong Vân Kiếm và thầy trò Kim Long Kiếm Khách lúc xuất hiện đã tuốt gươm trần, biết là không thể thu thập được đành gạt bỏ ý niệm đó.

Hiện giờ chàng chỉ còn thứ võ khí duy nhất để phát huy uy lực là mấy trái Thiết Đạn Tử này trong tay. Nếu dùng để thu thập Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách thì có thừa,

nhưng muốn bắn trúng Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách là hai tay cao thủ ghê gớm thì khó lòng như nguyện.

Chàng nghĩ thầm:

- Mình đã không thể đánh mau để giải quyết thì đành phải trà trộn vào hàng ngũ đối phương rồi từ từ tìm cơ hội hạ thủ.

Sau khi quyết định chủ ý, chàng giả vờ cực kỳ kinh ngạc hô lớn:

- Trời ơi! Đổ nước vào miếu Long vương rồi. Người nhà lại không biết người nhà. Té ra là Thư lão hộ pháp và Thịnh hộ tòa. Tiểu đệ lỗ mãng như vậy, thật đáng tội chết! Thật đáng tội chết!

Dứt lời chàng vội nhảy xuống ngựa toan chạy lại chiếu cố tên trang đinh bị Thiết Đạn Tử đánh trúng, Phong Vân Kiếm khoát tay nói:

- Để mặc gã đi.

Kim Long Kiếm Khách hỏi:

- Có phải Kim lão đệ vừa ở tổng đà ra không?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Phải rồi.

Kim Long Kiếm Khách lại hỏi:

- Lão đệ có tìm ra manh mối gì về món hoàng kim đó không?

Lệnh Hồ Bình cố ý thờ dài đáp:

- Vụ này một lời nói không hết được. Lần trước tiểu đệ rời khỏi tổng đà, mười mấy ngày chạy xuôi ngược. May trời không phụ người hảo tâm, đã tìm ra được chút manh mối, nhưng...

Phong Vân Kiếm hỏi chen vào:

- Phải chăng Lệnh Hồ tiểu tử đã gây ra vụ này?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười vẫy tay đáp:

- Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện. Các vị hãy lên xe đến trạm sau nghỉ chân, chúng ta sẽ thủng thẳng nói chuyện. Vụ này mà hai vị nghe rõ đầu đuôi tất phải tức chết đi được.

Kim Long Kiếm Khách gật đầu tỏ vẻ đồng ý nói:

- Trời lạnh quá, đứng ở đầu gió cũng khó chịu lắm.

Phong Vân Kiếm quay lại giơ tay ra trở nói:

- Trên cỗ xe thứ hai hãy còn trống chỗ, mời lão đệ lên đó ngồi tạm. Chỉ hai giờ nữa là đến Hà Tân.

Tiếp theo, một tên trang đình xuống ngựa, chạy lại giắt ngựa cho Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình coi tình thế biết là không thể ngồi cùng xe với Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách, đành chấp tay tạ ơn rồi lên xe ngồi.

Trong cỗ xe thứ hai quả nhiên còn rộng chỗ. Ngoài một gia nhân tuổi già, cả khoang xe chỉ đặt có bảy, tám cái rương gỗ. Không cần hỏi cũng biết trong những rương này chứa toàn vàng bạc châu báu.

Vào lúc hoàng hôn, đoàn xe ngựa đi tới huyện Hà Tân.

Vào thành rồi, xe ngựa chạy thẳng đến chân thành phía bắc. Sau cùng dừng lại trước Chính Khí Võ Quán là nơi hôm trước Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công đã trú ở đó.

Lệnh Hồ Bình đã quyết tâm lần này phải mạo hiểm hạ thủ một đòn trừ khử Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách, vì âm mưu thúc đẩy Cái Bang chống đối Phong Vân lão quý ở địa vị Cẩm y hộ pháp, chẳng thể không biết được.

Phen này Kim Long Kiếm Khách chạy lên Đồng Quan là mong giảm nhẹ tội làm lỗi của mình, tất lão đem gốc ngọn mọi biến cố kể cho tên Cẩm y hộ pháp để nhờ hấn nâng đỡ. Nếu chàng chỉ trừ khử một người thì còn một người vẫn đưa tin về tổng đà được.

Bây giờ việc đầu tiên là Lệnh Hồ Bình phải làm thế nào khiến cho Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách đừng đề phòng gì, chàng mới có thể hạ thủ một chiêu đơn độc.

Tòa Chính Khí Võ Quán này tuy không đồ sộ bằng phủ đệ của Phong Vân lão quý ở Đồng Quan nhưng cả trước sau cũng có đến ba tòa viện.

Nghe giọng lữ ối Phong Vân Kiếm và Kim Long Kiếm Khách thì hai lão vào trọ trong quán này hiển nhiên không phải mới một lần này. Do đó Lệnh Hồ Bình đoán ra tòa Chính Khí Võ Quán không phải chỉ là trường sở để huấn luyện bọn nanh vuốt mà còn dùng làm nơi trú ngụ những hộ pháp cao cấp trong bang khi ra vào tổng đà.

Người phụ trách việc tiếp đãi trong quán là một hán tử trung niên, vừa đen vừa gầy nhưng rất tinh lanh.

Hán tử đen gầy chẳng những hết sức chiêu đãi Kim Long Kiếm Khách và Phong Vân Kiếm, mà đối với Lệnh Hồ Bình hiển nhiên gã cũng tỏ ra rất ân cần như người quen thuộc.

Điểm này khiến cho Lệnh Hồ Bình càng phải đề cao cảnh giác.

Chàng tự nhủ:

- Về phương diện ngôn ngữ cử chỉ ta phải hết sức thận trọng.

Chàng cần tỏ ra không phải mới đến tòa Chính Khí Võ Quán này mới lần đầu.

Theo lời báo cáo của hán tử thì vụ Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công vào quán gây sự, tổng đà đã phái Hoa Kiếm Diêm La dẫn người đến. Trưa hôm qua họ đi Khúc Ốc chừng ba, bốn ngày mới về.

Điều khiến cho Lệnh Hồ Bình thất vọng là hán tử không nhắc tới chuyện Lam y hộ pháp Phùng Giai Vận bị đánh hai bạt tai. Sau đó Phong Vân Kiếm đứng dậy đi vào hậu viện cùng ở với vợ con một chỗ.

Lệnh Hồ Bình và thầy trò Kim Long Kiếm Khách ở hai phòng mặt đông và mặt tây trong tòa viện thứ hai.

Vì khí trời rét lạnh, mọi người ăn cơm xong một lúc rồi ai về phòng nấy yên nghĩ. Vụ ba ngàn hai trăm lượng hoàng kim đã ra manh mối cũng không ai hỏi tới.

Lệnh Hồ Bình định bụng sau khi trời tối là động thủ liền, khốn nỗi chàng chưa thuộc địa hình, chỉ sợ vào lầm cửa, rút mây động rừng làm hư việc lớn.

Chàng còn đang do dự thì một người nhà tiến vào coi lại than củi cùng đèn dầu.

Lệnh Hồ Bình giữ gã lại nói chuyện phiếm một lúc rồi hỏi thêm được ít tin tức ra ngoài sự tiên liệu của chàng.

Tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng và kẻ mẫu của cô là Thực Cốt Nương Tử Ôn Ngọc Đình đi đường nhọc mệt quyết định ở đây nghỉ ngơi mấy bữa, chờ khi trời ấm một chút sẽ lên đường đến Già Mã Cốc và nghe đầu Phong Vân lão quỷ cũng ưng thuận rồi.

Lệnh Hồ Bình được tin này rất lấy làm cao hứng. Chàng chỉ cần bọn họ bữa mai còn ở lại đây là chàng chắc chắn sẽ tìm được cơ hội hạ thủ.

Hôm sau Lệnh Hồ Bình thùng thảng kể lại đã thăm dò ra vụ ba ngàn hai trăm lạng hoàng kim lọt vào tay ai trong trường hợp nào. Chàng mời hai người đến Cổ Phong tửu lầu ở trong thành và chàng tin rằng hai lão không cự tuyệt.

Muốn thế, trước hết là phải phân cách Ôn Ngọc Đình cùng Thư Mỹ Phụng không để họ đi theo. Còn Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách có đi theo cũng chẳng trở ngại gì đến hành động của chàng.

Lệnh Hồ Bình đã luyện những môn Như Ý Huyền Công, Vô Tướng Thần Chưởng, Cửu Cung Thân Pháp và Thất Tuyệt Ma Kiếm của Tứ kỳ sĩ Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần, Đinh Mão khiến chàng có đủ năng lực ứng phó với bất cứ hoàn cảnh nguy nan nào. Tuy bốn môn võ học này của chàng chưa bằng được Tứ kỳ sĩ, nhưng nhân lúc bất ngờ sử dụng để thu thập hai lão kiếm khách mà họ lại không có bảo kiếm trong tay, chàng tự tin chẳng khó khăn gì.

Sau còn lại Ngũ Kiếm khách phải phát lạc bằng cách nào là ở tùy ý chàng. Chàng có thể trừ khử luôn cả năm người này hay bỏ mặc để họ đông tuốt là xong.

Lệnh Hồ Bình tính thầm như vậy, nhưng chàng không nghĩ tới đêm nay chưa chắc đã được thái bình vô sự.

Vào khoảng canh ba, Lệnh Hồ Bình đang ngủ, đột nhiên những tiếng quát tháo làm chàng tỉnh giấc.

Chàng lật đật bước xuống chọc giầy dán cửa sổ nhìn ra thấy trong viện ánh lửa rực trời. Tiếng người huyên náo từ hậu viện vọng ra.

Trong sương phòng ở phía đối diện, Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu dẫn Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách chống kiếm chạy ra, vọt như

bay tiến vào hậu viện.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm lấy làm kỳ. Chàng thật không ngờ lại có người lớn mật dám vào đây vượt râu hùm. Chàng không dám chần chờ, lượm ngay lấy túi Thiết Đạn Tử cũng lật đật chạy vào.

Khi chàng tới nơi thì cả tòa hậu viện đã biến thành biển lửa. Trong đình viện mươi mấy người đang đánh đuổi địch nhân. Có mấy tên dường như đã bị đả thương.

Lệnh Hồ Bình ngó thấy tà áo người mới đến bất giác giật mình kinh hãi. Chẳng khi nào chàng ngờ tới Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công và Pháp cái Ngôn Thành Quân cầm đầu bọn đệ tử Cái Bang vào đây phóng hỏa.

Trong đình viện hai bên phân thành trận thế. Hồ Lô Tẩu đánh với Phong Vân Kiếm, Pháp cái Ngôn Thành Quân chiến đấu với Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu, Giảng Phong đường chúa La Chấn Dương đấu với tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng.

Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách hỗn chiến cùng bọn đệ tử Cái Bang bốn nút và ba nút ở một chỗ.

Thực lực hai bên tương đương ngang nhau, trong lúc nhất thời không phân cao

thấp.

Lệnh Hồ Bình thấy tình thế đã rõ ràng, nhận ra không cần phải đấu điểm thân phận nữa.

Chàng quyết chạy đến bên Hồ Lô Tẩu và giải quyết Phong Vân lão quỷ trước tiên.

Giải quyết xong Phong Vân lão quỷ rồi là lấy lại được Hàng Long kiếm.

Khi đó chỉ còn lại thầy trò Kim Long Kiếm Khách thì việc tảo trừ không còn khó khăn gì nữa.

Hồi 34

Lệnh Hồ Bình Thuyết Phục Kim Long

Bất ngờ dưới bóng cây ngô đồng mé hữu đột nhiên thanh âm trong trẻo cất lên hô hoán:

- Kim đại hiệp! Đại hiệp qua bên này.

Bây giờ Lệnh Hồ Bình mới nhớ ra còn mụ Thục Cốt Nương Tử Ôn Ngọc Đình.

Chàng đành tạm thời phớt bỏ ý nghĩ động thủ, chỉ đầu ngón chân xuống vọt về phía phát ra thanh âm.

Chàng vừa đứng vững đã chấp tay hỏi:

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Thục Cốt Nương Tử hỏi lại:

- Phải chăng Kim đại hiệp định xông vào vòng chiến?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đúng thế!

Thục Cốt Nương Tử nói:

- Tiện thiếp tưởng không cần.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tình thế hiện giờ rất khẩn trương, có lý nào tại hạ lại tự thủ bàng quan?

Thục Cốt Nương Tử đáp:

- Bọn họ đang chọi một, lực lượng hai bên xít xoát ngang nhau. Đại hiệp ra cũng chẳng hơn gì, không ra cũng thế thôi. Theo nhận xét của tiện thiếp thì chúng ta cứ đứng đây, cầm sẵn ám khí trong tay liệng vào bọn khiêu hóa một nắm Mai Hoa Châm, hoặc mấy trái Thiết Đạn Tử. Như vậy còn có lợi hơn là xông vào trong trận.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Phu nhân nói vậy cũng phải.

Thực Cốt Nương Tử đưa ngón tay ra trỏ cười hỏi:

- Đại hiệp coi kìa! Bọn khiêu hóa này có phải tên nào cũng chết một cách yên lành không?

Lệnh Hồ Bình nhìn theo ngón tay trỏ thấy dưới đất ở trước mặt cách đó không xa quả có mấy xác chết nằm lăn ra đó. Dĩ nhiên toàn là đệ tử Cái Bang.

Những đệ tử Cái Bang này hiển nhiên đang lúc động thủ ngẫu nhiên lần tới gần, không đề phòng trong bóng tối có người rồi bị Mai Hoa Châm đánh trúng.

Lệnh Hồ Bình thu mục quang về ngưỡng đầu lên bình tĩnh đáp:

- Tài phóng Mai Hoa Châm của phu nhân quả danh bất hư truyền.

Thực Cốt Nương Tử nói:

- Cái đó phỏng có chi đáng kể.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Người ta có câu: Sinh nghệ tử nghệ. Kẻ bơi lội giỏi thường bị chết đuối. Tại hạ tin rằng rồi đây phu nhân cũng được chết an lành như vậy.

Thực Cốt Nương Tử ngạc nhiên giương mắt lên hỏi:

- Đại hiệp... đại hiệp bảo sao?

Lệnh Hồ Bình tiến lại gần một bước nói:

- Chắc phu nhân mệt rồi. Hãy tựa vào cây ngô đồng mặt sau nghỉ một lát.

Chàng vừa nói vừa giơ tay lên. Hai trái Thiết Đạn Tử chia hai nơi thượng bàn và hạ bàn bắn tới nhanh như chớp.

Thế là con người nổi danh về phóng ám khí trên chốn giang hồ Thực Cốt Nương Tử không ngờ đến lúc sau cùng lại bị kẻ khác

dùng cách gậy ông đập lưng ông để hạ mình.

Lệnh Hồ Bình thủ pháp cực kỳ xảo diệu. Hai trái Thiết Đạn Tử bắn vào huyết Hồ Phúc và Bách Trùng Sào.

Thực Cốt Nương Tử bị tử thương.

Lệnh Hồ Bình cúi xuống nắn lại hai đầu gối của mục để xác chết khỏi co quắp.

Lúc này coi Thực Cốt Nương Tử tựa hồ người mệt nhọc đứng dựa vào cây ngô đồng, cặp lông mày rũ xuống, đầu hơi ngoẹo sang một bên chỉ khác người sống ở chỗ không còn hơi thở...

Lệnh Hồ Bình không chân chờ nữa, đề khí vọt vào vòng chiến.

Phong Vân Kiếm lớn tiếng hô hoán:

- Kim lão đệ đến vừa may! Chưởng pháp của lão tiểu quỷ này cao minh hơn sự tiên liệu của ta nhiều...

Lão chưa dứt lời bỗng bật tiếng la hoảng:

- Ô hay!... Sao lão đệ lại nhằm phát chưởng đánh tới lão phu?

Lệnh Hồ Bình vừa phóng chưởng vừa đáp:

- Tại hạ không lấy được món hoàng kim đó trở về, chẳng sớm thì muộn cũng phải chết. Chi bằng tạo phản là xong.

Phong Vân Kiếm la lên:

- Nói bậy!

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Nói bậy là thế nào?

Phong Vân Kiếm đáp:

- Lão đệ chớ có tự coi rẻ mình như vậy. Tể phụ lão hộ pháp và lão phu sẽ xin giùm. Vốn vẹn mấy ngàn lượng hoàng kim đối với bản bang phỏng có là bao? Lão đệ nghĩ kỹ đi, đừng để người ta cười cho. Hành động phản bạn là tội rất nặng đừng lấy làm chơi.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, phải dứt khoát tư tưởng mới ổn.

Miệng chàng nói, tay không ngớt phóng liên ba chưởng.

Những chưởng về sau uy lực càng mạnh, tựa hồ người gác bỏ rèn luyện lâu ngày, lúc mới ra tay hãy còn vụng về, dần dần đi vào chỗ thành thuộc.

Phong Vân Kiếm bị dồn ép phải lùi luôn mấy bước. Hấn kinh ngạc la lên:

- Chưởng pháp này của lão đệ học được hồi nào và do ai truyền thụ?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

- Chưởng pháp có khá không?

Phong Vân Kiếm cất tiếng quái gở la lên:

- Chưởng pháp này là chưởng pháp gì vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Vô Tướng thần chưởng.

Phong Vân Kiếm ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Đại hiệp không phải là Kim lão đệ của chúng ta ư?

Lệnh Hồ Bình cười khanh khách đáp:

- Kim lão đệ của các vị ư? Thành thực xin lỗi. Sang năm cũng vào ngày giờ này chắc là ba má của vị nhân huynh đó đã bồng trong tay ăn ngày sinh nhật đầy năm.

Phong Vân Kiếm vừa kinh hãi vừa tức giận quát hỏi:

- Vậy người là ai?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Sẽ có một ngày Long Hồ Bang gì đó của các vị bị tiêu diệt tan ra mây khói về tay Lệnh Hồ Bình này.

Phong Vân Kiếm nghe nói tới Lệnh Hồ Bình, lửa uất hận bốc lên đầy ruột.

Hắn vung Hàng Long kiếm xoay đi một vòng, tung mình nhảy lên cao ba trượng. Trường kiếm ở không gian vọt ra những điểm hàn tinh tựa hồ một màn lam quang chụp xuống đầu Lệnh Hồ Bình coi chẳng khác sông Thiên Hà đổ nước xuống. Uy thế rất khủng khiếp.

Hồ Lô Tẩu lùi lại một bước lớn tiếng la:

- Đây là một tuyệt chiêu trong kiếm pháp của lão quỷ. Lão phu vừa rồi xuýt nữa mắc bẫy. Thằng lỏi chó có sính cường, thằng thẩn đón tiếp là nguy đấy.

Lệnh Hồ Bình hào khí bỗng bột xua tay đáp:

- Tại hạ biết rồi. Lão gia qua bên kia giúp Ngôn đại hiệp và La đại hiệp. Bên này một mình bản công tử cũng đủ đối phó.

Miệng chàng nói, người chàng lún thấp xuống nhằm chính diện màn lam quang xông tới.

Cử động này chẳng những khiến cho Hồ Lô Tẩu giật mình kinh hãi, mà chính Phong Vân Kiếm cũng không ngờ.

Hắn tự hỏi:

- Chẳng lẽ tên tiểu tử này đã luyện thành tám thân sắt thép chém không vào?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hắn lớn tiếng quát:

- Thằng lỏi con muốn chết rồi đây!

Màn lam quang thu lại, một luồng bạch quang vọt lên bổ xuống.

Theo thường tình mà bàn thì một khi thanh Hàng Long kiếm chém xuống, dù là Đại La thần tiên cũng khó lòng tránh khỏi ách vận thân hình bị chặt làm hai đoạn.

Nhưng Hồ Lô Tẩu và Phong Vân Kiếm đã quên mất một điểm là lúc này con người chẳng kể gì đến yên nguy bản thân, đem mình thử

kiếm chẳng phải ai khác mà chính là Lãng Đãng công tử, xuất thân ở Kỳ Sĩ Bảo và đã được Tứ kỳ sĩ truyền thụ tuyệt nghệ.

Nguyên Lệnh Hồ Bình còn hiểu rõ hơn cả Hồ Lô Tẩu về kiếm chiêu lợi hại cũng như về công lực cực kỳ cao của lão cáo già Phong Vân Kiếm. Nếu chàng không mạo hiểm thì khó lòng nắm được phần thắng.

Nhưng con người chỉ có một tính mạng, kế hoạch của chàng đã định làm cho lão quỷ phân tán tinh thần để thủ thắng, chứ chàng chẳng dại gì đem tấm thân huyết nhục để hứng lấy thanh Hàng Long kiếm sắc bén, dù vật cứng rắn đến đâu cũng không chịu nổi.

Lệnh Hồ Bình xuyên vào làn kiếm quang chỉ là một cách dẫn dụ, thực ra người chàng vừa rời khỏi mặt đất liền đẩy hai tay ngửa về phía sau, đầu chúc xuống chân chống lên lộn đi ở trên không, đổi hướng chụp vào hai chân Phong Vân Kiếm.

Đánh nhau ở trên không hoàn toàn trông vào thân pháp mau lẹ.

Phong Vân Kiếm khôn ngoan đến đâu cũng không ngờ Lệnh Hồ Bình trong khoảng thời gian chớp nhoáng chỉ khẽ cái chết chừng sợi tóc còn thi triển thân pháp xảo diệu hóa giải tuyệt chiêu của hắn.

Phong Vân Kiếm bất chấp người ta có cười mình hay không, hắn co hai chân lại, toàn thân nghiêng về phía trước hạ xuống thật mau.

Tuy nhiên diễn biến này khiến cho hắn thoát được cái nạn chặt chân, nhưng thanh Hàng Long kiếm trong tay chẳng thể kiềm chế được luồng lực đạo đang tiện đà phóng tới cắm sâu xuống đất tuyết ngập tận chuôi.

Hồ Lô Tẩu nổi lên tràng cười hô hô nói:

- Món tiện nghi này dành cho lão phu.

Lão vừa cười vừa lướt người tới phóng chưởng đánh ra.

Phong Vân Kiếm tính nước phải giữ sanh mạng là hơn, đành buông tay kiếm lùi lại phía sau.

Lệnh Hồ Bình đã tính đúng. Lúc này dù Hồ Lô Tẩu không phát chưởng giúp chàng thì chàng cũng chẳng bỏ lỡ cơ hội đoạt kiếm. Chàng xoay mình ngoắt một cái đã rút lên được thanh Hàng Long kiếm lên cầm tay.

Lệnh Hồ Bình có kiếm rồi, tinh thần tăng lên gấp bội.

Véo! Véo! Véo! Chàng tấn công liền ba kiếm, bức bách Phong Vân Kiếm phải lùi hoài chỉ còn đường đón đỡ chứ không còn đủ sức phản kích.

Bây giờ Hồ Lô Tẩu mới yên dạ xoay mình đi. Nhưng lão không theo ý kiến của Lệnh Hồ Bình lại viện trợ Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân, hay giúp Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương, mà lại chạy về phía quần cái đang đánh nhau với Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách.

Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân đối thủ với Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu. Vị chưởng môn phái Hoa Sơn dĩ nhiên là tay đáo đẽ, nhưng Pháp cái sáu nút của Cái Bang cũng chẳng phải hạng tầm thường. Y múa tít cặp Phán Quan bút tả xung hữu đột,

chiêu thuật biến hóa vô cùng. Công lực hiển nhiên chẳng kém gì Kim Long Kiếm Khách.

Bên kia Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương đấu với tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng. Một bên là đường chúa hiển hách, một bên chỉ là cô gái mười lăm, mười sáu tuổi, coi chẳng thuận mắt chút nào, giữ thân phận tôn sư một đời, dĩ nhiên chỉ đánh cầm chừng, chẳng có vẻ hăng say chút nào.

Một toán đệ tử Cái Bang hỗn chiến với Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách. Vì quần cái đều tay không nên bị Ngũ Kiếm khách đánh cho nhiều người bị thương.

Hơn nữa, bọn trang đình cứu hỏa ở Thư phủ, chia ra một bộ phận tham gia chiến cuộc, khiến cho quần cái lâm vào cục diện hoàn toàn chịu đòn. Vì vậy Hồ Lô Tẩu phải đến hiệp trợ quần cái giải quyết xong Hoa Sơn Ngũ Kiếm rồi sẽ tính.

Tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng thấy cha già bị Lệnh Hồ Bình dồn vào thế nguy cấp, trong lòng nóng nảy.

Cô không thể tham chiến với Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương được nữa, vội xoay mình vọt tới, miệng hô:

- Gia gia! Kiếm đây!

Cô vừa nói vừa liệng kiếm lại.

Đồng thời cô sấn tới phóng chỉ điểm vào tử huyết sau gáy Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình đã được chứng kiến tiểu ma nữ thu thập Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên, chàng không dám lơ là, vội lướt mình ra xa hơn trượng tránh khỏi chỉ phong của ma nữ.

Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương vọt theo tới nơi.

Vị đường chúa này cũng gan lì như mọi đệ tử Cái Bang. Cuộc chiến đêm nay khiến quần cái tử thương khá nhiều, y vẫn không để mất thân danh một vị đường chúa năm nút ở Cái Bang.

La Chấn Dương dùng cây Tam Tiết Như Ý côn làm binh khí. Lúc này y thu côn lại cài vào lưng, dùng bước lớn tiếng la:

- Con a đầu kia! Lại đây! Chúng ta dùng tay không thử tỷ đấu mấy chiêu coi.

Tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng quay lại cười lạt đáp:

- Chẳng lẽ bản cô nương lại sợ người ư?

Cô chưa dứt lời đã vung tay lên một cái, liệng ra một mớ lam quang.

Lệnh Hồ Bình giật mình kinh hãi la hoảng:

- Tránh lệ đi! Mai Hoa Châm!...

Nhưng đã chậm mất rồi.

Giảng Võ đường chúa vẫn thản nhiên. Y không ngờ con gái Phong Vân Kiếm lại dùng thủ đoạn thiếu quang minh này.

Tuy y ứng biến rất mau lệ cũng không tránh được toàn bộ Mai Hoa Châm bắn tới.

La Chấn Dương cảm thấy bả vai đau nhói lên rồi cả một cánh tay tê chồn.

Lệnh Hồ Bình nổi giận đùng đùng quát mắng:

- Con tiểu tiện nhân hiểm độc kia! Không trách người ta bảo cha nào con nấy. Lại đây! Thử coi về phương diện này chúng ta ai hơn ai kém.

Dứt lời chàng phóng kiếm đâm mạnh tới bức bách Phong Vân Kiếm phải lùi lại. Chàng đưa tay kiếm qua tay trái, giơ tay mặt lên miệng quát:

- Đánh đi!

Tiểu ma nữ dĩ nhiên cũng biết Lăng Đãng công tử là tay ghê gớm. Cô nghe chàng hô “Đánh đi”, vội cúi đầu lạng mình né tránh sang bên một bước.

Ngờ đâu Lệnh Hồ Bình miệng hô đánh mà thực sự chưa phóng ám khí ra.

Tiểu ma nữ biết mình mắc lừa không khỏi la thảm:

- Nguy rồi!

Cô lưu thần quan sát thì đã chậm mất một bước.

Những tiếng veo veo rít lên! Ba trái Thiết Đạn Tử bắn tới nhanh như sao sa.

Ba trái Thiết Đạn Tử này thành hình chữ phẩm được phóng đi bằng luồng nội lực ghê gớm. Hai trái bắn vào hai vai, một trái bắn vào trước ngực.

Tiểu ma nữ không đường né tránh rú lên một tiếng rồi té nhào.

Phong Vân Kiếm vung bảo kiếm lên, miệng quát tháo:

- Tiểu súc sinh! Mi dám hại con gái lão phu ư? Lão phu cho mi chẳng được chết yên lành.

Lệnh Hồ Bình biết thanh kiếm trong tay lão quỷ cũng là một danh kiếm, chàng không dám đưa Hàng Long kiếm lên đón tiếp, đành tạm

thời né tránh để cứu tính mạng là điều khẩn yếu.

Phong Vân Kiếm thấy ái nữ bị thương, chẳng còn lòng nào ham đánh vội cấp tiểu ma nữ chạy đi như bay ra khỏi viện.

Lệnh Hồ Bình vươn tay đỡ lấy cánh tay của Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương khẽ hỏi:

- Đường chúa bị thương ở chỗ nào?

La Chấn Dương bị chất độc Mai Hoa Châm tản ra, thần trí đã hôn mê nhưng cố gượng đáp:

- Tại hạ... không sao đâu. Thiếu hiệp... Thiếu hiệp hãy cho con tiểu nha đầu kia một bài học. Lão họ Thư sống bấy nhiêu tuổi đầu thật uổng. Không ngờ... đến con gái hấn cũng chẳng ra gì...

Thanh âm y yếu dần, rồi y nhắm mắt lại ngất đi.

Lệnh Hồ Bình nghe mạch biết còn có thể cứu được. Chàng vội ôm Giảng Võ đường chúa đến dưới gốc cây ngô đồng, tìm lấy bình thuốc trong người Thực Cốt Nương Tử. Chàng đổ ba viên thuốc màu hồng nhét vào miệng La Chấn Dương.

Đoạn chàng chống kiếm nhảy vào giữa viện, nhìn Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân hô lớn:

- Ngôn đại hiệp! Đại hiệp hãy chiếu cố cho La đường chúa. Để vị Thịnh đại chưởng môn đó cho bản công tử.

Chàng vừa nói vừa phóng kiếm nhằm Kim Long Kiếm Khách đâm tới.

Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân đã ngó thấy Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương trúng phải độc kếp, khốn nỗi chẳng thể phân thân lại giải cứu, trong lòng đang nôn nóng. Bây giờ y thấy một vị cao minh đến thay cho mình, rất đổi mừng thầm. Y nói câu tạ ơn rồi thu bút về lùi lại, chạy đến gốc cây ngô đồng để chiếu cố cho La Chấn Dương.

Lệnh Hồ Bình cùng Kim Long Kiếm Khách trao đổi mấy chiêu, lòng chàng nảy ra ý niệm lâu dài, liền đánh chậm lại, miệng nói:

- Thịnh đại chưởng môn nhân! Đại chưởng môn đã chính mắt trông thấy vị Cẩm y hộ pháp kia chỉ nghĩ đến thân gia. Hấn bồng ái nữ chạy rồi. Thậm chí hấn không kêu gọi thầy trò đại chưởng môn một tiếng. Đại chưởng môn cộng sự với hạng người như vậy, chẳng lẽ không sồn lòng?

Kim Long Kiếm Khách thấy Phong Vân Kiếm bồng ái nữ chạy đi cũng muốn gọi năm tên đệ tử dời khỏi nơi đây, không ngờ Lệnh Hồ Bình lại đến thay thế Cửu Đỉnh Cái.

Lão đã từng được nghe đại danh của Lăng Đãng công tử, nhưng chưa biết võ học của chàng ra sao. Như lão vừa trao đổi mấy chiêu đã hiểu rõ rồi. Lão tự biết nếu mình vẫn giữ nguyên chủ ý trước thì giả vờ sơ hở một đòn rồi chạy đi là xong, nhưng kết quả là rước lấy cái bại nhục...

Vì thế lão nghe giọng Lệnh Hồ Bình có ý khuyên mình đầu hàng, trong lòng không khỏi động dung, nhưng ngại về thể diện không tiện đáp lời ưng chịu thành ra lộ vẻ chần chừ.

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị nói tiếp:

- Thịnh đại chưởng môn bị Ma bang cổ hoặc, trong lúc nhất thời không nghĩ ra. Về điểm này tiểu đệ cùng Nhạc lão tiên bối và bang chúng Cái Bang từ trên xuống dưới sẽ cùng thấy rõ. Mặt khác những hành động mấy năm gần đây của tặc bảo có nhiều phương diện tựa hồ làm mờ tám môn phái lớn. Nhưng đó là chi tiết nhỏ nhặt không đáng kể, và sự hiểu nhau cũng chẳng khó gì. Điều khẩn yếu là một ngày Long Hồ Bang đầy đủ lông cánh mới là mối đại họa cho võ lâm. Mong rằng Thịnh đại chưởng môn suy nghĩ kỹ lại.

Kim Long Kiếm Khách thay đổi sắc mặt mấy lần rồi thu kiếm về lùi lại.

Lão ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài nói:

- Thế là hết rồi Thịnh Văn Tu này...

Lão nói tới đây trong lòng xúc động quá đỗi, đột nhiên vung kiếm lên tự đâm vào cổ mình.

Lệnh Hồ Bình giật mình kinh hãi, vội quát lớn lên:

- Thịnh đại hiệp không nên thế!

Chàng bước lẹ tới kịp thời hất rớt thanh trường kiếm trong tay Kim Long Kiếm Khách xuống. Vì chàng ra tay quá vội khiến mũi kiếm rạch vào đầu vai đối phương làm cho rách áo, máu tươi chảy ra. Lệnh Hồ Bình không rảnh để xin lỗi, vội chạy lại hô bọn Ngũ Kiếm khách đang động thủ với Hồ Lô Tẩu và quần cái dừng tay lại.

Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách ở chỗ bên tẩu giang hồ. Chúng hãy còn nhỏ tuổi, đầy lòng dũng cảm và thẳng thắn.

Năm nhân vật này về nhân phẩm cũng như võ công đều được lựa chọn rất kỹ. Chúng chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của ân sư là Kim Long Kiếm Khách. Sư phụ bảo sao họ làm đúng như vậy.

Thực ra bọn họ chẳng hiểu giữa ân sư cùng đệ tử Cái Bang và Hồ Lô Tẩu, Lệnh Hồ Bình có cừu hận gì không?

Dĩ nhiên họ không hay Long Hồ Bang là cái gì? Tổ chức đó thế nào!

Vừa rồi, tức là trước khi Hồ Lô Tẩu chưa tới, bọn sư huynh sư đệ năm người trông vào Kim Long Kiếm Khách điều động kẻ hô người ứng tiến thoái đúng phương pháp, đã chiếm được thượng phong.

Từ lúc Hồ Lô Tẩu gia nhập cuộc chiến, tình thế lập tức biến đổi.

Lúc này năm gã đều bọ nội thương chẳng nhiều thì ít. Nếu không có Lệnh Hồ Bình quát bảo dừng tay thì hiển nhiên bọn chúng không toàn tánh mạng.

Thầy trò Kim Long Kiếm Khách đình thủ. Cuộc huyết chiến đến đây là kết thúc.

Những trang đình do Phong Vân Kiếm dẫn tới thấy thầy trò Thịnh Văn Tu cùng địch nhân giảng hòa đều sợ mất mặt.

Lệnh Hồ Bình tiến lại dùng lời ân cần phủ dụ, bảo chúng đừng sợ hãi gì. Hễ không có ý chạy trốn là không ai sát hại.

Tiếp theo Lệnh Hồ Bình chỉ huy bọn đệ tử Cái Bang chưa bị thương dập tắt lửa, chôn cất thi thể trong viện.

Những người bị thương đưa cả ra tiền viện để buộc thuốc, nghỉ ngơi, điều dưỡng.

Hôm sau Lệnh Hồ Bình dặn Hồ Lô Tẩu đưa quần cái về tổng đà Cái Bang trước. Còn chàng cùng quần cái chưa bị thương và Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân lưu lại. Chàng không nói rõ ở lại làm gì.

Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu cũng kiên trì xin ở lại, tiến thoái theo Lệnh Hồ Bình để đáp lại tấm lòng cao quý của chàng đã vì đại nghĩa thức tỉnh kẻ lầm đường.

Lệnh Hồ Bình không tiện cự tuyệt đành nghe theo.

Bọn Hồ Lô Tẩu đi rồi, Lệnh Hồ Bình mới cho Kim Long Kiếm Khách và Cửu Đỉnh Cái biết chỗ dụng ý ở lại làm gì.

Chàng đoán chắc cha con Phong Vân Kiếm chạy suốt đêm đến Già Mã Cốc, và sau một hai ngày Hoa Kiếm Diêm La đến Khúc Ốc chẳng được kết quả gì sẽ quay trở về. Vì nhận ra đây là một cơ hội khó kiếm, chàng quyết không bỏ lỡ. Kế hoạch của chàng là cái chiêu bài giả mạo Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh chưa bị bại lộ, chàng muốn lợi dụng lần nữa để tìm cách trừ khử tên đao phủ ở Long Hồ Bang kia.

Kim Long Kiếm Khách khẳng khái nói:

- Thịnh mỗ nhất định hiệp trợ lão đệ hoàn thành cử động này. Có điều lão quý đó công lực chẳng kém gì Phong Vân lão nhi, lão đệ nên thận trọng mới được. Bây giờ lão đệ định hạ thủ bằng cách nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ngôn đại hiệp cải trang làm Tô hộ pháp ở trong quán này. Khi lão quý tới đây tất tra hỏi về tình hình phát hỏa, tiểu đệ giả vờ có ẩn tình phải báo cáo mật, dụ lão quý đến một nơi, hai vị giám thị đồng đảng của hắn. Chờ tiểu đệ thành công rồi trở lại sẽ cùng hai vị nhất tề động thủ để tiêu diệt hết. Thịnh huynh thử nghĩ coi kế hoạch này có ổn không?

Kim Long Kiếm Khách gật đầu đáp:

- Kế này tuyệt diệu! Nghe nói lão quỷ ở trong bang chỗ nào cũng đặt tai mắt. Bình thường hẳn rất thích nghe những báo cáo về tiểu tiết. Lão đệ chỉ cần làm bộ bí mật là có thể đành lừa lão mắc bẫy. Lão quỷ thủ đoạn tàn độc, lòng dạ hung ác. Một đời hẳn giết người đã nhiều, nếu trừ khử được hẳn là một việc rất phúc đức.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thịnh huynh có biết bang chúa bang Long Hồ là như vậy nào không?

Kim Long Kiếm Khách trầm ngâm đáp:

- Về điểm này nói ra lại mắc cỡ. Thịnh mỗ chỉ biết y còn nhỏ tuổi, thân thể thấp lùn, tiếng nói lạnh lạnh như đàn bà, tựa hồ chưa tới ba mươi, còn lai lịch thế nào không rõ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tướng mạo bang chúa thế nào?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

- Thịnh mỗ chỉ được gặp qua mặt hẳn hai lần mà đều ở cách xa quá nên chưa nhìn được rõ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Động tác và giọng nói của y có vẻ là đàn bà thì dĩ nhiên không tránh khỏi sự quan sát của Thịnh huynh mà sao Thịnh huynh lại không nhìn rõ mặt?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

- Không hiểu vì duyên cớ gì, mỗi khi y xuất hiện đều che mặt bằng tấm khăn sa nên ở xa không nhìn rõ mà chỉ thấy đôi nhãn thần trong suốt...

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Theo nhận xét của Thịnh huynh thì y có phải là một nhân vật trong võ lâm không?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

- Cái đó khó nói lắm, Thịnh mõ cũng suy đoán kỹ càng mà thủy chung không nghĩ ra được là ai?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Phải rồi! Về Phương diện niên canh khó mà giải được vụ bí mật này. Hiện nay trong võ lâm những nhân vật lỏi ba mươi tuổi đã nổi tiếng thật không khó mấy. Tỷ như Mạc Bắc Song Hùng Hồng Sơn Vô Ảnh Hiệp, Mật Vân Kim Dao, Kim Long công tử đều vào trạc ba chục tuổi. Trong những vị này Thịnh huynh nhận ra ai là người tương tự hơn hết? Theo chỗ tiểu đệ biết thì mấy nhân vật đó chắc không phải một người nào khác.

Kim Long Kiếm Khách đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Nếu là một trong những người đó thì chẳng có lý do nào Thịnh mõ không nhận ra.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Chẳng phải tiểu đệ khoe khoang. Trước nay rất ít người tiểu đệ dùng phép chia loại mà không đoán ra. Nhưng đối với vị Long Hồ Bang chúa này thì thật chẳng có biện pháp gì. Rồi đây Lệnh Hồ mõ phải truy cứu cho ra vị nhân huynh đó là thần thánh phương nào?

Kim Long Kiếm Khách nói:

- Còn một điều nói ra khó có người tin được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Điều gì?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

- Thịnh mõ đã hai lần hội diện tuy chưa thấy rõ chân tướng nhưng có một điểm ở nơi cặp nhãn thần của y nhận ra là một người rất quen thuộc, dường như trước kia đã gặp ở đâu rồi. Lạ hơn nữa là không phải mới gặp một lần.

Hồi 35

Thần Đàn Giả Bại Lộ Hành Tung

Lệnh Hồ Bình vội hỏi:

- Thế thì sao Thịnh huynh không ráng nghĩ kỹ đi.

Kim Long kiếm khách gượng cười đáp:

- Nếu cố nghĩ mà ra được thì còn nói gì nữa?

Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân xen vào:

- Thịnh trưởng môn đã cảm giác cặp nhãn thần của Long Hồ bang chúa rất quen thuộc thì nhất định trước kia đã gặp nhân vật đó rồi. Đây là một điểm máu chốt. Vậy trong quá khứ, Thịnh trưởng môn đã gặp những ai cứ kể tên những người đó ra, suy đi tính lại, may tìm được kết quả cũng chưa biết chừng. Theo ý Ngôn mỗ, Thịnh trưởng môn phải nhẫn nại lắm mới có hy vọng. Trong đời, trưởng môn đã gặp những ai, bất cứ thân phận cao thấp, đem cả ra để suy luận...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Chủ ý này rất hay! Người nào cũng có chỗ làm lẫn mà không thể tự biết. Khi nghiên cứu một việc gì, phải bắt đầu bằng một phạm vi rộng lớn, sau thu nhỏ dần lại để đi tới đích. Tiểu đệ coi biện pháp này có thể dùng được. Thịnh huynh dành một ngày để nhớ lại những người đã gặp mặt, bất luận thân quen, xa gần bày hết ra một lượt. Thậm chí cả tiểu đệ, Ngôn Đại Hiệp, Hồ Lô Tẩu, cho đến đệ tử trong quý phái cũng đừng quên. Hành động này hoặc giả tìm được đáp án cũng chưa biết chừng.

Kim Long kiếm khách gật đầu đáp:

- Đây đúng là một biện pháp. Để đến đêm khuya thanh vắng, Thịnh mỗ quyết định suy nghĩ và phân tích từng người.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

- Long Hồ Bang còn có ba vị Cầm Y hộ pháp Vô Lượng Tam Ông, Thịnh huynh đã ở gần bọn họ chưa?

Kim Long kiểm khách đáp:

- Thịnh mỗ đã mấy lần uống rượu với chúng. Ba lão quái vật đó tửu lượng khá lắm.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Võ công họ ra sao?

Kim Long kiểm khách đáp:

- Tuy Thịnh mỗ chưa gặp ba lão quái đó phô trương thân thủ lần nào, nhưng cứ bề ngoài mà đoán thì võ công họ so với lời đồn đại còn có phần ghê gớm hơn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ba lão thoái ẩn đã lâu, sao lần này lại hạ sơn?

Kim Long kiểm khách thờ dài tiếp:

- Chắc họ cũng có cái tật như Thịnh mỗ. Thịnh mỗ có điều bất mãn với Kỳ Sĩ Bảo, thì ba lão quái chắc cũng muốn tranh hơn với mấy vị tứ kỳ sĩ ở quý bảo.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Nếu vậy chắc mấy lão đã biết gốc ngọn sự thừa của mấy vị kỳ sĩ ở bản bảo.

Kim Long kiểm khách đáp:

- Nếu họ hiểu thì còn dựng Lôi Đài ở Tương Dương làm chi? Mục đích đầu tiên về việc dựng Lôi Đài này là để dẫn dụ lão đệ vào tròng, sau đó sẽ hỏi nơi lão đệ những điều bí mật liên quan đến Kỳ Sĩ Bảo và tứ kỳ sĩ.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Nếu vậy Lãng Đãng công tử này đã biến thành món hàng quý giá rồi ư? Mai hậu không mau lỡ tay bị bắt cũng chẳng lo mất mạng nữa.

Kim Long kiếm khách cũng cười đáp:

- Có thể nói như vậy.

Lệnh Hồ Bình hỏi tiếp:

- Cung xưng những chuyện bí mật dĩ nhiên khó lòng thoát chết, nhưng kiên trì không chịu tiết lộ thì cứ sống hoài hay sao?

Kim Long kiếm khách cười đáp:

- Cái đó chỉ ở trong phạm vi thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

- Nghe nói ở Long Hồ Bang, bên trên Cẩm Y hộ pháp, còn có mấy tên Hộ Bang trưởng lão. Thịnh huynh có biết những Hộ Bang trưởng lão là nhân vật thế nào không?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

- Hiện giờ Thịnh mới mới biết hai tên đều lối ngoài sáu chục tuổi. Một tên thấp lùn, mập ú, suốt ngày tay không rời rọc tẩu. Một người cao nghệu mà ốm nhất, hai tay rất lớn, mắt hình tam giác, cằm nhọn hoắt coi chẳng khác quỷ vô thường. Người trong bang từ trên xuống dưới đều kêu hai tên này là Trang Lão và Ngải Lão. Hai chữ ở Trang,

Ngải nguyên là họ. Còn xuất thân và lai lịch chúng thì chẳng ai hay. Hai lão này thường ở với Bang Chúa một chỗ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Theo nhận xét của Thịnh huynh, rồi đây gặp cơ hội, Thịnh huynh có thể khuyên những người trong năm phái Thanh Thành, Bắc Mang, Thiên Thai, Trường Bạch và Hoàng Sơn thoát ly Ma Bang được không?

Kim Long kiếm khách trầm ngâm đáp:

- Cái đó chưa thể biết được.

Lệnh Hồ Bình gật đầu không hỏi nữa vì toàn là những vấn đề khó trả lời.

Tối hôm ấy, lúc ăn cơm, Lệnh Hồ Bình chợt nhớ ra một điều, liền hỏi Kim Long kiếm khách:

- Lần này Hoa Kiếm Diêm La đi Khúc Ốc có một phụ nhân đứng tuổi mặc áo lam đi theo lão. Thịnh huynh có biết địa vị cụ ở trong bang thế nào không?

Kim Long kiếm khách lắc đầu đáp ;

- Thịnh mỗ chưa được gặp qua.

Lệnh Hồ Bình nhíu cặp lông mày muốn nói lại thôi. Kim Long kiếm khách ngạc nhiên hỏi:

- Đến Hoa Kiếm Diêm La, lão đệ còn chưa coi vào đâu, sao lại đi so bì với cụ đàn bà?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Câu chuyện không phải như vậy.

Kim Long kiếm khách hỏi:

- Thế vì lẽ gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cụ đàn bà này mới tới chứ không phải thường xuyên ở Tổng đàn Long Hồ Bang tại Già Mã Cốc. Tiểu đệ gặp cụ trong một khách sạn. Ban đầu, cụ đã toan hô hoán tiểu đệ, sau không hiểu vì lý do gì, đột nhiên lộ vẻ kinh hoàng, cầm đầu lật đật ra đi. Tiểu đệ hoài nghi cụ đã nhận ra tiểu đệ có chỗ sơ hở nào đó. Nếu đúng vậy thì chẳng thể không đề phòng.

Kim Long kiếm khách đáp:

- Về điểm này, lão đệ bắt tất phải quan tâm. Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh ở Long Hồ Bang là Hoa Kiếm Diêm La mà còn che mắt được thì dĩ nhiên người khác không đáng kể.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thế vì lẽ gì cụ lại đột nhiên lộ vẻ hoang mang?

Cửu Đỉnh Cái ngồi bên lên tiếng:

- Lão khiếu hoá nghĩ tới một nguyên nhân, nói ra e rằng hai vị cho lão là hoang đường.

Lệnh Hồ Bình giục:

- Các hạ thử nói nghe.

Cửu lĩnh Cái nói:

- Lão khiếu hoá phỏng đoán phu nhân đó trước kia đã có chuyện gì với Thần Đàn Tử nên lần này hai vị gặp nhau một cách đột ngột trong khách sạn, mục thấy lão đệ ra vẻ lạnh nhạt liền hoài nghi lão đệ thay lòng đổi dạ nên toan hô hoán rồi lại đột nhiên cầm đầu bỏ đi

Kim Long kiếm khách gạt đầu đáp:

- Có thể như vậy.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

- Nếu đúng như sự phỏng đoán của Ngôn huynh thì vấn đề chẳng có gì nghiêm trọng. Đối với một nam nhân đã biến tâm, phụ nhân có tức giận cũng chỉ để trong lòng. Tiểu đệ tin rằng về vụ này, mục không tiện nói ra. Dù mục có nói cũng không hại gì đến đại cuộc. Tiểu đệ có thể yên tâm được.

Kim Long kiếm khách đáp:

- Chờ Hoa Kiếm Diêm La dẫn người tới đây, Thịnh mỗi tìm cách thám thính sẽ

biết.

Qua một đêm chẳng có chuyện gì.

Hôm sau, vào khoảng giờ mùi, quả nhiên Hoa Kiếm Diêm La dẫn bốn tên hộ pháp tới nơi. Lam y phụ nhân dĩ nhiên cũng có mặt trong đám tùy tùng. Lại ở chỗ lần này phụ nhân ngó thấy Lệnh Hồ Bình, vẻ mặt rất bình tĩnh, tựa hồ chưa từng quen biết chàng.

Tình trạng này khiến cho Lệnh Hồ Bình trút bỏ được mối lo canh cánh bên lòng. Kim Long kiếm khách dĩ nhiên cũng không cần mở

cuộc điều tra. Lệnh Hồ Bình liền theo kế hoạch hành động. Chàng đưa mắt ra hiệu cho Hoa Kiếm Diêm La rồi nói:

- Cứu phụ! Chúng ta đến sương phòng nói chuyện chẳng?

Quả nhiên đúng như lời Thịnh Văn đã tiên liệu, Hoa Kiếm Diêm La nghe chàng nói lộ vẻ động dung, lẳng lặng đứng lên theo Lệnh Hồ Bình ra khỏi nhà đại sảnh?

Bên này, Kim Long kiếm khách và Cửu Đỉnh Cái cũng hành động như lời ước định từ trước, ngấm ngầm giám thị bốn tên Long Hồ hộ pháp, trong đó có cả Lam Y phụ nhân.

Lệnh Hồ Bình dẫn Hoa Kiếm Diêm La vào sương phòng mé tây. Chàng vận nội kinh ra hai cánh tay toan quay lại hạ thủ, không ngờ đột nhiên, lão tiến lên một bước đi trước trong lúc chàng đang xoay chuyển thân hình.

- Thiên đường có nẻo người không đến, địa ngục vô môn lại lên vào. Chà chà! Nay người đã lọt vào tay lão phu thì đừng hòng có lối gian manh nữa.

Dứt lời, lão giơ tay trái điểm vào bốn nơi huyệt đạo ở hai vai Lệnh Hồ Bình.

Kim Long kiếm khách và Cửu Đỉnh Cái ở trong đại sảnh ngó thấy một già, một trẻ người trước người sau tiến vào cũng như lúc ra đi thì không khỏi ngấm ngầm kinh ngạc.

Lệnh Hồ Bình bị phong toả huyệt đạo chẳng có cách nào dùng phép truyền âm thông tri cho hai lão biết chừng mà đối phó. Chàng bước chân vào đại sảnh rồi đành lên giọng trách móc, lớn tiếng hỏi:

- Cứu phụ chẳng hỏi cho rõ trắng đen đã điểm vào bốn huyệt đạo ở hai vai Liệt Tinh. Chẳng lẽ Cửu phụ hoài nghi Liệt Tinh là giả mạo chẳng?

Kim Long kiếm khách và Cửu Đỉnh Cái nghe nói, sắc mặt biến đổi kịch liệt. Lệnh Hồ Bình vội nhoài đầu ra có ý bảo hai người phải bình tĩnh, đừng nóng nảy.

Hoa Kiếm Diêm La quay lại, cười lạt hỏi:

- Phải rồi. Bây giờ lão phu muốn hỏi thẳng lời đố lốt từ hồi nào? Trước hay sau khi về Tổng đà lần đầu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Liệt Tinh không thừa nhận giả mạo.

Hoa Kiếm Diêm La trở vào phụ nhân hỏi:

- Vậy thẳng lời có biết y là ai không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Dĩ nhiên Liệt Tinh biết lắm.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

- Y là ai?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Một người đã kè gối ngủ chung mà tuyên bố danh tính trước mặt quần hào há chẳng là trò cười?

Bây giờ lại đến lượt Hoa Kiếm Diêm La sừng sốt. Lão quay lại nhìn phụ nhân hỏi:

- Vân Khanh! Người có nghe thấy không? Người đừng đa nghi quá.

Lam y phụ nhân ngưng thần nhìn Lệnh Hồ Bình, không đáp ngay. Đồng thời tay nắm đốc kiếm, mũi thủng thẳng cất bước về phía chàng. Khi còn cách Lệnh Hồ Bình không đầy ba bước, Lam y phụ nhân đứng lại, chăm chú nhìn chàng một cách bình tĩnh, hỏi:

- Người cùng nô gia có mối quan hệ thế nào? Người thử nói lại cho ta nghe.

Lúc này, Lệnh Hồ Bình đã yên tâm lại một chút, không hoang mang như trước nữa. Sở dĩ chàng xoay chuyển được cục diện là nhờ công của Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân vừa đưa ra ý kiến hôm qua.

Mối quan hệ giữa phụ nhân và Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh đã rõ ràng quá rồi. Lệnh Hồ Bình chộp được đề mục, chẳng lẽ còn không biết hành văn?

Chàng cố ý chau mày hỏi:

- Vân Khanh! Thật ta không sao hiểu được

Lam y phụ nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Người không hiểu được chính là nô gia. Người đừng lòng vòng nữa, chỉ nói huých toẹt mối quan hệ giữa chúng ta là đủ.

Lệnh Hồ Bình vẫn không động dung, tiếp tục thủng thẳng hỏi:

- Sở dĩ nàng cáo tố trước Cửu Phụ chẳng qua là vì bữa trước gặp ta ở trong khách sạn, ta không gọi nàng. Nhưng nàng nên biết tình hình hôm đó đặc biệt khác lạ. Ta không gọi nàng là chuyện bất đắc dĩ, vì lúc ấy...

Lam y phụ nhân hỏi:

- Vì lúc ấy làm sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Vì lúc ấy lão quý Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công cũng ở trong khách sạn. Ta hoài nghi lão tửu quý đó đã nhận ra mình nên sợ gọi nàng là làm liên lụy cho nàng...

Hoa Kiếm Diêm La gạt đi:

- Phải rồi, phải rồi! Đây chỉ là một chuyện hiểu lầm. Bọn đàn bà các ngươi thường lòng dạ hẹp hòi. May mà lão phu hành động thận trọng, không thì khiến người ta cười cho đến tởm quai hàm.

Lão nói rồi rảo bước tiến lại, vươn tay toan giải khai huyết đạo trên hai vai Lệnh Hồ Bình.

Lam y phụ nhân đột nhiên giơ tay cản lại nói:

- Không được, hãy khoan!

Hoa Kiếm Diêm La tỏ vẻ không bằng lòng hỏi:

- Còn sao nữa? Phải chăng ngươi hành hạ y chưa đủ?

Lam y phụ nhân kiên trì đáp:

- Nô gia còn muốn hỏi y một câu.

Hoa Kiếm Diêm La trầm giọng hỏi:

- Hỏi cái gì?

Lam y phụ nhân quay sang hỏi Lệnh Hồ Bình:

- Người có nhớ lần trước lúc chúng ta chia tay, nô gia đã nói với người thế nào không?

Lệnh Hồ Bình ngấm ngầm thoá mạ con tiện nhân. Dĩ nhiên chàng không muốn để hư việc nhưng chàng biết làm sao được lần trước lúc chia tay Thần Đàn Tử thật mù đã nói cái gì.

Gặp lúc tối hậu quan đầu, chàng không thể suy nghĩ nhiều được vì chỉ do dự một chút là nguy hại đến đại cục.

Chàng hạ thấp giọng hỏi:

- Vân Khanh! Nàng thật là lảm chuyện. Những câu này nói ra trước mặt mọi người được ư?

Lam y phụ nhân biến sắc hỏi:

- Tại sao không nói được?

Lệnh Hồ Bình khẽ đáp:

- Giữa chúng ta chưa định danh phận, nhưng trong bang từ trên xuống dưới chẳng ai không biết mối quan hệ giữa hai người. Dù sao bề ngoài cũng phải giữ lại một điểm. Nàng bức bách ta như vậy há chẳng là quá đáng ư?

Lam y phụ nhân lại biến sắc hỏi:

- Người bảo sao? Danh phận chúng ta chưa định ư?

Lệnh Hồ Bình mừng thầm, chỉ mong phân khai được là câu chuyện sẽ dễ dàng. Chàng vội cất tiếng ôn nhu đáp:

- Vân Khanh! Nàng nên biết những lời thề hải minh sơn là việc giữa hai người chúng ta. Ở trước mặt người khác, chúng ta chỉ là một đôi vị hôn phu thê. Ta không nhớ lần trước đã nói với nàng chưa? Hãy nán lại một thời gian, chờ tìm được món hoàng kim kia về, Phân Đà Lạc Dương chính thức thành lập, khi đó ... chúng ta ...

Lam y phụ nhân không chờ chàng nói hết đã giơ tay lên đánh hai cái bạt tai bốp bốp thật mạnh vào má chàng. Tiếp theo, mụ bạt tiếng cười lạt, quay lại nhìn Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

- Cữu cữu, Cữu cữu đã nghe rõ chưa? Hấn bào chữa. Vân Khanh đã dặn y cứ đến tìm Cữu cữu, đừng lo buồn về chuyện mất vàng cho hao tổn tinh thần. Câu chuyện đó mà không tiện nói ra trước mặt mọi người ư? Tên này không phải Liệt Tinh rồi. Cữu cữu nghe hấn nói như vậy mà không đáng hoài nghi nữa ư?

Lên Hồ Bình than thầm:

- Hồng bét! Không ngờ mụ này lại là vợ kết tóc của Thần Đàn Tử.

Chàng biết hành tung đã bị bại lộ, chẳng còn hy vọng nào vẫn hỏi được liền chẳng nói nữa cho phí lời. Chàng tự nhủ:

- May là Kim Long kiếm khách và Cữu Đĩnh Cái vẫn trầm tĩnh. Vậy ta còn hy vọng có cơ hội thoát khỏi hang hùm.

Hoa Kiếm Diêm La quay lại nhìn Lam y hộ pháp Phùng Giai Vân hô:

- Phùng hộ pháp, đi lấy một bồn nước trong vào đây.

Lam y hộ pháp Phùng Giai Vân vâng lệnh đi ngay.

Hoa Kiếm Diêm La lại nhìn Kim Long kiếm khách hỏi:

- Thằng lỏi này trà trộn vào đây từ hồi nào?

Kim Long kiếm khách trấn tĩnh tâm thần, cố ý thờ dài nói:

- Hôm qua, cũng vào giờ này, bản tòa từ Trung Điều tới đây thì hấn đã đến trước.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Giữa bản tòa và Kim hộ pháp mới gặp hai lần, dĩ nhiên không thể phân biệt chân, giả. May mà Tể phụ lão cùng Kim đại tẩu tới nơi kịp thời, không thì cái mạng già của bản tòa sẽ lọt vào tay hấn.

Hoa Kiếm Diêm La lại hỏi:

- Ai đã phóng hoả đốt hậu viện?

Kim Long kiểm khách hậm hực đáp:

- Ngoài lão tửu quý Nhạc Cửu Công thì còn ai nữa?

Moa Kiểm Diêm La hỏi:

- Một mình lão tửu quý thôi ư?

Kim Long kiểm khách đáp:

- Còn một hán tử trung niên nữa. Toàn bộ chỉ có hai người. hán tử trung niên kia có lẽ là tên đồ đệ họ La của lão quý.

Hoa Kiểm Diêm La đối với vụ phóng hỏa đêm qua dường như chẳng bận tâm. Lão chớp mắt hỏi sang chuyện khác.

- Tình hình bên Trung Điều ra sao?

Kim Long kiểm khách đáp:

- Còn nguyên cả. Kim Trọng Tứ lão và Cái bang Bang Chúa Thuần Y La Hán Đồng Cao Sơn đều bị bản toà bịa thiên cổ sự bùng mất hết. Trong vòng ba tháng, Hậu Cái có thể hành động được.

Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân nhân lúc Hoa Kiểm Diêm La phân tâm đối đáp với Kim Long kiểm khách đi từng bước đến gần Lệnh Hồ Bình, từ từ tựa vào bên chàng. Lúc này, y đã vận đủ chân khí, đột nhiên vỗ vào hai vai để giải khai huyết đạo cho chàng một cách đột ngột. Lệnh Hồ Bình muốn ngăn cản thì đã không kịp nữa.

Hai tên Long Hồ hộ pháp khác, thấy vậy quát to một tiếng, song song nhảy xổ lại.

Hồi 36

Kim Long Quyết Chí Cứu Anh Hùng

Cửu Đỉnh Cái tưởng những huyết đạo của Lệnh Hồ Bình đã được giải khai, y vừa quay lại tiếp chiến với hai tên Long Hồ hộ pháp, vừa ngó Lệnh Hồ

Bình hô:

- Địch nhiều mà ta ít, không nên dùng sức chiến đấu. Công tử chạy lẹ đi!

Y có biết đâu Hoa Kiếm Diêm La điểm huyết bằng thủ pháp đặc biệt. Vừa rồi, y võ hai chưởng vào vai Lệnh Hồ Bình mà chưa giải huyết được cho chàng.

Hoa Kiếm Diêm La nhìn Lam y phụ nhân nói:

- Vân Khanh! Người ra giúp chúng và phải nhớ bắt sống hắn vì khẩu âm tên này dường như có vấn đề ngoắt ngoéo.

Kim Long kiếm khách vội đưa khoe mắt nhìn Lệnh Hồ Bình nhưng chàng lắc đầu luôn mấy cái. Lão đành tạm thời án binh bất động.

Vấn đề nan giải là Cửu Đỉnh Cái đang đánh nhau với hai tên Thanh y hộ pháp. Võ công của Cửu Đỉnh Cái tương đương ngang hàng với Hậu Cái, dĩ nhiên hai Thanh y hộ pháp không chống nổi y. Lam y phụ nhân cầm kiếm ra tay vẫn chưa vây hãm được Cửu Đỉnh Cái.

Giả tử lúc này Lệnh Hồ Bình đã được giải khai huyết đạo thì chàng cùng Kim Long kiếm khách hợp lực chiến đấu với Hoa Kiếm Diêm La, chắc chắn chiếm được ưu thế. Đồng thời, Cửu Đỉnh Cái có muốn chạy đi thì việc xông ra cửa chẳng khó khăn gì.

Nhưng vị Pháp Cái này thủy chung chẳng có ý nghĩ trốn chạy. Y vẫn vùng chưởng nghênh địch, chỉ ngằm lấy làm lạ tại sao Lệnh Hồ Bình vẫn còn chần chờ chưa chịu ra tay.

Cửu Đỉnh Cái quay đầu lại nhìn để coi cứu cánh. Y phân tâm một chút liền bị Lam y phụ nhân phóng kiếm quét trúng vào vai bên trái.

Giữa lúc ấy, Lam y hộ pháp Phùng Giai Vận bưng chậu nước trong từ ngoài đi vào. Hắn thấy trong sảnh đường đang có cuộc hỗn chiến, chẳng nói chẳng rằng, hắt ngay chậu nước lên đầu Cửu Đỉnh Cái.

Khí trời đang mùa giá lạnh mà Cửu Đỉnh Cái bị hắt nước lạnh vào đầu thì còn chịu làm sao nổi?

Lam y phụ nhân nghĩ đến thân phu bị hại, trong lòng cực kỳ oán hận. Mụ thấy Cửu Đỉnh Cái bưng mặt, chân bước loạng choạng, hiển nhiên lão đã mất hết sức kháng cự. Khi nào mụ chịu bỏ lỡ cơ hội báo thù huyết hận. Mụ tiến lên một bước. Ánh hàn quang lấp loáng. Mụ phóng kiếm đâm tới.

Tuy lòng mụ tàn độc nhưng vẫn nhớ Hoa Kiếm Diêm La đã ra lệnh bắt sống nên nhất kiếm không đâm vào chỗ chí mạng.

Cửu Đỉnh Cái bị nước lạnh dội vào, người ướt đầm đìa không khỏi run lên vì lạnh. Bây giờ, vai y lại trúng kiếm của Lam y phụ nhân thì đến người sắt cũng phải té xuống. Cửu Đỉnh Cái người run bần bật, đau thấu tâm can, ngã lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Hoa Kiếm Diêm La nhìn Lam y hộ pháp Phùng Giai Vận gật đầu nói:

- Hay lắm! Hộ pháp đi lấy thùng nước khác đem vào đây

Lam y hộ pháp đi lấy chậu nước khác bưng vào, rửa hết thuốc dịch dung. Lệnh Hồ Bình và Cửu Đỉnh Cái liền bại lộ chân tướng.

Hoa Kiếm Diêm La và mấy tên hộ pháp bang Long Hồ dường như chưa nhận ra Cửu Đỉnh Cái là nhân vật nào vì lúc này bọn ma đầu đều chú ý hết cả vào một mình Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình ung dung nhìn Kim Long kiếm khách gật đầu nói:

- Lấy giùm cái ghế.

Kim Long kiếm khách quay sang ngó Hoa Kiếm Diêm La, đưa mắt hỏi ý lão.

Hoa Kiếm Diêm La bật cười khanh khách nói:

- Thằng lỏi này chết đến gáy mà hã còn muốn làm oai, làm tướng. Người còn đòi ghế ngồi ư? Há há! Thằng nhãi con chịu khó đứng đó một chút thì đã sao?

Lệnh Hồ Bình vênh mặt hỏi:

- Thế này là các hạ không định hỏi khẩu cung bản công tử hay sao?

Hoa Kiếm Diêm La háng giọng một tiếng, quay lại nhìn hai tên Thanh y hộ pháp hást mặt lên nói:

- Đi lấy ghế lại đây.

Lệnh Hồ Bình ra chiều vừa ý gật đầu nói:

- Có thể mới phải. Muốn hỏi bản công tử về những chuyện bí mật ở Kỳ Sỹ Bảo và Tứ Kỳ Sỹ thì phải châu chực bản công tử một cách chu đáo, may ra mới có hy vọng.

Hoa Kiếm Diêm La không nhin được, tức giận hỏi:

- Sao thằng lỏi con lại biết lão phu nhất định sẽ hỏi người về chuyện bí mật ở Kỳ Sỹ Bảo và Tứ Kỳ Sỹ?

Lệnh Hồ Bình tủm tủm cười đáp:

- Nếu quả các hạ không định hỏi vụ này thì còn gì hay bằng.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

- Nếu lão phu muốn hỏi người thì người có nguyện ý nói thật không?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười trở lại:

- Giả sử các hạ ở địa vị bốn công tử lúc này, các hạ nói thật hay không nói thật?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Lão phu ở vào địa vị của người mà còn muốn sống thêm thì nhất định không cự tuyệt.

Lệnh Hồ Bình vẫn mỉm cười hỏi:

- Thế ra các hạ bảo bốn công tử hể thổ lộ bí mật là còn có thể sống thêm phải không?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Cái đó còn phải chờ tính xem sao đã.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tình huống nào thì sinh mạng của bốn công tử sẽ được bảo đảm?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Người muốn sống thì phải chứng minh thành ý quy phục bản bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Chứng minh bằng cách nào?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Trong Tứ Kỳ Sỹ, người phải dâng thủ cấp một người, bất luận là ai cũng được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Không còn cách nào khác ư?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Không thì người phải chết chứ chẳng còn đường nào khác.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Được rồi, xin để bốn công tử suy nghĩ. Bây giờ các hạ hãy sai người dọn một tiệc rượu.

Hoa Kiếm Diêm La ngạc nhiên hỏi:

- Người bảo sao?

Lệnh Hồ Bình giương mắt lên hỏi lại:

- Lãng Đãng công tử khét tiếng giang hồ lọt vào tay các hạ, chẳng lẽ không đáng có một tiệc khánh hạ ư?

Hoa Kiếm Diêm La dờ cười, dờ khóc, không biết đáp sao cho phải. Lam y hộ pháp Phùng Giai Vận đứng lên, hắng giọng một tiếng, xen vào:

- Lệnh Hồ công tử quả là con người bụng dạ khoáng đạt. Bất cứ việc gì y cũng nói sao đúng vậy. Nay y đã hứa lời tể phụ lão, dĩ nhiên không bao giờ hối hận. Tiệc rượu chỉ là việc nhỏ mọn, để ty toà phụ trách sai người sắp đặt là xong.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Phùng huynh quả nhiên đã hiểu lòng dạ bọn công tử một cách thấu đáo. Phùng huynh ơi, bọn công tử đã biết nơi đây là một thị trấn nhỏ bé, kiếm mỹ nhân không phải là một chuyện dễ dàng. Bọn công tử không tiện miễn cưỡng người ta làm chuyện khó khăn. Nhưng một đĩa Can Ty Thang Toán, một đĩa Ngũ Hương Tri Nhĩ thì bất luận trường hợp nào cũng chẳng thể thiếu được.

Hoa Kiếm Diêm La tức đày ruột không nơi phát tiết, giơ tay trở Cửu Đỉnh Cái, mắt nhìn Lam y hộ pháp nhân hô:

- Vân Khanh! Thằng cha này để lại vô dụng. Người bảo Trương hộ pháp đem hắn ra ngoài mổ bụng móc ruột moi gan để Cửu cữu nhắm rượu.

Lệnh Hồ Bình thủng thảng nói:

- Xem chừng vị Cẩm đại hộ pháp này thích món tim gan của người ta. Bọn công tử cũng có một bộ, chắc còn hợp mùi vị của đại hộ pháp hơn.

Hoa Kiếm Diêm La tức giận hỏi:

- Thằng lỏi kia! Người ỷ vào cái gì mà dám mồm năm miệng mười với lão phu?

Lệnh Hồ Bình thủng thảng đáp:

- Bản công tử xuất thân từ Kỳ Sỹ Bảo. Các hạ mà muốn biết những điều bí mật của Tứ Kỳ Sỹ thì đối với bản công tử phải ngôn tính kế tòng.

Hoa Kiếm Diêm La đành đổi giọng:

- Hãy đem ra ngoài kia để một chỗ, chờ lão phu phát lạc. Lão phu còn thấy mặt hấn là không chịu được.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng lên tiếng:

- Kim Đại Nương đã nghe rõ chưa? Ông bạn ta mà có mệnh hệ nào thì cái kỳ công của lệnh Cửu cửu sắp lọt vào tay sẽ trôi theo dòng nước.

Hoa Kiếm Diêm La quả nhiên hoang mang, vội dặn:

- Phải rồi, Vân Khanh! Đừng làm khó dễ gì hấn. Đem hấn ra ngoài buộc vết thương và trông nom cẩn thận. Lát nữa Cửu cửu còn muốn thăm vấn.

Sau một lúc, tiệc rượu đã bày ra.

Hoa Kiếm Diêm La giải khai huyết đạo ở nơi tay phải của Lệnh Hồ Bình nhưng vẫn phong tỏa huyết Khí Môn và huyết Huyền Cơ. Tức là chỉ để chàng có thể cầm đũa ăn uống được mà thôi.

Trong buổi tiệc, Hoa Kiếm Diêm La cất tiếng hỏi:

- Những điều kiện của thằng lỏi đưa ra hầu hết lão phu đã thực hành. Bây giờ thảo luận đến việc chính thôi chứ?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Chưa phải lúc.

Hoa Kiếm Diêm La nổi giận đùng đùng, vỗ bàn quát:

- Con mẹ nó! Người ... người ... người tưởng lão phu phải nghe người đùa cợt và sắp đặt chướng?

Lệnh Hồ Bình thở dài đáp:

- Không ngờ đường đường một vị đại cầm y hộ pháp mà còn đồ quạu, chẳng bình tĩnh chút nào.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

- Thằng lỏi con! Vậy ta hỏi ngươi, bây giờ chưa phải lúc thì bao giờ mới đúng lúc?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Các hạ nói như vậy là đúng. Sao các hạ không hỏi câu này trước mà đã nổi nóng? Các hạ nên biết bốn công tử khi tường thuật việc gì thì chẳng bao giờ tường thuật đến lần thứ hai. Bây giờ các hạ bức bách bản công tử phải nói hết những chuyện bí mật ở Kỳ Sĩ Bảo và Tứ Kỳ Sĩ. Mai đây, về đến tổng đà quý bang, chắc quý bang chủ là người thận trọng, không khỏi bắt thuật lại. Khi đó, bốn công tử nổi nóng, không chừng nội dung nói sai trật. Các hạ thử nghĩ coi, các hạ làm Cẩm y hộ pháp, địa vị trong bang không phải là thấp kém. Vạn nhất mà câu chuyện trước sau không ăn khớp, để các hạ phải chịu lỗi hoang bảo thượng cấp, há chẳng phụ lòng các hạ đã hậu đãi bốn công tử bữa nay sao?

Hoa Kiếm Diêm La nghe chàng nói có lý, tự nhủ:

- Thằng lỏi này bản tính muốn sao làm vậy quen rồi. Bây giờ gã thuật chuyện bữa bãi, mình không phán đoán được chân hay giả. Bất được thằng lỏi là kỳ công rồi, sao không để phần nan giải lại cho bà lão ở núi Vô Lượng mà mình phải tổn thương cân não hoài.

Lão nghĩ vậy, hắng giọng một tiếng rồi không nói gì nữa.

Đêm hôm ấy, Hoa Kiếm Diêm La, Lệnh Hồ Bình và Cửu lĩnh Cái ở sương phòng phía tây. Kim Long kiếm khách có đứng ra nhận lãnh trách nhiệm phòng vệ, nhưng Hoa Kiếm Diêm La không chịu. Chẳng phải lão hoài nghi Kim Long kiếm khách thọc chân tay vào mà lão nhận thấy việc canh gác hai phạm nhân không nên để một vị Huỳnh Y hộ pháp phải phụ trách. Lão tự tin là thủ pháp điểm huyết đặc biệt của mình ít có người giải khai được. Chỉ cần một tên phụ canh thông thường trông coi cũng đủ. Hai phạm nhân chẳng thể nào tự do cử động được.

Kim Long kiếm khách dĩ nhiên không chịu bỏ qua. Lão thầm nghĩ:

- Sáng mai Hoa Kiếm Diêm La áp giải hai người về Tổng đà bang Long Hồ ở Già Mã Cốc. Ta không thể chận trán Phong Vân Kiếm.

Muốn cứu người chỉ còn có đêm nay.

Lão nghĩ vậy, liền nhìn Hoa Kiếm Diêm La nói:

- Thăng lỗi này thay hình đổi dạng trà trộn vào đây, tất đã có mặt ước với lão tửu quỷ Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công. Tể Phủ lão điểm huyết bằng thủ pháp độc đáo, dĩ nhiên chẳng còn điều gì đáng ngại, nhưng cũng nên đề phòng lão tửu quỷ. Bắt được tên tiểu tử này không phải chuyện dễ dàng. Vạn nhất để người đến cướp chạy thì uổng công.

Hoa Kiếm Diêm La gật đầu đáp:

- Điểm này lão phu quả chưa nghĩ đến.

Kim Long kiếm khách thừa cơ nói:

- Vì thế mà theo ý bản tòa thì khó nhọc một đêm cũng chẳng ăn nhằm gì. Mình cẩn thận là hơn. Vụ này do bản tòa cùng Phùng hộ pháp chia phen, mỗi người nửa đêm, lãnh trách nhiệm tuần tra. Hễ phong phanh có điều khác lạ là lập tức hô hoán Tể Phủ lão. Có Tể Phủ lão ở đây, tên tửu quỷ không tới là may phước cho hắn.

Hoa Kiếm Diêm La vốn ưa phỉnh, nghe lão nói vậy rất hài lòng, đáp:

- Làm thế cũng được.

Sang canh hai, Kim Long kiếm khách coi kỹ bốn bề không thấy ai, liền đến bên cửa sổ tây sương. Lão thận trọng phòng người phát giác nên không mở cửa ngay.

Lệnh Hồ Bình ở trong nhà đã biết người bên ngoài là ai rồi, liền lại gần cửa sổ khẽ hỏi:

- Có phải Thịnh huynh đó không?

Kim Long kiếm khách lại hỏi:

- Phải rồi. Lão đệ đã chuẩn bị chưa? Ngôn đại hiệp có cử động được không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ngôn đại hiệp thương thế rất nặng, e rằng phải phiền Thịnh huynh cõng đi một đoạn. Còn tiểu đệ không có gì mà phải chuẩn bị vì tiểu đệ chưa muốn bỏ đi.

Kim Long kiếm khách rất đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Lão đệ định tiếp tục ở lại ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đúng thế!

Kim Long kiếm khách nói:

- Lão đệ có biết sáng sớm mai, Tể Phụ lão tặc sẽ đưa lão đệ về Tổng đà ở Mã Cốc chưa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tiểu đệ biết rồi.

Kim Long kiếm khách hỏi:

- Trong cốc Già Mã cách phòng vệ rất nghiêm mật, lão đệ tới đó rồi làm sao thoát thân được?

Lệnh Hồ Bình đáp

- Cái đó đành để tới nơi rồi sẽ tính.

Kim Long kiếm khách hỏi:

- Lão đệ muốn vào hang núi phải chăng vì mục đích mượn cơ hội để gặp mặt Long Hồ bang chúa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Có thể nói như vậy.

Kim Long kiếm khách hỏi:

- Người ta có câu “Non xanh còn đó, lo gì hết củi đun”. Muốn gặp Long Hồ bang chúa, sau này còn nhiều cơ hội. Sao lão đệ nhất định phải đến ngay, hứng nhận thân phận tù phạm ở dưới thềm? Mạo hiểm như vậy há chẳng quá đáng.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Mỗi người một chủ ý... câu chuyện của tiểu đệ chấm dứt ở đây. Xin Thịnh huynh mau cứu Ngôn đại hiệp rời khỏi nơi đây là việc khẩn cấp.

Kim Long kiếm khách lạng người tiến vào phòng. Lão định thần nhìn rõ phương vị rồi tiến lại góc nhà khẽ nói:

- Lão đệ đã kiên trì như vậy, Thịnh mỗ nói nhiều cũng vô ích. Chỉ mong lão đệ thận trọng giữ mình. Hiện giờ lão đệ còn mấy chỗ huyết đạo chưa giải khai...

Lệnh Hồ Bình lùi lại một bước đáp:

- Không, không. Để lão tặc không nhìn thấy, tiểu đệ phải nói thật là thủ pháp của lão tặc rất đặc biệt, người thường không thể hóa giải được. Những lời nói trước của tiểu đệ quả không có dụng ý gì, xin Thịnh huynh lượng thứ cho.

Kim Long kiếm khách cũng thờ dài nói:

- Ban ngày Ngôn đại hiệp hành động vô hiệu quả, đáng lẽ Thịnh mỗ nên lấy đó làm gương mới phải. Thịnh mỗ trước nay tự phụ quá nhiều, bây giờ mới thật tình khâm phục lão đệ.

Lệnh Hồ Bình ngậm ngùi nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Cứu được người nào hay người nấy, còn hơn là để chết hết. Thời giờ đã gấp rút, Thịnh huynh nên hành động lẹ đi!

Kim Long kiếm khách ngậm ngừng hỏi:

- Còn lão đệ thì sao?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Chẳng lẽ thịnh huynh quên cả ngoại hiệu của lão đệ sao? Lăng Đãng công tử sẽ có biện pháp cho Lăng Đãng công tử.

Kim Long kiếm khách hỏi:

- Làm thế này được không: Thịnh mỗ đi làm hai chuyến. Trước hết, đưa Ngôn đại hiệp ra ngoài, rồi quay trở lại rước lão đệ. Chúng ta

hãy rời khỏi nơi đây rồi sẽ tìm biện pháp khác.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Như vậy không ổn.

Kim Long kiếm khách hỏi:

- Sao lại không ổn?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Như thế thì đến lúc cuối cùng, một người muốn chạy thoát cũng không nổi.

Kim Long kiếm khách nói:

- Không chạy được thì chẳng thà chết cả. Thịnh mỗi chẳng muốn để một mình lão đệ ở lại.

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị đáp:

- Thịnh huynh! Bây giờ không phải lúc làm việc theo cảm tính. Con người chẳng phải gỗ đá, ai không muốn sống? Nhưng trong hai cái hại phải lựa cái nhẹ hơn. Ba người cùng đi với nhau chẳng thể chiếu cố hết được... Hại nhiều mà lợi ít. Nếu chia hai

đường, chẳng những hy vọng trị được thương thế cho Ngôn đại hiệp mà tiểu đệ cũng chưa hoàn toàn tuyệt vọng. Chỉ cần tiểu đệ không nói hết những điều bí mật ở Kỳ Sĩ Bảo và Tứ Kỳ Sĩ là trong vòng mười ngày hay nửa tháng, tiểu đệ tin rằng họ chưa dám làm gì. Thịnh huynh cứ yên tâm mà đi.

Kim Long kiếm khách hỏi:

- Bọn chúng xử trị lão đệ chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi. Dù có được như lời của lão đệ là trong vòng mười ngày hay nửa tháng chưa đáng lo, nhưng sau kỳ hạn đó rồi làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình nhăn nhó cười đáp:

- Thịnh huynh nhất định bức tiểu đệ phải thổ lộ điều bí mật thì tiểu đệ đành nói thật. Thủ pháp điểm huyết của Tể Phụ lão tặc đặc biệt thì có đặc biệt, nhưng chẳng phải hoàn toàn không ai giải khai nổi.

Theo chỗ tiểu đệ biết hiện giờ, trong võ lâm ít ra còn bảy người có thể dùng công lực bản thân giải khai huyết đạo cho tiểu đệ bằng các phương thức khác nhau.

Kim Long kiểm khách vội hỏi:

- Bảy người đó là ai?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Là gia phụ, Tứ kỳ sỹ và Hoa Kiếm lão tặc ...

Kim Long kiểm khách thất vọng nói:

- Nước xa không thể cứu lửa gần, như vậy phỏng có ích gì? Vả lại lão đệ vào trong hang rồi là cách tuyệt ngoại giới. Dù có nhiều người giải khai được huyết đạo cũng đành chịu bó tay.

Lão ngừng lại một chút, dường như sực nhớ ra điều gì, chăm chú nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ủa, không phải rồi, hãy khoan... Lệnh Tôn, Tứ kỳ sỹ và Hoa Kiếm lão tặc mới là sáu người. Nhưng lão đệ nói bảy người, vậy còn ai nữa?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Còn chính tiểu đệ nữa.

Kim Long kiểm khách cả mừng nói:

- Trời ơi! Hảo lão đệ không nói trước?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Đây là do Thịnh huynh bức bách tiểu đệ phải nói ra. Vì tiểu đệ tuy đã được Giáp Tý kỳ sỹ ở tệt bảo truyền thụ Như Ý Huyền Công tự mình xung huyết, nhưng tiểu

đệ chưa thử qua, có hiệu quả hay không cũng chẳng biết. Nếu Thịnh huynh không hỏi vặn thì tiểu đệ chẳng dám nói ra.

Kim Long kiểm khách nói:

- Sao lão đệ không thử ngay bây giờ?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Không phải lúc.

Kim Long kiếm khách hỏi:

- Vậy phải đến bao giờ và làm thế nào mới tiến hành được?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cần phải một mình ở một chỗ và liên tục vận công trong bảy giờ mà không bị ai quấy nhiễu mới thực hành được.

Kim Long kiếm khách nói:

- Ta hiểu rồi. Theo ý lão đệ, lão đệ định sau khi vào hang bị giam vào thạch lao mới dùng đến biện pháp hành công.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Vì thế ...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên ngoài sân có tiếng trầm giọng quát:

- Ai đang nói gì trong nhà đó?

Lệnh Hồ Bình khẽ nói:

- Hồng bát! Lão họ Phùng...

Kim Long kiếm khách dùng phép truyền âm đáp:

- Không sao, Thịnh mỗi tặc có cách đối phó.

Rồi lão lớn tiếng, làm bộ cười lạt đáp vọng ra:

- Ta khuyên lão Phùng đừng bẻ queo câu chuyện. Trước khi viện binh tới, Thịnh mỗi có thể dùng bảo kiếm cắt đứt gân chân lão đó.

Lam y hộ pháp Phùng Giải Vận “ừa “ một tiếng hỏi:

- Thế ra Thịnh hộ Tòa đó ư?

Kim Long kiếm khách rút bảo kiếm ra, ung dung rời khỏi sương phòng, miệng cười khành khạch không ngớt, đáp:

- Thằng lỏi này, quả là người đáo đẽ khác thường.

Hồi 37

Bọn Tam Ma Mở Cuộc Điều Tra

Phùng Giai Vận hỏi:

- Gã làm sao?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

- Từ lúc tắt đèn tới giờ, chẳng có lúc nào thằng lỏi ngồi yên. Lúc thì gã ho hắng, lúc gã lại thò đầu nhìn ra ngoài, không hiểu dụng ý gì?

Phùng Giai Vận không khỏi khẩn trương hỏi:

- Phải chăng gã làm tín hiệu? Ngoài ra, hộ tòa còn phát giác điều chi khả nghi nữa chẳng?

Kim Long Kiếm Khách hỏi lại:

- Vẫn bình thường. Đã đến canh ba chưa?

Phùng Giai Vận đáp:

- Đến rồi. Xin hộ tòa đi nghỉ.

Kim Long Kiếm Khách nói:

- Vậy thì ta giao người cho lão Phùng.

Phùng Giai Vận rải bước đi vào, miệng đáp:

- Hộ tòa cứ yên tâm.

Kim Long Kiếm Khách gạt đầu, đưa tay lên từ từ tra kiếm ào vỏ. Nhưng lúc mũi kiếm tới miệng bao, bỗng thấy lấp loáng một cái. Ánh hàn quang vừa lóe lên, mũi bảo kiếm tựa hồ con rắn trắng ngẩng đầu thay đổi phương hướng nhảy xổ vào cổ họng Phùng Giai Vận.

Phùng Giai Vận như bị cưỡng bách uống rượu nóng, hấn ngựa cổ, giang hai tay, người lùi lại phía sau, cổ họng khẽ ọc ọc mấy tiếng, người hấn lão đảo như say rượu, nằm ngựa xuống đất.

Kim Long Kiếm Khách vội thu kiếm chạy vào phòng cấp Cửa Đình Cái lên. Y vẫn còn mê man chưa tỉnh. Kim Long Kiếm Khách nhìn Lệnh Hồ Bình ngỏ lời trân trọng rồi vọt mình xuyên cửa đi luôn.

Mãi đến sáng hôm sau, Hoa Kiếm Diêm La mới phát giác biến cố ban đêm. Lão quát tháo vang như sấm nháy xô tới trước mặt Lệnh Hồ Bình, chỉ tay vào mũi chàng, thét lên:

- Thằng lỏi con! Mau nói lại vụ này ra làm sao?

Lệnh Hồ Bình ngáp dài, uể oải đáp:

- Bản công tử nói ra, các hạ cũng chẳng tin.

Hoa Kiếm Diêm La sắc mặt tái xanh, gầm lên:

- Tin hay không là chuyện của lão phu, thằng lỏi con chỉ nói dối một chữ nữa thì đừng trách lão phu trở mặt vô tình.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Trở mặt vô tình là làm sao?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Làm sao ư? Nếu hàm răng chó của thằng lỏi không rụng hết thì cái đầu thằng lỏi cũng bay đi.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Nếu vậy mời các hạ lựa lấy một đường mà hành động. Ban đêm, chỉ có một mình bản công tử trông thấy hết mọi chuyện. Bản công tử nói đúng sự thật mà các hạ không tin thì có khác gì không nói? Trước nay bản công tử hành động hoặc nói năng đều cân nhắc. Nếu nói ra chẳng ích gì thì đừng nói nữa là hơn.

Hoa Kiếm Diêm La tắc họng, không biết nói sao.

Lam Y phụ nhân đứng bên xen vào:

- Ông bạn người mắt tích mà người vẫn còn ở đây thì vụ này không can gì đến người. Đồng thời việc đã xảy ra rồi, ta tin rằng người chẳng cần phải nói dối làm chi. Người cứ nói thực đi chẳng ai làm

khó để người đầu. Cừu cừu lão nhân gia tâm tính nóng nảy nên nói vậy thôi.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Đó là chỗ nhược điểm lớn nhất của bản công tử. Bản công tử không sợ kẻ phùng râu trợn mắt nhưng nể người ăn nói ngọt ngào.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hay lắm! Các vị hãy nghe bản công tử nói: Đây toàn là kiệt tác của vị Huỳnh y đại hộ pháp. Giết người là lão, cứu người cũng là lão.

Hoa Kiếm Diêm La tức giận nói:

- Nói bậy.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bậy ở chỗ nào?

Hoa Kiếm Diêm La hỏi lại:

- Nếu đúng như lời thằng lỏi con thì tại sao y không cứu người trước?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Có việc hoà hoãn, có việc gấp rút, phải cân nặng nhẹ. Một mình lão chỉ có hai tay, dĩ nhiên phải tính toán việc nào gấp cần làm trước. Bản công tử ở lại, trong một thời gian ngắn chưa lo gì đến sanh mạng. Còn ông bạn bị trọng thương thì không thể để lại được. Thử địa vị của các hạ trong tình trạng này, hỏi các hạ sẽ cứu ai trong hai người?

Hoa Kiếm Diêm La vẫn chưa tin Kim Long Kiếm Khách sinh lòng phản bạn.

Tên Thanh y hộ pháp họ Trương mới đến bỗng lên tiếng:

- Có lẽ lời thằng lỏi này không phải giả dối. Ty tòa vừa rồi kiểm tra vết thương trên người Phùng hộ pháp thì đúng là do bảo kiếm gây nên. Vả lại phóng một kiếm đâm chết người ngay thì kẻ khác khó có thể làm được.

Hoa Kiếm Diêm La quay ra quát mắng:

- Thúi lắm! Ngoài Thịnh Văn Tu, không còn ai dùng bảo kiếm làm binh khí nữa hay sao?

Thanh y hộ pháp họ Trương vội khom lưng đáp:

- Dạ dạ, ty tòa quả là hờ đồ ...

Ở nơi Hoa Kiếm Diêm La cũng chẳng khác gì ở trước mặt quan lão đại gia trong đại nha môn. Lão cũng oai ra phét, khí thế hơn người. Đối với những kẻ chịu được lão thóa mạ, ăn nói ngọt như mía lão cũng thích lắm.

Lão nhìn Thanh y hộ pháp bảo hấn:

- Từ nay, tòa Võ quán này giao cho người trông coi. Ngoài việc chi phí thông thường, người có thể đến tổng đà xin một ngân khoản kiến thiết hậu viện. Nguyên liệu lựa chọn hạng thật tốt, hết bao nhiêu tiền cũng không quan trọng. Công việc càng lẹ càng hay.

Thanh y hộ pháp lại khom lưng đáp:

- Dạ dạ, ty tòa xin kính cẩn tuân lệnh.

Thế là hấn chịu mắng một chập mà được lợi lớn.

Hoa Kiếm Diêm La đảo mắt nhìn quanh một lượt, tựa hồ không còn điều chi phải ở lại thêm, liền quay ra bảo một tên Thanh y hộ pháp khác:

- Đi sắp xe ngựa để còn thượng lộ

Chỉ trong khoảnh khắc, xe ngựa chuẩn bị sẵn sàng. Đoàn người rời khỏi quán, lên đường.

Dọc đường không có chuyện gì, đoàn xe ngựa qua bên Vũ Môn, tiến vào khu vực núi non thì trời vừa tối. Vì đi xe không tiện, Lệnh Hồ Bình cưỡi chung một ngựa với Thanh y hộ pháp.

Chàng tính thầm phải đi hết đêm nay mới đến Tổng đà Ma bang ở hang Già Mã. Trước chàng đã tới một lần nên biết là đường núi

hiểm trở mà đi đêm càng chật vật hơn. Sáng mai vào đến hang là nhanh rồi.

Không ngờ, chỉ đi chừng hơn trống canh, toà bí cốc đã hiện ra trước mắt.

Bây giờ Lệnh Hồ Bình mới phát giác lần này bọn họ không đi vào con đường hẹp trong hẻm núi. Té ra lần trước chàng cùng Nhân Yêu Kim Linh Quan đã đi đường khác.

Chàng liên tưởng rằng toà bí cốc có địa hình bí ẩn, thông lộ rất phức tạp, có mấy đường vào chứ không phải một. Ai muốn đến đây tiểu trù cần phải hiểu rõ địa thế.

Vào hang núi rồi, Thanh y hộ pháp tự động cáo từ rút lui. Lệnh Hồ Bình cùng Hoa Kiếm Diêm La và Lam y phụ nhân xuyên qua một cửa có cơ quan khổng chế, tiến vào một gian thạch thất rất sạch sẽ.

Gian thạch thất này khá rộng mà không có giường nằm, đủ biết có đường bí đạo thông đi nơi khác. Ba người vừa vào thạch thất liền thấy hai thiếu nữ nhan sắc rất khả ái chạy đến, cởi bỏ áo choàng đầy tuyết cho ba người.

Hoa Kiếm Diêm La ngó một thiếu nữ hỏi:

- Bang chúa có nhà không?

Thiếu nữ đỏ mặt, cúi đầu xuống đáp:

- Ở nhà... Nhưng hai bữa nay không tiếp khách, bất cứ là ai.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

- Gã tiểu tử đó lại đến hay sao?

Thiếu nữ khẽ dạ một tiếng, đồng thời thị liếc mắt nhìn trộm Lệnh Hồ Bình một

cái.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm hỏi:

- Bang chúa vì một tên tiểu tử đến mà không tiếp khách ư? Gã tiểu tử nào mà lại lịch lại lớn thế?

Còn một điểm nữa chàng không hiểu được là Bang chúa có khách, tạm thời không hỏi đến chuyện ngoài là điểm thông thường, nhưng tại sao lúc thiếu nữ trả lời lại đỏ mặt lên?

Lệnh Hồ Bình còn đang ngẫm nghĩ, lại nghe Hoa Kiếm Diêm La cất tiếng hỏi:

- Gã tiểu tử đó có tìm thấy hai lão quái vật Nam Cung Cầu và Bách Lý Quang không?

Thiếu nữ đáp:

- Tìm về cả rồi. Hai lão được làm Lam y hộ pháp, tạm thời ở đệ tam đường. Nếu có chuyện sai phái khác thì còn chờ lão gia về quyết định.

Lệnh Hồ Bình bây giờ mới tỉnh ngộ, nghĩ thầm:

- Té ra gã tiểu tử mà lão tặc nói chẳng phải ai xa lạ. Chính là Nhân Yêu trong bọn Tam Nghiệt.

Chàng thật không ngờ con người hoài bão, có chí lớn hùng bá võ lâm là Long Hồ Bang Chúa cũng có tật nghiện một thứ không thể để người ngoài hay biết.

Hoa Kiếm Diêm La dường như rất trọng vọng Thao, Thiết lương quái. Nghe tin chúng đến, lão gật đầu lia lịa nói:

- Gã tiểu tử quả nhiên diệu kế...

Lam y phụ nhân tên gọi Vân Khanh đã do một thiếu nữ khác mở cửa ngàm trên vách đá không hiểu dẫn đi đâu từ trước.

Hoa Kiếm Diêm La ra hiệu cho Lệnh Hồ Bình ngồi xuống chiếc ghế mây rồi vẫy một thiếu nữ lại bảo:

- Đi mời ba vị lão hộ pháp tới đây.

Thiếu nữ ra ngoài một thời gian chùng uống cạn tuần trà, trong đường hẻm bỗng vang lên tiếng cười oang oang của một lão già và tiếng người nói:

- Đang đêm, Cối lão triệu kiến, phải chăng ...

Tiếng nói chưa dứt, ánh đèn mờ đi, ba Lão áo xám nối gót nhau xuất hiện.

Lệnh Hồ Bình lẩm bẩm:

- Ba lão này chắc là Vô Lượng tam ông rồi.

Coi bề ngoài ba lão ma chỉ bằng người ngoài sáu chục tuổi, sắc mặt hồng hào, mục quang lấp lánh, chẳng có vẻ lụ khụ chút nào.

Lệnh Hồ Bình nhìn rõ mặt ba lão không khỏi ngấm ngấm kinh hãi vì họ đã đến ngoài chín chục tuổi mà còn giữ được dung nhan này là nội công rất thâm hậu.

Lúc thiếu nữ đi mời, hiển nhiên chưa nói cho ba lão ma hay vì nguyên nhân gì, nên chúng vừa ngó thấy trong nhà có người lạ, lập tức dừng tiếng cười, trở tay vào Lệnh Hồ Bình ra chiều kinh ngạc hỏi:

- Chú nhỏ này ở đâu đến?

Hoa Kiếm Diêm La mời ba lão ngồi xuống rồi cười đáp:

- Thằng nhỏ này ư? Ba vị thử đoán coi. Vị nào đoán một câu trúng phúc là bản tòa cho đem thứ rượu Bách Hoa Lộ rất quý ra thế...

Lão già vừa hỏi Hoa Kiếm Diêm La, ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Gã là ...

Hoa Kiếm Diêm La vừa cười vừa ngắt lời:

- Các vị hãy hi nhớ là mỗi vị chỉ được đoán một lần mà thôi.

Một lão già áo xám khác hỏi:

- Có phải là cao đồ mà lão Cối mới thu nạp không?

Hoa Kiếm Diêm La lắc đầu đáp:

- Không phải.

- Lão là ái tể của lão thư chứ gì?

Hoa Kiếm Diêm La lại lắc đầu đáp:

- Cũng trật lất.

Lão già nói trước tiên mắt sáng lên, đột nhiên vỗ tay nói:

- Lão phu biết rồi.

Hoa Kiếm Diêm La gật đầu cười đáp:

- Chắc Lãnh lão đại đoán ra rồi.

Thú Tâm Ông Lãnh Bắc Đẩu chăm chú nhìn Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

- Gã là Lệnh Hồ tiểu tử mà mấy người bọn ta muốn kiếm hoài phải không?

Hoa Kiếm Diêm La cười khanh khách đáp:

- Đúng đó, đúng đó! Nói lui, nói tới, lão Lãnh vẫn là người sành sỏi.

Rồi lão cất tiếng hô:

- Như Ý đâu? Mau bê hũ rượu Bách Hoa Lộ ra đây.

Ba lão ma nghe nói, lộ vẻ vui mừng.

Bọn này đã trăm phương ngàn kế để tìm Lãnh Đãng công tử. Nay chàng lọt vào tay họ, trách nào chúng chẳng cao hứng.

Chỉ trong giây lát, thiếu nữ tên gọi Như Ý, nét mặt mỉm cười, bê vào một hũ rượu lớn hầy còn niêm phong.

Thú Tâm ông Lãnh Bắc Đẩu hỏi:

- Uống rượu không thôi ư?

Hoa Kiếm Diêm La cười đáp:

- Đã có rượu thì lo gì không có đồ nhắm. Dĩ nhiên phải có đồ hãm rượu.

Lão lại sai Như Ý vào trù phòng lấy đồ ăn.

Đây là tổng đà của Ma Bang, vì bang chúng rất đông, ra vào không nhất định, suốt ngày lúc nào cũng có sẵn rượu thịt.

Lệnh Hồ Bìnhặng hắng lên tiếng:

- Hãy khoan! Xin dạn vị cô nương này bảo bọn trù phòng đừng quên món Can Ty Thang Toán. Thiếu món đó thì rượu ngon đến đâu cũng không hợp vị bản công tử. Về điểm này, người khác có khi còn chưa rõ, nhưng đại hộ pháp dĩ nhiên biết rồi.

Thiếu nữ toan cất bước nghe chàng nói vậy, bất giác đứng lại ngờ ngác nhìn Hoa Kiếm Diêm La để hỏi ý lão có cần theo lời chàng kia không?

Vô Lượng tam ma cũng lấy làm kinh dị.

Sự thực đây quả là một kỳ văn. Con người đi làm tù phạm ở dưới thêm, tính mạng còn không giữ được mà cũng đòi chia xẻ tâm tình, chỉ định món ăn sở thích của mình, thật là một việc xưa nay chưa từng có.

Hoa Kiếm Diêm La ban đầu sửng sốt một chút, nhưng lão cười ha há nói ngay:

- Phải rồi, phải rồi, suýt nữa lão phu quên. Bảo chúng làm món Can Ty Thang Toán.

Lão vừa nói, vừa nhìn Vô Lượng tam ma đưa mắt ra hiệu. Chẳng bao lâu, người nhà bưng đồ nhắm vào. Lệnh Hồ Bình thản nhiên nhập bọn.

Chàng giả vờ như không hiểu tịch vị cao thấp, tiến lại ngồi vào ghế đầu.

Tam ma đã được Hoa Kiếm Diêm La ngấm ngầm ra hiệu nên cũng bỏ qua. Sau ba tuần rượu, Thú Tâm ông Lãnh Bắc Đầu lên tiếng trước tiên hỏi Lệnh Hồ Bình:

- Những chuyện có liên quan đến Tứ kỳ sĩ, lão đệ có vui lòng nói thật chẳng?

Lệnh Hồ Bình cười mát đáp:

- Tình thế bên mạnh bên yếu đã rõ ràng, chẳng nguyện ý cũng không được. Các vị muốn biết chuyện gì xin cứ hỏi. Tại hạ bảo đảm hề biết là nói, đã nói thì không dấu diếm chút gì. Mùi vị Phân Cân

Thác Cốt, tại hạ chưa từng ném qua mà cũng không muốn mở kỹ lục một cách khinh xuất.

Thú tâm ông vỗ tay hoan hô:

- Lão đệ quả là con người mau lẹ.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Người ở đời phải biết tùy trường hợp. Kẻ nào mau lẹ, biết xử thế cũng là người thông minh.

Thú tâm ông mở đầu:

- Bốn vị kỳ sĩ ở quý bảo là người ở địa phương nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Giáp Tý kỳ sĩ là người huyện Cao Đường, tỉnh Sơn Đông. Ất Sửu kỳ sĩ ở huyện Tân Dã, tỉnh Hà Nam. Bính Dần kỳ sĩ ở huyện Mật Vân, tỉnh Hà Bắc. Đinh Mão kỳ sĩ ở Lạp Đan Cáp Đạt, núi Trường Bạch.

Thú tâm ông hỏi:

- Hiện nay bốn vị này lối bao nhiêu tuổi?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Giáp Tý kỳ sĩ đã ngoài sáu chục. Ất Sửu kỳ sĩ cũng trên năm mươi. Bính Dần kỳ sĩ và Đinh Mão kỳ sĩ thì mới vào trạc bốn chục.

Thú tâm ông hỏi:

- Cao tính đại danh của bốn vị là gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Về họ tên bốn vị, tại hạ đã có lần nhắc tới với Thư đại hộ pháp. Giáp Tý kỳ sĩ tên gọi Tư Đồ Đình. Ất Sửu kỳ sĩ tên Tôn Tử Minh. Bính Dần kỳ sĩ tên gọi Thượng Quang Lượng. Đinh Mão kỳ sĩ tên gọi Cao Quảng Hiên.

Thú tâm ông hỏi:

- Võ công bốn vị thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Dĩ nhiên rất cao thâm, không thì chẳng khi nào tặc bảo lại chọn lựa làm kỳ sĩ.

Thú tâm ông hỏi:

- Cao thâm đến trình độ nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cái đó khó nói lắm.

Thú tâm ông hỏi:

- Tại sao mà khó nói?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Vì mỗi người có một nhận xét riêng biệt. Trong con mắt bản công tử thì bốn nhân vật này dĩ nhiên cao đến trình độ mình chẳng thể với tới nơi. Nhưng các vị có khi nhận thấy tầm thường cũng chưa biết chừng.

Thú tâm ông hỏi:

- Theo nhận xét của lão đệ thì võ công của Tứ kỳ sĩ so với bọn ta và Phong Vân lão nhi thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đại khái là ba lão Phong Vân Kiếm có thể chống nổi một nửa Đinh Mão kỳ sĩ.

Tam ma nghe nói không khỏi biến sắc. Thiên sát ông Cáp Minh Niên cười khặc một tiếng hỏi:

- Lão đệ tỷ dụ như vậy mà không sợ là quá khoa trương ư?

Lệnh Hồ Bình thản nhiên đáp:

- Tại hạ có thể nói bốn vị kỳ sĩ không đáng một đồng, nhưng nói như vậy thì không xứng đáng với Ngũ Bách Hoa Lộ đêm nay của Tể phụ lão hộ pháp...

Hoa Kiếm Diêm La vội lên tiếng:

- Lại đây, lại đây, hãy uống rượu đi đã. Vụ này thủng thẳng sẽ nói.
Mấy người lại uống một chung.

Thú tâm ông Lãnh Bắc lầu hỏi:

- Lệnh Hồ lão đệ có biết sư thừa của Tứ kỳ sĩ là ai không?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Về điểm này, bản công tử không thể hiểu được vì tể bảo khi tuyển lựa kỳ sĩ đã có quy luật: Sư thừa của người thuộc về bí mật tư nhân. Đã không đủ điều kiện được tuyển lựa mà còn truy vấn ngọn ngành là việc không nên.

Tuyệt tình ông Tân Chiếm Tương xen vào:

- Tứ kỳ sĩ sở trường về những môn võ công nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Quyền chưởng, binh khí, ám khí, khinh công, điểm huyết, dịch dung, môn nào cũng hay, môn nào cũng sở trường.

Tuyệt tình ông lại hỏi:

- Đã mang hiệu kỳ sĩ thì ngoài những môn võ công hơn đời tất còn có kỹ thuật đặc biệt khác mới xứng đáng, và mới được tuyển lựa. Thuyết này chân hay giả?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Sự thực đúng như vậy

Tuyệt tình ông hỏi:

- Tứ kỳ sĩ ở quý bảo có những môn gì đặc biệt?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Giáp Tý kỳ sĩ tinh thông kiếm thuật. Chỉ ngó qua là biết kẻ trung, người nịnh, kẻ thiện người ác. Ất Sửu kỳ sĩ sở trường về môn Kỳ Hoàng. Bất luận người gặp chứng nan y đến đâu, hễ còn một hơi thở là có thể rước được hồi xuân. Bính Dần kỳ sĩ chuyên coi tinh tượng. Tiết trời nóng lạnh, phong vũ thất thường, y coi thiên văn đều

có thể tiên liệu, mười phần đến chín ứng nghiệm không sai. Đinh Mão kỳ sĩ biết đủ võ công các gia phái trong thiên hạ. Những việc xảy ra trên dưới trăm năm y đều nhớ hết không sơ sót mảy may. Gia phụ thường gọi đùa y là quyền Võ học đại sự điểm sống của võ lâm. Ba vị Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần thường hỏi han y về điểm này, ai cũng thán phục.

Tam ma nghe nói đều biến sắc.

Những lời Lệnh Hồ Bình nói trên đây có đúng sự thực không? Kể ra rất đúng. Bốn vị kỳ sĩ quả là tinh thông những môn tướng diện, kỳ hoàng, tinh tượng và thuộc võ công các môn phái trong thiên hạ. Chỉ có một điểm trên thực tế không hợp là chàng đã điên đảo ở môn sở trường của bốn người.

Sự thực thì Đinh Mão kỳ sĩ tinh thông môn tướng diện. Bính Dần kỳ sĩ rất giỏi thuật kỳ hoàng. Ất Sửu kỳ sĩ nghiên cứu môn tinh tượng. Còn Giáp Tý kỳ sĩ ghi nhớ hết các môn võ trong thiên hạ.

Vì Lệnh Hồ Bình đối đáp trơn như cháo. Tưởng chừng Lãng Đãng công tử đã thuộc lòng, nên chẳng ai nghĩ đến chuyện chàng trá trở nhân tài. Vô Lượng tam ma và Hoa Kiếm Diêm La rất tin tưởng.

Thú tâm ông Lãnh Bắc Dấu ngấm nghĩ rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Nghe nói Hiền Côn Trọng ...

Hoa Kiếm Diêm La vội chặn lời. Lão nhìn Lệnh Hồ Bình ra vẻ mặt vui tươi hỏi.

- Khí trời rét lạnh, đi đường núi suốt một ngày, tưởng lão đệ mỗi mệt rồi. Để lão phu bảo bọn a đầu dẫn lão đệ vào nghỉ, nên chăng?

Lệnh Hồ Bình biết lão tặc có tật giật mình. Đại khái lão không muốn cho Tam ma nghe chuyện hai người anh em của chàng. Chàng liền đứng dậy đáp:

- Bản công tử xin đa tạ.

Hoa Kiếm Diêm La gọi Như Ý vào bảo:

- Gian phòng của người này để cho Lệnh Hồ công tử nghỉ ngơi. Đêm nay Mẫu Đơn phải bầu bạn cùng Kim phu nhân, vậy người vào ngủ phòng thị cũng được.

Như Ý bẽn lễn “dạ” một tiếng rồi đến trước mặt Lệnh Hồ Bình chúc câu vạn phúc và bảo chàng:

- Xin công tử đi theo tiểu tỳ.

Lúc trước Lam y phụ nhân cùng một thiếu nữ khác mắt hút vào trong khung cửa bí mật này. Bây giờ khuôn cửa lại từ từ mở ra.

Lệnh Hồ Bình tuy đi theo sát Như Ý mà vẫn không nhìn ra thị đi trước đã dùng thủ pháp gì khiến cho cửa bí mật mở ra. Lòng chàng đã không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Ở Kỳ sĩ bảo cũng bố trí rất nhiều cơ quan. Về phương diện này có thể nói chàng là một tay sành sỏi. Thế mà bây giờ một khuôn cửa đá mở ra đóng vào, chàng cũng không tìm được manh mối, đủ biết nhân vật thiết kế ở đây không phải hạng tầm thường. Dù chàng có khôi phục công lực mà muốn thoát thân e không phải chuyện dễ.

Lệnh Hồ Bình khoa chân bước qua bí môn. Thì ra đây là một đường hầm với luồng quang tuyến ảm đạm.

Hồi 38

Tỳ Nữ Dụ Anh Hùng Thoát Hiểm

Như Ý đi chừng hơn mười bước đột nhiên đứng lại. Lệnh Hồ Bình theo sau không kịp dừng bước, loạng choạng người đi đụng vào mình thị. Giả tử huyết đạo không bị kiềm chế, dĩ nhiên chàng giữ được không đến nỗi đụng chạm. Chàng toan mở miệng xin lỗi thì Như Ý đột nhiên quay lại, nắm tay chàng ghé miệng vào tai, khẽ hỏi:

-Chúng ta cùng nhau trốn đi được chăng?

Lệnh Hồ Bình nghe nói không khỏi sửng sốt, ngật ngừng hỏi:

-Cô... Cô bảo sao?

Như Ý đáp:

-Ở đây có những đường thông đạo bí mật nào, tiểu nữ đều biết rõ như bàn tay. Nếu công tử đồng ý thì chuẩn bị cho lệ để chúng ta có thể trốn thoát trước khi trời sáng. Những trạm canh ở ngoài do những ai coi giữ, tiểu tỳ đều biết hết. Đây là cơ hội tốt nhất, mong công tử quyết định mau chóng.

Lệnh Hồ Bình hỏi ;

-Tại sao cô nương lại định làm thế?

Như Ý đáp:

-Để ra ngoài rồi tiểu tỳ sẽ nói cho công tử hay.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Những tin tức ở đây mau lệ phi thường, chắc cô nương biết rõ hơn tại hạ. Chúng ta đứng đây nói chuyện mà cô nương không sợ bọn ma đầu nghe thấy ư?

Như Ý đáp:

-Không sợ. Chúng ta đang đi trong đường hẻm này, những tầng cửa đá ở sau lưng tự động đóng lại hết. Dù có nói lớn hơn, bên ngoài

cũng không nghe rõ.

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm hỏi:

-Thế này có được không? Nếu cô nương thực lòng quyết ý rời khỏi Ma huyết này thì xin tạm thời giữ kín đừng lộ về gì. Không chừng mai một tại hạ trông cậy vào cô nương. Hiện giờ những huyết đạo trong người còn mấy chỗ bị kiềm chế không thể hành động ngay được. Một khi tại hạ có cơ hội là nhất định đưa cô đi. Tại hạ không dám hứa lời một cách khinh suất, mong rằng cô nương tin tưởng.

Như Ý nhẹ nhàng tiếng thờ dài, đáp:

-Được rồi, nếu một mình tỷ nữ muốn ra đi thì lúc nào cũng được. Nhưng... bữa nay... đã thế thì... công tử... còn điều chi muốn nói nữa không?

Thị buông tay chàng ra, thờ dài nói tiếp:

-Công tử hãy đi theo tiểu tỳ.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước, khi đến chỗ quanh tới thì thị dừng bước lại.

Lần này Lệnh Hồ Bình nhìn rõ Như Ý mở cửa không dùng tay mà lại dùng chân. Chàng biết tên a đầu này cố ý để chàng ngó thấy mới làm như vậy. Nếu không thị cứ việc tiếp tục cất bước, đồng thời thuận chân đạp xuống một cái thì chàng chẳng tài nào hiểu rõ được chỗ ảo diệu bên trong.

Trong phòng thoang thoang mùi thanh hương. Cách trần thiết cực kỳ trang nhã.

Như Ý tiến vào, khêu đèn lên cho sáng rồi quay lại hỏi:

-Công tử có muốn pha trà không?

Lệnh Hồ Bình dòm thị không chớp mắt đáp:

-Cô nương hãy đứng yên đó, đừng có chuyển động.

Như Ý thấy chàng hau háu ngó mình, bất giác đỏ mặt lên, liếc mắt nhìn lại một cái, làm mặt giận hỏi:

-Trên mặt tiểu tỳ cỡ vẽ hoa đâu?

Lệnh Hồ Bình chau mày, bất giác buột miệng khẽ la một tiếng:

-Quái lạ!

Như Ý giương mắt lên, nhìn chàng hỏi:

-Điều chi quái lạ?

Lệnh Hồ Bình “ồ” một tiếng đáp:

-Không ... không có chi hết.

Như Ý tiến lại hai tay chấp sau lưng nói:

-Hừ! Công tử bảo không có chi hết thì dù tiểu tỳ là đũa nhỏ lên ba cũng chẳng tin được. Điều chi quái lạ, nếu công tử không nói thì đừng hòng ra khỏi nơi đây.

Lệnh Hồ Bình lộ vẻ bối rối đáp:

-Sự thực không có chuyện gì. Tại hạ muốn nói là ...

Như Ý giục:

-Công tử muốn nói gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Cô nương giống một người.

Như Ý hỏi:

-Giống ai?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Vừa rồi tại hạ bảo quái lạ chính là nguyên nhân này. Tại hạ chỉ cảm giác cô giống một người mà trong lúc nhất thời, tại hạ nhớ không ra người đó là ai..

Như Ý nói:

-Tuyệt đối không phải vì nguyên nhân này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Tại sao vậy?

Như Ý đáp:

-Nếu tiểu tỳ mà giống một người nào đó thì thái độ công tử chẳng khi nào khó bề mở miệng.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Thế tại hạ nhận làm, bây giờ xin cô nương coi như tại hạ đã không nói như vậy được chăng?

Như Ý cương quyết lắc đầu:

-Không được.

Lệnh Hồ Bình nhăn nhó cười hỏi:

-Cô nương nên biết đây là lần đầu tiên Lăng đặng công tử phải cúi đầu xin lỗi người ta mà cô nương chưa vừa dạ ư?

Như Ý vênh mặt lên đáp:

-Cái đó tiểu tỳ không cần biết.

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn thị mím cười hỏi:

-Phải chăng cô nương thật tình muốn tại hạ nói ra?

Như Ý gật đầu đáp:

-Đúng thế. Ngoài sự nói thực, chẳng còn gì phải dài dòng nữa.

Lệnh Hồ Bình lại cười hỏi:

-Cô nương có ý nghĩ đây là câu chuyện chẳng tử tế gì không?

Như Ý vẫn không động tâm đáp:

-Tiểu tỳ nghĩ đến rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Cô nương đã biết là câu nói không tốt đẹp, sao còn nằng nặc chất vấn?

Như Ý lạnh lùng đáp:

-Chính vì câu chuyện không tốt đẹp nên tiểu tỳ mới phải hỏi cho biết rõ.

Lệnh Hồ Bình đặng háng một tiếng nói:

-Đã thế thì ...

Như Ý lạnh lùng ngắt lời:

-Hay hơn hết là công tử đừng rườm lời. Cái đó chẳng có lợi gì cho chúng ta.

Lệnh Hồ Bình ngập ngừng đáp:

-Ý tại hạ muốn nói ... cô nương còn nhỏ tuổi như vậy mà ở vào hoàn cảnh này sao... vẫn giữ được ...

Như Ý ngẩng đầu lên hỏi:

-Vẫn giữ được tâm thân thanh bạch phải không?

Lệnh Hồ Bình đứng dậy, chấp tay nói:

-Xin cô nương thứ lỗi cho.

Như Ý nheo mắt nhìn chàng cười lạt đáp:

-Công tử có vẻ là con người có rất nhiều kinh nghiệm.

Dứt lời thị uốn mình lạng ra khỏi phòng đi luôn.

Lệnh Hồ Bình nhìn bóng sau lưng thị cho tới khi mất hút, khoe miệng lộ nụ cười. Chàng để nguyên quần áo nằm ngả xuống giường.

Khuôn cửa đá đã tự động đóng lại.

Lệnh Hồ Bình nhìn ngọn đèn lay động ngẫm nghĩ kế hoạch ngày mai phải đối phó, nhưng gương mặt lúc mừng, lúc giận của Như Ý hiện lên trong đầu óc chàng, muốn xua đi cũng không được.

Chàng thật không ngờ trong Ma bang lại có một thiếu nữ như vậy.

Đêm chàng đi ngủ rất muộn mà sáng sớm hôm sau đã tỉnh dậy.

Chàng kiểm tra lại đĩa đèn dầu biết rằng hiện giờ bên ngoài nhiều lắm là mới tảng sáng, lại ngồi xuống giường nhắm mắt dưỡng thần.

Chàng tính ra không có quãng thời gian bảy giờ yên tĩnh nên đành bỏ việc vận động nội công xung khai huyết đạo.

Bây giờ trong đầu óc chàng nổi lên câu nói cuối cùng của Thú tâm ông đêm qua: “Nghe nói Hiền Côn Trọng...”

Chàng tự hỏi:

-Thú tâm lão ma muốn nói chuyện gì về anh em ta? Tại sao Hoa Kiếm Diêm La lão tặc lại không để cho hấn nói hết lời?

Giữa lúc ấy cửa phòng đột nhiên mở ra không một tiếng động. Người tiến vào chính là Như Ý.

Lệnh Hồ Bình vội đứng lên nói:

-Chào cô nương!

Như Ý chớp mắt, cất giọng nghi ngờ hỏi:

-Từ đêm qua cho tới giờ, công tử đã ngủ chưa?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Sao lại không ngủ? Cô nương không ngó thấy tại hạ vừa ở trên giường xuống đó

ư?

Như Ý dường như vẫn không tin hỏi:

-Sao công tử dậy sớm thế được?

Lệnh Hồ Bình nhìn tay thị cầm mấy hộp đồ ăn liền cười hỏi lại:

-Nếu cô nương cho là tại hạ không dậy sớm sao lúc này đã đem đồ ăn vào đây?

Như Ý chau mày quay đầu nhìn lại phía sau thấy cửa phòng đã đóng rồi, vội tiến gần thêm một bước, vẻ mặt khẩn trương khẽ nói:

-Bữa nay công tử phải coi chừng mới được.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Như Ý đáp:

-Đêm qua tiểu tỳ ở đây ra, mấy vị lão gia vẫn còn ngồi uống rượu. Lúc tiểu tỳ tiến vào, thấy Thiên sát ông và Tuyệt tình ông đang gật đầu không ngớt. Còn Thú tâm ông Lãnh lão nhi vừa cười hô hố, vừa khen luôn miệng: “Tuyệt diệu, tuyệt diệu! Kế này thật là tuyệt diệu...”

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Rồi sao nữa?

Như Ý đáp:

-Mấy lão hỏi tiểu tỳ, công tử có nói gì không? Tiểu tỳ đáp là không có. Qua một lúc nữa, ba lão ra chiều rất cao hứng rồi giải tán.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Sáng sớm hôm nay Tể phụ lão tặc có dặn gì cô nương không?

Như Ý lắc đầu đáp:

-Không. Đêm qua, ba lão kia đi rồi, Tể phụ lão dặn tiểu tỳ sáng sớm hôm nay đến hầu chục công tử. Đồng thời lão nói ...

Lệnh Hồ Bình hỏi ngay:

-Lão bảo sao?

Như Ý nói:

-Công tử thử đoán coi.

Lệnh Hồ Bình nóng ruột đáp:

-Không đoán được. Cô nương nói ra thôi.

Như Ý vẫn chưa đáp, hỏi lại:

-Công tử chưa đoán sao đã biết là không đoán được?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Có phải lão dặn cô nương lưu ý đến lời nói cùng hành động của tại hạ?

Như Ý đáp:

-Chỉ cần sửa đổi hai chữ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Hai chữ nào?

Như Ý đáp:

-Hai chữ “lưu ý”.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Sao lại đổi hai chữ “lưu ý”?

Như Ý cười khúc khích, bưng miệng đáp:

-Phải rồi! Hai chữ lưu ý đổi thành “nhẫn nại”.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Nhẫn nại lời nói cùng hành động của tại hạ là nghĩa làm sao?

Như Ý đáp:

-Nghĩa là: Lãng Đãng công tử quen tính phong lưu, ai cũng biết rồi. Lão muốn tiểu ty hết sức nhẫn nại vì trước nay chân tay của công tử có thể không thành thực.

Lệnh Hồ Bình sững sốt một chút rồi bật lên tràng cười khanh khách.

Như Ý nhõng nhẽo hỏi:

-Cái đó có gì đáng cười đâu?

Lệnh Hồ Bình nghiêng mặt đi, vừa cười, vừa hỏi lại:

-Vậy cô nương coi bản công tử thật thà hay không thật thà?

Như Ý đáp:

-Cái đó công tử tự hỏi mình thì hơn.

Lệnh Hồ Bình nói:

-Tại hạ là hảo nhân số một.

Như Ý nheo mắt nhìn chàng đáp:

-Chà! Miệng nói trơn như mỡ nhưng da mặt lại rất dày.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Cô nương bảo bản công tử không thành thật ư?

Như Ý đáp:

-Hừ! Thành thật quá! Người thành thật chỉ nhìn một cái là biết ...

Lệnh Hồ Bình ngất lùoi:

-Hãy khoan!

Như Ý hỏi:

-Thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Về điểm này nói ra, bản công tử cần phải giải thích. Đêm qua ở trên tiệc rượu cô nương cũng nghe thấy rồi. Tứ kỳ sĩ ở tề bảo mỗi người sở trường một môn là môn coi tướng người. Nếu cô không chê thì thử thí nghiệm coi. Bản công tử coi tướng không hạn định ở khía cạnh này.

Như Ý nói:

-Tiểu tỳ biết rồi.

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Cô nương đã biết tức là đã tin tại hạ?

Như Ý hỏi:

-Ai bảo đã tin công tử?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Nếu vậy cô nương nói rõ ra.

Như Ý nói:

-Bản cô nương không rảnh để nói chuyện phiếm nữa.

Lệnh Hồ Bình lại bật cười toan nói thì cửa đá đột nhiên từ từ mở ra.

Người xuất hiện trước cửa là một thiếu nữ khác, tên gọi Mẫu Đơn.

Như Ý quay ra hỏi:

-Có chuyện gì không?

Mẫu Đơn mỉm cười đi vào phòng đáp:

-Lão gia dặn: chờ Lệnh Hồ công tử ăn sáng xong rồi mời y ra ngoài.

Thị dứt lời, liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Bình, lại ngó Như Ý một cái rồi cười hì hì trở gót ra khỏi phòng.

Như Ý ra vẻ bực mình mắng một câu:

-Con a đầu này thật khả ố!

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

-Cô nương bảo y khả ố, nhưng tại hạ lại cho là đáng thương.

Như Ý ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao?

Lệnh Hồ Bình thở dài đáp:

-Nếu bản công tử quan sát không lầm thì y hiển nhiên không may mắn bằng cô nương.

Như Ý giương mắt lên hỏi:

-Tiểu tỳ ...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

-Khía cạnh bản công tử muốn nói, bắt tất phải nói rõ cô nương cũng hiểu rồi. Bản công tử thật không hiểu giữa hai cô cùng trong một cảnh mà sao lại kẻ may người rủi?

Như Ý, vành mắt đỏ lên, cúi đầu xuống đáp:

-Chả có gì khác nhau đâu, bắt quá chẳng sớm thì muộn mà thôi. Nếu không vì nguyên nhân đó, tiểu tỳ đã chẳng hẹn hò với một người mới gặp lần đầu đưa nhau trốn đi.

Lệnh Hồ Bình nói:

-Cô nương cứ yên dạ. Mấy bữa nữa, hễ tại hạ có cơ hội thoát thân, nhất định không để một mình cô ở lại.

Như Ý lắc đầu đáp:

-Không được. Đêm qua là cơ hội duy nhất. Chủ ý của tiểu tỳ bữa nay thay đổi rồi.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

-Cô nương thay đổi chủ ý rồi ư?

Như Ý lau mắt, gât đầu đáp:

-Đúng thế! Tiểu tỳ không nên để phiền lụy cho công tử. Một mình công tử ra đi tương đối dễ hơn. Nếu công tử đưa tiểu tỳ đi theo thì dù có trốn ra khỏi hang núi vẫn còn lo bị rượt theo. Số mạng tiểu tỳ đã chưa rõ phải ở đâu thì tiểu tỳ chẳng có lý do gì để công tử phải mạo hiểm vì mình.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Cô nương tưởng Lăng Đãng công tử coi mạng sống của mình quan trọng lắm hay

sao?

Như Ý đáp:

-Không phải tiểu tỳ có ý nghĩ như vậy.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Thế thì vì lý do gì?

Như Ý nói:

-Công tử dùng điểm tâm đi đã. Hiện giờ họ đang chờ ở ngoài kia, chưa hiểu có xảy ra chuyện gì không. Vụ này tạm thời hãy gác lại.

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị đáp:

-Gặp cơ hội mà không chụp lấy là nó vụt đi. Xin cô nương hãy quyết định chủ ý. Còn tại hạ có dịp thoát thân hay không, dù chưa biết trước, nhưng hễ gặp thời cơ là không thể chần chừ được. Tại hạ đã nói có rất nhiều chỗ phải trông cậy vào cô nương. Chúng ta đi với nhau là chia xẻ hoạn nạn, chứ chẳng phải ai vì ai, mà cũng chẳng ai là người thừa. Cô nương là người thông minh chắc tự hiểu cả rồi. Sau này chúng ta ít gặp cơ hội bàn định. Tại hạ nói đến đây là hết lời.

Như Ý cúi đầu lẳng lặng không nói gì.

Lệnh Hồ Bình ăn điểm tâm xong, đứng dậy nói:

-Chúng ta đi thôi.

Trong căn thạch thất bên ngoài chỉ còn một mình Hoa Kiếm Diêm La. Hắn ngó thấy Lệnh Hồ Bình cùng Như Ý song song từ đường bí đạo đi ra, bộ mặt buồn nôn của hắn lộ vẻ cao hứng.

Lệnh Hồ Bình ngẩng đầu lên, lạnh lùng hỏi:

-Đại hộ pháp tuyên triệu bản công tử có chuyện gì?

Lão tặc cong ngón tay lại giơ lên, tít mắt cười đáp:

-Lại đây! Công tử cứ vào đi sẽ rõ.

Dứt lời, hắn đứng dậy rảo bước ra đường hầm.

Bình nhật lão tặc này đã quen tính, hễ mở miệng nói là y như ra lệnh. Lệnh Hồ Bình vốn không ưa thái độ của kẻ độc đoán, chẳng đếm xỉa gì đến ý nghĩ của người khác. May ở chỗ Như Ý đã cảnh cáo chàng phải coi chừng. Chàng lại nhất tâm muốn khám phá ra mưu mô của bốn lão ma đêm qua, nên chàng không chấp nhận tiểu tiết. Chàng liền đưa mắt ra hiệu cho Như Ý rồi đi theo Hoa Kiếm Diêm La.

Như Ý ngần ngại một chút rồi cũng quyết tâm theo sau.

Đi hết đường hầm là ra tới mặt ngoài của hang. Lệnh Hồ Bình ngẩng đầu lên, đảo mắt nhìn không khỏi kinh ngạc.

Chàng thấy hang núi này hôm qua phong cảnh tịch mịch mà bữa nay chỗ nào cũng đông người tụ tập từng tốp, từng tốp một, tổng số có đến ngàn người.

Chàng theo sắc phục liền phân biệt được địa vị của chúng.

Bon hộ pháp áo đen đứng ở phía đông. Thanh y hộ pháp ở phía tây. Nguyên hai đẳng cấp này cũng đến hơn ba trăm tên.

Bọn người đứng ở mặt nam quay sang bên này ít hơn, chính là bọn Lam y hộ pháp, tuy ít nhưng cũng đến hơn trăm người.

Bọn chúng đứng ba mặt thành hình móng ngựa.

Phía trong trận thức hình móng ngựa còn ba hàng ghế. Ba hàng ghế đặt theo hình chữ nhật, hàng ghế nào cũng có người ngồi, bàn nọ cách bàn kia một quãng ngắn.

Hai bàn ở hai bên đều có năm chỗ. Bàn chính giữa có sáu chỗ nhưng chỉ có bốn người.

Bốn người ngồi bàn giữa là Thú tâm ông Lãnh Bắc Đầu, Thiên sát ông Cáp Minh Niên, Tuyệt tình ông Tân Chiếm Tương và một nhân vật đã có một đạo được bằng hữu võ lâm ngưỡng mộ là Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên.

Năm người ngồi ở bàn mé tả mặc áo hoàng bào, không cần hỏi cũng biết địa vị của họ rồi.

Năm người ngồi mé hữu đại khái là năm tên đường chúa.

Lệnh Hồ Bình nhìn cả ba hàng ghế ngồi mà vẫn chưa thấy hai nhân vật mà Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu đã mô tả là Trang lão và Ngải lão làm hộ bang trưởng lão, chàng không khỏi có điều thất vọng.

Hộ bang trưởng lão không xuất hiện thì dĩ nhiên Long Hồ bang chúa cũng không ra mặt.

Lệnh Hồ Bình quay lại ra hiệu cho Như Ý dừng bước ở cửa, tạm thời đừng theo vào. Hoa Kiếm Diêm La không quay lại lần nào, đi

thẳng đến bàn giữa, nơi đã có Vô Lượng tam ma và Phong Vân Kiếm.

Lệnh Hồ Bình ung dung theo sau hắn. Chàng ngấm ngấm để ý nhìn năm vị Huỳnh y hộ pháp ngồi ở mé tả.

Tuy chàng đã biết năm vị Huỳnh y hộ pháp này đều là nhân vật đầu não trong năm phái Thanh Thành, Bắc Mang, Thiên Thai, Trường Bạch và Hoàng Sơn, nhưng vì trước kia chàng chưa từng gặp qua, nên không thể phân biệt bị nào ở môn phái nào.

Điều khiến cho chàng kinh ngạc hơn là trong năm nhân vật này lại có hai phụ nữ.

Một vị là bà già đầu tóc bạc phơ tay chống thiết trượng, lưng hơi gù lồi bảy mươi tuổi. Còn người kia là một thiếu phụ mới ngoài ba mươi, mặt mũi sáng sủa, lưng đeo trường kiếm. Theo thứ tự chỗ ngồi mà kể thì địa vị thiếu phụ ở trong bang dường như lại trên mục già tóc bạc.

Còn ba vị nữa thì một là lão già mặt như mặt giải, một vị hảo hán trung niên, lông mày chổi xể, một vị nữa sắc mặt lợt lạt, tuổi độ tam tuần, là một hán tử trung niên dùng đôi Tử Kim câu làm binh khí.

Lệnh Hồ Bình suy đi nghĩ lại thì những người ngồi đó đều chẳng có ấn tượng gì. Chỉ mỗi mình hán tử thanh niên ngồi cuối dãy dùng đôi Tử Kim câu thì đã nổi tiếng tồi bại trên chốn giang hồ. Gã tên gọi Độc Phong Câu Tôn Nhất Minh ở phái Trường Bạch.

Từ khi nghe lời đồn đại, chàng đã truy tung rất lâu nhưng chưa được gặp. Không ngờ tên đầu tặc này đã quy thuận Long Hồ Bang, làm Huỳnh y hộ pháp.

Vì bao nhiêu con mắt toàn trường đang tập trung vào cả Lệnh Hồ Bình nên chàng không tiện lộ liễu thân phận, chỉ liếc mắt ngó qua cặp Tử Kim câu rồi ngoảnh mặt nhìn ra chỗ khác.

Hồi 39

Mở Đầu Trường Đồ La Tuyệt Kỹ

Hoa Kiếm Diêm La đứng ở trước tiệc xoay mình lại, vẫy tay gọi:

- Lão đệ qua bên này.

Lệnh Hồ Bình ung dung tiến lại hỏi:

- Phải chăng bữa nay quý bang sắp đặt đại cuộc này là để thị uy với bản công tử? Nếu không thế chẳng lẽ đây là cuộc hoan nghênh mà bày ra đại diện?

Hoa Kiếm Diêm La mỉm cười đáp:

- Cả hai đều không phải.

Lệnh Hồ Bình nghênh mặt lên “ồ” một tiếng hỏi:

- Thế thì chắc vì từ hôm mùa đông tới nay, đây là ngày tốt đẹp nên triệu tập toàn bang ra đây sưởi ấm chẳng?

Hoa Kiếm Diêm La khẽ đặng háng đáp:

- Lão đệ thật khéo nói giỡn.

Lệnh Hồ Bình lại nhìn Phong Kiếm Vân hỏi:

- Lệnh phu nhân đâu? Bữa trước ở giảng võ đường Cái Bang, đường chúa đã chịu một đòn của phu nhân, bản công tử càng nghĩ, càng khâm phục. Ai được một vị hiền nội trợ như vậy là chung thân hưởng thụ vô cùng. Bản công tử đã nghĩ tới nghĩ lui, quyết định với lên cao, thỉnh cầu thân sự, chỉ mong tiền bối đừng chê...

Phong Kiếm Vân biến sắc đã toan nổi nóng.

Hoa Kiếm Diêm La liền tươi cười xen vào:

- Bây giờ không phải lúc bàn việc đó. Lão đệ lại đây để lão phu giải khai huyết đạo cho, lão đệ nghĩ ngợi một chút rồi lão phu quyết không để lão đệ thua thiệt.

Dứt lời, hấn giơ tay lên vỗ một cái giải khai những huyết đạo trên vai cho Lệnh Hồ Bình. Lệnh Hồ Bình chẳng ngạc nhiên chút nào vì chàng đã tiên liệu lão tặc sẽ có những cử động này.

Nhưng chàng không muốn để lão tặc gia tâm phòng ngừa, cố ý trợn mắt lên làm như phải khuất nhục trước mặt đông người, lại tỏ ra tuyệt đối không ngờ việc làm của đối phương được đúng như lời nói mà giải khai huyết đạo cho chàng thực sự.

Lão tặc ra chiều đắc ý hỏi:

- Thế nào? Lão phu nói sao có đúng vậy không?

Lệnh Hồ Bình làm bộ băng khuâng đáp:

- Vụ này ...

Lão tặc xua tay gạt đi:

- Còn chuyện chi lát nữa sẽ bàn. Bây giờ lão đệ hãy hoạt động huyết mạch là điều khẩn yếu.

Lệnh Hồ Bình không khách khí gì nữa, ngồi xếp bằng xuống đất vận nội công, điều hòa chân khí.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, chàng cảm thấy nội lực mình đã khôi phục như thường.

Tiếp theo Lệnh Hồ Bình đứng dậy, làm bộ rất cảm kích, nhìn Hoa Kiếm Diêm La lão tặc khoanh tay nói:

- Bây giờ lão hộ pháp có chuyện gì sắp đặt, xin chỉ thị cho.

Lão tặc cũng làm bộ ân cần, nghiêm nghị đáp:

- Lão phu nói thực cho lão đệ hay. Sự tình là thế này: Bang chúa chúng ta rất yêu thương người có tài, đã quyết định mời lão đệ gia nhập bản bang. Có điều, chức vị cao hay thấp thì trong lúc nhất thời khó bề nói quyết. Lão phu đã đề nghị mở ra một tiền lệ cho bản bang là để lão đệ có cơ hội tự do lựa chọn.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hiện bản bang đã triệu tập hết thầy từ Hắc Y hộ pháp đến Cẩm Y hộ pháp hội tụ ở Tổng đà. Lão đệ tự lựa lấy một người để ấn chứng. Lão đệ mà thắng Hắc y hộ pháp là được làm Thanh y hộ pháp. Nếu thắng Thanh y hộ pháp được làm Lam y hộ pháp. Cứ như thế mà tính lên, bản lãnh lão đệ đáng được ủy nhiệm chức gì thì đặt vào chức đó. Lão đệ có thể bắt đầu thử sức với Hắc y hộ pháp, những cuộc tỷ đấu không hạn định bao nhiêu lần.

Lệnh Hồ Bình tự hỏi: “Nếu thắng Cẩm y hộ pháp thì làm sao?”

Chàng cũng biết ở trước mặt mấy lão tặc này không tiện hỏi câu đó, đành để tới việc hãy hay.

Mấy tên lão tặc từng trải hiển nhiên đã rõ chàng thụ nghiệp ở Tứ kỳ sĩ. Chỉ cần bức bách chàng động thủ là có thể nhận ra các loại chiêu thức để đoán biết nguồn gốc võ công của Tứ kỳ sĩ.

Chủ ý của mấy lão thực sự rất đích đáng, chỉ đáng tiếc là tìm làm đối tượng. Mấy lão không nghĩ tới anh chàng Lăng Đãng công tử này chẳng chịu mắc bẫy một cách dễ dàng.

Lệnh Hồ Bình trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, đồng thời đảo mắt nhìn quanh, tựa hồ trong lúc thăng thốt chưa hiểu đầu tiên nên nhằm bọn hộ pháp nào để khiêu chiến. Chàng lộ vẻ ngần ngừ bất quyết, mà thực sự cũng đúng thế.

Đầu tiên chàng biết khiêu chiến với các hộ pháp nào đây?

Từ Huỳnh y hộ pháp trở xuống cho đến Lam y, Thanh y, Hắc y, đừng nói chuyện lấy một chọi một mà lấy ba hay lấy năm chọi một, chàng đều tin là đã bại họ chẳng khó khăn gì.

Chàng tự hỏi:

- Đối với hạng số hai, số ba này thì sát hại dăm ba tên có được ích lợi gì không?

Bản tâm chàng lúc này chỉ nhằm vào hai mục tiêu: một là tên khốn kiếp ở Trường Bạch Độc Phong Câu Tôn Nhất Minh và người đứng bên cạnh chàng tức Hoa Kiếm Diêm La.

Hai tên lão ma đầu này, chàng tự tin có thể đối phó được. Chàng lại có phương pháp hạ một tên rồi khiến cho tên nữa tự động đưa đầu vào dưới lưỡi kiếm của chàng.

Nhưng làm như vậy thì dù chàng không chết thì hy vọng ra khỏi ma trận hiện đã khó khăn lại càng khó khăn hơn.

Trước kia, chàng chưa từng tính toán việc gì cho mình, nhưng nay tình hình khác hẳn. Chàng đã hứa lời tất phải thực hiện. Chàng đã tiến vào Ma động liên tiếp hai lần thì lần thứ ba, thứ tư hay hơn nữa cũng được. Nhưng tấm thân thanh bạch của tên a đầu Như Ý có giữ được lâu thế không?

Vì vậy chàng phải nhẫn nại.

Thậm chí đối với Độc Phong Câu Tôn Nhất Minh, chàng cũng không thể tỏ thái độ khinh khi chán ghét. Hay hơn hết là chàng làm cho bọn ma đầu tin rằng chàng muốn sống và giữ ngôi cao tất phải thi triển hết tuyệt nghệ đã học được ở nơi Tứ kỳ sĩ.

Hoa Kiếm Diêm La thấy Lệnh Hồ Bình ngó lui ngó tới tỏ vẻ phân vân, hồi lâu không lên tiếng, liền tiến gần thêm một bước khẽ bảo:

- Trong bản bang từ bọn Lam y hộ pháp trở xuống, bản lãnh chẳng đáng kể gì, dù có bẻ cổ mấy tên cũng không sao. Nhưng lão đệ vừa mới hồi phục công lực nên gọi mấy tên Thanh y, Hắc y ra đấu trước cho gân cốt linh hoạt trở lại rồi sẽ tính.

Lệnh Hồ Bình làm bộ ngần ngại đáp:

- Bản công tử e rằng ... như vậy cũng không ổn. Bây giờ đã thành người trong một nhà, lỡ ra tay hạ thủ quá nặng rồi đối xử với anh em ra làm sao?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Cái đó chẳng quan hệ gì. Qua bữa nay lão đệ ít ra cũng thành một vị Huỳnh y hộ pháp trong bang. Khi đó còn ai dám khinh mạn và không tôn kính nữa?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm nói:

- Lão gia nói phải lắm.

Hoa Kiếm Diêm La giục:

- Lẹ lên, lẹ lên.

Lệnh Hồ Bình bắt đầu đi về hướng bọn Thanh y hộ pháp. Bọn này có đến hơn ba trăm, đứng thành hàng ngũ. Trong đám chẳng thiếu gì người mặt thịt, nhưng Lệnh Hồ Bình cũng thương cho thân thể họ. Nếu chàng ra tay thì cứ một kiếm chết một tên, giết chúng chẳng khác gì giẫm chết con kiến.

Vì thế, chàng ngó từ đầu đến cuối ra vẻ ngàn ngừ. Chàng lại quay sang bọn Lam y hộ pháp.

Trong đám Lam y hộ pháp, quả nhiên có cả Thao quái Nam Cung Hầu và Tiết quái Bách Lý Quang. Lưỡng quái thấy chàng tiến lại ngoảnh mặt nhìn ra chỗ khác. Bọn Lam y hộ pháp hơn trăm tên, đại khái chưa ai hiểu rõ Lãng Đãng công tử bản lãnh đã đến trình độ không nên dây vào bằng Thao quái và Tiết quái.

Lệnh Hồ Bình nhìn hai lão mỉm cười rồi cũng buông tha.

Chàng buông tha hai quái vật đó vì hai nguyên nhân. Một là Lưỡng quái tuy phải cái tật ham rượu chè, mê tiền của, nhưng nói một cách nghiêm túc thì những ác tính hàng ngày chưa rõ rệt. Hai là Lưỡng quái trong bụng không hoài bão chí lớn, cũng chẳng biết phân biệt thị phi thiện ác, đúng là những tên ba phải. Chúng dễ bị người ngoài dụ dỗ, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến chúng trở giáo đánh lại. Chàng muốn lưu hai lão lại để có thời cơ lợi dụng về sau. Không chừng có khi chúng là tay rất đắc lực.

Lệnh Hồ Bình tìm kiếm trong đám Thanh y hộ pháp còn lại, nhưng trong lúc nhất thời vẫn không sao quyết định được.

Bên này, Thú tâm ông Lãnh Bắc Đầu, Thiên sát ông Cáp Minh Niên, Tuyệt tình ông Tân Chiến Tương, tức Vô Lượng tam ma thấy Lệnh Hồ Bình bỏ bọn Thanh y hộ pháp qua lựa bên Lam y hộ pháp đều lộ nụ cười ra chiều hoan hỷ.

Thú tâm ông Lãnh Bắc Đầu nhìn Hoa Kiếm Diêm La gật đầu nói:

- Thằng lỏi này nếu muốn làm Huỳnh y hộ pháp mà không đưa hết bản lãnh chân thực ra thì cũng đừng hòng sống qua được. Vừa rồi Cối lảo dùng kế khích tướng quả nhiên hay thiệt.

Hoa Kiếm Diêm La vừa cười, vừa dùng phép truyền âm đáp:

- Gã tiểu tử này cũng giống như ông già nhà gã, bản tính rất cao ngạo. Chẳng thà chịu gãy xương chứ chẳng sợ cương đao. Đối với gã, phải có bộ mặt tươi cười mới hiểu lòng dạ gã được.

Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên đột nhiên lộ vẻ cao hứng khế nói:

- Coi kìa, thằng lỏi lựa đúng Nhiếp Hồn Thủ Âm hộ pháp rồi.

Tam ma cùng Hoa Kiếm Diêm La nghe nói nhìn theo. Bốn cặp mắt lấp loáng tựa hồ không tin ở chuyện quái dị này.

Hoa Kiếm Diêm La lẩm bẩm ;

- Quả là quái sự. Hơn trăm người, thằng lỏi không lựa ai lại lựa ngay vào Âm hộ pháp của chúng ta, dường như gã tiểu tử có điều gì bất mãn với mình...

Nguyên Lệnh Hồ Bình đứng trước hai hàng Lam y hộ pháp, ngoại trừ Thao Thiết lưỡng quái, khuôn mặt nào cũng lạ hoắc. Chàng lựa đi lựa lại thủy chung không quyết định được. Sau cùng, chàng chợt động tâm cơ, đang lúc chưa tìm được chủ ý, chợt nảy ra một biện pháp. Chàng bắt chước kiểu câu cá của Khương Thái Công, ai tình nguyện mới mắc câu. Chàng liền dương mặt lên đằng hắng một tiếng rồi hô:

- Tại hạ đã bôn tẩu giang hồ hơn hai năm, bạn hữu võ lâm chẳng mấy người không biết Lăng Đẳng công tử tên gọi Lệnh Hồ Bình. Trong các vị đây, có vị nào nguyện ý cùng bản công tử trao đổi mấy chiêu chẳng?

Một hán tử cao nghệu mà ốm nhom ở giữa hàng sau liền hưởng ứng, rảo bước tiến

ra.

Dĩ nhiên Lệnh Hồ Bình không biết hán tử này là ai nên không ngờ gã lại là một nhân vật nổi tiếng nhất trong bọn Lam y hộ pháp.

Hai người đi vào giữa đấu trường.

Lệnh Hồ Bình chấp tay hỏi:

- Cách xưng hô hộ pháp thế nào?

Nhiếp Hồn Thủ lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Nhiếp Hồn Thủ Âm Tại Bình.

Lệnh Hồ Bình “ ủa “ lên một tiếng nói:

- Hay lắm. Hộ pháp là Âm Tại Bình, tại hạ tên gọi Lệnh Hồ Bình danh tự chúng ta đều có chữ Bình. Thật là cơ duyên trùng hợp hiếm có. Nghe ngoại hiệu của các hạ thì chắc là không dùng đến binh khí?

Nhiếp Hồn Thủ Âm Tại Bình mặt lạnh như tiền đáp:

- Âm mỗ không dùng binh khí là việc của Âm mỗ. Còn tôn giá cứ việc tùy tiện.

Lệnh Hồ Bình bụng bảo dạ:

- Xem chừng ta lựa đúng người rồi. Hấn dùng giọng lưỡi này với Lãng Đãng công tử thì quả hẳn đến ngày tận số.

Chàng mỉm cười không khách sáo gì nữa, khoanh tay hô:

- Xin mời hộ pháp.

Nhiếp Hồn Thủ cất tiếng lạnh như băng đáp:

- Xin mời.

Hấn vẫn đứng nguyên chỗ tỏ ý không muốn động thủ trước. Lệnh Hồ Bình thấy đối phương làm phách, không khỏi ngấm ngấm bốc lửa hận.

Nếu lúc này chàng nổi lòng dạ tàn độc mà thi triển những tuyệt học của ba vị Giáp Tý kỳ sĩ, Ất Sửu kỳ sĩ, Bính Dần kỳ sĩ vừa vận dụng Như Ý huyền công, thêm vào Cửu Cung Di Hình bằng nội lực hùng

hậu, thân pháp mau lẹ, đánh ra một chiêu Vô Tướng thần chưởng biến hoá vô cùng thì chỉ một hồi cũng đủ khiến cho đối phương phải lóa mắt.

Nhưng trong lúc mở đầu, chàng chưa muốn làm thế. Chàng còn định bụng bữa nay thủy chung không phải phô trương võ công của Tứ kỳ sĩ để mấy lão thất vọng, xem chúng còn giữ trò gì nữa.

Chàng hô một tiếng lễ nhượng rồi tiến lên, bàn tay để trước ngực bằng bận phóng

ra.

Tuyệt tình ông Tân Chiếm Tương khẽ bật tiếng ờ ô hay ừ hỏi:

- Thủ phá sơ khởi này của môn phái nào?

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên cau mày đáp:

- Lão phu cũng không hiểu.

Thú tâm ông Lãnh Bắc Đầu khoát tay nói:

- Hãy coi gã tiếp tục rồi sẽ bàn.

Lệnh Hồ Bình nghe tiếng Tam ma bàn nhau suýt nữa bật cười. Nguyên chàng trí nhớ hơn người, những sách vở đã qua mắt là không quên nữa. Lần trước chàng lấy được bộ Thái Tổ quyền kinh của Tái Bắc nhân viên, tiện tay lật qua mấy trang đã thuộc lòng ngay.

Phát chưởng này của chàng chính là chiêu “Huy Qua truyền lệnh” ở ở trang thứ ba trong cuốn kinh đó.

Sự thực theo đúng trong kinh thì lúc phóng chiêu chưởng này, tay nắm lại thành quyền chứ không phát chưởng. Thái Tổ quyền kinh thất truyền đã lâu, chiêu thức trong

kinh ít người biết đến. Lệnh Hồ Bình lại hóa quyền thành chưởng, dĩ nhiên Tam Ma điên đầu cũng không mò ra được.

Lệnh Hồ Bình giỡn chơi một chiêu này chẳng những khiến cho Vô Lượng tam ma hồ đồ mà cả Nhiếp Hồn Thủ đối diện với chàng cũng

thấy chiêu thức quá tầm thường, chẳng có chi là kỳ dị mà làm cho gã chân tay luống cuống.

Trong lúc thảng thốt, gã không hiểu có nên đón tiếp hay không. Nguyên Lăng Đãng công tử xuất thân từ Kỳ sĩ bảo, lại trải qua sự rèn luyện của Tứ kỳ sĩ, ai cũng cho là thân thủ chàng không phải tầm thường, có nghĩ đâu tới chàng ra chiêu chẳng vào phương pháp nào hết.

Nhiếp Hồn Thủ nhận định chiêu thức của Lệnh Hồ Bình tuy tầm thường nhưng lại sợ nó ẩn dấu những biến hoá thần diệu, nếu vội vã đón tiếp chắc là mắc bẫy.

Gã nghĩ vậy liền tung mình nhảy lùi về phía sau.

Lệnh Hồ Bình cũng không rượt theo. Chàng đứng yên dừng tay lại.

Bây giờ mọi người mới nhận ra chiêu thức của Lệnh Hồ Bình sự thực chỉ có vậy, căn bản chẳng có chi là kỳ dị. Mọi người coi mặt đất đầy tuyết phủ, không thấy tuyết bắn lên, đủ biết chàng chưa vận dụng đến ba thành công lực.

Một vị Lam y hộ pháp đệ nhất trong bang là Nhiếp Hồn Thủ trước một chiêu tầm thường đã nhảy lùi xa đến ba trượng khiến cho bao nhiêu hộ pháp trong trường ngó thấy bất giác nổi lên tràng cười hô hố.

Nhiếp Hồn Thủ mặt đỏ bừng lên. Gã thẹn quá hóa giận. Hai mắt lộ đầy sát khí.

Gã rung hai tay một cái, vọt mình lên không, hú một tiếng dài. Người ngã tựa cây cầu vòng đột nhiên sa xuống nhanh như điện chớp chẳng khác quạ vỗ gà con. Gã chĩa ngón tay trở và ngón tay giữa bên phải như hai mũi kích đâm vào cặp mắt Lệnh Hồ Bình. Tay trái gã vận kinh để phòng bị đâm không trúng là vung chưởng đánh vào trước ngực đối phương.

Một chiêu hai thức của Nhiếp Hồn Thủ trợ giúp cho nhau đủ thấy lòng dạ tàn độc định hạ đối phương ngay.

Lệnh Hồ Bình cũng rất đỗi ngạc nhiên. Chàng thật không ngờ trong đám Lam y hộ pháp lại có nhân tài xuất sắc đến thế.

Chàng không dám coi thường nữa, vội vận đầy đủ chân khí chờ đối phương tới gần, đột nhiên hạ thấp hai vai xuống, người ngửa về phía sau, một chân chống đất xoay đi một vòng như cơn lốc để lăn tới tập hậu Nhiếp Hồn Thủ.

Nhiếp Hồn Thủ thấy người y nhũn ra đã tưởng chàng thi triển công phu “õKim lý đảo xuyên ba”õ nhảy ngược trở lại. Muốn chiếm đoạt tiên cơ, gã thu hai ngón tay phải về, đẩy cánh tay trái ra phía trước một cách đột ngột.

Lệnh Hồ Bình dĩ nhiên chẳng nề nang gì nữa. Chàng vừa xoay mình, vừa phóng chưởng đánh liền.

Nhiếp Hồn Thủ đẩy tay trái ra rồi mới phát giác bóng người trước mặt mát hút, toan vọt mình chệnh chéch đi thì một cơn gió lạnh thổi vào sau gáy.

Trong lúc cấp bách, chẳng có cách nào giữ được toàn vẹn. Gã nghiêng chặt hai hàm răng, ngoẹo đầu đi một chút để tránh nơi khấn yếu, đành lấy vai bên trái hứng phát chưởng của Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình có thể xoay chưởng làm đao hót một cái chặt gãy xương cổ đối phương, nhưng chàng nghĩ lại bất tất phải làm như vậy.

Công phu của người luyện võ dĩ nhiên đều ở hai cánh tay. Nếu phóng chưởng đánh gãy một bên thì Nhiếp Hồn Thủ chẳng thành phé nhân cũng khó lòng làm ăn gì được nữa.

Nhiếp Hồn Thủ rú lên một tiếng, chúi về phía trước mấy bước, phải gắng gượng mới đứng vững được.

Lệnh Hồ Bình chấp tay nói:

- Đa tạ hộ pháp đã nhân nhượng.

Hai tên Hắc y hộ pháp từ hàng ghé mé đông chạy ra nâng đỡ Nhiếp Hồn Thủ qua một bên.

Trong trường từ cấp Lam y hộ pháp trở xuống thấy Lệnh Hồ Bình đánh trọng thương Nhiếp Hồn Thủ một cách quá dễ dàng đều ngấm ngấm kinh hãi. Nhất là bọn Vô Lượng tam ma phải một phen cụt hứng vì đã tổn hại một tên Lam y hộ pháp rất đặc lực mà chẳng thu được chút kết quả nào.

Hoa Kiếm Diêm La sợ Lệnh Hồ Bình thấy ngon ăn làm nữa, vội chạy vào trong trường nở nụ cười gian hiểm hỏi:

- Thân thủ của lão đệ quả nhiên không phải tầm thường. Từ nay bản bang được thêm một vị Huỳnh y hộ pháp. Thế nào? Phải chăng lão đệ hãy còn cao hứng?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Đúng thế. Có điều tại hạ mà khiêu chiến với các vị Huỳnh y hộ pháp thì chưa chắc nắm vững phần thắng.

Hoa Kiếm Diêm La thấy chàng chưa chịu đành thủ lại cười nói:

- Đáng tiếc Thượng Nguyên Dư giả nay vắng mặt, không thì lão đệ có thể chắc chắn thắng lên cấp nữa. Hiện giờ mấy vị có mặt tại đây thực ra tương đối không tiện khiêu chiến. Lão đệ là người từng trải, nhũn nhặn, lão phu rất khâm phục. Bữa nay có lỡ, vẫn còn nhiều cơ hội khác. Chúng ta hãy chờ Thượng Hộ pháp trở về sẽ tính.

Mấy câu của hắn gồm ngấm ngấm hai ý nghĩa: một mặt nhắc Lệnh Hồ Bình là không nên gây với bọn huỳnh y hộ pháp, một mặt lão có ý bảo chàng trước ở Trương Dư giả chẳng đã thắng một vị Huỳnh y hộ pháp rồi đấy ư.

Lệnh Hồ Bình cười thâm nghĩ bụng:

- Lão tặc này không trầm tĩnh được nữa rồi. Lão tưởng bản công tử mới hạ được tên Lam y hộ pháp liền đành thủ chẳng.

Hoa Kiếm Diêm La thấy chàng miệng nói không dám khiêu chiến mà vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích, khiến lão hết đường du thuyết.

Lão liền hát đầu lên nói:

- Nào. Chúng ta hãy về chỗ ngồi để tính toán lại rồi hãy quyết định cũng chưa muộn. Cuộc đấu sau này có vẻ vô cùng quan hệ cho lão đệ. Thắng ra cố nhiên là một đại hỷ sự, nhưng vạn nhất... lỡ tay... thì bất luận thất bại về tay ai trong bọn họ, sau này ở với nhau tuy địa vị tương đồng, cùng là Huỳnh y hộ pháp nhưng chắc lão đệ cũng... cũng cảm thấy có điều khó chịu.

Mỗi tiếng nói của hắn là một viên thuốc độc, nhưng thoảng nghe lại đầy vẻ ân cần tha thiết, tưởng chừng như vì hoàn cảnh của Lệnh Hồ Bình sau này mà bàn.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Chẳng phải đợi đến ngày sau mà đúng như lời lão cố nói, ngay bây giờ bản công tử cũng thấy ngượng mặt rồi.

Hoa Kiếm Diêm La giả vờ kinh ngạc hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Bữa nay trước mặt bao nhiêu anh em trong toàn bang mà bản công tử cứ thế này làm lũi rời khỏi trường đấu thì chẳng khác gì mình đã mặc nhiên thừa nhận mình bản lãnh kém cỏi không tương xứng với bất cứ một vị nào trong Huỳnh y hộ pháp. Lão cố thử nghĩ coi bản công tử còn mặt mũi nào ngang hàng với người ta?

Hoa Kiếm Diêm La trầm ngâm gật đầu công nhận:

- Lão đệ nói thế cũng phải.

Đoạn hắn ngừng đầu lên cố ý lộ vẻ khó nghĩ nói tiếp:

- Nhưng ...

Lão vừa mở miệng, Lệnh Hồ Bình đã trở vào Độc Phong Câu Tôn Nhất Minh hỏi:

- Cách xưng hô vị Huỳnh y hộ pháp kia thế nào?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Ủa. Vị đó ư? Y là Tôn Nhất Minh hộ pháp ở bản bang.

Lệnh Hồ Bình gật đầu hỏi:

- Vị hộ pháp này được đấy.

Hoa Kiếm Diêm La dường như chỉ sợ chàng nói nữa, nếu không mau tác hợp sẽ sinh biến cố. Hắn liền vẫy tay hô:

- Tôn hộ pháp. Lại đây.

Độc Phong Câu ngang nhiên dời khỏi chỗ ngồi, rảo bước tiến vào trong trường.

Hết thấy hộ pháp các cấp thấy Lệnh Hồ Bình đã được chức Huỳnh y hộ pháp vẫn chưa thỏa mãn lại còn khiêu chiến với Huỳnh y hộ pháp Độc Phong Câu liền châu đầu ghé tai, thì thầm nghị luận.

Hiển nhiên mọi người đều cho là anh chàng Lãng Đãng công tử này tự phụ thái

quá.

Một vị Huỳnh y hộ pháp địa vị trong bang tương đối khá cao rồi, những thứ được hưởng thụ đã khiến cho người ta phải thêm muốn. Họ đều công nhận lời nói của Hoa Kiếm Diêm La vừa rồi rất xác đáng. Đáng tiếc anh chàng Lãng Đãng công tử nhỏ tuổi hợm mình. Cuộc đấu này mà thắng thì dĩ nhiên là hỷ sự, vạn nhất thất bại há chẳng tự chuốc lấy cái nhục vào mình?

Độc Phong Câu sử dụng một cặp Tử Kim Câu. Hắn đã nội công thâm hậu lại có chiêu thuật tinh kỳ. Muốn chiến thắng hẳn không phải chuyện dễ dàng. Bọn họ làm sao hiểu được trong lòng Lệnh Hồ Bình đang nghĩ gì.

Hoa Kiếm Diêm La quay lại hỏi:

- Lão đệ muốn sử dụng binh khí gì?

Lệnh Hồ Bình liếc mắt nhìn Độc Phong Câu, miệng đáp:

- Lão Cối bắt tất phải quan tâm. Bản công tử đã có khí giới rồi.

Hồi 40

Đả Bại Huỳnh Y Lãnh Cẩm Y

Lệnh Hồ Bình hỏi rồi vén áo lên rút thanh Hàng Long kiếm ở sau lưng ra.

Vô Lượng Tam ma thấy Lệnh Hồ Bình lấy bảo kiếm ở bên mình đều chấn động tâm thần tự nhủ:

- Hay lắm. Vừa rồi thằng lỏi về phương diện quyền cước chưa lộ về gì, nhưng bây giờ gã phải tiết lộ môn Thất Tuyệt kiếm pháp đã được Đinh Mão kỳ sĩ truyền thụ cho thì cuộc sắp đặt cực nhọc bữa nay của chúng ta cũng không uổng.

Hoa Kiếm Diêm La thấy nhiệm vụ của mình có cơ thành tựu trong lòng mừng rỡ vô cùng. Hấn hoan hỷ lùi lại một bên.

Độc Phong Câu cũng lấy cặp Tử Kim Câu ở trên vai xuống. Lệnh Hồ Bình cầm kiếm để ngang trước ngực hô:

- Mời Tôn hộ pháp.

Độc Phong Câu không giống Nhiếp Hồn Thủ ra oai lấn át người. Hấn chấp song câu lại, tỏ vẻ rất lễ độ đáp:

- Xin Lệnh Hồ hộ pháp chỉ giáo thêm cho.

Dứt lời hấn lùi lại nửa bước.

Lệnh Hồ Bình coi đối phương dùng cất bước mở rộng thanh thế đúng là Thất Tinh bộ pháp của phái Côn Luân ngày trước không khỏi ngấm ngầm lấy làm kỳ.

Nguyên Thất Tinh bộ pháp là một môn rất khó luyện. Nhưng khi luyện thành thì lúc giao thủ biến hoá rất linh xảo. Tiến công cũng như thoái thủ đều theo ý mình.

Trước khi phái Côn Luân suy yếu, Thất Tinh bộ pháp đã có một hồi được coi là võ học tam tuyệt trên chốn giang hồ. Sau phái này dần

dần đi vào chỗ suy yếu, nghe nói môn Thất Tinh bộ pháp cũng lần lần biến đổi không được như trước nữa.

Lệnh Hồ Bình không ngờ một tên đệ tử ở phái Trường Bạch lại học được môn bộ pháp chân chính kể như thất truyền đã mấy chục năm.

Chàng liền bụng bảo dạ:

- Thằng cha này vận dụng Thất Tinh bộ pháp một cách rất tự nhiên, không trách gã chưa đầy ba chục tuổi đã dám ngang tàng làm điều càn rỡ trên chốn giang hồ và được Ma bang đối xử đặc biệt, phong cho ngôi cao làm Huỳnh y hộ pháp.

Tuy chàng lúc này chẳng hỏi hận gì, nhưng đứng trước vấn đề nan giải, chàng phải tìm ra quyết định mau lẹ vì Thất Tinh bộ pháp biến hoá tuyệt diệu gần ngang hàng với Cửu Cung Di Hình bộ pháp mà chàng đã học được ở nơi Bích Dàn kỳ sĩ.

Nói một cách khác, nếu hiện giờ chàng không thi triển Cửu Cung Di Hình bộ pháp thì nhất định phải lâm vào tình trạng hạ phong nhưng khắc chế Thất Tinh bộ pháp của đối phương bằng cách phát huy Cửu Cung Di Hình bộ pháp thì làm sao qua mắt bọn Vô lượng tam ma được.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng thấy một làn tử quang làm chàng hoa mắt. Độc Phong Câu đã vung Tử kim song câu lên đem theo một luồng kinh khí lấp lánh quét tới.

Lệnh Hồ Bình không thể suy nghĩ được nữa, chúi đầu ngón chân xuống vọt mình chệnh chéch lùi ra xa bảy thước.

Độc Phong Câu đã tranh tiên một đòn liền thừa thế đuổi tới, phát song câu như gió táp mưa sa đánh ra chiêu thứ hai.

Lệnh Hồ Bình không kịp tính toán gì nữa lại đề khí tung mình vọt ra xa hơn trượng.

Chỉ trong khoảnh khắc, Độc Phong Câu tấn công mười mấy chiêu liền.

Lệnh Hồ Bình chỉ lùi hoài thủy chung chưa phản kích chiêu nào. Thanh trường kiếm trong tay chàng vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Vô lượng tam ma đều lộ vẻ kinh ngạc.

Thú tâm ông nhìn Phong Vân Kiếm khẽ hỏi:

- Khiếu ông. Về phương diện kiếm thuật lão là một đại hành gia. Gã tiểu tử kia chỉ liên tục né tránh lùi lại là có chủ ý gì?

Phong Vân Kiếm Thư Thiên Khiếu mắt vẫn nhìn ngoài trường đấu, nhú cặp lông mày đáp:

- Thằng lỏi này khi ứng chiến bày thật lắm trò khó mà mò được. Có điều lão phu dám chắc gã phát huy thế thủ quyết chẳng phải vì không phá nổi những chiêu số Kim câu của Tôn hộ pháp.

Thiền sát ông Cáp minh Niên xen vào:

- Sao Khiếu ông biết thế?

Phong Vân Kiếm hát hàm đáp:

- Lão huynh cứ coi thanh bảo kiếm trong tay gã thủy chung không biến đổi tư thế. Thân hình cùng bộ pháp vẫn ung dung như thường chưa lộ vẻ gì thất thế. Tình trạng này dường như gã bắt đắc dĩ mà làm như vậy.

Tuyệt Tình ông Tân Chiếm Tương nói theo:

- Phải rồi. Thằng lỏi dò dẫm Thất Tinh bộ pháp của Tôn hộ pháp. Hiện nay trong võ lâm ít người thấy bộ pháp này. Có đến tám phần mười thằng lỏi rất cao hứng, mượn cơ hội này quay trở học lén. Khiếu ông nghĩ có đúng không?

Phong Vân Kiếm lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ nhận xét dường như không phải thế.

Tuyệt tình ông hỏi:

- Sao biết?

Phong Vân Kiếm đáp:

- Tương lão nên nhận xét cặp mắt của thằng lỏi chỉ chú ý đến cặp kim câu của Tôn hộ pháp chứ không lưu ý đến cước bộ của y di động.

Hoa Kiếm Diêm La lùi lại một bước, mắt vẫn nhìn vào trường đấu miệng khẽ nói:

- Các vị hãy tạm đình chỉ mọi sự nghiên cứu. Tâm tư của gã tiểu tử, lão phu đã nhận ra rồi. Thằng lỏi chẳng phải là không có sức phản kích, cũng không phải gã đang dò dẫm bộ pháp của Tôn hộ pháp mà đúng là gã đang nghĩ cách chiến thắng đồng thời không để người ngoài coi rõ gã ra tay cách nào ...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu các vị sơ ý một chút là để lỡ mất cơ hội. Ai cũng bảo lão phu là con cáo già đã thành tinh, không ngờ thằng lỏi này còn xảo quyệt hơn lão phu nhiều.

Bỗng hắn la lên:

- Hồng bát... lệ lên... lệ lên... Trời ơi... hết rồi... Tội nghiệp cho Tôn hộ pháp...

Tôn hộ pháp quả là đáng thương. Hắn đánh mười mấy chiêu chưa đụng đến mây lông của Lệnh Hồ Bình. Sau cùng đối phương chỉ nhẹ nhàng phóng ra một kiếm đã đâm thủng cổ họng hắn cho máu chảy ra.

Nguyên Lệnh Hồ Bình cứ lùi mãi, lùi hoài. Mười mấy chiêu liền chàng chưa phản kích không phải như lời phỏng đoán của Hoa Kiếm Diêm La vì muốn thủ thắng mà lại sợ người ta nhìn rõ chàng ra tay. Đó chỉ là ý nghĩ lúc ban đầu của chàng, nhưng sau chàng đã biến đổi chủ ý.

Khi Lệnh Hồ Bình tung mình lùi lại lần đầu, chàng đã nhận ra chiêu thuật của cặp câu của Độc Phong Câu rất nghiêm mật, lại thêm vào Thất Tinh bộ pháp cực kỳ tinh xảo hiển nhiên không thể hạ nổi đối phương dễ dàng như Nhiếp Hồn Thủ. Nếu muốn đưa hắn vào đất chết thì chỉ còn dùng cả hai phương thức một cách bất ngờ: dùng Cửu Cung Di Hình bộ pháp để tiến gần lại và dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai ra chiêu "Túy Hồng Liêu Loạn" ở trong Thất Tuyệt kiếm pháp.

Sở dĩ chàng lúi hoài khiến cho đối phương nổi lòng kiêu ngạo và chờ thời cơ đích đáng.

Sau cùng, thời cơ đã tới.

Độc Phong Câu thấy Lệnh Hồ Bình chỉ chịu đựng chứ không phản kích, cho là mình tấn công quá, đối phương không tìm được cơ hội hoàn thủ. Hắn nắm chắc mình giữ được ưu thế, vung Tử kim câu trở hết kỳ chiêu như bóng theo hình, nhất quyết không bỏ.

Lệnh Hồ Bình thấy đã dời trung tâm trường đấu khá xa và lúc này thân hình Độc Phong Câu lại che khuất thị tuyến của Vô Lượng tam ma liền không khách khí gì nữa. Chàng đang ở vào địa vị bị đối phương rượt theo, chỉ dừng lại một chút là Độc Phong Câu cả người lẫn câu lặn tới như cơn gió lốc.

Lệnh Hồ Bình rung tay một cái phóng mũi Hàng Long kiếm về phía trước khế buông năm ngón tay. Chân chàng bước Cửu Cung Di Hình bộ, thân hình thấp thoáng dời khỏi nguyên chỗ như con cá lội nước.

Độc Phong Câu khi nào nghĩ tới trong kiếm pháp lại có chiêu thuật phản thường như vậy. Đối phương giơ tay lên một cái đã đề khí bay ra. Cặp câu đang quét trên không, gã phát giác ra tình hình bất diệu muốn thu câu về đỡ gạt thì không kịp nữa.

Bốn mặt trường đấu nổi tiếng hoan hô.

Đây toàn là phường vong mạng trong phe Hắc đạo đến làm hộ pháp ở Ma bang. Đối với họ định lý bất di bất dịch là khi chứng kiến hai bên giao thủ tất một người bị tổn thương. Hễ thấy chiêu thuật tinh kỳ là trong lòng cao hứng. Còn bên nào bị tử thương họ cũng chẳng cần.

Vô Lượng tam ma rất lấy làm thất vọng.

Vì Độc Phong Câu đang lúc xoay lưng về bên này, bọn lão chỉ ngó thấy hắn trúng kiếm té xuống chứ chưa nhìn rõ tư thức cùng động tác của Lệnh Hồ Bình trước và sau lúc chàng phóng kiếm.

Hoa Kiếm Diêm La nhìn tam ma khế cất tiếng an ủi:

- Ba vị bất tất phải nản lòng. Trong cầm nang của Tể Phụ mỗi đã có diệu kế. Bất chấp thằng lỏi này điêu ngoa đến đâu cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay lão phu. Ba vị hãy chờ coi sẽ rõ.

Hắn bảo đảm với ba lão rồi nở nụ cười gian trá bước lẹ vào trong trường.

Lệnh Hồ Bình rút thanh Hàng Long kiếm ở cổ họng Độc Phong Câu ra lau vào áo hoàng bào của gã cho sạch vết máu rồi cài lên lưng. Chàng từ từ quay lại.

Hoa Kiếm Diêm La tiến đến trước mặt chàng chấp tay nói:

- Cung hỷ... Cung hỷ....

Lệnh Hồ Bình gượng cười buông tiếng thờ dài đáp:

- Tôn hộ pháp đây coi bề ngoài rất bình tĩnh ôn hoà, chẳng ngờ cặp Kim câu trong tay y tàn độc quá chừng, khiến cho bản công tử chẳng thể lựa chọn được đường nào hết..

Hoa Kiếm Diêm La không nghĩ ra được câu trả lời đích đáng, đành bật tiếng cười khô khan đáp:

- Phép đánh như vậy là tự mình chuốc lấy cái chết còn trách ai được?

Rồi hắn đọc câu:

- Hay quá. Hay quá. Hoàng bào biến cầm bào, nhất kiếm định giang sơn.

Hắn lại cố ý làm bộ cao hứng, xoay mình lại nhìn mấy tên hắc y hộ pháp lên tiếng giục:

- Nay các người. Bày tiệc rượu trong Long Hồ đại sảnh. Bất phân giai cấp, ai cũng được dự để chúc mừng Lệnh Hồ hộ pháp lên ngôi cầm tòa. Hết thấy uống chung rượu chúc tụng.

Bọn hộ pháp thấy nói có rượu uống lại reo hò như sấm dậy, kéo ùa vào trong hang.

Long Hồ đại sảnh ở trong toà thạch động thiên nhiên, thêm vào nhân công mở mang, chiếm một khu đất rất rộng. Bốn vách nhẵn nhụi sạch sẽ. Bàn ghế toàn bằng đá bày la liệt coi chẳng khác một toà bát quái trận đồ.

Ngũ cấp hộ pháp tổng số đến ngàn người ngồi hết rồi mà còn thừa chỗ.

Trước khi chưa đưa rượu thịt đến, Hoa Kiếm Diêm La giới thiệu Lệnh Hồ Bình với bốn vị Huỳnh y hộ pháp. Bây giờ Lệnh Hồ Bình mới biết trong bọn Huỳnh y hộ pháp có một phụ nhân xinh đẹp. Mụ là nguyên phối của Bách Thủ Ngô Công Túc Dương Vỹ, chưởng môn phái Huỳnh Sơn, tên gọi Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu.

Mụ già lưng gù tóc bạc phơ kể vị tiên phu chấp chưởng phái Bắc Mang danh hiệu là Hỏa Lô bà bà.

Lão già mặt dài và trắng hán có cặp lông mày như chổi xè là Thiên Đài giải tẩu Cổ Vĩnh Niên và Thanh thành đao khách Liễu Dịch Ngô.

Hai người này đều là sư đệ của chưởng môn phái đó. Chúng lại là những cao thủ nổi danh một thời của phái thanh Thành.

Lệnh Hồ Bình nhất nhất chào hỏi.

Bốn người này đối với Lệnh Hồ Bình cũng tỏ ra rất thân thiện và lịch sự, tựa hồ chẳng vì cái chết của Độc Phong Câu Tôn Nhất Minh mà xảy chuyện xích mích chi hết.

Lệnh Hồ Bình thấy thái độ của bốn vị Huỳnh y hộ pháp này là một sự thực đáng mừng bất ngờ.

Tóm lại ngoại trừ mấy lão ma đầu trong bọn Cẩm y hộ pháp, còn hết thấy hộ pháp các cấp kể cả Huỳnh y hộ pháp hiển nhiên đều không hiểu rõ hoàn cảnh vi diệu bữa nay ở Long Hồ bang.

Nói một cách khác, lúc này từ Huỳnh y hộ pháp trở xuống đều coi Lãng Đãng công tử chẳng phải cái bù nhìn mà là một vị Cẩm y hộ pháp chân chính.

Sự phát giác đó là một điều rất trọng yếu.

Đồng thời nhân vụ này Lệnh Hồ Bình cũng biến đổi chủ ý đã định trước.

Nguyên trước kế hoạch của chàng chỉ mong công lực được khôi phục là lập tức tìm cách cấu kết với Như Ý mạo hiểm rời khỏi Ma động, nhưng hiện giờ chàng nhận ra rất có thể tiếp tục ở lại đây.

Chỉ cần mấy lão ma đầu thay đổi ý nghĩ về chàng là chàng có thể lộng giả thành chân, được hưởng thụ mọi thứ quyền lực như một vị Cẩm y hộ pháp.

Khi nắm vững địa vị của Cẩm y hộ pháp rồi thì việc cứu thoát một tên tỳ nữ trong bang chẳng còn gì khó khăn nữa.

Về phương diện Tứ kỳ sĩ và Cái bang, việc phái người đến tảo trừ ma bang chỉ còn là vấn đề một sớm, một chiều. Lệnh Hồ Bình tự nhủ:

- Ta mà làm xong việc đưa con a đầu Như Ý ra ngoài là chẳng bận tâm gì nữa, có thể ở đây làm nội ứng, há chẳng đem lại hiệu quả mất công ít mà được lợi nhiều?

Chẳng bao lâu tiệc rượu bày ra.

Lệnh Hồ Bình phát giác bọn đại tiểu ma đầu xung quanh đều đáng chán ghét nhưng tiệc rượu chúng bày trên bàn lại chẳng hề đồ chửi nào.

Hết người nọ đến người kia nâng chung chúc hạ, Lệnh Hồ Bình chẳng cự tuyệt một ai, thành ra uống say khướt.

Khi chàng tỉnh dậy, thấy mình đã ở trong một căn thạch thất khác.

Ở chốn thâm sơn cùng cốc trong ruột trái núi thì căn thạch thất nào cũng tương tự như nhau. Một đĩa đèn ngọn lửa nhỏ như hạt đậu, ánh sáng lu mờ đầy vẻ chết chóc, không sao hiểu được bên ngoài bây giờ vào lúc nào rồi.

Lệnh Hồ Bình trấn tĩnh tâm thần mở mắt ra. Chàng lại ngẫm vận chân khí để kiểm soát xem khi say rượu công lực có bị mấy lão ma đầu ngấm ngấm hạ thủ vào người mình không?

Rất may là chân khí lưu thông thoải mái không có gì trở ngại. Huyết mạch cũng chẳng có hiện tượng gì bị kiềm chế.

Tiếp theo chàng nhìn cách bố trí trong thạch thất.

Dè dặt, chàng không nhìn thấy thì còn khá, một khi nhìn rõ không khỏi giật mình. Đầu tiên lọt vào mắt chàng là tấm áo choàng màu đại hồng ở trên vách. Chàng lại ngó thấy trên bàn bày la liệt những hộp son phấn và mấy đôi giày cùng một ít đồ trang sức bằng kim ngân.

Lệnh Hồ Bình khẽ la một tiếng “ô hay“, lật đật từ trên giường nhảy xuống.

Chàng toan ra cửa thì ngẫu nhiên quay đầu lại, đảo cặp mục quang, lại không khỏi một phen sửng sốt.

Trên cái bàn đá khác sắp đặt chỉnh tề đủ thứ y phục: giày, vớ, khăn, đai lưng, hầu bao... chẳng thiếu thứ gì. Cái đập vào mắt chàng nhất là tấm áo cẩm bào ngũ sắc còn mới nguyên.

Trên cẩm bào đặt ngay ngắn một tấm kim bài.

Lệnh Hồ Bình cầm tấm kim bài lên coi thấy trên mặt chính khắc ba chữ “Long Hồ Lệnh“õ. Mặt trái là một bức đồ án Long Hồ giao đấu. Phía dưới có một chữ “Lục“ nét chữ còn mới nguyên, hiển nhiên vừa mới khắc xong.

Chàng nhìn rồi không khỏi chau mày.

Coi kiểu này thì toà thạch thất đây đã thuộc quyền sở hữu của chàng, nhưng sao trong nhà còn bày đủ thứ vật dụng của nữ nhân?

Giữa lúc ấy, cửa đá từ từ mở ra.

Một thiếu nữ áo tía bụng một chén cháo liên tử hơi bốc lên nghi ngút ngậm cười tiến vào.

Tử y nữ chẳng phải ai khác lạ mà chính là Như Ý.

Lệnh Hồ Bình ngăn người ra, chớp mắt hỏi:

- Phòng này của ai?

Như Ý đặt chén cháo xuống cười đáp:

- Phòng của ai ư? Dĩ nhiên là phòng của tân nhiệm Cẩm y đại hộ pháp. Nếu không thì sao ngài lại ngủ ở trong này?

Lệnh Hồ Bình nói:

- Không phải thế. Tại hạ muốn hỏi căn phòng này trước kia ai ở?

Như Ý cười đáp:

- Tiểu tỳ tưởng đại hộ pháp đã đoán ra rồi, không ngờ đại hộ pháp vẫn chưa tỉnh rượu. Chẳng phải của Độc Phong Câu Tôn đại hộ pháp thì còn của ai nữa?

Lệnh Hồ Bình nói:

- Chết chưa.

Tiếp theo chàng vung tay lên tuép:

- Những đồ phức tạp trong phòng này, cô hãy thu hết đi cho lẹ.

Như Ý cười đáp:

- Hà tất đại hộ pháp phải hoang mang. Cứ để tiểu tỳ từ từ dọn dẹp rồi sẽ đầu vào đấy. ại hộ pháp hãy ngồi xuống ăn chén cháo nóng để giải rượu là việc cần.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh lại hỏi:

- Ai bảo cô nương vào đây?

Như Ý ghéch mắt nhìn chàng một cái, hỏi lại:

- Có phải đại hộ pháp chán ghét tiêu tỳ lắm rồi không? Nếu quả đại hộ pháp không ưa, tiểu tỳ xin ra ngay.

Lệnh Hồ Bình vội đáp:

- Khi nào tại hạ lại có ý nghĩ như vậy? Bất quá muốn hỏi cho biết rõ mà thôi. Phải chăng đây là chủ ý của Hoa Kiểm Diêm La lão quỷ?

Như Ý lại nheo mắt nhìn chàng hỏi:

- Cái đó mà đại hộ pháp còn phải hỏi ư?

Lệnh Hồ Bình giương cặp mắt nghi ngờ lên ngập ngừng đáp:

- Tại hạ làm sao mà biết được? Có phải chính tại hạ chỉ định cô nương đâu?

Như Ý hai má đỏ hồng hỏi:

- Vậy trước mặt mọi người, đại hộ pháp một câu kêu Như Ý, hai câu kêu Như Ý là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Bình ra vẻ không tin hỏi lại:

- Có chuyện đó ư?

Như Ý ngoảnh mặt đi không lý gì đến chàng. Thị bắt đầu động thủ thu dọn những y phục cùng vật dụng của nữ nhân.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Lúc cô nương vào đây Hoa Kiếm Diêm La lão quỷ có dặn tiếng câu gì không?

Như Ý vẫn xoay lưng lại đáp:

- Đại hộ pháp thử nghĩ xem có hay không? Lão muốn tiểu tỳ ghi nhớ từng lời nói, từng cử động của đại hộ pháp. Cứ ba ngày một lần báo cáo với lão.

Lệnh Hồ Bình lẩm nhẩm gật đầu. Sau một lúc chàng lại hỏi:

- Bên ngoài bây giờ là bao giờ?

Như Ý đáp:

- Mới chập tối.

Lệnh Hồ Bình nhẹ nhàng tiếng thở dài. Chàng ngồi dậy ăn cháo liên tục.

Như Ý quay lại hỏi:

- Tại sao đại hộ pháp thở dài?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Thở dài là thở dài. Cũng như người ngủ đầy giấc rồi tỉnh dậy là phải ngáp, chẳng có lý do gì đáng nói cả

Chàng dừng lại một chút rồi hỏi:

- Tại hạ hỏi cô một câu, cô định bao giờ rời khỏi nơi đây?

Như Ý hỏi lại:

- Còn đại hộ pháp thì sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bây giờ tại hạ có thể dùng danh nghĩa hộ pháp đưa cô ra, chắc vụ này không thành vấn đề, vì mấy lão ma đầu trong lúc nhất thời chưa dám hỏi tội tại hạ. Còn tại hạ tạm thời chưa tính chuyện bỏ đi.

Như Ý hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Sau khi cô đi rồi, tại hạ hành động sẽ dễ dàng hơn. Tạm thời tại hạ chưa tính đến chuyện thoát ly nơi đây, còn phải ở lại làm xong chút việc.

Như Ý nói:

- Nếu vậy tiểu tỳ cũng không đi nữa.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cô còn ở lại làm chi?

Như Ý đáp:

- Hiện giờ tiểu tỳ được phái đến châu chực đại hộ pháp, không còn gì đáng lo ngại nữa, ra đi sớm hay muộn cũng chẳng gì quan hệ.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Cô nói vậy cũng phải. Song cô đi sớm là khiến cho tại hạ nhẹ gánh được một phần. Tại hạ ở đây khi hành động khỏi lo về cô nương, tương đối dễ dàng hơn.

Như Ý đáp:

- Mấy vị lão ma đầu đầu biết đại hộ pháp là một chàng công tử phong lưu. Tiểu tỷ đi rồi, nhất định họ sẽ phái người khác tới, mà tiểu tỷ không đi là bất tiện cho đại hộ pháp. Hừ ...

Lệnh Hồ Bình trợn mắt lên hỏi:

- Cô... cô nói vậy là nghĩa làm sao?

Như Ý đáp:

- Nghĩa làm sao ư? Cái đó trong lòng đại hộ pháp tự hiểu lấy. Ban ngày lúc tan tiệc, Đa Thích Nga Mi tức Âm đại hộ pháp có ánh mắt kinh người ai cũng nhận ra. Nếu y gặp dịp là sẽ ăn tươi nuốt sống đại hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình vừa tuác mình lại vừa buồn cười, ráng giữ bình tĩnh hỏi:

- Khi đó tại hạ say rượu rồi, chuyện này đúng hay không, tại hạ chẳng cần tranh luận với cô. Dù đúng thế chẳng nữa, cô thử nghĩ xem Lệnh Hồ Bình này có lưu ý đến những hạng đàn bà như vậy không?

Như Ý đáp:

- Đại hộ pháp không có lưu ý đến mụ, nhưng mụ cứ lưu ý ỏ đến đại hộ pháp thì cũng vậy. Tiểu tỷ ở đây mấy năm đã thấy nhiều chuyện rồi. Nam tìm nữ chưa chắc đã thành công, còn nữ kiếm nam, tiểu tỷ chưa thấy ai ...

Hồi 41

Gặp Dịp May Như Ý Thoát Ma Bang

Lệnh Hồ Bình xoa tay ngắt lời:

- Hay lắm, cô đại tiểu thư của ta ơi. Cô đừng nói nữa, hãy nằm nghỉ vài ngày. Mấy bữa nữa sẽ nghiên cứu.

Ba ngày qua chàng được thái bình vô sự, nhưng cũng chưa tìm ra được thêm điều thần bí nào của Long Hồ bang chúa và hai nhân vật hộ bang trưởng lão là Trang lão và Ngải lão. Hai lão này chỉ ngồi dưới quyền một người mà trên muôn người.

Trong ba bữa, hàng ngày Lệnh Hồ Bình cũng chỉ được gặp mặt năm người là Vô Lượng tam ông, Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cốiai và Phong Vân kiếm Thư Khiếu Thiên ở hàng Cẩm y hộ pháp.

Trên thực tế, Cẩm y hộ pháp là giai cấp hời hợt công việc trong bang cùng quyết định kế hoạch.

Theo bang quy là phải cử hành hội nghị đúng ngày để nghe báo cáo những việc trọng đại ở các phân đà đưa tới, xử trí cách nào, hoặc bày mưu đối phó làm sao.

Hết ba ngày, bọn Cẩm y hộ pháp lại khai hội. Lệnh Hồ Bình một mặt kinh hãi về thế lực rộng lớn của tổ chức dã ác này, một mặt chàng phát giác được những bí mật của họ chẳng dễ gì khám phá được, tức là khác với tiên liệu trước kia của chàng nhiều.

Trước kia chàng chỉ biết Phong Vân kiếm Thư Khiếu Thiên, một nhân vật phụ trách trông coi dải Quan Lạc của Ma bang, ngoài ra chàng còn biết Ma bang đang chuẩn bị thành lập một phân đà ở Lạc Dương, chàng vẫn tưởng Ma bang này mới dựng lên chưa có gì đáng kể, chỉ cần trà trộn vào nội bộ của họ tìm cơ hội trừ khử mấy nhân vật đầu não là xong, vĩnh viễn không còn hậu họa nữa.

Hiện nay chàng mới hiểu là lầm to.

Ở trong hội nghị Cẩm y hộ pháp ba ngày, chàng phát giác ra sách lược Ma bang áp dụng để khuếch trương thế lực từ xa đến gần.

Tỷ như dải Quan Lạc tuy chưa thiết lập phân đà, nhưng những nơi xa như hai phủ Ứng Thiên, Thuận Thiên đã nằm trong quyền khống chế của bọn chúng. Còn các tỉnh Xuyên, Tương, Cam, Hoàn Nhân, Việt, Lỗ Ký đều đã thiết lập phân đà.

Hàng tháng chúng thu được mấy chục vạn lạng.

Chỉ có một điều chàng chưa rõ là tại sao mấy lão ma đầu lại cho chàng biết những vụ bí mật trọng đại.

Về điểm này chàng đặt ra hai giả thuyết:

Một là nay chàng ở địa vị Cẩm y hộ pháp bất đắc dĩ họ phải cho chàng biết.

Hai là bọn chúng đã tin chàng thực tâm quy thuận.

Nhưng hai thuyết này đều không đứng vững, vậy vì nguyên nhân nào?

Nghi vấn của chàng chưa tìm được đáp án thì lại phát sinh biến cố khiến chàng thêm nghi hoặc.

Ngày thứ tư đang lúc hội nghị bỗng một tên hộ pháp trị nhật vào bẩm phân đà Thái Nguyên vừa xảy biến cố. Phân đà cho người về báo cáo hiện đang chờ ngoài cổng.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hạ lệnh cho người đó vào.

Lát sau, một tên tráng hán mặc áo đen tiến vào, Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối ngừng đầu lên nhìn gã lạnh lùng hỏi:

- Chuyện này lại xảy ra chuyện gì?

Hắc y hán tử lắc đầu đáp:

- Năm bữa trước hơn ba mươi anh em ở phân đà đều đột nhiên mắc phải quái bệnh, toàn thân mềm nhũn bất lực, thần trí hôn mê ly bì... Võ công mất hết.

Lệnh Hồ Bình liền nói:

- Nghe nói cả phân đà đều mắc quái tật, sao Tăng huynh đệ một mình không việc gì?

Mấy lão ma bắt giác la lên:

- Ủ ờ nhỉ?

Bốn cặp mắt lộ vẻ nghi ngờ trợn lên nhìn thẳng vào mặt hắc y hán tử tựa hồ muốn nuốt sống gã.

Tráng hán hoang mang vội đáp:

- Tiểu nhân... hôm ấy vâng lệnh ra ngoài thành làm việc, chiều tối mới về tới phân đà liền phát giác ra tình hình này. Tô phân đà chúa liền kêu tiểu nhân...

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cốiai ngắt lời:

- Có mời thầy lang đến coi không?

Hán tử đáp:

- Không. Tô phân đà chúa bảo nếu mời thầy lang dễ tiết lộ bí mật trong bang ra ngoài thì không ai chịu nổi trách nhiệm.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cốiai gật đầu nói:

- Điểm này quả nhiên đáng lo thật.

Rồi hấn vẫy tay bảo hán tử:

- Người ra ngoài chờ đợi.

Hán tử khom lưng thi lễ rút lui.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cốiai quay lại hỏi:

- Các vị nhận xét vụ này ra sao?

Phong Vân kiếm Thư Khiêu Thiên đáp:

- Hiện nay không phải thời tiết ôn dịch. Chắc là có người trà trộn vào bang hạ dược vật xuống nước hoặc đồ ăn.

Thú tâm ông Lãnh Bắc Đầu nói theo:

- Lão phu cũng nghĩ thế.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cốiai trầm ngâm một lúc, đột nhiên quay sang hỏi Lệnh Hồ Bình:

- Đành phiên lão đệ khó nhọc một phen. Lão đệ đem mấy người đi xem sao?

Lệnh Hồ Bình không tin ở tai mình. Chàng sợ lão tặc có ý thử thách, liền uyển chuyển đáp:

- Tiểu đệ hiểu rất ít về dược tính, e rằng không gánh nổi trách nhiệm. Tường lão hộ pháp nên phái nhân vật khác thoả đáng hơn. Sinh mạng của mấy chục anh em không phải là trò chơi.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cốiai nói:

- Về phương diện dược vật đã có vị khác lo. Vụ này nếu quả do người gây nên tất khó mà tránh được một trường ác đấu. Lão đệ nên nhân cơ hội này ra tay cho anh em biết há không khoan khoái ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Lão hộ pháp đã có dạ thành toàn, dĩ nhiên tiểu đệ không tiện chối từ.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cốiai quay ra ngoài hồ:

- Ưc hộ pháp có ngoài đó không? Người đi mời Tiền hộ pháp ở Toàn Tài đường và Mẫn hộ pháp ở Hình đường vào đây ngay.

Lát sau Tiền hộ pháp và Mẫn hộ pháp kẻ trước người sau tiến vào.

Hai nhân vật này đều là Lam y hộ pháp, Tiền hộ pháp người kêu ngao ồm nhách, tay xách rương thuốc. Ai trông thấy cũng biết ngay là một nhà chuyên nghiên cứu y dược.

Mẫn hộ pháp cặp mắt lấp lánh ánh hào quang, ra chiều kiêu dũng, lưng cài đơn đao, chắc hẳn được phái đi trợ thủ.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cốiai nhìn hai người nói rõ nhiệm vụ chuyển đi này rồi quay lại bảo Lệnh Hồ Bình:

- Lão phu giao người cho lão đệ. Chúc lão đệ lên đường mọi việc thuận lợi.

Lệnh Hồ Bình tuy biết trên đời chẳng bao giờ có dịp thế này, nhưng chàng không muốn nghĩ nhiều, liền đứng dậy gật đầu đáp:

- Lão hộ pháp cứ yên dạ. Bản toà đi làm cho hết sức.

Chàng quay lại nhìn hai vị Tiền, Mẫn nói:

- Hai vị hãy chờ ở đây. Bản toà đi thu xếp một chút rồi ra ngay.

Lệnh Hồ Bình về phòng bảo Như Ý:

- Cô cải trang thành một tên thư đồng cho lạ.

Như Ý sửng sốt hỏi:

- Để làm gì?

Lệnh Hồ Bình xụ mặt xuống đáp:

- Nếu cô nương thật tâm định rời khỏi nơi đây thì đừng hỏi nhiều nữa, ta bảo sao, cô cứ thế mà làm.

Như Ý hỏi:

- Còn công tử?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

- Cô hỏi như vậy chẳng lẽ thừa ư? Ta mà không đi thì mình cô thông qua được những cửa quan bên ngoài chẳng?

Như Ý hỏi:

- Mấy lão tặc kia ngó thấy có sinh lòng ngờ vực không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đó là việc của ta, cô bất tất phải quan tâm.

Như Ý nói:

- Chỗ khuyết điểm lớn nhất của công tử là có lúc lớn mật quá, lớn đến nỗi ai cũng phát sợ. Công tử nên biết mấy lão Cầm y lão ma...

Lệnh Hồ Bình trợn mắt lên ngắt lời:

- Cô có định đi hay không?

Như Ý hỏi lại:

- Làm gì mà hung dữ thế?

Thị cũng trợn mắt lên ngó chàng một cái rồi ngồi vào phòng cải trang, chỉ trong khoảng khắc thị đã biến thành một tên thư đồng rất tuấn tú đi ra.

Lệnh Hồ Bình dẫn Như Ý tới sảnh đường, trở vào nhìn Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

- Bản toà đưa y đi có điều chi trở ngại không?

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối bắt đầu sửng sốt rồi cười ha hả đáp:

- Không sao... không sao...

Lệnh Hồ Bình nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

- Nếu lão hộ pháp không tán thành thì bản toà...

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối xoa tay ngắt lời:

- Lão đệ đừng hiểu lầm lão phu. Lão đệ mà vừa ý con a đầu là phước cho thị. Dọc đường lão đệ đưa nhiều người đi châu chực càng khiến cho lão phu yên dạ, khi nào lại chẳng tán thành? Hơn nữa trong mình lão đệ đã có Long Hồ lệnh thì các cấp hộ pháp trong Ngũ đường bất cứ muốn điều động ai cũng được. Dem một tên a đầu đi theo đã ăn thua gì...

Hắn dừng lại một chút rồi giục:

- Thời gian không còn sớm nữa, lùa ngựa chuẩn bị cả rồi. Lão đệ thượng lộ đi thôi.

Lệnh Hồ Bình bây giờ mới trút khỏi khối đá nặng đeo bên lòng. Chàng ra khỏi bí cốc đi đến bờ sông thì trời đã xế chiều.

Lệnh Hồ Bình dự đoán rất đúng. Ba tên hộ pháp kia coi chàng như bậc thần minh. Chúng đối với một tên Cẩm y hộ pháp thế nào thì đối

với chàng như vậy, thái độ hoàn toàn chẳng khác gì.

Nếu là người khác thì lúc này cho là cơ hội ngàn năm một thuở để thoát ly Ma bang với ý nghĩ: Mình mang võ công trác tuyệt, người muốn đưa đi rồi cũng đi theo rồi, lúc này không đi còn đợi đến bao giờ?

Nhưng Lệnh Hồ Bình lại không tính thế.

Dù chàng ở lại giữa thiên binh vạn mã cũng chẳng chau mày mà khi gặp trường hợp càng dễ dàng, chàng càng thận trọng.

Chuyến đi Thái Nguyên tuy chẳng phải là nơi cạm bẫy, nhưng tất nhiên mấy tên lão ma đã trông cậy vào chỗ nào đó mới yên tâm thả lỏng cho chàng đi. Chàng không dám có ý niệm bỏ trốn một cách khinh suất.

Mặt khác, chàng chưa thấu triệt những chỗ huyền cơ. Chàng tự tin vào mình và cho rằng chỉ kẻ ngu xuẩn mới nhân cơ hội này thoát thân.

Chiều hôm sau đoàn người đi tới Giáng Thành.

Vào khách sạn rồi Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ai là người quen thuộc ở đây?

Tam tài đao Mẫn Toàn Thọ đáp:

- Ty toà đã qua đây mấy lần, hộ toà có điều chi dạy bảo?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Trong thành này có tửu lâu nào khá không?

Tam tài đao Mẫn Toàn Thọ đáp:

- Ở đường phố lớn mặt nam có Cổ Phong tửu lâu, nghe nói món ăn làm khá lắm.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Hay lắm. Chúng ta tới đó uống một chung chơi.

Như Ý lắc đầu đáp:

- Đường như tiểu tỳ bị cảm mạo, trong mình không được thơ thới.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Một mình ở lại coi nhà cũng hay. Chúng ta đi thôi.

Ra khỏi khách sạn Lệnh Hồ Bình khẽ nói:

- Con a đầu đó không đi chính là điều ta muốn. Ngoài Cổ Phong tửu lâu, Mẫn hộ pháp có biết trong thành còn chỗ nào hay nữa không?

Tam tài đao Mẫn Toàn Thọ ngơ ngác một chút rồi hiểu ý liền khẽ cười đáp:

- Hộ toà cứ đi theo ty toà là có.

Bốn người liền đến một kỹ viện quý phá đến canh hai cho thoả thích rồi mới ra

về.

Dĩ nhiên Như Ý không còn ở đây nữa.

Lệnh Hồ Bình tức giận phi thường. Nhưng nhà điếm cho hay mấy người ra khỏi khách sạn, thu đồng cũng đi ngay mà cũng không biết đi về phương nào, dĩ nhiên chẳng có cách gì tìm kiếm được.

Hai lão Tiền, Mẫn đành kiếm lời an ủi và bảo trong bang hãy còn mấy cô nữa. Lệnh Hồ Bình dần dần bình tĩnh lại.

Đêm hôm ấy chàng ngủ rất ngon, vì chẳng còn gì thắc mắc về Như Ý nữa.

Đọc đường về mặt Lệnh Hồ Bình buồn rười rượi, thực sự chàng rất khổ tâm suy nghĩ nguyên nhân khiến mấy lão ma cho chàng ra đi chuyến này.

Tiền, Mẫn hai lão thấy chàng không vui cũng chẳng dám nói nhiều. Do đó đi đường càng mau lẹ hơn.

Sau ba ngày tỉnh Thái Nguyên đã hiện ra trước mặt.

Phân đà ma bang ở Thái Nguyên thiết lập trong tiệm bán quan tài. Người hấn béo tròn như cái thùng mà đầu nhỏ xíu.

Những lời báo cáo của Tăng Đại Ngưu quả đúng sự thực. Hai ba chục bang chúng trong phân đà, tên nào tên nấy đều ra chiều ngái ngủ, sắc mặt lợt lạt, ngáp dài ngáp ngắn, chẳng còn kinh lực nào.

Lệnh Hồ Bình lấy tư cách Cẩm y hộ pháp hỏi chẳng thiếu câu nào, nhưng chàng hỏi lui hỏi tới vẫn không ra được một chút manh mối nào. Bọn bang đồ ngoài việc ngáp lên ngáp xuống lại lắc đầu, mà không hiểu vì lẽ gì.

Lệnh Hồ Bình đành bảo mấy người tùy tùng đi mời Hối Xuân Lang Trung Tiễn Sơn Đào đến coi mạch xem chúng mắc bệnh chứng gì.

Hối Xuân Lang Trung quan sát bang chúng hồi lâu rồi nhăn mặt trầm ngâm không nói gì.

Lệnh Hồ Bình khẽ đặng háng một tiếng nói:

- Tiền hộ pháp ...

Thầy lang ngừng đầu lên muốn nói lại thôi.

Tam tài đao Mẫn Toàn Thọ đứng trước tình hình này biết thầy lang giữa đám đông có điều không tiện nói ra liền nhìn phân đà chúa Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ xua tay làm hiệu cho y bảo bao nhiêu bang đồ hãy ra ngoài hết, chờ khi gọi rồi mới vào. Hối Xuân Lang Trung chờ mọi người ra hết rồi, trong sảnh chỉ còn ba nhân vật ở tổng đà tới, mới nhìn Lệnh Hồ Bình khẽ nói:

- Báo cáo hộ toà. E rằng trong vụ này có tay tàn độc.

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn y ủa một tiếng hỏi:

- Tay tàn độc ở địa phương nào?

Hối Xuân Lang Trung khẽ đáp:

- Vừa rồi ty toà chẩn mạch tìm ra kết quả đúng như sự tiên liệu của Tể Phụ hộ pháp. Bệnh chứng của mọi người tương tự như nhau, gây ra bởi phương diện âm thực...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Vậy phải làm thế nào?

Hồi Xuân Lang Trung thất vọng đáp:

- Chẳng phải ty toà có điều chán nản, nhưng người hạ độc về phương diện dược liệu hiển nhiên còn cao thâm hơn ty toà nhiều.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Vì thế mà Tiền hộ pháp đành bó tay ư?

Hồi Xuân Lang Trung đáp:

- Hiện giờ ty toà có thể cầm giữ cho bệnh tình khỏi đi vào tình trạng nguy ngập. Còn chữa đến gốc rễ ty toà không đủ tài.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Vậy phải làm thế nào?

Hồi Xuân Lang Trung đáp:

- Trừ phi tìm cách hỏi cho ra đối phương đã dùng dược vật gì, ty toà thật không có phương pháp nào khác.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Trong võ lâm hiện nay, những nhà dùng độc dược có thể đếm trên đầu ngón tay. Theo ý kiến của Tiền hộ pháp thì những nhân vật nào tương đối khả nghi hơn?

Hồi Xuân Lang Trung ngập ngừng đáp:

- Cái đó ...

Lệnh Hồ Bình động tâm chợt nhớ đến một người đành hỏi:

- Đường gia ở Tứ Xuyên kết oán đã nhiều. Những năm gần đây ít khi họ chen chân vào chốn giang hồ, nhưng mới nầy ra những nhân vật có ngoại hiệu là Đàm Tiểu Truy Hồn, tự xưng là Đàm Tiểu thư sinh còn tên thật là Vu Thảng Đường. Tiền hộ pháp nghĩ coi phải chăng họ Vu đã chơi trò này?

Hồi Xuân Lang Trung giật mình kinh hãi ngẩng đầu lên hỏi lại:

- Sao? Hộ toà chưa biết Đàm Tiểu Truy Hồn Vu Thảng Đường là đường chúa của Toàn Tài đường của chúng ta ư?

Lệnh Hồ Bình nghe nói ngẩn người đáp:

- Té ra..

Hồi Xuân Lang Trung dường như tỉnh ngộ gật đầu ngất lờ:

- Phải rồi. Ty toà nhớ lại nhất định hôm đó hộ toà đã quá chén. Ty toà lại nhớ lúc Tể Phụ lão hộ pháp giới thiệu cùng hộ toà hai bàn Huỳnh y hộ pháp và Ngũ đường đường chúa, chắc vì nhiều người nhón nháo hộ toà chưa để ý.

Lệnh Hồ Bình uể oải gật đầu:

- Có lẽ thế. Hôm ấy bản toà quả uống nhiều rượu thật.

Có phải hôm ấy Lệnh Hồ Bình say quá không? Đúng thế thật. Hôm ấy quả Lệnh Hồ Bình uống đến say khướt rồi không để ý. Có điều chàng dám khẳng định hôm ấy Hoa Kiếm lão tặc chỉ giới thiệu bốn vị Huỳnh y hộ pháp mà tuyệt không giới thiệu Ngũ đường đường chúa.

Trong tổ chức Ma bang, có thể nói Ngũ đường đường chúa là những nhân vật máu chốt nắm quyền lực, về địa vị cũng chẳng kém gì Huỳnh y hộ pháp.

Nghĩ kỹ lại thì đây là một quái sự. Tại sao Hoa Kiếm lão tặc chỉ giới thiệu cùng chàng bốn tên Huỳnh y hộ pháp mà không giới thiệu Ngũ đường đường chúa?

Tam tài đao Mẫn Toàn Thọ đột nhiên xen vào:

- Còn một điều không hiểu hộ toà nghĩ đến chưa?

Lệnh Hồ Bình quay lại hỏi:

- Điều chi?

Tam tài đao Mẫn Toàn Thọ chớp mắt đáp:

- Nhân vật hạ độc bất luận lai lịch thế nào, nhưng họ đã có cơ hội hạ thủ, sao lại không đem dược lượng hạ cho đến nơi, khiến người trúng độc hết đường cứu chữa? Họ cố ý lưu lại tình trạng sống dở chết dở này để làm gì? Theo nhận xét của ty toà thì trong điểm này có điều ngoắt ngoéo.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Mẫn hộ pháp quả là người tinh tế. Về điểm này bản toà cũng nhận thấy dường như có ẩn tình gì.

Chàng ngẩng đầu nhìn hai người nói tiếp:

- Nếu bản toà đoán không sai lầm thì ông bạn hạ độc bây giờ chưa rời khỏi Thái Nguyên. Trong vụ này nếu không điều tra ra gốc ngọn thì hai vị cùng bản toà đều mất mặt.

Hồi 42

Bính Dân Kỳ Sĩ Gặp Hồ Lang

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vậy bây giờ mọi chuyện phỏng đoán hãy gác lại. Việc khẩn yếu là phải tìm cho ra nhân vật hạ độc.

Hai gã Tiền, Mẫn cũng nhận thấy đây là biện pháp tốt nhất. Hãy tìm cho ra kẻ hạ độc là tất nhiên mọi việc sẽ lòi ra hết.

Hồi Xuân Lang Trung chế thuốc cho mọi người uống, Lệnh Hồ Bình và Tam tài đao Mẫn Toàn Thọ thay đổi hình dạng ra ngoài phân đà, chàng cải dạng thành một văn sỹ trung niên, dù bây giờ chàng có gặp Tam tài đao Mẫn Toàn Thọ, hắn cũng chẳng nhận ra được là ai.

Thái Nguyên chẳng phải là nơi phồn hoa trong trí tưởng tượng.

Chỉ còn ba ngày nữa là đến đêm trừ tịch, bộ mặt thị trấn vẫn tiêu điều. Chẳng có chút chi gọi là bầu không khí tưng bừng của ngày trước tết.

Lệnh Hồ Bình nhẹ buông tiếng thở dài, trong lòng không khỏi buồn rầu.

Đây là tết thứ ba chàng lưu lạc bên ngoài. Ba năm thấm thoát qua rồi mà mỗi tâm sự ngày trước đến nay vẫn chưa thực hiện được.

Vào khoảng đầu giờ Ngọ, Lệnh Hồ Bình băng khuâng thả bước, chàng cũng chẳng biết mình đi tới đâu.

Dĩ nhiên chàng lại chân tâm không vì công việc phân đà này mà áp chế người lương thiện, vì bọn bang đồ ma bang mà bách bức đối phương phải đưa thuốc giải.

Lệnh Hồ Bình lúc này chỉ muốn tìm nơi thanh tĩnh để suy nghĩ về vấn đề thiết thân cho mình.

Mấy vấn đề đã qua lại nói lên trong đầu óc, chàng tự hỏi:

- Tại sao hôm ấy Hoa Kiềm lão tặc lại không giới thiệu năm tên đường chúa với ta? Lão ma đầu kia đã đưa ra bảo chứng nào với Vô Lượng tam ông để chúng yên dạ cho ta đưa người đi Thái Nguyên? Sao hắn không lo chuyện thả chim hồng ra tận phương trời?

Chàng vừa đi vừa ngẫm nghĩ thì đột nhiên phía sau có người lớn tiếng hô hoán:

- Này. Ông bạn đi phía trước kia. Phải chăng là Mã Văn Viễn lão đệ? Lệnh Hồ Bình quay đầu nhìn lại thấy một ông già lồi năm chục tuổi, tay cầm rọc tẩu, mình mặc áo xám. Lão đang vung tay rào bước chạy tới.

Chàng biết đối phương trông bóng sau lưng mình nên nhận làm người, nhưng cũng đứng lại chờ đối phương đi tới.

Đây là một phương thức hay nhất để ứng phó với trường hợp này. Chàng dừng bước nhìn đối phương, để đối phương ngó mình cho kỹ.

Một điều quái lạ đã xảy ra.

Hồi y lão già tới gần, chẳng những chưa phát giác ra lão nhận nhầm chàng là Mã Văn Viễn. Lão còn cười hì hì khế hỏi:

- Thế nào? Tôn phu nhân có đồng ý chẳng?

Lệnh Hồ Bình thấy lão già hồ đồ không khỏi tức cười, chàng liền tìm cách giỡn chơi một lúc thử xem đến bao giờ lão mới phát giác ra đã nhận lầm người.

Chàng khẽ đặng háng một tiếng hỏi lại:

- Đồng ý thì sao?

Hồi y lão già đưa tay ra vỗ vai chàng đáp:

- Hà tất phải thế? Lão đệ, Hoả Nhãn Nhi Địch tam gia này là hạng người nào chẳng lẽ lão đệ còn chưa rõ? Vền vền ba trăm lượng bạc ta có coi vào đâu? Vả lại con a đầu Thu Hương một điều hô Tam gia, hai điều hô Tam gia. Con người khả ái như vậy, lão đệ mà thu

nap thì là phải đôi vừa lứa. Địch tam gia đây kiếp này chẳng có con cái gì thì cũng tu cho kiếp sau làm một việc tốt lành.

Lão hạ thấp giọng xuống nói:

- Chỉ cần Tôn phu nhân không phản đối là xong. Tiền bạc có rồi, còn lỗi lỗi không đáng kể, bắt tất phải để ý. Đối với lão đệ là chỗ thân tình đặc biệt, chúng ta chỉ cần tính lời mỗi tháng tám ly được không?

Bây giờ Lệnh Hồ Bình đã hiểu đại khái câu chuyện.

Lão già này nguyên là một nhà tư bản chuyên nghề cho vay nặng lãi. Anh chàng Mã Văn Viễn nào đó mà lão kêu bằng lão đệ, chắc có dòm ngó một thiếu nữ tên là Thu Hương muốn thu làm tiểu thiếp. Chính y không tiện hành động mới thương lượng với lão già này. Cuộc thương nghị thứ nhất chưa thành kết quả, sau lão tính toán lại cuộc giao dịch này có thể làm được nên chạy theo y tiếp tục đề nghị tiếp.

Lão già tự xưng là Hoả Nhãn Nhi Địch tam gia, dĩ nhiên cặp mắt không được linh mãnh nên nhận làm người chẳng thể trách được.

Lệnh Hồ Bình nhận ra lão già không phải dạng hiểu sắc, liền quyết định tiến thêm bước nữa để lão biết mùi cho vay ăn lãi ít.

Chàng liền dương mặt lên vẫn dùng giọng điệu trước thủng thủng hỏi:

- Tiền bạc để ở đâu?

Lão già cười hì hì đáp:

- Dĩ nhiên mang theo đây. Đối với Hoả Nhãn Nhi Địch tam gia mấy trăm lượng bạc chẳng đáng là bao, nhưng có một điều cần phải thuyết minh với lão đệ trước.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Điều chi?

Lão già khẽ hỏi lại:

- Đại khái địa vị của lão đệ ở Long Hồ bang không phải thấp kém chứ?

Lệnh Hồ Bình nghe nói ngẩn người. Bây giờ chàng mới biết mình mắc bẫy muốn rút lui thì đã không kịp nữa.

Năm ngón tay lão già đặt trên vai chàng bóp mạnh một cái. Ba đại huyệt Kiên tĩnh, Thiên tôn, Tý trình bị lão nắm chặt.

Lệnh Hồ Bình cảm thấy vai bên trái tê chồn, nửa người mềm nhũn.

Lão già đắc thủ rồi vênh mặt lên cười hỏi:

- Các hạ là Huỳnh y hộ pháp hay Lam y hộ pháp?

Lệnh Hồ Bình làm bộ thản nhiên đáp:

- Chẳng phải là Huỳnh y, cũng không Lam y.

Lão già hỏi:

- Thanh y hộ pháp sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cẩm y hộ pháp.

Lão già mạo xưng Địch tam gia nghe nói sừng sốt một chút rồi nổi lên tràng cười hồ hồ.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng hỏi:

- Cái gì đáng cười đâu?

Hồi y lão già dừng tiếng cười đáp:

- Ta cười lão đệ quả là con người không biết sống. Chết đến gáy mà vẫn ung dung.

Lệnh Hồ Bình cố ý kéo dài thời gian dựng mặt lên hỏi:

- Lão nói vậy là nghĩa làm sao?

Hồi y lão già cười đáp:

- Lúc này coi thái độ của lão đệ dường như có vẻ quật cường. Đáng tiếc ta chưa từng nghe nói trong quý bang có vị Cẩm y hộ pháp nào

trẻ tuổi như lão đệ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cách xưng hô tôn giá thế nào? Có thể cho nghe được chăng?

Hồi y lão già đáp:

- Lão đệ có biết bây giờ và ở nơi đây mà hỏi câu đó là không phải lúc chăng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Không hẳn thế.

Hồi y lão già hiển nhiên chưa hiểu ba chữ này có ý nghĩa gì. Lão chớp mắt toan mở miệng, nhưng Lệnh Hồ Bình đã vận Như Ý huyền công, rung tay trái một cái. Chân khí đi vào các huyết đạo, lập tức tự động khai giải.

Hồi y lão già có ngờ đâu đối phương còn nhỏ tuổi như vậy mà công lực đã ghê ghớm đến thế. Trong lúc nhất thời lão không kịp đề phòng, năm ngón tay tuột ra.

Lệnh Hồ Bình dĩ nhiên chẳng chịu đình thủ, lập tức thay đổi địa vị, phân khách vi chủ.

Chân trái chàng bước chênh chếch lùi lại một bước, nửa người trước nhoài tới, xoay tay nắm lấy cánh tay của đối phương kéo tuột từ trên vai chàng xuống nhanh như chớp.

Hồi y lão già khẽ cười khặc một tiếng, phản ứng rất mau lẹ, nghiêng cánh tay, người lùi lại tránh khỏi một chiêu cầm nã của đối phương một cách tuyệt diệu lại thừa thế đánh ra một chưởng.

Lệnh Hồ Bình chụp sấn không khỏi ngấm ngấm kinh hãi. Lão ra tay kiềm chế huyết đạo chàng một cách đột ngột chẳng có chi đáng kể, nhưng bất cứ một tên Hắc y hồi pháp nào ở Long Hồ bang cũng không làm nổi.

Bây giờ đối phương lại ở gần trong gang tấc mà tránh khỏi chiêu cầm nã thì thật ra ngoài sự tiên liệu của chàng.

Nên biết chiêu này tuy bình thường chẳng có chi kỳ dị mà thực ra đó là chiêu Ngũ Đinh Cầm Long trong Vô Tướng thần chưởng, biến hoá vô cùng mà lại là một chiêu tuyệt tác đặc ý nhất do Aát Sửu kỹ sĩ để tâm nghiên cứu sáng lập ra. Bộ vị của đối phương bị tấn công trong phạm vi năm thước, bất luận né tránh cách nào cũng khó lòng thoát khỏi chưởng tâm.

Nói một cách nghiêm khắc thì địch địa là Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hoặc Vô Lượng tam ông cũng chưa chắc đã hóa giải được, đấng này hồi y lão già hoá giải dễ

dàng đã là ghê gớm, huống chi trong lúc hoang mang lão còn phản kích một chưởng thì chàng tiên liệu làm sao được.

May mà Lệnh Hồ Bình về phương diện lời nói hay việc làm tuy ra chiều phóng đảng, nhưng khi đối địch chẳng bao giờ chàng đem lòng khinh địch. Đây là một điều mà Tứ kỳ sĩ đã huấn luyện chàng thành thói quen.

Đồng thời Lệnh Hồ Bình lúc nào cũng coi trọng những môn tuyệt học của Tứ kỳ sĩ rèn luyện cho, chẳng bao giờ lãng quên.

Vì thế mà Hồi y lão già phản công một chưởng, dù lão ra tay trong lúc thẳng thốt chẳng có uy lực gì mấy, chàng vẫn thi triển thân pháp Cửu Cung Di Hình của Bích Dàn kỳ sĩ để né tránh.

Lão già kia coi thân pháp của chàng bất giác mắt sáng lên, đồng thời bật tiếng la:

- Ủa.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

- Thế nào? Tại hạ nói làm Cầm y hộ pháp ở Long Hồ bang, bây giờ lão bằng hữu đã tin được chưa?

Hồi y lão già thu chưởng về chăm chú nhìn chàng hỏi:

- Dù ta tin rồi thì lão định làm gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Kẻ nào đắc tội với Cẩm y hộ pháp của Long Hồ bang kết quả sẽ ra sao chắc lão bằng hữu có thể tưởng tượng được, nên tại hạ mới bảo ...

Hồi y lão già hỏi:

- Bảo làm sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bảo lão bằng hữu hay hơn hết là hãy báo tính danh đi để chúng ta tiện việc xưng hô. Kế đó nếu lão bằng hữu không phản đối thì hãy giải thích một cách vắn tắt giữa lão bằng hữu và Phân đà Thái Nguyên của bản bang đã có điều chi xích mích mà gây thù oán với những anh em ở đây?

Hồi y lão già nói:

- Hay lắm. Ngoài hai điểm đó, đại hộ pháp còn điều chi thắc mắc không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Không còn.

Hồi y lão già hỏi:

- Sau khi lão phu theo lời của đại hộ pháp rồi, đại hộ pháp định xử trí lão phu bằng cách nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cái đó bản hộ pháp còn thông tình đạt lý cân nhắc nặng nhẹ rồi mới xử sự cho công bằng.

Hồi y lão già nói:

- Lão phu muốn biết một cách tường tận.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Giả tử chuyện này vì lỗi của đệ tử bản bang gây nên thì chỉ cần lão bằng hữu đưa thuốc giải ra, hoặc giả bản hộ pháp suy nghĩ rồi buông tha lão, không truy cứu vụ này nữa.

Hồi y lão già gật đầu nói:

- Điều kiện như vậy không đáng kể là quá há khác.

Lão chưa dứt lời cười khẩy một tiếng, đồng thời lạng mình ra xa, miệng cười lạt nói tiếp:

- Phát chưởng vừa trao đổi đáng kể là lực lượng ngang nhau. Bây giờ đại hộ pháp hãy tiếp ba chưởng của lão phu cho có vốn có lời rồi nói hãy nói đến điều kiện cũng chưa muộn.

Lệnh Hồ Bình cười mặt đáp:

- Khoan rồi hãy nói ....

Nguyên Hồi y lão già vừa di chuyển thân pháp để xa ra cũng như tấm lá rụng trước gió thu nhẩy múa, không biết đâu mà phân định phương hướng.

Lệnh Hồ Bình vừa lên tiếng đã thấy bóng chưởng lập lòe, Hồi y lão già vươn năm ngón tay mặt như móc câu chụp tới trước mặt.

Lệnh Hồ Bình giật mình kinh hãi. Chàng ngó thân pháp đối phương chợt nhớ ra một người.

Chàng không dám phản kích, vừa tung mình lùi lại, vừa lớn tiếng hô:

- Dừng tay.

Hồi y lão già nghe lời thu tay về. Lão dừng lại cười lạt hỏi:

- Sao? Đại hộ pháp còn điều chi muốn nói?

Lệnh Hồ Bình trông trước trông sau tiến lên một bước khể hỏi:

- Phải chăng đây là Thượng Quan thúc thúc?

Hồi y lão già giương mắt lên ủa một tiếng hỏi:

- Người là ....

Lệnh Hồ Bình khể đáp:

- Tiểu tử là A Bình.

Nguyên Hồi y lão già trước mắt chàng chẳng phải ai khác lạ mà chính là Bính Dần kỳ sĩ Thượng Quan Lượng đã hoá trang. Bính Dần kỳ sĩ đã truyền thụ cho chàng thân pháp Cửu Cung Di Hình nên chàng ngó thấy là nhận ra ngay.

Lệnh Hồ Bình lại cười hì hì dùng phép truyền âm nói:

- Đi thôi. Tiểu tử mời Thượng Quan thúc thúc đi uống một chung.

Trên toà tửu lầu Thanh Đạm ở gần cửa bắc, Lệnh Hồ Bình nghỉ chân chừng nửa giờ mới kể hết những sự đã trải qua từ ngày chàng dời khỏi bảo cùng những cuộc tao ngộ trong ba năm nay và hơn hết đã phát hiện ra Long Hồ bang cho Thượng Quan Lượng nghe. Chàng còn tường thuật đã lần mạo hiểm trà trộn vào Tổng đà bang này ở Già Mã cốc.

Bính Dần kỳ sĩ nghe xong nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Ta đã tiên liệu sẽ có ngày nay, nhưng lệnh tôn có tính cương cường, lại thêm Tư Đồ lão nhi cho là thế lực Kỳ sĩ bảo đã lớn mạnh, lại không tranh chấp với ai ...

Lệnh Hồ Bình chợt nhớ ra điều gì không chờ lão nói hết lời đã hỏi:

- Vị Thượng Quan hậu cái ở Cái bang đã đến bản bảo chưa?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Đến rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Minh y bị trúng kỳ độc, Thượng Quan thúc thúc có tìm cách giải trừ cho y không?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Chuyến này ta đi Thái Nguyên cũng vì chuyện đó. Ông bạn dùng độc ở Long Hồ bang kia mà không trừ khử đi thì khó lòng mà yên tâm được.

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

- Phải chăng Thượng Quan muốn nói Hậu Cái trúng độc chưa hết được.

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Kể ra Hậu Cái trúng độc cũng không tốn phí nhiều hơi sức, nhưng vụ này còn phải tính đến vận khí của nhân vật số hai Cái Bang đó.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Vì y là người thứ nhất bị hãm mình trong ma thuật mà ông bạn dùng độc kia chưa tính đến có ngày thoát thân ra ngoài nên hạ độc không thận trọng, chỉ cần...

Lệnh Hồ Bình chuyển động mục quang la thất thanh:

- Hổng bét.

Bính Dần kỳ sĩ ngừng đầu lên hỏi:

- Chuyện chi hổng bét?

Lệnh Hồ Bình chớp mắt đáp:

- Còn hai vấn đề, A Bình muốn thỉnh giáo ở nơi Thượng Quan thúc thúc: Tại sao Hoa Kiếm lão tặc lại không giới thiệu Ngũ đường chúa với tiểu tử? Hai là lần này sao hắn lại yên tâm để tiểu tử đưa người ra đi? Cho đến bây giờ hai vấn đề đó A Bình vẫn chưa tìm được đáp án. A Bình là người thứ hai sau Hậu Cái.

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu đáp:

- Phải rồi. Lúc người đang thuật chuyện ta đã nghĩ đến điểm này.

Lệnh Hồ Bình ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Nghe giọng nói của Thượng Quan thúc thúc thì dường như hiện giờ A Bình trúng phải chất độc mà cả Thượng Quan thúc thúc cũng không hoá giải được.

Bính Dần kỳ sĩ vừa trở tay vừa đáp:

- Phạt người ba chung rượu để thay vào cái vả miệng.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên một chút rồi cười nói:

- Dạ dạ. A Bình không biết lựa lời, tội đáng muôn thác. Thượng Quan thúc thúc chỉ phạt có ba chung rượu là nhẹ quá rồi.

Chàng dứt lời uống liền một hơi ba chung. Chàng lại chụp lấy bình rượu nói:

- Xin phạt ba chung nữa.

Bính Dần kỳ sĩ quát:

- Cá vào miệng mèo hợp vị lắm. Người tưởng ta không biết ư? Mau đặt hồ rượu xuống.

Lệnh Hồ Bình nâng chung rượu lên kính cẩn đáp:

- Tiểu tử kính mừng thúc thúc được không?

Bính Dần kỳ sĩ vừa cười vừa uống cạn chung rượu. Lão đặt chung không xuống buông tiếng thở dài rồi thủng thẳng đáp:

- A Bình người cũng đừng mừng vội. Mấy năm nay Thượng Quan mỗ tuy chưa gặp chứng nào bất trị, nhưng chỉ trị cho bọn tệ hại là nhiều, lâu lâu mới trị được một người tử tế.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ người bị trúng độc cũng theo cách thức chữa cho Hậu Cái là xong không cần phải quan sát, vì đã biết trúng chất gì và dùng thuốc nào để trừ đến gốc rễ. Có điều việc tìm đủ dược phẩm trong lúc nhất thời không phải là chuyện dễ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Phải mất chừng bao lâu?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Từ đây lên đến ngọn Thiên Sơn cao ngất trời, vừa đi vừa về mất bao nhiêu ngày giờ, người tự mình tính lấy cũng được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Trời ơi. Chẳng một năm cũng phải nửa năm thì làm sao mà lấy về để kịp chữa bệnh?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Người được phái đi chẳng những võ công phải cao cường mà còn phải hiểu cách hái thuốc, giữ gìn thế nào, không thì lấy được dược thảo về cũng chẳng ích gì.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thứ thảo dược đó kêu bằng gì?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Cái đó kêu bằng quỷ sâm.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Quỷ sâm là gì?

Bính Dần kỳ sĩ hỏi lại:

- Người chưa nghe ai nói tới quỷ sâm phải không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Trong bản thảo cương mục chỉ ghi chép: Nhân sâm, đảng sâm, sa sâm, nam sa sâm, thái tử sâm, châu nhi sâm, thổ nhân sâm và liêu đông sâm, chứ chẳng chỗ nào nói tới quỷ sâm.

Bính Dần kỳ sĩ mỉm cười hỏi:

- Nếu bao nhiêu dược vật trong thiên hạ đó đủ trong bản thảo, thì những chứng bệnh kỳ dị cứ coi trong đó mà dùng thuốc. Trên đời này làm gì có những chứng nguy

nan bất trị? Ở Kỳ sĩ bảo đã mua biết bao nhiêu kinh sách về dược liệu, Bính Dần kỳ sĩ hà tất phải nhọc lòng tìm cách chữa cho Thượng Quan Hậu Cái.

Lệnh Hồ Bình nhún vai hỏi lại:

- Vậy phải làm thế nào?

Bính Dần kỳ sĩ nhìn chàng cười hỏi:

- Người tính nên dùng biện pháp gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đành phải xin Thượng Quan thúc thúc chỉ rõ cách lấy Quỷ sâm và dự trữ thế nào, để A Bình tự mình lên đỉnh núi Thiên Sơn một chuyến.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Ngoài đường lối này còn đường lối nào dễ dàng hơn chẳng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tiểu tử không nghĩ ra một biện pháp nào hay hơn.

Bính Dần kỳ sĩ cười nói:

- Thượng Quan thúc thúc có thể đổi chứng phương và toa thuốc gồm bảy chữ “Cởi nhạc phải do tay buộc nhạc”.

Lệnh Hồ Bình vỗ bàn reo lên:

- Phải rồi, A Bình ngu quá, có thể mà không nghĩ ra.

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

- Bây giờ mới nghĩ cũng chưa muộn.

Lệnh Hồ Bình dường như tỉnh ngộ nhìn lão hỏi:

- Chuyến này Thượng Quan thúc thúc đến hành động tại phân đà Ma bang phải chăng để dẫn dụ Đàm Tiểu Truy Hồn gì đó tới Thái Nguyên?

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu đáp:

- Đúng thế. Kế hoạch của ta là câu con cá lớn họ Vu, không ngờ kết quả chỉ được con chạch nhỏ Hồ Xuân Lang Trung mới tức chứ.

Hồi 43

Trên TỬu Lâu Chờ Đợi Bính Dần

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thượng Quan thúc thúc bây giờ tính biện pháp nào?

Bính Dần kỳ sĩ móc trong bọc ra hai bình thuốc, đổ lấy một viên vàng, một viên đen và bảo chàng:

- Người uống viên thuốc vàng này đi là có thể giữ được công lực trong mình chừng nửa tháng, không bị ảnh hưởng chi hết. Còn viên thuốc đen, lát nữa người đem về pha vào lu nước ăn. Hiệu lực của nó là phá tan sự hiệu nghiệm về thuốc giải của Hồi Xuân Lang Trung. Kế đó người nhân danh Cẩm y hộ pháp tìm thầy lang đó, phiên trách hắn chẳng được việc gì. Hắn không chịu nổi áp lực chẳng còn đường nào chạy chữa dĩ nhiên phải quay về cầu viện Vụ đại đường chúa. Vụ này hoàn toàn do Toàn Tài đường phụ trách thì lão Vụ đại đường chúa không đến Thái Nguyên cũng không được. Chúng ta cứ ở đây chờ hắn, chẳng phải đi đâu cả.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Sau này A Bình liên lạc với Thượng Quan thúc thúc bằng cách nào?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Hành tàng của ta mà bị tiết lộ là tai hại rất lớn. Vì thế ta phải thay đổi bộ mặt luôn. Người muốn kiếm ta thì cứ hóa trang như bữa nay đến tòa lầu này. Ta sẽ làm ám hiệu cho người biết. Nếu chẳng có chuyện gì cần thì đừng gặp ta nữa hay hơn.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Vậy bây giờ A Bình xin đi trước một bước.

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Người cũng nên về đi thôi!

Lệnh Hồ Bình ra khỏi tửu lâu đến ngõ hẻm lúc trước, thay hình đổi dạng trở lại rồi mới về phân đà.

Chàng do cửa ngách tiến vào nội viện, bỗng nghe tiếng người cười nói không ngớt ở sảnh đường vọng ra, trong lòng ngấm ngấm bội phục Hồi Xuân Lang Trung quả là tay thủ đoạn không vừa.

Bang chúng uống thuốc giải rồi, hiển nhiên tinh thần đã khá hơn trước nhiều.

Lệnh Hồ Bình biết bọn chúng lúc này đang ngồi vây quanh lò sưởi trong sảnh đường vui chơi. Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi rẽ vào đại trù phòng trong góc viện.

Trong trù phòng hơi nóng giàn giụa, mấy tên bộc phụ chân to đang chỉ huy một tên đầu bếp mập ú. Mọi người đều bận rộn sắp bữa ăn uống.

Lệnh Hồ Bình đến bên lu nước, búng ngón tay bắn viên thuốc vào rồi sa sầm nét mặt hỏi:

- Lu nước này có nắp không?

Tên đầu bếp hối hả chạy lại liên thanh đáp:

- Có có..

Lệnh Hồ Bình mặt lạnh như tiền nói:

- Từ giờ bọn trù phòng các ngươi phải coi chừng. Vụ này xảy ra phần lớn các ngươi đều có trách nhiệm. Phải nhớ luôn mỗi khi lấy nước rồi lập tức đậy nắp lu lại, hiểu chưa?

Tên trù sự không ngớt khom lưng đáp:

- Dạ dạ. Đúng thế! Từ giờ tiểu nhân nhất định lúc nào cũng để ý.

Lệnh Hồ Bình ra khỏi trù phòng lên nhà hậu sảnh. Quả nhiên bang chúng đang ngồi xung quanh lò lửa uống rượu.

Mọi người vừa ngó thấy Cẩm y hộ pháp trở về, vội nhường chỗ tốt nhất cho chàng.

Chẳng bao lâu, Tam Tài Dao Mẫn Toàn Thọ cũng về đến. Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Mẫn hộ pháp có thu lượm được kết quả gì không?

Tam Tài Dao lắc đầu, gượng cười thờ dãi đáp:

- Vụ này chẳng khác gì mò kim đáy biển. Ty tòa chạy khắp các nơi cả nửa tòa thành Thái Nguyên mà chẳng thấy người nào khả nghi, dĩ nhiên chẳng được manh mối gì.

Hắn ngẩng đầu lên hỏi:

- Còn hộ tòa thì sao?

Lệnh Hồ Bình thờ dãi đáp:

- Bản tòa cũng vậy.

Hôm sau tình hình trong phân đà lại biến đổi. Thuốc giải của Hồi Xuân Lang Trung dĩ nhiên công hiệu, nhưng viên thuốc đen của Bính Dần kỳ sĩ càng ứng nghiệm như thần.

Viên thuốc màu đen của Bính Dần kỳ sĩ dùng để tiêu trừ thuốc giải của Hồi Xuân Lang Trung. Vì thế Lệnh Hồ Bình, Tam Tài Dao, Hồi Xuân Lang Trung cùng bọn Đại

Ngưu mấy người bữa trước không trúng độc nên chẳng bị ảnh hưởng gì. Ngoài ra bọn bang chúng ở phân đà lại ngáp dài suốt ngày, toàn thân bất lực, tức là trở lại tình trạng hôm trước.

Lệnh Hồ Bình kêu Hồi Xuân Lang Trung lên đến dựng mặt lên hỏi:

- Sao? Thuốc giải của Tiên hộ pháp phải chẳng chỉ công hiệu được một ngày?

Hồi Xuân Lang Trung gãi đầu gãi tai đáp:

- Vụ này thật quái lạ...

Lệnh Hồ Bình lộ vẻ không bằng lòng hỏi:

- Điều chi quái lạ?

Hồi Xuân Lang Trung nhăn tít cặp lông mày đáp:

- Liều thuốc hôm qua của ty tòa đáng lý trong vòng năm ba ngày không thể tái phát được...

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng ngắt lời:

- Tiền hộ pháp ở Toàn Tài đường ở tổng đà đã mặc áo bào lam sao lại hồ đồ như vậy? Chẳng thế hôm qua hộ pháp dùng cho thuốc hay hơn.

Hồi Xuân Lang Trung khiếp sợ cúi rạp xuống đất không dám nói gì.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng nói tiếp:

- Bản tòa hạn cho hộ pháp dùng một liều nữa nếu vẫn còn tình trạng này thì bản tòa phải đề nghị cho hộ pháp xuống thế chân Hắc y hộ pháp ở tổng đà.

Hồi Xuân Lang Trung nghe rất đỗi hoang mang.

Hắn đang làm Lam y hộ pháp phải giáng xuống Hắc y hộ pháp thì thật là mất mặt. Hắn vội nói:

- Xin hộ tòa bớt giận. Đây có thể là anh em đã uống thuốc giải lại uống rượu quá nhiều mà ảnh hưởng. Hộ tòa hãy khoan dung cho ty tòa thử khai phương một lần nữa.

Bang chúng uống thuốc giải lần thứ hai đến hôm sau vẫn chẳng thấy hiệu nghiệm gì. Dĩ nhiên cái đó Lệnh Hồ Bình đã biết tại sao rồi.

Hồi Xuân Lang Trung chẳng còn đường nào đành nói thật với Lệnh Hồ Bình, muốn trị hết quái tật này phải mời vị Đường chúa kia thân hành đến Thái Nguyên một chuyến.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bất luận ai trị cũng được, bản tòa chỉ biết công việc của Cẩm y hộ pháp. Hiện giờ Toàn Tài đường phái hộ pháp tới đây, Bản tòa chỉ hỏi người mà thôi.

Hồi Xuân Lang Trung lại kéo Tam Tài Dao đến năn nỉ dùm mới được Lệnh Hồ Bình thuận cho. Hắn liền viết một phong thư sai Tăng Đại Ngưu đi ngay đêm về tổng đà để cầu viện Toàn Tài đường.

Lệnh Hồ Bình không hiểu sau khi Đàm Tiểu Truy Hồn được thơ chính hấn có chịu ra đi không, nhưng sự tình biến diễn đến thế này cũng kể ra thành công một phần. Dĩ nhiên chàng phải tìm cách đưa tin cho Bính Dần kỳ sĩ.

Chàng liền mượn tiếng đi điều tra, lại cùng Tam Tài Dao Mẫn Tôn Thọ chia đường vào thành.

Nhưng lần này chàng không hiểu tại sao đã ngồi ở tòa tửu lâu đó hơn một giờ vẫn chưa thấy Bính Dần kỳ sĩ xuất hiện.

Nguyên tửu lâu này không phát đạt, rất thưa khách, hôm sau lại là ngày đại trừ tịch, nên kể cả chàng mới là bốn tửu khách.

Ba tửu khách kia là một lái buôn vải lụa đứng tuổi, một lão gia mặt mũi hồng hào và một thầy tướng quần áo rách rưới.

Trong ba người này không một ai có vẻ là Bính Dần kỳ sĩ.

Ba tửu khách mỗi người ngồi một bàn mà chẳng ai ngó qua bên này đưa mắt, hoặc đánh tay ra hiệu. Nếu có Bính Dần kỳ sĩ dĩ nhiên lão không có lãnh đạm với chàng.

Nếu vậy Bính Dần kỳ sĩ đi đâu?

Lệnh Hồ Bình khổ công suy nghĩ không tìm được đáp án. Chàng toan tính tiền để xuống lầu, bỗng trong óc vụt qua một ý niệm. Chàng nhớ lại hôm trước lúc chia tay, Bính Dần kỳ sĩ đã nói: “Hành tàng ta mà bị bại lộ thì rất là tai hại, nên ta phải thay đổi bộ mặt luôn. Người muốn gặp ta thì cứ giữ bộ mặt như bữa nay đến tòa tửu lâu này, ta sẽ làm ám hiệu cho người. Nếu không cần người đừng gặp ta là hơn...”

Chàng nghĩ lại mấy câu đó liền phát giác ra một sự thực là Bính Dần kỳ sĩ không chỉ định đến tòa tửu lâu này vào giờ nào.

Nói một cách khác là chỉ chàng giữ nguyên bộ mặt hôm qua tới đây liền bắt liên lạc được ngay.

Những câu này mới nghe có vẻ dễ dàng mà thật ra còn nhiều khúc mắc. Tửu lâu mở cửa chỉ có giờ chứ không phải suốt ngày suốt đêm. Vả lại có ai ngồi lì trong tửu lâu không đi đâu bao giờ? Như

vậy mà không hạn chế thời gian thì tới đây khó lòng bắt được liên lạc.

Nghĩ sâu xa hơn nữa thì trên thực tế cũng chẳng phải chỗ sơ sót này không thể bỏ

sung.

Nếu có tên tiểu nhị trên lầu đã được Bính Dần kỳ sĩ giao thiệp thì giữa hai người sẽ dùng phương thức liên lạc khác, làm gì chẳng giải quyết được vấn đề?

Do đó chàng đoán ra sở dĩ bữa nay chàng không được gặp Bính Dần kỳ sĩ là vì tên tiểu nhị kia gặp việc bất ngờ phải đi chỗ khác.

Phân đà đã sai Tăng Đại Ngưu bữa nay thượng lộ mà Đàm Tiểu Truy Hồn chịu đến cũng phải sáu bảy ngày mới tới, nên chàng không cần hoang mang trong lúc nhất thời.

Có điều chàng ly biệt tứ kỳ sĩ đã lâu, mối tình tha thiết khiến chàng không nhịn được nên nóng gặp Bính Dần kỳ sĩ.

Đồng thời chàng cũng muốn Bính Dần kỳ sĩ phải một phen kinh ngạc là những bí mật này đối phương không cho chàng hay, hoàn toàn do trí lực của chàng nghĩ ra.

Mặt khác đã lâu chàng chưa được phô trương thân thủ trước mặt tứ kỳ sĩ. Chàng mong đây là một dịp gọi lại nguồn vui ngày trước.

Trước kia chàng ở nhà tứ kỳ sĩ chia nhau truyền thụ võ công cho chàng. Giữa hai bên tình thực là thầy trò mà không mang danh sư đồ. Những lúc rỗi rãi chàng cùng ngồi uống trà, đánh cờ, gảy đàn, ngâm thơ như cả một đám trẻ nít với nhau.

Ở một địa phương nhỏ bé, tứ kỳ sĩ thường bị chàng trêu chọc, nhưng chẳng ai cho là chàng hỗn xược.

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới những kỷ niệm này không khỏi mỉm cười rồi nhẹ buông tiếng thở dài.

Bỗng một tên tiểu nhị lên lầu, chàng liền vẫy tay nói:

- Tiểu ca! Lại đây!

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi khom lưng hỏi:

- Phải chăng tướng công muốn lấy thêm gì?

Lệnh Hồ Bình ngẩng đầu lên hỏi:

- Trong mấy chú ở đây, còn một chú bữa nay sao không thấy đâu?

Tiểu nhị hỏi lại:

- Phải chăng tướng công muốn hỏi Hương Thang lão nhị?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ta không hỏi tên y. Y là Hương Thang lão nhị ư?

Tiểu nhị cười đáp:

- Phải rồi! Lão nhị đó của bọn tiểu nhân cứ đến mùa đông là mỗi buổi tối lại đun nước rửa chân cho mọi người, nên ai cũng gọi đùa y là Hương Thang lão nhị.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hiện giờ Triệu lão nhị đi đâu?

Tiểu nhị đáp:

- Trưởng quỹ sáng sớm hôm nay bảo y vào thành mua một ít rau. Đáng lý y về tới nơi rồi mới phải. Không hiểu y còn mắc chuyện gì chưa về tới. Tướng công kiếm y có chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình nói:

- Lần trước ta lên đây có nhờ y giúp việc, không hiểu y làm xong chưa? Nhưng chuyện này không vội gì. Bao giờ y về tiểu ca bảo y lên đây cũng được.

Tiểu nhị hỏi:

- Được rồi. Nhất định tiểu nhân ghi nhớ và bảo y. Tướng công còn dặn điều chi nữa không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Xào cho hai món ăn và lấy thêm một hồ rượu.

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi trở gót xuống lầu.

Lệnh Hồ Bình mừng thầm. Những điều chàng đoán quả nhiên đúng sự thực. Bây giờ mới giờ mùi, hầy còn sớm lắm. Triệu lão nhị trở về là chàng có thể gặp Bính Dần kỳ sĩ.

Giữa lúc ấy cửa cầu thang lầu bổng thấy người thập thò rồi trở gót xuống lầu. Lớn tiếng hô:

- Lên đây. Trên này còn rộng lắm.

Người hô hoán cúi xuống nói hết câu rồi lên lầu trước.

Lệnh Hồ Bình ngó thấy người kia lên lầu rồi. Kiểu cách của hắn khiến chàng động lòng.

Người lên lầu trước lối ba mươi tuổi, trong mặc áo quần mới, ngoài khoác áo choàng màu lam. Lưng cài một thanh Tử kim đoản đao. Vỗ đao đẩy tấm áo choàng cao gồ lên.

Lúc hắn đi ngược phưỡn ra có vẻ kiêu ngạo, tựa hồ dù là một tòa kim sơn ở trước mặt ngó thấy hắn cũng phải nhường bước.

Hắn tử đeo đao đảo mắt nhìn bốn phía thì đồng thời dưới cầu thang có tiếng bước chân vang lên. Lại ba người lên lầu.

Ba người này cũng đều là hán tử đeo đao, tuổi cũng xuýt xoát ngang nhau. Trong ba người này dường như chưa một ai quá ba mươi.

Người đi trước ai ngó thấy cũng nhận ra là một chàng công tử sẵn tiền. Chưa kể đến cái khác, nguyên một tấm áo hồ cừu mặc trên người e rằng nhà hạng trung phải làm ba năm mới mua được.

Theo sau chàng công tử này là một thanh niên áo vàng.

Sau hoàng y thanh niên là một gia nhân tay cầm rọc tẩu và cái hầu bao.

Cứ coi ba người xuất hiện cũng đoán được hán tử đeo đao lên lầu trước hẳn nhiên là một vị hộ vệ võ sư.

Chỉ còn thanh niên áo vàng là người chưa đoán ra được thân phận.

Mấy người này vào giữa sảnh mâu ngồi xuống, lớn tiếng hô hoán gia nhân, coi bộ rất vênh váo, tựa hồ bên mình cũng chẳng còn ai?

Trong khi chờ đợi rượu thịt bung lên, mấy người này dường như bàn việc gì bí mật. Chúng vươn cổ ra cúi xuống mặt bàn nói thì thào một hồi rồi đột nhiên đồng thời nổi lên tràng cười hô hố, ngồi ngay người lên dường như đã tìm ra kế hoạch viên mãn.

Họ cười một hồi rồi chàng công tử mặc áo xám không hiểu chợt nghĩ ra điều gì, hần thò đầu ra nói khẽ với hán tử đeo đao mấy câu.

Hán tử đeo đao vỗ ngực lên giọng cả quyết:

- Xin công tử yên dạ. Nếu vụ này không linh nghiệm thì cứ gõ vào đầu tiểu nhân.

Tiếp theo mấy hán tử đeo đao đảo mắt nhìn quanh, chợt phát giác trên lầu có một vị Toán mệnh tiên sinh dường như lấy làm hứng thú vẫy tay cười nói:

- Toán mệnh bằng hữu! Lại đây coi cho công tử chúng ta một quẻ.

Toán mệnh tiên sinh đang uống rượu tiêu sầu nghe tiếng người hô hoán liền quay đầu nhìn lại lạnh lùng nheo mắt nhìn một cái nhưng chẳng nói gì.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm lấy làm kỳ.

Chàng thấy thầy tướng này người nghèo mà chí không nghèo, chẳng úy kỵ gì những tay hào phú ngang tàng, chàng không khỏi khen thầm.

Có điều lòng chàng đã sẵn thành kiến, không khỏi e ngại họ diễn kịch.

Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của chàng.

Hán tử đeo đao chợt hứng thu tiếng cười lại, biến đổi sắc mặt, khịt mũi một tiếng. Hần chống tay xuống mặt bàn lớn tiếng gọi:

- Này ông bạn! Ta nói gì ông bạn đã nghe rõ chưa?

Coi bộ điệu gã tướng chừng thầy tướng nói câu bất nhã là hấn nhảy xổ lại sinh sự.

Dè đâu toán mệnh tiên sinh vẫn hững hờ, ngừng đầu lên lạnh lùng đáp:

- Nhị gia ơi! Nhị gia ăn nói lịch sự một chút được không? Đây là tửu lâu người ta bán rượu. Ai có tiền vào uống rượu cũng được, bất phân già trẻ nam nữ đều là thực khách, chẳng ai để nhị gia kêu réo như vậy.

Mấy câu này không hỗn xược mà cũng không hèn kém, lời lẽ rất thẳng thắn như chém đá. Lợi hại nhất là câu đầu tiên đã gọi địa vị của đối phương ra, đừng hòng làm phách. Khác nào bảo đối phương bất quá là một cậu hai đi che tàn.

Hán tử đeo đao tác họng.

Gã tức quá sắc mặt xám xanh. Cặp mắt lộ ra những tia nhãn quang coi mà phát khiếp.

Toán mệnh tiên sinh nói rồi lại cúi đầu xuống ăn uống, tựa hồ chẳng có chuyện gì quan trọng.

Hán tử đeo đao bị vố cay dĩ nhiên chẳng chịu bỏ qua. Gã rung cánh tay một cái hát tẩm áo choàng ra bật tiếng cười âm trầm đứng phắt dậy, đá ghế sang một bên rào bước xông đến chỗ ngồi của toán mệnh tiên sinh cạnh cửa sổ, vẻ mặt rất hung hăng.

Lệnh Hồ Bình đã nhận ra toán mệnh tiên sinh tựa hồ không hiểu võ công, chàng toan quay lại nhìn mặt hán tử đeo đao, không ngờ gã chưa rời khỏi chỗ ngồi, cục diện khấn trương xảy ra đột nhiên làm gã biến đổi chủ ý.

Hán tử vừa tiến về phía trước mấy bước không hiểu vì duyên cớ gì, gã lộ vẻ hoang mang, dừng chân lại rồi trở gót về chỗ ngồi.

Lệnh Hồ Bình đang ngạc nhiên, bỗng nghe cửa cầu thang lầu có tiếng cười ha hả

nói:

- Năm nay chúng ta còn lo gì không qua được.

Lệnh Hồ Bình ngoảnh đầu nhìn ra thì người mới tới chẳng phải ai xa lạ, chính là Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công.

Chàng hiểu ngay sở dĩ hán tử đeo đao đột nhiên mất vẻ hung hăng là vì gã ngó thấy lão tửu quý.

Lạ hơn nữa là thanh niên mặc áo vàng dường như cũng quen biết Hồ Lô Tẩu là nhân vật thế nào. Cặp mắt gã đảo sùng sục, vẻ mặt ra chiều hờ hởi chỉ muốn bỏ đi, tựa hồ có điều úy kỵ. Coi gã xao xuyên như kẻ ngồi trên đám chông gai, khiến ai ngó cũng phải tức cười mà cũng tội nghiệp cho gã.

Hán tử đeo đao biết hành tung của mình đã bị bại lộ, gã đành liêu dờ khỏi chỗ ngồi chấp tay cượng cười nói:

- Không biết tiền bối giá lâm, chưa kịp ra xa đón tiếp...

Hồ Lô Tẩu hí cặp mắt mòng mọng những nước cười ha hả đáp:

- Không dám, không dám! Lão tửu quý này đến cơn ghiền là chạy ngang chạy ngựa, bỏ nháo bỏ nhào nên không kịp báo trước. Ha ha! Máy ai được rảnh như Thái lão tam? Ủa! Chưa có rượu nhắm gì ư? Hay quá, hay quá! Nhắm thì thông thả cũng được, chỉ rượu là phải có trước.

Miệng lão cười cười nói nói, người đi thẳng vào bàn, chẳng khách khí gì hết, kéo ghế ngồi xuống đối diện với Hôi y công tử sang trọng.

Hôi y công tử đầy vẻ khó chịu. Hán tử đeo đao vội đưa chân qua gầm ghế đá gã một cái, gã đành nhẫn nại không tiện nổi nóng.

Hồ Lô Tẩu trở tay hỏi:

- Hai vị này là...

Thái lão tam liền giới thiệu:

- Đây là Kiều công tử của bọn tại hạ. Còn vị này là Tam công tử, bạn hữu của Kiều công tử.

Tam công tử tức là thanh niên mặc áo vàng.

Lệnh Hồ Bình tuy không nhận ra gã, nhưng chàng dám đánh cuộc gã tuyệt không phải họ Tam.

Hồ Lô Tẩu dường như chẳng để ý gì đến họ của hai gã. Lão nói mấy câu xã giao khách sáo rồi quay vào chính đề, thúc giục người ta lấy rượu đem lên cho họ.

Lệnh Hồ Bình ngó thấy vừa bực mình lại vừa tức cười, miệng lẩm bẩm:

- Quả là giang sơn dị cải, bầm tính nan di.

Lần trước ở Đổng Quan, lão đã được một bài học về vụ Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ đưa cho cái đui chó tằm ngũ vị hương nhưng chắc lão đã quên sạch rồi.

Huỳnh y thanh niên tưởng chừng lão tửu quỷ chưa nhận ra gã là ai, thần sắc gã đã dần dần trở lại bình thường.

Trong bốn tửu khách lúc trước thì người bán vải đứng tuổi và lão mặt đỏ đã nhân lúc hán tử đeo đao gặp rắc rối, lén lút trả tiền ăn bỏ đi rồi.

Chỉ còn lại hai người là Lệnh Hồ Bình và toán mệnh tiên sinh vẫn đứng đĩnh ngồi uống rượu lạnh, nhấm nháp những đồ ăn dở.

Toán mệnh tiên sinh từ lúc thấy Hồ Lô Tẩu xuất hiện ở đầu cầu thang, vẫn đưa mục quang nhìn lão. Có lúc y chau mày toan nói lại thôi. Không hiểu y muốn ngỏ lời từ tạ Hồ Lô Tẩu đã giải vây cho mình, hay là muốn cảnh cáo lão tửu quỷ chó nên nhập bọn với mấy người kia.

Sau cùng đại khái y ăn uống hết sạch rồi, mới thấy y buông tiếng thở dài liếc mắt ngó Hồ Lô Tẩu một lần nữa rồi gục gặc cái đầu rời khỏi chỗ ngồi đi xuống lầu.

Lệnh Hồ Bình nẩy dạ hoài nghi muốn theo xuống để hỏi cho ra cứu cánh, nhưng sợ Hồ Lô Tẩu một mình ở trên lầu lỡ ra bị bọn kia ám toán, nên chàng đành ngồi yên để theo dõi diễn biến.

Chỉ trong khoảnh khắc rượu thịt lục tục đưa lên. Hồ Lô Tẩu liền thi triển bản lĩnh ăn uống thả cửa.

Giữa lúc ấy lại có tiếng động ở cầu thang lầu. Bảy tám tửu khách nữa tới nơi.

Bữa ăn dang dở, mới đến món thứ năm, huỳnh y thanh niên đột nhiên mượn tiếng có việc bận muốn đi trước rồi đứng dậy cáo từ rút lui.

Chẳng bao lâu, Kiều công tử cũng đưa gia nhân xuống lầu.

Dĩ nhiên Hồ Lô Tẩu đã nhận ra bọn họ chán ghét mình mà bỏ đi. Lão chỉ cần lưu lại Thái lão tam, lại lấy làm thích chí được ăn uống thêm mấy phần. Đối với hai người bỏ đi trước chẳng khách khí chút nào.

Nhưng hai người đi rồi biến cố liền xảy ra.

Hồ Lô Tẩu tiếp tục ăn uống rất hứng thú thì đột nhiên cổ họng òng ọc, cặp mắt trợn toàn lòng trắng, người xiêu đi rồi ngã ngửa về phía sau.

Lệnh Hồ Bình la thảm:

- Hồng bét!

Chàng toan nhảy xổ lại bắt Thái lão tam để tra hỏi, bỗng nghe tiếng người dùng phép truyền âm lọt vào tai:

- Để hẩn đi. Nhất thiết đã có thúc thúc phụ trách.

Lệnh Hồ Bình đứng lên rồi, nghe tiếng lập tức dừng lại.

Chàng biết người dùng phép truyền âm đó chính là Bính Dân kỳ sĩ.

Đã có Bính Dân kỳ sĩ chủ trương, dĩ nhiên Lệnh Hồ Bình chẳng cần nôn nóng.

Hồi 44

Kỳ Sĩ Thi Mưu Bất Lão Tam

Chàng đảo mắt nhìn quanh nhưng trong lúc nhất thời chưa ngó thấy Bính

Dần kỳ sĩ ở chỗ nào.

Bọn tửu khách mồm năm miệng mười la lên:

- Lão này say rồi, lấy thuốc giải rượu ngay!

Hán tử kêu bằng Thái lão tam, nhân lúc mọi người nhón nháo bỏ nắm bạc vụn xuống bàn rồi chớp mắt không biết biến đi đâu mất.

Một tên tiểu nhị bưng nước giải rượu vào toan đổ cho Hồ Lô Tẩu thì một lão già cổ có bướu lớn đưa tay ra nói:

- Ta đã đến đây.

Mọi người không để ý, Lệnh Hồ Bình nhìn thấy rõ lão già đưa tay đón lấy chén thang ấn ngón tay nghiền viên thuốc vào trong chén.

Bây giờ Lệnh Hồ Bình mới biết lão bướu cổ này chính là Bính Dần kỳ sĩ hóa trang.

Hồ Lô Tẩu dần dần tỉnh lại, chưa biết sinh mạng mình đã vãn hồi. Lão vừa dụi mắt vừa quát hỏi:

- Thái lão tam đâu?

Bính Dần kỳ sĩ dùng phép truyền âm cười đáp:

- Lão ca cùng Vưu môn ở Sơn Tây thật là có duyên. Lần trước đã gặp rồi. Lần này thăng cấp lại gặp thủ đề ở Vưu môn.

Hồ Lô Tẩu cơ hồ muốn nhảy lên. Lão hỏi:

- Ông bạn... ông bạn bảo sao?

Bính Dần kỳ sĩ khẽ cười đáp:

- Nói nhỏ đi một chút. Lão mà còn la là ta điếm vào á huyết lão ngay.

Hồ Lô Tẩu ngạc nhiên hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Lão ca là ai?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

- Lão phu là người đã đánh cờ với lão ngày trước rồi bị lão ăn cắp mắt ba con...

Hồ Lô Tẩu giương mắt lên hỏi:

- Lão huynh là...

Bính Dần kỳ sĩ hỏi lại:

- Lão phu làm sao? Phải chăng lão quỷ trách ta xuất hiện không đúng lúc?

Hồ Lô Tẩu tức giận nói:

- Vừa rồi lão đã nhận ra trong đám đông có đồ đệ của Vu Thảng Đường, tại sao không bắt gã dùm cho lão tửu quỷ?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Ông bạn ơi! Bao nhiêu lẽ phải ông bạn dành hết cả rồi. Ông bạn có nghĩ tới sau này vạn nhất còn gặp đồ đệ nào khác của họ Vu, ai dám ra tay mà can thiệp vào việc của ông bạn nữa?

Hồ Lô Tẩu đứng dậy nói:

- Đi thôi!

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Đi kiếm thằng lỏi họ Thái. Cứ tìm thấy một tên thì chẳng lo gì không kiếm ra hai tên khác.

Bính Dần kỳ sĩ nói:

- Lão hãy ngồi xuống đây nghe ta nói hết đã.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Còn điều chi mà nói?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Một mạng của lão có thể giữ vững rồi. Nhưng còn sinh mạng của người khác chỉ trông vào một câu của lão.

Hồ Lô Tẩu ngạc nhiên hỏi:

- Người ấy là ai?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Lãng Đãng công tử!

Hồ Lô Tẩu ủa một tiếng hỏi:

- Gã tiểu tử đó còn... còn... chưa chết ư?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

- Lão ca còn sống thì dĩ nhiên gã không chết được. Hiện giờ loạn cũng loạn rồi. Lão ca có thể định tâm lại được không? Hãy cho lão phu hay mấy ông bạn nhỏ tuổi vừa rồi của lão ca còn trú trong thành này không?

Hồ Lô Tẩu chớp mắt hỏi lại:

- Lão bảo thằng lỏi đó lọt vào tay bọn Vưu rồi chăng?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Đầu đuôi câu chuyện là thế này: Thằng lỏi đến Long Hồ Bang được phong làm Cẩm y hộ pháp. Nay gã ở trong thành Thái Nguyên này nhưng gã bị dưng vật của bang đó kiềm chế. Võ công gã không biết mất hết lúc nào mới thật là nguy hiểm. Kẻ hạ thủ chính là Đàm Tiểu Truy Hồn.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Muốn giải trừ cấm chế cho thằng lỏi, hiện giờ còn thiếu một vị quý sâm ở núi Thiên Sơn. Thượng Quan mỗ đang tìm cách dẫn dụ họ Vưu tới Thái Nguyên, chưa hiểu có được như nguyện hay không.

Trong ba người vừa rồi hoặc giả trong mình có thuốc giải cũng chưa biết chừng. Vì thế bây giờ phải hỏi lão ca một câu, muốn đi kiếm ba thằng cha kia thì phải tới đâu?

Hồ Lô Tẩu trợn mắt lên hỏi:

- Thế thì lạ thật. Lão đã ngó thấy trong ba tên kia một tên là đồ đệ của họ Vu sao không chụp lấy gã?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Chỉ chậm mắt một bước.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Lão vừa đến hay sao?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Đúng thế! Tại hạ ở ngoài thành đã được tin chạy đến đây thì thằng lỏi bỏ đi rồi. Đáng lẽ tại hạ đã rượt theo để dò xét, nhưng biết lão ở trên lầu mới chạy lên xem sao đã. Không ngờ lão lại mắc mưu thằng lỏi con rồi đó. Kể ra đây cũng là một cái may trong những cái không may.

Hồ Lô Tẩu nói:

- Thế mới hỏng bét.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Tại sao vậy?

Hồ Lô Tẩu chau mày đáp:

- Lão tửu quỷ cũng chỉ nhận biết gã họ Thái trong ba người. Sáu tháng trước gặp gã một lần ở hội chùa. Gã khinh khi cha con người mãi rồi bị lão tửu quỷ giáo huấn thế nào thì Thượng Quan huynh đã biết rồi. Việc gì qua đi là thôi, không hỏi đến gốc gác gã nữa.

Bính Dần kỳ sĩ trầm ngâm nói:

- Bây giờ chỉ còn hạ thủ vào tên họ Kiều. Hiện giờ chúng ta chia tay mỗi người đi một ngã, sau khi trời tối sẽ gặp nhau ở phân đà Cái

Bang. Thượng Quan mỗi nhân lúc này đi trước thám thính về lai lịch của họ Kiều.

Ở Thái Nguyên muốn dò hỏi Kiều công tử không phải chuyện dễ, vì những nhà phú hộ trong thành có đến phân nửa là người họ Kiều. Chỗ này Kiều viên ngoại, chỗ kia cũng có Kiều viên ngoại.

Con trai viên ngoại dĩ nhiên là công tử. Trong bao nhiêu Kiều công tử thì biết Kiều công tử nào là anh chàng đã gặp lúc ban trưa.

Bính Dần kỳ sĩ chạy suốt buổi chiều mà chẳng hỏi ra được manh mối chi hết.

Sau y đành trở về phân đà Cái Bang ở Thái Nguyên để thỉnh giáo những đệ tử phân đà này.

Phân đà chúa ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Đại đa số họ Kiều ở trong thành đều an phận thủ thường. Nghĩ lui nghĩ tới dường như chỉ còn một nhà ở cửa tây thành mới quật khởi là việc giáo huấn có chỗ khả nghi.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Chủ nhân nhà này tên gì?

Phân đà chúa cười đáp:

- Kiều Nhị Trùy Tử.

Kiều Nhị Trùy Tử tựa hồ không phải là cái ngoại hiệu thông thường.

Ngoại hiệu này chỉ mang ý nghĩa giàu có.

Nếu truy cứu gốc gác ngoại hiệu đó để phân tích thì có điều bất nhĩ.

Vị Kiều viên ngoại kia bị người ta kêu bằng Kiều Nhị Trùy Tử, nếu chẳng phải lão ở hàng thứ hai thì lão mang tên Trùy nhi. Sở dĩ hiện nay lão trở nên giàu có, toàn nhờ vào sự buôn bán ngày trước. Cân của lão có hai trái. Một trái nặng và một trái nhẹ. Bán hàng lão cân bằng trái nhẹ, mua vào lão cân bằng trái nặng.

Kiều Nhị Trùy Tử sau khi có đủ tư cách được người ta kêu bằng viên ngoại mới dọn nhà từ Lâm phần đến Thái Nguyên. Lão có một

đưa con, khi vắng mặt, người ta kêu bằng Kiều Tiểu Trùy Tử chứ không hô tên.

Kiều Tiểu Trùy Tử làm gì cũng khiến cho lão già vừa ý. Chỉ có một điều chưa thỏa mãn là đã lấy cho gã ba nàng dâu mà tới nay chưa được đưa cháu nào.

Kiều Tiểu Trùy Tử tuy chưa sinh được Tiểu Tiểu Trùy Tử, nhưng nhờ cha buôn bán gian lận trở nên giàu có, gã đã làm nhiều điều bất hảo ở thanh lâu. Những kỹ nữ trong thành chẳng mấy ai không biết gã Kiều công tử này.

Mấy năm gã hoang chơi đùa đến kết quả là rước lấy ám tật vào mình. Dù tuổi còn trẻ gã đã bắt lỵ.

Ba tháng nay Kiều gia ngấm ngấm đi kiếm danh y, đưa nhiều tiền dẫn dụ triệu về được gã thanh niên áo vàng.

Hoàng y thanh niên là đồ đệ đứng đầu của họ Vu, mang ngoại hiệu là Tiểu Biển Thước.

Trời tối rồi.

Trong sảnh đường ám áp ở hậu viện ở Kiều phủ ngoài cửa tây thành, mùi thuốc sực nức trong bầu không khí vui nhộn.

Một bọn a hoàn nhỏ tuổi đi lại tới tấp. Chúng cùng mục đích là hy vọng sau khi công tử uống thuốc rồi đêm nay được nghỉ bên cạnh nương nương.

Lão viên ngoại Kiều Nhị Trùy Tử tay cầm rọc tẩu, tự mình trông coi lò nấu thuốc vì lão bỏ tiền mua thuốc muốn lấy ít hơi để gỡ gạc.

Mỗi lần lão hít hơi lại nổi cơn ho, nhưng cái ho đêm nay không khiến cho lão khó chịu. Lão rất cao hứng nhìn ngọn lửa hồng trong lò lay động chẳng khác đứa cháu nhỏ đang múa chân múa tay.

Kiều Tiểu Trùy Tử lại càng cao hứng.

Có điều nguyên nhân cao hứng của hai cha con lại hoàn toàn khác biệt.

Lão già cao hứng vì hy vọng con của lão uống thuốc này vào, cùng ngày này năm sau, lão được đưa cháu nhỏ để bồng bế nâng niu.

Kiều Tiểu Trùy Tử cao hứng vì nếu quả thang thuốc này hiệu nghiệm gã sẽ được hưởng khoái lạc với Tiểu Diễm Hồng ở Hương Hoa viện tại cửa bắc.

Kiều Nhị Trùy Tử ở trong sảnh đường âm áp hỏi:

- Công tử đâu?

Một tên a hoàn đáp:

- Ở trong thư phòng đang xem sách.

Kiều Nhị Trùy Tử thờ dài nói:

- Thằng nhỏ này có điều không hay là từ sáng đến tối chỉ ngồi đọc sách chỉ khiến cho thân thể mệt mỏi.

Điểm này đúng thật. Hiện giờ Kiều Tiểu Trùy Tử quả đang đọc sách ở hậu thư viện. Nhưng gã chẳng đọc cuốn nào khác, mà là cuốn ngọc phòng bí quyết rất quý báu.

Tên họ viện võ sư Thái lão tam cũng ngồi đối diện với gã.

Kiều Tiểu Trùy Tử đột nhiên ngừng đầu lên hỏi:

- Sao Phương sư phụ lại không đến?

Thái lão tam vươn vai hỏi:

- Mấy giờ rồi.

Kiều Tiểu Trùy Tử hỏi lại:

- Đại khái mới vào canh một. Y nói giờ nào mới tới?

Thái lão tam đáp:

- Không nhất định. Y nói muốn coi xem lão tửu quỷ lúc tối hậu bị ai giải cứu đưa đi. Không tìm ra điểm này thì y chẳng hề yên lòng được.

Kiều Tiểu Trùy Tử hỏi:

- Một tên tửu quỷ gió thổi bay mà khiến các vị hoang mang như vậy, tại hạ thật không hiểu sao được. Thái huynh chẳng nói ân sư của Phương sư phụ kêu bằng Đàm Tiểu Thư Sinh gì đó chỉ vung tay một cái là giết chết mạng người rồi ư?

Thái lão tam đáp:

- Quả đúng thế thật.

Kiều Tiểu Trùy Tử hỏi:

- Phương sư phụ là đồ đệ thứ nhất của Đàm Tiểu Thư Sinh thì tất nhiên bản lĩnh không phải tầm thường mà sao lại sợ lão tửu quỷ đến thế?

Thái lão tam gượng cười đáp:

- Kiêu công tử! Những chuyện rắc rối giang hồ công tử không thể hiểu nổi.

Kiều Tiểu Trùy Tử nói:

- Vậy lão tam nói cho tại hạ biết.

Thái lão tam đáp:

- Phương sư phụ không phải sợ lão tửu quỷ.

Kiều Tiểu Trùy Tử hỏi:

- Vậy y sợ ai?

Thái lão tam đáp:

- Y sợ nhân vật nào đó đã cứu sống được lão tửu quỷ.

Kiều Tiểu Trùy Tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Thái lão tam đáp:

- Vì nhân vật đó đã cứu sống được lão tửu quỷ tất nhiên hẳn là một cao thủ trong bọn họ. Nói một cách khác là gặp hạng người này thì đối phương cũng biết y là ai. Giả tỷ đối phương không chịu bỏ qua thì y không thể ở thành Thái Nguyên được nữa.

Kiều Tiểu Trùy Tử hỏi:

- Vậy làm thế nào? Chứng bệnh của tại hạ y bảo phải ba liều mới trị được tận gốc. Y mà bỏ đi sớm chẳng hóa ra hỏng việc ư? Lão tam hãy tìm cách gì lưu y lại.

Thái lão tam đáp:

- Công tử bắt tất phải hoang mang. Y nói là nói vậy mà thôi, còn đi hay không cũng chưa nhất định. Dù có đi nữa cũng chỉ là né tránh trong lúc nhất thời. Tiểu đệ vẫn có phương pháp tìm tới y được. Công tử hứa cho ba trăm lượng hoàng kim mà mới đưa năm chục lượng, khi nào y chịu bỏ không lấy.

Kiều Tiểu Trùy Tử chau mày toan hỏi nữa thì một tên a hoàn đột nhiên thò đầu vào hỏi:

- Thừa công tử! Thuốc nấu được rồi. Lão gia hỏi công tử đưa vào ngay hay sao?

Kiều Tiểu Trùy Tử gạt đầu đáp:

- Đem vào đi.

A hoàn lại hỏi:

- Nương nương bảo: Công tử uống thuốc rồi đêm nay...

Kiều Tiểu Trùy Tử xua tay gạt đi:

- Để lát nữa hãy nói.

A hoàn vui vẻ bỏ đi.

Thái lão tam khẽ hỏi:

- Công tử định đêm nay ngủ ở phòng nào?

Kiều Tiểu Trùy Tử nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Thực tình ta không muốn ngủ ở phòng nào hết. Nếu chẳng bị ông già thúc bách, ta hy vọng lại đến với Tiểu Diễm Hồng ở Hương Hoa viện.

Thái lão tam ngắt lời:

- Như vậy không hay đâu. Đến Hương Hoa viện sau này còn nhiều cơ hội. Bữa nay là buổi đầu, công tử đừng để lão cụt hứng.

Kiều Tiểu Trùy Tử đáp: - Phải rồi! Ta đành đến phòng tam nương.

Thái lão tam hỏi: - Sao không đến phòng đại nương?

Kiều Tiểu Trùy Tử đáp: - Ta vừa ở đó ra kêu nhưc đầu, chắc bị cảm mạo. Để một mình điều dưỡng hay

hơn.

Thái lão tam nói:

- Phương sư phụ bây giờ chưa tới, chắc là đêm nay không đến rồi. Công tử uống thuốc xong đi nghỉ sớm đi. Tiểu đệ xin cáo thoái.

Kiều Tiểu Trùy Tử đáp:

- Người đi đi.

Kết quả nhị nương một mình khuê phòng lạnh lẽo.

Kiều Tiểu Trùy Tử uống thuốc rồi vào phòng tam nương.

Thái lão tam lén lút đến phòng đại nương.

Trong phòng tam nương tắt đèn rồi, đèn ở phòng đại nương cũng tắt đi.

Trong phòng tam nương chưa thấy động tĩnh gì. Kiều Tiểu Trùy Tử uống thuốc một lúc rồi ngủ say.

Trong phòng đại nương trái lại, có tiếng nói chuyện rất nhỏ.

Phu nhân khẽ hỏi:

- Thằng chết đó đi đâu? Ở phòng nhị nương hay ở phòng tam nương?

Nam nhân đáp:

- Tam nương.

Phu nhân hỏi:

- Thằng chết đó uống thuốc liệu có hiệu quả không?

Nam nhân đáp:

- Dĩ nhiên là hiệu nghiệm.

Phu nhân hỏi:

- Linh diệu đến thế ư?

Nam nhân đáp:

- Không linh thì lấy ba trăm lạng vàng thế nào được?

Phu nhân ngập ngừng hỏi:

- Sao người lại kiếm cho gã họ Phương đó? Gã khỏi bệnh rồi sớm muộn cũng qua bên này... Khi đó người làm thế nào?

Nam nhân đáp:

- Dĩ nhiên ta có chỗ dụng tâm.

Phu nhân hỏi:

- Dụng tâm thế nào?

Nam nhân hỏi lại:

- Nương nương thử đoán coi.

Phu nhân hỏi:

- Kiếm món tiền thưởng chứ gì?

Nam nhân đáp:

- Cái đó chỉ là thứ yếu.

Phu nhân hỏi:

- Muốn làm tổng quản phải không?

Nam nhân đáp:

- Còn một nửa nữa.

Phu nhân hỏi:

- Còn một nửa vì cái gì?

Nam nhân đáp:

- Vì đại nương. Ô hay! Âm thanh gì vậy?

Phu nhân cũng hỏi:

- Thanh âm ở đâu đưa tới?

Nam nhân đáp:

- Ta nghe tiếng kẹt rất nhẹ hình như tiếng gió thổi mở cửa sổ ra. Nương nương có đóng kỹ không?

Phu nhân đáp:

- Đóng kỹ và cài then rồi. Gió thổi làm sao bật ra được.

Nam nhân nói:

- Lạ quá!

Phu nhân hỏi:

- Chuyện gì?

Nam nhân đáp:

- Lạnh quá đúng là cửa sổ mở ra rồi.

Phu nhân giục:

- Người thử dậy xem coi.

Nam nhân đáp:

- Trời lạnh quá làm sao dậy được?

Phu nhân nói:

- Vậy người nằm đây để nô gia ra coi.

Nam nhân đáp:

- Thôi được...

Thái lão tam buông tiếng thở dài, người run bần bật đứng trước cửa sổ quả nhiên thấy cửa mở.

Thái lão tam thò tay ra toan đóng cửa, tự nhiên mắt trợn ngược đứng thộn mặt ra đương trường hồi lâu không nhúc nhích.

Ánh trăng chiếu vào trong viện một màn sáng bạc soi rõ cả nền lát gạch hoa trong viện. Một mảnh giấy treo trên cửa sổ dĩ nhiên gã đã ngó thấy.

Trên tờ giấy chỉ có mấy chữ nhưng cũng đủ làm cho gã kinh khiếp:

“Lão viên ngoại đang đi khắp chỗ kiếm người. Ra cho lạ. Phương bạch”.

Phu nhân trên giường khẽ gọi:

- Trời lạnh lắm, vào đi!

Thái lão tam như người trong mộng choàng tỉnh giấc, vội quay vào nói:

- Nguy quá! Không hiểu sao lão mắc dịch có chuyện gì đang kiếm ta. Đêm nay công tử ở nhà mà ta không ra lại tìm cách chống chế, chẳng sớm thì muộn cơ quan sẽ bị bại lộ.

Phu nhân cũng giật mình kinh hãi, giương cặp mắt lên hỏi:

- Sao người biết vậy?

Thái lão tam hồi hải đáp:

- Sau này được rảnh sẽ nói cho hay.

Gã lật đặt chuồn qua cửa sổ ra ngoài.

Gã không dám ra cửa viện, tung mình nhảy lên nóc nhà, chuẩn bị đi trên cao chạy ra trước trang.

Không ngờ hai chân gã lại đặt xuống mái ngói, một bàn tay đập vào vai rồi khẽ cười nói:

- Xin lỗi. Đã làm cho lão huynh phải cụt hứng.

Thái lão tam nghe âm thanh không phải Tiểu Biện Thước Phương Trị Nhân, mới biết mình mắc bẫy thì đã chặm mắt rồi.

Người kia điếm vào á huyết khiến gã không nói được nữa.

Tiếp theo người kia cấp ngang lưng gã, điểm chân xuống vọt đi như
đăng vân giá vũ bay ra ngoài trang.

Người kia bước cao bước thấp chạy trong khoảng thời gian chừng
uống cạn tuần trà vào đại điện trong tòa phá miếu.

Thái lão tam đảo mắt nhìn cảnh tượng trên điện không khỏi bỏ vía,
cơ hồ chết

giác.

Trong góc đại điện đã đốt bồn lửa. Trên giá sắt có rượu có đồ nhắm.
Một người bên cạnh chính là Hồ Lô Tẩu Nhạ Cừu Công.

Hồ Lô Tẩu ngừng đầu lên cười khanh khách hỏi:

- Ông bạn lại đến đây ư?

Thái lão tam sau khi được giải khai huyết đạo, chẳng kể gì trong
mình đau đớn, vội quỳ gối xuống tiến lại mấy bước gạt đầu lạy như
tế sao. Gã vừa lạy vừa năn nỉ:

- Xin lão tiên bồi tha mạng cho...

Hồi 45

Đến Sông Bạc Dò La Độc Thái Tuế

Hồ Lô Tẩu lượm thanh tiêm đao ở dưới đất lên gạt đầu nói:

– Lại gần đây một chút. Lão phu vừa trúng độc, thuốc giải chế xong rồi, chỉ còn chờ trái tim người để làm thuốc dẫn. Người ta có câu: Muốn cởi nhạc phải cầu người đeo nhạc. Đành nhờ lão đệ một phen.

Thái lão tam gạt mình kinh hãi lăn người đi lùi lại toan chạy trốn.

Gã không ngờ phía sau có người đợi sẵn. Gã vừa co mình lại đã bị đá một cước vào vai.

Người vừa đá gã cười khẩy quát:

– Muốn trốn ư?

Thái lão tam biết mình khó lòng thoát chết, lại dập đầu van lơn:

– Tiểu nhân bất quá là cái bị thịt, chẳng hiểu gì về dược vật. Vụ hạ độc ở tửu lâu, chẳng hay biết chi hết. Xin tiền bồi soi xét cho...

Người đứng phía sau hỏi:

– Vậy thì ai biết?

Thái lão tam cất tiếng run run lắp bắp:

– Cái đó... có lẽ là... Kiêu công tử. Y hồ đồ... hành động vụ này...

Người đứng đằng sau lại hỏi:

– Vị nhân huynh kia họ tên là gì?

Thái lão tam ngập ngừng nói:

– Y tên gọi Phương Trị Nhân, ngoại hiệu Tiểu Biển Thước... Nghe đâu y là... đại đồ đệ của... Đàm Tiểu Thư Sinh.

Hồ Lô Tẩu cười lạt hỏi:

– Vị Phương huynh đó hiện giờ ở đâu?

Thái lão tam đáp:

– Tiểu nhân không rõ.

Người đứng đằng sau hỏi:

– Không biết thật ư?

Thái lão tam đáp:

– Tiểu nhân không biết thật. Hai vị không tin thì tiểu nhân xin phát thệ, Thái lão tam này mà nói dối là chẳng được chết yên lành.

Hồ Lô Tẩu gật đầu nói:

– Ông bạn thề như vậy là đúng lắm.

Thái lão tam vội nói:

– Sở dĩ...

Người đứng đằng sau háng dặng một tiếng ngắt lời:

– Nếu vậy thì những lời người hứa với Kiều công tử toàn là giả dối hay sao? Người chẳng đã nói gã họ Phương đi hay không cũng chưa nhất định. Dù y có đi cũng là né tránh tạm thời, người vẫn có phương pháp kiếm được y kia mà! Người muốn đã cho Nhạc lão lấy trái tim làm thuốc dẫn chẳng? Nếu không, người phải nói gã họ Phương hiện giờ ở đâu?

Thái lão tam tự biết không còn đường nào khác, đành thú thật:

– Ông bạn họ Phương, tiểu nhân ngẫu nhiên được kết giao ở trong Hương Hoa viện. Y rất mê một kỹ nữ tên gọi Tiểu Diễm Hồng. Không hiểu hiện giờ họ Phương đã đến Hương Hoa viện chưa?

Người phía sau hỏi:

– Hương Hoa viện ở đâu?

Thái lão tam đáp:

– Ở căn nhà thứ hai trong hẻm la a tử.

Người phía sau hỏi:

– Tiểu Diễm Hồng ở phòng nào trong viện?

Thái lão tam đáp:

– Thị ở trong sương phòng trên gác nhỏ về mé đông viện thứ hai, tức là nơi tiếp đãi những khách sang.

Người phía sau nói:

– Ta hy vọng ông bạn đưa tin một cách xác thực. Nếu không tìm được gã họ Phương sẽ quay trở lại hỏi tội ông bạn đó.

Tiếng nói vừa dứt người cũng mất hút.

Sau chừng một trống canh trong viện ở điện trước bóng đen thấp thoáng. Bính Dần kỳ sĩ đã trở về.

Thái lão tam đã cho tin rất đúng. Bính Dần kỳ sĩ, lên điện buồng một người đang cắp sách xuống. Chính là Tiểu Biễn Thước Phương Trị Nhân.

Ngó áo quần xốc xếch của Phương Trị Nhân đủ biết gã vừa bị lôi ở kỹ viện ra

Lúc Bính Dần kỳ sĩ ra đi, Thái lão tam đã bị Hồ Lô Tẩu điểm huyết và đẩy qua một bên.

Bên ngoài khí trời giá lạnh, Bính Dần kỳ sĩ đặt Tiểu Biễn Thước xuống rồi lại thò tay vào bồn lửa sưởi ấm. Y lại chụp lấy hồ rượu uống mấy hớp rồi mới giải huyết đạo cho Tiểu Biễn Thước.

Tiểu Biễn Thước Phương Trị Nhân chỉ biết Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công chứ không nhận biết lão già áo xám bắt mình là Bính Dần kỳ sĩ lừng lẫy tiếng tăm đã cải trang.

Gã được lão áo xám giải huyết đạo cũng như Thái lão tam vừa rồi bò đến trước mặt Hồ Lô Tẩu năn nỉ:

– Đại nhân không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân. Mong tiền bối giơ cao đánh khẽ, nhiều dung cho tiểu nhân lần này. Bất luận tiền bối sai bảo điều chi, tiểu nhân cũng ưng chịu.

Hồ Lô Tẩu nhấp nháy cặp mắt “ ủa” một tiếng hỏi:

– Thật thế ư?

Tiểu Biển Thước đáp ngay:

– Để tỏ lòng thành thực, tiểu nhân xin dâng trước năm chục lạng hoàng kim để tiền bối uống rượu.

Hồ Lô Tẩu ngoẹo đầu nhìn Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Ông bạn coi điều kiện này thế nào?

Bính Dần kỳ sĩ mỉm cười đáp:

– Năm mươi lạng hoàng kim không phải là nhỏ. Nếu lão chấp nhận, tại hạ không phản đối. Nhưng...

Tiểu Biển Thước vội quay lại nói:

– Nếu tiền bối đây mở lượng từ bi, tiểu nhân cũng mở lòng kính cẩn.

Bính Dần kỳ sĩ cười hỏi:

– Cũng năm chục lạng hoàng kim phải không?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Tiểu nhân chỉ có năm chục lạng hoàng kim, tiền bối muốn lấy thêm tiểu nhân không sao kiếm ra được. Nhưng ngoài hoàng kim, tiểu nhân còn thứ khác cũng đáng tiền.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Cái gì?

Tiểu Biển Thước đáp:

– Nhân sâm.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Có quý sâm không?

Tiểu Biển Thước sửng sốt hỏi lại:

– Tiền bối cần quý sâm làm chi?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

– Ta chỉ hỏi ông bạn có hay không mà thôi.

Tiểu Biễn Thước nhăn nhó đáp:

– Tiểu nhân mà nói không có chắc tiền bối cũng chẳng tin nào, nhưng sự thực trong túi thuốc của tiểu nhân đem theo quả không có vị đó.

Bính Dần kỳ sĩ cười lạt hỏi:

– Nghe ông bạn nói cũng tội nghiệp. Chắc ông bạn chưa từng thấy qua món quý sâm thì phải?

Tiểu Biễn Thước vội đáp:

– Không không! Tiểu nhân chẳng những thấy rồi mà có cả một con nữa.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Cả một con ư? Hiện giờ để ở đâu?

Tiểu Biễn Thước đáp:

– Câu chuyện là thế này: Năm trước gia sư vì kiếm đủ dược vật đã mạo hiểm lên đỉnh núi cao nhất núi Thiên Sơn đào được hơn chục con quý sâm. Ngày ấy bọn sư huynh đệ tại hạ ba người, mỗi người được chia một con. Con quý sâm của tiểu nhân để mãi đến mùa xuân năm nay mới đem chế thuốc...

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Kho thuốc của lệnh sư ở địa phương nào?

Tiểu Biễn Thước đáp:

– Trước kia ở Truy Hồn cốc núi Mỹ Nương, nhưng sáu tháng trước đây mới dọn về Già Mã Cốc núi Long Môn. Nghe nói bên đó có bang hội đang ở trong vòng tổ chức bí mật.

Bính Dần kỳ sĩ nghe nhắc tới tên Già Mã Cốc núi Long Môn biết là gã nói thật, gật đầu lia lịa không ngớt.

Tiểu Biễn Thước nói tiếp:

– Anh em sư huynh sư đệ tại hạ ba người hàng năm ước định đến Thái Nguyên tụ hội một lần, không hiểu trong mình hai vị đó còn thứ thuốc này chăng? Xin tiên bối khoan hạn cho mấy bữa chờ họ tới đây là biết.

Bính Dần kỳ sĩ biết Tiểu Ôn Thần Hồ Ngũ đã bị Lệnh Hồ Bình thủ tiêu rồi. Lão liền hỏi:

– Nhị sư đệ của tiểu ca là ai?

Tiểu Biễn Thước đáp:

– Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Nhị sư đệ Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng trước nay thường xuất hiện ở đâu?

Tiểu Biễn Thước đáp:

– Ở phủ Đại Đồng.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Các vị hội họp ngày nào?

Tiểu Biễn Thước đáp:

– Mồng ba.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Còn ba ngày nữa ư?

Tiểu Biễn Thước đáp:

– Phải rồi! Không chừng y tới nơi rồi cũng chưa biết chừng?

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Hội họp ở địa điểm nào?

Tiểu Biễn Thước đáp:

– Ở chùa Tam Quan ngoài cửa nam thành. Có điều chưa tới mồng ba thường khi y đã đến chùa Tam Thanh trước rồi.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Tại sao vậy?

Tiểu Biễn Thước đáp:

– Bọn tiểu nhân đã ước hẹn trước đã cừu gia không hay biết mà theo dõi hành

tung.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Nếu hai người hiện giờ đã đến Thái Nguyên liệu tiểu ca có cách gì kiếm được họ hay không?

Tiểu Biễn Thước đáp:

– Tam sư đệ hơi khó kiếm, còn nhị sư đệ kiếm được ngay.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

– Kiếm bằng cách nào?

Tiểu Biễn Thước đáp:

– Đến đồ trường.

Bính Dần kỳ sĩ nhìn Hồ Lô Tẩu hát hàm nói:

– Những điều muốn hỏi tại hạ hỏi hết rồi, bây giờ giao người cho lão đó.

Hồ Lô Tẩu vung bàn tay to tướng lên nói:

– Bây giờ ông bạn thượng lộ được rồi.

Tiểu Biễn Thước rú lên một tiếng rồi tắt hơi.

Hồ Lô Tẩu ngừng đầu lên hỏi:

– Bây giờ làm gì nữa?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

– Bây giờ uống rượu.

Hồ Lô Tẩu ngạc nhiên hỏi:

– Còn quý sâm thì sao? Không đi kiếm ư?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

– Ra vào đồ trường thành nhỏ kia hành động dễ hơn chúng ta. Công tác này giao cho gã hành động.

o O o

Ngày mồng một tết trong thành Thái Nguyên, bầu không khí tung bừng nhộn nhịp, nhưng phân đà Thái Nguyên Long Hồ Bang lại bao phủ mây mù ảm đạm.

Lệnh Hồ Bình nhìn phân đà chúa Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ hỏi:

– Trong thành có nơi nào đánh bạc chẳng?

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ, ngáp dài gượng cười đáp:

– Hộ tòa cũng thích trò này ư?

Lệnh Hồ Bình vênh mặt lên cười đáp:

– Trò này ai mà không thích?

Hạt Nhãn Phán Quan thở dài nói:

– Năm ngoái vào dịp tết chơi suốt ba ngày đêm, nhưng năm nay gặp vụ này chẳng còn hứng thú gì nữa... hỡi ôi...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ăn thua lớn không?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Lớn cũng có mà nhỏ cũng có. Cái đó còn tùy nhà cái có đủ tiền không?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tại sao vậy?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Nhiều chỗ đánh, nhưng Trương Tứ ở cửa nam đánh lớn nhất.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tại sao vậy?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Bên đó nhiều khách ở ngoài tới, đặt cửa lớn mà đánh đúng phép tắc. Những hào khách trong thành hàng năm cũng thường tụ tập ở đó.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Từ đây sang đó qua những đường nào?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Để tại hạ bảo người dẫn hộ tòa đi.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Không cần. Bọn họ mà biết rõ bản tòa thì đánh bạc chẳng còn gì hứng thú nữa.

Hạt Nhãn Phán Quan gạt đầu đáp:

– Đúng thế thật.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bây giờ đi nẻo nào?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Ở đây đi về phía nam, xuyên qua hẻm Thiên Sư là tới cây cầu đá nhỏ. Sang bên kia cầu đến căn nhà thứ ba. Ngoài cửa có bọn ăn xin ngồi phơi nắng là đúng đó.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Lũ ăn xin phơi nắng có phải là đệ tử Cái Bang không?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Không phải.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chúng là bọn lưu manh trong thành hay sao?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Có thể nói như vậy. Bọn chúng mỗi người đều có hai tay để làm bảo tiêu cho Trương Tứ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Kẻ thua bạc có hay gây rối không?

Hạt Nhãn Phán Quan đáp:

– Tình trạng này ít khi xảy ra. Bắt đầu từ năm ngoái, bọn họ đều đã nộp tiền bảo hộ cho bản đả. Dù có người muốn gây rối cũng không dám.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Hay lắm! Đi lấy cho ba trăm lạng bạc.

Trong nhà Trương Tứ bữa nay có lẽ là nơi náo nhiệt nhất trong thành.

Bước qua cổng vào là một khu đình viện rất rộng. Tuyết đọng đã được quét tước sạch sẽ. Chỗ nào cũng rắc vôi bột và đầy xác pháo, hiển nhiên là phong cảnh ngày tốt.

Trên hai dãy hành lang cứ cách năm ba bước lại đặt một cái bát lớn. Xung quanh kẻ quỳ người ngồi đặt tiền, trông tựa hồ những đám ruồi nặng đang chực bánh ngọt.

Tiếng xúc xắc gieo lọc cọc lẫn với tiếng quát tháo. Con xúc xắc dừng lại. Kẻ thì chửi bới lắm nhảm, người lại nổi lên tràng cười hô hố.

Từng làn sóng người cử động lúc nhúc. Những người mặt đỏ bừng chen chúc nhau lùi ra, đồng thời nhiều người giương cặp mắt thèm muốn chen lấn vào.

Lên thêm rồi tiến vào đại sảnh càng náo nhiệt hơn. Trong đại sảnh đang đánh bài

cầu.

Tất cả có năm bàn. Chính giữa một bàn lớn, người đông hơn hết.

Lúc này người ngồi làm cái là một hán tử mặt đỏ.

Lệnh Hồ Bình vừa bước chân vào, một tên “nhị gia” mặc trường bào cầm cái khay sơn đen đựng kẹo mút niêm nở đưa ra mời:

– Cung hỷ công tử phát tài.

Tiền tay chàng bốc nắm hạt dưa. Đồng thời đặt xuống một cái phong bao đỏ.

Bàn bạc chính giữa nhà cái xem chừng đang hên vận. Trước mặt để đồng tiền chồng cao như núi. Bên cạnh hẳn là hai tay trợ thủ, tay áo xắn lên cao, trán toát mồ hôi lớn tiếng hô:

– Đặt xuống, đặt xuống! Lẹ lên! Lẹ lên!

Nhà cái đã ăn mấy bàn rồi. Những người đặt cửa đều lộ vẻ âm trầm.

Hau tên trợ thủ lại hô:

– Ai không đặt lẹ là thôi.

Tiếng hô này rất linh nghiệm. Những người thua bạc không ngần ngại gì nữa đều đặt tiền xuống.

Chỉ trong chớp mắt trên bàn bạc đã đầy tiền. Hai tên trợ thủ và nhà cái cười hỷ

hả.

Hán tử mặt đỏ cầm hai con xúc xắc trong lòng bàn tay lắc mấy cái rồi hô lớn:

– Coi đây!

Hai con xúc xắc dờn khỏi tay rớt xuống đĩa xoay tít giây lát dừng lại năm điểm.

Nhà cái rút quân bài thứ nhất úp xuống chưa lật lên, đảo mắt nhìn toàn trường để chờ ba nhà kia lật bài trước.

Cửa thiên môn bốn điểm, hạ môn một điểm.

Nhà cái lại hô:

– Khôn hồn thì lục điểm.

Hai con bài lật lên, quả nhiên lục điểm.

Mọi người trong trường la ó. Hán tử mặt đỏ và hai tên trợ thủ cười hô hố.

Đống tiền trước mặt nhà cái lại cao thêm?

Hai tên trợ thủ hô:

– Đặt xuống, đặt xuống.

Giữa lúc ấy một túi tiền khá nặng quẳng xuống mặt bàn.

Một người trong đám đông tuyên bố:

– Cửa thiên môn có người bao rồi.

Người phát thoại chính là Lệnh Hồ Bình.

Những tiếng huyền nào đều dừng cả lại.

Nụ cười trên môi hán tử mặt đỏ biến mất. Hai tên trợ thủ cũng biến sắc.

Nhà cái ngẩng đầu cười gượng hỏi:

– Công tử đặt bao nhiêu?

Lệnh Hồ Bình ung dung mở túi tiền ra đáp:

– Trong này có hơn ba trăm lượng. Bản công tử chưa hiểu rõ thể lệ ở đây. Đặt bấy nhiêu có được không?

Mọi người đều phụ họa theo:

– Dĩ nhiên là được.

Hán tử mặt đỏ ngần ngại một chút rồi đánh bạo nói:

– Con mẹ nó! Cứ ăn đi!

Hán gieo xúc xắc thành bảy điểm.

Lệnh Hồ Bình đặt ở cửa thiên môn rút bài trước.

Khi chàng lật bài lên thì một con “Tiểu tạp ngữ” một con “Vô danh thất” hợp lại thành hau điểm. Hai điểm là nước bài thấp quá.

Hán tử mặt đỏ lộ vẻ yên tâm.

Hắn lật bài lên được “Lưỡng điểm”.

Mọi người lại ồn ào.

Nhà cái bốc quân bài thứ hai lật lên là con “Cửu điểm”.

Hai với chính thành một điểm.

Cả nhà đại sảnh lại nhao nhao một lúc.

Lệnh Hồ Bình được tiếng bạc này ung dung đi vào chỗ vị trí nhà cái. Chàng theo thể lệ kiểm hai tên trợ thủ rồi tiếp tục khai diễn cuộc đánh bạc.

Chàng chỉ có việc gieo xúc xắc, còn việc khác để mặc hai tên trợ thủ làm cho. Chàng để ý đến tâm tình những đồ khách để kiếm tên cao đồ của họ Vụ tức Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng.

Cuộc đánh bạc tiến hành một lúc nữa. Lệnh Hồ Bình ngẫu nhiên ngó vào góc đại sảnh thấy tên mặt đỏ lúc trước cùng Trương Tứ đang thì thào với nhau, chàng không khỏi động tâm.

Nhấn lực của Lệnh Hồ Bình sắc bén phi thường. Chàng vừa ngó thấy đã nhận ra dường như hán tử mặt đỏ đang mượn tiền của Trương Tứ.

Đối với khách quen chuyện này rất bình thường. Kẻ thua tiền ai không tính gỡ? Muốn có tiền dĩ nhiên phải đến cầu cứu chủ sòng.

Tình hình lúc này có vẻ bất đồng, cứ coi thái độ Trương Tứ là nhận ra. Hán tử mặt đỏ tuy là khách quen nhưng hiển nhiên chơi không sòng phẳng. Trương Tứ lắc đầu quày quạy ra chiều không muốn cho mượn tiền.

Hán tử mặt đỏ nóng nảy rút ra một cái túi da ở trong mình ra, dường như muốn cầm vật gì trong túi.

Trương Tứ đón lấy coi rồi lại lắc đầu trả lại dường như vật đem cầm không đáng

tiền.

Lệnh Hồ Bình tự hỏi:

– Thằng cha kia phải chăng là Độc Thái Tuế? Vật trong túi của gã phải chăng là con quỷ sâm?

Dù hy vọng không nhiều, chàng cũng nhân lúc mọi người đặt tiền quay sang hỏi tên trợ thủ:

– Du đại gia vừa rồi thua hết cả hay sao?

Tên trợ thủ gật đầu đáp:

– Hai bữa nay y xúi quẩy. Vừa rồi đã khá lên một chút liền bị công tử bao cả bàn...

Lệnh Hồ Bình mừng thầm, nhưng lại sợ tên trợ thủ nghe lầm, liền hỏi:

– Cách đánh bạc của họ Du thế nào?

Tên trợ thủ không ngần ngại gì đáp ngay:

– Du gia chơi bài cầu không giỏi lắm nhưng tư cách rất đàng hoàng.

Hồi 46

Lệnh Hồ Bình Lại Gặp Thầy Tướng

Tên trợ thủ nói tiếp:

– Lần này y đem bạc đến cũng không phải ít. Đáng tiếc y không hiểu mảnh lối làm nhà cái, thua phải giam hết thầy, được lại không thu đủ thành ra chẳng còn đồng nào... Các cửa đặt hết rồi công tử gieo xúc xắc đi!

Lệnh Hồ Bình chẳng để ý gì về chuyện ăn thua. Lạ ở chỗ chàng càng chẳng quan tâm, tay càng gập vận đờ. Ba tiếng bài đã được mấy chục lạng.

Giữa lúc ấy, Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng vì chủ nhân Trương Tứ không chịu cho vay tiền, hấn hần học trở gót toan ra khỏi đại sảnh.

Lệnh Hồ Bình tay cầm con xúc xắc vừa làm bộ muốn gieo vừa lớn tiếng hô:

– Đặt xuống đi! Đặt xuống đi! Còn ít quá chưa ăn thua gì. Ai không tiền đặt cái gì đáng tiền cứ khai giá ra sau này chuộc lại lúc nào cũng được. Bữa nay là ngày tết đánh chơi cho vui...

Chàng nhớ lại lời cảnh cáo của hán tử mặt đờ lại hô:

– Nếu không đặt nữa là bản công tử gieo đây.

Những người ham mê cờ bạc thường nghĩ như nhau. Chắc mâm bàn này mình sẽ ăn. Nếu có thua họ đều cho là thua oan. Cũng như Tây Sở Bá Vương từng nói: “Ta thất bại là tại lòng trời chứ chẳng phải đánh giặc không giỏi”.

Những người hết nhẫn tiền ngồi nhìn khi lật bài lên thường nghiêng răng than thầm:

– Con bà nó! Bàn này mà mình có tiền thì...

Mấy năm trước Lệnh Hồ Bình đã từng chơi bài phóng dãng nên rất hiểu tâm lý của kẻ thua bạc.

Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng ra tới cửa đại sảnh, nghe Lệnh Hồ Bình hô hoán như vậy quả nhiên dừng bước, tựa hồ hấn đã động tâm...

Không hiểu vì duyên cớ gì hấn do dự một chút rồi bỏ đi không ngoảnh cổ lại.

Lệnh Hồ Bình vừa ngạc nhiên vừa thất vọng. Chàng toan đặt con xúc xắc xuống bỏ bàn bạc đứng lên theo dõi họ Du, nhưng chàng nghĩ lại làm như vậy có điều không ổn.

Trong túi đã kia chẳng hiểu có phải đựng con quỷ sâm thật không. Trước khi chưa biết xác thực đã bồng bột để lộ hình tích thì khó mà vẫn hồi được.

Vả lại theo lời Bính Dần kỳ sĩ thì dù không lấy được quỷ sâm, võ công chàng cũng không ngại mất hết, việc gì phải hấp tấp?

Và chàng không tin kẻ hâm mê cờ bạc bỏ đi rồi không quay trở lại. Bữa nay chờ không được thì bữa mai hấn lại tới.

Chàng tính toán như vậy rồi nét mặt thản nhiên chẳng lộ vẻ gì, tiếp tục đánh bạc như thường.

Sau chừng hơn nửa giờ, chàng nhận thấy bữa nay không còn chuyện gì đáng làm đã tính tìm cách thu binh thì ngoài sảnh đường có tiếng hoan hô vang dội:

– Hoa đại nương! Hoa đại nương tới!...

Lệnh Hồ Bình tự hỏi:

– Sao? Một người đàn bà cũng đến chốn này làm chi?

Chàng chau mày tựa hồ trong đầu óc hiện ra bộ mặt khó thương trát đầy son phấn, miệng đầy răng vàng...

Chàng đã đoán trật.

Một nữ nhân nhiều lắm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi từ ngoài đi vào, hình dung yếu điệu, ăn mặc trang nhã. Khuôn mặt trắng ngỗng không sao tìm được một vết nhăn. Một mỹ nhân hoàn toàn.

Lệnh Hồ Bình ngấm nghĩa lầy làm kỳ. Chàng không sao nghĩ ra được mỹ nhân kiều này vì lý do gì lại tìm đến nơi đây?

Chàng còn đang ngấm nghĩ thì một người khẽ đụng vào khuỷu tay. Chàng quay đầu nhìn lại thì chính là hán tử trợ thủ nhà cái đứng ở mé tả.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chuyện gì vậy?

Hán tử đáp rất khẽ:

– Nữ nhân này lai lịch không nhỏ. Hàng năm ngày tết y thường đến đây làm cái, chơi bời rộng rãi khiến cho người ta phải lè lười. Y chẳng kể gì đến chuyện ăn thua...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Y chẳng kể gì đến chuyện ăn thua thì làm sao?

Hán tử nói thềm:

– Lát nữa công tử không nên tranh chấp với y.

Lệnh Hồ Bình càng ngạc nhiên hỏi:

– Làm sao lại có chuyện tranh chấp?

Hán tử ghé tai đáp:

– Tính nết y rất cổ quái là nhất định vào làm cái ở bàn trung ương. Thế nào y cũng đòi công tử... nhường chỗ...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Sao lại phải nhường cho y?

Hán tử khẽ đáp:

– Ai cũng phải nhường.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Không chịu nhường thì y làm gì?

Hán tử biến sắc đáp:

– Công tử không nên cố chấp. Tiểu nhân vì hảo ý mà mách vậy. Chờ y đi rồi tiểu nhân sẽ cho hay... y đã vào đó...

Sự thực nữ nhân đã vào tới nơi.

Những con bạc vây quanh bàn tự động tránh ra để nhường lối, người nào cũng lộ vẻ rất tôn kính.

Lệnh Hồ Bình dĩ nhiên chẳng muốn tranh giành giữ địa vị nhà cái với một mỹ nhân làm chi.

Nhưng lúc chàng toan đặt hai con xúc xắc một bên định tự động nhường chỗ, bỗng mắt chàng sáng lên, chụp lấy hai con xúc xắc lớn tiếng hô:

– Đặt xuống, đặt xuống! Lẹ lên, lẹ lên!

Lệnh Hồ Bình thay đổi chủ ý một cách đột ngột nhất định phải có lý do.

Nguyên chàng ngẩng đầu lên phát giác những kẻ đi theo nữ nhân. Ngoài ả tiểu tử còn một nam nhân, chính là Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng.

Lúc này cái túi da nhỏ của hắn đã không cánh mà bay. Trái lại trong tay gã lại cầm một gói bạc nặng trĩu.

Lệnh Hồ Bình liền tỉnh ngộ.

Nguyên tên cao đồ ở Vưu môn không cầm được con quỷ sâm cho Trương Tứ đã tìm đến nữ nhân này.

Quỷ sâm là một vị thuốc quý giá vô cùng, nhưng đối với người thường lại ít khi đắc dụng.

Lệnh Hồ Bình tự hỏi:

– Chẳng lẽ nữ nhân này cũng là một tay sành sỏi về y dược?

Miệng chàng vẫn hô:

– Đặt xuống, đặt xuống! Lẹ đi, lẹ đi!

Nhưng lạ thay! Bao nhiêu con bạc ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai chịu đặt cửa.

Hai tên hán tử trợ thủ không ngớt đưa chân ở gầm bàn đẩy Lệnh Hồ Bình để ra hiệu cho chàng.

Lệnh Hồ Bình chẳng lý gì đến chúng, chàng hô lớn hơn:

– Mau lên, mau lên! Đặt bao nhiêu giam bấy nhiêu. Không đặt thì đừng ăn...

Sau cùng hai tên hán tử không sao nhịn được liền hô lớn:

– Hãy khoan!

Bàn bạc im phăng phắc.

Nữ nhân đưa đẩy cặp mắt căt tiếng trong trẻo hỏi:

– Công tử kia! Phải chẳng công tử còn muốn làm cái nữa?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

– Đúng thế!

Nữ nhân quay lại hỏi Độc Thái Tuế:

– Người bảo vừa rồi bị người ta bao hết cửa Thiên môn. Bây giờ đã có bạc chẳng lẽ lại không muốn gỡ?

Độc Thái Tuế ngập ngừng đáp:

– Tại hạ sợ đại nương muốn làm cái, nên... nên...

Nữ nhân ngắt lời:

– Để cho người đánh một tiếng đã.

Độc Thái Tuế cả mừng vội cầm gói bạc đặt xuống bàn, ngẩng đầu trợn mắt nhìn Lệnh Hồ Bình nói:

– Toàn bộ đặt ở Thiên môn. Nhà cái gieo xúc xắc đi!

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

– Bao nhiêu?

Độc Thái Tuế đáp:

– Năm chục lượng.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Hiện giờ trên bàn đã hơn trăm lạng. Ông bạn có muốn đặt thêm thì cũng làm như bản công tử vừa rồi tức là bao hết cả bàn.

Độc Thái Tuế đỏ mặt lên nhưng không dám nổi nóng.

Hoa đại nương lên tiếng:

– Còn bao nhiêu để cho nô gia.

Mụ quay lại sai tiểu tỳ đặt năm vàng vụn xuống cửa Thiên môn.

Lệnh Hồ Bình lắc hai con xúc xắc miệng hô:

– Ăn hết cửa Thiên môn.

Con xúc xắc liệng xuống tám điểm, lật bài lên quả nhiên ăn cửa Thiên môn.

Hoa đại nương mặt vẫn tươi cười, thái độ khoan thai. Nhưng Độc Thái Tuế tái mặt.

Đánh bạc sợ nhất là ít vốn. Lúc này trong lòng tên cao đồ ở Vưu môn cảm thấy buồn bực.

Hoa đại nương mỉm cười hỏi:

– Công tử vẫn làm cái chứ?

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi lắc đầu đáp:

– Đủ rồi! Ở đời tri túc mới hay. Ai muốn tiếp tay thì vào đây.

Hoa đại nương chăm chú ngó chàng cười hỏi:

– Công tử đang hên vận, nô muốn lãnh cái được chăng?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

– Được lắm!

Nữ nhân vào làm cái, Lệnh Hồ Bình đứng sang một bên như khách bàng quang.

Độc Thái Tuế không hiểu lén lút dời khỏi đại sảnh bỏ đi từ lúc nào.

Lệnh Hồ Bình đã coi nữ nhân đánh bạc nhiều rồi, nhưng nữ nhân đứng làm cái bài cầu thì đây mới là lần đầu.

Nữ nhân đánh bài vốn không phải là cử động trang nhã, nữ nhân làm cái bài cầu càng khó coi hơn.

Nhưng lạ thay! Nữ nhân này làm cái bài cầu lại chẳng khiến cho người ta khó chịu chút nào.

Mụ rửa bài, gieo xúc xắc bằng thủ pháp rất thành thạo, thái độ rất khoan thai, cử chỉ hợp lẽ số. Nhất là hai con xúc xắc gieo xuống thủ pháp càng ngoạn mục.

Cuộc đánh bài cầu mỗi lúc một thêm náo nhiệt.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn, nhận ra con quỷ sâm của Độc Thái Tuế nằm trong túi da hiện bỏ trong cái giỏ cầm tay của con tiểu tỳ.

Chàng mình mang tuyệt học, dù đối với cao thủ hạng nhất cũng chẳng chau mày, mà lúc này không biết làm thế nào để con quỷ sâm kia lọt vào tay mình.

Bàn bạc đang đi tới chỗ cao trào, một tên a đầu áo xanh đột nhiên sùng sục tiến vào đại sảnh.

Hoa đại nương ngẩng đầu nhìn, bất giác hơi lộ vẻ sửng sốt.

Mụ ngó tiểu a đầu dường như để hỏi gì thì vừa thấy thị vừa thờ vừa gật đầu.

Hoa đại nương chau mày thờ dài, nhẹ nhàng tiếng nói một mình:

– Thế là cụt hứng!

Dứt lời thị quay sang ngó tên tiểu tỳ xách giỏ khế gật đầu ra khỏi đại sảnh.

Lệnh Hồ Bình vội chạy theo gọi:

– Còn số bạc đó...

Hoa đại nương quay lại nhìn chàng cười mát ngắt lời:

– Công tử tiếp tục làm cái đi. Còn gì mai hãy tính toán.

Mụ không chờ Lệnh Hồ Bình phản ứng đã xoay mình, gót sen thoăn thoắt cất bước ra khỏi cửa sảnh đường mất hút.

Lệnh Hồ Bình chẳng còn hứng thú gì đánh nữa. Chàng kêu Trương Tứ đến thanh toán tiền bạc. Chàng lấy một nửa, còn một nửa giao cho Trương Tứ giữ.

Chàng lại nhìn hán tử lúc trước đã cảnh cáo chàng không nên tranh chấp với Hoa đại nương vẫy tay cười nói:

– Đi! Bữa nay hên vận, chúng ta kiếm chỗ nào uống rượu chơi.

Ngày mồng một tết làm gì có tiệm rượu mở cửa? Hán tử liền đưa Lệnh Hồ Bình về nhà bảo vợ làm mấy món ăn. Hai người ngồi uống với nhau.

Hán tử tự giới thiệu gã ở họ Thang tên gọi Hoành Cát. Trong nhà ngoài vợ hần và hai đứa con gái nhỏ, còn một vị viễn phòng thúc thúc cũng ở đó.

Lệnh Hồ Bình kêu hai đứa nhỏ cho mỗi đứa một đỉnh năm lạng bạc.

Vợ chồng họ Thang mừng rỡ tạ ơn rồi rít.

Lệnh Hồ Bình uống mấy chung rượu rồi hỏi:

– Hoa đại nương vừa rồi có vẻ rất hiền hòa. Tại sao y tới sòng, ai nấy cũng có ý tùy tùng y?

Thang Hoành Cát gượng cười lắc đầu đáp:

– Bữa nay công tử hên lắm đó. Đại nương khác hẳn ngày thường. Lúc ấy tại hạ thực không ngờ bữa nay chúng ta lại được về đây uống rượu được. Bây giờ nghĩ đến còn toát mồ hôi lạnh. Lỡ một lần thì thôi chớ đến lần thứ hai. Tại hạ khuyên công tử ngày mai tìm chỗ khác tiêu khiển là hơn, đừng lại đặng Trương Tứ nữa.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Đó là chỗ bản công tử chưa hiểu. Giả tỷ lúc ấy đại nương đòi làm cái mà bản công tử không nhường thì y làm gì?

Thang Hoành Cát đáp:

– Dù công tử có sống mà ra khỏi đại sảnh cũng không thể tồn tại đến hôm sau vào giờ đó.

Lệnh Hồ Bình cũng đã tính đến điều đó, nhưng chàng làm bộ giặt mình kinh hãi ủa một tiếng hỏi:

– Thang huynh bảo sao?... Nữ nhân kia hiểu võ công ư?

Thang Hoành Cát đáp:

– Há chỉ hiểu không thôi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Cao minh lắm phải không?

Thang Hoành Cát đáp:

– Về võ công tại hạ rất tầm thường, nhưng đơn cử một việc: Trong thành Thái Nguyên này, ba anh em nhà họ Quan đều là tay võ nghệ kinh người. Ngày thường Quan huynh đệ bất luận đi tới đâu ai cũng phải kiêng dè. Năm kia ba vị đến nhà Trương Tứ chạm trán đại nương cũng vì vụ tranh cãi thành chuyện xích mích tới hai bên động thủ. Không ngờ mới trao đổi mấy chiêu, ba cây bảo kiếm của Quan gia huynh đệ đều bị tuột tay rớt xuống. Sau cùng đại nương chỉ giặt một câu: “Hiền côn trọng ở Thái Nguyên lâu quá rồi, đi tìm nơi khác quách”. Từ đó trong thành Thái Nguyên quả nhiên không thấy bóng Quan gia huynh đệ đâu nữa. Công tử thử nghĩ coi bản lãnh của đại nương có ghê gớm không?

Tỷ dụ vụ này thật đích xác. Võ công Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên chẳng ai hiểu rõ hơn Lệnh Hồ Bình.

Bản lãnh của Quan gia huynh đệ ngang hàng với Võ Dương Bát tử. Đại nương mới đánh mấy chiêu đã làm cho khí giới của họ tuột tay, nếu mục quy thuận Long Hồ Bang thì chức Huỳnh y hộ pháp không thành vấn đề.

Lệnh Hồ Bình thắc mắc ở chỗ: Con người như Hoa đại nương thì đi đến đâu làm sôi động tới đó chẳng khó gì. Vậy mà sao trước kia chàng chưa từng nghe ai nhắc tới?

– Chẳng lẽ Hoa đại nương chỉ là tên giả?

Hay là ngày thường mụ không ở trong thành Thái Nguyên?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm hỏi:

– Thang huynh có biết Hoa đại nương trú ở nơi nào trong thành không?

Thang Hoành Cát lắc đầu đáp:

– Tại hạ không biết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Có ai biết không?

Thang Hoành Cát đáp:

– E rằng chẳng một ai hay.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Sao Thang huynh dám chắc như vậy?

Thang Hoành Cát đáp:

– Cái đó công tử tự nghĩ cũng ra: Ở nơi công cộng như nhà Trương Tứ thì còn chuyện gì giấu ai được nữa? Nếu có người biết thì bây giờ đã truyền đi khắp tòa thành này rồi.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

– Con người xinh đẹp như đại nương, chẳng lẽ không ai theo dõi?

Thang Hoành Cát thở dài đáp:

– Người muốn theo dõi nhiều lắm rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Không ai điều tra được ư?

Thang Hoành Cát đáp:

– Năm kia có họ Mã, năm ngoái có họ Tiết, đều cố ý theo dõi mà không thu lượm kết quả nào. Cả hai người không thấy trở về nữa.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Mất tích hay sao?

Thang Hoành Cát đáp:

– Một người chết ở ngoài cửa nam thành, một người chết ở cửa bắc thành.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Từ đó không ai dám nghĩ tới việc truy tung ư?

Thang Hoành Cát đáp:

– Cái đó khó nói lắm. Một người đẹp như đại nương, ai ngó thấy chẳng nảy lòng ao ước? Ở nhà Trương Tứ hàng năm đều có khách ở ngoài tới. Người ta đã có câu nói đùa nếu: Năm nay một người nào tới mà năm sau không đến nữa là ông bạn đó đi theo Hoa đại nương rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Lúc bản công tử làm cái, Du đại gia bao hết cửa Thiên môn. Hẳn có phải là người quen thuộc của đại nương không?

Thang Hoành Cát đáp:

– Trong đó trường ai cũng quen thuộc Hoa đại nương. Có nhường cho y cầm cái là lúc nào cũng vui vẻ, bất luận việc gì đều có thể thương lượng được.

Lệnh Hồ Bình toan hỏi nữa thì hai đứa con gái nhỏ chơi ở ngoài cửa chạy vào cười nói:

– Thúc công về rồi!... Cung hỷ thúc công!...

Một lão già tiến vào. Lệnh Hồ Bình ngẩng đầu nhìn không khỏi sửng sốt.

Nguyên vị thúc công này chính là Toán Mệnh tiên sinh mà chàng đã gặp bữa trước ở tửu lâu.

Thang Hoành Cát giới thiệu cho Lệnh Hồ Bình biết lão tên gọi Thang Tam Tài.

Lúc ở tửu lâu Lệnh Hồ Bình xuất hiện bằng bộ mặt văn sĩ trung niên, nên hiện giờ lão không nhận ra chàng.

Nhưng lạ thay! Nói ra thật chẳng ai tin. Lão ngó Lệnh Hồ Bình hai lần rồi hỏi:

– Xin thứ cho tiểu lão về sự mạo muội. Lão đệ dường như rất quen mặt. Phải chăng trước kia chúng ta đã gặp nhau ở đâu?

Lệnh Hồ Bình thấy nhãn lực ghê người của lão rất lấy làm khâm phục...

Chàng không dầu điểm gì nói thực hôm đó ở tửu lâu chàng đã trá hình làm văn sĩ trung niên đứng ở cửa thang lầu.

Thang Tam Tài nghe nói vẫn không lấy làm kinh dị gật đầu đáp:

– Lão phu biết chiêu thức chẳng phải người thường...

Lệnh Hồ Bình cười ngắt lời:

– Câu bình luận này dành cho lão trượng mới phải. Thái độ của lão trượng hôm đó khiến cho văn sinh khâm phục vô cùng! Nếu là người khác chẳng ai dám thế.

Thang Tam Tài lắc đầu đáp:

– Thế thì công tử làm rồi!

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

– Làm ở chỗ nào?

Thang Tam Tài đáp:

– Đó bất quá là đối với tướng thuật tiểu lão có mấy phần tin tưởng mà thôi. Hạng người ẩn đường hắc ám bất nhậ sẽ phải tử vong, dĩ nhiên khỏi lo họ làm gì được mình.

Lệnh Hồ Bình không ngờ tướng thuật của lão lại cao thâm đến thế.

Chàng liền hỏi:

– Nếu vậy sao lão trượng bỏ đi, đối với lão nhân đã giải vây cho lão trượng mấy lần muốn nói lại thôi, phải chăng vì đã nhận lão kia chỉ

có triệu chứng kinh hãi chứ không nguy hiểm nên không cần cảnh cáo nữa?

Thang Tam Tài gật đầu đáp:

– Có thể nói như vậy.

Lệnh Hồ Bình cao hứng hỏi:

– Bữa nay văn sinh đã lộ chân tướng muốn xin lão trượng coi cho một quẻ được chăng?

Thang Tam Tài đáp:

– Coi tướng công tử, tiểu lão vừa rồi nhận ra công tử là người không ham phú quý, chẳng cần lợi lộc thọ yếu. Xin miễn thứ cho tiểu lão nói thẳng một câu: Trời sinh công tử suốt đời lặt đặt. Nhưng ai tiếp cận công tử đều được tử tế mà chính công tử vĩnh viễn lại chẳng có gì.

Lệnh Hồ Bình vẫy tay cả cười nói:

– Hay quá, hay quá! Xin mừng một chung. Không ngờ bữa nay vào đây lại gặp Quân bình tái sinh.

Chàng nâng chung rượu lên uống cạn trước.

Thang Tam Tài bồi tiếp một chung rồi chau mày nói:

– Tiểu lão chỉ biết qua về tướng thuật, còn về môn kỳ hoàng cũng hơi hiểu một chút. Nghe tiếng cười của công tử trung khí dường như có điều trở ngại. Bữa nay mừng một tết, tiểu lão cũng cần nhắc công tử nên mời đại phu coi mạch để tránh biến chứng là hơn.

Lệnh Hồ Bình quay lại nhìn Thang Hoành Cát nói:

– Thang huynh! Xin lấy giấy bút cho.

Thang Tam Tài vội gạt đi:

– Tiểu lão xin nói thật. Nếu tiểu lão đối chứng lập phương được thì đã làm rồi.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Văn sinh mượn giấy bút không phải có ý xin lão trượng cho toa thuốc.

Thang Tam Tài ngẩng đầu lên hỏi:

– Hoàn Cát! Công tử đã cần giấy bút vào việc khác thì người đi lấy cho y.

Chỉ trong khoảnh khắc Thang Hoàn Cát đưa giấy bút ra. Lệnh Hồ Bình viết một lá thơ niêm lại đưa cho Thang Tam Tài nói:

– Ở Đại tán quan đi về phía tây ba chục dặm, tìm đến khu rừng dụ, lại xuyên qua rừng đi về phía nam. Hễ gặp tiều phu bắt luận già hay trẻ cứ đưa phong thơ này cho họ. Đối phương coi thơ rồi sẽ dẫn lão trượng đến một nơi là lão trượng sẽ rõ câu chuyện bữa nay.

Hồi 47

Thám Đại Nương Toàn Thọ Bỏ Mình

Thang Tam Tài cũng không từ chối, thản nhiên đón lấy thơ.

Lệnh Hồ Bình lại nói:

– Công việc ở đây lão trượng cứ yên tâm. Từ nay Hoành Cát huynh bất tất phải qua sòng bạc của Trương Tứ nữa. Văn sinh đưa một số tiền vốn để y làm nghề buôn bán vật đủ sống cuộc đời thái bình, khỏi lo gì nữa là xong.

Thang Tam Tài không nói gì chỉ mỉm cười.

Thang Hoành Cát dường như để nói mình nghe:

– Ngũ thúc vẫn bảo đầu năm nay mình hên vận, mình vẫn không tin. Ai ngờ... quả đúng sự thực...

Lệnh Hồ Bình ở nhà họ Thang đi ra, rượu đã ngà ngà, trong lòng rất khoan khoái.

Chàng cảm thấy năm nay không phải năm buông trôi.

Lệnh Hồ Bình thả bước tiến về phía trước một đoạn đường khá xa mới biết đi lầm nẻo. Phân đà Long Hồ ở gần cửa đông mà chàng đi về cửa tây.

Lệnh Hồ Bình dừng bước nhận rõ phương hướng toan trở gót thì một thằng nhỏ từ trong ngõ hẻm chạy ra nắm lấy tay áo chàng, hớt hơ hớt hải nói:

– Bên kia có người chết. Qua bên đó coi.

Lệnh Hồ Bình ủa một tiếng hỏi:

– Ở chỗ nào?

Đồng tử trở tay đáp:

– Ở trong tòa cổ tháp phía sau ngõ hẻm này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Người đó phỏng bao nhiêu tuổi?

Thằng nhỏ đáp:

– Bọn tiểu tử không tới gần nên không hiểu. Tiểu tử muốn lại coi cho rõ, nhưng Tiểu Hồ Tử và Hoàn Tụy Thế nhất quá, chúng bỏ chạy rồi một mình tiểu tử cũng không dám đến.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Đàn ông hay đàn bà?

Thằng nhỏ đáp:

– Không hiểu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Mặc quần áo gì?

Thằng nhỏ đáp:

– Áo quần rách hết. Cả hai đùi lộ ra ngoài dường như cái quần rách màu lục lại có viền...

Lệnh Hồ Bình sửng sốt nghĩ bụng:

– Chắc là nữ nhân?

Chàng lại hỏi:

– Trên mặt đất có thấy máu không?

Thằng nhỏ đáp:

– Không có.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Được lắm! Chúng ta qua đó coi.

Một nữ nhân phơi thân trong tòa cổ tháp, y phục bị rách nát lại không một vết máu, chẳng cần hỏi cũng có thể tưởng tượng là vụ án thế nào rồi.

Thằng nhỏ ra khỏi ngõ hẻm rồi không chịu đi nữa.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Người không đi cũng được.

Tòa cổ tháp ở phái đối diện một lạch người nhỏ. Bốn mặt là vùng đất hoang vu. Nếu không có bọn trẻ nít ra chơi thì người chết trong tòa cổ tháp vĩnh viễn không ai phát giác.

Lệnh Hồ Bình bước lên thềm tiến vào trong tháp.

Tòa cổ tháp này xây đã lâu năm, có vẻ muốn sụp đổ. Tầng dưới tối om. Chỗ nào cũng phát ra mùi hôi hám.

Lệnh Hồ Bình ở ngoài mới vào, bị ảnh hưởng về ánh tuyết, phải định thần một lúc mới nhìn rõ sự vật bên trong.

Nhưng trong tháp trống rỗng, chẳng có một vật gì, dĩ nhiên tử thi của nữ nhân cũng không nốt.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm thóa mạ thằng lỏi khả ố. Đầu năm mới chàng đã bị gã đánh lừa một vỏ. Thật là đồ vô giáo dục.

Lệnh Hồ Bình định trở ra kiếm thằng nhỏ để cho gã một bài học, nhưng trong lòng đang xoay chuyển ý nghĩ thì một mũi dao trủy thủ chí vào vai chàng.

Phía sau có tiếng người quát:

– Đừng có nhúc nhích!

Lệnh Hồ Bình đứng yên, nhưng không khỏi cười thầm trong bụng.

Đối với Lãng Đãng công tử lừng lẫy đại danh mà có kẻ dùng thủ đoạn này để uy hiếp thì thật là hoạt kê!

Người kia trầm giọng nói tiếp:

– Người chỉ cử động một cái là toi mạng. Trong mình có đồ vật gì đáng tiền khôn hồn thì lấy đưa cho lão gia.

Lệnh Hồ Bình nghe thanh âm đã nhận ra chính là vị cao đồ của Vưu môn tên gọi Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng.

Chàng không nhịn được ngấm ngàm thóa mạ:

– Thật là đồ âm hồn bất tán!

Chàng giả vờ sợ hãi cất tiếng run run năn nỉ:

...

Độc Thái Tuế cất tiếng hung dữ ngắt lời:

– Chẳng có chuyện gì hết. Cứ đưa bạc ra là êm chuyện. Bằng không, ha ha, đừng trách lưỡi đao của lão gia không biết nói chuyện tình nghĩa.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Xin tráng sĩ đừng nóng nảy. Tại hạ chỉ hỏi một câu xong là đưa bạc liền.

Độc Thái Tuế giục:

– Hỏi lạ đi!

Lệnh Hồ Bình nói:

– Vừa rồi một chú nhỏ bảo tại hạ trong này có người chết, phải chăng là tráng sĩ đã sai gã?

Độc Thái Tuế hỏi lại:

– Phải thì làm sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Không sao cả.

Độc Thái Tuế hỏi:

– Bạc đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tại hạ để cả ở khách điểm. Trong mình không đem tiền.

Độc Thái Tuế nổi giận dưng dưng quát:

– Nói láo! Người ở nhà Trương Tứ ra rồi đã về khách điểm đâu?

Lệnh Hồ Bình không nhịn cười được hỏi:

– Thế thì lạ thật! Sao tráng sĩ... lại biết tại hạ qua nhà Trương Tứ và ở đây ra chưa về khách điểm?

Độc Thái Tuế chưng hửng.

Hắn biết mình đã bị lộ tẩy, chí mũi đao một cái, cười lạt hỏi:

– Người thử quay lại xem lão gia là ai?

Lệnh Hồ Bình quay phắt lại giả vờ thất kinh, miệng ấp úng:

– Té ra là... Du đại gia.

Độc Thái Tuế giơ đao lên hỏi:

– Sao? Bây giờ thằng lỏi đã biết mùi được bạc của lão Du thế nào chưa?

Lệnh Hồ Bình làm bộ sợ sệt hỏi lại:

– Biết làm sao bây giờ? Mấy trăm lạng bạc vừa rồi tại hạ đưa cho Thang Hoành Cát rồi. Du gia không tin... thì cứ xục tìm trong mình tại hạ. Sao Du gia... không bảo trước?

Độc Thái Tuế quát:

– Nói láo.

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tại hạ nói thật đấy.

Độc Thái Tuế nhìn Lệnh Hồ Bình từ đầu đến gót chân quả nhiên thật trong mình chàng không có tiền. Mấy trăm lạng bạc đâu phải ít. Lúc nãy chàng gói vào trong tấm vải xanh cầm tay, bây giờ không thấy đâu nữa. Nhiều tiền như vậy chàng giấu trong mình thế nào được?

Độc Thái Tuế ngạc nhiên trợn mắt hỏi:

– Những người khảng khái Du mỗ đã thấy nhiều rồi. Bộ tịch người mà vô cớ đem cho người mà đem cho người ta mấy trăm lạng bạc thật là lạ! Ta hỏi người: Tại sao người lại đem mấy trăm lạng bạc cho gã họ Thang.

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Dĩ nhiên phải có nguyên xuống.

Độc Thái Tuế hỏi:

– Nguyên nhân gì?

Lệnh Hồ Bình ngập ngừng đáp:

– Nguyên nhân này... tại hạ... thực tình không thể nói ra được.

Độc Thái Tuế hỏi:

– Người còn muốn sống nữa hay thôi?

Lệnh Hồ Bình run lên đáp:

– Câu chuyện là... thế này. Xin Du gia đừng cười... tại hạ muốn đem món tiền đó... gửi gã... để dò tin và tìm đến chỗ ở Hoa đại nương.

Độc Thái Tuế hỏi:

– Gã có chịu lời không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Gã chịu rồi!

Độc Thái Tuế nổi lên tràng cười khanh khách.

Lệnh Hồ Bình làm bộ thẹn thùng hỏi:

– Tại hạ biết nói ra là Du gia cười cho. Nhưng cái bệnh cù lần của tại hạ không sao thay đổi được. Ở chỗ trọ cũng còn tiền, nếu Du gia vui lòng thành toàn...

Độc Thái Tuế thu tiếng cười lại ngắt lời:

– Người trọ ở khách điểm nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Xin Du gia hãy cho biết chỗ ở của Hoa đại nương trước, tại hạ quyết chẳng ăn

lời.

Độc Thái Tuế háng dặng nói: – Đừng mộng mơ nữa.

Lệnh Hồ Bình hỏi: – Vậy ra Du gia cũng không biết nàng ở đâu? Độc Thái Tuế hỏi: – Ta hỏi người câu gì đã nghe rõ chưa?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại: – Du gia hỏi điều chi? Độc Thái Tuế nhắc lại: – Ta hỏi người trú ở khách điểm nào trong thành? Lệnh Hồ Bình không đáp nhẹ buông tiếng thở dài nói:

– Hỡi ôi! Chẳng ngờ một vị công tử như tại hạ mà muốn đi theo một nữ nhân cũng không xong.

Độc Thái Tuế cười khàn khạch hỏi:

– Người chết đến gáy rồi mà không biết, vẫn còn tâm tình vớ vẩn. Người là công tử số một ở đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Số một ở chư Thiên.

Độc Thái Tuế nói:

– Người còn điên điên khùng khùng như vậy thì hãy ném một đao của bản công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Thật thế ư?

Độc Thái Tuế tức giận hỏi lại:

Người tưởng lão gia nói đùa với người chăng?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

– Thật là kỳ văn trong thiên hạ. Dù lệnh sư Đàm Tiểu thư sinh gì đó cũng chưa dám nói vậy ở trước mặt Lãng Đãng công tử. Người là Độc Thái Tuế mà hơn cả sư phụ thì thật là... đáng phục... đáng kính...

Độc Thái Tuế ngẩn người ra hỏi:

– Các hạ... các hạ là vị Lãng Đãng công tử đó hay sao?

Đáng thương cho Độc Thái Tuế chỉ trong chớp mắt, bao nhiêu võ công trong mình đã tiêu tan. Gã sợ quá quên cả sau lưng mình có cửa, trên tay mình có đao, đứng ngây ra như tượng gỗ.

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng nói:

– Người muốn chạy cũng không chạy được mà muốn sống cũng không sống được. Có điều bản công tử vẫn vui lòng để cho người có một cơ hội. Đó là thói quen của bản công tử khiến cho đối phương tâm phục khẩu phục, chết cũng không oán hận.

Độc Thái Tuế còn biết nói sao bây giờ? Hắn lún thấp người xuống. Ánh ngân quang lấp lánh. Một thanh đao vung lên chém mạnh vào hai đầu gối Lệnh Hồ Bình.

Cái thông minh của Độc Thái Tuế là ở chỗ đó. Gã tự biết mình chẳng phải địch thủ của Lăng Đãng công tử.

...

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

– Hay lắm! Đi mời các vị về đây.

Tên bang đồ đi rồi, Lệnh Hồ Bình lại hỏi mấy tên khác:

– Tô phân đà chúa có ở nhà không?

Tên bang đồ gọi là Ngô Chí Hùng đáp:

– Tô lão gia đang ngủ ở hậu viện.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh hỏi:

– Trong bọn người đã ai đến đánh bạc ở nhà Trương Tứ chưa?

Một tên bang đồ cười đáp:

– Lão Ngô đã qua đó.

Lệnh Hồ Bình nhìn Ngô Chí Hùng hỏi:

– Người qua đó rồi ư?

Ngô Chí Hùng gật đầu đáp:

– Năm ngoái tiểu nhân qua đó một lần, nhưng cũng như hộ tào chẳng hên vận chút nào, thua gần hết cả tháng lương...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

– Người có gặp một nữ nhân kêu bằng Hoa đại nương không?

Ngô Chí Hùng sửng sốt hỏi:

– Hoa đại nương ư?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

– Sao? Người đã gặp chưa?

Vừa nghe đến tên Hoa đại nương, vẻ mặt tiểu tụy của Ngô Chí Hùng bỗng sáng lên. Gã quên cả thân phận mình, nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bữa nay mỹ nhân kia còn ở đó không?

Lệnh Hồ Bình vừa tức mình vừa lại buồn cười, nhưng cũng nhẫn nại gật đầu đáp:

– Phải rồi!... Ở phân đà này có ai hiểu lai lịch cô gái đó không?

Ngô Chí Hùng năm nay chưa qua nhà Trương Tứ ra chiều tiếc rẻ thờ dài lắc đầu

đáp:

– Tiểu nhân không rõ. Tiểu nhân gặp y một lần, nghe nói võ công cao lắm. Cả Quan gia huynh đệ ở đây cũng bị đau khổ về tay nữ nhân này.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

– Có ai biết nữ nhân này trú ở nơi nào trong thành không?

Ngô Chí Hùng lắc đầu quày quạy đáp:

– Không hiểu. Chẳng ai dám nghe ngóng vụ này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tại sao vậy?

Ngô Chí Hùng đáp:

– Trước đã có người họ Mã và họ Tiết ỷ mình võ công cao cường đến nhà Trương Tứ đòi hỏi cho ra thân thể bí mật của nữ nhân. Kết quả đi đến chỗ hai người không trở về. Từ đó không ai dám nhắc tới...

Lệnh Hồ Bình thấy hỏi không ra chuyện gì liền qua chuyện khác:

– Bữa nay mọi người có cảm thấy dễ chịu hơn không?

Chàng hỏi câu này khiến cho mọi người đang ngáp ngủ đều lắc đầu nhăn nhó cười hoài.

Sau một lúc Hồi Xuân lang trung Tiền Sơn Đào và Tam Tài Dao Mẫn Toàn Thọ về tới phân đà.

Lệnh Hồ Bình bảo bọn bang đồ lui ra rồi nhìn hai người nói:

– Bữa nay bản tòa đến sông Trương Tứ đánh bài cầu gặp một nữ nhân tên gọi Hoa đại nương. Nghe nói mục chẳng những xinh đẹp mà võ công lại cao cường. Hoặc giả nữ nhân này có mối liên quan đến vụ trúng độc của anh em bản đà cũng chưa biết chừng.

Tam Tài Dao hỏi:

– Nữ nhân đó ở đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Bản tòa mời hai vị về đây chính là vì chuyện đó. Hai vị lập tức chia nhau đi do thám trú sở của mục. Hễ được tin tức gì thì báo cho bản tòa biết ngay.

Tiền Sơn Đào và Mẫn Toàn Thọ nghe nói phẩn khởi tinh thần gật đầu lãnh mạng đi ngay.

Lệnh Hồ Bình không còn việc gì, cũng chỉ tìm một nơi vắng vẻ thay đổi dung mạo lén lút đến phân đà Cái Bang ở ngoài cửa bắc.

Bính Dần kỳ sĩ Thượng Quan Lượng và Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công đều không ở trong phân đà.

Bính Dần kỳ sĩ vào làng chữa bệnh cho một mục già nghèo nàn. Hồ Lô Tẩu đem đổi năm mươi lạng hoàng kim của Tiểu Biễn Thước thành bạc vụn để cứu tế những nhà bần cùng ở hương thôn.

Phân đà chúa Cái Bang nghe Lệnh Hồ Bình hỏi đến Hoa đại nương trầm ngâm

đáp:

– Nữ nhân này dường như rất bí mật, ít người biết lai lịch cùng chỗ ở của mục. Mấy tên tiểu đệ tử bản bang cũng đã bị tính hiếu kỳ thúc đẩy theo dõi hành tung, nhưng đều không được như nguyện. Kẻ thì đến giữa đường mất tích, người thì tiếp được cảnh cáo...

Lệnh Hồ Bình hỏi ngay:

– Cảnh cáo thế nào?

Phân đà chúa đáp:

– Nữ nhân đó lúc tiến về phía trước, có khi một lá cây, một ngọn cỏ dường như cũng biến thành linh tính, đột nhiên rụng xuống đập vào mặt làm cho đau rát. Mấy lần như vậy khiến ai nấy đều sinh lòng cảnh giới không dám thử thách một cách khinh suất.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

– Thế là mục đối với Cái Bang các vị hãy còn lệnh sư đó.

Phân đà chúa nói:

– Đúng thế! Trước kia đã nghe nói một người họ Mã và một người họ Tiết vì truy tung nữ nhân đó mà mất mạng, nên không ai dám đa sự nữa. Mục lại chẳng có chuyện gì với Cái Bang. Thám thính ra gốc gác mục cũng bằng vô dụng thì tội gì mà rước lấy chuyện phiền não?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm đáp:

– Khi hai vị đó trở về, xin phân đà chúa nói dùm cho con quỷ sâm của Độc Thái Tuế đã lọt vào tay Hoa đại nương. Tại hạ đang tìm cách do thám cho ra thân thế mục. Sáng mai tại hạ sẽ liên lạc với hai vị đó.

Phân đà chúa hỏi:

– Thiếu hiệp hãy ngồi chơi một chút, uống một chung được chăng?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Cảm ơn phân đà chúa. Bữa nay bản công tử uống nhiều rồi.

Lệnh Hồ Bình trở về phân đà Long Hồ vào lúc trời tối. Chẳng bao lâu Hối Xuân lang trung Tiền Sơn Đào cũng về đến nơi.

Lệnh Hồ Bình hỏi ngay:

– Có được tin gì không?

Hối Xuân lang trung lắc đầu đáp:

– Hình như trong thành chẳng có nữ nhân nào như vậy.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Mẫn hộ pháp đâu?

Hối Xuân lang trung đáp:

– Tại hạ không gặp y. Hai người bọn tại hạ đã lấy công trường làm giới hạn. Y đi điều tra mặt tây, còn tại hạ dò la mặt đông. Từ chia tay chưa được gặp nhau.

Đến giờ ăn cơm rượu thịt bày ra. Mọi người ngồi vào ăn uống, bọn bang đồ tinh thần ủy mỵ ăn không thích khẩu, tên nào cũng chỉ uống rượu, đồ ăn chẳng đụng đũa tới.

Hối Xuân lang trung vì chưa làm hết trách nhiệm thấy tình hình này trong lòng xao xuyến, nên ăn cũng chẳng ngon miệng chút nào. Mọi người ăn cơm xong, Tam Tài Dao Mẫn Toàn Thọ vẫn chưa trở về.

Mọi người đang ngồi uống trà chơi, bỗng một tên bang đồ bưng một cái hộp gỗ đậy nắp từ ngoài viện đi vào.

Phân đà chúa Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ hỏi:

– Cái gì thế?

Tên bang đồ kia đáp:

– Không hiểu trong đựng gì. Mẫn hộ pháp vừa sai người đưa về.

Hạt Nhãn Phán Quan nói:

– Thử mở ra coi.

Tên bang đồ chưa mở nắp được. Hạt Nhãn Phán Quan nói:

– Đồ toi cơm.

Rồi quay lại bảo Ngô Chí Hùng:

– Lại mở nắp cho gã.

Ngô Chí Hùng liền tiến lại. Hai người hợp lực. Một tên giữ chặt cái hộp, một tên hai bàn tay hết sức giật nắp gỗ. Một tiếng cách vang lên. Nắp hộp mở ra.

Hạt Nhãn Phán Quan hỏi:

– Bên trong đựng gì vậy?

Ngô Chí Hùng và tên bang đồ ngờ ngác nhìn nhau. Nét mặt hai tên xám ngắt khó coi hơn cả người chết.

Hạt Nhãn Phán Quan lại hỏi lần nữa. Ngô Chí Hùng mới áp ứng đáp:

– Một... một cái đầu người.

Ai nấy giật mình kinh hãi.

Hồi Xuân lang trung hỏi:

– Đầu ai vậy?

– Mẫn... hộ... pháp.

Hồi 48

Tiểu Diệm Hồng Vô Tâm Lộ Chuyện

Hồ Xuân Lang Trung nhảy bổ lên quát:

- Nói bậy! Đưa cho ta coi.

Ngô Chính Hùng bưng cái hộp lại. Hồ Xuân Lang Trung đón lấy để gần lại coi thì đúng là trong hộp đựng một cái đầu người và là thủ cấp của Tam Tài Dao Mẫn Toàn Thọ.

Hắn lại quay nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hộ tòa! Hộ tòa coi vụ này ra làm sao?

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng đáp:

- Vụ này chứng minh toàn thể bọn Lam y hộ pháp của bản bang chỉ có hư danh. Nếu không thế thì vị nhân huynh này chưa đủ tư cách liệt vào hàng Lam y hộ pháp.

Trong phân đà hiện đã bao phủ một làn mây mù ảm đạm. Cái chết của Tam Tài Dao càng gây thêm khủng khiếp, chẳng khác gì một trận âm phong đem theo tiếng quỷ rú khiến cho nhà đại sảnh thêm phần rùng rợn.

Lệnh Hồ Bình trong lòng vừa ngấm ngầm cao hứng vừa không khỏi giật mình.

Chàng cao hứng vì Hoa đại nương mới xuất hiện, tuy chẳng dính líu gì đến chuyện bang đồ trong phân đà trúng độc, nhưng Tam Tài Dao đột nhiên gặp biến cố khiến cho diễn biến đã mê muội lại càng mê muội hơn, tựa hồ mỹ nhân bày ra thủ đoạn.

Đồng thời về cái chết của Tiểu Biện Thước và Độc Thái Tuế, mọi người cũng trút hoài nghi lên đầu mỹ nhân kia, vì trước đó, họ Mã và họ Tiết cũng chết về tay mụ.

Cứ tình trạng này thì Đàm Tiểu tuy không muốn đến cũng được. Có khi nội vụ còn làm kinh động Long Hồ bang chúa và thúc đẩy hẳn

thân hành đến Thái Nguyên để điều tra cứu cánh. Đáng lẽ chàng nên cảm ơn mỹ nhân này mới phải.

Mặt khác là vì tính hiếu kỳ về nữ nhân. Tam Tài Đạo Mẫn Toàn Thọ chẳng phải nhân vật tầm thường. Không nói đến chuyện khác, ngay tới việc hấn đi kiếm mỹ nhân vừa chạm trán đã bị hạ liền. Cái đó càng thuyết minh nữ nhân hơi sức nào mà giết được đại hộ pháp. Như vậy võ công của mỹ nhân cao thâm quá sự tưởng tượng của chàng.

Lệnh Hồ Bình quyết định sáng mai sẽ thân hành đi thử coi, xem nữ nhân bản lãnh tới đâu. Hôm sau mừng hai tết, Lệnh Hồ Bình lại dặt thêm ba trăm lượng bạc đến nhà Trương Tứ.

Bọn con bạc thấy chàng công tử rộng rãi lại tới liền đến hoan hô.

Dĩ nhiên Lệnh Hồ Bình không thể nói đến kiếm Hoa đại nương. Chàng đã đến là phải đánh bài. Chàng nghe tiếng hô hoán liền mỉm cười đi tới chỗ vị trí nhà cái, kêu hai tên trợ thủ giúp việc để bắt đầu khai trang.

Nhưng chàng làm đến gần trưa vẫn chẳng thấy nữ nhân kia lộ diện.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm nóng ruột mà không tiện lên tiếng hỏi han.

Chàng thấy đồng bạc vụn đã chất cao như núi, không muốn tiếp tục liền bỏ hai con xúc xắc xuống rồi tuyên bố mãn trang.

Lần này làm cái tính ra chàng được hơn ba chục lượng.

Đáng lý chàng chỉ để ba lượng tiền hồ đã là sang rồi, nhưng chàng đưa cả mùi lạng khiến chủ sòng Trương Tứ rất hả hê.

Lệnh Hồ Bình liền nhân cơ hội này hỏi:

- Đêm qua Hoa đại nương có cho người tới lấy phần tiền còn lại không?

Trương Tứ âm ờ đáp:

- Đại nương ư? Không có đâu, không có đâu. Chưa thấy y tới, hàng năm có khi hai ba ngày mới tới một lần, có khi ngày nào cũng tới,

không nhất định.

Lệnh Hồ Bình muốn hỏi thêm:

- Sao bữa nay, bây giờ chưa thấy y đến?

Nhưng chàng nghĩ lại không hỏi nữa, làm bộ chẳng để ý gì, thản nhiên hỏi một

câu:

- Đại nương mà đến muộn chẳng hóa ra đánh suốt đêm ư?

Trương Tứ cười nhẹ đáp:

- Công tử có điều chưa hiểu. Hoa đại nương khỏe thức lắm. Có khi thức một hai đêm liền cũng chẳng coi vào đâu.

Lệnh Hồ Bình toan hỏi nữa thì một thằng nhỏ áo xanh từ ngoài đại sảnh chạy vào vừa thở vừa nhìn ngang nhìn ngửa như đi kiếm người.

Trương Tứ hỏi:

- Tiểu Điên Tử! Người muốn kiếm ai?

Tiểu Điên Tử nghe hỏi quay lại vấn an đáp:

- Tứ gia mạnh giỏi a! Năm mới cầu chúc cho Tứ gia phát tài. Tiểu tử đi kiếm Thái tam gia, đã mấy bữa y không trở về. Chẳng hiểu y có tới đây không?

Trương Tứ nói:

- Không có đâu. Còn công tử nhà người thì sao?

Tiểu Điên Tử đáp:

- Công tử vẫn ở nhà.

Trương Tứ hỏi:

- Công tử các người ở nhà mà sao lại Thái tam gia lại bỏ đi?

Tiểu Điên Tử đáp:

- Tiểu nhân không hiểu. Tệ lão thái gia nóng ruột vô cùng, phái người đi tìm khắp nơi mà chẳng thấy bóng y đâu. Không hiểu la cà ở chốn nào?

Trương Tứ hỏi:

- Đã đến Hương Hoa Viện hỏi chưa?

Tiểu Điền Tử đáp:

- Hỏi rồi!

Trương Tứ hỏi:

- Bên đó người ta bảo sao?

Tiểu Điền Tử đáp:

- Họ nói năm, sáu bữa trước y cùng công tử qua đó một lần rồi từ hôm ấy không tới lần nào nữa.

Trương Tứ lắc đầu nói:

- Vụ này không biết sao. Năm ngoái mỗi bữa cứ giờ này là y cùng công tử tới đây rồi, mà năm nay chưa đến lần nào mới thật là kỳ!

Tiểu Điền Tử đặn:

- Nếu Tứ gia thấy y tới, xin bảo y dùm là tiểu tử đã tới đây tìm kiếm. Y đừng đi đâu nữa, bây giờ tiểu tử đi kiếm nơi khác.

Trương Tứ đáp:

- Được rồi! Y mà tới đây ta bảo y về ngay. Người về đừng quên nói ta có lời chúc mừng năm mới công tử được mọi sự hanh thông. Khi nào công tử có thì giờ rảnh qua đây chơi.

Tiểu Điền Tử đi rồi, Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thằng nhỏ đó người nhà ai vậy?

Trương Tứ đáp:

- Gã là người nhà Kiều gia ở phía đông thành.

Lệnh Hồ Bình muốn hỏi chơi mà thôi. Thực ra chàng nghe gã nhắc tới Thái tam gia nào đó, trong lòng đã hiểu rồi. Thái tam gia dĩ nhiên là Lão tam hộ viện.

Nhân việc Tiểu Diên Tử kiếm Tiểu Diễm Hồng gì đó ở Hương Hoa viện. Tuy chàng chưa gặp thị nhưng trong óc tưởng tượng cũng biết nhan sắc thị khá lắm.

Những người mộ danh đến đó thật không phải ít. Trừ Kiều tiểu trùy tử, còn thủ đồ của Vụ môn là Tiểu Biễn Thước Phương Trị Nhân cũng phục lạy dưới quần hồng, nguyện làm tôi chẳng dám hai lòng, đủ biết thị là nữ nhân giao du rất rộng.

Lệnh Hồ Bình đã hiểu rõ trai mê gái ngoài việc hiếu kính vàng bạc, còn muốn làm cho nhân tình vui dạ bằng cách ba hoa khoác lác để chứng minh mình chẳng phải như ai.

Vì thế một ả kỹ nữ xinh đẹp tuy chân không ra khỏi cửa mà thường biết rất nhiều chuyện bí mật hơn kẻ khác.

Lai lịch của Hoa đại nương có ai nhắc tới trước mặt Tiểu Diễm Hồng không? Lệnh Hồ Bình quyết định qua Hương Hoa Viện chơi một chuyến để dò hỏi.

Mụ chủ ở Hương Hoa Viện là một nữ nhân đáo để. Mụ chỉ coi qua Lệnh Hồ Bình một cái đã nhận ra chàng là một vị đại công tử xài tiền như rác.

Lệnh Hồ Bình ngồi xuống hỏi ngay:

- Tiểu Diễm Hồng có ở nhà không?

Mụ già niêm mở luôn miệng đáp:

- Có, có. Dĩ nhiên phải ở nhà. Người khác tới có khi còn nói không ở nhà nhưng công tử tới thì còn ai dám bảo vắng nhà? Quý tính công tử là gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bản công tử họ Kim.

Mụ chủ làm bộ giật mình hỏi:

- Công tử họ Kim ư? Họ này tượng trưng công việc đại cát đại lợi. Hay quá! Hay quá! Kim ngọc mãn đường, Kim chi ngọc diệp, Kim bảng đề danh, Kim khoa ngọc luật. Còn nhiều... còn nhiều...

Lệnh Hồ Bình nói theo:

- Còn Kim bích huy hoàng, Kim điều hoán tửu, Kim cương lực sĩ, Kim túc như lai, Kim đồng ngọc nữ.

Mụ chủ vỗ tay reo:

- Đúng lắm, đúng lắm. Kim đồng ngọc nữ, đúng là Kim đồng ngọc nữ.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Nhưng bản công tử ở họ Kinh là kinh thành (người Trung Hoa đọc chữ Kim là vàng và Kinh là kinh thành cùng một âm).

Mụ chủ ngơ ngác hỏi:

- Kinh thành ư?

Rồi mụ lại cười tiếp:

-Ồ ồ! Té ra là Kinh công tử. Chữ Kinh này cũng hay lắm. Công tử là người đặc ý ở chốn kinh sư rồi.

Lệnh Hồ Bình khẽ háng dặng một tiếng nói:

- Cái đó lát nữa bản công tử sẽ nói cho Tiểu Diễm Hồng cô nương hay. Bây giờ bản công tử muốn mời Tiểu Diễm Hồng cô nương ra đây được chăng?

Mụ chủ liền kêu hai tên tiểu a đầu dẫn Lệnh Hồ Bình vào hậu viện.

Lệnh Hồ Bình ngồi trong hậu đường một lúc liền nghe tiếng ngọc bội leng keng lẫn với tiếng to nhỏ thì thào trước xa sau gần. Khi tới cửa, rèm châu vén lên, một vị giai nhân áo hồng tiến vào.

Phía sau Hồng y giai nhân là hai tên tiểu a đầu tóc kết thành bím bưng khay trà và khay mút vào.

Tiểu Diễm Hồng quả là một thiếu nữ nhan sắc kinh người.

Lệnh Hồ Bình mắt cao đến trán, mấy năm nay chàng gặp thiếu nữ không phải ít mà nay thấy Tiểu Diễm Hồng, chàng không khỏi ngấm ngầm khen ngợi.

Ấn tượng đầu tiên của thiếu nữ này là vẻ đẹp thiên nhiên, tựa hồ mặt không thoa phấn.

Gái ở Thanh Lâu mà bảo không tô điểm thật hiếm quá. Tiểu Diễm Hồng trang điểm một cách mộc mạc lại càng đáng quý.

Lệnh Hồ Bình theo lệ cho tiền thưởng hai tên tiểu a đầu. Chúng được tiền tạ ơn rồi lập tức vén màn lui ra.

Tiểu Diễm Hồng chờ hai ả nữ tỳ đi rồi, thị mới rót một chung trà đưa mời Lệnh Hồ Bình, mỉm cười nói:

- Công tử chờ lâu rồi phải không?

Lệnh Hồ Bình hơi nghiêng mình nói:

- Mời cô nương an tọa.

Tiểu Diễm Hồng ngồi xuống hỏi:

- Quý tính công tử là gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bản công tử họ Lệnh Hồ.

Tiểu Diễm Hồng hơi sửng sốt hỏi:

- Lệnh Hồ ư? Sao nương nương lại sai người nói có Kinh công tử đến?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Vì bữa nay mới mừng hai tết, ai cũng mong điềm đại cát đại lợi nên bản công tử tự xưng họ Kinh để được mọi người hoan nghênh. Nhưng đến trước mặt cô nương dĩ nhiên chẳng cần phải khách sáo.

Tiểu Diễm Hồng cười nói:

- Công tử khôn ngoan quá.

Thị lại ngừng đầu lên hỏi:

- Nay là lần đầu tiên Lệnh Hồ công tử quang lâm hàn viện phải không?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Lần sau tới nữa là lần thứ hai.

Tiểu Diệm Hồng nheo mắt hỏi:

- Có đến lần thứ hai thật không?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Ngó thấy cô nương rồi kẻ nào không đến lần thứ hai e rằng hiếm lắm. Về điểm này cô nương chắc hiểu rõ hơn ai hết.

Tiểu Diệm Hồng che miệng hỏi:

- Công tử muốn kiếm rượu uống chăng?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Nếu có rượu sớm càng hay. Không uống rượu lạ, bản công tử đã say trước rồi thì làm thế nào? Ở trước mặt mỹ nhân, bản công tử phải uống rượu mới giữ cho tỉnh táo được.

Tiểu Diệm Hồng vỗ tay một cái rồi quay ra hô:

- Tiểu Đào! Bảo tam thúc phụ bày tiệc.

Lệnh Hồ Bình nói ngay:

- Vào đây!

Tiểu Diệm Hồng hỏi:

- Bảo y vào làm chi?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cứ bảo y vào đây rồi sẽ liệu.

Tiểu Diệm Hồng hô:

- Tiểu Đào! Công tử kêu người vào, người có nghe thấy không?

Tiểu Đào chạy vào. Lệnh Hồ Bình lấy ra một đỉnh bạc, nói:

- Muội tử cầm cái này xuống thưởng cho nhà bếp.

Tiểu Diễm Hồng thấy đĩnh bạc nặng tới hơn chục lạng, vội nói:

- Bất tất phải thế, sao lại cho chúng nhiều quá như vậy?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Không ăn thua gì. Kể được bạc bao giờ cũng rộng rãi. Vụ này ít khi có. Cô nương bảo y cầm đi.

Tiểu Diễm Hồng không kiên trì nữa. Tiểu Đào ra rồi, thị mới hỏi:

- Bữa nay công tử vừa đánh bạc ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đánh từ sáng sớm rồi.

Tiểu Diễm Hồng hỏi:

- Đánh ở đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ở nhà Trương Tứ.

Tiểu Diễm Hồng kêu “ủa” một tiếng, tựa hồ cái tên Trương Tứ đối với thị chẳng có chi là lạ.

Lệnh Hồ Bình lại nói:

- Bữa nay cô nương thấy tại hạ đến một cách bất ngờ cũng không chán ghét thực ra là nhờ ở sòng bạc đó.

Tiểu Diễm Hồng ngờ ngác hỏi:

- Công tử nói vậy là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Vì trước khi tại hạ đến Trương gia, không hiểu trong thành Thái Nguyên này có hai vị đại mỹ nhân.

Tiểu Diễm Hồng hỏi:

- Bữa nay Hoa đại nương cũng ở đó ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bữa nay y không tới, nhưng hôm qua đã đến. Vừa rồi mọi người nhắc tới Hoa đại nương, tại họ bảo Hoa đại nương là một mỹ nhân bình sinh hiếm có. Người ta liền cười tại hạ là cô lậu quản văn, rồi nhắc tới phượng danh của cô nương. Người ta còn bảo tại hạ thấy mặt cô nương là không dám nói thế nữa.

Tiểu Diệm Hồng đáp:

- Công tử khéo nói giỡn. Tiện thiếp tấm thân bồ liễu khi nào dám sánh với Hoa đại nương?

Lệnh Hồ Bình nói:

- Lúc đầu tại hạ cũng cho là ông bạn đó nói giỡn, nhưng bây giờ thấy mặt cô nương mới biết vị nhân huynh kia quả nhiên không lừa dối tại hạ.

Tiểu Diệm Hồng lắc đầu cười đáp:

- Công tử chớ nói vậy. Nếu công tử chỉ khoa trương một mình tiện thiếp thì có khi tiện thiếp còn dám lãnh thụ. Nhưng công tử bảo tiện thiếp đẹp hơn Hoa đại nương lại biến thành chuyện mỉa mai. Tiện thiếp đã gặp Hoa đại nương không phải chỉ có một lần. Y còn hơn tiện thiếp nhiều lắm.

Lệnh Hồ Bình kinh ngạc hỏi:

- Cô nương đã gặp Hoa đại nương rồi ư?

Tiểu Diệm Hồng gật đầu cười đáp:

- Đúng thế. Y đã đến đây uống rượu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Y mặc nam trang hay sao?

Tiểu Diệm Hồng đáp:

- Coi y như một vị công tử lãng mạn. Thủ pháp cải trang của y rất cao minh. Cả tiện thiếp cũng bị y bưng mắt. Nếu sau y không nói ra, tiện thiếp thật không sao khám phá được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Y đến đây có một mình thôi ư?

Tiểu Diệm Hồng đáp:

- Còn một tên thư đồng. Thư đồng dĩ nhiên cũng là a đầu hóa trang.

Lệnh Hồ Bình nhận ra chuyện này mình đến Hương Hoa Viện không phải là vô ích. Chàng muốn hỏi thêm, nhưng rất phí công lựa chọn từ ngữ.

Chàng nhận ra không nên nóng nảy, liền nói chuyện phiếm cho đến lúc bụng rượu thịt vào. Chàng uống mấy chung rồi lại ướm hỏi:

- Vừa rồi chúng ta bàn chuyện Hoa đại nương, nghe nói y chẳng phải là mỹ nhân tầm thường. Nhiều thiên cổ sự về y chẳng khác thần thoại. Cô nương có nghe người ta nhắc tới không?

Tiểu Diệm Hồng gật đầu đáp:

- Tiện thiếp biết chứ...

Thị vừa cười vừa nói tiếp:

- Những cổ sự về Hoa đại nương, các chàng trai như công tử hay hơn hết được nghe rồi nên lấy đó để răn mình.

Lệnh Hồ Bình thừa cơ đáp:

- Cái đó là cô nương còn phải dặn? Đừng nói chẳng ai biết trứ sở của y, mà y gốc gác ở đâu cũng chẳng ai hay. Kẻ nào lớn mật mới dám nói chuyện đó!

Tiểu Diệm Hồng cười nói:

- Công tử đã rõ lợi hại, vậy tiện thiếp có cho công tử hay một chuyện bí mật cũng chẳng hề gì.

Lệnh Hồ Bình trổng ngực đánh hơn trổng làng, nhưng vẫn gắng gượng trấn tĩnh cố ý cười nói:

- Cô nương đừng dùng kế khích tướng. Tại hạ đã đoán ra cô nương cho hay chuyện gì rồi. Nhất định về chỗ ở của Hoa đại nương. Cô cứ yên dạ. Điều bí mật này tại hạ biết rồi, dĩ nhiên tại hạ chẳng dám

phao ngôn, một là phải coi tính mạng mình làm trọng, hai là tại hạ không muốn người ta bảo mình là điên khùng.

Tiểu Diệm Hồng đáp:

- Công tử đoán trúng đó. Chuyện này nói ra thật chẳng ai tin. Tiện thiếp đến nay vẫn không dám chắc là đại nương nói thật hay nói dối. Hôm ấy y uống khá nhiều rượu, rồi nói đùa cũng chưa biết chừng. Dĩ nhiên là chuyện đùa, mà chẳng tổn hại gì đến phong nhã... Công tử có tin là một người ở dưới đáy tháp không?

Lệnh Hồ Bình cười ha hả đáp:

- Cô đi xa quá rồi...

Trận cười này của chàng phát ra tự nội tâm. Chàng cười tựa hồ như trong đời mình chưa bao giờ đột nhiên thấy chuyện hoang đường như bữa nay.

Lời nói của việc làm của chàng bữa nay quả là đi rất xa đến nỗi được bao nhiêu tiền bỏ ra hết, tưởng chừng bọn quý đồ bác mời chàng đi chơi một chuyến.

Chàng để lại nhiều tiền mà kẻ khác không dám để lại, dĩ nhiên phải là ngoài sự tiên liệu của Tiểu Diệm Hồng.

Lệnh Hồ Bình không thể ứ ký nhiều được nữa. Chàng ra khỏi Hương Hoa Viện. Việc đầu tiên là tìm chỗ vắng người để cải trang và thay áo. Đoạn chàng đi tản bộ về phía tòa cổ tháp ở cửa tây thành.

Trong thành Thái Nguyên chỉ có một tòa bảo tháp này.

Điều bí mật mà Tiểu Diệm Hồng tiết lộ có thể đúng chẳng? Cái đó khó biết lắm.

Hôm qua Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng đã chết trong tòa cổ tháp này. Thi thể của hắn bị người phát giác tất gây một phen sôi nổi.

Nếu đáy tháp còn một tầng bí mật và có người cư trú thì người đó dĩ nhiên không để xác tại đây.

Tòa cổ tháp mới qua một ngày, chẳng có chuyện gì biến cải.

Bốn mặt tòa tháp vẫn là khu vực hoang lương. Trong đáy tháp tối mò, vẫn bốc lên một mùi hôi hám. Nhưng thi thể Độc Thái Tuế mất biến rồi, chẳng thấy tăm tích đâu nữa.

Mặt đất cũng quét tước sạch sẽ, không còn chút huyết tích. Cứ coi bề ngoài thì chẳng ai tin là hôm qua mới có người chết ở đây.

Lệnh Hồ Bình bất giác trống ngực đập loạn lên.

Không phải chàng khẩn trương mà là cao hứng vì chàng chắc mẫm một vụ bí mật trọng đại đã bị chàng khám phá ra.

Hoa đại nương là ai?

Tại sao mù không cho hay biết chỗ ở?

Tại sao con người võ nghệ tuyệt luân đến thế mà võ lâm chẳng một ai hay gốc gác? Thậm chí không ai hiểu trên chốn giang hồ sao lại có nhân vật như vậy?

Tại sao lòng dạ mù lại tàn độc đến nỗi hễ thấy người theo dõi là phải giết chết?

Tại sao mù lắm tiền nhiều bạc quá thế?

Tại sao mù ham đánh bạc như vậy?

So với người khác, Lệnh Hồ Bình còn nhiều nghi vấn hơn. Chàng tự hỏi:

- Tại sao hôm qua Hoa đại nương đánh bạc ở nhà Trương Tứ đang hăng lại đột nhiên đình thủ? Việc gì trọng yếu khiến mù lật đật ra đi?

Những cái đó, chàng sắp phanh phui ra rồi.

Lệnh Hồ Bình tuy lớn mật nhưng chẳng dám lỗ mãng, vì chàng biết nữ nhân này không phải tầm thường.

Hán tử họ Mã họ Tiết nào đó còn chưa đáng kể, nhưng Quan gia tam huynh đệ mà chịu cúi đầu trước quần hồng thì nữ nhân này phải là hạng ghê gớm.

Lại còn Tam Tài Dao Mẫn Toàn Thọ mình mang trách nhiệm Lam y hộ pháp cũng chết một cách đột ngột. Tình hình này không phải

chuyện thường.

Đừng nói ai khác, ngay Lăng Đãng công tử muốn thu thập Tam Tài Dao cũng phải phí tổn thủ cước rất nhiều. Thế mà chỉ trong chớp mắt đã có người đưa đầu về phân đà mới thiệt là kỳ!

Lệnh Hồ Bình coi địa thế một lúc rồi theo bậc đá tiếp tục đi lên tầng thứ nhì trên cổ tháp.

Hồi 49

Vào Cổ Tháp Dò La Bí Mật

Lúc này chàng xuất hiện như một du khách. Du khách đi thăm danh lam thắng cảnh, tìm tòi cổ tích là việc thông thường. Chàng hóa trang như vậy để dễ bề ăn nói.

Tuy người chàng lên từng thứ hai mà mắt lại chú ý nhìn dưới đáy tháp trên mặt đất. Dù là một động tĩnh nhỏ nhẹ cũng không qua được tai mắt chàng.

Lệnh Hồ Bình chân bước nặng trĩch như một lão già. Chàng mới trèo được vài bậc đã háng dặng, nhưng phía dưới vẫn yên lặng như thường, chẳng có gì khác lạ.

Trước tình hình này lòng chàng dần dần nảy ra cảm giác không được tự nhiên. Chàng tin rằng người ở dưới đáy tháp nếu có thì thấy khách đến bất thường, có lý nào lại không hay biết?

Chàng tự hỏi:

- Hoa đại nương ở phía dưới sao lại không hành động gì? Hay là gặp lúc mục có việc ra ngoài chưa trở về? Có khi mục cho là lão già đến chẳng làm hại gì đến mình nên mục không để tâm.

Lệnh Hồ Bình vừa suy nghĩ vừa tiếp tục cất bước.

Toà cổ tháp có bảy tầng, mỗi tầng mười mấy bậc. Tuy chàng đi rất chậm chạp mà cũng chỉ còn tầng áp nóc nữa là hết. Tầng trên cùng rất chật hẹp.

Vách bốn mặt màng nhện chằng chịt, trên nền cũng dơ dáy đầy rác rưởi, giấy vụn, vỏ trái cây. Cảnh tượng này khiến chàng nghĩ tới ngày trước du khách tới đây vẫn cảnh không phải ít.

Đứng trên tầng thượng, mở cửa sổ nhìn ra, thu được cả nửa thành Thái Nguyên vào nhãn quang.

Lệnh Hồ Bình ngấm nghĩa hồi lâu chẳng còn gì nữa, liền quyết định đi xuống đáy tháp để mở cuộc xục tìm.

Không ngờ quái sự xảy ra đột ngột trong nháy mắt.

Chàng nghe tiếng rên rĩ từ phía đáy vọng lên khiến lông tóc chàng đứng dựng. Hiển nhiên thanh âm của nữ nhân phát ra.

Tiếng rên la chẳng khác một người bị cưỡng đồ bóp cổ trước khi bị ngắt xiu.

Giả tử là lúc bình thường, Lệnh Hồ Bình không ngần ngại gì nhảy xuống ngay, nhưng hiện giờ chàng không khỏi ngần ngại, tự đưa ra nhiều nghi vấn:

- Một nữ nhân chạy đến tòa cổ tháp này làm chi? Nếu y bị cưỡng nhân bắt về sao còn bật tiếng rên la được?

Đồng thời chàng nhất quyết được hai điểm không lầm:

- Điều thứ nhất tiếng rên vừa rồi đúng là của một nữ nhân mà là nữ nhân hãy còn ít tuổi. Hai là tiếng rên này vì sự hiện diện của chàng mà phát ra.

Bất luận trường hợp nào, chàng đã nghe tiếng rên là phải xuống coi, không thể chần chờ lâu được.

Vạn nhất đúng là nữ nhân bị cưỡng đồ cướp đem về đây thì dù chân tướng có bị bộc lộ cũng phải cứu người rồi sẽ liệu.

Lệnh Hồ Bình quyết định chủ ý xong lập tức chạy nhanh xuống.

Năm tầng trên chàng lao người đi rất lẹ. Khi đến tầng thứ hai mới bước chậm lại theo kiếm cách một lão già.

Tới tầng thứ hai, tiếng rên rĩ thứ hai lọt vào tai. Tiếng rên lần này rõ ràng hơn tiếng trước, khiến chàng càng ớn lạnh.

Lệnh Hồ Bình không tự chủ được lại tăng gia cước bộ đi mau.

Xuống đến đáy tháp cũng chẳng khác gì cảnh tượng hôm qua, chàng đã bị Độc Thái Tuế Du Chí Hoàng lừa gạt. Đáy tháp trống rỗng, không có lấy nửa bóng người.

Lệnh Hồ Bình hơi sửng sốt nhưng chàng nghĩ ngay ra chuyện gì, tự nhủ:

- Phải chăng nữ nhân này muốn ta bỏ đi cho lẹ?

Nghĩ tới đây chàng không khỏi cười thầm:

- Phương pháp này đối với du khách hoặc giả còn thu được hiệu quả, nhưng đối với ta, e không phải chuyện dễ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài mặt chàng giả bộ hoài nghi đảo mắt nhìn quanh, miệng lẩm bẫm:

- Quái thật! Hiện nhiên lão phu nghe tiếng...

Miệng chàng nói, người chàng quay về phía cầu thang tỏ ý không chịu bỏ đi, ra vẻ thách thức:

- Người có thủ đoạn gì cứ trở ra đi!

Giữa lúc ấy, Lệnh Hồ Bình đột nhiên ngó thấy đôi giày thêu hoa rất tinh xảo, nhưng không phải đôi giày đi dưới đất mà lại treo lơ lửng trên không...

Chàng nhìn theo đôi giày lên, thấy gấu quần áo lụa màu lục, rồi đến tấm hương cân bằng sa trắng, mái tóc đen lác, bộ mặt tím bầm và ngọn lưỡi đỏ như máu thè ra ngoài miệng.

Lệnh Hồ Bình lùi lại một bước, rú lên một tiếng khủng khiếp, hai mắt trợn toàn lòng trắng ngã ngửa về phía sau.

Một tràng cười the thé vang lên. Thi thể nữ nhân đột nhiên hạ xuống đất.

Đồng thời tám thạch bản dưới cầu thang vang lên mấy tiếng lách cách để hở ra một cửa động.

Một thiếu nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi thò đầu lên hỏi:

- Lão già đó đi chưa?

Thiếu nữ giả vờ chết treo lật mặt nạ ra, tay vuốt tóc cười đáp:

- Không ngờ lão già này gớm thiệt. Người đi mời nương nương ra đây. Lão khiếp quá ngất đi rồi. Ta thử hỏi nương nương xem xử lý

bằng cách nào.

Thiếu nữ kia bỏ đi một lúc trở lại đáp:

- Nương nương dặn hãy khiêng lão xuống rồi sẽ tính.

Thiếu nữ bên ngoài nói:

- Người lên đây giúp ta.

Hai thiếu nữ, một ả khiêng đầu, một ả khiêng chân đem Lệnh Hồ Bình xuống thạch động.

Cửa thạch động chật hẹp, nhưng xuống dưới không đầy một trượng biến thành rộng rãi quang đãng.

Dĩ nhiên đây là một bí thất dưới tòa bảo tháp cao bảy tầng.

Dưới bí thất là những cây cột đá chống nóc. Cách kiến trúc rất kiên cố và cực kỳ sạch sẽ.

Lệnh Hồ Bình mình mang Như Ý huyền công đã đến bảy thành hỏa hầu, giả vờ huyết khí trời ngược lên chết giấc một cách dễ dàng, nhưng chàng hiểu bất luận chàng trá ngụy khéo đến đâu cũng không tránh được con mắt của một tay đại hành gia.

Khi chàng ngủi thấy mùi thơm mê ly biết là đã vào đến phòng ngủ của chủ nhân, liền vận khí thủ thế chờ đợi.

Bỗng nghe Hoa đại nương hỏi:

- Khi lão già này lên tháp, các người có thấy lão nhìn quanh bốn mặt không?

Một thiếu nữ đáp:

- Không! Lão chỉ định thần một chút rồi trèo lên tầng thượng.

Hoa đại nương lại hỏi:

- Lão chừng bao nhiêu tuổi? Râu đã bạc chưa?

Thiếu nữ khác đáp:

- Vào lối sáu chục tuổi. Chòm râu đã bạc quá nửa.

Hoa đại nương hỏi:

- Y phục thế nào?

Thiếu nữ kia đáp:

- Lão ăn mặc như thầy đồ kiết. Tấm áo bào vải cũ kỹ đã bạc màu chẳng khác tấm giẻ lau.

Hoa đại nương trầm ngâm một lúc rồi thở dài, nói:

- Lão đã già đến thế lại chẳng phải người trong bọn ta, nếu là lúc bình thời thì thật mình không nở... Hỡi ơi! Khiêng lão ra phía sau.

Thiếu nữ kia hỏi lại:

- Đem lão chôn chung với Độc Thái Tuế và Tam Tài Dao hay là đào lỗ khác?

Hoa đại nương đáp:

- Đào lỗ khác hay hơn, nhưng làm lộ lên một chút, kẻ gia gia người về ngó thấy lại nổi nóng.

Lệnh Hồ Bình nghe nói ngấm ngầm kinh ngạc tự hỏi:

- Sao? Mụ này cũng còn sợ người khác ư? Nam nhân khiến cho Hoa đại nương phải hàng phục là hạng người nào?

Chàng không khỏi động tính hiếu kỳ, quyết định tạm thời chưa ra tay vội.

Chẳng thà chàng không lấy được Quỷ sâm cũng đành, hãy chờ cho biết nam nhân sắp về là ai mà khiến cho Hoa đại nương phải thận trọng như vậy?

Hai thiếu nữ được lệnh dạ một tiếng rồi tiếp tục cất bước.

Trong đường hầm, từng cơn gió lạnh thổi vào. Hiện nhiên phía sau là một cửa ra bí mật.

Hai thiếu nữ khiêng chàng đi một đoạn. Bỗng ả đi trước quay lại khẽ hỏi:

- Tiểu Linh! Vừa rồi gia gia trở về, sắc mặt dường như không được vui tươi, chỉ ở nhà một lúc lại lật đật đi ngay. Tỷ tỷ có biết chuyện gì không?

Thiếu nữ tên gọi Tiểu Linh đáp:

- Lần nào chả vậy! Có mấy khi y vui tươi đâu?

Thị đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Ta thật lấy làm kỳ, tại sao nương nương lại nhất định chọn một nam nhân mà chính y cũng không nhớ mình đã có bao nhiêu vợ rồi?

Lệnh Hồ Bình suýt nữa bật tiếng la kinh ngạc. Chàng tự hỏi:

- Sao? Hoa đại nương là vợ nhỏ của người ta ư? Nghe khẩu khí hai con nha đầu này, nam nhân kia nhiều vợ quá.

Chẳng những con a đầu Tiểu Linh lấy làm bất bình, Lăng Đãng công tử cũng phải than thầm:

- Một người đàn bà hèn kém đến đâu cũng không mấy khi thèm làm vợ nhỏ người, mà sao một nhân vật như Hoa đại nương lại chịu đưng hạng nam nhân đó?

Chàng đặt ra ba giả thuyết: một là nam nhân lắm tiền nhiều bạc. Hai là địa vị nam nhân tôn cao. Ba là nhân phẩm nam nhân đặc biệt.

Nhưng bất luận trường hợp nào, lý do cũng không đứng vững.

Trong thiên hạ thiếu gì nam nhân lắm tiền nhiều bạc, địa vị cao sang nhân phẩm xuất chúng? Dù là một nam nhân có đủ ba yếu tố đó thì đối với con người tài mạo hơn đời, võ công trác tuyệt như Hoa đại nương lo gì không kiếm được? Hà tất mù phải bám lấy một anh chàng năm thê bảy thiếp?

Đoạn chàng kết luận:

- Không phải như thế. Trong vụ này tất có nguyên nhân. Hai con a đầu này còn nhỏ tuổi quá chưa hiểu thế sự mà thôi.

Tiểu Linh đi sau miệng nói càu nhàu một lúc, chắc thiếu nữ đi trước sợ mình nói là rước lấy phiền nhiễu vào mình nên thị không mở

miệng.

Lệnh Hồ Bình khẽ hé mắt coi tận đầu đường hầm thấy ẩn hiện một tia sáng, liền biết là đã gần tới cửa ra. Lòng chàng lại nổi lên một vấn đề nan giải.

Theo lời Hoa đại nương thì nam nhân kia không biết về lúc nào. Chàng muốn ở lại chờ, không hiểu bây giờ hai thiếu nữ này phát lạc chàng cách nào?

Dĩ nhiên chàng chẳng thể để mặc cho hai ả đem mình chôn sống.

Chàng chỉ còn biện pháp duy nhất là ra tay kiềm chế hai con a đầu này. Nhưng làm như vậy cũng không ổn vì Hoa đại nương chờ lâu không thấy chúng trở về tất sinh lòng ngờ vực chạy vào quan sát thì làm thế nào?

Mặt đất trong khu mật thất, đường ngang lối dọc như mê hồn trận, biết đâu họ chẳng đặt cơ quan báo tin. Vạn nhất Hoa đại nương cảnh giác thì chàng chẳng còn cơ hội nào để động thủ.

Lệnh Hồ Bình đang phân vân nghĩ ngợi, bỗng nghe phía trước có tiếng người vọng vào:

- Tiểu Linh! Tiểu Phương! Chắc gia gia các người về đó, mau ra mở cửa bí mật!

Tiểu Linh quay lại lớn tiếng hỏi:

- Còn lão già này làm thế nào?

Người trước mặt đáp vọng vào:

- Điềm huyết lão và để tạm vào chỗ nào kín đáo.

Lệnh Hồ Bình có đủ tài vận khí xung huyết mà lại biết trước, dĩ nhiên chàng không chịu mắc bẫy.

Chàng liền đề tụ chân khí để mặc cho con a đầu Tiểu Phương điềm vào ba nơi huyết đạo.

Hai con a đầu về rồi, chàng cũng đứng lên cười thảm rồi cất bước theo đường cũ trở vào.

Chẳng bao lâu chàng thấy tia đèn sáng từ căn nhà mé tả thạch thất chiếu ra. Chàng liền dừng bước lại ẩn mình vào một góc.

Lệnh Hồ Bình không dám tựa người gần quá vì sợ bốn mặt vách đá dễ phát ra tiếng động. Cả hơi thở nặng một chút, có khi người ngoài mười bước cũng nghe tiếng.

Chỉ trong khoảng khắc tiếng bước chân không nhanh mà cũng không chậm ở mặt trước xa xa vọng vào.

Lệnh Hồ Bình nghe tiếng bước chân cũng hiểu người mới đến võ công không phải tầm thường. Tiếng bước chân giống như nhà sấm bắn đầy kinh nghiệm, tiếng động cành lá cũng đủ khiến hấn nhận ra thú nào sắp đến.

Bất giác chàng không tự chủ được lùi lại một bước.

Tiếng bước chân kia mỗi lúc một gần. Sau một bóng người xuất hiện.

Thân hình người này lồi ba mươi tuổi, mình mặc áo dạ hành, chàng không nhìn rõ tướng mạo.

Người này tiến vào thạch thất một lát. Lệnh Hồ Bình nhờ có ánh đèn nhìn kỹ lại, không ngờ Hoa đại nương ra đón tiếp che khuất đi.

Một nam một nữ vào nhà rồi, Hoa đại nương cất giọng rất tha thiết hỏi:

- Sao? Có tìm thấy không?

Nam nhân đáp:

- Không thấy.

Hoa đại nương lại hỏi:

- Tướng công ra ngoài có gặp Bính Dần kỳ sĩ không?

Nam nhân đáp:

- Không!

Hoa đại nương lại hỏi:

- Sao tướng công biết lão già xuất hiện bữa trước trên tòa tửu lầu chính là Bính Dần kỳ sĩ hóa trang?

Nam nhân đáp:

- Vì có người nhận ra thanh niên áo vàng nhằm hạ độc Hồ Lô Tẩu Nhạ Cữu Công chính là thủ đồ của Đàm tiểu thư sinh Vuơ Thắng Cường, tên gọi Phương Trị Nhân.

Hoa đại nương hỏi:

- Lão già có bứu ở cổ phải chăng có mối liên quan gì với Bính Dần kỳ sĩ?

Nam nhân đáp:

- Những nhân vật chuyên dùng độc dược trong võ lâm hiện nay không có mấy mà nhân vật chuyên giải độc dược cũng chẳng nhiều. Người Đường gia ở Tứ Xuyên từ lâu không hỏi gì đến chuyện bên ngoài. Đồng thời dù người Đường gia có mặt đương trường cũng chẳng quan tâm đến sự yên nguy của tửu quý. Thủ pháp dùng độc của Vuơ môn hiện chẳng kém gì Đường gia. Nếu lão xuất hiện hôm ấy không phải Bính Dần kỳ sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo như lời đồn đại thì lão tửu quý họ Nhạ xong đời rồi.

Lệnh Hồ Bình nghe tới đây không khỏi sửng sốt.

Chàng không ngờ sự tình biến diễn như sợi giây xích, mắt họ liền với mắt kia một cách rất mật thiết.

...lực một tay không?

Đây là vấn đề mà Lệnh Hồ Bình đang nóng biết. Chàng phấn khởi tinh thần, lắng tai nghe nam nhân trả lời.

Bỗng thấy nam nhân dường như nhăn nhó cười hỏi lại:

- Nàng có lộ diện được không?

Lệnh Hồ Bình lại một phen ngờ ngạc tự hỏi:

- Sao? Mụ này không lộ diện được ư? Tại sao? Mụ đã không lộ diện được, sao còn đến đánh bài cầu ở nhà Trương Tứ? Chẳng lẽ mụ có

mặt ở nhà Trương Tứ không phải là lộ diện?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, lại nghe nam nhân nói:

- Thu thập mấy tên kỳ sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo chỉ là việc trong sớm tối, chẳng cần phải vội vàng trong nhất thời. Câu chuyện bây giờ ta muốn biết là việc khác.

Lệnh Hồ Bình mắng thảm:

- Con bà nó! Thằng cha này khoác lác quá! Hắn không sợ người ta bắt lưởi đi.

Hoa đại nương hỏi:

- Ủa! Ngoài ra còn chuyện gì nữa?

Nam nhân đáp:

- Tức là thằng cha đó đột nhiên xuất hiện ở Thái Nguyên.

Hoa đại nương hỏi:

- Hôm qua tướng công chẳng đã nói hắn xuất hiện đột ngột ở Thái Nguyên có thể liên quan đến những người trong Phân đà Long Hồ bị tập thể trúng độc ư?

Nam nhân đáp:

- Đúng thế! Bây giờ ta muốn biết hắn dùng thủ đoạn đó với dụng ý gì?

Hoa đại nương hỏi:

- Theo nhận xét của tướng công thì hắn có mục đích gì?

Nam nhân đáp:

- Vừa rồi ở dọc đường ta suy nghĩ rất lâu thì ở Phân đà Long Hồ hắn không nên dở trò đó. Ta suy đi nghĩ lại đoán ra, có thể hắn muốn dẫn dụ một người xuất hiện.

Hoa đại nương hỏi:

- Hắn muốn ai xuất hiện?

Nam nhân đáp:

- Đàm tiểu thư sinh Dư Thắng Đường.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm kinh hãi. Chàng không ngờ nhân vật này chẳng những võ công ghê gớm, mà tâm tư cũng cực kỳ tinh tế, chàng tự hỏi:

- Tại sao hắn lại không nghĩ tới phương diện này?

Lệnh Hồ Bình trở về chỗ cũ nằm ngả ra như tư thế lúc trước chờ đợi hai thiếu nữ Tiểu Linh, Tiểu Phương đến dẫn đường cho mình ra khỏi đường hầm.

Sau một lúc tiếng bước chân đi rồi trở lại.

Lại nghe Hoa đại nương thều thào nói:

- Hay lắm! Hai người mau ra phía sau thu thập lão già đó đi. Máy mẹ con ta cũng về Kim Lăng thôi.

Té ra mục này ở Kim Lăng tới đây.

Lệnh Hồ Bình tự hỏi:

- Phải chăng mục là con gái của Bát Bộ truy hồn Hoa Phong Đạt ở Kim Lăng? Nếu mục quả là con gái Hoa Phong Đạt thì võ công chẳng lấy làm kỳ dị, nhưng con gái Hoa Phong Đạt sao lại...

Lệnh Hồ Bình còn đang ngẫm nghĩ thì hai con a đầu từ trong đường hầm đi tới. Chàng phải dẹp bỏ tạp niệm để khởi tiết lộ sơ hở.

Hai con a đầu chẳng buồn giải khai huyết đạo cho chàng, cứ để vậy khiêng lên chạy đi.

Tiểu Phương đi trước, miệng không ngớt lảm nhảm:

- Năm nay là cái năm gì mà thật lắm chuyện rắc rối, chẳng mấy lúc yên thân, vừa đến đây mấy ngày lại phải đi ngay.

Tiểu Linh dường như lão luyện hơn, thủy chung không tiếp lời.

Tiểu Phương lại tự nói một mình:

- Chẳng biết ra làm sao mà một lúc chôn hai các xác chết. Sau này lớn lên có làm ni cô thì làm chứ chẳng lấy những hạng người này.

Con a đầu miệng nói, tay nắm chặt hơn. Lệnh Hồ Bình biết chúng sắp đưa lên mặt đất, liền hé mở mắt nhìn.

Chàng đoán trúng, ánh dương quang đã từ ngoài chiếu vào. Cửa đông ra chính là sau lưng tòa cổ tháp.

Lệnh Hồ Bình không khách khí gì nữa, đứng ngay người lên, tay đẩy, chân đá. Hai con a đầu đồng thời lăn ra, không kịp bật tiếng la hoảng.

Chàng biết trong hai con a đầu, Tiểu Linh tương đối gan dạ hơn. Còn Tiểu Phương nhỏ mặt lấm miệng. Nếu muốn tra hỏi thì nhắm vào Tiểu Phương hay hơn.

Lệnh Hồ Bình liền điếm huyết Tiểu Linh rồi một chân dẫm lên cánh tay Tiểu Phương, khẽ cất tiếng uy hiếp:

- Muốn sống thì đừng có la.

Tiểu Phương sợ hết hồn khi nào còn dám lên tiếng.

Lệnh Hồ Bình mặt lạnh kinh người nói tiếp:

- Hai người nghe đây, ta chỉ hỏi các ngươi hai việc nếu nói thực thì lão phu tha cho. Bằng không đừng trách lão phu thủ đoạn tàn độc. Ngươi hãy cho lão phu biết, người đàn ông vừa rồi là ai? Nương nương của các ngươi là ai?

Tiểu Phương người run bần bật đáp:

- Nương nương của bọn tiểu nữ là... là đệ tam thiên kim... của Hoa Phong Đạt lão gia... tại Hoa phủ ở Kim Lăng. Còn nam nhân kia... tỳ tử không biết ở đâu đến.

Lệnh Hồ Bình làm bộ quát:

- Nói láo!

Tiểu Phương năn nỉ:

- Xin lão trượng tha mạng... Tỳ tử nói... toàn sự thực... Tỳ tử mới vào phủ... ba năm. Năm ngoái... nương nương đến Thái Nguyên một lần. Ngày thường ở phủ... nương nương không cho nhắc tới... nên nam nhân là ai.. tỳ tử chỉ gặp... có hai lần... quả thực không biết.

Lệnh Hồ Bình lại trở vào Tiểu Linh còn bị điểm huyết hỏi:

- Con a đầu này có biết hay không?

Tiểu Phương thở hổn hển lắc đầu đáp:

- Tiểu tỳ... cũng không hay...

Lệnh Hồ Bình nhận ra hai con a đầu không có dáng giả dối. Chàng biết dù bức bách hỏi nữa cũng chẳng được gì hơn, liền ra tay điểm huyết Tiểu Phương rồi trở gót về thành.

Lệnh Hồ Bình về đến Phân đà Cái Bang thấy Hồ Lô tẩu Nhạc Cửu Công và Bính Dần kỳ sĩ đang ngồi đánh cờ ở hành lang.

Hỏi 50

Lực Lượng Kém Anh Hùng Bối Rối

Không hiểu hai người đang tranh chấp chuyện gì, thấy Hồ Lô Tẩu giơ tay lên, mặt đỏ như son, lớn tiếng la:

- Không được, không được! Không thể để lão ăn con này!

Bính Dần kỳ sĩ ngừng đầu lên đáp:

- Đã bảo hạ tịch bát hồi. Sao lão còn đi lại?

Hồ Lô Tẩu trợn mắt lên đáp:

- Giỡn hoài! Ai đi lại đâu?

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Đã đặt con cờ xuống lại nhắc lên mà bảo là không đi lại ư?

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Thế lão đã đi cờ chưa?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Thượng Quan mỗ đi hay chưa là việc của Thượng Quan mỗ. Thượng Quan mỗ còn đang nghĩ xem ăn con đó bằng cách nào?

Hồ Lô Tẩu nói:

- Lão còn nghĩ thì ta cũng còn nghĩ.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Thế là hạ tịch bát hồi rồi.

Hồ Lô Tẩu xóa bàn cờ đi, sa sầm nét mặt nói:

- Lão xấu chơi lắm! Ta không chơi với lão nữa.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Ô hay! Thượng Quan mỗ xấu chơi ư?

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Dĩ nhiên lão xấu chơi rồi. Cứ coi nét đánh cờ là biết phẩm cách người. Chưa nói chuyện khác vội, nguyên về tuổi tác ta đã hơn lão rồi.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Tuổi tác thì ăn thua gì đến chuyện đánh cờ?

Hồ Lô Tẩu đáp:

- Thôi thôi! Nói tới nói lui lão cũng không hiểu.

Bính Dần kỳ sĩ nói:

- Khó hiểu thật! Thượng Quan mỗ không hiểu trên đời sao lại có người vô lý như lão. Thế nào? Có đánh lại bàn khác không?

Hồ Lô Tẩu cả mừng đáp:

- Được lắm, được lắm! Dĩ nhiên đánh nữa, chẳng lẽ Hồ Lô Tẩu lại sợ Thượng Quan lão nhi? Bây giờ xin nói trước. Bất cứ ai đã đặt cờ là thôi không được đi lại.

Lệnh Hồ Bình vừa cười vừa đi tới hỏi:

- Hai vị vào trong kia được không?

Hồ Lô Tẩu nghe tiếng quay lại, cao hứng đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Thằng lỏi đến đây vừa may. Người ngồi làm chứng coi lão phu đánh cờ.

Bính Dần kỳ sĩ đã hiểu ý câu nói của Lệnh Hồ Bình liền đứng dậy ra hiệu cho Lệnh Hồ Bình tiến vào phòng trong.

Lệnh Hồ Bình lược thuật lại những điều mắt thấy tai nghe ở trong cổ tháp.

Hồ Lô Tẩu cặp mắt mòng mọng những nước, nhấp nháy không ngớt, nghe xong lão hỏi:

- Thằng cha đó hiện giờ còn ở đó không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Văn bối chạy về đây báo cáo vụ này cho hai vị, đồng thời để chuẩn bị hành động cách nào nếu hấn chưa dờn khỏi Thái Nguyên.

Bính Dần kỳ sĩ cúi đầu ngẫm nghĩ không nói gì, đột nhiên hát hàm hỏi:

- Người đoán người đó là ai?

Lệnh Hồ Bình ngơ ngác hỏi lại:

- Thúc thúc thử đoán xem là ai?

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu tựa hồ nói để mình nghe:

- Nếu Thượng Quan mỗ đoán không lầm thì hấn là người bọn ta đều biết cả rồi, mà cũng là người không thể tìm thấy một cách dễ dàng.

Lệnh Hồ Bình la thất thanh:

- Long Hồ Bang Chúa!

Hồ Lô Tẩu xuýt nữa nhảy bổ lên, hỏi:

- Ai? Long Hồ bang chúa ư?

Bính Dần kỳ sĩ thủng thỉnh đáp:

- A Bình nói đúng. Cha đó mười phần chắc đến tám chín là Long Hồ bang chúa.

Hồ Lô Tẩu ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Còn mấy điểm không trúng.

Bính Dần kỳ sĩ chăm chú nhìn lão hỏi:

- Điểm nào không trúng?

Hồ Lô Tẩu bấm đầu ngón tay nói:

- Một là nếu quả hấn là Long Hồ bang chúa mà đến Thái Nguyên thì việc đầu tiên phải vào Phân đà trước để tiện việc phái nhân thủ bảo vệ cho hấn được bình yên.

Lão lại co ngón tay khác nói tiếp:

- Hai là nếu người đó quả là Long Hồ bang chúa thì nữ nhân họ Hoa sao lại không biết, huống chi mục còn giết một vị Lam y hộ pháp của bang này.

Hồ Lô Tẩu lại co ngón tay thứ ba nói tiếp:

- Hơn nữa, mục họ Hoa đã biết rõ Độc Thái Tuế Du Chí Hoằng là đồ đệ của Đàm Tiểu Truy Hồn Vụ Thắng Đường, đồng thời cũng biết Vụ Thắng Đường là Toàn Tài đường chúa ở Long Hồ bang. Vén vén mấy chục vạn bạc cũng đòi có vật đem cầm mới cho mượn tiền mà còn nghiêm hạn ba ngày phải chuộc, há chẳng là chuyện đùa ư?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Ba lý do của lão nêu ra hoàn toàn không đứng vững.

Hồ Lô Tẩu tức mình nói:

- Lão...

Bính Dần kỳ sĩ gạt đi:

- Lão nghe Thượng Quan mỗ nói hết rồi hãy cãi cũng chưa muộn.

Hồ Lô Tẩu giục:

- Lão nói đi!

Bính Dần kỳ sĩ nói:

- Vì cha đó không muốn người ở Thái Nguyên biết hẳn chính là Long Hồ bang chúa.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Trong con mắt hẳn, một tên Lam y hộ pháp chẳng có chi đáng kể. Lão không nghe A Bình đã nói: mấy tên lão ma đầu chỉ vì muốn quan sát thân thủ gã mà cả Huỳnh y hộ pháp cũng bị hy sinh làm vật tế thần sao?

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Tạm kể như lý do của lão phu không đứng vững, nhưng lão căn cứ vào cái gì mà bảo cha đó là Long Hồ bang chúa?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Chỉ cần nói một câu là đủ.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Một câu nào?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Hấn đã bảo: thu thập mấy tên Kỳ Sĩ chỉ là công việc trong sớm tối.

Hồ Lô Tẩu tắc họng không cãi được nữa.

Tuy lão chưa hoàn toàn khâm phục, nhưng trong lúc nhất thời chưa nghĩ ra được câu chống đối vì ngoài Long Hồ bang chúa còn ai dám khoác lác như vậy?

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Phải rồi! Thượng Quan thúc thúc phân tách như vậy, A Bình hoàn toàn đồng ý. Khi A Bình nghe hấn nói câu này đáng lẽ phải nghĩ ra hấn là ai rồi mới phải.

Hồ Lô Tẩu dường như chợt nhớ điều gì hấp háy cặp mắt nói:

- Theo lời hai vị thì thằng cha đó là Long Hồ bang chúa. Hấn coi bọn Kỳ Sĩ Bảo chẳng vào đâu, chẳng lẽ còn sợ hãi mục vợ?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Cái đó không thể là một khái luận.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Những câu hàm hồ này lão phu vẫn không hiểu.

Bính Dần kỳ sĩ đột nhiên nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hiện thời ở Long Hồ bang ai là người quyền thế nhất?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Hoa Kiểm Diêm La Tế Phụ Cối, một Cẩm y hộ pháp.

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu nói:

- Nếu vậy Thượng Quan mỗi tiến thêm bước nữa đoán chắc áp trại phu nhân của hắn cũng ở họ Tế Phụ.

Lệnh Hồ Bình “ủa” một tiến đáp:

- Đúng rồi! Quả hắn đã nhắc tới điểm này. Hắn bảo hắn điên đầu vì ngoài mộ ác bà nương còn người anh của mộ nữa...

Hồ Lô Tẩu lại hỏi:

- Thế thì nữ nhân họ Hoa còn chờ đến mùa thu năm nay là vì lẽ gì?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

- Chờ đến mùa thu sẽ đưa mộ từ địa vị tiểu tình nâng lên chính thất.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Câu đó lão phu biết rồi. Lão phu muốn hỏi: cha đó đã cần đến mộ vợ lớn cùng đại cứu tử được phong làm Cẩm y hộ pháp phụ tá để làm lên sự nghiệp bá võ lâm thì đến mùa thu năm nay sao hắn lại thoát được đại huynh mộ đó?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Lúc A Bình nhắc đến điểm này, Thượng Quan mỗi thấy rồi.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Lão cho là cha kia mượn cớ để ứng phó với mộ họ Hoa chứ gì?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Không phải mượn cớ.

Hồ Lô Tẩu hỏi:

- Sao lão biết?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Chỉ cần hắn hạ quyết tâm là vấn đề giải quyết có khó khăn gì.

Hồ Lô Tẩu lại hỏi:

- Chẳng lẽ hắn sinh lòng lang dạ thú trừ khử đôi huynh muội họ đi?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Đó là phương pháp duy nhất và vắn tắt nhất.

Hồ Lô Tẩu chớp mắt hỏi:

- Chẳng lẽ sau mùa thu, hấn không cần đến đôi huynh muội kia trợ lực nữa?

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu đáp:

- Đúng rồi! Hấn đã tưởng mình tính đúng, đại khái nhận ra Kỳ Sĩ Bảo nhất định bị trừ diệt rồi. Bá nghiệp đã hoàn thành, dĩ nhiên hấn muốn làm gì thì làm.

Hồ Lô Tẩu khẽ đằng hắng rồi nói:

- Hảo huyền!

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu trông chiều trời nói:

- A Bình phải về rồi. Xin hai vị thận trọng mấy bữa. Cha đó vẫn chưa yên dạ chỉ vì Tứ Kỳ Sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo. Nay hấn biết Thượng Quan thúc thúc đã đến Thái Nguyên, nhất định không bỏ lỡ cơ hội. Đánh cò dễ lỡ việc, tưởng hai vị nên ít đánh đi thì hơn.

Hồ Lô Tẩu trợn mắt lên nói:

- Nói bậy!

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Vãn bốn chỉ nói ít đánh đi mà thôi. Thực ra vụ này còn dễ hơn là bỏ thứ khác. Tưởng hai vị nên nghĩ lại.

Hồ Lô Tẩu trợn mắt lên nói:

- Thứ gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Mê rượu.

Hồ Lô Tẩu gầm lên:

- Chắc xương cổ thẳng lỏi này ngứa quá rồi.

Lão nhảy bổ lại vung tay ra chụp vào trước ngực Lệnh Hồ Bình. Lệnh Hồ Bình dĩ nhiên đã chuẩn bị từ trước. Chàng không chờ năm ngón tay của Hồ Lô Tẩu chụp tới đã nổi lên tràng cười sang sảng vọt mình đi như tên bắn ra khỏi cửa phòng.

Bính Dần kỳ sĩ nói:

- Lão tửu quý đừng nhọc sức vô ích. Kinh công của A Bình do Thượng Quan mỗ truyền thụ mà chính Thượng Quan mỗ còn chưa làm gì được gã.

Lệnh Hồ Bình về đến Phân đà Long Hồ, thấy Phân đà chúa Hạt Nhãn Quan Tô Quan Tổ đang đốc sức đệ tử luyện võ ở hậu viện. Chàng không khỏi lấy làm kỳ. Vì chàng mới rời khỏi Phân đà không đầy nửa ngày chẳng lẽ bang đồ bị trúng độc chữa lành hết rồi?

Chàng dừng bước lại coi lúc nữa mới phát giác ra không phải thế.

Bọn bang đồ vẫn mặt mày xanh biếc, mấy tên nhăn răng méo miệng mồ hôi nhỏ giọt. Thậm chí muốn cất khối đá cũng không nổi.

Lệnh Hồ Bình vừa tức cười lại đáng thương cho chúng.

Cả Phân đà chúa Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ cũng vậy.

Lệnh Hồ Bình đã đứng sau lưng còn cách không đầy năm bước mà hần vẫn chưa phát giác.

Lệnh Hồ Bình khẽ háng dặng một tiếng, hần mới giật mình, hoảng hốt quay đầu

lại.

Lệnh Hồ Bình trở tay hỏi:

- Vụ này là thế nào? Bang đồ chưa hết bệnh sao lo đến chuyện luyện tập.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ đảo mắt nhìn quanh khẽ đáp:

- Đây không phải chủ ý của ty tòa.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Vậy là chủ ý của ai?

Hạt Nhãn Phán Quan Tổ Quan Tổ khẽ đáp:

- Vừa rồi có một vị “mật sứ” ở tổng đà tới đây, ty tòa không hiểu thân phận của y mà chỉ biết địa vị rất tôn cao ở tổng đà...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời hỏi:

- Phân đà chúa sao lại nhận ra điểm này?

Hạt Nhãn Phán Quan Tổ Quan Tổ đáp:

- Vì Hồi Xuân Lang Trung Tiền hộ pháp đối với y rất tôn kính, có khi còn tỏ ra tôn kính hơn cả đối với hộ tòa.

Dĩ nhiên Lệnh Hồ Bình đã biết vị “mật sứ” này chính là Long Hồ bang chúa.

Chàng gật đầu hỏi:

- Vị mật sứ đó bảo sao?

Hạt Nhãn Phán Quan Tổ Quan Tổ đáp:

- Dĩ nhiên Tiền hộ pháp đã đề cập tới, nhưng vị mật sứ kia lại hỏi: trúng chất độc gì? Người nào cũng trúng chất độc sao còn sống mãi? Hừ hừ, ta xem chừng vì ăn uống không thận trọng mà xảy ra.

Lệnh Hồ Bình hỏi tiếp:

- Rồi ra sao nữa?

Hạt Nhãn Phán Quan Tổ Quan Tổ đáp:

- Sau một lúc mật sứ ra đi. Tiền hộ pháp cũng đi theo.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hai vị đó không dặn bảo bản tòa điều gì ư?

Hạt Nhãn Phán Quan Tổ Quan Tổ đáp:

- Tiền hộ pháp bảo y có việc cần phải về Tổng đà một chuyến, chỉ năm ba ngày sẽ trở lại. Việc mật sứ tới đây ngoại trừ hộ tòa, không được nói với ai.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn bọn bang đồ hỏi:

- Vì thế mà Phên đà chúa muốn bỏ cho anh em rèn luyện thân thể hay không?

Hạt Nhãn Phán Quan Tổ Quan Tổ đáp:

- Phải rồi!

Lệnh Hồ Bình khoát tay nói:

- Bảo bọn chúng dừng lại phía sau yên nghĩ. Vị mật sứ kia có trở lại bản tòa sẽ giải thích cho. Để chúng rèn luyện như vậy thật khiến người ta buồn nôn.

Hạt Nhãn Phán Quan Tổ Quan Tổ dạ một tiếng rồi hạ lệnh cho bang đồ dừng tay giải tán.

Lệnh Hồ Bình về phòng sai ba tên hầu hạ mình thắp đèn lên pha trà uống, rồi chàng đóng cửa lại lên giường nằm. Chàng vừa nhắm mắt dưỡng thần, vừa yên lặng suy nghĩ.

Đối với cuộc huyết chiến sắp tới ta phải đối phó bằng cách nào?

Long Hồ bang chúa thần bí đột nhiên xuất hiện ở Thái Nguyên chỉ có nam và nữ, nhưng thêm vào một vị Bính Dần kỳ sĩ, tình hình liền biến cải.

Hồi Xuân Lang Trung Tiền Xuân Thọ vâng lệnh trở về Long Hồ tổng đà ở Gia Mã Cốc chắc để điều binh khiển tướng không còn nghi ngại gì nữa.

Bọn ma đầu được hiệu triệu sắp đến đây. Lệnh Hồ Bình phỏng đoán mười phần có đến tám, chín là bọn Vô Lượng Tam Ông.

Chàng đã biết tư cách của tứ Kỳ Sĩ, bất luận gặp nan nguy thế nào cũng không lùi bước.

Nay Long Hồ bang chúa phát giác Bính Dần kỳ sĩ đến Thái Nguyên và quyết định chủ ý đánh giết dĩ nhiên hẳn còn ở Thái Nguyên chờ đợi.

Nếu Vô Lượng Tam Ông đến thì lực lượng hai bên ra sao?

Bính Dần kỳ sĩ đấu với bất cứ một người nào trong Tam Ông cũng dư sức, nhưng trái lại Hồ Lô Tẩu không phải là địch thủ của bất cứ lão nào. Hai cặp này bổ sung cho nhau có thể địch nổi hai người trong Tam Ông.

Kể cả Lệnh Hồ Bình thì lực lượng hai bên ngang nhau. Nhưng còn Long Hồ bang chúa biết giao cho ai? Huống chi ngoài Vô Lượng Tam Ông chắc còn người khác nữa.

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới đây không khỏi nôn nóng.

Cuộc quyết đấu giữa hai phe chính tà trong võ lâm tình hình trước nay vẫn thế. Nhân sĩ chính phái phân tán các nơi, khi gặp việc khó mà tập trung lực lượng. Còn tà phái cũng tiến hành âm mưu lại kéo cả lò cả lũ ra.

Giả sử cả tứ Kỳ Sĩ đều ở Thái Nguyên thì bọn Vô Lượng Tam Ông không thành vấn đề.

Lệnh Hồ Bình nhẹ buông tiếng thở dài rồi không nghĩ thêm nữa.

Chẳng hiểu chàng ngủ đi lúc nào. Khi tỉnh giấc thì trời đã bình minh.

Đây là thói quen của chàng, bất luận ban ngày nhọc đến đâu cũng cứ sáng sớm là chàng tỉnh giấc. Trước khi mặt trời mọc chàng đã ôn tập xong nội công tâm quyết.

Nhưng bữa nay tỉnh dậy chàng đột nhiên thấy khác lạ.

Mấy năm trời, chàng ở ngoài có vẻ chẳng cần chuyện gì, nhưng đối với sức khỏe bao giờ chàng cũng lưu ý. Chàng biết rõ một người dù có hoài bão chí lớn đến đâu mà không giữ khí phách kiên cường thì mọi chuyện đều thành hảo huyền, chẳng làm nên trò trống gì hết.

Vì thế trong mấy năm thỉnh thoảng gặp chuyện đau buồn, tuy chàng uống nhiều rượu hơn, nhưng cũng giữ cho tỉnh táo để giữ cho thân thể khỏi bị hại.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng chất độc trong mình đã bắt đầu phát tác?

Chàng gắng gượng trấn tĩnh tâm thần, thử vận động chân khí, chân khí thấy vẫn lưu thông không có gì trở ngại, nhưng chẳng được thời thới như ngày thường.

Chàng ngẩn người ra.

Lệnh Hồ Bình đã biết độc tách sớm hay muộn sẽ phát tác, nhưng không ngờ nó lại phát tác đến nhanh thế, nhất là sắp có cuộc chiến đấu ác liệt. Trong lúc khẩn yếu này biết làm thế nào?

Chàng bần thần một lúc, sau nghĩ ra chỉ còn có biện pháp đi kiếm Bính Dần kỳ sĩ ngay.

Lúc chàng toan ra khỏi phòng thì tên bang đồ hầu hạ chàng bưng vào một cái khay điểm tâm lớn rất tinh khiết.

Tên bang đồ vấn an rồi cười nói:

- Đêm qua hộ tòa chưa dùng cơm tối đã ngủ rồi. Tiểu nhân vào ba lần thăm mà không dám lên tiếng quấy nhiễu, nên sáng sớm bữa nay đặc biệt đem điểm tâm vào...

Lệnh Hồ Bình ngẩng đầu nhìn tên bang đồ từ trên xuống dưới rồi cất tiếng hỏi:

- Đêm qua tổng đà có ai đến không?

Tên bang đồ ngờ ngạc đáp:

- Người ở tổng đà... không có.

Lệnh Hồ Bình nhìn chăm chặp vào gã hỏi:

- Không có thật chứ?

Tên bang đồ lộ vẻ ấp úng đáp:

- Thật.. không có. Tiểu nhân... lớn mật đến đâu... cũng không dám đối gạt hộ tòa. Hộ tòa không tin xin cứ hỏi người khác.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh lại hỏi:

- Thế thì Tăng Đại Ngưu đã từ tổng đà trở về rồi phải không?

Tên bang đồ ồ một tiếng đáp:

- Phải rồi, phải rồi. Đại Ngưu về rồi. Xuýt nữa tiểu nhân quên không báo cáo. Đại Ngưu đem theo một gói thuốc bột về đưa cho anh em uống, tinh thần khôi phục cả rồi. Vị Toàn Tài đường chúa kia quả nhiên phi thường. Chỉ một gói thuốc bột của y cũng đủ làm cho mọi người hết bệnh.

Lệnh Hồ Bình bật tiếng cười gượng, tia hy vọng khác của chàng lại tắt ngấm.

Chàng vẫn lo âu vụ này đưa tới kết quả là thuốc đến mà người không đến. Nay đúng như lời tiên liệu của chàng. Toàn Tài đường chúa đưa thuốc giải, còn hấn không tới.

Tên bang đồ hỏi:

- Hộ tòa có muốn kêu Đại Ngưu vào để hỏi không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chờ lát nữa sẽ liệu.

Tên bang đồ ra rồi, Lệnh Hồ Bình dùng điểm tâm qua loa rồi nói là có việc tiếp tục đi điều tra.

Chàng ra khỏi Phân đà nhưng không đi về trước cửa bắc ngay, cũng chưa thay đổi hình dạng, vì trong thành có Long Hồ bang chúa nên chàng phải hành động đặc biệt thận trọng.

Hồi 51

Lực Lượng Kém Anh Hùng Bối Rối

Lệnh Hồ Bình theo Trương Tứ vào một gian phòng nhỏ ở hậu trường. Chàng dừng bước hỏi:

- Trương lão bản có điều chi dạy bảo?

Trương Tứ đáp:

- Mời công tử hãy ngồi chơi đã.

Lệnh Hồ Bình ngồi xuống mới phát giác trên bàn có một bình rượu, hai cỗ đĩa chén và mấy món ăn vặt.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm kinh ngạc, lại có ý hoài nghi, vì chàng đã được nghe giọng lưỡi những người đến đánh bạc phẩm bình thì lão bản ở đồ trường dường như không phải là con người lịch sự hay quý phái.

Chàng lại cất tiếng hỏi:

- Trương lão bản...

Trương Tứ ngắt lời:

- Hãy uống một chung cho ấm bụng rồi hãy nói chuyện. Này, này, tại hạ kính mời công tử nhắm chẳng có gì, rượu còn tạm được.

Lệnh Hồ Bình coi cặp mắt toét của Trương Tứ đã buồn nôn, nhưng cũng đón lấy chung rượu uống một hớp vì chàng muốn biết hắn có điều chi nói với chàng.

Trương Tứ rót rượu vào chung rồi cầm đĩa lên mời mọc. Hắn dương cặp mắt đầy nhũ nhìn chàng hỏi:

- Quý phủ ở đây?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ở Hán Trung.

Trương Tứ hỏi:

- Công tử đến Thái Nguyên với tính cách du lịch phải không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đúng thế!

Trương Tứ lại hỏi:

- Sau đây công tử còn định đi chỗ khác nữa chứ?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Phải rồi!

Trương Tứ hỏi tiếp:

- Công tử chuẩn bị đi đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chưa nhất định.

Trương Tứ hỏi:

- Công tử định bao giờ khởi hành?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chưa biết.

Trương Tứ hỏi:

- Công tử nói vậy tức muốn đi bất cứ lúc nào cũng được phải không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đúng thế!

Trương Tứ gật đầu không hỏi nữa, nhấp nháy cặp mắt ra chiều suy nghĩ.

Lệnh Hồ Bình háng dặng một tiếng hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Trương lão bản một câu được chăng?

Trương Tứ vội đáp:

- Được được, dĩ nhiên là được.

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn hấn thủng thẳng hỏi:

- Trương lão bản vì lẽ gì mà hỏi tại hạ những chuyện vừa rồi? Phải chăng Trương lão bản nhận thấy tại hạ làm nhà cái sòng bạc chưa có vẻ lão luyện?

Trương Tứ hỏi lại:

- Ai bảo thế?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Không thì sao Trương lão bản lại hỏi tại hạ tường tận như vậy?

Trương Tứ đột nhiên mở nụ cười bí hiểm đáp:

- Công tử thử đoán coi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Đoán thế nào?

Trương Tứ đáp:

- Đoán xem tại sao Trương lão bản lại hỏi công tử về điểm này.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi ngẩng đầu lên hỏi:

- Vì có người nói tại hạ muốn dời khỏi Thái Nguyên, phải không?

Trương Tứ vỗ tay cười đáp:

- Công tử đoán đúng quá.

Lệnh Hồ Bình ủa một tiếng hỏi:

- Người ấy là ai?

Trương Tứ cười nói:

- Công tử thử đoán coi.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Không đoán được.

Trương Tứ hỏi:

- Công tử chưa đoán sao đã biết không trúng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Những người mong bản công tử rời khỏi Thái Nguyên rất nhiều, nhưng Trương lão bản không biết một ai, ngược lại những người Trương lão bản quen biết đều muốn bản công tử ở vĩnh viễn lại Thái Nguyên này, nên bản công tử muốn đoán cũng không đoán được.

Trương Tứ lại cười hỏi:

- Những người Trương Tứ và công tử cùng quen biết chắc công tử không hiểu một vị nào?

Lệnh Hồ Bình sửng sốt lại hỏi:

- Hoa đại nương thì sao?

Trương Tứ cười khanh khách nói:

- Trương mỗ đã bảo công tử thử đoán coi, quả nhiên công tử đoán trúng.

Lệnh Hồ Bình nháy mắt hỏi:

- Hoa đại nương lại tới đây ư?

Trương Tứ gật đầu đáp:

- Đúng thế. Y đến rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Đến hỏi nào?

Trương Tứ đáp:

- Chiều hôm qua.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Y bảo sao?

Trương Tứ đáp:

- Y dặn nếu công tử trở lại đây thì nói dùm y có mấy điều muốn hỏi công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Y muốn hỏi chuyện gì?

Trương Tứ đáp:

- Đúng như những câu Trương mỗ vừa hỏi công tử, không thêm bớt một chút nào, tức là từ đầu đến đuôi đều theo lời dặn của y.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Những câu hỏi vừa rồi tỏ ra y muốn biết bản công tử có dờn khỏi Thái Nguyên hay không? Dờn đây rồi đi đâu? Nhưng không có ý thôi thúc bản công tử đi ngay chứ gì? Sao Trương lão bản lại biết y hỏi những câu này là do bản công tử dờn khỏi Thái Nguyên cho lẽ?

Trương Tứ đáp:

- Vì y còn lưu lại đây một vật.

Hắn lấy trong bọc ra một gói vải nhỏ để lên bàn rồi đẩy về phía chàng.

Lệnh Hồ Bình không thò tay ra đón lấy ngay, trở vào gói vải, ngẩng đầu lên hỏi:

- Cái này giao cho bản công tử ư?

Trương Tứ đáp:

- Đúng thế! Y dặn hễ thấy công tử tỏ ra không muốn ở lâu ở Thái Nguyên thì giao gói này cho công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Nếu bản công tử kiên quyết ở lại Thái Nguyên thì sao?

Trương Tứ đáp:

- Đốt gói này đi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Đồng thời không để bản công tử biết là y lưu lại vật gì hay sao?

Trương Tứ đáp:

- Đúng thế!

Lệnh Hồ Bình nói:

- Trong gói có vật gì?

Trương Tứ đáp:

- Tại hạ không mở ra nên chẳng hiểu bên trong là vật gì? Tính nét Hoa đại nương thế nào có khi công tử chưa hiểu rõ.

Lệnh Hồ Bình cầm lấy cái gói nhìn kỹ đường chỉ khâu, quả nhiên chưa mở ra.

Chàng thận trọng rút sợi dây khâu mở túi vải. Không ngờ mở hết tầng nọ đến tầng kia có đến năm sáu tầng.

Sau cùng là một mùi hương đưa lên mũi, một cái hộp gấm lộ ra.

Chàng mở hộp thấy trong đặt hai vật: một cái nhẫn bằng ngọc xanh và một mảnh hoa tiên.

Lệnh Hồ Bình chau mày không lý gì đến cái nhẫn, mở tờ giấy coi rồi không ngớt cười gượng lắc đầu.

Trên tờ giấy viết:

“Kim Lăng là nơi danh thắng đời Lục Triều, mời công tử đến chơi một chuyến. Sau mùa hoa nở, trọn tháng chờ đợi. Hoa Ngọc Đình khép nép bái thụ”.

Trương Tứ nói:

- Tại hạ ra đồ trường một chút. Công tử hãy ngồi chơi. Bữa nay có mấy vị hào khách, không thể sơ sót được. Nếu công tử gặp mặt Hoa đại nương, xin thay mặt Trương Tứ tạ ơn đã ban thưởng và mời y sang năm lại đến chơi.

Hắn vừa nói vừa đứng dậy chấp tay ra khỏi phòng.

Lão bản ở đồ trường không hổ là người hồn nhiên. Thủy chung hắn chẳng động tính hiếu kỳ. Trong thơ viết những gì hắn tuyệt không hỏi tới nửa lời.

Trương Tứ ra rồi, Lệnh Hồ Bình ngồi một mình trong phòng nhìn cái nhẫn ngọc ngấn ngọc xuất thần.

Dĩ nhiên chàng không thể đến Kim Lăng phó ước.

Giả tử Hoa đại nương không phải là tiểu tình của Long Hồ bang chúa, đồng thời hai vai chàng không phải gánh nặng công cuộc tảo trừ ma quái thì vụ này chưa biết ra sao.

Tuy Hoa đại nương nhiều tuổi hơn chàng nhưng đối với mỹ nhân tuyệt thế còn quan tâm đến tuổi tác làm chi?

Lệnh Hồ Bình nhẹ nhàng tiếng thở dài, xé nát mảnh thơ, cất nhẫn vào trong bọc. Dù đây chẳng phải món tình cảm chân chính, nhưng trong đời chàng mới gặp lần đầu nó cũng là vật kỷ niệm.

Lệnh Hồ Bình đứng dậy toan ra khỏi phòng thì trên nóc nhà đột nhiên có người cười mát hỏi:

- Tiểu tử! Người có đi Kim Lăng không?

Lệnh Hồ Bình giật mình kinh hãi. Chàng lạng người đứng sát vào góc tường vừa thủ thế chờ đợi vừa ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Trước cửa phòng bỗng có người thấp thoáng. Tiếp theo một người từ trên nóc nhà hạ xuống.

Lệnh Hồ Bình nhìn rõ tướng mạo bất giác thộn mặt ra. Hắn chính là Trương Tứ, lão bản ở đồ trường vừa rồi bỏ đi.

Lệnh Hồ Bình không nhịn được cười lạt nói:

- Hay lắm! Quả là chân nhân không lộ tướng. Ai ngờ Lăng Đãng công tử này cũng có ngày coi làm người, té ra là Trương lão bản.

Trương Tứ vào phòng cười nói:

- Thằng lỏi đến bây giờ vẫn chưa biết hỏa hậu mình hãy còn kém cõi.

Hắn vừa nói vừa giơ tay lên vuốt mặt, biến thành một nho sĩ trung niên.

Lệnh Hồ Bình ngờ ngác hỏi:

- Thượng Quan thúc thúc đây ư?

Bính Dần kỳ sĩ mỉm cười đáp:

- Sao? Ở đây thúc thúc của ngươi không đến được chăng?

Lệnh Hồ Bình đang kinh hãi đổi ra giọng vui mừng đáp:

- Hay quá! A Bình đang định đến Phân đà Cái Bang. Không ngờ Thượng Quan thúc thúc lại tìm đến nơi đây trước.

Bính Dần kỳ sĩ cười nói:

- Ta biết ngươi úy kỵ tên ma đầu kia, không dám tự tiện đi ngay, nên đến tìm ngươi trước. Chủ ý của ta như vậy không đến nỗi tệ hại chứ?

Lệnh Hồ Bình nghi ngờ hỏi:

- Sao Thượng Quan thúc thúc biết A Bình tới đây?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

- Tiên hạ thủ vi cường. Thượng Quan thúc thúc khi nào lại chịu ngồi ở Phân đà Cái Bang để chờ hấn tới.

Lệnh Hồ Bình tỉnh ngộ nói:

- A Bình hiểu rồi, bắt đầu từ đêm qua nhất định Thượng Quan thúc thúc quanh quần ở gần Long Hồ phân đà để coi cha đó có đi điều động nhân thủ không? Cuối cùng thúc thúc không thấy hấn mà lại thấy A Bình tới đây chứ gì?

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu đáp:

- Ta nhận ra ngươi lộ vẻ tâm sự chông chát, sắc mặt lo âu, nên do đường mặt sau đi vào.

Y ngưng thần nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Có phải chất độc phát tác rồi không?

Lệnh Hồ Bình chau mày đáp:

- Chắc là phát tác rồi. Sáng sớm hôm nay A Bình thấy váng đầu, chân khí vận hành không được thơi thới. Chưa hiểu có gì đáng ngại chẳng?

Bính Dần kỳ sĩ lấy bình trong bọc đồ ra ba viên thuốc đen đặt vào lòng bàn tay đưa cho chàng nói:

- Người hãy hòa ba viên thuốc này vào rượu mà uống đi. Sau chừng nửa giờ ta sẽ coi mạch cho.

Lệnh Hồ Bình đón lấy ba viên thuốc rồi hỏi:

- Hiện giờ Nhạc lão tiên bối ở đâu?

Bính Dần kỳ sĩ nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

- Hành động của lão tửu quỷ lắm lúc hồ đồ đáng tức cười, nhưng có khi khiến cho người ta phải cảm động.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Lão làm gì?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Lão bảo: mấy năm nay vì có Kỳ Sĩ Bảo, thiên hạ được thái bình nên mặc sức ngâm thơ uống rượu không nhìn đến công phu trong mình nữa. Nhưng nay thấy tình hình bất diệu, sáng sớm lão đập nát hồ lô, vọt ra ngoài cửa tìm nơi thanh tĩnh để ôn lại thân thủ.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Lão làm như vậy quả là một hành động rất đáng phục.

Đoạn chàng đem việc Long Hồ bang chúa đã đến phân đà làm gì và sai Hồ Xuân Lang Trung trở về Gia Mã Cốc điều binh, cùng vụ Đàm Tiểu Truy Hồn không tới chỉ sai người đem thuốc đến, tường thuật lại một lượt.

Bính Dần kỳ sĩ nghe tới vụ Hồ Xuân Lang Trung điều binh nhân chỉ mỉm cười chứ không lộ vẻ chú ý. Nhưng khi y nghe tới vụ Đàm Tiểu Truy Hồn đưa thuốc giải đến chứ hẳn không tới Thái Nguyên, cặp lông mày liền nhăn tít lại.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Về chuyện A Bình trúng độc Thượng Quan thúc thúc bất tất phải lo âu. Chỉ cần thúc thúc cho thuốc uống giữ nó đừng phát tác ngay. Sau khi xong việc này A Bình lập tức chạy lên Thiên Sơn một chuyến là xong.

Bính Dần kỳ sĩ lắc đầu quây quây đáp:

- Sự tình không giản dị như người nghĩ đâu. Nếu chỉ có vậy còn nói làm chi?

Lệnh Hồ Bình giương to cặp mắt hỏi:

- Phải chăng thúc thúc muốn nói tạm thời áp cho độc tính không để phát tác ngay cũng chẳng thể làm được?

Bính Dần kỳ sĩ nhăn nhó cười đáp:

- Nếu quả như người nói, chỉ cần hãm chất độc không để phát tác mau lẹ dĩ nhiên chẳng có gì khó khăn...

Lệnh Hồ Bình kinh ngạc hỏi:

- Thế thì...

Bính Dần kỳ sĩ cười ngắt lời:

- Ban đầu đối phương hạ độc vào mình người mục đích không phải muốn làm người mất mạng, mà cốt để hạn chế hành động. Vì đừng nói Thượng Quan thúc thúc, ngay một thầy lang thông thường cũng chỉ cần đối chứng lập phương là có thể để người đeo bệnh hàng năm, chẳng lo gì đến tánh mạng.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thượng Quan thúc thúc nói vậy A Bình cũng chưa hiểu rõ. Thúc thúc có thể nói rõ hơn được nữa không?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Muốn nói rõ hơn chỉ một câu là đủ: tình thế trước mặt, nếu người muốn duy trì công lực của mình thì đừng tham dự vào việc chiến đấu nào hết.

Lão ngừng đầu lên gượng cười rồi hỏi:

- Liệu người có làm được như vậy chăng?

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

- Vậy phải làm thế nào?

Bính Dần kỳ sĩ thở dài đáp:

- Cái đó là chỗ thúc thúc lấy làm khó nghĩ. Tính nét thẳng lỗi người ra sao ta đã hiểu rõ hơn ai hết. Nếu bảo người lên Thiên Sơn ngay, chắc người không chịu. Còn người lưu lại đây mà tự thủ bằng quan dĩ nhiên người cũng không thể làm được. Thử hỏi ta là thúc thúc người phải dùng cách gì cho vẹn cả hai bề?

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ một chút, ngừng đầu lên cười nói:

- Vấn đề này tạm thời chưa bàn tới. Thượng Quan thúc thúc có đoán ra được chuyện này Hồ Xuân Lang Trung về Gia Mã Cốc thỉnh nhân vật nào tới?

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Theo người thì sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- A Bình phỏng đoán Vô Lượng Tam Ông.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Sao người đoán thế?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Vì trong Tổng đà ma bang, ba lão ma đầu này là những nhân vật quan tâm đến võ công và lai lịch của bốn vị Kỳ Sĩ.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Nếu quả ba tên ma đầu đó tới, người liệu Thượng Quan thúc thúc có phải là địch thủ của bọn chúng không?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm đáp:

- Cái đó...

Bính Dần kỳ sĩ mỉm cười ngắt lời:

- Ta nói cho ngươi rõ. Theo nhận xét của ngươi thì nhất định nếu lấy một chọi một thì dĩ nhiên ta chiếm được thượng phong. Còn lấy một chọi ba thì ta không địch nổi tam ma. Phải vậy không?

Lệnh Hồ Bình thản nhiên gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nhận xét của A Bình là như vậy. Có điều nhận xét này chưa chắc đã chính xác, vì A Bình chưa biết ba tên ma đầu kia võ công ra sao.

Bính Dần kỳ sĩ lại cười nói:

- Vì thế mà ngươi kiên trì ở lại đây. Ngươi còn cho là thêm Nhạc lão nhi vào nữa, nhiều lắm mới địch nổi Vô Lượng Tam lão, có đúng thế không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đó chỉ là sự ước lượng của A Bình theo lối năm với năm là mười hay ba với bảy là mười. Khi quyết đấu sinh tử hai mạnh một yếu với hai yếu một mạnh vẫn không hỗn hợp được với nhau. Thượng Quan thúc thúc tuy mạnh hơn bất cứ ai trong Tam Ma, nhưng A Bình và Nhạc lão tiên bối lại không địch nổi lưỡng ma kia. Vì thế A Bình tính theo lối Thượng Quan thúc thúc vừa nói không mong gì thủ thắng, chỉ cần giữ thế quân bình là may. Nhưng bây giờ, A Bình nhận ra suy tính như vậy e ấu trĩ quá. Sự thực phần thất bại về bên chúng ta.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Ngươi có tiến thêm một bước là đối phương còn Long Hồ bang chúa chưa? Hoặc giả những nhân vật họ điều động tới đây chưa chắc đã phải chỉ có Tam ma mà thôi.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- A Bình lo âu chính là hai điểm này.

Bính Dần kỳ sĩ cười nói:

- Hai điểm suy nghĩ của người chẳng phải là không chu đáo, nhưng còn một điểm ta dám đánh cược, người tuyệt đối chưa nghĩ tới.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Phải chăng Thượng Quan thúc thúc... muốn nói... bên ta còn có nhân thủ khác

nữa?

Bính Dần kỳ sĩ lắc đầu đáp:

- Không có. Chuyến này chỉ có một mình Thượng Quan thúc thúc mò tới Thái Nguyên chứ không còn ai khác, thậm chí các vị kia vẫn chưa biết ta tới đây.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thế thì...

Bính Dần kỳ sĩ mỉm cười ngắt lời:

- Người có nghĩ tới những nhân thủ mà đối phương điều động tới đây, quả thực lực vượt xa chúng ta mà chúng ta vẫn có cách thủ thắng không?

Lệnh Hồ Bình chớp mắt hỏi:

- Còn cách gì nữa?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Biện pháp này người đã dùng qua mà có khi dùng mấy lần rồi chứ không phải

một.

Lệnh Hồ Bình ngần ngại hỏi: - Tìm cách khiến cho nhân thủ đối phương phân tán để tiêu diệt chứ gì?

Bính Dần kỳ sĩ cười hỏi lại:

- Cách ấy sao lại không được?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ba tên ma đầu này chỉ muốn đối phó với một mình Thượng Quan thúc thúc, tức là tâm mục chúng chỉ nhắm vào một mình thúc thúc, còn diệu kế gì để phân tán chúng được?

Hỏi 52

Không Hiểu Cơ Mưu, Hào Kiệt Băn Khoăn

Bính Dần kỳ sĩ cười nói:

- Thiên cơ bất khả lậu.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Cả A Bình mà thúc thúc cũng không cho hay được ư?

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu cười đáp:

- Đúng thế! Bất cứ ai cũng không biết được. Người cũng như Nhạc lão tửu quỷ và Cái Bang chẳng ai ra ngoài thể lệ đó.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Không ai được biết cấm nang diệu kế của Thượng Quan thúc thúc thì làm thế nào để hiệp lực với thúc thúc được?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Diệu kế này của Thượng Quan thúc thúc chẳng cần ai trợ lực hết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cả Nhạc lão tiên bối cũng vậy hay sao?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Phải rồi!

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thượng Quan thúc thúc nói thế là dù bao nhiêu nhân thủ của đối phương tới nơi, một mình thúc thúc cũng đủ đối phó chẳng?

Bính Dần kỳ sĩ thản nhiên đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Kiểu bực tư lấy nặng này thàng lỗi giữ lại để lần sau dùng vào người khác.

Lệnh Hồ Bình cười ngượng thờ dài. Bất cứ đối với ai, chàng cũng ứng phó được mà chỉ với bốn vị Kỳ Sĩ ở trong bảo là chàng đành chịu bó tay.

Bính Dần kỳ sĩ nói:

- Người đưa cổ tay trái ra để ta coi mạch cho.

Lệnh Hồ Bình theo lời, đưa cổ tay ra. Bính Dần kỳ sĩ khẽ đặt ba ngón tay vào, nhắm mắt quan sát một lúc rồi gật đầu mở mắt ra nói:

- Không sao. Cứ thế là được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thượng Quan thúc thúc có cần cho A Bình thêm mấy viên thuốc đề phòng khi chất độc phát tác mà uống không?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Không cần. Vừa rồi người đã uống ba viên là có thể giữ cho trong vòng nửa tháng được bình yên vô sự. Ngoài ra người phải nhớ một điều...

Lệnh Hồ Bình vội hỏi:

- Điều gì?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Người trúng độc chất chỉ phát tác trong một thời kỳ nhất định. Đến kỳ mà không phát tác là khiến cho đối phương hoài nghi, vậy khi người về hay hơn hết là làm bộ khó chịu để đối phương khỏi đoán ra được người đã bắt liên lạc ngầm ngầm với ta.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hiện giờ Vu Thảng Đường không ở Thái Nguyên thì còn ai để ý đến chi tiết

này?

Bính Dần kỳ sĩ đáp: - Dĩ nhiên là bọn ma đầu sắp tới đây.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ một lúc, bỗng chàng nhú cặp lông mày ngừng đầu lên

hỏi:

- Giả tử bọn ma đầu này có ý thử thách hạ lệnh cho A Bình đối phó với Thượng Quan thúc thúc thì làm thế nào?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Điểm này có thể xảy ra.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Gặp trường hợp đó, Thượng Quan thúc thúc bảo A Bình ứng phó bằng cách nào cho phải?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

- Người cứ lãnh mạng một cách hân hoan.

Lệnh Hồ Bình ngờ ngác hỏi:

- Thúc thúc bảo sao? Lãnh mạng một cách hân hoan ư?

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu đáp:

- Phải rồi. Người còn có thể tỏ ra tích cực hơn thế bằng cách khi thấy đối phương tới đây, người đừng chờ họ nói ra, chính người đã nhắc tới rồi...

Lệnh Hồ Bình nói:

- Thượng Quan thúc thúc đừng nói giỡn.

Bính Dần kỳ sĩ “ủa” một tiếng hỏi:

- Ai nói giỡn với người?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

- A Bình chủ động đề nghị, dĩ nhiên đối phương chấp thuận. Chẳng lẽ khi ấy A Bình động thủ với Thượng Quan thúc thúc thật ư?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

- Về điểm này thúc thúc ta có cách an bài, thẳng lối cứ yên tâm.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thượng Quan thúc thúc định an bài bằng cách nào?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Cũng như câu lúc nãy, thiên cơ bất khả lậu.

- Thực ra... cũng chẳng có điều chi không ổn. Lão phu chỉ lo lão đệ chưa phải là đối thủ của Bính Dần kỳ sĩ.

Lệnh Hồ Bình vỗ ngực nói:

- Xin ba vị cứ yên tâm.

Thú Tâm Ông “ủa” một tiếng hỏi:

- Lão đệ đã tự tin thắng được Bính Dần kỳ sĩ chẳng?

Lệnh Hồ Bình ngạo nghễ cười đáp:

- Không hiểu ba vị đã nghe đến tiểu đệ ngày trước đã lời đài giao thủ với lão quái xấu xa chưa?

Thú Tâm Ông vội hỏi lại:

- Nghe nói tới rồi. Sao? Có phải lão đệ muốn nói quái nhân nào đó là Bính Dần kỳ sĩ hóa thân không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Lão xú quái đó nếu quả là Bính Dần kỳ sĩ hóa thân thì không đáng nhắc lại nữa.

Thú Tâm Ông ngạc nhiên hỏi:

- Vậy lão xú quái đó là ai?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Là Giáp Tý kỳ sĩ.

Thú Tâm Ông nghi hoặc hỏi:

- Giáp Tý kỳ sĩ hay Bính Dần kỳ sĩ thì có khác gì nhau?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Khác nhau nhiều lắm chứ.

Thiên Phát Ông hỏi xen vào:

- Lão đệ! Lão đệ muốn nói về phương diện gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Về phương diện võ công.

Thiên Sát Ông hỏi:

- Võ công hai nhân vật đó ai hơn ai?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Giáp Tý kỳ sĩ ngoài thuật coi tướng người, võ công cũng đến trình độ xuất thần nhập hóa. Còn Bính Dần kỳ sĩ bất quá chỉ nghiên cứu về môn Thiên Văn tinh tượng, võ công vào hạng trung bình mà thôi. Cái vị thử nghĩ coi, đến Giáp Tý kỳ sĩ bản tòa còn giữ được thế quân bình, chẳng lẽ không thu thập nổi Bính Dần kỳ sĩ ư?

Ngoài miệng chàng ba hoa khoác lác mà trong bụng không khỏi cười thầm.

Những câu chàng nói mà Bính Dần kỳ sĩ nghe thấy tất không khỏi hành tội sống chàng.

Chàng bịa chuyện hoang đường, Tam Ma nghe rất lấy làm thú vị, vì chuyện này chúng được phái đến Thái Nguyên để xét nghiệm chàng đối với bọn chúng thế nào. Dù chàng đến Thái Nguyên chưa làm nên việc gì mà chỉ một điểm chàng chưa nảy ra ý định đào tẩu đã đủ khiến cho đối phương thỏa mãn rồi.

Hơn nữa, chất độc trong người chàng đến thời kỳ phát tác đã có dấu hiệu rõ rệt, càng khiến Tam Ma tin chàng chân tâm quy thuận. Trước tình hình này dĩ nhiên Tam Ma không hoài nghi là giả dối.

Tam Ma trong lòng vẫn úy kỵ bọn tứ Kỳ Sĩ, nên chúng đến Thái Nguyên chưa tìm vào phân đà Cái Bang ngay.

Nay Tam Ma nghe Lệnh Hồ Bình phân tích khác nào được uống một viên thuốc an thần.

Thực tế, Tứ Kỳ Sĩ không mạnh bằng gã tiểu tử này thì còn chi đáng sợ nữa?

Muốn biểu diễn cho rõ sự thực, Lệnh Hồ Bình lại nhìn ba vị Lam y hộ pháp ngồi trước tiệc trở tay nói một cách hào hùng:

- Sáng mai bản tòa chỉ cần dẫn ba vị này đi là đủ rồi. Ba vị hộ pháp đừng có lộ diện. Cứ ở đây chờ báo tin thắng trận là được. Vì ba vị mà xuất hiện có thể đưa Bính Dần kỳ sĩ đến chỗ khiếp sợ phải bỏ chạy. Sau này muốn kiếm hãn không phải là chuyện dễ.

Dĩ nhiên Tam Ma ưng chịu đề nghị của chàng.

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên vuốt râu gật đầu nói:

- Lão đệ nói đúng.

Thế là công việc quyết định xong.

Ba tên Lam y hộ pháp đều là tráng hán lồi bốn chục tuổi. Một người tên gọi Bạch Cốt Xoa Phương Vân Mi, một người là Truy Mệnh Tiêu Tiên Đại Lai. Ngoài ra còn người hình dong cổ quái, danh tự kỳ dị, ngoại hiệu cũng khác thường. Mặt hãn lệch một bên, hai mắt nhỏ ty hí, mũi càng nhỏ hơn, coi như một hạt đậu phộng. Người này họ Chi tên gọi Tam Giải, ngoại hiệu là Nhạ Bất Đắc (đừng dây vào).

Đây là lần đầu tiên Lệnh Hồ Bình nghe thấy thứ tên hiệu đặc biệt và coi diện mạo kỳ dị. Nhưng chàng cũng nhận ra ba người này lựa chọn ở trong đám Lam y hộ pháp không phải chuyện ngẫu nhiên, chắc họ có võ công tàn độc. Nhất là nhân vật mang danh hiệu Nhạ Bất Đắc Chi Tam Giải là một kẻ không nên giây vào.

Lệnh Hồ Bình ở địa vị cầm y hộ pháp có thể tra hỏi gốc ngọn ba người này, nhưng chàng không làm thế vì sợ bọn Tam Ma sinh lòng vờ vực. Đồng thời chàng e không hỏi được thực tình thì thà rằng chẳng biết còn hơn. Chàng đã dùng thủ đoạn đối với Tam Ma, dĩ nhiên cố tránh cho khỏi mắc bẫy.

Hôm sau mới tờ mờ sáng, Lệnh Hồ Bình dẫn ba tên Lam y hộ pháp chạy ra ngoài thành cửa bắc đến phân đà Cái Bang.

Dọc đường Lệnh Hồ Bình sóng lòng dào dạt vì chàng thủy chung đoán không ra Bính Dần kỳ sĩ muốn dở trò gì.

Bính Dần kỳ sĩ bảo đã có phương pháp đối với Vô Lượng Tam Ma, chàng rất đem lòng tin tưởng, vì Tứ Kỳ Sĩ ngoài những môn tuyệt nghệ, nhân vật nào cũng nhiều uy tín, kế hoạch biến ảo vô cùng. Trong bụng Bính Dần kỳ sĩ đã có thành kiến cũng chưa biết chừng.

Có điều y dặn chàng hãy hái đón lấy trách nhiệm hành động thay thế cho Tam Ma thì chàng không sao hiểu được.

Trong mình đã trúng độc, chàng chẳng thể cùng người chiến đấu cho hao tổn chân khí. Lát nữa hai bên đối diện chàng sẽ hành động ra sao?

Giã vờ nghinh chiến chẳng? Điểm này nhất định không được rồi, vì chẳng phải có một mình chàng mà còn mấy kẻ đi theo. Nếu không thi triển công phu chân thực thì làm thế nào để tránh khỏi tai mất bọn tùy tùng?

Lệnh Hồ Bình càng suy nghĩ càng bối rối.

Chỉ trong khoảng khắc, đoàn người ra khỏi cửa bắc một đoạn đường đã ngó thấy phân đà Cái Bang không còn xa mấy.

Lệnh Hồ Bình đành gác bỏ tạp niệm, dừng bước quay lại nhìn ba tên Lam y hộ pháp đánh tay làm hiệu cho chúng chia ba đường tản ra xa. Chàng đề tụ chân khí tung mình vọt lên tòa môn lâu phía trước.

Người chàng vừa đứng vững, ba bên Lam y hộ pháp cũng có hai người chia ra hai ngã đông tây nhảy lên mái sườn phòng. Còn một tên lưu lại ở bên ngoài để coi chừng.

Lệnh Hồ Bình ở trên cao ngó xuống. Chàng đảo mắt ngó quanh một lượt rồi ngẩn người ra.

Tòa phân đà ngày nguyên là một đạo quán. Trong chùa trừ hai tòa điện chính tiền hậu và hai sương phòng, phía sau còn có một khu đình viện rất rộng để đạo sĩ trong chùa dùng làm nơi tụ tập pháp sự.

Đệ tử Cái Bang dậy sớm đã thành thói quen. Hàng ngày cứ trời sáng là bắt luận kẻ tôn người ty cũng dờn khỏi chỗ nằm, rèn luyện quyền cước. Khu quảng trường này hiện nay dùng làm nơi rèn luyện thân thủ cho đệ tử Cái Bang.

Bữa nay quảng trường yên lặng như tờ không một bóng người.

Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi và Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai ở trên hai sường phòng phía đông và phía tây đều phát giác ra tình hình có điều khác lạ.

Hai người từ trên nóc nhà hạ mình xuống chạy vào đại điện.

Lệnh Hồ Bình biết hai người đang xúc tìm nên cũng không cản trở.

Lát sau hai người trở ra tay không.

Lệnh Hồ Bình dựng mặt lên hỏi:

- Phía dưới có người không?

Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi lắc đầu đáp:

- Chẳng thấy một bóng quỷ nào hết. Dường như bọn khiêu hóa thối tha đã phong thanh từ mấy bữa trước là chúng ta sắp tới đây...

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai nói theo:

- Bọn xú hóa tử này thật khả ố! Tại hạ tưởng nên phóng hỏa đốt phăng tòa đạo quán này đi là xong.

Lệnh Hồ Bình bỗng nghe thanh âm rất nhỏ bé lọt vào tai:

- Thành lỗi cứ tán thành đi.

Hiển nhiên đây là thanh âm Bính Dần kỳ sĩ.

Lệnh Hồ Bình không khỏi ngơ ngác tự hỏi:

- Tòa đạo quán này nay đã thành tài sản của phân đà Cái Bang, ta ngăn cản còn chưa được, sao lại tán thành? Thế có khác gì giúp kẻ dữ làm điều tàn ngược?

Nhưng Bính Dần kỳ sĩ đã sai bảo như vậy tất là có thâm ý, chàng đành phải tuân theo liền gật đầu đáp:

- Phải rồi! Bản tòa cũng nghĩ như thế. Các người động thủ đi!

Hai tên Lam y hộ pháp thấy thượng ty chấp nhận đề nghị của mình đều lấy làm khoan khoái, lập tức móc hỏa tập chia nhau đi đốt.

Sát nhân phóng hỏa nguyên là kiệt tác của bọn ma đầu, chúng hành động rất mau lẹ.

Chỉ trong khoảng khắc bốn mặt đều bốc lửa. Lửa cháy mỗi lúc một dữ dội. Cả tòa đạo quán biến thành biển lửa.

Hai tên Lam y hộ pháp vỗ tay reo cười.

Chỉ có tên hình dong cổ quái là Nhạ Bất Đắc Chi Tam Giải vẫn ở bên ngoài canh chừng là nét mặt không lộ vẻ gì. Dường như hắn đã được chứng kiến rất nhiều vụ phát hỏa, chỉ coi như trò chơi trẻ nít, chẳng bỏ một tiếng cười.

Một hồi đồng la từ phía xa xa vọng lại. Bên cạnh biển lửa đã phát giác ra có người tới. Lệnh Hồ Bình buông tiếng thở dài. Từ ngày chàng ra đời đến nay, đây là lần thứ nhất chàng tham dự vào hành vi khủng bố của bọn giết người.

Chàng không hiểu rồi đây Bính Dần kỳ sĩ sẽ giải thích ra sao?

Với tư cách Cẩm y hộ pháp, chàng có thể kịp thời cản trở, nhưng Bính Dần kỳ sĩ lại xui chàng ngộ ý tán thành, chàng nghĩ không thấu đạo lý bên trong.

Tiếng đồng la cùng tiếng hô hoán mỗi lúc một gần. Lệnh Hồ Bình xua tay nói:

- Chúng ta bỏ đi thôi.

Về đến Long Hồ phân đà, ba lão ma đầu tranh nhau hỏi về kết quả chuyến đi này, Lệnh Hồ Bình làm bộ chán nản, lắc đầu gượng cười, chẳng nói năng gì.

Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi liền thay chàng báo cáo những chuyện đã trải qua.

Tam Ma cho là Bính Dần kỳ sĩ đã dẫn đệ tử Cái Bang ở phân đà chuyển đi chỗ khác, đều lấy làm thất vọng.

Tuyệt Tình Ông Tân Chiến Tương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão phu tin rằng cha đó nhất quyết chưa rời khỏi Thái Nguyên.

Lão ma đầu này trước nay trầm lặng ít nói mà lần này lão lại lên tiếng trước.

Thủ Tâm Ông Lãnh Bắc Đầu vội hỏi:

- Sao biết?

Tuyệt Tình Ông Tân Chiến Tương hắng dặng lạnh lùng đáp:

- Vì lão phu chẳng thể tin một vị Kỳ Sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo lại vô dụng đến thế. Không thì người đối đầu với chúng phải là phải là Bính Dần kỳ sĩ chân chính.

Thiên Sát Ông chau mày hỏi:

- Chu vi thành Thái Nguyên đến mấy chục dặm, cư dân không dưới trăm nhà. Hấn mà không lộ diện thì chúng ta biết ai đâu tìm kiếm?

Lệnh Hồ Bình động tâm nghĩ thầm:

- Phải rồi! Kế hoạch của Bính Dần kỳ sĩ có thể theo chủ ý này. Lão nhân gia không chịu lộ diện để mấy tên ma đầu chia đường đi kiếm mình mới đối phó được dễ dàng.

Nhưng ý nghĩa của chàng lập tức rơi vào khoảng không.

Thú Tâm Ông nói:

- Vụ này khó khăn đây. Bên chúng ta đã có thủ hạ, vậy giao cho Tô phân đà chúa đi thám thính các ngõ là xong...

Thiên Sát Ông nhíu cặp lông mày đáp:

- Đành làm thế vậy.

Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi liền kêu phân đà chúa Hạng Nhãn Phán Quan Tổ Quan Tổ đến đem ý kiến của Tam Ma giao phó cho hấn thực hành.

Hạng Nhãn Phán Quan Tổ Quan Tổ không dám chậm trễ, lập tức triệu hai chục tên bang đồ hạ lệnh cho chúng chia nhau đi dò la.

Hơn hai chục tên bang đồ nhón nháu một lúc rồi đi hết sạch.

Lệnh Hồ Bình thấy tình cảnh này vừa bực mình lại vừa tức cười, bụng bảo dạ:

- Đúng như lời Thú Tâm Ông, trừ phi là kỳ sĩ giả hiệu thì bọn tiểu lâu la này mới kiếm ra được. Nếu Bính Dần kỳ sĩ ngờ ngẩn như vậy thì không còn xứng đáng làm kỳ sĩ nữa.

Tuy nhiên chàng không khỏi ngấm ngầm lo âu cho số phận đệ tử Cái Bang.

Chàng không hiểu Bính Dần kỳ sĩ đưa bọn này đi an trí ở đâu, nhưng trong trí tưởng tượng vụ này không phải chuyện dễ dàng.

Bất cứ một nơi hẻo lánh nào đột nhiên mọc ra mấy chục tên khiêu hóa cả già lẫn trẻ lại chẳng khiến cho người ta chú ý và sinh lòng ngờ vực. Mặt khác bang đồ Long Hồ bang đã bàn cứ ở Thái Nguyên lâu ngày dĩ nhiên về địa hình và nhân vật quen thuộc so với đệ tử Cái Bang cũng chẳng kém gì.

Dù bọn bang đồ thân thủ chẳng lấy gì làm cao minh, nhưng về việc kiếm người thì chỉ một tên đệ tử Cái Bang lọt vào mắt chúng cũng đủ làm cho cục diện biến đổi.

Bọn ma đầu mà bắt được mấy tên đệ tử Cái Bang, chúng dùng thủ đoạn tàn ngược tra hỏi liệu Bính Dần kỳ sĩ có ra mặt không?

Lệnh Hồ Bình lo âu về điểm này, sau quả nhiên thành sự thực.

Chiều hôm ấy, ba tên bang đồ ở phân đà reo hò giải một người từ ngoài vào, đúng là một đệ tử Cái Bang.

Tên đệ tử này mới ba chục tuổi, thân hình ốm nhất, hai chân dài đặc biệt, lưng đeo một nút, giữ địa vị tư sự ở phân đà.

Lệnh Hồ Bình ngó thấy trong lòng hồi hộp. Chàng đã quen mặt hắn còn biết tên là Cao Trung Hán, ngoại hiệu là Dạ Tấu Thiên Hồ. Bây giờ biết làm thế nào?

Nhất định Tam Ma sẽ tra hỏi khẩu cung Dạ Tấu Thiên Hồ cho ra trụ sở của Bính Dần kỳ sĩ.

Bất luận Dạ Tấu Thiên Hồ có cung xưng hay không, hẳn nhất định đau đớn. Nếu hẳn quật cường có khi nhân đó mà mất mạng.

Trong con mắt Tam Ma, một tên khiêu hóa là vật nhỏ bé không đáng kể.

Lệnh Hồ Bình tự hỏi:

- Lúc đó ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ Lăng Đãng công tử cứ dương mắt lên nhìn, để một tên đệ tử Cái Bang bị đả tử?

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới đây không hỏi ta oán Bính Dần kỳ sĩ.

Hiện giờ Long Hồ bang chưa công khai ra mặt giang hồ đồng thời không có chuyện xung đột với Cái Bang.

Đối tượng của bang chúa bang này là mộ vị Kỳ Sĩ.

Chuyến này Bính Dần kỳ sĩ đến Thái Nguyên vẫn xuất hiện ở phân đà Cái Bang, nếu không thì chẳng có chuyện gì.

Hiện giờ toà nhà phân đà Cái Bang đã bị thiêu hủy, có giết một tên đệ tử chẳng đáng kể vào đâu.

Dạ Tấu Thiên Hồ bị áp giải vào đại sảnh, ba tên lão ma ngó thấy đều sáng mắt

lên.

Thủ Tâm Ông Lãnh Bắc Đầu “ủa” một tiếng hỏi:

- Gã tiểu tử này bắt được ở đâu?

Một trong ba bên bang đồ Long Hồ mặt có nốt ruồi đen đáp:

- Ở sau phường Kiêu Kỳ, gã cầm một cái bình lớn vào phường mua rượu.

Thủ Tâm Ông cười ha hả nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Các người đã tìm đúng chỗ. Công lao này rất lớn, sẽ được trọng thưởng. Ha ha!

Hồi 53

Bính Dân Thiết Kế Lừa Tam Lão

Thú Tâm Ông dừng tiếng cười vẫy tay nói:

- Các người đến lãnh mỗi tên một trăm lạng bạc ở nơi Phân đà chúa. Công việc của các người thế là xong rồi.

Ba tên bang đồ đập đầu tạ ơn hoan hỷ rút lui.

Thú Tâm Ông chờ ba tên bang đồ ra rồi quay lại nhìn bọn Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi đưa mắt ra hiệu, miệng quát:

- Chuẩn bị dụng hình.

Bọn Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi ba người lập tức chạy vào đại sảnh vây quanh Dạ Tẩu Thiên Hộ, chúng lộ nụ cười hung dữ chờ lệnh động thủ.

Thú Tâm Ông ngừng đầu lên trầm giọng hỏi:

- Tên họ người là chi?

Dạ Tẩu Thiên Hộ đáp:

- Cao Trung Hán.

Thú Tâm Ông dựng mặt lên hỏi:

- Giữ chức gì ở trong bang?

Cao Trung Hán đáp:

- Tư sự.

Thú Tâm Ông hỏi:

- Làm việc gì?

Cao Trung Hán đáp:

- Làm việc ở nhà bếp.

Thú Tâm Ông lại hỏi:

- Ai sai người đi mua rượu?

Cao Trung Hán đáp:

- Hồ Lô Tẩu.

Thú Tâm Ông cười khành khách nói:

- Người không nhắc tới vụ này, lão phu cơ hồ quên cả lão tửu quý. Lão quý chẳng lúc nào quên uống rượu. Có rượu uống là lão khoái rồi. Ha ha!

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm thờ dài. Chàng không ngờ vụ này lại do lão tửu quý mà ra. Lão tửu quý đã hứa không uống rượu nữa, nay chứng nào vẫn tật nấy.

Thú Tâm Ông nghiêm nghị hỏi:

- Bính Dần kỳ sĩ gì đó tại Kỳ Sĩ Bảo hiện nay có ở với các người không?

Cao Trung Hán đáp:

- Không ở một chỗ.

Thú Tâm Ông xằng giọng:

- Nói láo!

Cao Trung Hán đáp:

- Sự thực là vậy.

Thú Tâm Ông cười lạnh nói:

- Không cho người ném mùi đau khổ là người không chịu nói thật.

Lão quay lại nhìn Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi hô:

- Phương hộ pháp! Róc xương thẳng lỏi này đi!

Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi vâng lời vung chưởng đánh xuống vai Cao Trung Hán.

Cao Trung Hán chúi người đi mấy bước mới gắng gượng đứng vững lại.

Phát chưởng này khá nặng khiến cho Dạ Tẩu Thiên Hộ đau quá, sắc mặt lợt lạt, trán toát mồ hôi. Cánh tay trái rũ xuống.

Thú Tâm Ông háng dặng một tiếng nói:

- Thằng lỏi nên nhớ đây bắt quá mới là chút lễ kiến diện, sau còn nhiều chuyện hay, nếu người không nói thật.

Mặt lạnh như tiền, lão trầm giọng hỏi lại:

- Bính Dần kỳ sĩ có ở với các người một chỗ không?

Cao Trung Hán đáp:

- Không!

Thú Tâm Ông nổi giận ùng ùng quát:

- Giỏi lắm! Thằng lỏi này quật cường thật! Phương hộ pháp, cho thằng lỏi ném mùi ngon ngọt đi.

Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi lại vung chân đá gã.

Dạ Tẩu Thiên Hộ té xuống. Gã gắng gượng bò dậy, chỉ phát ra tiếng rên nho nhỏ. Phát đá vừa rồi hiển nhiên còn nặng hơn phát chưởng nhiều.

Thú Tâm Ông cười khẩy hỏi:

- Tiểu tử! Người còn muốn làm hảo hán nữa hay không?

Dạ Tẩu Thiên Hộ Cao Trung Hán cất tiếng yếu ớt đáp:

- Các vị đánh chết ta cũng bằng vô dụng... Những câu ta nói toàn là sự thực... Bính Dần kỳ sĩ... quả không ở với chúng ta.

Thú Tâm Ông háng dặng toan tiếp tục sai động hình nữa, Lệnh Hồ Bình nghiêng người lại nói rất khẽ:

- Đừng vội, để bảo tòa hỏi gã cho.

Chàng quay lại nhìn xuống hỏi:

- Hồ Lô Tẩu đâu? Hồ Lô Tẩu có ở chung với các người không?

Cao Trung Hán đáp:

- Có.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bây giờ các người ở đâu?

Cao Trung Hán đáp:

- Ở trong nhà tù đường họ Tiết.

Lệnh Hồ Bình vẫy tay nói:

- Được rồi, Phương hộ pháp! Hộ pháp hãy đem thằng lỏi này ra ngoài.

Tam Ma rất khâm phục Lệnh Hồ Bình, nhất là Thú Tâm Ông ngoài sự tâm phục còn hổ thẹn. Lão hỏi hoài, nổi nóng âm âm, kết quả chẳng được câu gì. Thế mà Lệnh Hồ Bình chỉ hỏi hời hợt hai câu đã nắm được điểm trọng yếu là chỗ ở của đối phương.

Lệnh Hồ Bình quay lại cười hỏi:

- Như vậy đã đủ chưa?

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên cười lạt nói:

- Đủ rồi! Chỉ cần biết bọn khiếu hóa ở đâu là đủ. Bây giờ chúng ta đi chặt bẫy, tám cái đầu của bọn khiếu hóa là chẳng lo gì bọn kia không ló mặt ra.

Thú Tâm Ông hoan hỉ nói:

- Đúng, cứ làm thế là được.

Dứt lời lão đứng dậy muốn thi hành lập tức.

Lệnh Hồ Bình rất đổi hoang mang. Vừa rồi chàng không ngờ để Dạ Tẩu Thiên Hộ phải chịu đau khổ mới xen vào thăm vấn, ngờ đâu Dạ Tẩu Thiên Hộ nói thực. Đây là một điểm do Bính Dần kỳ sĩ an bài, nhưng tình hình trước mắt chàng chưa đoán định được Bính Dần kỳ sĩ đã có kế hoạch đề phòng ổn thỏa chưa? Dĩ nhiên không thể để mặc Tam Ma ra đi tìm bọn đệ tử Cái Bang chặt đầu.

Lệnh Hồ Bình tuy trong dạ khẩn trương, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì. Chàng ngừng đầu lên cười hỏi:

- Lãnh lão định đi ngay thực ư?

Thú Tâm Ông ngạc nhiên hỏi lại:

- Dĩ nhiên là phải làm ngay, sao lại không đi? Đã có câu: binh quý thần tốc, nếu để bọn chúng hay tin, bỏ trốn đi nơi khác, há chẳng tiền công tận phế?

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

- Lãnh lão tin gã hóa tử này nói thật chẳng?

Thú Tâm Ông chưng hửng.

Đúng thế! Đệ tử Cái Bang đều nổi tiếng đầu bò đầu bươu. Gã tiểu tử kia lại xưng xưng một cách mau lẹ, biết đâu gã chẳng đưa ầu ra một địa danh?

Thiên Sát Ông nhìn Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai dặn:

- Tiên hộ pháp! Hộ pháp đi hỏi Tô phân đà chúa xem trong vùng Thái Nguyên này có nơi nào là Từ đường của nhà họ Tiết không?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Chẳng cần phải hỏi nữa. Bản tòa nhất định địa danh là không sai rồi.

Thú Tâm Ông hỏi:

- Thế thì...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Đồng thời bản tòa còn tin rằng nếu chúng ta đến ngay từ đường họ Tiết có thể bắt được mấy tên xú khiêu hóa...

Chàng dừng lại một chút rồi thủng thẳng nói tiếp:

- Nhưng bản tòa chưa hết hoài nghi. Gã họ Cao bị ta bắt được không khéo là do Bính Dần kỳ sĩ an bài để dẫn dụ mình tới.

Tam Ma nghe nói không khỏi ngần ngại.

Thú Tâm Ông dương cặp mắt kinh ngạc hỏi:

- Theo lời lão đệ thì gã họ Cao đi mua rượu bị chúng ta bắt hoàn toàn do đối phương đặt bẫy cạm bẫy hay sao?

Lệnh Hồ Bình háng dặng đáp:

- Nói một cách văn nhã, có thể là họ dùng khổ nhục kế.

Thiên Sát Ông gật đầu nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ lo xa như thế là phải. Lão tửu quỷ nghiện rượu, một khác cũng không chờ được, nhưng lão có phái người đi mua rượu chắc chẳng để nguyên chân tướng xuất hiện. Vụ này nghĩ kỹ lại có chỗ khả nghi.

Thú Tâm Ông nói:

- Ta cứ đặt giả thuyết Thượng Quan Lượng bố trí mai phục rồi dẫn dụ bọn ta vào bẫy, song lực lượng hiện giờ của chúng ta chẳng lẽ còn sợ hấn?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Nếu quả chỉ có một mình Bính Dần kỳ sĩ, dĩ nhiên ta không úy kỵ.

Thú Tâm Ông hỏi:

- Ngoài hấn còn ai? Bất quá là Nhạc lão quỷ chứ gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Lão tửu quỷ kể ra có chút tiếng tăm, nhưng ngoài chuyện uống rượu, còn về chân tài thực học, ngay một vị Lam y hộ pháp của bên ta cũng chẳng sợ thua lão.

Thú Tâm Ông hỏi:

- Vậy họ còn nhân vật cao minh nào khác?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chuyện này y càng cố ý tỏ ra khiếp nhược, tiểu đệ càng hoài nghi một điểm.

Thú Tâm Ông hỏi:

- Điểm nào?

Lệnh Hồ Bình nhất mạnh từng tiếng:

- Tiểu đệ vẫn hoài nghi không biết có phải chỉ một mình Bính Dân kỳ sĩ xuống Thái Nguyên mà thôi?

Câu này quả nhiên rất hiệu nghiệm, đầy đủ lực lượng uy hiếp người hơn hết.

Trong đại sảnh lập tức yên tĩnh lại. Thú Tâm Ông về chỗ ngồi xuống.

Lệnh Hồ Bình cũng ngấm ngầm thở phào một cái.

Sau một lúc tịch mịch, Thiên Sát Ông ngừng đầu lên hỏi:

- Theo ý lão đệ thì chúng ta nên xử trí bằng cách nào cho phải?

Lệnh Hồ Bình làm bộ trầm ngâm đáp:

- Hay hơn hết là chúng ta dùng cách bất biến ứng vạn biến. Hãy phái người đến thám thính cho biết rõ thực hư rồi sẽ tùy cơ hành động.

Thiên Sát Ông tỏ ý tán thành nói:

- Lão phu cũng nghĩ nên làm như vậy.

Lão liền quay lại bảo Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai:

- Tiền hộ pháp! Hộ pháp đi hỏi xem từ đường của Tiết gia ở phương nào, rồi thay đổi dung mạo tìm cách thám thính. Điều cốt yếu chỉ cần hỏi cho ra Bính Dân kỳ sĩ có ở trong từ đường không? Ngoài ra dò xem còn hình tích những nhân vật nào khả nghi? Hộ pháp phải hành động thận trọng chớ để lộ chân tướng. Cuộc điều tra ráng làm cho mau lẹ để trở về báo cáo.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai dạ một tiếng, trở gót ra khỏi đường.

Lệnh Hồ Bình cũng đứng lên nói:

- Ba vị hãy ngồi đây một lát để tiểu đệ vào hậu viện thăm vấn gã khiêu hóa kia xem có được điều gì mới chăng?

Thiên Sát Ông đáp:

- Phải rồi! Vụ này lão đệ phải một phen khó nhọc mới xong.

Trong phòng chứa rơm củi ở phía sau, Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi đã giao việc canh giữ cho Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ.

Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ thấy Lệnh Hồ Bình tiến vào, vội đứng dậy nghinh tiếp.

Lệnh Hồ Bình khoát tay nói:

- Đi hâm cho bản tòa một bình rượu để uống lấy hơi sức còn mở cuộc thẩm vấn thẳng cha đó một phen.

Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ đi rồi, Lệnh Hồ Bình tiến lại gần khẽ hỏi:

- Cao huynh bị thương nặng lắm không?

Dạ Tẩu Thiên Hộ Cao Trung Hán chân tay bị cột, nằm cuộn thò lò trên đồng cỏ xây lưng ra ngoài, dường như đang ngủ say.

Lệnh Hồ Bình luôn gọi mấy tiếng mới thấy hắn cựa mình. Chàng vội nói:

- Cao huynh! Tại hạ đây mà.

Cao Trung Hán quay đầu nhìn lại phía sau một cái rồi khẽ hỏi:

- Lệnh Hồ công tử đây ư?

Lệnh Hồ Bình quay đầu nhìn lại phía sau một cái rồi khẽ hỏi:

- Cao huynh bị thương nặng lắm không? Nếu đi lại được thì để tại hạ tìm cách cứu thoát khỏi nơi đây, nên chăng?

Cao Trung Hán mỉm cười đáp:

- Công tử bất tất phải quan tâm. Chút đau đớn ngoài da, Cao mỗ dư sức chịu đựng.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

- Những lời Cao huynh khai lúc nãy là chân hay giả?

Cao Trung Hán mỉm cười đáp:

- Đúng cả trăm phần trăm.

Lệnh Hồ Bình khẽ hỏi:

- Lần này Cao huynh đến phường Kiều Kỳ mua rượu rồi bị bắt ư? Phải chăng đây là sự sắp đặt của Bính Dần kỳ sĩ Thượng Quan tiên bối?

Cao Trung Hán hỏi lại:

- Bọn Tam Ma có nghĩ thế không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ba bên ma đầu đó nghe Cao huynh xưng ra ở nhà tù đường họ Tiết, chúng muốn tới đó hạ sát thủ một phen để khích Thượng Quan tiên bối phải ra mặt. Tiểu đệ vì chưa hiểu rõ tình hình, vẫn cố ý bịa chuyện để khủng bố tinh thần Tam Ma, nói là Cao huynh thì hành khổ nhục kế.

Cao Trung Hán sáng mắt lên hỏi:

- Bọn Tam Ma có tin như vậy không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tiểu đệ trình bày một cách nghiêm trọng, dĩ nhiên Tam Ma không dám hành động mạo muội.

Cao Trung Hán vội hỏi:

- Tam Ma có phái người đi điều tra hư thực không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Họ đã phái Lam y hộ pháp họ Tiên đi rồi. Đó cũng là chủ ý của tiểu đệ. Chẳng hiểu tiểu đệ làm như vậy có phương hại gì đến kế hoạch của Thượng Quan tiên bối không?

Cao Trung Hán đáp:

- Công tử làm như vậy là tuyệt diệu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tuyệt diệu ở chỗ nào?

Cao Trung Hán đáp:

- Thượng Quan tiền bối cho Cao mỗ trà trộn vào đây vì mục đích dẫn dụ mấy tên ma đầu đến tử đường họ Tiết, nhưng lại khiến họ hoài nghi không dám đi ngay.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Cần chúng phái người đi thám thính trước đã hay sao?

Cao Trung Hán đáp:

- Đúng thế!

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hiện giờ ở tử đường họ Tiết có người của quý phân đà không?

Cao Trung Hán đáp:

- Dĩ nhiên là có.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ở đấy có bao nhiêu người?

Cao Trung Hán đáp:

- Ở cả đấy.

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi lại:

- Ở cả đấy ư? Nếu Tam Ma không lý gì đến lời hăm dọa của tiểu đệ, kéo tới thực thì làm thế nào?

Cao Trung Hán đáp:

- Cái đó Cao mỗ cũng không hiểu.

Lệnh Hồ Bình nhẹ nhàng tiếng thở dài nói:

- Trước nay bản công tử vẫn tự tin đầu óc mình không đến nỗi ngu muội, nhưng lần này thủy chung chẳng thể đoán ra đại kỳ sĩ của chúng ta dở trò gì. May mà các vị bằng hữu ở Cái Bang vẫn tin tưởng y. Thực tình mà nói, nếu tiểu đệ làm phân đà chúa của các vị, thật không yên tâm đem sinh mạng mấy chục người giao vào tay y một cách hàm hồ.

Cao Trung Hán cười đáp:

- Đến tứ Kỳ Sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo cũng không tin thì còn tin nhiệm ai được?

Lệnh Hồ Bình lại chạy ra cửa quan sát một lượt rồi quay vào hỏi tiếp:

- Trước khi có quyết định phái Cao huynh trà trộn đến đây, đại kỳ sĩ có định kế cho Cao huynh thoát đi không?

Cao Trung Hán đáp:

- Kỳ sĩ chỉ dặn bảo công tử đừng lo gì. Chỉ cần nhiệm vụ của Cao mỗ thành đạt là y tự có cách giải cứu Cao mỗ ra khỏi nơi đây, bất cứ lúc nào.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Tiểu đệ càng nghe càng đi vào chỗ huyền hư...

Dường như chàng sực nhớ tới điều gì, đột nhiên ngưng thần đổi giọng hỏi:

- Y có dặn Cao huynh nếu gặp cơ hội đơn độc giữa hai ta thì Cao huynh nói gì với tiểu đệ không?

Cao Trung Hán khẽ “ừ” một tiếng đáp:

- Công tử không nhắc tới, Cao mỗ cơ hồ quên khuấy đi mất.

Lệnh Hồ Bình vội hỏi:

- Y bảo sao?

Cao Trung Hán đáp:

- Y dặn, nếu Tam Ma quyết định phái người đến từ đường Tiết gia thám thính hư thực thì hy vọng công tử khiến cho họ phái người đi vài lần.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Còn gì nữa không?

Cao Trung Hán đáp:

- Hết rồi! Y chỉ dặn có bấy nhiêu thôi.

Lệnh Hồ Bình nghe nói lại cảm thấy thất vọng. Chàng đã tưởng Bính Dần kỳ sĩ có việc gì trọng yếu giao cho chàng làm, chẳng ngờ lão đốc một câu không đủ giải ngựa.

Phái người mấy lần đến từ đường họ Tiết thì được ích gì cho đại cuộc?

Lệnh Hồ Bình về nhà đại sảnh, thấy Tam Ma đang ngồi uống rượu.

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên ngừng đầu lên hỏi:

- Lão đệ có hỏi thêm được điều gì chẳng?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Hỏi cũng như không.

Thiên Sát Ông hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tiểu đệ hỏi lui hỏi tới cũng chỉ có mấy câu như trước. Gã bảo bao nhiêu người trong phân đà Cái Bang đều ở đó. Ngoài ra chỉ có Hồ Lô Tẩu, còn Bính Dần kỳ sĩ thì hai bữa nay mất dạng, chẳng ai hiểu vị Kỳ Sĩ đó đi về phương nào.

Thiên Sát Ông nói:

- Lão đệ hãy ngồi xuống uống chung rượu rồi thủng thẳng nói chuyện.

Lệnh Hồ Bình ngồi xuống hỏi:

- Tiền hộ pháp đã về chưa?

Thiên Sát Ông đáp:

- Y chưa về.

Thú Tâm Ông ngó chiều trời bên ngoài nói:

- Nhà tù đường của họ Tiết gì đó nghe nói ở ngoài cửa đông không xa mấy, chỉ cách chừng năm, sáu dặm. Bây giờ đáng lý ra về tới rồi mới phải.

Lão ma đầu quả nhiên đoán đúng.

Lão vừa dứt lời đã thấy Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai hóa trang từ ngoài sảnh đường tiến vào. Hắn ăn mặc như người đi hái thuốc, bay xách giỏ tre, vừa đi vừa lau mồ hôi trán.

Ba tên lão ma thấy Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai bình yên trở về đều lộ vẻ hoan hỷ như vợ được của báu.

Thú Tâm Ông Lãnh Bắc Đầu cất tiếng hỏi ngay:

- Tiền hộ pháp có kiếm thấy nhà tù đường đó không?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai vừa thờ vừa gật đầu đáp:

- Kiếm được rồi.

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên cũng nóng lòng, hỏi tiếp:

- Thế nào? Nhà tù đường đó trống rỗng hay có người ở?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai dường như thờ không kịp. Trong lúc nhất thời hắn chẳng biết phải trả lời ai trước.

Tuyệt Tình Ông lại lên tiếng. Lão ma này trước nay ít khi xen vào khi người khác đang nói. Lão trợn mắt nhìn Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai rồi hỏi:

- Lúc Tiền hộ pháp ra đi có để ý trông trước trông sau và có thấy ai ngấm ngấm theo dõi không?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai khác nào người bị thổi hơi lạnh vào sau gáy, hắn run lên đáp:

- Không... không có đâu.

Tuyệt Tình Ông hừ một tiếng nói:

- Vừa rồi hộ pháp tiến vào ra vẻ lặt đặt mà còn chú ý đến điểm này thì hay thiệt.

Thiên Sát Ông vội lên tiếng giải thích:

- Dù có bị người theo dõi cũng chẳng sao. Tòa phân đà này của chúng ta chẳng ai không biết. Họ muốn rước lấy sự phiền phức thì cứ tới đây.

Lão quay sang hỏi Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai một cách rất cấp bách:

- Thế nào? Ngồi từ đường đó...

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai hít một hơi chân khí rồi đáp:

- Đúng sự thực hết. Trong từ đường có đầy khiêu hóa. Người đầu tiên ty tòa ngó thấy là lão tửu quỷ họ Nhạc...

Thú Tâm Ông xem vào:

- Lão tửu quỷ đang làm gì?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

- Hắn đang thóa mạ om sòm.

Thú Tâm Ông sửng sốt hỏi:

- Hắn thóa mạ ai?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

- Ty tòa đứng cách xa không nghe rõ. Coi bộ tịch hắn có vẻ hết sạch rựu rồi mà người đi mua lại không về...

Hồi 54

Đang Đêm Ra Lệnh Đánh Từ Đường

Thú Tâm Ông cả mừng nói:

- Hay lắm! Cái đó chứng minh họ Cao nói toàn sự thực. Đi đi thôi! Việc này không nên chậm trễ. Trời sắp tối càng tiện cho cuộc hành động của bọn ta.

Lão nói rồi cất bước đi trước.

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên đẩy bàn ra đứng dậy theo.

Chỉ một mình Tuyệt Tình Ông Tân Chiến Tương vẫn ngồi trơ như phỗng đá không nhúc nhích.

Thú Tâm Ông ngạc nhiên hỏi:

- Lão Tam! Vụ này ra làm sao? Dù lão không tin lời họ Cao, chẳng lẽ chính mắt Tiền hộ pháp đã trông thấy lẽ cũng không tin ư?

Tuyệt Tình Ông Tân Chiến Tương khệt mũi háng dặng đáp:

- Ai bảo lão phu không tin?

Thú Tâm Ông lấy làm kỳ hỏi:

- Lão Tam đã tin mà sao lại còn...

Tuyệt Tình Ông lạnh lùng ngắt lời:

- Họ Cao đi mua rượu rồi không trở về, lão tửu quỷ chẳng sai người đi điều tra, lại ngồi trong từ đường chửi bới. Cuộc biểu diễn này chỉ có hai vị cho là hay, còn lão phu thấy nhạt lắm, chẳng muốn đi làm trò chút nào.

Lãnh ma và Cáp ma bất giác ngơ ngác nhìn nhau.

Lệnh Hồ Bình đang nóng lòng chẳng có kế gì cản trở Lãnh ma và Cát ma hành động, bây giờ gặp cơ hội, dĩ nhiên không chịu bỏ qua.

Chàng gật đầu nói:

- Vụ này phải tinh tế hơn mới được.

Thú Tâm Ông ngàn ngừ quay lại hỏi:

- Lão đệ cũng nhận ra có chuyện giả trá hay sao?

Lệnh Hồ Bình cố ý trầm ngâm đáp:

- Nếu sự hoài nghi lúc ban đầu của tiểu đệ là đúng thì cảnh tượng Tiên hộ pháp ngó thấy khiến cho người ta chẳng thể không tin là cạm bẫy...

Thú Tâm Ông nhăn tít cặp lông mày hỏi:

- Theo ý lão đệ thì nên làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ trước hết hãy cho ba vị biết một tin hay.

Thú Tâm Ông ngạc nhiên hỏi:

- Có tin gì hay?

Lệnh Hồ Bình ung dung đáp:

- Chuyện này bất luận đối phương có mấy vị Kỳ Sĩ tới đây và dùng bất cứ một phương pháp nào dẫn dụ chúng ta vào bẫy, không dám thẳng thắn giao phong, đủ biết mấy vị Kỳ Sĩ rất úy kỵ uy danh ba vị. Chỉ cần chúng ta giữ vững trận cước, chẳng sớm thì muộn sẽ được thấy tình trạng, thảm bại của họ.

Ba lão ma đầu nghe chàng nói đều phòng mũi gật đầu không ngớt.

Lệnh Hồ Bình đã tìm đúng lúc đưa chúng lên cao.

Tam ma trong đầu óc chẳng nghĩ gì nữa. Họ bất cần bọn Kỳ Sĩ đến Thái Nguyên mấy người hay chỉ có một Bính Dàn kỳ sĩ.

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên ngẫm nghĩ rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Tuy nói là thế, nhưng cứ giữ thế căng trì mãi cũng không phải biện pháp hay. Theo nhận xét của Lãnh đệ thì chúng ta có kể gì bức bách đối phương phải chường mặt ra không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Dĩ nhiên có nhiều phương pháp.

Thiên Sát Ông hỏi:

- Phương pháp gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Nếu không cần lưu ý đến chuyện lưỡng bại câu thương thì chúng ta cứ đi tấn công ngay, nhưng hành động như vậy là hạ sách, trừ trường hợp bất đắc dĩ mới phải dùng tới. Địa vị của chúng ta hiện nay ở trong bản bang cũng như ở ngoài đều chiếm ưu thế, dĩ nhiên không nên đi vào đường này.

Thiên Sát Ông gật đầu nói:

- Phải rồi! Nếu dùng đến thủ đoạn tối hậu này thì chúng ta vừa đến đây là động thủ liền, hà tất phải đợi đến bây giờ.

Lệnh Hồ Bình bụng bảo dạ:

- Nếu ta mong các người làm như vậy thật thì ta lại không nói thế. Ha ha! Bản công tử tam phen tứ thứ tìm cách cản trở để rồi các người sẽ đi vào con đường thất bại.

Thú Tâm Ông hỏi xen vào:

- Ngoài cách đó còn cách nào nữa?

Lệnh Hồ Bình nhìn ra cửa đại sảnh hạ thấp giọng xuống nói:

- Phương pháp thứ hai là chúng ta có thể lợi dụng một số anh em ở phân đà hỗn chiến. Máy người chúng ta phân tán ra bốn mặt ngấm ngầm quan sát, tùy cơ hành động. Tứ Kỳ Sĩ không lộ diện, chúng ta cũng đừng ra mặt.

Thú Tâm Ông lộ vẻ đồng ý nói:

- Đúng lắm! Như vậy là kế lưỡng toàn.

Lệnh Hồ Bình cười thầm trong bụng:

- Phương pháp thứ hai ta nói thực ra cũng chỉ là phương pháp trước hóa thân. Ta diễn tả một cách khác đi, lão ma lại cho là biện pháp lưỡng toàn.

Dĩ nhiên chàng không mong Tam Ma hành động theo kiến nghị này, chàng liền thủng thảng nói tiếp:

- Có điều như vậy vẫn không tránh khỏi cục diện lưỡng bại câu thương, nên tiểu đệ nghĩ kỹ lại nhận ra chưa phải là biện pháp tối hảo.

Chàng cố ý dừng lại một chút, nhấn mạnh:

- Biện pháp hay nhất vẫn là chủ ý đầu tiên: dùng tình thế chủ động, dùng bất biến ứng vạn biến.

Thiên Sát Ông chớp mắt hỏi:

- Cứ ngồi đây chờ đợi hay sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Có thể nói như vậy, nhưng không phải một cách tiêu cực như lão gia tử ông.

Thiên Sát Ông ngơ ngác hỏi:

- Lão đệ nói vậy là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Bình trở vào Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi, Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai, Nhạ Bất Đắc Thi Tam Giải, đáp:

- Ba vị này chia làm ba tốp, mỗi vị dẫn một anh em ở phân đà luân lưu giám thị từ đường. Hễ thấy động tĩnh gì lập tức trở về báo cáo.

Thú Tâm Ông gật đầu nói:

- Dùng biện pháp này cũng được.

Lệnh Hồ Bình lại nói:

- Nhất cử nhất động bên kia đều không thoát khỏi tai mắt chúng ta. Chúng ta nhân cơ hội này bồi dưỡng sức lực, ngồi chờ biến diễn tùy cơ hành động.

Chàng nói xong, quay lại nhìn Tuyệt Tình Ông tươi cười hỏi:

- Tương lão nhận xét chủ ý này thế nào?

Tuyệt Tình Ông uể oải gật đầu.

Nhưng như vậy cũng tỏ ra lão đồng tình rồi. Trong Tam ma, Tuyệt Tình lão ma đứng ở sau chót nhưng khi quyết định một việc trọng đại, lão lại là người được chú ý hơn hết. Hễ lão gật đầu, là mọi việc đều thành nhất định.

Tiếp theo Lệnh Hồ Bình làm bộ rất sốt sắng. Chàng cùng Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai nghiên cứu địa hình xung quanh nhà tù đường, lại lấy giấy bút vẽ bản sơ đồ thiết lập vị trí cho những người đến dòm ngó.

Đồng thời chàng giải thích tại sao ba tên hộ pháp phải đưa thêm một anh em trong phân đà đi theo. Công việc chủ yếu của mấy người anh em này là liên lạc, báo tin. Mỗi tốp hai người lại ẩn mình hai chỗ, cùng nhau ước định ám hiệu bằng thủ thế. Khi gặp tình hình biến hóa thì một người về báo cáo, còn người kia vẫn ẩn mình nguyên chỗ. Dù xảy ra việc bất trắc cũng tránh khỏi hai người cùng gặp tai họa.

Ba tên Lam y hộ pháp lãnh mạng lệnh rồi lập tức chia nhau đi lựa người trợ thủ.

Bên này bốn vị đại Cẩm y hộ pháp, lại bày thịnh tiệc tiếp tục ăn uống thỏa thích.

Lệnh Hồ Bình bề ngoài cười nói ung dung mà trong lòng vẫn còn có chỗ nghi nan. Chàng nghĩ thầm:

- Cho đến bây giờ Bính Dần kỳ sĩ vẫn chưa giao việc gì cho ta. Ta muốn coi vị đại Kỳ Sĩ này diễn tuồng ra sao.

Trời đã tối đen, phân đà chúa Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ lựa cho ba Lam y hộ pháp mỗi vị một tên trợ thủ xong cả rồi.

Tốp thứ nhất xuất phát là Nha Bất Đắc Chi Tam Giải đem theo tên bang đồ Triệu Kim Tiêu.

Sang canh hai, Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai đưa một tên bang đồ Thái Trường Phúc đi thay thế.

Tốp sau cùng từ canh tư đến canh năm do Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi cùng tên bang đồ Trương Trung Bảng đảm trách.

Sau cùng tốp thứ nhất xuất phát, tốp thứ hai và tốp thứ ba vào hậu viện nghỉ ngơi dưỡng thần để chờ đến phiên mình mới ra đi.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ đi một lúc rồi đột ngột từ ngoài đại sảnh lật đặt tiến vào.

Hắn chạy đến bên Tuyệt Tình Ông ghé tai nói nhỏ mấy câu.

Tuyệt Tình Ông Tân Chiến Tương nghe xong biến sắc ngồi nhồm dậy chẳng nói năng gì, đi theo Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ ra đại sảnh.

Hành động úp mở của Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ chẳng những khiến cho Lệnh Hồ Bình rất đỗi hoài nghi mà cả Lãnh ma cùng Cáp ma cũng ngơ ngác.

Bốn người trong đại sảnh đều là Cẩm y hộ pháp sao lại có việc chỉ cho một mình Tuyệt Tình Ông biết, mà không cho ba vị kia hay? Nếu đây là do sự tuyển lựa đặc biệt của Phân đà chúa thì chính hắn phải rước lấy mọi phiền não, hay là hắn không muốn tiếp tục làm Phân đà chúa nữa??

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên cười khặc một tiếng nói:

- Lão phu đã coi gã họ Tô chẳng thuận mắt chút nào từ trước mà để gã làm chủ phân đà Thái Nguyên này... ha ha. Lão phu trở về tổng đà sẽ điều tra kỹ coi lúc ban đầu người tiến cử gã là ai? Chà chà! Lão phu không tin rằng trong vụ này lại có tặc đồan.

Thú Tâm Ông Lãnh Bắc Đẩu chau mày nói theo:

- Cha họ Tô còn chưa đáng kể, ngay lão tam của chúng ta cũng chẳng ra trò gì. Bất luận gã họ Tô có việc báo cáo với lão, lão cũng chẳng nên cầm miệng một mình ra đi. Đối với một tên phân đà chúa nhỏ mọn mà để gã càn rỡ như vậy thì còn ra thể thống gì nữa?

Lệnh Hồ Bình chột động tâm, chột nhớ tới Dạ Tẩu Thiên Hộ Cao Trung Hán ở trong phòng cuối phía sau. Chàng tự nhủ:

- Phải chăng Dạ Tẩu Thiên Hộ đi mất rồi?

Nhưng chàng nghĩ lại thấy sự phỏng đoán này không đứng vững, vì Dạ Tẩu Thiên Hộ có trốn mất cũng chẳng là một việc trọng đại. Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ đến báo cáo thì đó là trách nhiệm của hắn, chẳng có lý do gì để Tuyết Tình lão ma phải quan tâm.

Do đó có thể đoán ra Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ đã báo cáo một vụ cơ mật trọng đại.

Việc trọng đại đó là việc gì? Nó cơ mật đến đâu mà chỉ để cho một mình Tuyết Tình lão ma hay biết? Sao lại phải dấu ba vị Cẩm y hộ pháp kia?

Trong tòa đại sảnh bao phủ một bầu không khí ngột ngột khó chịu. Ba vị hộ pháp hai già một trẻ đều nẩy ra tâm sự bất đồng. Lẳng lẳng ngồi uống rượu. Đột nhiên hai ngọn đèn dầu treo ở cửa đại sảnh lấp loáng, một bóng người áo xám vọt vào như chim én, đem theo luồng gió lạnh.

Người này hạ xuống như một mớ bông, chẳng phát ra một chút thanh âm nào.

Chính là Tuyết Tình lão ma Tân Chiêm Tương.

Tuyết Tình Ông không nhìn phía trong, lại hướng mặt ra ngoài. Bộ mặt xanh lè của lão lạnh như băng đã lộ sát khí coi gớm khiếp.

Ngoại trừ Lệnh Hồ Bình, Lãnh ma và Cáp ma lúc này vẽ mặt cũng khó coi.

Hai lão chẳng nói nửa lời, nhìn chăm chú vào mặt Tuyết Tình lão ma, hiển nhiên để chờ lão này lên tiếng trước.

Tuyết Tình lão ma đứng vững lại nói dần từng tiếng:

- Bang chúa đến rồi.

Lệnh Hồ Bình bất giác hồi hộp trong lòng. Chàng đã đoán trúng, vị Long Hồ bang chúa thần bí kia quả nhiên vẫn ở Thái Nguyên chứ chưa bỏ đi.

Trái lại, Lãnh ma và Cáp ma nghe Tuyết Tình lão ma nói vậy vẻ mặt hòa hoãn trở

lại.

Thú Tâm Ông Lãnh Bắc Đầu gật đầu nói để mình nghe:

- Thảo nào... té ra...

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên cất tiếng hỏi:

- Y đã đến đây sao lại không vào?

Tuyệt Tình Ông đáp:

- Y bảo có người đang cùng y chơi trò bịt mắt bắt dê, y không muốn để đối phương biết y đã tới đây.

Thú Tâm Ông lại hỏi:

- Y còn nói gì nữa không?

Tuyệt Tình Ông trầm giọng đáp:

- Y bảo chúng ta đều mắc bẫy.

Thiên Sát Ông sửng sốt hỏi:

- Mắc bẫy ư? Mắc bẫy ai mới được chứ?

Nếu Lệnh Hồ Bình là người khác thì lúc này chẳng thể trấn tĩnh tâm thần, đã lộ vẻ hoang mang thất thố rồi.

Đúng thế, trong tòa phân đà này, những nhân vật đủ tư cách tham dự đại để chỉ lèo tèo có mấy người. Những người hiện diện ngoài ba lão ma đầu và ba tên Lam y hộ pháp, trừ phi Lăng Đãng công tử thì còn ai nữa?

Nhưng Lệnh Hồ Bình lại không nghĩ thế. Trong đầu óc chàng chỉ lo một việc là lúc Tuyệt Tình lão ma chạy vào, thái độ không lịch sự với chàng như vậy mới phải.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng lập tức đoán ra lời nói của Tuyệt Tình Ông tất trở vào chuyện khác.

Chàng cho là mình chưa hề bị hiềm nghi thì tội gì làm kẻ ngu muội, mình lại tự sát đâm mình?

Quả nhiên chàng đã đoán trúng, Thiên Sát Ông hỏi vậy, Tuyệt Tình Ông háng dặng một tiếng cười lạt đáp:

- Còn mắc bẫy ai nữa? Chính mình lại mắc bẫy mình.

Thú Tâm Ông trợn mắt lên hỏi:

- Mình mắc bẫy mình là nghĩa làm sao?

Tuyệt Tình Ông cười lạt đáp:

- Vì chúng ta đã được tin tức hoàn toàn xác thực. Trong nhà tù đường đó toàn là đệ tử Cái Bang và một tên Hồ Lô Tẩu, Bính Dần kỳ sĩ cũng không ở trong đám này...

Lão lại háng dặng nói tiếp:

- Vậy mà chúng ta nghi thần nghi quỷ, cứ do dự hoài không hạ quyết tâm.

Thiên Sát Ông buột miệng nói:

- Đó là...

Lão định nói đó là chủ ý của lão, nhưng lão nghĩ lại có thể khiến đối phương khó chịu nên dừng lại.

Lão liền đổi giọng:

- Bây giờ mình đi ngay cũng chưa muộn.

Tuyệt Tình Ông lắc đầu đáp:

- Bang chúa đã dặn: đã lỡ cơ hội lần đầu chờ lại một thời gian.

Thú Tâm Ông hỏi:

- Chờ đến bao giờ?

Tuyệt Tình Ông đáp:

- Sau cùng bang chúa bảo: chờ đến lúc trời sáng, nếu tình hình không có gì biến đổi thì chúng ta chia thành bốn đường theo phương pháp một đường sáng ba đường tối, đến nhà tù đường rồi theo chủ ý của lão nhi, tức là chặt bảy tám cái đầu của bọn khiêu hóa.

Thiên Sát Ông hỏi:

- Bang chúa có chỉ thị phân phối nhân thủ như thế nào không?

Tuyệt Tình Ông đáp:

- Bang chúa chỉ thị: về phía chính diện do Lệnh Hồ lão đệ hướng dẫn Tô phân đà chúa và những đệ tử đặc lực trong bang đến tấn công. Phương hộ pháp, Tiền hộ pháp, Chi hộ pháp hiệp trợ ba người chúng ta chia thành ba đường ngấm ngàm bao vây, chuẩn bị cản trở Thượng Quan Lượng nếu hắn ló mặt ra.

Lệnh Hồ Bình nghe nói tưởng chừng trái tim chùn xuống.

Chàng không biết Bính Dần kỳ sĩ mưu kế ra sao, giả tử vị đại Kỳ Sĩ này đã sắp đặt kế hoạch, lão có tính đến Long Hồ bang chúa tiến vào không?

Chàng đã yêu cầu Tam Ma án binh bất động, chỉ phái người đi thám thính không hạ thủ. Lúc ban đầu chàng đã được như nguyện, nhưng bây giờ thì sao?

Sáng sớm mai tất xảy trường huyết chiến, bất luận cách nào cũng không thể tránh được vì đây là khẩu dụ của bang chúa, kẻ làm hộ pháp không ai dám trái lệnh.

Bính Dần kỳ sĩ có tính đến sẽ xảy cuộc chiến này không?

Lão tính đến rồi thì ứng phó bằng cách nào?

Lệnh Hồ Bình nóng lòng như lửa đốt. Chàng hận mình chẳng thể chạy đến từ đường của Tiết gia để hỏi Bính Dần kỳ sĩ cho biết rõ.

Bỗng nghe Thiên Sát Ông tựa hồ sực nhớ ra điều gì, nhìn Tuyệt Tình Ông hỏi:

- Lần này mấy người trong tứ Kỳ Sĩ đến Thái Nguyên, bang chúa có điều tra được không?

Tuyệt Tình Ông đáp:

- Điều tra rõ rồi.

Thiên Sát Ông hỏi:

- Đến mấy người?

Tuyệt Tình Ông đáp:

- Một người.

Thiên Sát Ông vừa kinh ngạc vừa mừng thầm hỏi:

- Ủa! Chỉ một mình Bính Dần kỳ sĩ thôi ư? Còn ba bên nữa không đến hay sao?

Tuyệt Tình Ông đáp:

- Nếu không thế thì sao y lại bảo chúng ta mắc lừa?

Lệnh Hồ Bình lại xao xuyến trong lòng.

Long Hồ bang chúa điều tra rất rõ tình hình bên nhà từ đường họ Tiết. Về điểm này Bính Dần kỳ sĩ đã biết chưa?

Lệnh Hồ Bình càng nghĩ càng lo. Chàng lại nhớ tới Dạ Tẩu Thiên Hộ ở buồng củi phía sau. Bây giờ chỉ còn cách tả Dạ Tẩu Thiên Hộ ra để y về cảnh báo, đưa tin đến nhà từ đường họ Tiết.

Chàng chưa kịp hành động lại một việc bất ngờ xảy ra. Phân đà chúa Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ từ nhà đại sảnh chạy vào nói:

- Dạ Tẩu Thiên Hộ Cao Trung Hán đã đi mất rồi.

Hắn nói câu này, vẻ mặt sợ hãi vô cùng. Hắn yên trí nhất định bị Tam ma quỷ trách, không ngờ ba lão thần nhiên như không.

Thú Tâm Ông vẫy tay nói:

- Biết rồi! Phân đà chúa hãy sai hâm rượu và kiếm mấy món ăn đem vào đây.

Thiên Sát Ông và Tuyệt Tình Ông lơ đi như không nghe thấy.

Lệnh Hồ Bình ngậm ngậm thở dài, than thầm:

- Hồng rồi! Mọi đường dây đều bị cắt đứt. Chỉ còn cách ngồi chờ cho hết đêm để sáng mai trở đao liều mạng một trận.

Rượu uống nhiều rồi, Tam Ma bắt đầu điều tức dưỡng thần.

Lệnh Hồ Bình cũng dẹp bỏ tạp niệm ngòi tỉnh tọa, ngằm vận huyền công, tu luyện chân nguyên.

Vì không muốn để lộ tin tức sáng sớm mai khởi công cuộc đại tấn công, nên sau canh hai, Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai vẫn dẫn người đến nhà từ đường của Tiết gia để thay thế Chi Tam Giải.

Sau một lúc, Chi Tam Giải trở về báo cáo bên từ đường vẫn chẳng có gì thay đổi.

Tam Ma nghe báo cáo rất lấy làm hoan hỉ.

Hết canh ba, Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi lại xuất phát đổi phiên cho Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai.

Trong nhà đại sảnh ngoại trừ bốn vị Cẩm y hộ pháp, cơ hồ chẳng một ai hay sắp có cuộc đại tấn công.

Sang canh năm, trong phân đà đột nhiên biến thành náo nhiệt.

Thú Tâm Ông Lãnh Bắc Đầu một mình đi ra đầu tiên vì phó thủ của lão là Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi còn ở bên từ đường. Lão đến ngăn chặn bọn đệ tử Cái Bang rút lui.

Kế tiếp Thiên Sát Ông lão ma đầu, Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai, Tuyệt Tình lão ma đầu dẫn Nhạ Bất Đắc Chi Tam Giải lục tục xuất phát.

Hai lão ma này mai phục ở rừng bách hạ bên đường.

Còn mặt trước dành cho Lệnh Hồ Bình thống lĩnh bang đồ đến tấn công.

Tam Ma đi rồi đến lượt Lệnh Hồ Bình điều binh khiển tướng.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ đem ba chục tên bang đồ triệu tập vào nhà đại sảnh để chờ nghe lệnh Lãng Đãng công tử.

Lệnh Hồ Bình thấy tên nào cũng nai nịt gọn gàng, lưng đeo binh khí, đảnh đảnh sát khí, không khỏi chau mày.

Chàng cũng biết bọn này võ công chẳng lấy làm gì cao minh nhưng đối với bọn đệ tử tam cấp ở Cái Bang cũng dư sức.

Đệ tử Cái Bang chuyên luyện quyền cước. Còn về binh khí chẳng qua là những cây trượng trúc, côn gỗ mà thôi.

Trượng trúc, côn gỗ thì đối địch với đại đao sắc bén làm sao được? Trước khi trời sáng, đêm càng tối mò. Nếu khai diễn cuộc hỗn chiến, thanh bảo kiếm của Lệnh Hồ Bình chẳng thể chiếu cố được nhiều người.

Chàng liền quyết định bớt được tên nào hay tên đấy. Lúc giáp chiến chàng trở lại chân tướng, chẳng còn úy kỵ gì nữa.

Quyết định chủ ý rồi, chàng lập tức phái hai tên Triệu Kim Tiêu và Thái Tường Phúc chia nhau đi theo Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai và Nhạ Bất Đắc rồi nói:

- Hai người quen đường để chúng dẫn độ là đủ rồi.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ ngạc nhiên hỏi:

- Hộ tòa chỉ đem hai tên thôi ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cả phân đà chúa nữa.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ nói:

- Cái đó tiểu nhân biết rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bên đó còn điều chi Phân đà chúa biết không?

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ đáp:

- Bọn hóa tử bên đó cũng không ít hơn bên mình. Nếu không đưa nhiều người đi...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Thì làm sao?

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ không dám nói nữa.

Hồi 55

Tưởng Thang Hoành Cát Hóa Ra Thượng Quan Lượng

Lệnh Hồ Bình háng dặng một tiếng hỏi tiếp:

- Phải chăng đại phân đà chúa tưởng bản tòa làm Cẩm y hộ pháp chỉ có hư danh, thiếu quý vị là không làm được việc gì?

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ cúi đầu xuống, khiếp sợ đáp:

- Tiểu nhân tội thật đáng chết.

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên lạnh lùng nói:

- Đi thôi.

Phía trước từ đường của Tiết gia có một cái ao nhỏ nuôi cá. Đại khái con cháu Tiết gia mỗi năm gặp kỳ tế tổ lại dùng ao này làm chỗ phóng sinh. Hai bên ao có đường đi vào nhà thờ.

Cách hai con đường này không xa mấy đều có một khu rừng bách. Cáp ma và Tân ma đã dự định mai phục ở trong hai khu rừng bách này.

Lệnh Hồ Bình quyết định sau khi tiến vào từ đường, trước hết dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai để giải quyết Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ và hai tên bang đồ.

Kế đó chàng sẽ dùng phép truyền âm cho Hồ Lô Tẩu tiết Tam Ma đến cả rồi và định xúm vào đánh lão tửu quỷ.

Cáp ma và Tân ma mai phục ở hai bên rừng bách khi đó nghe tiếng tất xông vào viện trợ. Chắc lưỡng ma không chạy tới cùng một lúc vậy tên nào đến trước là phải chết trước.

Chàng sẽ cùng lão tửu quỷ hợp lực nhân lúc bất ngờ đả thương ma đầu tới trước cũng chẳng khó khăn gì.

Tam ma bị hạ một rồi, chỉ còn lại hai lão ma đầu và ba tên Lam y hộ pháp thì không đáng lo nữa.

Hiện giờ chàng quan tâm hai điều: một là Bính Dần kỳ sĩ có ra mặt kịp thời để gia nhập chiến cuộc không? Hai là lúc ấy Cáp ma và Tàn ma thấy chàng chỉ dẫn đi ba người có nẩy lòng ngờ vực chăng?

Điều chứ hai không đáng lo mấy vì chàng bao giờ cũng lạc quan.

Lăng Đãng công tử nổi danh là kẻ hiếu thắng. Lưỡng ma có thấy chàng đem đi ít người cũng cho là chàng có ý sinh cường để biểu dương võ công cao.

Nhưng điều thứ nhất rất quan hệ.

Vì chàng làm đúng như sự tiên liệu của mình là trừ khử được một lão ma đầu một cách thuận lợi, nếu Bính Dần kỳ sĩ không đến kịp thời thì chàng và Nhạc lão tửu quỷ cùng bao nhiêu đệ tử Cái Bang khó lòng thoát nạn.

Nhưng việc đã đến thế này chàng có lo âu cũng bằng thừa.

Kết quả cuộc chiến bất luận ai được ai thua, công lực chàng cũng vì nó mà mất

hết.

Võ công mất rồi thì dù có bảo toàn được tính mạng cũng chẳng còn ý nghĩa gì

nữa. Đã mất võ công kể như là hết sống rồi.

Chàng nghĩ tới đây, trong lòng bình tĩnh trở lại.

Lệnh Hồ Bình rút thanh Hàng Long bảo kiếm ở sau lưng ra, quay lại nhìn bọn Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ và hai tên bang đồ, ra hiệu tay rồi theo đường mé tả ao cá tiến về phía từ đường.

Chàng làm bộ thận trọng một mặt để lưỡng ma ở trong tủng bách ngó thấy, một mặt thúc đẩy ba tên ma đồ đứng lùi lại xa quá.

Chàng đã chuẩn bị chỉ vung một nhát kiếm là giải quyết xong tam ma.

Cửa lớn nhà từ đường chỉ khép hờ. Ánh đèn còn lọt ra ngoài, nhưng trong nhà yên lặng như tờ không một tiếng động.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ bao nhiêu hóa tử bên trong đều ngủ như chết cả?

Chàng không rảnh để suy nghĩ, quay lại vẫy tay một cái ra hiệu cho bọn Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ theo sát lại gần mình. Chàng đề khí nhảy lên.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ và hai tên bang đồ cũng cầm đao nhảy lên

theo.

Lệnh Hồ Bình đưa mũi kiếm đẩy cửa mở rộng, khom lưng tiến vào. Mắt trông về phía trước, tai lắng nghe phía sau, chờ ba tên ma đồ bước vào cửa rồi là vung kiếm một nhát để kết liễu bọn chúng.

Ba tên ma đầu theo vào, nhưng Lệnh Hồ Bình vẫn chưa vung kiếm lên.

Cửa lớn mở rộng. Một cơn gió lùa vào. Hai ngọn đèn dầu treo trên vách, tạt đi tạt lại cơ hồ muốt tắt.

Trong chớp mắt này, Lệnh Hồ Bình đột nhiên phát giác bầu không khí nhà từ đường có điều khác lạ.

Người thứ hai tiến vào từ đường là Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ.

Đừng tưởng vị phân đà chúa này cặp mắt nhỏ như hạt đậu mà khinh, nhãn quan hấn sắc bén hơn ai hết.

Hấn vào cửa rồi, ngó thấy hai tên đệ tử Cái Bang ngồi tựa vào chân tường đang ngủ, liền bước lẹ tới chuẩn bị vung đao đâm một tên.

Hai bên bang đồ nữa thấy phân đà chúa đã ra tay, dĩ nhiên cũng không chịu bỏ lỡ cơ hội.

Lúc này đôi đao đều giơ lên song song xông tới, cũng nhắm chém một tên đệ tử Cái Bang khác.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười không cản trở chi hết.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ vung đao chém xuống. Minh tên đệ tử Cái Bang nghiêng đi, cái đầu bị chém ra làm hai.

Nhưng một sự quái dị đã xảy ra.

Cái đầu bị chặt làm đôi sao chẳng thấy óc phọt ra? Thậm chí không một giọt máu

tươi.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ biến sắc. Hắn đứng thộn mặt ra.

Hai tên bang đồ bên kia tình trạng cũng vậy.

Hai thanh đao, một thanh chém vào trên vai địch nhân, một thanh đâm vào trước ngực đối phương, mà thanh âm phát ra không phải tiếng gãy xương.

Đệ tử Cái Bang mấy tên bị chém trúng chỉ rách áo, thi thể vẫn giữ còn nguyên vẹn. Những tấm thạch bàn xanh dưới mình họ hiện ra hai vết đao.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ ngăn người ra một lúc tựa hồ nhát đao vừa rồi chém trúng lưng mình. Đột nhiên hắn nhảy lên la thất thanh:

- Đây là... người giả.

Hai tên bang đồ định thần lại la tiếp:

- Đây cũng là một mớ rơm buộc lại... Đầu chỉ là trái bầu cũ. Lệnh Hồ Bình cười thảm lắm lắm: - Nếu hai người này không bằng cở thì cái đầu của ba vị nhân huynh sắp lìa khỏi cổ.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ quay lại áp ứng nói:

- Xin hộ tòa chỉ thị. Vụ này...

Lệnh Hồ Bình làm bộ sa sầm nét mặt lạnh lùng ngắt lời:

- Phóng tín hiệu thông tri cho Cáp lão và Tàn lão.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ vội quẹt lửa chạy ra ngoài từ đường, giơ cao mỗi lửa vạch lên không mấy vòng.

Lát sau bốn bóng người lục tục chạy đến. Chính là Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên và Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai, cùng Tuyệt Tình Ông Tân Chiến Tương và Nha Bất Đắc Chi Tam Giải.

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lệnh Hồ Bình làm bộ tức mình đáp:

- Bản tòa nào biết là chuyện gì? Vụ này phải thỉnh giáo mấy vị Lam y hộ pháp của chúng ta.

Nha Bất Đắc Chi Tam Giải vội nói:

- Ty tòa lúc trông coi ở đây, bọn hóa tử đều ở cả trong này. Hộ tòa không tin xin hỏi lại Triệu huynh đệ.

Triệu Kim Tiêu gật đầu nói theo:

- Đúng thế! Tiểu nhân làm chứng về điểm này, tuyệt không dám nói dối nửa lời trước mặt bốn vị hộ tòa.

Thiên Sát Ông quay lại hỏi Tiền Đại Lai:

- Lúc Tiền hộ pháp đổi bạn, trong tù đường có người không?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

- Phải kêu Phương Vân Phi tới hỏi coi. Tô phân đà chúa, phân đà chúa ra mặt sau kêu Phương hộ pháp, đồng thời mời cả Lãnh lão hộ pháp vào đây. Bọn hán tử chạy trốn sạch cả rồi, bắt tất phải canh giữ mặt sau nữa.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ dạ một tiếng chạy ra phía sau.

Chỉ trong nháy mắt, một mình Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quan Tổ một mình chạy về, sắc mặt đầy vẻ kinh dị vừa thở vừa báo cáo:

- Mặt sau chẳng có ai hết...

Cáp ma cùng Tân ma nghe nói đều giật mình.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Thấp hai cây đuốc để chúng ta ra mặt sau coi. Bản tòa chắc hai vị đó chạy đi theo dõi hành tung bọn hóa tử rồi.

Hai bên bang đồ Triệu, Thái dùng hai núi cỏ buộc lại làm hai cây đuốc đốt lên chạy ra mặt sau từ đường.

Mặt sau là một khu đất trống rộng chừng nửa mẫu, chỉ thấy tre xanh bỏ ngổn ngang. Máy người đi qua rồi đến những gò đất mấp mô.

Thú Tâm lão ma và Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi theo dự định thì mai phục ở phía sau gò đất.

Lệnh Hồ Bình đã đoán trúng, Thú Tâm Ông dẫn Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi chắc đã nhìn thấy bọn đệ tử Cái Bang triệt thoái nên chạy đi rượt theo rồi.

Trên mặt đất đầy tuyết phủ hãy còn rõ nhiều vết chân chứng minh đệ tử Cái Bang đã do mặt sau từ đường chạy đi.

Nhưng tình trạng nay chỉ có thể nói là phỏng đoán như vậy thôi. Vết chân trên đất tuyết thì đúng rồi, nhưng chưa có gì chứng minh trong đó lẫn vết chân bọn lão ma.

Cáp ma và Tàn ma tâm tính cực kỳ trầm trọng.

Lệnh Hồ Bình dĩ nhiên đã hiểu nguyên nhân vì kiếm khắp khu phụ cận vẫn chưa phát giác ra tiêu ký của ai hết.

Lão ma truy tung địch nhân sao không để lại một chút ám hiệu nào?

Lệnh Hồ Bình trong lòng ngấm ngấm khoan khoái vì nguyện vọng của Bính Dần kỳ sĩ bước đầu đã thành tựu. Một tên trong Vô Lượng tam ma lạc lõng rồi.

Nhưng chàng còn có điểm chưa hiểu là chuyện này Thú Tâm ma lạc lõng có thể do Long Hồ bang chúa gây nên. Tại sao Bính Dần kỳ sĩ lại biết Tam Ma vâng lệnh đến tấn công từ đường trước khi trời sáng?

Nếu Long Hồ bang chúa không có mệnh lệnh mà động thủ vào lúc canh ba, hay không chia thành từng tốp thì sẽ ra sao?

Những điều chàng chưa hiểu không những chỉ có vậy.

Tỷ như trước đây Bính Dần kỳ sĩ đã nghĩ mọi phương pháp khiến cho phân đà Long Hồ phái người đến thám thính hư thực, mà lại hy vọng thám thính càng nhiều lần càng hay có dụng ý gì?

Chàng muốn được gặp vị đại Kỳ Sĩ kia ngay để hỏi cho ra chuyện bí mật.

Lưỡng ma điều tra bốn mặt một hồi chẳng thu lượm được kết quả gì mà trời sắp sáng, đành lật đật dẫn người về thành.

Hôm sau vẫn chẳng được âm hao gì về Thú Tâm lão ma. Trong thành còn đồn đại một kỳ sự khác.

Số là một khách sạn nhỏ bé ở ngoài cửa nam, đêm qua vào lúc canh một, đột nhiên bị người phóng hỏa thiêu rụi. Sau đó có người ngó thấy trên bức tường trơ mấy chữ “Đại bang chúa chưa đến ngày tận số”.

Lệnh Hồ Bình cơ hồ không dám tin.

Nếu đại bang chúa nói đây trở vào Long Hồ bang chúa thì lửa này chắc chắn Bính Dần kỳ sĩ gây nên. Chẳng lẽ Kỳ Sĩ Bảo lại dùng thủ đoạn này đối phó với địch nhân?

Chàng không thể tin được, vì thủ đoạn đó vừa là hạ sách vừa ấu trĩ quá. Một tay cao thủ võ lâm dù ngủ say cũng chẳng có lý nào để cho mớ lửa đốt chết.

Chàng quyết định đến hỏa trường coi vì nhận ra trong vụ này nhất định có điều ngoắt ngoéo.

Lệnh Hồ Bình liền ngỏ ý với Cáp ma và Tân ma ra ngoài cửa nam để tra xét hỏa trường xem có ẩn tình gì chẳng? Dĩ nhiên lưỡng ma không phản đối. Chúng còn dặn chàng tiện đường dò la tin tức Lãnh ma lạc lõng nơi đâu?

Lệnh Hồ Bình hăm hở nhận lời ra khỏi phân đà đi về phía nam thành.

Lửa tắt rồi nhưng Lệnh Hồ Bình nhíu cặp lông mày đứng ngẩn ra một lúc rồi hỏi một người đứng bên cạnh:

- Chủ nhân khách sạn đây tên gì?

Người kia đáp:

- Hỡi ơi, không nên nhắc tới nữa. Thật là người lương thiện chẳng được báo điều tử tế. Y mở cửa điểm đã năm đời, ăn lãi rất ít mà cách tiếp đãi thật chu đáo. Người có tiền vào trọ đã đành, người không tiền cũng vào ở được. Vì thế cách làm ăn không được mau giàu. Chẳng ngờ có kẻ bất lương không tha cả hạng hảo nhân này...

Lệnh Hồ Bình trong lòng rất khó chịu lại hỏi:

- Trần lão bản hiện giờ đi đâu rồi?

Người kia lắc đầu đáp:

- Không hiểu! Chắc lão vào làng nương tựa kẻ thân thích.

Lệnh Hồ Bình buông tiếng thở dài, mặt buồn rười rượi ra khỏi hỏa trường.

Chàng muốn kiếm chủ điểm tặng cho ít tiền để vui lòng hối hận. Trong lúc nhất thời không tìm được điểm chủ, chàng đành để cơ hội khác sẽ tính.

Lệnh Hồ Bình tính đi bộ một lúc nữa, thấy trời hãy còn sớm liền rẽ về phía quán trà ở cửa thành.

Trong quán trà rất nhộn nhịp, phần đông đang nói chuyện về vụ phát hỏa ở Nghinh Tân khách điểm đêm qua.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn vào toan tìm một chỗ trống để đi tới. Ngẫu nhiên mục quang chàng phát giác ra trong quán có một bộ mặt quen thuộc. Chàng nhìn kỹ lại và nhận ra y là ai, trong lòng không vui chút nào.

Nguyên người này chính là Thang Hoành Cát mà chàng đã giúp cho ba trăm lượng vàng để hắn đổi nghề làm ăn, khỏi phải hòa mình trong đồ trường nữa.

Lệnh Hồ Bình càng nghĩ càng cay. Chẳng phải chàng tiếc mấy trăm lạng bạc, nhưng thấy Thang Hoành Cát không có chí tiến thủ nên cũng bực mình.

Từ ngày len lỏi vào chốn giang hồ, đây là lần đầu tiên chàng nhận làm người.

Chàng không muốn uống trà nữa. Một tên tiểu nhị lại chào hỏi, chàng khoát tay nói là đến kiếm một người, rồi trở gót đi ra.

Không, Thang Hoành Cát lúc này đã thấy Lệnh Hồ Bình. Chàng vừa ra tới cửa, gã chạy theo lớn tiếng hô hoán:

- Công tử hãy khoan...

Lệnh Hồ Bình dừng ngay bước quay lại làm bộ ngấm ngía đối phương từ đầu tới gót chân gã rồi giả ý ngạc nhiên la lên:

- Ủa! Té ra là Thang đại gia!

Thang Hoành Cát hình như chưa hiểu cách xưng hô trào phúng của chàng. Gã giơ tay trở vào phía trong nói:

- Mời công tử vào bên kia ngồi. Tiểu nhân đã phỏng đoán sau khi xảy ra vụ hỏa tai này thế nào công tử cũng tới, nên đã dành một chỗ ngồi cho công tử.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngầm nổi nóng. Bình sinh chàng rất ghét kẻ nào nói ngon nói ngọt.

Giả tử gã bảo ngẫu nhiên gặp chàng thì còn lượng thứ được. Không ngờ gã lại nói biết chàng sắp đến đây và chuẩn bị chỗ ngồi cho chàng, thì dù là đưa con nít lên ba cũng chẳng thể tin được.

Lệnh Hồ Bình quyết định cho gã một bài học liền vào ngồi bên bàn trà ở phía trong.

Lạ thay trên bàn đã đặt hai bộ đồ uống trà.

Lệnh Hồ Bình cho đây là chuyện trùng hợp. Thang Hoành Cát dĩ nhiên đang chờ người nào khác và người đó đại khái không tới nữa. Gã chợt động tâm cơ dùng trường hợp ngẫu nhiên để vành cạnh chàng.

Lệnh Hồ Bình tự nhủ:

- Kiểu cách này gã dùng để ứng phó với một vị công tử nào khác thì được, song gã lại dùng để đối đãi Lãng Đãng công tử là nhà hết phước rồi.

Lệnh Hồ Bình vừa ngồi xuống, Thang Hoành Cát sai tiểu nhị đem đồ điểm tâm vào mời mọc rất ân cần. Gã lại hỏi chàng có muốn uống chút rượu chăng?

Lệnh Hồ Bình ráng dẹp lửa giận gật đầu đáp:

- Uống chút rượu cũng hay.

Tiểu nhị lại khom lưng hỏi:

- Hai vị có lấy món gì nhắm rượu không?

Thang Hoành Cát trầm ngâm đáp:

- Muốn lấy một món chỉ sợ các người không làm được.

Tiểu nhị vội hỏi:

- Món gì?

Thang Hoành Cát nheo mắt nhìn Lệnh Hồ Bình đáp:

- Lệnh Hồ công tử đây không thích gà vịt thịt cá mà chỉ ưa món Can ty thang toán.

Lệnh Hồ Bình ngẩn người ra. Tuy chàng đã ăn một bữa cơm trong nhà gã, nhưng khi đó chàng không nhắc tới điểm này, chẳng hiểu tại sao gã lại biết chàng thích món Can Ty thang toán.

Đột nhiên chàng hiểu ra ngay.

Người ngồi đối diện với chàng chẳng phải là Thang Hoành Cát nào hết mà chính là nhân vật chàng đang nóng lòng gặp mặt: Bính Dần kỳ sĩ Thượng Quan Lượng.

Tiểu nhị dạ một tiếng chạy đi làm thử.

Bính Dần kỳ sĩ biết Lệnh Hồ Bình đã nhận ra lão, không làm trò nữa, mỉm cười khẽ hỏi:

- Ta đoán người tới đây quả nhiên không làm.

Lệnh Hồ Bình nét mặt không một nụ cười, thanh âm cũng chẳng chút thân thiện. Chàng cất giọng hững hờ hỏi:

- Thượng Quan thúc thúc bắt đầu lấy việc đốt nhà người ta làm hứng thú từ hồi

nào?

Bính Dần kỳ sĩ cười hì hì đáp:

- Từ lúc đốt cháy tòa nhà của bọn hóa tử ở ngoài cửa bắc thành.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ai phụ trách về mớ lửa đó?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Chủ ý là của ta. Người phụ trách dĩ nhiên cũng là Thượng Quan thúc thúc.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

- Còn mớ lửa đốt Nghinh Tân khách điểm đêm qua thì sao?

Bính Dần kỳ sĩ lại cười đáp:

- Cái đó lại còn phải hỏi? Dĩ nhiên cũng do thúc thúc phụ trách.

Lệnh Hồ Bình giọng cay cú:

- Thượng Quan thúc thúc giữ trách nhiệm về hai mớ lửa này, lại thẳng thắn thừa nhận chẳng đờ cho ai khiến A Bình khâm phục vô cùng.

Bính Dần kỳ sĩ cả cười ngắt lời:

- Thế mới nói dám làm dám nhận. Kỳ Sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo mà phong độ này cũng không có thì còn làm Kỳ Sĩ thế nào được?

Lệnh Hồ Bình cười lạt nói:

- Thượng Quan thúc thúc lịch sự quá rồi. Nếu là Tư Đồ thúc thúc, Tôn thúc thúc hoặc Cao thúc thúc thì chắc không nghĩ ra được

Thượng Quan thúc thúc đã có tuyệt chiêu phóng hỏa để thủ thắng.

Bính Dần kỳ sĩ vỗ tay cười nói:

- Thằng lỏi này khéo nịnh quá. Hai mớ lửa này có thể nói là một trong những kiệt tác rất hiếm trong đời Thượng Quan thúc thúc. Tâm huyết của ta kể ra cũng không uổng vì còn thằng lỏi này là bạn tri âm.

Lệnh Hồ Bình cất giọng mỉa mai:

- Phải lắm! Hai mớ lửa đó đáng gọi là kiệt tác. Một mớ đốt tiêu tòa cổ quán, một mớ khiến cho tổ nghiệp năm đời của một người làm ăn thành thật ra tro hết.

Chàng ngừng đầu lên chăm chú nhìn Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Rồi đây Thượng Quan thúc thúc đã dự định làm nên kiệt tác nào nữa chưa?

Bính Dần kỳ sĩ nổi lên tràng cười hô hố.

Lệnh Hồ Bình dần dần mất vẻ tự nhiên. Chàng nghe trong tiếng cười của đối phương phát giác ra tiên cảm vị đại Kỳ Sĩ này còn muốn trêu chọc chàng nữa.

May những người trong quán trà cổ hòng đều lớn cả, người nào phóng tứ cũng mặc, chẳng ai can thiệp. Trái lại nếu pha bình trà ngồi đủng đỉnh nhấm nháp chẳng nói câu gì lại khiến cho kẻ khác chú ý.

Bính Dần kỳ sĩ hết cơn cười liền cúi xuống mặt bàn khẽ hỏi:

- Tiểu tử! Ta hỏi người: trận thủy tai ở Tân Nam tuy đã đi vào quá khứ, nhưng người có biết vì trận thủy tai đó mà bao nhiêu người mất nhà không?

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi lại:

- Thúc thúc phóng hai mớ lửa này chẳng lẽ giải quyết được vấn đề đó chẳng?

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu cười đáp:

- Đúng thế! Thường khi phóng một mớ lửa giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Lệnh Hồ Bình chau mày không nói nữa.

Bính Dần kỳ sĩ lại cười hỏi:

- Tưởng thằng lỏi cũng nhận ra tòa đạo quán dùng làm trụ sở cho bọn khiếu hóa ở ngoài cửa bắc kiến trúc đã lâu năm, dù không phóng hỏa đốt đi, người cũng không nên tiếp tục ở đó. Vả lại tòa đạo quán đó chiếm một khu đất rộng đến năm mẫu. Thằng lỏi thử nghĩ coi. Nếu lợi dụng khu đất kia kiến tạo nên những phòng ốc bình thường thì có thể dung nạp bao nhiêu người được chỗ an thân? Bây giờ thằng lỏi đã hiểu chưa? Tòa đạo quán chẳng dùng làm gì được. Nếu người cản trở họ phóng hỏa thì nhất định họ sinh lòng ngờ vực. Người ở bên tỏ ý tán thành, chỉ nói một câu mà khiến bọn ma đầu tín nhiệm. Món tiện nghi này nếu là người khác muốn kiếm cũng không kiếm được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Còn Nghinh Tân khách điếm ở ngoài thành này thì sao? Chẳng lẽ thúc thúc đốt đi cũng vì lý do đó?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

- Mớ lửa đốt Nghinh Tân khách điếm, kiến thức càng lớn hơn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ủa! Phóng hỏa cũng là kiến thức ư? Kiến thức thế nào?

Hồi 56

Ngoài Cửa Nam Truy Lùng Khiếu Hóa

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

- Sao lại không phải là kiến thức? Trong trời đất chỗ nào cũng là học hỏi. Dùng phương pháp quy nạp thì toà Nghi Tân lão điểm kia có hai lý do cần phải đốt đi.

Lệnh Hồ Bình hỏi mót:

- Phải chăng điều cốt yếu thứ nhất là vì Hồ Long bang chúa trọ ở trong điểm này?

Bính Dần kỳ sĩ hỏi lại:

- Người tưởng thế ư?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Vậy thì .....

Bính Dần kỳ sĩ vừa cười vừa ngắt lời:

- Nếu Thượng Quan mỗ vì lý đó mà phóng hoả để lệnh tôn đại nhân nghe tin, chắc lão nhân gia phải đá phốc Thượng Quan mỗ ra khỏi cửa.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thế thì ....

Bính Dần kỳ sĩ chìa một ngón tay ra cười nói:

- Điểm thứ nhất chắc thắng lời đã nghe thấy rồi, Trần Nhị Lão đích xác là một lão hảo nhân ...

Lệnh Hồ Bình láo liêng cặp mắt ngắt lời:

- Hãy khoan, về lý do thứ nhất A Bình đoán ra rồi.

Bính Dần kỳ sĩ mỉm cười giục:

- Người thử nói nghe.

Lệnh Hồ Bình chớp mắt đáp:

- Bình nhi chắc nó có liên quan đến những phòng ốc chưa kiến tạo ở ngoài cửa Bắc. Đại khái thúc thúc muốn giao công trình đó cho Trần Nhị Lão tiến hành.

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu đáp:

- Người đoán trúng đó.

Lệnh Hồ Bình ngân ngữ hỏi:

- Nhưng A Bình không hiểu vì vụ này chẳng có chỗ nào mâu thuẫn với việc mở sạn phòng. Tại sao phải đốt sạn phòng của lão để giao lão việc đó?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Trong vụ này có dính líu đến hai chi tiết có thể nói là chuyện bất đắc dĩ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hai chi tiết gì?

Bính Dần kỳ sĩ đáp:

- Một là Trần Nhị Lão Thực mở Nghinh Tân lão điểm hoàn toàn dựa vào một người khác mà hiện giờ thợ thuyền chẳng có ai cai quản khiến cho người ta khó nổi yên tâm. Hai là lão làm ăn ở quán Nghinh Tân lợi lộc kém cỏi cơ hồ không đủ nuôi miệng. Thật là tội nghiệp! Hơn nữa phân đà Long Hồ hơn năm nay áp bức hoài khiến lão không còn lối thoát, cơ hồ đến phải treo cổ tự tử. Nếu lão bán chỗ đất này lại được thúc thúc tài trợ chút ít thì lão không khổ sở nữa mà cũng chả lo gì thiếu ăn thiếu mặc.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Còn lý do thứ hai nữa là lý do gì?

Bính Dần kỳ sĩ cười đáp:

- Lý do này trọng đại hơn vì Long Hồ Bang chúa đang trú ngụ ở trong điểm của

lão.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ô hay, Thượng Quan thúc thúc chẳng đã nói!

Bính Dần kỳ sĩ ngắt lời:

- Người hãy nghe ta nói hết được không?

Lão nói tiếp:

- Bang chúa vô tội nhưng mang sâm là có tội. Người đã hiểu chưa? Bang chúa trong túi có con quỷ sâm. Mớ lửa này không đốt không xong.

Lệnh Hồ Bình đột nhiên tỉnh ngộ trong lòng vừa cảm kích vừa bẽ bàng. Nói lui nói tới, mớ lửa này chỉ vì cái đó.

Bính Dần kỳ sĩ chăm chú ngó chàng mỉm cười hỏi:

- Bây giờ thằng lỏi đã hiểu hết chưa? Người thử nghĩ coi một vị đại bang chúa đột nhiên phát giác con Quỷ sâm không cánh mà bay thì trước hết hẳn ngờ cho ai? Tiếp theo hẳn tất nghĩ kẻ đánh cắp Quỷ sâm với mục đích gì? Dù hẳn không biết chỗ đắc dụng của Quỷ sâm, hẳn cũng tìm tới được đáp án chẳng khó khăn gì ở nơi Đàm Tiểu Truy Hồn. Khi đó lòi cả thằng lỏi con ra.

Tiểu nhị đưa rượu thịt vào xong lui ra. Lệnh Hồ Bình nâng chung rượu lên nói:

- Kỳ sĩ mặc kệ kỳ sĩ không nói đến tội. Bây giờ A Bình kính mời thúc thúc một chung, một mặt tỏ lòng kính tạ, một mặt để lãnh tội về sự đường đột.

Thượng Quan kỳ sĩ vừa cười vừa mắng:

- Có một chung rượu mà thằng lỏi con lỏi dụng nhiều chuyện thế ư?

Lệnh Hồ Bình liền cười đáp:

- Đúng lắm. Đúng lắm. A Bình phải mừng hai chung mới được.

Dứt lời chàng uống hết một chung, toan rót đầy vào chung không, Bính Dần kỳ sĩ đưa tay ra cản lại nói:

- Hãy khoan!

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Thúc thúc e A Bình uống một chung không đủ chảng, còn muốn A Bình uống bao nhiêu nữa?

Bính Dần kỳ sĩ đáp liên thanh:

- Đủ rồi. Đủ rồi. Ý cũng đủ mà rượu cũng đủ. Người đừng giỡn với ta nữa. Ta ở chỗ Nhạc lão ... quỳu đã lãnh giáo nhiều rồi.

Lệnh Hồ Bình động tâm vội nói:

- Còn hai việc A Bình còn quên chưa thỉnh giáo thúc thúc.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Hai việc gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chuyến này Tam ma chia quân ba đường là do Đại bang chúa kia ra lệnh. Cả A Bình cũng không biết trước hẳn đến phân đà một cách đột ngột để ra mệnh lệnh này. Thúc thúc lấy được tin đó ở đâu?

Bính Dần kỳ sĩ cười hỏi lại:

- Theo người phỏng đoán thì sao?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm đáp:

- Trừ phi ....

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Trừ phi bám sát vị Đại bang chúa đó, không đời hình bóng lúc nào chứ gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đúng thế.

Bính Dần kỳ sĩ nói:

- Kể như người đoán đúng.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bản lãnh cha đó không phải tầm thường. Chẳng lẽ hắn không phát giác ra thúc thúc vẫn theo dõi sau lưng hắn?

Bính Dàn kỳ sĩ cười đáp:

- Đúng thế. Hắn cơ cảnh dị thường. Cứ đi mỗi đoạn đường hắn lại ẩn mình quay về phía sau quan sát. Nhưng thúc thúc lại không theo sau mà chỉ đi trước.

Lệnh Hồ Bình ngờ ngác hỏi:

- Đi trước hắn ư?

Bính Dàn kỳ sĩ cười đáp:

- Chỉ cần biết rõ những nơi nào hắn đến là chẳng khó gì.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thúc thúc lại cố ý lợi dụng Dạ tẩu thiên bộ Cao Trung Hán bộc lộ hình tích, hy vọng Tam ma hành động không quyết tâm, phái người đi thám thính nhiều lần là có dụng gì?

Bính Dàn kỳ sĩ cười đáp:

- Cái đó là vì .....

Lão mới nói nửa câu đột nhiên dừng lại.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Là vì sao? Sao thúc thúc không nói hết?

Bính Dàn kỳ sĩ vội dùng phép truyền âm đáp:

- Hai thằng cha họ Tiền và họ Chi vừa đi qua bên ngoài, không chừng chúng sẽ quay lại. Người phải coi chừng mới được. Nhất là gã họ Chi, người đừng thấy gã là một tên Lam y hộ pháp mà coi thường. Theo chỗ ta biết gã đã luyện tà công. Nếu chẳng gặp trường hợp bất đắc dĩ thì hay hơn hết đừng giao thủ với gã. Không thể thì dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai, chiến đấu một

cách thần tốc chỉ trong ba hợp đưa hấn vào đất chết chớ để gã dính vào người mình...

Bính Dần kỳ sĩ lấy một gói thuốc đặt lên bàn nói tiếp:

- Đây là bảy viên thuốc điều chế bằng Quỷ sâm. Mỗi ngày người uống hai viên sáng và chiều. Chỉ ba bữa là trục hết được độc chất. Còn thừa một viên người giữ bên mình đề phòng họ Vương lại hạ độc. Nếu phát giác mau lẹ thì chỉ cần một viên cũng đủ.

Lệnh Hồ Bình cất gói thuốc, lại dùng phép truyền âm hỏi:

- Thúc thúc định đi đâu?

Bính Dần kỳ sĩ đứng dậy đáp:

- Ta đi coi hai tên đó đến khu này làm chi? Bọn khiêu hoá ẩn thân ở đây, chẳng thể không đề phòng...

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

- Bọn khiêu hoá ẩn mình ở đây ư?

Bính Dần kỳ sĩ gật đầu đáp:

- Phải rồi.

Lão chưa dứt lời đã quay mình vọt ra ngoài.

Lệnh Hồ Bình kêu tiểu nhị cất một cỗ đĩa chén đi. Chàng ngồi một mình tiếp tục ăn uống.

Bính Dần kỳ sĩ đã đoán trúng.

Chẳng bao lâu, Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai và Nhạc bắt đắc Chi Tam Giải quả nhiên đi trở lại, song song vào trà quán.

Hai người thấy Lệnh Hồ Bình ngồi một mình uống rượu trong quán, vội chạy tới vấn an.

Lệnh Hồ Bình ngừng mặt lên hỏi:

- Hai vị có đi qua hoả trường không?

Truy Mạng Tiêu đáp:

- Đi qua rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Có phát giác ra điều gì không?

Truy Mộng Tiêu đáp:

- Chẳng được manh mối chi hết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Lãnh lão và Phương hộ pháp đã có tin tức gì chưa?

Truy Mộng Tiêu đáp:

- Chẳng có tăm hơi chi hết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Sáng sớm hôm nay Bang chúa có tới phân đà không?

Truy Mộng Tiêu đáp:

- Tới rồi, Bang chúa sai bọn ty toà đến yêu cầu hộ pháp coi hàng chữ trên bức tường cháy có phải là bút tích của Bính Dần kỳ sĩ không.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Phải rồi. Đúng là bút tích của đại kỳ sĩ đó, không sai một nét.

Chàng ra hiệu cho hai người ngồi xuống và hỏi tiếp:

- Bang chúa còn dặn gì nữa không?

Truy Mộng Tiêu đáp:

- Bang chúa còn dặn ty toà nếu có gặp thì nhắc hộ pháp đừng về phân đà vội mà hãy xục tìm quanh đây xem sao.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Xục tìm cái gì?

Truy Mộng Tiêu đáp:

- Lão nhân gia hoài nghi bọn khiêu hoá ẩn ở giải đất ngoài cửa nam.

Lệnh Hồ Bình làm bộ giả giật mình kinh hãi ủa một tiếng hỏi:

- Có chuyện đó ư? Phải chăng mà lão nhân gia vì thấy đêm qua phát hoả mà nghĩ tới điểm này?

Truy Mộng Tiêu đáp:

- Không phải thế. Lão nhân gia bảo có nhiều vết tích khiến lão nhân gia hoài nghi bọn hoá tử chưa rời khỏi Thái Nguyên, đồng thời chưa ra ngoài cửa nam trong phạm vi ba dặm.

Lệnh Hồ Bình lại “ủa” lên một tiếng hỏi:

- Bang chúa thấy hình tích gì?

Truy Mộng Tiêu lắc đầu đáp:

- Lão nhân gia không nói rõ.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói:

- Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu hành động.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta hi vọng hai người cũng may vận như Hạt nhân phán quan Tô Quang Tổ là đừng kiếm thấy chỗ ẩn của bọn hoá tử. Không thì cũng đi theo Thú tâm lão ma. Các người có chết cũng chỉ đáng trách Đại bang chúa kia sao lại sai phái các người vào vụ này.

Ba người trả tiền rồi Lệnh Hồ Bình hỏi hai gã:

- Ở đây hai vị nhiều kinh nghiệm hơn bản toà. Hai vị tính nên tiến hành cách nào cho thoả đáng?

Truy Mộng Tiêu nhìn Nhạc Bất Đắc hỏi:

- Chi huynh có cao kiến gì?

Chi Tam Giáo đảo cặp mắt đen láy nhỏ như hạt đậu đáp:

- Theo ý bản toà thì chúng ta nên men chân tường đi xục từng nhà. Bọn khiếu hoá nhân số không phải ít, chẳng thể ẩn mình trong hai ba căn phòng mà hết được. Cứ đi cách này thường khi chẳng cần xục tìm, cứ ở hên ngoài ngõ cũng ra manh mối.

Truy Mạng Tiêu quay lại hỏi:

- Hộ toà nhận thấy biện pháp này thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chủ ý rất hay.

Thế rồi ba người đi bộ quanh thành hào từ phía tây qua phía đông để tra xét. Cư dân dựa vào chân thành phần lớn là hạng nghèo nàn, tìm đời sống bằng sức lao động. Phòng ốc đều bằng tre, gỗ lợp gianh. Những túp gianh này vừa thấp vừa chật, dĩ nhiên trong một nhà quần cái không thể ở nhiều được.

Vậy bọn hoá tử ẩn thân ở địa phương nào? Cả Lệnh Hồ Bình cũng đâm lo hồ đồ.

Lọng Hồ bang chúa nói là có vết tích thật không đủ tin. Chẳng lẽ Bính Dần kỳ sĩ lại lừa gạt hẳn?

Ra khỏi chân thành khá xa, thỉnh thoảng có thôn trang rời rạc. Máy thôn trang cách nhau ít lắm cũng cách đến một dặm, những nhà tre lợp gianh trong thôn cũng chỉ trú ẩn được năm ba người là cùng, chẳng thể chứa hết được hai, ba chục tên khiếu hoá.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đạt Lai hết tin tưởng, liền dừng bước ngần ngại nói:

- Không chừng bọn khiếu hoá còn ở lại trong thành .....

Lệnh Hồ Bình nhìn Chi Tam Giả hỏi:

- Nhận xét của Chi hộ pháp thế nào?

Chi Tam Giả trầm ngâm đáp:

- Ty toà nhận thấy bọn khiếu hoá chẳng có lý do nào ẩn ở giải đất ngoài cửa nam, nhưng nghe giọng nói của Bang chúa ... dường như .....

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Giọng nói không thành vấn đề. Giả tử đúng bọn khiếu hoá ẩn ở giải đất này thì chúng ta nên tìm ở đâu? Nếu lão nhân gia lại đổi gần cửa

nam ra hết phạm vi huyện Thái Nguyên thì chúng ta phải đi đến gãy chân ư?

Truy Mạng Tiêu hỏi:

- Thế này có được không? Hại vị tạm thời về quán trà đợi, để ty toà chạy đi hỏi lại cho rõ rồi sẽ trở về. Không chừng Bang chúa còn phải thêm Cáp lão và Tân lão đi nữa cũng nên.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Phải lắm. Hộ pháp đi cho lẹ rồi mà về. Đừng để bọn bản toà chờ lâu quá.

Truy Mạng Tiêu gật đầu trở gót đi luôn.

Bên này Lệnh Hồ Bình và Chi Tam Giải trở về quán trà uống nước chờ hồi âm.

Trong quán trà, khách mỗi lúc một đông.

Hai người ngồi chưa bao lâu, bỗng một nho sĩ trung niên mặc áo hoàng bào và một thanh niên lối hai chục tuổi mặc áo lam tiến vào.

Lệnh Hồ Bình liếc mắt thấy nho sĩ trung niên và thanh niên áo lam đều là nhân vật giang hồ, thân thủ không phạm tục, nhưng đều lạ mặt.

Kỳ ở chỗ dường như đối phương đã nhận ra chàng.

Thanh niên áo lam khế kéo áo nho sĩ trung niên ghé tai thì thầm mấy câu. Nho sĩ trung niên quay lại liếc mắt nhìn bên này gật đầu luôn mấy cái nhưng chẳng nói gì. Hai người gồi vào bàn trong góc quán gần đó.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm hồi hộp, vì chàng đã nhìn ai chỉ qua mặt một lượt là không quên nữa, dù xa cách lâu ngày cũng vậy, nhưng hai người trước mắt chàng khẳng định chưa từng gặp qua. Cái đáng ngờ là ở chỗ: hai bên chưa từng chạm trán nhau thì họ căn cứ vào cái gì mà chỉ chỉ trở trở.

Nho sĩ trung niên lúc quay đầu nhìn lại không lộ vẻ gì, khiến Lệnh Hồ Bình trong nhất thời chưa thể nhận ra được là bạn hay thù, lai

lịch họ ở phái tà hay chính chàng cũng không rõ. Chàng đành ngấm ngấm đề cao cảnh giác theo dõi cử động của đối phương.

Nhạc Bất Đắc Chi Tam Giải hiển nhiên cũng phát giác hai người mới đến là nhân vật đồng đạo. Có điều Lệnh Hồ Bình quan sát về mặt của tên họ pháp này, chàng phát giác hẳn cũng như chàng chưa quen biết hai người này.

Do đó chàng phỏng đoán bất luận lai lịch hai nhân vật này thế nào thì ít ra họ cũng không liên quan đến Long Hồ bang. Điểm này có thể xác định được.

Lệnh Hồ Bình đang còn ngấm nghĩ không ngờ ngoài cửa quán lại xuất hiện hai thiếu niên mặt mũi tuấn tú, mình mặc áo tía.

Hai gã thiếu niên chẳng những màu áo giống nhau mà mặt mũi cũng y hệt, có vẻ là cặp huynh đệ song thai, nhưng Lệnh Hồ Bình lại nhận ra không phải huynh đệ song thai mà là tỷ muội song thai.

Đôi tỷ muội này tiến vào quán trà đảo mắt nhìn quanh thấy trong quán chỉ còn một bàn trống, hai ả không còn lựa chọn nào nữa, đành chau mày miễn cưỡng đi tới.

Nho sĩ trung niên nét mặt vẫn trơ ra chẳng lộ vẻ gì, nhưng cặp mắt lam y thiếu niên bỗng sáng ngời.

Lam y thiếu niên nhìn chăm chặp vào mặt đôi tỷ muội không rời ra nữa. Còn nho sĩ trung niên lại thỉnh thoảng ngó ra cửa tựa hồ đang đợi ai.

Điều khiến cho người ta bất ngờ và tức cười là nho sĩ trung niên và lam y thiếu niên chỉ lấy hai bình trà, còn đôi tỷ muội lại đành hoàng kê lấy một phần rượu thịt, tựa hồ thiếu cái gì đó không đủ chứng minh hai ả là nam nhân.

Đôi tỷ muội uống mấy hớp rượu, đôi mặt non choẹt trở nên ửng hồng.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm lắc đầu tự nhủ:

- Bữa nay mình xui vận, ngồi đây để chịu tội.

Chàng nhận thấy đôi tử muội này tuy không đủ kinh nghiệm nhưng võ công chẳng kém gì Lam y thiếu niên. Chàng tự hỏi:

- Lai lịch hai con a đầu kia thế nào?

Lúc này hai chị em đã đảo mắt nhìn quanh đã ngó thấy Lệnh Hồ Bình và nho sĩ trung niên và lam y thiếu niên ở hai bên cạnh.

Hai chị em ngó lam y thiếu niên rồi châu đầu vào nhau thì thầm tựa hồ đang phẩm bình những nét hơn kém giữa thiếu niên áo lam và Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình lờ đi như không thấy gì.

Lam y thiếu niên lại phấn khởi tinh thần. Nếu không ngại có nho sĩ trung niên chắc gã dám bước tới theo lối Mao Toại tự tiện.

Giữa lúc ấy cửa quán trà có người tiến vào. Người này là một mục già đầu tóc bạc

phơ.

Lệnh Hồ Bình coi rõ rồi bất giác hơi sửng sốt, vì chàng nhận ra mục chẳng phải ai khác mà chính là Hoả Lô bà bà. Chàng đã gặp mục ở tổng đà bang Long Hồ. Mục là người phái Bắc Mang ngồi chung với chưởng môn các phái lớn, hiện là Huỳnh y hộ pháp của Long Hồ Bang.

Chàng tự hỏi:

- Mục này đến đây làm chi?

Chàng chắc chắn mục ngó thấy mình cũng như Tiền Đại Lai Và Chi Tam Giải vừa rồi phải đến chào chàng, vì chàng là Cẩm y hộ pháp. Không ngờ mục ngó thấy chàng rồi lờ đi chẳng lộ vẻ gì cả.

Lệnh Hồ Bình trong lòng hơi tức tối, tự nhủ:

- Nếu ai cũng như mục này thì cái chức Cẩm y hộ pháp của ta từ nay chẳng còn giá trị gì trong bang nữa.

Chàng muốn để Chi Tam Giải hỏi tội, liền cố ý đập bàn quát:

- Chi hộ pháp. Hộ pháp đi gọi mụ kia lại để bản toà hỏi coi mụ có mắt không? Mụ không nhìn thấy trong quán này có một Cẩm y hộ pháp là ta ngồi đây ư?

Chi Tam Giải sửng sốt một lúc rồi hạ thấp giọng xuống đáp:

- Chắc hộ toà hiểu lầm rồi.

Lệnh Hồ Bình sa sầm nét mặt trợn mắt hỏi:

- Bản toà hiểu lầm chỗ nào?

Chi Tam Giải giải thích:

- Trong bản bang có quy củ khi người trong bang gặp nhau ở nhà thì người cấp dưới phải chào mừng người trên, nhưng gặp nhau ở ngoài thì trái lại. Vừa rồi mụ tiến vào, không thấy hộ toà hỏi gì đến mụ, chắc là mụ cho là hộ toà còn có nhiệm vụ nào khác, dĩ nhiên không dám lại quấy nhiễu.

Lệnh Hồ Bình dựng mặt lên hỏi:

- Bây giờ ta muốn kêu mụ lại hỏi chuyện có được không?

Chi Tam Giải đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Vậy hộ pháp kêu mụ qua đây.

Hoả Lôì bà bà hiển nhiên là người của nho sĩ trung niên. Mụ nghe Chi Tam Giải kêu mình lại hỏi chuyện. Mụ vội hô hoán nho sĩ trung niên một tiếng rồi xoay người đi về bên này.

Hoả Lôì bà bà hỏi còn nhỏ tuổi nghe nói cũng là một mỹ nhân khá xuất sắc, mụ ỷ mình xinh đẹp, mắt cao đến trán, bất giác lần lữa tuế nguyệt đến ngày ba chục tuổi mới lấy được Thái Công Đạt chưởng môn phái Bắc Mang là kẻ thất.

Vì chuyện hôn nhân không được như ý mà mỹ nhân liệt danh vào hạng mỹ phụng trong võ lâm đương thời, tính hết mụ ngày càng

nóng nảy hể động thủ là đả thương người, nên đồng đạo võ lâm gán cho cái tên Hoả Lôì bà bà.

Lệnh Hồ Bình kêu mụ lại, có hai dụng ý.

Một là chàng muốn biết nho sĩ trung niên và lam y thiếu niên cùng đôi tử muội song thai lai lịch thế nào? Bọn họ đến đây với mục đích gì?

Điểm thứ hai chàng đã từng nghe mụ này sát nghiệt thâm trọng. Tuy mụ liệt danh vào hàng chưởng môn tám môn phái lớn nhưng chẳng phải nhân vật thiện lương. Chàng muốn cơ hội này để giáo huấn. Nếu mụ không chịu phục thì sẽ gộp vào tội phạm thượng để trừ một mối hại cho võ lâm.

Hồi 57

Trong Nhà Quán Giã Thị Trà Nam Nhi

Không bao giờ chàng ngờ tới Hoả Lôi bà bà đối với người khác dữ như hung thần, mà đối với Cẩm y hộ pháp lại tỏ ra kính thuận hơn ai.

Mụ nhìn Lệnh Hồ Bình làm lễ tham kiến rồi niềm nở tươi cười hỏi:

- Lệnh Hồ hộ pháp tuyên triệu ty toà có điều chi dạy bảo?

Lệnh Hồ Bình không mời ngồi mà trở vào nho sĩ trung niên hỏi:

- Vị đó là ai?

Lão bà bà kính cẩn đáp:

- Y là Tiêu Dương Vỹ đại hiệp, chưởng môn phái Huỳnh Sơn. Người ngồi bên cạnh y là điệt nhi tên gọi Tiểu lang quân Tiêu Bách Thành thiếu hiệp.

Mụ dừng lại một chút rồi cười hỏi:

- Lệnh Hồ hộ pháp có muốn mụ giới thiệu chăng?

Lệnh Hồ Bình hơi ngạc nhiên, chàng không ngờ bữa nay trong trà quán lại là nơi nhộn nhịp. Cả chưởng môn phái Huỳnh Sơn cũng đến.

Chàng biết chưởng môn phái Huỳnh Sơn còn có biệt hiệu là Bách Thủ ngô công, chẳng phải hạng tầm thường. Song lạ ở chỗ mụ này đã là Huỳnh y hộ pháp ở Long Hồ Bang mà sao Tiêu Dương Vỹ vẫn chưa gia nhập bản bang.

Sở dĩ chàng hỏi vậy là chỉ muốn biết hai vị thúc điệt này có tính chuyện quy đầu Long Hồ bang hay không?

Nguyên Đa Thích nga mi Âm Tiểu Tiểu dù là vợ của Bách Thủ ngô công, nhưng chưa phải là chưởng môn phái Huỳnh Sơn. Nói một cách khác tình trạng phái Huỳnh Sơn cũng tương tự như phái Bắc

Mang. Đệ tử trong phái đều làm nanh vuốt cho ma bang, nếu chưởng môn cũng gia nhập tiếp thì tình hình càng trở nên nghiêm trọng.

Dè dàu Hoả Lôi bà bà lại hiểu nhầm ý kiến của Lệnh Hồ Bình. Mụ ngờ câu nói của chàng có ý bảo mụ:

- Ta ở địa vị Cẩm y hộ pháp trong bản bang mà người cũng muốn tiếp kiến đôi thúc điệt này chẳng?

Mụ vội chúc một câu vạn phúc rồi xin lỗi:

- Ty toà tội thật đáng chết...

Lệnh Hồ Bình biết mụ hiểu lầm mà không tiện giải thích, chuyện đã lỡ thì cho lỡ luôn... Chàng liền háng đặng hỏi:

- Hộ pháp gặp họ vì chuyện công hay việc tư?

Lão bà tử liếc mắt ngó quanh rồi hạ thấp giọng xuống đáp:

- Có thể nói là cả công lẫn tư. Nếu hộ toà muốn biết thì hay hơn đổi nơi khác vì có điều ty toà không tiện thổ lộ ở đây.

Lệnh Hồ Bình cố ý làm cho mụ nổi nóng liền giả vờ mặt lạnh như tiền hững hờ hỏi:

- Hộ pháp ước hẹn đối phương tới đây hội diện mà lại bảo nơi đây không tiện đàm thoại. Phải chăng hộ pháp không muốn cho bản toà biết công việc mà các vị đang thương lượng?

Lão bà tử hoang mang đáp:

- Hộ pháp dạy quá lời. Bất luận việc công hay việc tư, ty toà lớn mặt đến đâu cũng không dám giấu giếm hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng nói:

- Nếu vậy hộ pháp ngồi xuống nói rõ ràng hơn. Máy bữa nay tình hình Thái Nguyên không được bình tĩnh đừng để bản toà hiểu lầm vấn đề trong nội bộ bản bang.

Lão bà tử giật nảy mình. Tuy mụ không biết có việc gì đã xảy ra ở Thái Nguyên nhưng đã rõ bang chúa và bốn trong sáu vị Cẩm y hộ

pháp hiện giờ đều ở Thái Nguyên xử lý công việc nào đó mà trước nay chưa từng xảy ra hiện tượng này.

Công việc đã kinh động đến bang chúa hiển nhiên không phải việc tầm thường.

Lão bà tử tái mặt ngồi xuống hỏi ngay:

- Xin hộ toà để ty toà bẩm báo ....

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Hai bữa nay bản toà trong lòng xao xuyến, nghe chuyện người khác còn hay hiểu lầm rồi đâm ra nóng nảy. Vậy hộ pháp nói thông thả và rõ ràng hơn.

Chàng đã định chọc giận mục, không ngờ mục lại thiên y bách thuận chẳng nổi nóng chút nào, chàng liền thay đổi phương châm, cố ý kéo dài câu chuyện để coi cặp thúc điệt kia có trầm tĩnh được không.

Nhưng tình hình trước mắt dường như chẳng khiến cho đôi thúc điệt đó nóng lòng. Hai người ngồi bên kia đều có cách tiêu khiển.

Bách thủ ngô công Tiêu Dương Vỹ đã kêu lấy thêm phần rượu thịt khác. Tiêu lang quân Tiêu Bách Thành vẫn nhìn chăm chặp vào mặt đôi tử muội song thai đã đổi thoa cài trâm.

Bên này Hoả Lô bà bà vừa nghe vừa gật đầu ngoan ngoãn chiều ý một tên đại hài tử.

Lệnh Hồ Bình nói xong, mục liền đáp ngay:

- Sự tình là thế này: Từ ngày Âm Tiểu Tiểu hộ pháp gia nhập bản bang, bản bang cũng hy vọng Tiêu đại hiệp kia quy đầu ...

Lệnh Hồ Bình hỏi ngay:

- Y không muốn ư?

Hoả Lô bà bà đáp:

- Chẳng phải y không nguyện ý mà là trong vụ này còn vấn đề chi tiết, thủy chung chưa có cách nào giải quyết được viên mãn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Chi tiết gì?

Hoả Lôi bà bà đáp:

- Tiêu đại hiệp hy vọng sau khi gia nhập bản bang, bản bang sẽ tái hợp vợ chồng y ở với nhau.

Lệnh Hồ Bình hơi sửng sốt hỏi:

- Té ra vợ chồng y có tình cảm bất hoà chăng?

Hoả Lôi bà bà lắc đầu đáp:

- Vấn đề không phải về phương diện tình cảm.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tình cảm không có chỗ rạn nứt thì tại sao hai người phân cư?

Hoả Lôi bà bà đáp:

- Cái đó . . . . .

Chi Tam Giải đột nhiên đứng dậy nói:

- Ty toà thử ra ngoài quán coi xem Tiền hộ pháp đã về chưa?

Lệnh Hồ Bình gật đầu thăm nghĩ:

- Thằng cha Lam y đại hộ pháp này mặt mũi khó coi, không ngờ lại là người lịch

sự.

Chàng liền không cản trở, đáp:

- Hay lắm, hộ pháp thử ra coi.

Hoả Lôi bà bà thấy Chi Tam Giải ra rồi mới nói:

- Chuyện này nói ra.. thật bất nhã. Vì Tiêu đại hiệp tuy coi người khô ngô cường tráng, nhưng.. Chuyện ở loan phòng.. y có tật.. không chữa hết. Âm đại nương tính tình cố chấp vẫn duy trì trong nghĩa phu thê, nhưng thà chết không chịu ở chung. Vì thế mà hai năm nay đàm phán hoà vẫn không đi đến kết quả..

Lệnh Hồ Bình chau mày không nói.

Đây quả nhiên là chuyện bất nhã, nhưng trong lòng chàng nẩy lên mỗi nghi ngờ.

Chàng cho là chưởng môn phái Huỳnh Sơn cũng mắc phải cái tật như Kiều tiểu trụ tử. Nhưng theo lời của thầy trò họ Vu ở Sơn Tây thì bệnh này không phải là tuyệt chứng. Cả Tiểu Biến Thức Phương Trị Nhân còn chữa được, dĩ nhiên là sư phụ gã là Đàm Tiểu Truy Hồn chẳng coi vào đâu.

Đàm Tiểu Truy Hồn Vu Thảng Đường hiện tại là Toàn Tài đường chúa ở Ma bang, sao Đa Thích nga my Âm Tiểu Tiểu lại không cầu cứu ở nơi Toàn Tài đường chúa?

Vụ này tựa hồ chỉ có một đáp án là Âm đại nương tử thường khi không muốn cho trượng phu lành bệnh.

Dĩ nhiên chàng chẳng quan tâm gì về chuyện này, ngừng đầu lên hững hờ hỏi:

- Đàm phán không đi đến đâu thì còn nói chuyện làm gì nữa?

Hoả Lôì bà bà đáp:

- Chuyện này ty toà tới đây là do ý kiến của Tể phụ lão hộ pháp. Phái Huỳnh Sơn lập ra đã lâu ngày, rất lắm môn đồ. Họ là bạn hay là thù rất quan hệ. Muốn lung lạc họ phải tìm biện pháp chu toàn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cặp vợ chồng này về phương diện võ công ai cao minh hơn ai?

Hoả Lôì bà bà đáp:

- Hình như chồng cao hơn một bậc.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Về phương diện lợi ích cho bản bang thì chồng hợp thức hơn hay vợ hợp thức

hơn?

Hoả Lôì bà bà đáp: - Dĩ nhiên là chồng hợp thức hơn.

Lệnh Hồ Bình hỏi: - Đã thế sao không dùng thủ đoạn cưỡng bách áp bức vợ phải chịu phép?

Hoả Lôi bà bà đáp:

- Trong vụ này có điều cố kỵ rất trọng đại.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Điều chi cố kỵ?

Hoả Lôi bà bà đáp:

- Vì Âm đại nương tính khí quật cường. Nếu bức bách y một cách cấp bách có thể đưa đến chỗ y nảy hai lòng. Y bỏ đi cũng là tổn thất nặng nề cho bản bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Một vị Huỳnh y hộ pháp mà quan trọng đến thế ư?

Hoả Lôi bà bà đáp:

- Phải rồi. Cái đó hộ toà còn có điều chưa rõ là Âm đại nương tử mình mang công phu đặc biệt. Khi cần đến chuyện liều mạng mà gặp người không muốn đi, chỉ cần mụ phủ dụ mấy câu là họ hoan hỷ vâng lệnh. Chuyện này rất linh nghiệm, thường khi mang lại hiệu quả hơn cả mệnh lệnh của bang chúa...

Dĩ nhiên Lệnh Hồ Bình tin tưởng về chuyện này.

Tuy chàng chỉ gặp nữ nhân kia có một lần mà đến nay ấn tượng vẫn còn in sâu trong đầu óc. Chính anh chàng Lăng Đãng công tử cũng có chút động tâm vì mụ thì chàng trai khác vì mụ mà liều mạng chẳng có chi là lạ.

Lệnh Hồ Bình thấy chú cháu Bách thủ ngô công vẫn không lộ vẻ nóng nảy liền biết chúng đã nhận ra chàng là ai và hiểu cả địa vị của chàng trong Long Hồ bang nữa. Dầu chàng thi gan lâu hơn cũng chẳng ích gì. Chàng liền dùng phép truyền âm nói:

- Hộ pháp có nhận biết hai tên nha đầu cải dạng nam trang ngồi ở đầu đằng tây là đệ tử phái nào không?

Hoả Lôi bà bà liếc mắt ngó qua, đáp:

- Ty toà chưa từng gặp qua hai tên nha đầu đó.

Mụ trầm ngâm một lúc nói tiếp:

- Hãy khoan, coi tướng mạo chúng ty toà phảng phất nhớ tới một người. Chẳng hiểu có phải chúng ở Tương Dương tới không?

Lệnh Hồ Bình liến lảo cặp mắt sáng như sao hỏi:

- Ở Tương Dương ư? Ai vậy?

Hoả Lôi bà bà đáp:

- Tướng mạo hai tên a đầu này rất giống Giả Chí Hiền ngày trước. Nếu đúng chúng ở Tương Dương tới thì chắc chắn là con cháu Giả gia...

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

- Nhân vật mà hộ pháp nói có phải chẳng là Long Trung kiếm khách Giả Chí Hiền?

Hoả Lôi bà bà đáp:

- Chính thị.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Nếu hai tên a đầu này ở Giả gia thì chúng vượt đường xa vạn dặm đến Thái Nguyên có việc gì?

Hoả Lôi bà bà đáp:

- Ty toà bất quá chỉ phỏng đoán như vậy thôi, còn đúng hay không chưa rõ.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Hay lắm, vậy bây giờ hộ toà qua bên kia nói chuyện với chú cháu Tiêu đại hiệp

đi.

Hoả Lôì bà bà cáo từ đứng dậy chống gậy sắt đi lại bàn chú chúa Bách Thủ ngô công.

Lão bà tử vừa dời khỏi chỗ ngồi thì Giả bất đắc Chi Tam Giải tiến vào.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Có thấy Tiền hộ pháp đâu không?

Chi Tam Giải đáp:

- Không thấy.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Đáng lý y về đến rồi mới phải.

Chi Tam Giải đáp:

- Đúng thế. Không hiểu sao đến bây giờ y vẫn chưa tới?

Lệnh Hồ Bình trở vào đôi tử muội song thai nói:

- Chi hộ pháp, hộ pháp thay mặt bản toà lại mời hai vị Giả công tử qua đây.

Chi Tam Giải sửng sốt, ngập ngừng hỏi:

- Hộ pháp là bạn cũ với hai vị... công... công... tử đó ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cái đó Chi hộ pháp bất tất phải quan tâm. Hộ pháp cứ qua bên nói thế là được.

Chi Tam Giải dạ một tiếng nhưng người vẫn đứng yên chưa cất bước.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Hộ pháp còn chờ gì nữa?

Chi Tam Giải nở một nụ cười kỳ bí khẽ hỏi:

- Xin hộ toà chỉ thị cho nếu họ không chịu đến, hộ toà có cho phép ty toà tiện nghi hành sự chăng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Nơi này há phải chỗ người ta đến một cách hồ đồ? Hộ pháp cứ đi mời coi, nếu mời không được thì bản toà sẽ sang bên đó giáo huấn họ cũng được.

Chi Tam Giải liền tiến lại chấp tay nói:

- Lệnh Hồ công tử của bọn tại hạ mời hai vị Giả công tử khuất giá qua bên nói chuyện. Mong hai vị chiều lòng Lệnh Hồ công tử.

Hai chị em đưa mắt nhìn nhau, một ả nói:

- Ta đã bảo mười phần đến chín y là Lãng Đãng công tử mà võ lâm thường đồn đại, nhưng người không tin. Bây giờ đã nghe thấy chưa?

Ả kia ngừng đầu lên nhìn Chi Tam Giải hỏi:

- Ai nói cho quý công tử hay bọn ta họ Giả?

Chi Tam Giải ngạc nhiên hỏi lại:

- Các vị họ Giả thật ư?

Hai chị em lại đưa mắt nhìn nhau. Ả nói trước chau mày lên tiếng:

- Ta coi chừng ông bạn này hơi ngốc một chút.

Ả kia chớp mắt hỏi lại:

- Nếu bọn tại hạ không phải họ Giả thì tại sao ông bạn lại xưng hô là Giả công tử?

Chi Tam Giải buột miệng đáp:

- Tại hạ lại tưởng ....

Con a đầu kia nhìn hẩn chăm chú hỏi vặn:

- Tưởng làm sao?

Chi Tam Giải vội đổi giọng:

- Tại hạ tưởng tệ công tử nhận lầm người. Hai vị đã ở họ Giả thì đúng rồi.

Hấn đặng háng hỏi tiếp:

- Hai vị có vui lòng nể mặt y qua bên đó nói chuyện chẳng?

Hai chị em lại đưa mắt nhìn nhau và ả ngồi mé tả gật đầu đáp:

- Hay lắm! Bọn tại hạ sang ngay.

Chi Tam Giải làm xong sứ mạng, ngỏ lời tạ ơn, hân hỷ trở về chỗ ngồi.

Lệnh Hồ Bình cười dùng phép truyền âm hỏi:

- Có phải vừa rồi Chi hộ pháp đã nói câu gì lầm lộn?

Chi Tam Giải xoay lưng lại, lè lưỡi đáp:

- Ty toà tưởng hộ toà bảo mấy cô này là đôi giả công tử, không ngờ hai cô lại là một cặp Giả công tử. May mà ty toà đổi giọng mau lẹ. Dù sao ty toà cũng bị họ mắng một tiếng rồi.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Hai ả mắng làm sao?

Chi Tam Giải làm bộ quỷ nhát đáp:

- Bọn thị mắng ty toà là thằng ngốc. Ty toà bôn tẩu giang hồ mười mấy năm, nay là lần đầu tiên bị con tiện nhân đó mắng vào mặt ..

Lệnh Hồ Bình cười hì hì hạ thấp giọng xuống nói:

- Coi chừng nghe, hai tên nha đầu đã tới đó.

Chi Tam Giải quay đầu lại quả thấy hai chị em thị song song đi tới.

Lệnh Hồ Bình chờ cho hai chị em tới gần tươi cười đứng dậy chấp tay nói:

- Tiểu đệ là Lệnh Hồ Bình, ngoại hiệu là Lãng Đãng công tử, được hai vị Giả huynh khảng khái nể mặt, rất lấy làm vinh hạnh.

Hai ả ngồi xuống rồi, ả ngồi mé trên đáp:

- Tại hạ là Giả Cường, xá đệ là Giả Uy. Lệnh Hồ huynh tiếng tăm lừng lẫy giang hồ. Anh em tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, chỉ hiềm vô

duyên hội ngộ. Bữa nay được thấy dung nhan, rất lấy làm an ủi vô cùng.

Giả Uy nói tiếp:

- Không hiểu Lệnh Hồ huynh đã gặp anh em tại hạ ở đâu mà biết rõ tệ tình?

Lệnh Hồ Bình nhìn Bách thủ ngô công Tiêu Dương Vỹ ngừng đầu lên hất hàm cười hỏi lại:

- Hai vị Giả huynh có nhận ra bà già tóc bạc ngồi bàn bên kia không?

Giả Uy nhìn theo ngón tay trở của chàng hỏi:

- Phải chăng Lệnh Hồ công tử được mục đó cho hay?

Lệnh Hồ Bình vừa cười vừa gật đầu đáp:

- Đúng thế. Bà già đó là Hoả Lôi bà bà tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Mang, ngang hàng với tám môn phái lớn hiện nay.

Giả Uy ủa một tiếng hỏi:

- Mục bảo sao?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Mục nói hai vị Giả huynh nghi biểu không phải tầm thường, hùng khí ngất trời, đã luyện thành Vô Hâu kiếm pháp, hành đạo trên hai đường bắc nam trên sông Đại Giang, chưa từng thất bại bao giờ. Mục còn bảo hai vị là dòng dõi Long Trung kiếm khách Giả Chí Hiền tiền bối, khét tiếng võ lâm trong sáu chục năm ...

Hai chị em nét mặt ửng hồng nhưng trong lòng rất khoan khoái.

Lệnh Hồ Bình nói tiếp:

- Tiểu đệ vì không tin nhãn lực của mục lại hơn đời đến thế, nên sai người lại mời. Dè đâu hai vị đúng là họ Giả ....

Giả Cường đột nhiên chớp mắt ngắt lời:

- Mục còn nói gì nữa không?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Mụ có nói một việc khiến mụ không nghĩ ra mà tiểu đệ cũng đồng quan cảm vì việc này tiểu đệ nghĩ cũng không thấu.

Hai chị em liền lộ vẻ hoang mang.

Giả Uy hỏi:

- Chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Chính là vụ hiền côn trọng chẳng quản bạt thiệp đường xa đến thành Thái Nguyên này làm chi?

Hai chị em sắc mặt hoà hoãn lại, thở phào một cái vì Lệnh Hồ Bình nói ra không phải là việc hai ả rất sợ hãi.

Giả Uy nở một nụ cười giảo quyệt nói:

- Cái đó có chi là lạ?

Giả Cường nói tiếp:

- Phải rồi. Cái đó có chi mà lạ? Mụ già đó, Lệnh Hồ huynh, lại còn đôi thúc điệt ở Huynh Sơn và mấy vị trong bọn công tử cũng lục tục kéo đến Thái Nguyên đó thôi?

Giả Uy nói tiếp:

- Những ai đến Thái Nguyên cũng đều phải có lý do. Vậy chớ mấy vị đến Thái Nguyên có chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình nghe hỏi không khỏi cười thầm:

- Hai con a đầu này, động một chút đã thẹn đỏ mặt lên.

Chẳng những thái độ của hai thị còn non choẹt cả chút nhược điểm cũng không che lấp được, mà vẫn tưởng chưa bị lộ hình tích là nữ hài tử.

Giữa lúc ấy Lệnh Hồ Bình chợt ngó thấy bộ mặt rất khó coi đầy vẻ cừu hận hờn ghen của gã Tiêu lang quân Tiêu Bách Thành. Gã đang giương cặp mắt hần học lên nhìn chàng.

Lệnh Hồ Bình liền đưa mục quang ra phía khác làm như chưa phát giác. Trong lòng chàng vẫn thấy có điểm kỳ lạ.

Thằng lỏi kia lúc vừa vào cửa đã giơ tay lên chỉ trở, chắc gã đã nhận ra chàng. Gã biết Lăng Đãng công tử đại danh lừng lẫy mà còn ghen bóng ghen gió với chàng thì thật không thể tưởng tượng được.

Lệnh Hồ Bình còn đang ngẫm nghĩ thì Giả Cường vừa cười vừa thúc giục:

- Thế nào? Lệnh Hồ công tử nói đi chứ?

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên cười đáp:

- Phải rồi! Tiểu đệ chưa nói.

Giả Uy đảo mắt nhìn lại hỏi:

- Lệnh Hồ huynh chẳng đem chuyện mình tới Thái Nguyên làm gì nói cho người khác nghe mà lại vặn hỏi người ta đến Thái Nguyên vì chuyện gì thì chỉ là tác phong quen thói của Lệnh Hồ huynh.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Không phải thế đâu.

Giả Cường hỏi:

- Không phải thế thì Lệnh Hồ huynh giải thích thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chỉ có một lời giải thích: Tiểu đệ là người chứ không phải là tiên. Vì tiểu đệ đã hỏi hiền côn trọng tới Thái Nguyên với mục đích gì? Hiền côn trọng khi hỏi lại tiểu đệ lại là việc ra ngoài bản thân của tiểu đệ. Việc người khác đến Thái Nguyên, tiểu đệ không có quyền hỏi. Chuyện này tiểu đệ chịu thua rồi.

Giả Uy vội nói:

- Đây chỉ là tỷ dụ mà thôi. Việc người ta dĩ nhiên công tử không cần trả lời, công tử chỉ cần nói công tử đến Thái Nguyên vì việc gì?

Lệnh Hồ Bình nói:

- Hai vị Giả huynh có nghe nói gần đây trên chốn giang hồ mới mọc ra một tân bang phải không?

Giả Cường gật đầu đáp:

- Phải rồi! Tiểu đệ nghe người ta nhắc tới là Long Hồ bang gì đó.

Giả Uy chăm chú nhìn chàng hỏi:

- Lệnh Hồ huynh tới Thái Nguyên phải chăng để nghe tình hình Long Hồ bang hoạt động gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Tại hạ không phải nghe ngóng vì tình hình Long Hồ bang tiểu đệ hiểu rõ hơn ai hết. Hiện tiểu đệ là một vị Cẩm y hộ pháp ở bang này. Nhưng tiểu đệ lãnh nhiệm vụ tới Thái Nguyên, xin Giả huynh miễn thứ cho, không thể trình bày chuyện bí mật nội bộ.

Hồi 58

Bính Dần Hạ Sát Hỏa Lôi Bà Bà

Giả Uy liếc mắt nhìn Giả Cường nói:

- Hay lắm. Đã vậy tại hạ cũng nói cho Lệnh Hồ huynh hay. Anh em tiểu đệ vào Trung Nguyên để kiếm một người.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ai vậy?

Giả Uy ngửa mặt lên nhìn nóc nhà khẽ háng đặng đáp:

- Đây cũng là một điều bí mật của anh em tại hạ. Xin miễn thứ cho khỏi trình bày.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười nói:

- Chuyến này tiểu đệ vâng lệnh tới Thái Nguyên vì phân đà này xảy ra một chuyện rắc rối đôi chút.

Giả Uy vẫn ngửa mặt như cũ đáp:

- Anh em tiểu đệ muốn kiếm một người cũng có chút danh khí trên giang hồ.

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

- Chuyện rắc rối tại phân đà Thái Nguyên của tề bang là có người hạ độc khiến mấy chục anh em ở phân đà này cơ hồ mất mạng.

Giả Uy thủng thẳng hỏi:

- Người mà anh em tiểu đệ kiếm đã thấy rồi.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

- Kẻ hạ độc đã tìm được chứng cứ là ở Kỳ Sĩ bảo tới.

Giả Uy lại thủng thẳng đáp:

- Người mà anh em tiểu đệ đang tìm kiếm ở ngay trong quán này!

Lệnh Hồ Bình nói dần từng tiếng:

- Người hạ độc là Bính Dân kỳ sĩ Thượng Quan Lượng.

Giả Uy cũng nói rõ từng chữ:

- Người mà bọn tiểu đệ muốn kiếm chính là Lệnh Hồ công tử.

Lệnh Hồ Bình sửng sốt một chút rồi cười khanh khách nói:

- Thú thật! Thú thật!

Giả Uy ngừng mặt lên hỏi:

- Điều chi hứng thú?

Lệnh Hồ Bình cả cười đáp:

- Người khác thấy Lăng Đãng công tử đều kinh sợ như quỷ thần chỉ lo né tránh không kịp. Nay hiền côn trọng lại chẳng quản đường xa ngàn dặm....

Giả Cường lạnh lùng ngắt lời:

- Trước khi Lệnh Hồ huynh nhận là chuyện hứng thú, sao không hỏi anh em tại hạ kiếm Lệnh Hồ huynh vì chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Tiểu đệ nghĩ ra cũng biết cần chi phải hỏi.

Giả Cường đỏ mặt lên toan nổi nóng, nhưng Giả Uy thò tay qua găm bàn giữ thị lại, rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Lệnh Hồ huynh bảo anh em tiểu đệ kiếm Lệnh Hồ huynh để làm gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Ngoài việc thấp nển ở Tây Hiên uống rượu còn việc gì nữa? Chẳng lẽ hiền côn trọng lại kiếm Lăng Đãng công tử để so tài cao thấp?

Chàng ha hả chụp lấy hồ rượu nói:

- Này này. Kiếm được tri kỷ thật là khó khăn. Tiểu đệ kính mừng hai vị một chung.

Chàng rót đầy chung rượu uống cạn một hơi hết. Hai chị em không động đến một chút.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ô hay? Hiền côn trọng không nể mặt tiểu đệ chẳng?

Giả Cường cười khằng khặc đáp:

- Trái lại, bây giờ Lệnh Hồ huynh không chịu nể mặt anh em tiểu đệ.

Lệnh Hồ Bình trở cái chung không nói:

- Tiểu đệ đã chẳng uống cạn rồi là gì đây?

Giả Uy khẽ đắng hặng một tiếng đáp:

- Năm ngoái trong thời kỳ mở lòi đài ở Tương Dương, anh em tại hạ vì có việc phải đến Kim Lăng nên lỡ cơ hội tới đó thưởng thức....

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Uôa? Thế thì thật là đáng tiếc, nhưng cũng không sao. Hiền côn trọng nay đã kiếm đúng người. Tiểu đệ nhớ kỹ vụ lòi đài đó hơn ai hết. Bây giờ tiểu đệ có thể diễn tả lại đúng như ngày trước.

Giả Cường cười lạt nói:

- Anh em tại hạ đối với món gì cũng chẳng hứng thú mà chỉ thích một môn kiếm pháp của Lệnh Hồ huynh.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị quả thực ....

Giả Cường cười lạt ngắt lời:

- Đúng như lời Lệnh Hồ huynh nói: Môn Vô Hào kiếm pháp của tổ tiên đã qua lại hai miền nam bắc sông Đại Giang mấy chục năm nay chưa từng thất bại. Anh em tại hạ nhờ tổ ấm cũng biết được chút kiếm pháp, nhưng người ta nói rằng kiếm pháp của Lệnh Hồ huynh ngày trước đã lòi đài mới là kiếm pháp chính tông. Anh em tạ hạ

không khéo giấu giếm cái vụng về của mình muốn thử một phen cho biết. Thời gian và địa điểm do Lệnh Hồ huynh chỉ định.

Lệnh Hồ Bình mắt sáng lên gạt đầu đáp:

- Hay lắm .... Hay lắm!

Chàng ngừng đầu lên hỏi tiếp:

- Hai vị Giả huynh hiện giờ ở nơi nào trong thành?

Giả Cường đáp:

- Ở Tập Hiền sạn, phường Vĩnh Lạc.

Lệnh Hồ Bình nhanh nhẩu nói:

- Canh ba đêm nay chúng ta gặp nhau trước Duyệt Vương miếu phía đông thành được không?

Giả Cường đáp:

- Chúng ta cứ thế.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Đúng thế, không gặp nhau là không về.

Giả Uy đứng dậy nói:

- Anh em tại hạ đi trước một bước. Đa tạ Lệnh Hồ huynh đã mất thời giờ với anh em tiểu đệ

Lệnh Hồ Bình nghiêng mình nói:

- Xin miễn đưa chân.

Hai chị em đi rồi, Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai và Nhạc bắt đắc Chi Tam Giải từ ngoài tiến vào.

Chi Tam Giải ngồi vào chỗ hai chị em Giả thị.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tiền hộ pháp về đến lâu chưa?

Truy mạng tiêu vội đáp:

- Vừa mới về tới.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Cáp lão và Tân lão bảo sao?

Truy mạng tiêu châu mày đáp:

- Hai vị lão hộ pháp đó chỉ nói bang chúa đã dặn bọn hoá tử ẩn ở một giải cửa nam là không thể sai được. Hai lão cũng không chỉ rõ địa điểm nào. Ty toà nói là bọn ta đã kiếm nhưng không thấy. Hai vị lão hộ pháp sau cũng bảo: Chuyện ở đây hoàn toàn do hộ toà tác chủ, nếu kiếm không thấy thì đành chịu.

Lệnh Hồ Bình yên tâm lại nhưng càng nghĩ càng lấy làm kỳ. Bọn hoá tử ẩn ở ngoài cửa nam dường như đúng sự thực, nhưng đã điều tra chẳng thấy bóng người nào. Chẳng lẽ bọn hoá tử biết độn thổ?

Chi Tam Giải hỏi:

- Hộ toà tính chúng ta có đi tìm nữa không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Theo ý bản toà thì có kiếm nữa cũng vô ích. Hai vị đã một phen cực nhọc mà chưa uống một giọt nào. Hãy ngồi xuống uống mấy chung rồi sẽ liệu.

Hai gã Chi, Tiền chỉ mong có thể.

Bàn bên kia Hoả Lôì bà bà và chương môn phái Huynh Sơn dường như cuộc đàm phán đã ngã ngũ.

Bách Thủ ngô công Tiêu Dương Vỹ kêu tiểu nhị đến tính tiền rồi đứng dậy chấp tay từ biệt Hoả Lôì bà bà, dẫn Tiểu lang quân Tiêu Bách Thành ra khỏi quán.

Hoả Lôì bà bà đưa chân hai chú cháu họ Tiêu rồi qua bên này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cuộc đàm phán có đi tới đâu không?

Hoả Lôì bà bà thở dài đáp:

- Ty toà e rằng còn có điếm rắc rối.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Điều chi rắc rối?

Hoả Lôi bà bà đáp:

- Tiêu đại hiệp chưa biết nữ nhân kia đã có nam nhân khác. Hắn nói những gì đã tìm được bí phương chỉ trong vòng nửa năm nữa là lành bệnh. Thực ra chữa lành rồi cũng chẳng ích gì. Hạng gái ngoài ba chục đã biến tâm là đáng sợ hơn hết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Hoả Lôi bà bà đáp:

- Ty toà cũng không biết làm thế nào được. Chỉ còn trông vào Tề phụ lão hộ pháp có kế gì lường toàn chăng?

Mụ dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiêu đại hiệp còn nói muốn ở lại đây chờ phúc đáp. Ty toà phải chạy về tổng toà xin chỉ thị của Tề phụ lão. Mấy bữa sẽ trở lại. Hộ toà có căn dặn điều gì không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bản toà hễ xong việc ở đây cũng trở về tổng đà. Hộ pháp đi trước đi.

Hoả Lôi bà bà chúc câu vạn phúc rồi chống thiết trượng đi ngay.

Lệnh Hồ Bình cùng Chi Tam Giải và Tiền Đại Lai vẫn ở lại quán trà uống rượu.

Hoả Lôi bà bà không phải đến đây một mình.

Mụ rời quán trà đến bên rặng liễu. Nơi đây buộc ba con ngựa. Hai hán tử áo xanh canh giữ chính là hai thanh y hộ pháp.

Hoả Lôi bà bà vẫy tay một cái. Hai thanh y hộ pháp liền nhảy lên lưng ngựa rong ruổi trên đường quan đạo.

Hai tên thanh y hộ pháp đi xa khoảng một tầm tên, Hoả Lôi bà bà mới lên ngựa chạy đi.

Ba con ngựa trước hai sau một vẫn giữ quân cách nhất định lại về phía trước hơn một dặm thì hai thanh y hộ pháp phía trước đột nhiên dừng lại.

Hoả Lôi bà bà thấy có điều khác lạ liền phóng ngựa lẹ tới hỏi:

- Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Một tên thanh y hộ pháp trở vào khu rừng cách đường lớn không xa đáp:

- Trong đó dường như có người bị thương.

Hoả Lôi bà bà lắng tai nghe quả nhiên thấy trong rừng có tiếng rên rỉ từ trong rừng vắng vắng vọng ra.

Mụ ngừng đầu lên ngó tên thanh y hộ pháp kia rồi nói:

- Dư hộ pháp thử vào đó coi.

Hộ pháp họ Dư dựa một tếng nhảy xuống ngựa, đưa dây cương cho hộ pháp họ Trương. Hắn rút đơn đao ở sau lưng ra cầm tay xăm xăm chạy vào rừng.

Sau một lúc Dư hộ pháp lớn tiếng gọi:

- Hộ pháp vào lẹ đi. Phương Vân Phi hộ pháp bị thương rồi.

Hoả Lôi bà bà ngăn người ra hỏi:

- Phương Vân Phi nào? Có phải Bạch cốt xoa Phương Vân Phi không? Y cũng như hai lão Tiền, Chi đi theo Vô Lượng Tam lão hả? Sao lại bị thương ở đây được?

Mụ dứt lời lật đặt dận Thanh y hộ pháp họ Trương một câu rồi xuống ngựa lao vào trong rừng.

Hoả Lôi bà bà mắt hút rồi, mé rừng bên này đột nhiên một bóng một người lén lút vọt ra không một tiếng động.

Hoả Lôi bà bà đã chạy nhanh nhưng thân pháp người kia còn mau lẹ hơn. Chớp mắt hắn đã vọt tới đường quan đạo.

Thanh y hộ pháp họ Trương canh giữ trên đường chưa kịp la lên một tiếng. Hắn chỉ cảm thấy hoa mắt lên, xương cổ đã bị bẻ gãy.

Hoả Lôì bà bà tiến vào rừng quả thấy một hán tử bị thương nằm phục xuống đất, còn hộ pháp họ Dư không biết đi đâu.

Hoả Lôì bà bà vừa “ừ” lên một tiếng đảo mắt nhìn chột thấy có điều khác lạ.

Nguyên Bạch cốt xoa Phương Vân Phi là Lam y hộ pháp đệ tam đường trong tổng đà, mà hán tử nằm phục ở đây lại mặc áo xanh.

Đồng thời người bị thương nặng bất luận đến đâu cũng còn hơi thở mới phải. Hán tử mặc áo xanh nằm phục trước mặt, mặt úp xuống đất, tứ chi duỗi thẳng ra không nhúc nhích. Hô hấp cũng đình chỉ từ lâu.

Hoả Lôì bà bà đang kinh ngạc thì sau lưng có người cười hì hì nói:

- Đừng ngăn ngõ nữa, người bị thương đang ở trong này.

Hoả Lôì bà bà rung tay một cái quét cây trượng về phía sau. Đồng thời mục cũng xoay người lại. Người đứng trước mặt mục tuy trong tay cầm một cây Bạch cốt xoa nhưng khuôn mặt lạ hoắc.

Hiển nhiên người này không phải Bạch cốt xoa Phương Vân Phi, Lam y hộ pháp ở đệ tam đường.

Hiện nay trên chốn giang hồ những nhân vật sử dụng Bạch cốt xoa làm khí giới cũng chẳng có mấy. Vậy cây Bạch cốt xoa trong tay người này lấy đâu ra?

Hoả Lôì bà bà không nhịn được, lửa giận bốc lên.

Mục dùng trượng trở vào cây Bạch cốt xoa lạnh lùng hỏi:

- Cái này là khí giới của ông bạn ư?

Người kia cười hì hì đáp:

- Đúng rồi! Cây Bạch cốt xoa này tuy coi không trang nhã nhưng rất vừa tay. Tại hạ càng dùng càng thích.

Hoả Lôì bà bà mặt lạnh như băng hỏi:

- Nếu thế thì Phương Phi hộ pháp đã chết về tay ông bạn rồi chứ gì?

Người kia gật đầu đáp:

- Đúng thế! Phương bằng hữu chết một cách yên ổn. Đồng thời ta cũng bảo đảm y ở dưới suối vàng cũng đến nỗi tĩn mịch, vì tại hạ vừa mới tìm được cho y hai người bạn.

Hoả Lôì bà bà cặp mắt lấp loáng hung quang xẵng giọng hỏi:

- Người nói thế ...

Người kia vẫn thản nhiên ngắt lời:

- Đúng thế! Chính là hai vị Thanh y hộ pháp do lão bà tử đưa tới. Một vị nằm trên đường quan đạo và một vị nằm phía sau bà bà. Tình trạng này còn tiếp tục thì bọn họ cũng thành lập phân đà rất mau chóng. Không chừng bà bà sẽ là phân đà chúa.

Hoả Lôì bà bà cầm ngang cây trượng tiến lên một bước, trợn mắt nghiến răng

hỏi:

- Người có giỏi thì báo tên hiệu đi.

Người kia lùi lại một bước cười đáp:

- Chưa báo danh hiệu hoặc giả bà bà liêu lĩnh còn chống được dăm ba chiêu. Tại hạ chỉ sợ bà bà nghe tự hiệu tại hạ rồi thì tay cầm trượng cũng không vững nữa.

Hoả Lôì bà bà tiến lên một bước hỏi:

- Sao các hạ chẳng thử coi?

Người kia lùi lại hai bước cười đáp:

- Từng nghe Hoả Lôì bà bà dùng cây quý đầu trượng, hoả hậu cũng khá lắm, bản nhân muốn thưởng thức để sau này biết chừng còn thu nhập mấy vị Huỳnh y hộ pháp nữa.

Hoả Lôì bà bà cười khệch một tiếng đáp:

- Nếu vậy thì người sẽ biết.

Mụ vung cây quỳ đầu trượng quét ngang đánh vèo một cái.

Trong rừng rất ít đất trống, người áo lam lùi lại ba bước sắp đụng vào một cây lớn, chỉ còn cách vài tấc. Dường như người áo lam không biết phía sau bị cây lớn cản trở.

Hoả Lôì bà bà đang chuẩn bị để đối phương lùi ba bước rồi phóng trượng đâm tới.

Trước đây, Hoả Lôì bà bà cùng người giao thủ chẳng nói nửa lời. Bữa nay mụ phá lệ đối đáp với địch nhân, đồng thời thuyết minh mụ thâm hận Lam y nhân đến tận xương tuỷ. Lúc mụ đối thoại vẫn tiến về phía trước có ý để đánh một đòn sát thủ hại địch nhân ngay đương trường.

Nhưng lạ thay! Dường như Lam y nhân khắp người chỗ nào cũng có mắt. Y không lùi lại phía sau nữa mà chỉ vận lực chuyển lui chuyển tới theo chiều cây trượng chạy quanh gốc cây lớn. Lúc nào cũng để cho cây hứng chịu đòn trượng.

Hoả Lôì bà bà ra chiêu nay luồng lực đạo mạnh quá, muốn thu về cũng không kịp

nữa.

Lam y nhân cười khanh khách nói:

- Hay lắm, hay lắm. Quả là càng già càng mạnh. Đáng tiếc khí lực vụng về thành ra chiêu số vô dụng. Giữa đường chiêu Hoành Tảo Thiên Quân đổi thành Ngoại Thạch Điểm Đầu. Thật không hổ là một đại hành gia về trượng pháp. Nhưng coi tình trạng này e rằng nhiều lắm là được ba chiêu ...

Hoả Lôì bà bà đã đánh đòn thứ hai.

Lam y nhân thấy cây đổ về phía mình. Y nói dứt lời thì người đã lách về phía sau một cây khác.

Lần này Hoả Lôì bà bà tinh khôn. Mụ thấy khi địch nhân rời gót đổi vị trí, liền thi triển thân pháp khinh xảo dị thường, không dùng sức lực để thủ thắng, mụ thay đổi phương thức. Tay trượng múa lên như gió, điểm tới là thôi. Trượng vừa phóng ra đã thu lại ngay. Tình trạng

này khiến mục ít tổn hơi sức đồng thời ráng sức bách định nhân lùi ra ngoài rừng. Mục chờ đến chỗ rộng mới đại triển uy phong.

Lam y nhân tay cầm cây Bạch cốt xoa là một thứ binh khí ngăn tiện lợi cho cuộc giao đấu giáp lá cà mà bất lợi cho cuộc giao đấu ngoài xa. Cây quý đầu trượng chính là khắc tinh của nó.

Lam y nhân né tả tránh hữu thành hình chữ chi và mắt thấy sắp lùi ra ngoài rừng.

Hoả Lôì bà bà phấn khởi tinh thần. Tay cầm cây thiết trượng phát huy những chiêu thức xuất quỷ nhập thần. Mái tóc bạc phơ của mục tung bay trước gió, cặp mắt lộ hung quang coi mà phát khiếp.

Không ngờ Hoả Lôì bà bà đang khấp khởi mừng thầm, bỗng thấy trước mắt bóng người thấp thoáng rồi Lam y đột nhiên mất hút.

Hoả Lôì bà bà giật mình kinh hãi. Mục đã có mấy chục năm kinh nghiệm giang hồ, đoán chắc địch nhân quay ra phía sau. Mục không cần quay đầu nhìn lại, cúi mình xuống trượt chân phóng đuôi trượng về phía sau thật mạnh.

Cây quý đầu trượng của mục dài đến tám thước. Trong phạm năm trượng đều bị trượng bao phủ. Dù chẳng đả thương được địch nhân nhưng cũng thừa sức giữ mình.

Nhưng mục không ngờ tới cây Bạch cốt xoa của Lam y nhân chẳng khác gì con chim gỗ mổ nhọn. Đột nhiên bay lên không rồi sà xuống.

Chỉ nghe Lam y nhân bật tiếng cười sang sảng nói:

- Lão bà tử một đời sát nghiệp thâm trọng, nay có chết vào tay Bính Dần kỳ sĩ cũng là phúc đức lắm rồi.

Cây Bạch cốt xoa hạ xuống kết liễu một đời ác phụ.

Trong thành Thái Nguyên có sáu nhà khách sạn thì có bốn nhà ở trong phường Vĩnh Lạc.

Tập Hiền khách sạn là một khách sạn lớn vào hạng nhất, chỉ kém Thái Bình khách sạn.

Bách thủ ngô công Tiêu Đường Vỹ và Tiểu lang quân Tiêu Bách Thành nghỉ trong Thái Bình khách sạn, đối diện với Tập Hiền khách sạn. Bách thủ ngô công tưởng cuộc đàm phán có kết quả nên mượn bao cả toà hậu viện ở lớp thứ ba.

Hậu viện gồm có tám gian thượng phòng. Hai chú cháu ở hai gian, còn sáu gian để cho bọn Huỳnh Sơn Bát Ưng chia nhau ở.

Hai chú cháu về đến khách sạn trong lòng rất cao hứng.

Bách Thủ ngô công cao hứng vì Hoả Lôi bà bà đã liên thanh chấp thuận. Lão chắc là mụ trở về thương lượng là vợ chồng lão hưởng thụ mỗi duyên ngư thủy.

Tiểu lang quân Tiêu Bách Thành cao hứng vì gã biết đôi tỷ muội kia ở họ Giả tại Tương Dương cũng ngụ trong Tập Hiền khách sạn ngay trước mặt.

Hai năm trước gã đã nhờ người đến cầu thân thì được trả lời muốn lấy cô chị hay cô em cũng được.

Hai chị em nhà này bị mồ côi từ thừa nhỏ. Gia tài giàu có và những tuyệt học của tổ phụ là Long Trung kiếm khách đều thuộc quyền thừa kế của hai ả. Cả hai chị em đều đẹp như tiên. Gã chỉ cần lấy một trong hai cô là được cả người lẫn của, ngồi hưởng diễm phúc.

Không ngờ bà mai vừa đến mở miệng liền bị hai chị em cự tuyệt.

Dĩ nhiên Tiểu lang quân chẳng chi can tâm, gã tự hỏi:

- Chẳng lẽ Tiểu lang quân nay lại không xứng đáng với hai con ả đầu kia? Phải rồi! Quả ta có chút phong lưu đàng điểm nhưng đó chỉ là vì chưa lập gia đình. Sau khi thành gia thất, ta sửa đổi lại là xong. Dù ta không sửa đổi thì đã sao? Một chàng thiếu niên anh tuấn tính tình phóng đáng là thường.

Gã càng nghĩ càng tức giận. Sau gã nghĩ ra quyết định là tìm cơ hội cho gạo thổi thành cơm.

Trong hai năm chờ đợi bây giờ mới gặp dịp.

Mấy hôm sau Hoả Lôì bà bà trở lại Thái Nguyên, gã chắc mẫm sẽ biến thành một vị Lam y hộ pháp ở Long Hồ bang. Trong tay đã có kim bài thì dù gây nên đại hoạ tà đình cũng chẳng có chi đáng sợ nữa.

Bách Thủ ngô công ăn cơm xong là ngủ một lúc đã thành thói quen.

Tiêu Bách Thành chờ Bách Thủ ngô công đóng cửa phòng rồi nhìn hai tên Ngũ Ưng và Lục Ưng trong đội Bát Ưng đưa mắt ra hiệu lên lút ra khỏi khách sạn Thái Bình.

Ngũ Ưng khẽ hỏi:

- Thiếu gia định đi đâu?

Tiêu Bách Thành nở nụ cười bí mật đáp:

- Các người muốn đi đâu thì đi, ăn sài hết bao nhiêu đều do ta phụ trách.

Lục Ưng chớp mắt hỏi:

- Nghe giọng lười thiếu gia, phải chăng đang tổn cân não vì hai con a đầu họ Giả ở phía đối diện và muốn bọn thuộc hạ nghĩ dùm một chủ ý?

Tiêu Bách Thành vỗ vai Lục Ưng đáp:

- Lão Lục thiệt hay quá.

Ngũ Ưng chau mày hạ thấp giọng xuống nói:

- Hai bữa nay không thích hợp đâu.

Tiêu Bách Thành trợn mắt lên hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngũ Ưng ngó trước ngó sau đáp:

- Vừa rồi thuộc hạ nghe tiểu nhị trong khách sạn nói mấy bữa nay ngày nào trong thành này cũng xảy ra chuyện. Tiểu Biễn Thước Phương Trị Nhân, Độc Thái Tuế Du Chi Hoàng mất mạng cả rồi. Hôm kia phân đà Cái bang bị thiêu rụi. Đêm qua Nghinh Tân lão điếm ở Cổ Nam cũng bị người đến phóng hoả đốt cháy sạch....

Tiêu Bách Thành “ủa” một tiếng hỏi:

- Những cái đó có liên quan gì đến hai con a đầu kia?

Ngũ Ưng đáp rất khế:

- Nghe nói Kỳ sỹ bảo và Long Hồ bang hiện giờ đều có người đến Thái Nguyên. Cả Lãng Đãng công tử cũng xuất hiện trong thành này.

Hồi 59

Bát Ưng Đại Chiến Song Giả Thị

Tiêu Bách Thành nói:

-Gã tiểu tử đó ta vừa mới gặp ở trà quán của Đinh Bi Tử tại ngoài cửa nam thành. Có gì đáng sợ đâu? Chúng ta lại không hành động ra mặt.

Lục Ưng khế hỏi:

-Thiếu gia định hạ thủ cách nào?

Tiêu Bách Thành đáp:

-Đó chính là điều ta muốn hỏi hai người. Nếu ta đã có chủ ý hà tất phải thương lượng với các người nữa.

Lục Ưng ngẫm nghĩ nói:

-Tính nết thiếu gia bọn thuộc hạ đã rõ rồi. Nếu không chụp được cặp gà mái đó quyết chẳng cam lòng. Nhưng thiếu gia nên biết hai ả này không phải tầm thường. Chẳng những thiếu gia cần giấu người ngoài mà cả lão gia cũng không được kinh động đến. Chúng ta phải lén lút hành động mới được.

Tiêu Bách Thành nói:

-Cái đó đã hẳn.

Lục Ưng lại nói tiếp:

-Theo ý của tiểu nhân thì nên kêu cả lão thất lão bát đến đây bàn định kế hoạch. Chờ đến canh một đêm nay ...

Tiêu Bách Thành lắc đầu ngắt lời:

-Không được.

Lục Ưng ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao vậy?

Tiêu Bách Thành đáp:

-Hai con a đầu đó đã ước hẹn với thằng lỏi Lệnh Hồ Bình canh một đêm nay đến trước Dục Vương miếu ở phía đông thành. Nếu thằng lỏi đó giương cung lắp tên thì hai con a đầu kia không lọt vào tay ta được nữa.

Lục Ưng nghi ngờ hỏi:

-Hai con a đầu đó đã ngấm ngầm đính ước với thằng lỏi đó ư?

Tiêu Bách Thành đáp:

-Bề ngoài chúng ước hẹn đấu kiếm mà thực ra chỗ dụng làm của hai con a đầu chỉ nhìn thoáng cái là nhận ra ngay. Hơn nữa thằng Lệnh Hồ Bình kia lại là tay đáo để về môn này. Đêm hôm khuy khoắt tỷ kiếm nơi hoang vắng ư? Hà hà! Bọn chúng sau hết không đưa đến chỗ dâu bọc thì là ngu quá.

Lục Ưng chau mày tựa hồ nói để mình nghe:

-Vậy thì làm thế nào?

Ngũ Ưng đảo cặp mắt long lên, đột nhiên cất tiếng:

-Biện pháp này chẳng hiểu có linh nghiệm chăng?

Tiêu Bách Thành ủa một tiếng hỏi:

-Biện pháp gì?

Ngũ Ưng trở tay đáp:

-Bây giờ hãy còn sớm, chúng ta lại chỗ kia thủng thủng bàn tính cũng được.

Trong căn thượng phòng ở hậu viện Tập Hiền khách sạn, hai chị em Giả Tường và Giả Vy đang tranh luận, mỗi ả một câu. ả nào cũng cho là mình diễn hay hơn đối phương.

Sau cùng hai cô đi đến chỗ hoà dịu đều công nhận cả hai người đều diễn hay.

Vì công việc của hai cô là phải biểu diễn tuyệt hảo. Nếu một cô diễn hay, còn một cô dở lòi đuôi ra là hỏng việc. Hiện giờ chưa có ai

khám phá ra hai cô là gái thì cách biểu diễn của hai cô đều xuất sắc.

Giả Tường cười nói:

-Ai cũng bảo anh chàng Lãng Đãng công tử đó có những điểm này điểm nọ ghê gớm. Chẳng ngờ nghe danh không bằng kiến diện. Gã bất quá chỉ có vậy mà thôi.

Giả Vy cười đáp:

-Có lúc tiểu muội toát mồ hôi, nhất là khi gã nói tới giữa gã và Hoả Lôì bà bà đều có chuyện nghĩ không ra ...

Giả Tường ngắt lời:

-Phải rồi. Lúc đó trống ngực ta cũng đập thành thành. May mà gã nói ngay chuyện gã không hiểu là chuyện khác. Giả tử gã dùng dằng chút nữa hoặc giả ta còn trầm tĩnh được, chứ người thì khó nói lắm.

Giả Vy háng đặng đáp:

-Thôi đi, lúc đó tử tử cũng tái mặt, bây giờ lại còn tưởng mình trầm tĩnh hơn tiểu muội.

Giả Tường hỏi:

-Người làm sao?

Giả Vy hỏi lại:

-Tiểu muội làm sao?

Giả Tường đáp:

-Người không nhìn thấy mặt người mà chỉ biết nói người ta.

Giả Vy nói:

-Bất luận trường hợp nào, tiểu muội cũng vẫn hơn. Lúc ban đầu tiểu muội không trầm tĩnh, thò tay xuống gầm bàn kéo tử tử thì, hà hà ...

Hai cô nói mấy câu nữa lại đi tới chỗ gây lộn.

Giữa lúc ấy, ngoài viện có tiếng bước chân vang lên, mà số người tiến vào dường như không phải chỉ có một.

Bỗng nghe có người vừa đi vừa nói:

-Vị Lãng Đãng công tử đó quả nhiên danh bất hư truyền ....

Hai chị em họ Giả liền ngừng cuộc tranh biện, nín thở lắng tai nghe.

Một người khác đáp:

-Chuyện này chạm trán hai chú cháu Tiêu Dương Vỹ, lại có Huỳnh Sơn bát ượng, không thì...

Một người khác ngắt lời:

-Cái đó đã hẳn. Thằng lỏi này tuy chẳng coi ai ra gì nhưng gã không phải là kẻ vụng về. Gã mà biết đối phương ước hẹn ra ngoài cửa bắc so tài cao thấp là để đủ có thời gian thông tri cho Bát Ưng đến viện trợ, thì tất gã không mắc bẫy. Phía trước quán trọ có khu đất trống, sao lại phải chạy xa mặt ngoài của cửa bắc để động thủ?

Người nói trước đáp:

-Đáng tiếc chúng ta chẳng phải người giang hồ, không thì Trần Lục này muốn đi coi họ tỷ đấu.

Người khác nói:

-Dẹp đi, dẹp đi. Họ động đao động kiếm, đem tính mạng ra làm trò chơi, ta tưởng đừng dây vào hay hơn.

Tiếng nói chuyện mỗi lúc một xa, sau không nghe thấy nữa.

Hai chị em họ Giả đưa mắt nhìn nhau rồi cùng với lấy thanh kiếm treo trên cách giấu vào trong áo, ra khỏi khách sạn, tiến về phía bắc thành.

Lúc này, trời sắc hoàng hôn. Ngoài cửa bắc thành địa thế rất hoang lương. Trước kia còn có một toà phân đà của Cái Bang, nay toà này bị thiêu rụi rồi, lại càng tiêu điều vắng vẻ. Phóng tầm mắt nhìn tận đằng xa đến mấy dặm không có lấy một nóc nhà.

Hai chị em họ Giả ra khỏi thành chẳng ngán ngại gì tiến thẳng đến nền nhà cũ của phân đà Cái Bang.

Hai cô tin rằng địa điểm tỷ đấu của hai bên là đồng gạch ngói đổ nát phía sau rừng cây.

Hai cô vừa tiến vào rừng đã cảm thấy có điều bất diệu vì chung quanh tĩnh mịch quá chừng.

Giả Tường đột nhiên dừng bước la lên:

-Hãy khoan! Không chừng chúng ta bị họ trêu chọc rồi.

Giả Vi đi trước liền dừng bước quay lại nói:

-Tình hình quả có điều khác lạ.

Đột nhiên ở mé tả có tiếng cười âm trầm vang lên:

-Phải rồi. Tình hình quả có điều khác lạ. Đáng tiếc cho các người biết ra thì đã quá muộn. Hai con nha đầu khôn hồn thì nhận lấy số mạng.

Giả Tường, Giả Vy đang còn ngỡ ngác thì bốn mặt có sáu hán tử áo xanh xuất hiện. Binh khí của sáu tên này là Lưu Tinh Phi Trảo buộc bằng dây xích bạc vào hai cổ tay. Trong bóng tối lấp loáng ánh ngân quang như sáu con độc xà chuyển động.

Hai chị em họ Giả ngó thấy binh khí của sáu hán tử đã đoán ra lai lịch của bọn chúng là Huỳnh Sơn bát ượng.

Tuy hai cô chưa ra đời lâu ngày và thiếu kinh nghiệm lâm địch nhưng môn Võ Hào kiếm pháp gia truyền đã luyện tới trình độ tương đối thuần thục.

Hai cô ngó thấy bốn mặt đều có địch nhân liền rút độc kiếm ra, chân xoay đi một vòng, người giữ yên chỗ từ từ di động.

Tuy hai cô thủ thế nghiêm mật mà thực ra coi sáu tên cao thủ phái Huỳnh Sơn nay không vào đâu.

Sáu người mặc áo xanh chính là lục ượng trong Bát ượng, chỉ thiếu Thủ ượng và Nhị

ượng.

Tên phát thoại vừa rồi là Tam ượng Tăng Văn Tiêu ở địa vị tối cao.

Lục ượng xuất hiện nhưng chưa động thủ ngay. Dĩ nhiên chúng định bắt sống. Sáu tên cao thủ này cũng chẳng coi chị em họ Giả vào đâu.

Tam Ưng Tăng Văn Tiêu tiến lên một bước cười hỏi:

-Thế nào? Hai con nhỏ kia. Các người trao đổi mấy chiêu cho biết cân tọng rồi hãy định giá tiền chứ?

Giả Tường co khuỷu tay khẽ điếm về phía sau. Giả Vy ra hiệu đã hiểu ý rồi. Hai cô quát lên một tiếng. Kiếm quang lấp lánh nhảy xổ về phía hai địch nhân.

Hai tên bị tấn công là Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng và Thất Ưng Tăng Thủy Ba.

Thất Ưng Tăng Thủy Ba là tên có nhiều tâm kế nhất trong bọn Huỳnh Sơn bát ượng. Gã nhân lúc Tam Ưng Tăng Văn Tiêu đang phát thoại đã chuẩn bị ra chiêu kỳ diệu một cách đột ngột để chiếm công đầu.

Gã chắc mắt hai con a đầu này lớn mật đến đâu cũng không dám động thủ càn rỡ. Chẳng ngờ hai cô không đợi Tam Ưng dứt lời đã phát động thế công phóng kiếm đâm tới.

Võ công của Thất Ưng không đến nỗi kém cỏi, chỉ vì phân tâm một chút để kiếm đâm tới trước mặt mới phát giác.

Trong lúc cấp bách không kịp hoá giải, đành ngửa người ra tránh chỗ yếu hại trước mặt. Đồng thời gã rung tay vung cây lưu tinh ra cuốn lấy thanh kiếm.

Người phóng kiếm đâm tới nếu là Giả Vy thì e rằng Thất Ưng đã gặp dữ nhiều lành ít.

Đáng tiếc người phát chiêu lại là Giả Tường.

Đây không phải nói là kiếm pháp của Giả Vy cao minh hơn Giả Tường mà là tính cách của hai người khác nhau nên vận dụng chiêu thức có chỗ bất đồng. Giả Vy thấy địch nhân ngửa người lùi lại là lập tức rượt theo. Mũi kiếm đang phóng tới liền đổi thế chém xuống

trước ngực đối phương, thì dù Thất Ưng có quảng lưu tinh quét tới cũng khó lòng tránh được chiêu kiếm nguy hiểm.

Giả Tường không làm thế. Cô chị này bảo thủ hơn cô em. Cô thấy địch nhân ngửa người ra sợ thu thế không kịp để người mình đè lên người đối phương coi thật bất nhã. Cô biết cơ hội này khó kiếm mà vẫn chùn tay lại.

Cô chờ cho cây lưu tinh của đối phương móc sên mới thuận thế phong chiêu kiếm thứ hai. Thế là cô dành phương tiện cho Thất Ưng Tăng Thủy Ba.

Thất Ưng nhảy lùi lại tuy tránh khỏi hiểm chiêu nhưng cũng bị mũi kiếm móc rách một mảng áo lớn. Có điều rách áo không bằng rách một đường cho chảy máu.

Trong lúc này, bên kia Giả Vy phóng kiếm đâm tới Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng. Gã này đề phòng trước nên cô không chiếm được chút tiện nghi nào.

May ở chỗ Giả Vy phóng ra những đờc kiếm tàn độc đều nhằm vào nơi trí mạng của đối phương. Mặt khác Ngũ Ưng chỉ định bắt sống không dám đả thương cô.

Trong lúc nhất thời hai chị em vẫn duy trì được thế giằng co, hiện trạng này duy trì được bao lâu khó mà biết được. Ngoài ra còn bốn tên Tam, Tứ, Lục, Bát ưng chưa gia nhập cuộc chiến. Chúng đứng tự thủ bàng quan không phải là vì muốn giữ quy củ võ lâm, nhưng chúng biết hai cô đã thành thân cá chậu chim lồng, chẳng lo gì thoát khỏi bàn tay chúng.

Trong chớp mắt hai bên đã qua lại mười mấy chiêu.

Giả Tường đột nhiên cất tiếng hô:

-Giang lưu thiên địa ngoại.

Giả Vy lập tức hô theo:

-Sơn sắc hữu vô chung.

Tam Ưng Tăng Văn Tiêu sừng sốt hỏi:

-Hai con nha đầu này một xướng một hoạ. Đột nhiên chúng ngâm thơ là có ý gì?

Tứ Ưng Trương Thanh Khê nói:

-Phải rồi! Tiểu đệ nghe nói Võ Dương bát tử khi bày Đại La hán trận, thường đặt kiếm quyết thành văn vần, mượn điều xướng hoạ để hô ứng với nhau. Hai con nha đầu này, mỗi con theo một ngã không liên lạc được với nhau mà câu thơ chúng ngâm lại không liên quan gì đến kiếm quyết mới thật là kỳ

Lại nghe Giả Tường đánh mấy chiêu nữa rồi pháp thanh ngâm tiếp:

-Phồn hán đoạn tiêu tức.

Giả Vy liền ngâm theo:

-Tử sinh trường biệt ly.

Tam Ưng Tăng Văn Tiêu lại sửng sốt hỏi:

-Lão tứ, người đã nghe rõ chưa? Hai con nha đầu này nói giọng bát trường. Có phải chúng định dùng bảo kiếm trong tay tự vẫn không?

Tứ Ưng Trương Thanh Khê chau mày đáp:

-Cái đó ...

Không ngờ Tứ ưng chưa dứt lời, tình hình đấu trường đột nhiên thay đổi.

Hai chị em họ Giả hai lần ngâm thơ, trường kiếm trong tay các cô cũng thay đổi. Trong khoảng khắc, hai thanh trường kiếm động tác cực kỳ biến ảo. Làn kiếm ảnh loá mắt lưu chuyển không nhất định.

Ngũ ưng và Thất ưng nhất thời không chống nổi phải lùi hoài.

Tam Ưng Tăng Văn Tiêu gật đầu nói:

-Võ Hầu kiếm pháp của hai con nha đầu này quả có chỗ kỳ diệu. Nếu chúng luyện thêm năm, ba năm nữa, không chừng sẽ nổi tiếng lớn....

Tứ Ưng Trương Thanh Khê ngắt lời:

-Xem chừng Lão Ngũ và lão Thất không chống nổi nữa rồi. Chúng ta phải nhập cuộc đi thôi.

Tam Ưng Tăng Văn Tiêu đáp:

-Không sao. Hãy chờ lát nữa đã. Hai con nha đầu toan liều mạng đó, nhưng muốn thắng được lão Ngũ và lão Thất thật không phải chuyện dễ.

Giữa lúc ấy hai chị em họ Giả cả người lẫn kiếm quang đột nhiên vọt lên cao hai trượng xoay chuyển trên không một vòng như sao sa.

Một luồng ngân quang vọt về phía Tam Ưng Tăng Văn Tiêu và Tứ Ưng Trương Thanh Khê.

Tam Ưng và Tứ Ưng chẳng khi nào ngờ tới hai con nha đầu đang kịch chiến lại bỏ địch nhân một cách đột ngột tập kích người ngoài. Trong lúc thắng thốt chúng không kịp trở tay thì song kiếm đã đâm tới trước mặt.

Lục Ưng và Bát Ưng chia nhau đứng hai mặt nam bắc không kịp giải cứu, gương mắt lên ngó hai thanh trường kiếm sa xuống như làn cầu vồng mà không làm gì được.

Tam Ưng và Tứ Ưng té xuống đất tuyết nhuộm máu đỏ hồng.

Lục Ưng và Bát Ưng huy động lưu tinh trảo vọt lại tấn công, Ngũ Ưng và Thất Ưng cũng đuổi tới.

Hai chị em họ Giả tuy dùng kỳ chiêu đặc thủ, nhưng hiện giờ lâm vào tình trạng một phải địch hai.

Tứ Ưng tức giận huy động bốn cây lưu tinh phi trảo lên vù vù. Chị em họ Giả lọt vào giữa vòng ngân quang dày đặc.

Lưu tinh phi trảo là một thứ binh khí kỳ môn ở ngoài Thập bát ban binh khí. Mỗi cây ở đầu đều có sợi dây xích dài trượng rươi và có gắn cương để móc vào da thịt hoặc binh khí của đối phương.

Thứ binh khí này dùng đủ công dụng của các thứ tiên, trùy, câu, sách. Ở nơi hoang dã tay cầm phi trảo trường để vung ra bốn mặt,

uy đến được ba trượng vương. Huỳnh Sơn bát ượng ý vào độc môn binh khí này để nổi danh.

Tam ượng và Tứ ượng uổng mạng rồi, còn lại tứ ượng không tính đến chuyện bắt sống hay không bắt sống, xông cả vào tấn công thật sự.

Chị em họ Giả bị bốn cây lưu tinh trảo bao vây dần dần không chống nổi.

Đồng thời bốn địch nhân vì muốn báo thù cho bạn nên không uly ky điều gì nữa. Hai cô đều biết mình chỉ sơ tâm một chút là mất mạng ngay.

Hai cô tâm ý như nhau ở chỗ nếu để kiệt lực mà chết không bằng đoạt lấy thế công, phát huy toàn bộ lực lượng để ngọc đá đều ra tro, ít nhất cũng phải hạ hai tên địch nhân nữa.

Hai cô quyết định rồi đưa mắt ra hiệu cho nhau, đồng thời quát to một tiếng, bỏ mặc lưu tinh trảo của Ngũ ượng và Lục ượng, phóng kiếm đâm tới Thất ượng và Bát ượng.

Sột một tiếng! Hai cây phi trảo của Ngũ ượng và Lục ượng móc trúng đối phương. Hai thanh trường kiếm của chị em họ Giả cũng đâm thủng ngực Thất ượng và Bát ượng.

Thất ượng và Bát ượng rú lên một tiếng thê thảm khiến Ngũ ượng và Lục ượng không kịp phóng lưu tinh ở đầu dây xích vội đẩy hai chị em ra một bên.

Hai chị em bị đẩy ra rồi mà vẫn không gỡ được nhát kiếm trí mạng mà Thất ượng và Bát ượng phải chịu đựng.

Chị em họ Giả bị phi trảo móc rách thịt đau quá buông tay, trường kiếm rơi xuống đất. Người hai cô cũng hôn mê luôn.

Lục ượng Phương Thủ Nhân nghiêng răng thóa mạ tiện nhân, vung lưu tinh trảo lên toan đập xuống đầu Giả Tường.

Ngũ ượng Bàn Đại Đẳng đột nhiên vung lưu tinh ra cản lại:

-Lão Lục, làm thế không được.

Hai cây lưu tinh đụng nhau tia lửa bắn tung toé.

Lục Ưng Phương Thủ Nhân trợn mắt lên hỏi:

-Lão Ngũ! Lão điên rồi chẳng?

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng tiến lại một bước điểm huyết hai chị em họ Giả, rồi quay lại lắc đầu đáp:

-Không thể hạ sát hai con tiện nhân này được. Chúng mà chết thì bọn ta cũng hết sống.

Lục Ưng Phương Thủ Nhân ngơ ngác hỏi:

-Lão Ngũ bảo .....

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng ngượng cười thờ dài ngắt lời:

-Ta nói vậy chắc lão Lục hiểu rồi. Trận này chúng ta mất bốn người mà hai ta còn muốn trở lại Huỳnh Sơn thì phải tạm thời để hai con tiện nhân này lại.

Lục Ưng Phương Thủ Nhân hỏi:

-Để hai thị cho Tiêu đại thiếu gia hưởng thụ rồi chúng ta tìm cách thoát thân ư?

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng thờ dài đáp:

-Ngoài cách này không còn biện pháp nào khác.

Lục Ưng Phương Thủ Nhân ngó lại mấy cô hầu học nói:

-Bọn lão Tam chết đáng kiếp. Tiểu đệ bảo cả bọn xông cả vào động thủ thì đâu đến nỗi? Chẳng những chúng ta bắt được hai con tiện nhân cho đại thiếu gia, rồi y muốn lấy làm vợ hay làm gì cũng được, nhưng lão Tam lại nói Võ Hầu kiếm pháp có chỗ ảo diệu gì gì ...

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng chau mày ngắt lời:

-Thôi đành! Chuyện đã xảy ra, người chết rồi còn nhắc lại làm chi?

Lục Ưng Phương Thủ Nhân trở vào hai chị em Giả thị bị điểm huyết nằm ở dưới đất hỏi:

-Bây giờ xử lý với hai con a đầu này bằng cách nào?

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng đáp:

-Trước hết chúng ta mai táng bọn lão Tam rồi người mang hai con a đầu này ẩn vào một chỗ để ta đến Hương Hoa viện.

Phương đông vừng trăng tỏ đã mọc lên.

Trước Dược Vương miếu, Lệnh Hồ Bình hai tay chấp đũa sau lưng bước lui rồi lại bước tới, chờ đợi hồi lâu, thủy chung không thấy hai chị em họ Giả lộ diện, bất giác chàng nảy dạ hoài nghi.

Chàng tự hỏi:

-Hai chị em họ Giả đã ước hẹn đầu canh một tới đây, sao bây giờ chưa tới? Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Chàng không do dự nữa, lật đật cải trang trở gót đi về phía phường Lạc Dương. Chàng không tra hỏi Tập Hiền khách sạn mà vào thẳng Thái Bình khách sạn ở phía đối diện.

Trước nay hai chú cháu họ Tiêu ở Huỳnh Sơn vẫn ăn sài rộng rãi tất ở khách sạn lớn nhất. Lệnh Hồ Bình đoán hai chị em họ Giả có xảy chuyện gì nhất định cũng có liên quan đến chú cháu họ Tiêu.

Chàng thi triển khinh công tra xét các căn thượng phòng ở mỗi viện và không thấy chú cháu họ Tiêu ở khách sạn này.

Lệnh Hồ Bình lại quay ra phía trước theo cửa chính tiến vào nắm lấy một tên tiểu nhị hỏi:

-Tiêu đại gia có ở hậu viện không?

Tiểu nhị ngấm nghĩa chàng từ trên xuống dưới thấy cách ăn mặc rất lịch sự liền niềm nở cười đáp:

-Phải chăng công tử muốn hỏi đến Tiêu đại gia? Tiêu đại gia đến Hương Hoa viện

rồi.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi: -Còn Tiêu thiếu gia đâu?

Tiểu nhị ngấm nghĩ một chút rồi đáp: -Vụ này ... tiểu nhân không để ý... Ồ! Dường như... Dường như cũng ra khỏi cửa

rồi.

Lệnh Hồ Bình gật đầu toan dời gót, tiểu nhị liền cười hỏi:

-Công tử kiếm Tiêu đại gia có việc gì sáng mai hẵng tới. Bây giờ lão nhân gia chưa về thì chắc không về nữa.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Ai đã đến Hương Hoa viện mà trở về thì Hương Hoa viện không đáng là Hương Hoa viện nữa.

Tại Hương Hoa viện đàn sáo du dương, tiếng cười không ngớt. Trong sương phòng ở lớp thứ ba về phía đông lại càng náo nhiệt, vì đó là nơi tiếp khách của Tiểu Diệm Hồng.

Đêm nay Bách Thủ ngô công Tiêu Dương Vỹ dường như đặc biệt cao hứng. Thủ Ưng và Nhị Ưng cũng hứng chí không kém. Chỉ một mình Tiểu lang quân Tiêu Bách Thành là đứng ngồi không yên, trong lòng hồi hộp.

Tiểu Diệm Hồng làm cho gã rất mê ly, giả tử đêm nay Tiểu Diệm Hồng bầu bạn với gã, chắc gã cũng không nóng nảy đòi kiếm chị em họ Giả.

Nhưng Tiểu Diệm Hồng lại bồi tiếp Bách Thủ ngô công.

Hồi 60

Tiểu Lang Quân Lại Hóa Xú Lang Quân

Tiểu Diệm Hồng ngồi giữa hai người. Khi Bách Thủ ngô công không để ý thì thị lại liếc mắt nhìn trộm Tiểu Lang Quân khiến cho gã trong lòng ngứa ngáy mà không dám ngẩng mặt lên. Đối với kỹ nữ gã chẳng cần gì sợ ai nhưng gã e dè thúc thúc nên không dám giây vào.

Vì thế Tiểu Lang Quân đành phụ lòng mỹ nhân, hết sức né tránh tia mắt của Tiểu Diệm Hồng.

Cũng vì thế mà gã càng nhớ tới tỷ muội hoa ở họ Giả.

Gã tính thời giờ thì Lục Ưng phải đắc thủ rồi mới phải, nhưng gã không dám tự tiện bỏ đi sợ làm cho Bách Thủ ngô công mất hứng. Gã rất lầy lăm kỳ quái vì tật của thúc thúc chưa trị hết thì lão còn hứng thú ở chỗ nào?

Tiểu Diệm Hồng mời Bách Thủ ngô công uống rượu. Lão cười ha hả đón lấy chung rượu nhưng lại kê vào môi thị.

Thủ Ưng Bì Đơn Hoà và Nhị Ưng Miêu Trọng vỗ tay cả cười.

Tiêu Bách Thành nhìn ra chỗ khác. Cặp mắt gã đang chờ đợi. Trái tim gã đập nhộn lên.

Vì kẻ ẩn ở ngoài cửa ra tín hiệu chính là Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng. Tiêu Bách Thành nghiêng răng hạ quyết tâm, nâng chung rượu lên cười nói:

- Bách Thành cạn chung này rồi về khách sạn trước coi. Bì lão đại và Miêu lão nhị ở đây bồi tiếp thúc thúc một lúc. Bách Thành tửu lượng kém lắm, không thể uống tiếp được nữa.

Bách Thủ ngô công rượu đã ngà ngà lại càng khảng khái, đối với chuyện gì cũng bảo được lắm.

Tiêu Bách Thành thấy thúc thúc ượng thuận khác nào được lệnh đại xá, ra khỏi sương phòng.

Tiêu Bách Thành tới cửa chính Hương Hoa viện, Ngũ Ưng Bàn Đại Đăng liền dùng ám hiệu nghinh tiếp.

Tiêu Bách Thành roả bước tới hỏi:

- Thế nào rồi?

Ngũ Ưng Bàn Đại Đăng nhăn nhó đáp:

- Xảy ra to chuyện rồi.

Tiêu Bách Thành sửng sốt hỏi:

- Chuyện gì? Hai con nha đầu không mắc bẫy chằng? Hay là các người không đủ sức hạ chúng.

Ngũ Ưng Bàn Đại Đăng đáp:

- Thiếu gia đoán trật hết.

Tiêu Bách Thành hỏi:

- Thế thì ....

Ngũ Ưng Bàn Đại Đăng ngắt lời:

- Hai con a đầu vào bẫy rồi. Người cũng bị giữ. Nhưng bên ta đi sáu thì bốn mất mạng dưới kiếm hai thị.

Tiêu Bách Thành ngờ ngác hỏi:

- Có chuyện đó ư? Những ai bị thiệt mạng?

Ngũ Ưng Bàn Đại Đăng đáp:

- Lão Tam, Lão Tứ, Lão Thất, Lão Bát. Tiểu nhân vào lão Lục tuy may mà thành công, nhưng chưa biết vụ này sẽ phúc trình lão gia như thế nào cho xuôi.

Tiêu Bách Thành hỏi:

- Hai con nhỏ đó hiện giấu ở đâu?

Ngũ Ưng Bàn Đại Đăng đáp:

- Ở nên cạnh phân đà Cái Bang đã bị thiêu rụi. Tiểu nhân bảo lão Lục ở lại canh chừng.

Tiêu Bách Thành hỏi:

- Người và lão Lục có bị thương không?

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng đáp:

- Không.

Tiêu Bách Thành hỏi:

- Bọn lão Tam sao lại vô dụng đến thế? Cả bọn Phụng Dương Ngũ Hồ và Động Đình Song Giao đều bị các người thu thập. Chẳng lẽ bản lãnh hai tên a đầu lại cao thâm hơn cả Ngũ Hồ và Song Giao?

Ngũ Ưng đáp:

- Bọn lão Tam chuyến này thật chết một cách oan uổng.

Tiêu Bách Thành ngạc nhiên hỏi:

- Đầu đuôi ra làm sao?

Ngũ Ưng vừa đi vừa thuật lại tường tận cuộc chiến đấu vừa qua. Tiêu Bách Thành vừa nghe xong không nhịn được thóa mạ:

- Lão Lục nói đúng. Hai con a đầu đó dù sao cũng là con cháu của Long Trung kiếm khách. Nếu không vì điểm này thì việc gì ta phải phái sáu người trong bọn người. Gần trăm năm nay trong võ lâm được mấy người như Trung Long kiếm khách? Bọn chúng ngu xuẩn quá chừng.

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng nói:

- Bây giờ hối hận cũng không kịp nữa. Về phương diện lão gia, thiếu gia nghĩ phải có biện pháp che đậy mới được. Không thì tiểu nhân cùng lão Lục ....

Tiêu Bách Thành ngắt lời:

- Cái đó các người bắt tất phải quan tâm. Ta sai các người đi hành động dĩ nhiên ta phải gánh lấy.

Ngũ Ưng Bàn Đại Đăng hỏi:

- Thiếu gia tính giải thích với lão gia như thế nào?

Tiêu Bách Thành đáp:

- Chỉ một câu là êm.

Ngũ Ưng hỏi:

- Câu gì ....

Tiêu Bách Thành đáp:

- Chẳng lẽ các người không nhớ đã nói với ta là chạm trán gã tiểu tử họ Lệnh Hồ?

Ngũ Ưng vỗ tay nói:

- Hay quá! Thật là tuyệt diệu.

Tiêu Bách Thành đắc ý cười nói:

- Năm trước đã xảy ra vụ Võ Dương bát tử, đó là tỷ dụ rất hùng hồn. Ngày ấy Bát tử còn bảy người xuýt chết cả lũ. Nay các người có sáu tên thua gã diễm nhiên không phải là kém rồi.

Ngũ Ưng cao hứng nói:

- Ý kiến tuyệt diệu này người khác không thể nghĩ ra được.

Tiêu Bách Thành cười lạt nói:

- Thằng lỏi đó đột nhiên xuất hiện ở Thái Nguyên chỉ có một điểm này là hay. Những chuyện gần đây bất luận do ai gây họa cứ đổ lên đầu gã là xong hết.

Ngũ Ưng gật đầu đáp:

- Phải rồi. Hai con nhỏ kia lát nữa mà không chiều ý thiếu gia thì thiếu gia trêu cợt rồi thưởng cho mỗi ả một đao bổ đó. Không cần thu lượm thi thể nữa...

Hai tên chủ bộc một xướng một họa, càng nói càng đắc ý, tưởng chừng cái chết của Tứ ưng chúng hoàn toàn quên sạch. Tứ ưng ở

dưới suối vàng mà biết vụ này thì không hiểu chúng có cảm tưởng gì?

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng tiến lên phía trước một đoạn nữa chợt nhớ ra điều gì nói:

- Tiểu nhân bần khoản một điều.

Tiêu Bách Thành hỏi:

- Điều chi?

Ngũ Ưng nói:

- Lão gia tử nghe báo cáo bọn lão Tam bị huỷ diệt về tay thằng lỏi con đó, nhất định sẽ đem quân vấn tội, kiếm thằng lỏi để lý luận. Vạn nhất thằng lỏi không thừa nhận thì chúng ta há chẳng mang tội nặng hơn?

Tiêu Bách Thành cười đáp:

- Người chẳng khác gì người nước Kỳ lo trời sập. Chúng ta có miệng để làm gì? Đòi nào hung thủ lại thừa nhận mình giết người? Chẳng lẽ người và ta lại đi giết bọn lão Tam chẳng?

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng nói:

- Tôi lúc đó hoàn toàn trông vào thiếu gia.

Tiêu Bách Thành đáp:

- Lúc đó chỉ cần hai người giữ được bình tĩnh, nhất định buộc cho gã thay, đừng đổi khẩu cung là bình yên vô sự.

Hai tên chủ bộc miệng nói, chân cất bước đều, chỉ trong khoảnh khắc đã ra ngoài cửa bắc.

Tiêu Bách Thành đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Bọn họ ở đâu?

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng đưa tay đáp:

- Ở bên kia rừng cây, chúng ta đi qua rừng là tới.

Tiêu Bách Thành tránh sang một bên rồi nói:

- Bây giờ người đi trước dẫn đường. Ta chưa đến đây bao giờ.

Ngũ Ưng đi trước đi xuyên qua rừng cây đến trước toà đạo quán bị thiêu rụi quay lại nói:

- Xin thiếu gia hãy chờ ở đây để tiểu nhân đi kiếm họ. Trong này toàn gạch ngói bể đi lại khó khăn. Tiểu nhân kiếm được lão Lục rồi sẽ hô thiếu gia vào.

Tiêu Bách Thành gật đầu đáp:

- Phải đó. Người tiến vào đi.

Ngũ Ưng rảo bước lên thêm đi trên đồng gạch ngói bể chậm chạp tiến vào phía sau. Gã vừa đi vừa gọi:

- Thủ Nhân, Thủ Nhân!

Tiếng hô hoán mỗi lúc một xa rồi không nghe thấy nữa.

Tiêu Bách Thành chờ một lúc lâu vẫn không thấy Ngũ Ưng trở ra. Gã không nhịn được, lẩm bẩm mắng hoài:

- Toàn là hạng toi côm.

Gã toan tiến vào coi thì đột nhiên vai bên phải bị một bàn tay đập mạnh xuống.

Phía sau có người vừa cười vừa lên tiếng:

- Coi tướng mạo hay quá.

Tiêu Bách Thành biết là nguy rồi. Gã toan hất tay đối phương ra để thoát thân không ngờ vai bên phải tê chồn, lực đạo đã mất hết.

Người phía sau lại cười nói:

- Bọn Huỳnh Sơn bát ma quả là đồ ăn hại. Đáng tiếc thiếu chủ nhân dường như cũng chẳng cao minh gì hơn họ.

Tiêu Bách Thành nghe khẩu âm nhận ra là Lăng Đãng công tử. Gã chẳng còn hồn vía nào nữa, vội cất tiếng năn nỉ:

- Xin Lệnh Hồ huynh tha mạng cho....

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Thiếu gia vừa uống rượu lại đi gió đã lâu có thể tổn thương đến thân thể. Chúng ta vào trong kia ẩn gió rồi hãy nói chuyện.

Móng tay chàng như móng chim ưng chụp vào vai Tiêu Bách Thành đẩy vào góc đại điện chưa bị sập đổ.

Chàng thấp lửa lên. Tiêu Bách Thành ngó thấy Ngũ Ưng, Lục Ưng và chị em họ Giả đều tụ tập ở đây cả.

Hai chị em Giả thị đã được buộc vết thương đang ngủ ly bì tựa hồ bị điểm huyết Hắc Thiểm.

Ngũ Ưng và Lục Ưng vẫn còn nguyên vẹn, trong mình chẳng một vết thương, nhưng toàn thân không nhúc nhích được, chỉ có đôi mắt láo liên.

Lệnh Hồ Bình đốt lửa rồi quay lại cười nói:

- Thế nào? Tiêu đại huynh đài muốn hai ông bạn đây ngày mai cáo tổ với thúc thúc là tứ ưng đều bị chết về tay Lệnh Hồ Bình này. Nguyên Tiêu huynh chỉ muốn đổ trách nhiệm cho tại hạ, nhưng sự đời thường lộng giả thành chân. Tiêu huynh có thích không?

Tiêu Bách Thành toan năn nỉ xin tha nhưng nghe chàng nói vậy tự biết chẳng còn hy vọng gì sống sót, đành nhắm mắt chờ đón tử thần.

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

- Huynh đài chờ chết ư? Tiểu đệ cho huynh đài hay cứ việc yên tâm. Lãng Đãng công tử trước nay đều hành động minh bạch, chóng vánh. Nếu tiểu đệ mà định sát hại huynh đài thì không để đến bây giờ. Huynh đài mạnh dạn lên mở mắt ra mà coi.

Tiêu Bách Thành mở mắt ra, nhưng vẫn không tin Lãng Đãng công tử lại chịu giữ lời hứa, vì chàng có lý do nào để buông tha gã?

Lãng Đãng công tử thu nụ cười lại thủng thẳng nói:

- Bản công tử nói sao đúng vậy, nhất là kẻ mất hết sức đề kháng để thành tên tù đang đời hành hình thì còn nói giỡn làm chi. Bản công

tử đã hứa lời không hạ sát huynh đài nhất định huynh đài không chết.

Trong lòng Tiêu Bách Thành dần dần nổi lên một tia hy vọng.

Gã biết Lăng Đãng công tử đối đãi với địch nhân bằng thủ đoạn khủng khiếp nhưng chàng là người thủ tín thì ai cũng phải công nhận.

Gã không sao nghĩ ra được vì lý do gì Lăng Đãng công tử lại tha mạng gã. Đồng thời gã nghĩ không ra Lăng Đãng công tử cố ý nói cho gã yên dạ để làm gì?

Lệnh Hồ Bình dường như đã hiểu thấu tâm ý của Tiểu lang quân, chàng háng đặng nói tiếp:

- Bản công tử nói là tha huynh đài, nhất định huynh đài không thể tin được, vậy bản công tử nói rõ lý do để huynh đài yên dạ.

Tiêu Bách Thành dương cặp mắt thật lớn. Long khủng cụ của gã đổi ra dạ hiếu kỳ. Lệnh Hồ Bình chậm rãi nói tiếp:

- Bản công tử không muốn giết huynh đài chẳng phải vì mềm lòng không nỡ hạ thủ, cũng chẳng phải Tiêu huynh là đệ tử thiếu gia của chưởng môn phái Huỳnh Sơn, mà là tại ...hàhà... nếu hạ sát ngay chẳng hoá ra để thiếu gia chiếm phần tiện nghi nhiều quá.

Tiêu Bách Thành nghe nói khác nào một đòn chùy đập lên đầu. Mặt gã xám như tro tàn.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười nói:

- Lý do này đã đủ chưa? Tiêu đại huynh ngạc nhiên chẳng? Tiêu đại huynh là người thế nào mà lọt vào tay Lăng Đãng công tử tưởng nên hiểu sớm lý do này. Tiêu huynh tưởng tượng ra được là mình khó bề thoát chết mới phải. Nếu có cơ hội sống sót thì chỉ là cái chết không đủ đền tội. Tiêu đại huynh! Bản công tử nói vậy có đúng không?

Tiêu Bách Thành toàn thân run bần bật. Gã muốn lớn tiếng thóa mạ nhưng không đủ can đảm.

Lệnh Hồ Bình cúi xuống lượm cây lưu tinh thảo cầm tay nói tiếp:

- Những kẻ chạm trán với Lăng Đãng công tử tuy vận mệnh xúi quẩy nhưng cũng có chỗ may mắn là đối phương phạm tội nặng đến đâu, bản công tử cũng giành cho cơ hội thoát chết hay để trả oán.

Dứt lời chàng giơ gót chân đá xuống khai giải huyết đạo cho Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng.

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng tuy đã được khai giải huyết đạo nhưng không giám nghĩ đến chuyện trốn chạy. Hắn mới lãnh giáo thân thủ của Lăng Đãng công tử và đã hiểu chàng lắm.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Bản công tử bắt đầu từ ông bạn này. Ông bạn hãy đứng lên co duỗi gân cốt cho thuận thực rồi chạy đi. Bản công tử đứng đây không di động nửa bước. Ông bạn mà thoát được phạm vi của cây phi thảo này là số mạng rất lớn. Bản công tử không rượt theo đâu.

Ngũ Ưng Bàn Đại Đẳng chấp tay nhăn nhó cười đáp:

- Xin công tử ....

Lệnh Hồ Bình sa sầm nét mặt ngắt lời:

- Người muốn yêu cầu bản công tử thu hồi mệnh lệnh chẳng?

Ngũ Ưng bước lên nửa bước nói:

- Xin công tử mở dạ từ bi .....

Gã co chân trái toan quỳ xuống.

Lệnh Hồ Bình chau mày, không ngờ Ngũ Ưng đột nhiên phóng chưởng đánh ra. Đồng thời gã lộn ngược người lại vọt về phía sau điện nhanh như mũi tên bắn.

Bỗng nghe Lệnh Hồ Bình cười lạt nói:

- Nước cờ này hay qua!

Aùnh ngân hồng loé lên. Cây phi thảo đã tung ra.

Kết quả đúng như Ngũ Ưng dùng phi thảo để chụp chị em họ Giả. Cây thảo chụp đúng vai bên phải Ngũ Ưng không thiên lệch chút nào.

Chiêu thảo của chàng chỉ khác chiêu thảo của Ngũ Ưng ở chỗ chàng chụp một chiêu làm gã chết liền.

Lệnh Hồ Bình rút phi thảo ra và khai giải huyết đạo cho Lục Ưng Phương Thủ Nhân.

Lục Ưng đã rút được kinh nghiệm là ở trước mặt Lăng Đãng công tử dùng nguy kế không ăn thua. Sao bằng tuân mệnh hành động còn có cơ hội thoát nạn hơn nhiều.

Hắn được khai giải huyết đạo rồi vận khí huyết lưu thông khoan khoái, đoạn tung mình vọt ra ngoài điện.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Ông bạn này thành thật hơn nhiều. Bây giờ còn trông vào vận khí mà thôi.

Hai tay chàng giựt một cái, cây lưu tinh thảo gãy làm hai khúc. Chàng giữ lại một khúc, còn một nửa cây lưu tinh chàng giơ tay lên liệng ra.

Cây lưu tinh vọt đi đánh trúng vào sau lưng Lục Ưng. May mà chỗ đánh trúng lại không nguy hại, Lục Ưng rên lên một tiếng loạng choạng chạy ra ngoài quan.

Lệnh Hồ Bình bật cười một tiếng, quả nhiên không dùng thủ đoạn nào khác. Chàng quay lại nhìn Tiêu Bách Thành nói:

- Hay lắm. Bây giờ tới lượt Tiêu đại huynh.

Tiêu Bách Thành run cầm cập, miệng năn nỉ:

- Lệnh Hồ Bình! À không phải ... Lệnh Hồ thiếu hiệp! Tiểu đệ từ nay ... thay mặt đổi lòng ... Làm lại cuộc đời.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Tiêu đại huynh chủ ý rất hay. Nếu bản công tử tha mạng đại huynh, đại huynh sẽ nghĩ được chủ ý kỳ diệu hơn nữa để biến bản công tử thành tội nhân.

Tiêu Bách Thành vội nói:

- Lệnh Hồ huynh yên dạ... Tiểu đệ nói không dám ... là không dám. Tiểu đệ xin phát thệ nếu từ nay trở đi còn ... còn ...

Lệnh Hồ Bình khoát tay ngắt lời:

- Dẹp đi. Trên đời cái không đáng tiền nhất là lời thề. Chúng ta bàn đến cái khác hữu hiệu hơn.

Tiêu Bách Thành sắc mặt lợt lạt hỏi:

- Phải chăng Lệnh Hồ huynh muốn ... phá huỷ ... võ công của tiểu đệ?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Không phải đâu.

Tiêu Bách Thành ngần ngừ.

Đối với con nhà võ, điều khó chịu nhất là bị mất hết võ công. Lãng Đãng công tử đã không thêm phé bỏ võ công của gã, chẳng lẽ còn thủ đoạn nào khó chịu hơn?

Lại nghe Lệnh Hồ Bình nói tiếp:

- Võ công không phân thiện ác. Tỷ như bản công tử, nếu chẳng ý vào võ công thì bữa nay sao thu thập được Tiêu huynh? Cái tệ hại của Tiêu huynh không phải là võ công mà là cái ngoại hiệu Tiểu Lang Quân.

Tiêu Bách Thành vội đáp:

- Cái đó dễ lắm. Từ nay tiểu đệ không dùng ngoại hiệu đó nữa là xong.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Ngoại hiệu Tiểu Lang Quân của huynh đài phải chăng do huynh đài tự lựa chọn

lấy?

Tiêu Bách Thành vội đáp:

- Từ nay tiểu đệ không để người ta kêu mình bằng biệt hiệu đó nữa.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thế người ta cứ kêu thì làm thế nào?

Tiêu Bách Thành đáp:

- Tiểu đệ sẽ trở mặt với họ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Người ta không kêu trước mặt, nhưng lúc vắng mình thì cấm ai được?

Tiêu Bách Thành sững sốt đáp:

- Cái đó ....

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Điểm này mấu chốt không phải là ở đó. Điều cốt yếu là bất luận Tiêu huynh dùng ngoại hiệu gì, đồng thời bất chấp người ngoài xưng hô thế nào, chỉ cốt lòng mình không xấu hổ với ngoại hiệu đó là được.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Một nam nhân địa vị cao sang, tướng mạo anh tuấn, tuổi còn nhỏ, có tiền có thế, lại biết võ công mà không làm điều tội bại, nhưng việc tội bại không ngớt theo dõi khiến mình chống trị thủ được, hoặc bản tính xấu xa không thể lường được.

Tiêu Bách Thành áp úng nói:

- Thế thì .....

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Vì thế phải trị tận gốc. Chỉ có một điều là làm cho Tiêu huynh thấy khuê nữ nhà người ta đem lòng ao ước.

Tiêu Bách Thành kinh hãi hỏi:

- Lệnh Hồ huynh ....

Lệnh Hồ Bình giơ cây trảo phi trong tay lên nói:

- Cây trảo phi này sắp biến Tiểu lang quân thành Xú lang quân. Bản công tử vừa nói rồi. Sau khi xong việc võ công của Tiêu huynh vẫn còn, sẽ có cơ hội trả oán, bất cứ bữa nay, ngày mai hay ngay bây giờ tùy ý.

Chàng tiến lên một bước nói tiếp:

- Công tử cũng có thể trở về ngẫm nghĩ mình đã phá hoại danh tiết bao nhiêu thiếu nữ? Cách trừng phạt này có xứng đáng không? Từ nay công tử vẫn đem lòng thù địch bản công tử, hay làm điều thiện để chuộc tội tùy ý. Có điều Tiêu huynh nên nhớ nếu Tiêu huynh vẫn giữ ý niệm tàn độc mà người ở Kỳ Sĩ Bảo biết tới thì chẳng bao giờ còn được lọt vào tay Lăng Đãng công tử này nữa.

Chàng giơ tay lên. Mấy tiếng sột sột kẽ vang lên. Hai má Tiêu Bách Thành biến thành khó coi.

Lệnh Hồ Bình rạch mặt gã rồi giải huyết đạo cho gã. Chàng lùi lại mấy bước lạnh lùng hô:

- Tiêu huynh bước ngay đi.

Tiêu Bách Thành hai tay bưng mặt, rên la thảm hại.

Lệnh Hồ Bình bỏ thêm củi khô vào đống lửa cho lửa cháy to. Đoạn chàng lại giải khai huyết đạo cho hai chị em họ Giả.

Giả Tường và Giả Vy thở phào một cái mỗ bùng mất ra.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười nói:

- Kẻ ươc hội đã đến đây. Hiền côn trọng bây giờ còn muốn cùng tại hạ tử võ không? Nếu chưa thuận tiện xin hoãn đến ngày khác.

Hai chị em ngồi dậy đảo mắt nhìn quanh, đoán ra mọi việc. Hai cô tự hỏi:

- Chúng ta đã bị thương sao lại ở chốn này?

Dưới đất còn thi thể Ngũ Ưng khiến hai cô hiểu ngay Lăng Đãng công tử đã cứu mạng mình.

Hồi 61

Tường, Vy Nhận Thức Lệnh Hồ Bình

Hai chị em Giả thị sờ vết thương trên vai thấy buộc lại rồi, mặt hai cô đỏ bừng lên, vì người buộc vết thương cho mình dĩ nhiên là Lệnh Hồ Bình. Trong khi chàng buộc vết thương hẳn đã khám phá ra các cô là gái mà vẫn cố ý gọi các cô là hiền côn trọng.

Giả Tường không nói gì, còn Giả Vy không nhịn được trợn mắt lên nói:

-Về mặt người làm gì mà nhâng nháo thế? Phải chăng người tưởng cứu người ta rồi, mong người ta cúi đầu, đổi giọng kêu mình bằng Đại ân công?

Lệnh Hồ Bình khẽ háng đặng đáp:

-Ua? ân công thì không cần, nhưng từ giờ cách xưng hô quả là phải đổi lại.

Giả Vy càng tức hỏi:

-Đổi lại ư? Đổi bằng cách nào? Ai mượn người giải cứu? Người tự coi mình là giống đa tình, nhưng bọn ta chẳng coi thuận mắt chút nào.

Lệnh Hồ Bình chấp tay nói:

-Đa tạ cô nương.

Giả Tường sửng sốt hỏi:

-Tạ cái gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Tạ ở chỗ hai cô vừa nói coi không thuận mắt.

Giả Tường hỏi:

-Cái đó có chi đáng tạ ơn?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Lãng Đãng công tử tự mình đặt ra luật lệ: Hễ nam nhân bảo tại hạ coi không thuận mắt là tại hạ thưởng cho họ một nhát kiếm để tỏ ra mình coi không thuận mắt. Nhưng câu này ở miệng nữ nhân thốt ra, tại hạ chẳng những không lấy làm ngỗ nghịch mà còn đáp lại một tiếng tạ ơn.

Giả Tường hỏi:

-Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Trước nay chưa một ai yêu cầu tại hạ giải thích điểm này, nên lúc ban đầu lập ra quy củ, tại hạ cũng không nhớ nữa.

Giả Vy khẽ hắng đặng nói:

-Những kẻ miệng trơn như mỡ thường là bọn lố lăng, không phải thế gia đệ tử ở danh môn chính phái.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

-Có ai bảo tại hạ là thế gia đệ tử đâu? Tại hạ cũng không tự nhận trước mặt hai cô là người danh môn chính phái.

Bỗng Giả Tường cản lại nói:

-Vy muội! Hãy khoan! Vừa rồi người chưa nghe ra gã có ý nói là chúng ta bị gã ... khinh khi.

Giả Vy mắt hạnh tròn xoe hỏi:

-Gã bảo sao?

Giả Tường đáp:

-Gã vừa nói nếu nam nhân bảo gã coi không thuận mắt là gã rút kiếm chém liền. Hiển nhiên là câu bóng gió.

Giả Vy ủa một tiếng.

Giả Tường nói tiếp:

-Gã nói tạ ơn là có ý trá ngụy che lấp. Thực ra gã muốn nói: Các cô coi không thuận mắt ư? Cám ơn. Ta đối với hai cô cũng chẳng có hảo cảm gì. Các cô coi không thuận mắt là điều mà bản công tử mong muốn.

Giả Vy giận tái mặt quay sang hỏi Lệnh Hồ Bình:

-Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

-Hai vị đại khuê nữ 17, 18 tuổi, võ công đã không đủ hoả hầu, cải trang lại kém tinh minh, tự mình rước tai hoạ, xuýt nữa còn bị người khác khoác tội vào mình. Hai cô thử tính coi: Dịch địa hai cô là khách bàng quang sẽ có cảm tưởng gì?

Giả Vy tức quá nói không lên lời.

Giả Tường cũng biến sắc ngậm ngừng hỏi:

-Giọng lười người... như thế là có ý gì? Người là nhân vật thế nào của chúng ta... mà muốn dạy khôn chị em chúng ta?

Lệnh Hồ Bình ung dung cười đáp:

-Lời chất vấn của cô nương gồm ba điểm. Tại hạ xin phân tách từng điểm để phúc đáp: Một là giọng lười của Lăng Đãng công tử thế nào? Hai là bản công tử là người thế nào của hai vị. Ba là Trung Long kiếm khách cùng Kỹ Sĩ Bảo chúa coi nhau như thủ túc. Long Trung kiếm khách là lệnh tổ. Kỹ Sĩ Bảo chúa là gia phụ. Kể về vai vế, tại hạ có giáo huấn, hai vị có tiếp thụ cũng không phải là chuyện dở. Độc Mã phong ở phái Trường Bạch, Tiểu lang quân ở phái Huỳnh Sơn đều là thế gia đệ tử mà lại hành động xấu xa là vì thiếu giáo dục. Nói một cách khác là bình nhật gã không được nghe lời giáo huấn.

Chàng dừng lại một chút cười hỏi:

-Tại hạ phúc đáp như vậy hai vị đã thoả mãn chưa?

Hai cô tắc họng không nói được gì nữa. Hai bộ mặt hết đỏ bừng lại trắng bợt. Không hiểu các cô tức giận hay bẽ bàng, chán ghét hay

vui mừng.

Có thể đều không đúng. Thường thường các cô gái thua hơi đều có bộ mặt này.

Chỉ có một điểm là chắc chắn hai cô đối diện với Lăng Đãng công tử chẳng ai đếm xỉa về bậc với đối phương.

Bất luận Lăng Đãng công tử kiêu ngạo thế nào, giáo huấn có hợp lý hay không, thì mối giao tình giữa Long Trung kiếm khách và Kỳ Sĩ Bảo cũng không thể phủ nhận được.

Đã không phủ nhận được mối giao tình này thì chị em cô phải coi Lăng Đãng công tử là một vị tiểu thế thúc ....

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

-Bản tính của Lăng Đãng công tử là như vậy chỉ mong hiền tỷ muội đừng trách. Thực ra chẳng phải tại hạ muốn kể bẽ bậc để khoác áo trượng bối vào mình mà chỉ là hăm các cô một chút đó thôi. Giữa chúng ta vẫn xử đối ngang hàng.

Giả Vy đảo mắt nhìn chàng đột nhiên hỏi:

-Có người nói công tử đã quy đầu Long Hồ Bang. Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Bình đột nhiên biến sắc quay đầu ra ngoài viện nói:

-Ong bạn ở bên kia bây giờ có thể ra được rồi.

Hai chị em Giả thị giật mình kinh hãi không nghĩ đến vết thương nhảy bổ lên coi, nhưng bốn mặt yên lặng như tờ, chẳng một ai đáp lại.

Giả Vy tiến gần lại một bước khẽ hỏi:

-Có người đến rồi ư?

Lệnh Hồ Bình quay lại cười đáp:

-Không có đâu.

Giả Vy ngạc nhiên hỏi:

-Thế mà sao công tử ...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

-Đây bắt quá là một chút thủ đoạn. Bốn mặt tối om giờ bàn tay lên không rõ ngón. Nếu không quát hỏi như vậy làm sao biết được có người nghe trộm hay không?

Hai chị em bật cười, đồng thời khâm phục Lăng Đãng công tử quả nhiên thông minh hơn người. Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị kể lại những sự việc xảy ra đến nay cùng vụ chàng gia nhập Long Hồ Bang với mục đích gì nói cho hai cô nghe.

Bây giờ hai cô mới hoàn toàn khâm phục Lệnh Hồ Bình.

Giả Tường nghe rồi không nhịn được hỏi:

-Công tử đã biết tổng đà Long Hồ Bang đặt tại hang Giả Mã núi Long Môn, sao tứ kỳ sĩ không liên lạc với các phái tiến vào trừ tiểu?

Lệnh Hồ Bình nhăn nhó cười đáp:

-Vụ này liên quan rất rộng rãi.

Giả Vy hỏi:

-Có điều chi úy kị?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Một là vấn đề nhân thủ. Hiện giờ các cấp hộ pháp ở Ma bang tổng số có tới hàng ngàn, ấy là chưa kể bọn đệ tử các phái đã mua được. Cả Kỳ Sĩ bảo hợp với Cái Bang, nhân số tuy cũng được gần ngàn người, nhưng một tên Hắc y hộ pháp tầm thường của Ma bang cũng còn mạnh hơn một đệ tử ba nút của Cái Bang. Nếu động binh thì bên ta chưa bằng ba thành bên địch. Vậy mà thẳng thắn kéo đến trừ há chẳng uổng công?

Chàng dừng lại một lúc rồi tiếp:

-Hai là địa thế ở Giả Mã cốc cực kỳ hiểm trở, cửa ngõ trùng điệp, trừ những bang đồ tâm phúc của họ chẳng một ai biết rõ đường lối ra

sao. Trước tình trạng này mà miễn cưỡng tấn công là tự dẫn thân vào đất chết.

Giả Tường chau mày hỏi:

-Vậy thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình cười hỏi lại:

-Hai cô đã coi phương pháp của đệ tử Cái Bang bắt cóc bao giờ chưa?

Giả Tường chớp mắt hỏi:

-Tức là đem mỗi thorn nhử bọn chúng ra khỏi động chứ gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Đúng rồi. Theo tình hình hiện giờ thì đó là phương pháp hữu hiệu nhất. Bĩa Mã cốc là nơi hiểm yếu nhưng nó cũng chẳng thể sinh tồn ở ngoài đời. Nếu chúng ta dùng phương châm này thì chỉ cần nhân số rất ít bố trí cạm bẫy ở đường cửa hòng, chờ chúng ra tên nào trừ tên ấy.

Giả Vy hỏi:

-Nghe nói Bính Dần kỳ sĩ ở quý bảo đã đến Trung Nguyên? Long Hồ Bang cũng phái nhiều nhân vật tới đây chẳng hiểu có đúng không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Đúng thế. Đây là mỗi thorn thứ nhất và cũng là cạm bẫy một mặt.

Giả Vy hỏi lại:

-Cho đến nay hai bên đã xảy ra cuộc tiếp xúc nào chưa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Tiếp xúc rồi, kết quả khá lẫm.

Giả Tường ngẫm nghĩ rồi ngần ngại hỏi:

-Dùng phương pháp này cố nhiên là hay lắm, nhưng chộc giận Long Hồ bang chúa, nếu hấn kêu nhân mã đến đông thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Bên mình chỉ mong thế.

Giả Tường hỏi:

-Sao lại mong thế?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Vì đó là cách giải quyết theo phương pháp mình nhận rồi đối phó với bên địch mặt mũi.

Giả Tường hỏi:

-Đã đành là kẻ dĩ dật dĩ lao, nhưng thân chủ của chúng đến nơi rồi giải quyết cách nào?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Cánh quân ô hợp chỉ lợi về mặt thủ chứ không lợi về mặt công. Ta chỉ cần phá một đạo binh là thắng được. Trước hết phá tan sào huyệt của bọn tặc tử khiến địch mất căn cứ là công việc dễ hơn nhiều. Bọn Ma bang chỉ vì lợi mà kết hợp, khi chúng phát giác ra đại thế hư rồi là chẳng ai bán mạng sống nữa.

Giả Tường lắc đầu nói:

-Tiểu nữ nhận thấy công tử dường như coi vụ này dễ dàng quá.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Trong thiên hạ chẳng có việc gì khó, chỉ sợ người hữu tâm. Đừng nói Cái Bang trợ lực, ngay bốn kỳ sĩ và bản công tử cũng tự tin có thể làm cho bọn tặc tử có ngày đổ nát tan tành.

Giả Vy chuyển động mục quang hỏi:

-Chị em tiểu nữ có thể tham gia vào được chăng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Cái đó bản công tử rất hoan nghênh.

Giả Tường cười hỏi:

-Theo công tử nhận xét thì chị em tiểu nữ chắc không địch nổi hai tên Lam y hộ pháp hay sao?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm đáp:

-Vấn đề này thật khó trả lời.

Giả Tường đáp:

-Sao lại khó trả lời?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Vì phải chia từng khía cạnh.

Giả Tường hỏi:

-Vậy công tử chia từng khía cạnh mà đáp chứ sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Nếu lấy một chọi một và bàn riêng về khía cạnh võ công, đêm nay các vị đã diệt được tứ ượng thì so với Lam y hộ pháp của Ma bang thì có phần hơn chứ không kém, nhưng hai cô đấu với bất cứ hai tên Lam y hộ pháp nào chưa chắc đã lập được chiến công rạng rỡ.

Hai chị em nghe nói có ý không vui.

Lệnh Hồ Bình nói tiếp:

-Về kinh nghiệm giang hồ cùng ứng biến lúc lâm sự thì đối phó một tên Hắc y hộ pháp, e rằng các cô cũng chưa bì kịp chúng.

Hai chị em họ Giả càng ra chiều thất vọng.

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị nói tiếp:

-Nói rút lại việc dùng binh không phải mạnh mà thắng, võ công mới là một trong những điều kiện để thủ thắng. Tỷ như bản lãnh hai cô tương đương với Lam y hộ pháp của Ma bang, nhưng tính nét quật cường tham công, khinh địch hoặc sơ hở là đi đến chỗ thất bại cả với hai tên Hắc y hộ pháp. Nếu hai cô chịu sự điều động cả một tay đại hành gia thì chẳng những Lam y hộ pháp không địch nổi, mà ngay đối với Huỳnh y hộ pháp cũng chẳng thành vấn đề.

Hai cô nghe tới đây mới lộ vẻ vui mừng.

Giả Vy vội hỏi:

-Bên chúng ta hiện giờ có những vị nào điều động?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Nhiều lắm. Tứ kỳ sĩ, chưởng môn phái Hoa Sơn, Kim Trượng Tứ lão, Hậu Cái, Pháp Cái ở Cái Bang đều có thể tùy thời giữ trọng trách chỉ huy.

Giả Tường cười nói:

-Công tử còn bỏ sót một vị.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Ai?

Giả Tường cười đáp:

-Lãng Đãng công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Uê, phải rồi. Hai vị có chịu tiếp thụ sự điều động của bản công tử không?

Giả Vy cười đáp:

-Quyết không trả giá.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Nhất định thế chứ?

Giả Tường gật đầu đáp:

-Nhất định rồi.

Lệnh Hồ Bình lấy trong bọc ra một viên thuốc và một túi bạc vụn đưa cho hai cô

nói:

-Hay lắm! Xin hai cô cầm lấy rồi lập tức rời khỏi đây. Giả Vy ngạc nhiên hỏi:

-Đi đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Đến Tổng đà Cái Bang ở Trung Điều Sơn.

Giả Tường ngập ngừng nói:

-Bọn tiểu muội đã hứa lời, dĩ nhiên không hối hận, nhưng công tử có thể cho biết vì nguyên nhân gì muốn bọn tiểu tử rời khỏi Thái Nguyên?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Giản dị lắm. Thái Nguyên không phải là nơi để các cô dưỡng thương được. Đồng thời hy vọng các cô sang bên đó cho người ta biết này đã xảy ra chuyện gì để họ cấp tốc phái người đến viện trợ.

Hai cô chỉ lo Lăng Đãng công tử chán ghét, bây giờ nghe ra sự mạng của mình rất trọng yếu, dĩ nhiên không nói gì nữa.

Lệnh Hồ Bình lại thận trọng ngắm ngẫm đưa hai cô đi mấy chục dặm rồi mới trở về phân đà Long Hồ. Chàng về đến phân đà vào lúc canh ba.

Trong phân đà đèn lửa sáng trưng, phòng vệ sâm nghiêm như lâm đại địch. Lệnh Hồ Bình thấy tình trạng này không khỏi ngắm ngẫm kinh hãi vì trước nay chưa từng có hiện tượng này. Chàng tự hỏi:

-Chẳng lẽ sau khi ta rời phân đà, đã xảy ra biến cố gì? Có quan hệ đến hành động đêm nay của ta không?

Chàng đã kể lại việc tiếp thụ lời ước hẹn của chị em họ Giả đến Duyệt Vương miếu ngoài cửa đông thành tử kiếm cho Lưỡng ma nghe. Nếu Lưỡng ma không tin lời chàng tất phái người theo dõi, nhưng hiển nhiên vừa rời dọc đường chẳng có ai theo chàng.

Vì thế, tuy chàng ngắm ngẫm hoài hạp nhưng vẫn chẳng ngần ngại gì, cứ tiến thẳng vào đại sảnh.

Trong đại sảnh có bốn người Cáp, Tân Lưỡng ma, Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai và Hạng nhãn phán quan Tô Quang Tổ.

Nhã bắt đắC Chi Tam Giải vốn cùng Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai như hình với bóng mà hiện giờ không thấy Chi Tam Giải trong đại sảnh, đó là một điều chàng không hiểu đượC. Lúc Lệnh Hồ Bình tiến vào bốn người tựa hồ không phát giác.

Hạng nhãn phán quan Tô Quang Tổ cầm đĩa đèn đang cúi xuống coi Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai. Tên này không biết đang kiểm thị chuyện gì trên cánh cửa gỗ.

Lưỡng ma hai tay chấp để sau lưng đứng bên lẳng lặng quan sát, đều lộ vẻ ngưng trọng.

Lệnh Hồ Bình khẽ háng đặng một tiếng.

Lưỡng ma động thời quay ra.

Lệnh Hồ Bình tiến gần lại hỏi:

-Đêm đã khuy sao các vị còn chưa đi ngủ?

Thiên sát ông Cáp Minh Niên gật đầu đắp:

-Lão đệ về tới vừa may. Mau lại đây mà coi.

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai liền đứng ngay lên tránh sang một bên.

Lệnh Hồ Bình vừa ngó tới không khỏi ngắn người. Trên cánh cửa gỗ đặ một xác chết nằm ngay ngắn. Chính là Hoả Lôì bà bà ở Bắc Mang.

Lệnh Hồ Bình kinh ngạc ngưng đầu lên hỏi:

-Vụ này là thế nào đây?

Lưỡng ma lắc đầu thờ dài không đắp.

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai nói:

-Bọn thuộc hạ không hiểu vụ này ra làm sao, vì sáng nay ở quán trà ty toà còn thấy rõ ràng bà bà ở đó ra đi ...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Đúng thế! Thi thể này được phát giác ra ở địa phương nào?

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai đáp:

-Trên đường quan đạo cách quán trà không xa mấy.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Ai phát giác ra trước tiên?

Tiền Đại Lai đáp:

-Người qua đường.

Lệnh Hồ Bình trở vào xác chết hỏi:

-Đã điều tra thương tích chưa?

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai đáp:

-Điều tra rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Chết về khí giới hay về quyền chưởng?

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai đáp:

-Chết về khí giới.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Do thứ binh khí gì?

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai ngần ngừ đáp:

-Ty toà không dám khẳng định... dường như là Bạch cốt xoa của Phương hộ pháp... chắc ty toà coi lầm không đúng ...

Lệnh Hồ Bình trong lòng đã có thành kiến. Chàng quay lại hỏi Lưỡng ma:

-Chi hộ pháp đâu?

Cáp Ma uể oải đáp:

-Bang chúa vừa kêu đi. Chắc là có chuyện gì sai y về Tổng đà.

Lệnh Hồ Bình làm bộ chau mày nói:

-Nếu bang chúa sai y về tổng đà điều động người tới thì chúng ta thật bế mặt. Ngay một tên Thượng Quang Lượng...

Cáp Ma trong lòng buồn bã, dường như phát sợ khi đến danh tự này liền háng đặng ngắt lời:

-Hai con nhỏ đó kết quả ra sao?

Lệnh Hồ Bình đoán chắc Bách Thủ ngô công sau khi trời sáng sẽ tìm tới nơi, muốn che giấu cũng không được, liền đem sự thực thuật lại chỉ thay đổi phần ít.

Chàng nói chớ trước Dược Vương miếu không thấy hai con nhỏ tới đã tìm đến Hương Hoa viện uống rượu. Sau chạm trán Tiểu lang quân Tiêu Bách Thành. Vì chàng thấy đối phương lén lút dường như có chuyện mưu đồ liền theo ra ngoài cửa bắc...

Còn phần dưới chàng nói toàn sự thực. Chàng còn nói không tiện hạ sát Tiểu lang quân vì nể mặt Đa thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu, sợ làm tổn thương đến hoà khí người nhà.

Cáp Ma nghe xong lắc đầu nói:

-Lão đệ tính sai rồi.

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

-Tiểu đệ tính sai chỗ nào?

Cáp Ma cười mát đáp:

-Tiểu đệ không nên tha thàng lỗi họ Tiêu đó mới phải.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao vậy?

Cáp Ma cười đáp:

-Âm hộ pháp của chúng ta chẳng còn cách nào tái hợp với chưởng môn phái Huỳnh Sơn. Phái đó trở mặt với bản bang chỉ là vấn đề sớm hay muộn. Lão đệ tha thàng lỗi đó là số mạng gã quá lớn. Âm hộ pháp không lãnh thọ mối nhân tình của lão đệ đâu.

Lệnh Hồ Bình tưởng như trút được khối đá nặng bên lòng. Sáng mai đôi thúc điệt kia có tìm đến, nhưng Lương ma không can thiệp thì công việc dễ dàng hơn nhiều.

Tân Ma đột nhiên cất tiếng âm trầm hỏi:

-Hai con nhỏ đó đâu rồi?

Lệnh Hồ Bình bây giờ mới nghĩ tới những lời chàng kể đã lộ sơ hở lớn, vì thủy chung chàng vẫn chưa nói rõ hai chị em họ Giả đi đâu. May mà chàng vẫn trầm tĩnh, ung dung cười đáp:

-Hai con nhỏ đó tưởng bản công tử chưa khám phá ra chân tướng của chúng. Lúc chúng bỏ đi còn bảo vẫn muốn so tài cao thấp với bản công tử. Hiện giờ chúng còn ở trong thành hay không, bản công tử cũng không rõ.

Tân Ma muốn hỏi nữa nhưng Cáp Ma vươn vai lên tiếng:

-Được rồi. Chúng ta nên đi nghỉ. Dem mụ này ra phía sau mai táng. Dặn anh em phòng vệ cho cẩn thận, chớ ngủ quên để địch nhân lén tới.

Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ dạ một tiếng rồi cùng Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai khiêng cánh cửa đi.

Lệnh Hồ Bình đang tức cười vì Vô Lượng tam ma cũng sợ bóng sợ gió. Nếu chàng không trông thấy thì nghe ai nói cũng không thể tin.

Hôm sau vào khoảng giờ tỵ, bỗng bên ngoài phân đà có tiếng dút lác vọng vào, liền phái người ra coi. Quả nhiên chưởng môn phái Huỳnh Sơn đưa người tới.

Cáp Ma hỏi Lệnh Hồ Bình:

-Một mình lão đệ đối phó với họ Tiêu được chăng?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Cái đó khó nói lắm. Trước kia tiểu đệ tuy đã chạm trán nhiều nhân vật nổi tiếng giang hồ nhưng động thủ với chưởng môn một phái thì đây mới là lần đầu.

Cáp Ma hỏi:

-Có cần Tiên hộ pháp đi giúp lão đệ một tay không?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Y đi cho thể lực mạnh thêm cũng hay, có điều tới nơi thì không cần. Bản công tử tưởng hấn là bản môn một phái, chắc không đến nỗi mượn sức của hộ thuộc, ỷ vào số đông để thủ thắng. Nếu hấn chỉ khiêu chiến với một mình bản toà, tất bản toà phải liều mình bồi tiếp chứ chẳng còn đường nào khác. Hai vị cũng biết Lăng Đãng công tử chẳng tranh giành gì hết, nhưng không chịu thua hơi.

Hồi 62

Lệnh Hồ Bình Xử Sự Khôn Ngoan

Cáp Ma gật đầu nói:

-Hay lắm. Chúng ta hãy ra đi, đến nơi coi tình hình sẽ liệu.

Bách Thủ ngô công Tiêu Dương Vỹ dẫn Thủ Ưng là Bì Chu cùng Nhị Ưng là Miêu Trọng và Tiểu lang quân Tiêu Bách Thành đến chờ ở tiền viện.

Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ đang nhìn đối phương chấp tay tươi cười, không ngớt nói những điều tử tế. Bách Thủ ngô công về mặt khẩn trương dường như chẳng nghe thấy gì mà cũng không thèm ngó tới hần cái nào.

Thủ Ưng và Nhị Ưng đứng hai bên Bách Thủ ngô công về mặt cũng âm trầm. Tiểu lang quân Tiêu Bách Thành đứng xa hơn một chút, che mặt bằng tấm sa đen nhưng vẫn thấp thoáng thấy hai má dán thuốc cao.

Lệnh Hồ Bình đứng trên thềm khoát tay cho Lưỡng Ma và Tiền Đại Lai đứng lại. Chàng mỉm cười từ từ bước xuống thềm, nhìn Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ hô:

-Tô phân đà chúa, phân đà chúa trở về đi. Lễ tiết làm chủ nhân đã đủ rồi. Máy vị quý khách này để bản toà tiếp đãi là xong.

Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ chưa biết hạ đài cách nào nghe chàng nói vậy như được lệnh đại xá, vội vàng dạ lùi lại một bên.

Lệnh Hồ Bình tiến ra giữa viện đứng đối diện cách Bách Thủ ngô công chừng hơn một trượng. Chàng ngừng đầu lên hỏi ngay:

-Chắc đại chưởng môn nhân đến kiểm bản công tử?

Bách Thủ ngô công lạnh lùng đáp:

-Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

-Xem chừng khí sắc của chưởng môn bữa nay không được hoà hoãn. Nhưng bất luận chưởng môn đến vì việc gì bản công tử cũng cần nói trước một câu.

Bách Thủ ngô công đặng háng một tiếng chứ không trả lời.

Lệnh Hồ Bình vừa cười vừa nói tiếp:

-Bản công tử từ ngày bị trục xuất ra Kỳ Sĩ bảo đã tiếp xúc với các người tám môn phái lớn, chẳng phải bữa nay mới là lần đầu. Nhưng thân phận bản công tử hiện giờ

không phải như ngày trước. Tỷ như nói trước kia Võ Đang bát tử gặp tại hạ chỉ là một vị Lăng Đãng công tử mà hiện nay là một vị Cẩm y hộ pháp ở Long Hồ bang đối diện với Tiêu chưởng môn.

Bách Thủ ngô công hơi biến sắc nhưng cũng không nói gì.

Lệnh Hồ Bình thu nụ cười lại háng đặng nói tiếp:

-Địa vị của Cẩm y hộ pháp tại Long Hồ bang thế nào có khi người khác chưa hay, nhưng Tiêu chưởng môn đã rõ rồi. Âm phu nhân của bản bang cũng bất quá chỉ là một tên Huỳnh y hộ pháp.

Bách Thủ ngô công lại biến sắc.

Dường như lão đang cân nhắc một bên là Bát Ưng và diệt nhi Tiểu lang quân, còn một bên là bà vợ Đa Thích Nga Mi. Coi sắc mặt đoán ra chưởng môn phái Huỳnh Sơn lúc này khó bề định đoạt lấy ai bỏ ai.

Tính về phân lượng thì hiện thế nặng hơn, nhưng Bát Ưng đã mất sáu, ái diệt lại nát mặt. Thêm vào lưỡng ưng và ái diệt đứng bên, nếu tỏ ra hững hờ thì sau này làm sao ngự trị được toàn bộ?

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng nói tiếp:

-Bản toà kính trọng các hạ là chưởng môn, đồng thời chưởng môn nhận rõ người đứng đối diện là một vị Cẩm y hộ pháp ở Long Hồ bang.

Chàng dừng lại một chút rồi hỏi:

-Bản toà những gì muốn nói đã nói hết rồi. Chưởng môn có điều chi dạy bảo xin chỉ thị rõ để bản toà rửa tai nghe đây.

Bách Thủ ngô công chẳng có điều gì chính thức, tựa hồ lâm vào bước từ cùng lý khuất.

Lão trợn mắt lên nhìn Lệnh Hồ Bình hồi lâu mới ngấp ngừng hỏi:

-Lão đệ... cho biết rõ sự tình, sao... lại ác tâm đến thế?

Lệnh Hồ Bình thản nhiên hỏi lại:

-Bản toà ác tâm chỗ nào?

Bách Thủ ngô công trở vào lương ượng nói:

-Anh em bọn chúng tám người.

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

-Bọn họ tám người, năm chết một bị thương, bản toà đã biết rồi. Đại chưởng môn đã điều tra rõ bọn họ tử thương về tay ai chưa? Vì chuyện gì đưa đến chỗ tử thương? Lỗi ở đối phương hay ở bọn họ?

Tiểu lang quân đột nhiên lớn tiếng:

-Thúc thúc đừng nghe thằng tiểu tử hoa ngôn xảo ngữ nữa. Hung thủ chính là gã.

Bách Thủ ngô công thấy ái diệt đứng đằng sau la hét, dường như muốn động thủ, cặp mắt chiếu ra những tia hào quang khủng khiếp. Nhưng trong lúc nhất thời dường như lão chưa biết quyết định thế nào.

Lệnh Hồ Bình chỉ cười ruồi chứ không biện bạch.

Bách Thủ ngô công ngán ngừ quay sang hỏi Thủ Ưng:

-Ý kiến của Bi lão đại thế nào?

Thủ Ưng Bi Chu chưa lộ vẻ gì thì Nhị Ưng Miêu Trọng đã sẵn giọng lên tiếng:

-Bữa nay ở thành Thái Nguyên Bát Ừng chết mất năm nhân vật chưa phải là nhiều, nhưng những cao nhân ở trong thành lòng dạ tàn độc đến thế cũng chẳng có mấy tay.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

-Nói một cách khác chỉ có một mình Lãng Đãng công tử phải không?

Nhị Ừng Miêu Trọng trầm giọng đáp:

-Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

-Bản công tử đã có đủ tài như vậy, ông bạn thử nghĩ coi nếu bản công tử thừa nhận thì ông bạn định bắt bản công tử chắc?

Tiêu Bách Thành tức giận lại gầm lên:

-Thúc thúc coi đó. Thái độ thẳng lối là thế, khẩu khí gã coi phái Huỳnh Sơn chúng ta không vào đâu ...

Lệnh Hồ Bình gật đầu ngắt lời:

-Đúng rồi! Từ lúc bản toà trông thấy ông bạn Tiểu lang quân, trong con mắt bản toà quả coi phái Huỳnh Sơn kém đi nhiều.

Chàng ngừng mặt lên hỏi:

-Lão đệ chỉ bị thương ở mặt, còn võ công chưa mất, muốn nói sao không tiến gần lên một chút?

Tiêu Bách Thành chẳng những không tiến lên phía trước mà còn lùi lại một bước.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười nói:

-Thế thì phải rồi. Lão đệ chỉ còn một cơ hội, muốn la muốn nói chẳng ai ngăn cấm nhưng đứng xa thêm một chút hay hơn.

Nhị Ừng Miêu Trọng là kẻ tính nét xấu xa nhất trong Bát Ừng. Vừa rồi gã thấy Lệnh Hồ Bình ăn nói ngông cuồng đã muốn ra tay, bây giờ giọng nói của chàng càng khinh người, dĩ nhiên gã không nhịn nổi.

Gã chẳng hỏi Bách Thủ ngô công có đồng ý hay không, sấn lại một bước trợn mắt lớn tiếng:

-Lấy binh khí ra. Đừng rườm lời nữa!

Lệnh Hồ Bình nhảy lộn người lại vọt lên thêm, nhìn Hạng Nhãn phán quan Tô Quang Tổ đứng trong góc viện vẫy tay nói:

-Tô phân đà chúa hãy tiếp ông bạn này mấy chiêu.

Cầm y hộ pháp đã ra lệnh, một tên phân đà chúa khi nào dám trái ý.

Hạng Nhãn phán quan Tô Quang Tổ lấy cặp phán quan bút trong tay áo ra chắp vào làm một, tươi cười nói:

-Xin Miêu bằng hữu chỉ giáo thêm.

Không ngờ Nhị Ưng Miêu Trọng lại không coi vị phân đà chúa này vào đâu. Cây Lưu tinh trảo trong tay gã run lên đáp:

-Lão gia không muốn kiếm người. Cút đi cho lẹ!

Hạng Nhãn phán quan Tô Quang Tổ vẫn tươi cười đứng yên.

Trước mặt một vị Cầm y hộ pháp ở Tổng đà, dĩ nhiên địa vị hẳn chẳng có gì tôn cao, nhưng đối với người ngoài hẳn là một phân đà chúa mà đối phương dám ăn nói sỗ sàng như vậy là một sự bất ngờ.

Bách Thủ ngô công đứng yên chẳng nói năng gì. Đối với hành vi và lời nói của Nhị Ưng lão để mặc kệ y, không khuyến khích mà cũng không cản trở.

Hạng Nhãn phán quan Tô Quang Tổ rán dẹp lửa giận lại, giờ phán quan lên nói:

-Miêu bằng hữu không muốn kiếm Tô mỗ, thì Tô mỗ kiếm bằng hữu cũng thế. Miêu bằng hữu không chịu động trước thì Tô mỗ đành đắc tội.

Nhị Ưng Miêu Trọng cười khách một tiếng đáp:

-Người không đáng đâu.

Gã run tay đột nhiên tung phi trảo ra.

Cây lưu tinh thảo này chuẩn bị đối kích phóng thẳng ra phía trước thì chẳng khác gì cánh tay người nhưng dài hơn sẽ sử dụng chiêu Độc thủ ngũ đỉnh siêu hồn.

Cánh tay người muốn vươn dài ra không thể nào mau lẹ bằng phi thảo. Đồng thời con người mình cao tấn công vào bộ vị bên địch cũng bị hạn chế.

Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ bản lãnh đã không bằng Nhị Ưng phái Huỳnh Sơn, lại kém về phần binh khí nên không địch nổi đối phương.

Nhị Ưng chưa dứt lời phi thảo đã chụp tới.

Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ muốn đỡ gạt cũng chậm mất rồi.

Nhị Ưng Miêu Trọng vừa hạ cổ tay xuống, cây lưu tinh thảo lập tức cắm sâu vào vai bên phải Hạt nhãn phán quan.

Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ đứng không vững loạng choạng người đi. Cặp phán quan bút trong tay không nắm chắc được rút mất. Trước tình thế này Nhị Ưng Miêu Trọng chỉ cần đá một cái là hấn té xuống.

Nhưng kết quả lại không thế.

Diễn biến tiếp theo chẳng những Miêu Trọng không ngờ tới mà cả đến Lệnh Hồ Bình, Lữ Ma, Bách Thủ ngô công cũng không tiên liệu được.

Nguyên Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ toàn thân xô về phía trước mất hết sức kháng cự nhưng thủy chung vẫn giữ được một thứ là lửa giận.

Lửa giận đem lại cho hấn một luồng lực lượng phi thường. Khi vọt về phía trước, bất giác hấn thầm nghĩ:

-Nếu ta chết thế này thì chẳng thể nào nhắm mắt được, phải cần gỡ lại chút vốn mới xong.

Người hấn hạ xuống đất rồi không tính chuyện chạy trốn nữa. Dù vai đau thấu xương nhưng hấn cũng nghiêng răng trần mình lại xô vào

chân đối phương.

Nhị Ưng Miêu Trọng ra chiêu đắc thủ đang còn cao hứng, lại thấy Hạt nhãn phán quan lộn đi một vòng lại tưởng thủ kinh của mình quá mạnh, toan giơ chân lên đạp xuống vai Hạt nhãn phán quan để xỉ nhục mấy câu rồi mới phóng cước đá cho gãy xương. Chẳng ngờ bàn chân đột nhiên đau thấu xương.

Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ đã chụp lấy cây bút chọc thủng mu bàn chân gã, Miêu Trọng cố rút bàn chân ra nhưng không được vì Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ tự liệu tất mình sẽ chết nên hai tay giữ chặt cán bút chết cũng không buông.

Nhị Ưng Miêu Trọng đành dùng lưu tinh thảo đánh xuống. Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ vỡ sọ chết liền.

Nhị Ưng Miêu Trọng cũng đau quá ngã lăn ra.

Thủ Ưng Bi Chu vội nhảy lại cấp Nhị Ưng đặt xuống trước mặt Tiêu lang quân. Gã lại chạy vào nhìn Lệnh Hồ Bình đứng trên thềm quát hỏi:

-Thằng lỏi kia, mi còn chờ gì mà không xuống đi?

Lệnh Hồ Bình thấy Lưỡng Ma đối với cái chết của Hạt nhãn phán quan Tô Quang Tổ chẳng thương xót gì biết là bọn Ma bang đối với một vài nhân mạng chẳng thêm quan tâm. Chàng liền quay về phía Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai dùng phép truyền âm khế dặn:

-Tiền hộ pháp hãy tiến ra thu thập gã này. Lát nữa tới họ Tiêu bản toà sẽ động

thủ.

Tuyệt tình ông Tân Chiên Tương dặn thêm một câu:

-Đừng khách khí chi hết. Thân thủ phải cho mau lẹ.

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai gật đầu điềm gót chân xuống nhảy ra giữa viện.

Thủ Ưng lại thấy người khác ra thay Lệnh Hồ Bình. Gã không nhịn được trở tay quát mắng:

-Thằng lỏi kia! Người tự xưng là Cẩm y gì gì .....

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai giờ tay bắn ra một mũi Ngân tiêu lượng.

Thủ Ưng Bi Chu ý mình có cây lưu tinh thảo đã luyện tới trình độ xuất thần nhập hoá. Tuy đã nhận ra Tiền Đại Lai có địa vị chẳng kém hèn ở Long Hồ bang mà vẫn coi thường.

Gã không biết vị Lam y hộ pháp ở Long Hồ bang này bắn phi tiêu chẳng trật phát nào. Gã ngẩng đầu lên để lộ yết hầu.

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai phóng mũi phi tiêu trúng cổ họng gã. Người gã ngã ngửa về phía sau cặp mắt trợn lên rất lớn tựa hồ không tin diễn biến xảy ra. Sau tròng mắt gã không cử động, da mi mắt vẫn không nhắm lại.

Chẳng ai biết mũi Ngân lượng tiêu ở đâu cắm vào cổ họng Thủ Ưng. Một mình Bách Thủ ngô công Tiêu Dương Vỹ ngó thấy Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai động thủ.

Chỉ có đại hành gia mới để ý đến điểm này.

Bách Thủ ngô công Tiêu Dương Vỹ thấy Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai phóng ngân lượng tiêu đánh Thủ Ưng Bi Chu lão cũng phóng ra một mũi Ngân lượng tiêu còn mau lẹ hơn.

Mũi Ngân lượng tiêu của Tiền Đại Lai chưa cắm vào cổ họng Thủ Ưng Bi Chu thì mũi ngân lượng tiêu của Bách Thủ ngô công đã bay tới thái dương huyết của Tiền Đại Lai. Mũi tiêu này do mé bên bắn chênh chếch tới.

Tay phóng ám khí chuyên nghiệp phần nhiều bắt được mũi tiêu, dù không bắt được cũng tránh khỏi một cách rất linh diệu. Nhưng hiện giờ Tiền Đại Lai lại ra ngoài lẽ đó vì hắn không nhìn thấy mũi tiêu bắn tới. Thậm chí hắn không ngờ xảy ra vụ này.

Thủ Ưng chết cũng không oan. Chỉ đáng trách mình bản lĩnh kém cỏi.

Còn Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai đã gặp chướng môn nhân phái Huỳnh Sơn đứng đó sao lại không đề phòng?

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai thoát chết vì Bách Thủ ngô công ra tay mau lẹ, nhưng Lệnh Hồ Bình đã ngó thấy, chàng vung thanh Hàng Long kiếm lên gạt mũi tiêu rớt xuống.

Tiền Đại Lai không nhìn được đưa hai tay lên sờ cổ. Nếu nhát kiếm của Lệnh Hồ Bình mà chặt cổ hắn thì cái đầu đã rớt xuống rồi.

Khi hắn quay đầu lại ngó thấy thanh kiếm gạt rớt mũi phi tiêu mới biết Lệnh Hồ Bình đã cứu mạng hắn chứ không phải định giết hắn.

Hắn đứng ngẩn người ra hồi lâu không nói nên lời, chẳng phải vì hắn sợ hãi quá độ mà vì hắn nghĩ không thấu một điều là tại sao chàng Cẩm y hộ pháp thiếu niên này lại cứu hắn?

Vừa rồi chính hắn đã không giải cứu Hạt nhân phán quan Tô Quang Tổ. Ở bang này ai thấy người bên ngoài chết không giải cứu cũng không có tội tình gì. Người chết đi điều trọng yếu là đối với bản bang có lợi hại gì không? Sở dĩ Hoả Lô bà bà được khiêng về cũng chỉ là muốn khám phá ra kẻ hạ thủ. Nếu biết hung thủ để đưa tin về Tổng đà là xong, chưa chẳng ai quan tâm tới nữa.

Lam y hộ pháp từ từ lùi lại. Trong viện Lệnh Hồ Bình và chưởng môn nhân phái Huỳnh Sơn đã khai diễn cuộc chiến. Hắn vẫn ngó ngẩn ngẫm nghĩ về vụ này.

Hắn chẳng hiểu có nên tạ ơn Lệnh Hồ Bình đã cứu mạng hay không và vụ này có xảy chuyện hiểu lầm gì với hai vị Cẩm y hộ pháp kia không?

Giữa lúc ấy trong viện đột nhiên có tiếng cười rộ. Tiếp theo là tiếng Bách Thủ ngô công Tiêu Dương Vỹ quát hỏi:

-Có chuyện chi đáng cười đâu?

Lệnh Hồ Bình thu kiếm lại nhảy lùi ra xa hơn trượng vừa trở tay vừa cười đáp:

-Xin chưởng môn ngó lại phía sau sẽ rõ.

Bách Thủ ngô công ngẩn ngờ một chút, nhận ra Lệnh Hồ Bình không có chuyện mưu đồ bất lương liền bước chệnh chéch đi từ từ

quay lại ngó rồi ngẩn người ra. Nguyên Tiểu lang quân Tiêu Bách Thành thấy tình thế bất diệu đã chuồn đi từ lúc nào rồi.

Thủ Ưng Bi Chu đem Nhị Ưng Miêu Trọng đặt trước mặt gã là mong gã rút cây phán quan bút cùng chiếu cố buộc thương cho tên đó. Bây giờ Bách Thủ ngô công mới nhận ra Tiểu lang quân chẳng lý gì đến Nhị Ưng. Gã này đang nằm rên ư ử, cây phán quan bút vẫn cắm trong mu bàn chân.

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

-Biết thời vụ mới là tay tuấn kiệt. Đại chưởng môn có vị ái diệt thấu hiểu thời vụ tưởng cũng nên lấy làm thoả mãn.

Bách Thủ ngô công gầm lên một tiếng. Chân lão nhũn ra đột nhiên tung mình vọt ra ngoài cửa viện rượt theo.

Nhị Ưng Miêu Trọng vẫn nằm yên chỗ. Lệnh Hồ Bình nhìn Truy mạng tiêu Tiên Đại Lai vẫy tay nói:

-Hãy đem Miêu bằng hữu ra phía sau buộc thương cho gã. Chờ gã phục hồi nguyên khí rồi tha gã đi, đừng làm khó dễ gì hết.

Truy mạng tiêu Tiên Đại Lai theo lời ôm Nhị Ưng vào hậu viện. Còn mấy tên bang đồ tự động dọn dẹp không trường.

Lệnh Hồ Bình thu bảo kiếm về bước lên thềm. Thiên sát ông Cáp Minh Niên hỏi:

-Vừa rồi lão đệ chiếm được thượng phong sao không cho một nhát kiếm thu thập hấn đi?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Nếu bản toà làm như vậy sẽ biến thành tội nhân ở trong bang.

Thiên sát ông ngẩn người ra hỏi:

-Lão đệ nói thế là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Các vị không thấy gã tiểu tử đó chuồn đi rồi ư? Nếu bản toà giết lão, gã tiểu tử về Huỳnh Sơn khua chuông gõ mõ huy động toàn

phái đến đối địch với bản bang. Gã nói chường môn và Bát ượng đều chết về tay người bản bang, đồng thời gã được toàn phái đồng tình lên ngôi chường môn, bản toà không muốn để gã chiến tiện nghi một cách dễ dàng.

Tuyệt tình ông gật đầu nói:

-Lão đệ làm thế là phải.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

-Hành động này còn khiến cho Bách Thủ ngô công truy nã gã tiểu tử, không ai rảnh để đến bản bang rắc rối nữa.

Bây giờ Thiên sát ông mới thấy việc tha Bách Thủ ngô công Tiêu Dương Vỹ có nhiều điểm hay, bất giác chìa ngón tay cái lên khoa trương.

-Lão đệ quả là tay suy nghĩ sâu xa.

Lệnh Hồ Bình động tâm chợt nhớ ra mình đã trúng độc không thể sử dụng chân lực, bất giác làm hoảng:

-Suýt nữa ta bị lộ tẩy.

Chàng ngấm ngấm vận khí làm cho sắc mặt lợt lạt, lại cố ý sờ lên trán ra điều không hiểu, tự nói một mình:

-Lạ quá! Không hiểu sao bản công tử cảm thấy váng đầu?

Thiên sát ông vội nhìn Tuyệt tình ông ra hiệu, một mặt lão nói:

-Đại khái mấy bữa nay lão đệ không được ngủ, hôm qua lão phu cũng thấy hiện tượng này nhưng chẳng sao cả ... hãy vào trong kia uống mấy chung rượu, nghỉ một lúc là khoẻ.

Ba người liền vào đại sảnh.

Đột nhiên Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai chạy đến báo cáo:

-Gã họ Miêu không muốn đi. Gã nói là không ngờ chú cháu Bách Thủ ngô công lại chẳng nghĩ gì đến tình nghĩa người bản phái. Gã nguyện ý ở lại vì bản bang ra sức.

Lệnh Hồ Bình cả cười đáp:

-Hay lắm! Thế thì chúng ta chẳng thiệt gì hết.

Tuyệt tình ông gật đầu đáp:

-Phải đó. Gã họ Miêu kia còn cao minh hơn phân đà chúa của chúng ta nhiều. Mất một người được một người đâu lại vào đấy.

Thiên sát ông hỏi:

-Gã bị thương ở chân có gì đáng ngại không?

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai đáp:

-Không sao cả.

Thiên sát ông lại hỏi:

-Liệu có biến thành tàn phế không?

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai đáp:

-Không đến nỗi.

Thiên sát ông nói:

-Hay lắm! Vậy hộ pháp đi bảo gã: Bản bang quyết định phong cho y làm Lam y hộ pháp để gã yên tâm dưỡng sức.

Truy mạng tiêu trở gót toan đi, Tuyệt tình ông dặn:

-Nhân tiện lấy chút rượu nóng cho Lệnh Hồ hộ pháp. Y vừa hao tổn chân lực, trong lòng hơi khó chịu.

Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai khom lưng đáp:

-Ty toà xin đem rượu lên ngay.

Tuyệt tình lão ma không phải con người thích rườm rà. Lão bảo Truy mạng tiêu lấy rượu nóng là đủ, nhưng lão nói thêm cả nguyên nhân là có chỗ vi diệu bên trong.

Sau một lúc đem rượu rồi vào, Lệnh Hồ Bình theo chỉ thị của Bích Dàn kỳ sĩ. Chàng uống rượu rồi sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà liền lộ vẻ khoan khoái, không gì khó chịu nữa.

Bây giờ chàng biết thêm một điểm: Truy mạng tiêu Tiền Đại Lai cũng là một tên tâm phúc.

Chàng có việc cần kíp là tìm cách nào để được gặp Bính Dần kỳ sĩ, vì Nhã bất đắc Chi Tam Giải vâng lệnh về Tổng đà điều binh. Vụ này chắc Bính Dần kỳ sĩ chưa hay.

Trong thành Thái Nguyên đột nhiên trở nên yên tĩnh. Hai vụ hoả tai và chết đuối mấy mạng người dần đi vào quá khứ, ít ai nhắc tới nữa.

Lệnh Hồ Bình lại đến Đổ trường của Trương Tứ mấy lần. Chàng muốn kiếm Bính Dần kỳ sĩ mà kiếm không ra nên đành tới đó để mong gặp lão.

Nhưng lạ thay, chàng đến Đổ trường năm lần vẫn chẳng thấy Bính Dần kỳ sĩ xuất hiện. Lệnh Hồ Bình không tìm thấy lão trong long buồn bực.

Cả vị Long Hồ bang chúa bí mật kia cũng đột nhiên mất tăm. Bọn đệ tử Cái Bang sau đêm đó không biết đi đâu hết. Ngoài ra còn một vụ nữa cũng quái dị: Lam y hộ pháp Nhã bất đắc Chi Tam Giải vâng lệnh về tổng đà điều binh, tính nhật kỹ viện binh tới rồi mới phải, nhưng chẳng thấy tăm hơi chi hết.

Vụ này ra làm sao? Lệnh Hồ Bình nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm được đáp án.

Bề ngoài chàng làm bộ vẻ thanh nhàn, sự thực chàng lưu tâm ngắm ngòm quan sát ngôn hành của Lưỡng ma xem hai lão có giải đáp được điều gì cho mình chẳng? Nhưng từ ngày Thủ Tâm lão ma mất tích hai lão ít vui cười, nhất là mấy bữa nay mặt lúc nào cũng buồn rười rượi.

Tuyệt Tình lão ma trước kia ít uống rượu, dạo này cũng say khướt liền mấy bữa. Khi hai lão uống rượu cũng không nói nửa lời, Lệnh Hồ Bình mỗi lần gọi chuyện hai lão cũng chẳng hỏi gì tới. Trên bàn lúc nào cũng bày ba cỗ đĩa chén. Lệnh Hồ Bình ngồi vào cùng uống, hai lão cũng chỉ gật đầu mấy cái. Chàng muốn ra đi không ăn cơm nhà, hai lão cũng lại gật đầu mấy cái.

Tuy hai lão trầm mặc Lệnh Hồ Bình cũng coi đó là một cách trả lời.

Ít ra chàng nhận thấy một điểm: Dường như Lưỡng Ma đối với vụ Long Hồ bang chúa và Bính Dần kỳ sĩ đột nhiên vắng bóng, cùng vụ Chi Tam Giải đi mà không trở về, hai lão chẳng để ý gì tới.

Nói một cách khác thì những hiện tượng buồn nản này hai lão ma đã tiên liệu cả rồi. Bính Dần kỳ sĩ và Long Hồ bang chúa còn ở Thái Nguyên hay đi nơi khác, còn vụ Chi Tam Giải sao mãi không đưa người đến, chắc Lưỡng Ma biết rồi mà Tuyệt Tình ông còn biết kỹ hơn.

Cái đó càng làm cho Lệnh Hồ Bình thắc mắc. Chàng là người cùng phe với Bính Dần kỳ sĩ mà không biết lão lạc lõng nơi đâu, con hai lão ma lại biết rõ hơn chàng há chẳng đáng tức cười?

Nhưng Lệnh Hồ Bình vẫn không chán nản.

Chàng đầy nghị lực và đức tự tin chỉ trong một thời gian ngắn sẽ tìm được đáp án.

Bầu không khí trong phân đà không thích hợp cho người tĩnh tâm suy nghĩ. Cảnh sắc bên ngoài thuyết minh ngày xuân đã đến với nhân gian, mà trong phân đà hiu quạnh như cảnh tàn đông.

Lệnh Hồ Bình lại đến quán trà là Đình Vi Tử.

Ngồi uống rượu trong quán trà là một nhã hứng. Thêm vào xung quanh một màu cỏ xanh rì. Cảnh sắc còn khả ái hơn tửu lần nhiều.

Hồi 63

Nghe Hối Thẳng Truy Hồn Bờ Vía

Lệnh Hồ Bình sai pha một bình trà, chàng lại kêu lấy rượu và hai món nhắm nhỏ là một đĩa đậu phụng và một đĩa dưa muối. Chủ trương uống rượu của chàng không đủ ba yếu tố là mất hứng thú: Không bạn bè không uống, nơi không thích hợp không uống, trong lòng không vui vẻ không uống.

Không đủ ba yếu tố nhưng bữa nay chàng cũng phải uống một chút.

Lệnh Hồ Bình còn là con người hiểu cách uống rượu, vĩnh viễn không bao giờ chàng uống say mà chỉ giữ ở trình độ ngà ngà. Ba năm trước chàng bị người ta gán cho ngoại hiệu Lãng Đãng công tử vì chàng hay uống rượu say mềm. Thực ra phần nhiều là chàng giả vờ.

Nếu chàng không làm như vậy cho nổi tiếng lãng mạn thì ngày nay chẳng ai khám phá ra được ngoài võ lâm có tổ chức đáng sợ là Long Hồ bang.

Trong quán trà cũng không nhiều khách. Lệnh Hồ Bình đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa say và chính là lúc chàng sáng suốt nhất để tìm ra mọi đáp án.

Chàng nhớ lại lúc trước cùng Bính Dần kỳ sĩ uống rượu ở trong quán trà này. Lão không cho chàng hay có kế hoạch gì đặc biệt, mà chỉ dặn khi gặp việc cần sẽ liên lạc với lão. Mỗi liên lạc đột nhiên bị gián đoạn và chỉ có một điều để giải thích là Bính Dần kỳ sĩ đã rời khỏi Thái Nguyên.

Đồng thời chàng còn đoán ra khi Bính Dần kỳ sĩ bỏ đi một cách rất vội vàng, thậm chí không kịp gặp mặt chàng. Vấn đề đặt ra là chuyện gì đã thúc bách Bính Dần kỳ sĩ phải lên đường một cách lật đật? Đáp án không ngoài chuyện có ảnh hưởng tới Long Hồ Bang chúa.

Lệnh Hồ Bình đem phối hợp với vụ Lam y hộ pháp Chi Tam Giải không thấy trở về, chàng phỏng đoán ra đại khái sự việc.

Chi Tam Giải trở về tổng đà để điều binh là chuyện chắc chắn, nhưng cánh binh mã này không điều động đến Thái Nguyên. Chàng chắc Long Hồ bang chúa bị một phen hao binh tổn tướng, hấn vừa thẹn vừa giận, nếu hấn không đưa binh tới Kỳ Sĩ bảo thì cũng đưa đến Tổng đà Cái bang.

Trong hai địa phương kể trên thì Tổng đà Cái Bang có phần chắc hơn, vì Long Hồ bang chúa dù lớn mật cũng chưa dám tính đến chuyện tới vượt râu hùm ở Kỳ Sĩ bảo.

Về vụ Cáp, Tân lương ma thần thờ buồn rầu, Lệnh Hồ Bình cũng có cách giải thích là Long Hồ bang chúa tuy cho hai lão biết kế hoạch mà không mời tham dự vào cuộc hành động.

Về phía Long Hồ bang chúa chắc chắn hấn không trọng dụng Lương ma, hai lão này tính khí kiêu ngạo nên lấy thế làm khó chịu. Lệnh Hồ Bình nghĩ tới đây chẳng còn lòng dạ nào để uống rượu nữa. Chàng liền gọi tiểu nhị chuẩn bị tính tiền để ra khỏi quán trà.

Tiểu nhị đến khom lưng cười hỏi:

-Tướng công không uống nữa?

Lệnh Hồ Bình vênh mặt lên hỏi lại:

-Ai bảo tiểu ca ta không uống nữa?

Tiểu nhị sững sốt hỏi lại:

-Thế thì . . . . .

Lệnh Hồ Bình trở vào hồ rượu ngắt lời:

-Hết rượu rồi. Kêu tiểu ca đến lấy thêm.

Tiểu nhị vội đáp:

-Dạ dạ, lấy thêm rượu. . . .

Lệnh Hồ Bình nói:

-Lấy thêm đĩa chén nữa.

Tiểu nhị ngỡ ngác. Lệnh Hồ Bình cười nói:

-Không chừng ta còn ông bạn sắp tới.

Tiểu nhị lại khom lưng hỏi:

-Dạ dạ. Ngoài rượu và dưa chén tướng công còn lấy thêm gì nữa chẳng?

Lệnh Hồ Bình khoát tay đáp:

-Thế thôi. Người đi đi.

Tiểu nhị đi rồi, một người đứng trong quán trà đảo mắt nhìn quanh tựa hồ để tìm kiếm ai. Tiểu nhị cũng không đón mời.

Lệnh Hồ Bình không quen biết người này, nhưng chàng biết họ đến kiếm người thì mười phần có đến tám phần là kiếm Lăng Đãng công tử.

Chàng phỏng đoán quả đã không nhầm.

Người kia tướng mạo rất bình thường, lối ba chục tuổi, quần áo ăn mặc mới tinh. Vấn đề là ở chỗ bộ quần áo mới này.

Vị nhân huynh kia hiển nhiên không phải là con người quen mặc quần áo mới. Cổ áo và tay áo tựa hồ có gai đâm vào người nên hẳn hết xoay tay lại ngheo cổ.

Lệnh Hồ Bình mục quang linh mãnh hơn người, nhác trông chàng đã đoán ra là một đệ tử Cái Bang, liền giơ tay lên cười nói:

-Này! Tôn lão bản! Mạnh giỏi chứ? Tôn lão bản có uống trà không? Lại đây ngồi.

Người kia mỉm cười tiến lại. Hiển nhiên hẳn lộ vẻ kinh ngạc. Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

-Mấy bữa nay Tôn lão bản khí vận ra sao?

Người kia ngồi xuống trông trước trông sau khẽ nói:

-Tiểu nhân họ Ngô tên gọi Quang Tôn, ngoại hiệu là Phú quý cái, chuyên việc coi lương tiền ở phân đà Phần Dương. Tiểu nhân không nhớ đã gặp công tử ở đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Cũng ở đây.

Phú quý cái Ngô Quang Tôn sửng sốt hỏi:

-Cũng ở quán trà này... vào lúc nào?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Ngay bây giờ.

Phú quý cái Ngô Quang Tôn hiểu ý của Lệnh Hồ Bình đỏ mặt nói:

-Nhấn lực của công tử...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời nói:

-Lần sau ông bạn có hoá trang nên tìm quần áo cũ hay hơn. Ông bạn mặc bộ quần áo mới này, có khi vì nó mà mất mạng cũng chưa biết chừng.

Phú quý cái Ngô Quang Tôn sợ hãi đáp lời:

-Tiểu nhân xin vâng lời.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

-Bữa nay quán trà này rất yên tĩnh, ông bạn cứ yên lòng. Có phải Bích Dàn kỳ sĩ ở tề bảo dặn ông bạn tới đây không?

Phú quý cái Ngô Quang Tôn đáp:

-Đúng rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Đệ tử quý bang ở phân đà Thái Nguyên đã toàn bộ lui về Phần Dương rồi phải không?

Phú quý cái Ngô Quang Tôn đáp:

-Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Triệt thoái đã bao lâu?

Phú quý cái Ngô Quang Tôn đáp:

-Đêm hôm kia họ về tới nơi là tiểu nhân lập tức lên đường. Không ngờ may mắn làm sao, vừa đến đây đã gặp công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Giả sử ông bạn không gặp bản công tử ở đây thì định đi đâu kiếm?

Phú quý cái Ngô Quang Tôn đáp:

-Lão nhân gia dặn đến sông bạc Trương Tứ.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

-Bính Dần kỳ sĩ dặn ông bạn nói gì với bản công tử?

Phú quý cái Ngô Quang Tôn đáp:

-Lão nhân gia bảo Long Hồ bang chúa đã quyết định chủ ý chuẩn bị đem người đến tập kích Tổng đà bản bang ở núi Trung Điều. Lão nhân gia phải đi ngay trong đêm đến Trung Điều Sơn để kịp tìm cách đối phó, nên sai tiểu nhân đến đưa tin cho công tử, vì lão nhân gia nhận định công tử chưa hiểu việc này.

Lệnh Hồ Bình nói:

-Phải rồi. Bản công tử ở bên này quả không biết vụ đó.

Phú quý cái Ngô Quang Tôn đáp:

-Lão nhân gia yêu cầu tiểu nhân đưa tin cho công tử không phải là hy vọng công tử qua Trung Điều Sơn để trợ lực, chỉ mong công tử đề cao cảnh giác, vì Long Hồ bang chúa không cho công tử hay vụ này tức là chưa hoàn toàn tín nhiệm công tử.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

-Bản công tử sẽ coi chừng. Kẻ nào muốn động tới cân não của Lãng Đãng công tử không phải là chuyện dễ. Lão nhân gia còn nói gì nữa?

Phú quý cái Ngô Quang Tôn đáp:

-Ngoài ra lão nhân gia hy vọng công tử tìm cách trở về Tổng đà Long Hồ bang ở Già Mã cốc. Nếu quả Long Hồ bang chúa đã dẫn hai vị trưởng lão trong bang đi rồi thì Tổng đà Cẩm y hộ pháp giữ địa vị tối cao. Đó là cơ hội khó kiếm, cần phải lợi dụng khai thác.

Lệnh Hồ Bình ngắt lời cười hỏi:

-Cần nhất là phải tìm cách trừ khử Toàn Tài đường chúa phải không?

Phú quý cái Ngô Quang Tôn vừa ngạc nhiên vừa khâm phục đáp:

-Công tử đoán việc mau lẹ như vậy thật là hiếm có.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Bính Dần kỳ sĩ còn dặn gì nữa không?

Phú quý cái Ngô Quang Tôn đáp:

-Chỉ có bấy nhiêu thôi.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

-Ông bạn bảo bản công tử đoán việc mau lẹ là theo nhận xét của ông bạn mà thôi. Có việc đến bây giờ bản công tử vẫn chưa nghĩ ra: Bọn đệ tử quý bang ở phân đà Thái Nguyên sau khi phân đà cửa bắc bị thiêu rụi rút vào từ đường họ Tiết gia. Sau ở Tiết gia rút đi có tin là đến một dải đất ở cửa nam, nhưng dải đất này chẳng có chỗ nào dung nạp được mấy chục người. Đệ tử quý bang dường như đều có thuật ẩn hình. Vụ này đối với bản công tử thủy chung ở trong vòng bí mật. Ngô huynh có nghe nói bọn họ triệt thoái về Phần Dương như thế nào không?

Phú quý cái Ngô Quang Tôn ngạc nhiên hỏi lại:

-Công tử không biết thật ư? Bọn họ cho là công tử biết ngay hôm ấy.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

-Sao lại biết ngay hôm ấy?

Phú quý cái Ngô Quang Tôn đáp:

-Đúng thế. Nguyên bọn họ phân tán ở dưới chân tường những ngôi nhà cao. Thượng Quan tiên bối tiếp được thông báo cấp tốc là Long Hồ bang cho người lục soát theo dọc chân thành. Hôm ấy bọn họ cũng ăn mặc trá hình như tiểu nhân bữa nay.

Lệnh Hồ Bình tỉnh ngộ không nhịn được cười khanh khách nói:

-Té ra là thế. Thảo nào trong quán trà hôm đó đông khách, ai đến chậm là không tìm được chỗ nào ngồi. Thủ đoạn này thật cao minh.

Phú quý cái Ngô Quang Tôn ngồi bồi tiếp uống một chút rồi đứng dậy cáo từ.

Lệnh Hồ Bình cũng không giữ lại. Chàng tính tiền trà rượu rồi trở về thành.

Cáp ma và Tân ma ở phân đà cũng đang uống rượu. Nhị Ưng Miêu Trọng đã lành vết thương ở chân đang đứng nói chuyện với Truy mạng tiêu Tiên Đại Lai ở trong sân.

Lệnh Hồ Bình nhìn Lưỡng ma đề nghị:

-Hàng năm phân đà này số thu hoạch không phải ít. Tiểu đệ xem chừng ta nên phá lệ giao cho một vị Lam y hộ pháp chủ trương.

Thiên sát ông hỏi:

-Lão đệ định giao cho vị Lam y hộ pháp nào trong bang?

Lệnh Hồ Bình đáp:

-Tiểu đệ nhận thấy Miêu lão đệ kia là người mẫn cán, chi bằng giao quách cho y, đỡ một phần đi lại.

Thiên sát ông nói:

-Cũng được.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

-Không biết ý hai vị thế nào? Đất Thái Nguyên này chán quá rồi. Nếu Thượng Quan Lưỡng quả đã bỏ đi, tiểu đệ nghĩ không hiểu chúng ta còn lưu lại đây làm chi?

Tuyệt tình ông đột nhiên nhìn ra ngoài sảnh đường lớn tiếng gọi:

-Tiền hộ pháp! Hai vị hãy vào đây.

Tiền Đại Lai và Miêu Trọng dạ một tiếng rồi đi vào.

Tuyệt tình ông nói:

-Miêu hộ pháp. Bắt đầu từ hôm nay hộ pháp trông coi phân đà này. Bọn lão phu về tổng đà rồi sẽ sai Đệ nhất đường ký danh hợp thức. Tiền hộ pháp chuẩn bị lừa ngựa, chúng ta về thôi.

Lão ma này tính tình khô khan lạnh lẽo, nhưng đối với chủ trương của Lệnh Hồ Bình lão chưa phản đối bao giờ. Chàng thật không ngờ lão ma lại quyết đoán mau lẹ như vậy.

Xế chiều hôm ấy, đoàn người ngựa về đến Giả Mã cốc.

Quả đúng như điều tiên liệu của Bính Dần kỳ sĩ: Nhân vật đầu não hiện nay ở trong bang chỉ còn lại một mình Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối. Hai vị hộ bang trưởng lão là Trang lão, Ngải lão và Cẩm y hộ pháp Phong vân kiếm Thư Khiếu Thiên đã được Long Hồ bang chúa điều động đi rồi.

Từ Cẩm y hộ pháp trở xuống thì số người được điều động không biết bao nhiêu.

Lệnh Hồ Bình vẫn ở căn thạch thất cũ. Mọi đồ trần thiết trong nhà hoàn toàn còn y nguyên như trong lúc ra đi, chỉ thiếu một cô gái châu hầu là Như Ý.

Lệnh Hồ Bình ngó thấy những đồ vật trong nhà không khỏi bâng khuâng tác dạ. Con a đầu si tình kia hiện đang ở Tổng đà Cái Bang tại Trung Điều Sơn nhất định mỗi mắt trông chờ Lệnh Hồ Bình. Lệnh Hồ Bình lại chẳng hiểu đến ngày nào mới đến được tổng đà Cái Bang. Thậm chí chàng không thể tiên đoán được còn có cơ hội rời khỏi hang núi độc ác này nữa không?

Trong bang đã phái một thiếu nữ đến hầu hạ chàng. Thiếu nữ này tên gọi Thu Vân, tuổi thị và nhan sắc cũng tương tự Như Ý, nhưng thị thành thuộc hơn Như Ý nhiều.

Nếu ví Như Ý là một bông hoa đào chúm chím thì con a đầu này là một bông mẫu đơn đã nở hết cỡ... Thu Vân ngọt ngào mà chẳng

chút chi kiêu kỳ của một thiếu nữ.

Lệnh Hồ Bình biết rằng thị đã được lựa chọn để đưa tới hầu hạ chàng. Chàng cũng biết bọn a đầu trong bang này rất nhiều, nhưng lựa được người như Thu Vân không phải chuyện dễ.

Đồng thời đã có vết xe đổ trước là Như Ý bỏ đi, thì tất nhiên Thu Vân được mấy lão ma tín nhiệm khác thường. Chàng tin rằng những cái gì có thể khai thác được ở nơi Như Ý thì đừng hòng thấy ở trong người ả Thu Vân.

Vì thế chàng đoán ra con a đầu này từ nay giám thị chàng gắt gao hơn. Về ngón lả lơi, chắc thị cũng cao minh hơn Như Ý.

Nói tóm lại chàng phải thay đổi thái độ khác hẳn và chẳng hy vọng gì cảm hoá được Thu Vân.

Tối hôm ấy Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối bày tiệc rượu tiếp phong có cả Ngũ Đường chúa và bốn vị Huỳnh y hộ pháp bồi tiếp.

Trong bang nguyên trước kia có tám tên Huỳnh y hộ pháp, nhưng Kim Long kiếm khách Trịnh Văn Tu đã thoát ly Ma bang trở về mặt trận chính phái, Hoả Lôì bà bà bị Bính Dần kỳ sĩ giết chết, Đại lực kim cương Thương Nguyên Dương được Long Hồ bang chúa đưa đi nên chỉ còn bốn người.

Đa thích nga my Âm Tiểu Tiểu, Thiên đài giai tẩu Cố Vĩnh Niên, Thanh Thành đao khách Liễu Dịch Ngô và một lão lưng gù mà Lệnh Hồ Bình chưa từng gặp qua.

Ngồi vào tiệc người ta mới giới thiệu cho chàng hay lão lưng gù nguyên là Bát chỉ tẩu Tiêu Nhân Giáp lưng lầy tiếng tăm ở núi Thái Bạch.

Lệnh Hồ Bình chỉ để ý tới năm vị Đường Chúa, vì lần trước, lúc chàng được thụ phong chức Cẩm y hộ pháp, Ngũ đường chúa cũng tham gia bữa tiệc đó mà chưa ai giới thiệu với chàng. Có khi họ giới thiệu lúc chàng đã say mèm, chàng chẳng nhớ gì nữa.

Khi đó một mặt vì tỵ hiềm, một mặt chàng chẳng coi Ngũ Đường chúa vào đâu nên không để ý tới lai lịch của bọn họ. Nhưng hiện nay

tình thế khác hẳn, từ ngày chàng biết trong Ngũ Đường có Toàn Tài đường chúa Vu Thảng Đường. Sau chàng mới biết ra địa vị của Ngũ Đường chúa tuy còn ở dưới Huỳnh y hộ pháp mà trên thực tế quyền lực của bọn chúng trọng yếu hơn bọn Huỳnh y hộ pháp.

Chàng thân nhiên nói là lần trước vì say rượu nên chưa nghe rõ danh tính và chức trưởng của năm người, yêu cầu Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối giới thiệu lại lần nữa. Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối dường như rất hoan hỷ trước tác phong mau lẹ của chàng, liền giới thiệu tường tận chức chưởng của Ngũ đường.

Nguyên Ngũ đường mang tên Nội đường, Ngoại đường, Long Hồ đường, Vạn Tượng đường và Toàn Tài đường. Đồng thời cũng kêu theo thứ bậc từ đệ nhất đến đệ ngũ đường.

Đệ Nhất đường đường chúa tên gọi là Triệu Hữu Đăng.

Đệ Nhị đường đường chúa tên gọi là Hồ Uy.

Đệ Tam đường đường chúa tên gọi là Thái Nghĩa.

Đệ Tứ đường đường chúa tên gọi là Cao Nhân Trí.

Đệ Ngũ đường đường chúa tên dĩ nhiên là Đàm tiểu truy hồn Vu Thảng Đường.

Còn chức chưởng của năm đường là:

Đệ Nhất đường tổng kiểm soát nhân sự toàn bang.

Đệ Nhị đường cai quản nhân sự các phân đà.

Đệ Tam đường phụ trách mọi hành động đối ngoại.

Đệ Tứ đường trong coi việc tiền tài cùng những thứ tạp nhạp trong bang.

Đệ Ngũ đường đảm nhiệm việc y liệu, trinh sát, tiên liệu mưu kế.

Trong năm đường thì Đệ Tam đường tức Long Hồ đường nhân số đông hơn. Các cấp bộ phận phần đông ở đệ Nhất đường.

Lão ma nói rõ cả Đàm tiểu truy hồn ở Toàn Tài đường tỏ ra lão không nghi ngờ Lệnh Hồ Bình nữa.

Chuyến đi Thái Nguyên vừa rồi của Lệnh Hồ Bình chắc đã làm cho lão vừa ý, vì chàng có cơ hội bỏ trốn mà chàng lại trở về. Chàng lại còn cơ hội hạ thủ cả Vô Lượng tam ông mà chàng không hành động. Vì thế hẳn chẳng còn chi phải đề phòng Lệnh Hồ Bình nữa.

Lệnh Hồ Bình cảm thấy hơi kỳ lạ ở chỗ Ngũ Đường chúa có thể nói là những nhân vật linh hồn trong Ma bang, vậy mà trong năm người ngoại trừ Đàm tiểu truy hồn ra còn bốn người kia chẳng có tiếng tăm gì.

Hiện nay những nhân vật nổi danh trong phe hắc đạo, phần nhiều chàng đã biết tên, mà bốn người này tựa hồ ở trên trời rớt xuống. Dù hoài nghi chàng cũng không tiện nói ra.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối cười nói:

-Trong năm vị chấp chưởng Ngũ đường, lão đệ còn có chỗ nào chưa hiểu không?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

-Còn.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối “ủa” một tiếng hỏi:

-Còn chỗ nào lão đệ chưa hiểu nữa?

Lệnh Hồ Bình trở tay vào Đàm tiểu truy hồn cười nói:

-Trước ta trong võ lâm có nhiều bang phái mới xây dựng, vì chưa tin thuộc hạ thường dùng dược vật để kiềm chế để phòng ngừa kẻ biến tâm. Tiểu đệ không hiểu Vu đường chúa của chúng ta đây có hạ thủ vào người tiểu đệ không?

Chàng hỏi câu này khiến cử tọa đều ngạc nhiên. Các Huỳnh y hộ pháp và Ngũ đường chúa chẳng ai ngờ Lãng Đãng công tử đưa ra câu hỏi đột ngột đó.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối nổi lên tràng cười khanh khách. Đó là tuyệt chiêu của lão ma. Lần trước Lệnh Hồ Bình chém chết Độc mã phong lão cũng đã có cái cười như vậy.

Lão cười lẩn cười lộn đáp:

-Lão đệ thật khéo nói giỡn... Haha... Trong trường đang trầm lặng, lão đệ chỉ nói một câu cũng đủ làm cho vui nhộn... Các vị hãy nghe đó. Thật là câu hỏi tuyệt diệu. Vụ đường chúa! Đường chúa trả lời đi. Đường chúa có hạ thủ cước vào người lão đệ của chúng ta không? Lão phu xem chừng Vụ đường chúa sợ nhũn ra rồi. Lãng Đãng công tử quả là tay danh bất hư truyền. Chẳng cần động đến kiếm, một câu hỏi cũng đủ khiến người ta kinh hồn táng đờn rồi... Hahaha.

Lão ma cười rồi mọi người cũng cười ồ.

Đàm tiếu truy hồn sắc mặt dần dần trở lại bình thường. Hấn chờ mọi người dừng tiếng cười mới mỉm cười đáp:

-Bản đường biết hộ toà nói đùa, nhưng lúc mới nghe quả giật nẩy mình. Bản đường dù lớn mật tới đâu cũng không dám làm vụ này. Nếu đối với Cẩm y hộ pháp của bản bang mà bản đường cũng hạ thủ cước thì ra bản đường không muốn sống nữa.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

-Bất quá bản toà muốn giỡn Vụ đường chúa mà thôi. Dù Vụ đường chúa có hạ thủ cước thì bản toà cũng chẳng thể phát giác được. Bản toà mà phát giác Đường chúa làm như vậy thì trên bữa tiệc này không còn nhân vật đó nữa.

Kết quả đưa đến bữa tiệc kéo dài hết canh hai, ai nấy cũng hoan hỷ ra về.

Sau khi tan tiệc, mọi người rút lui rồi, chỉ một mình Đàm tiếu truy hồn không về nhà mình. Hấn chờ mọi người đi hết mới rón rén mò đến chỗ ở của Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối nói:

-Thằng lỏi này vừa rồi nói vậy thật đáng sợ. Nếu quả hộ toà nhận xét gã không có gì đáng ngờ thì ty toà cho gã uống thuốc giải đi là hơn. Người biết vụ này không phải ít. Vạn nhất tiết lộ mưu cơ thì bản đường nhất định là nguy với gã, vì gã nói sao làm được như vậy. Ngày đêm ở với nhau khó nổi đề phòng cho xiết. Đến lúc trở tay không kịp là chẳng ai cứu được bản đường.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối trầm ngâm đáp:

-Hãy chờ một hai ngày để hỏi Thu Vân coi rồi hãy tính cũng chưa muộn.

Thu Vân quả là tên a đầu làm cho Lệnh Hồ Bình phải điên đầu. Con a đầu này tuy nhỏ tuổi nhưng rất hiểu tâm lý nam nhân. Thị không dùng lời nói hoặc động tác kiêu mị để khêu gợi Lệnh Hồ Bình. Dường như thị hiểu sâu xa sự hiện thân của nữ nhân không thích hợp với điều ham muốn của nam nhân. Đồng thời thị biết cách làm cho nam nhân coi mình như quý thần không nên đến gần.

Bất cứ lúc vắng mặt cũng như lúc có mặt, thị vẫn tỏ ra khả ái.

Chủ trương của thị ôn nhu niềm nở, tuyệt không nói một câu rườm rà.

Đi xa hơn nữa chẳng những thị kín tiếng những điều không nên nói, mà cả những điều nên nói thì cũng hết sức dè dặt, chỉ dùng cái mỉm cười, gật đầu hay lắc đầu để thay câu trả lời.

Bất cứ nữ nhân nào có đủ hai điểm này thì tướng mạo dùng bình thường cũng làm cho nam nhân vui lòng. Có thể đây là chỗ bất đồng giữa nam nhân và nữ nhân.

Nam nhân cần tỏ rõ thái độ. Hoạt bát là một trong những thứ tài hoa. Nam nhân ăn nói giỏi ở trường hợp nào cũng được người ta sủng ái. Còn nữ nhân thì phải nhu mì, ít miêng ngoai trừ mục mỗi là cần khéo miêng.

Ở giữa đám đông những mỹ nhân, bọn nam nhân thường lưu tâm chú ý đến những lời nói của người khác mà đặc biệt lưu tâm tới nữ nhân ít nói.

Một nữ nhân giỏi dùng ngôn luận dù có khiến nam nhân khâm phục, nhưng họ không chân tâm hoan hỷ.

Thu Vân là một cô gái sở trường về ít nói nhưng điểm này làm cho Lệnh Hồ Bình bực mình. Dường như chàng chẳng tài nào phát sinh hảo tâm với thị được.

Thời gian lặng lẽ trôi, thấm thoát đã mười mấy ngày. Lệnh Hồ Bình chưa nghĩ được mưu kế trừ khử Đàm tiểu truy hồn. Mấy lần suy t

nữ chàng rơi vào cạm bẫy của Thu Vân. May ở chỗ trước kia đã có Như Ý rút kinh nghiệm.

Chàng đem Như Ý so với Thu Vân, nhận ra con nha đầu này chỉ có bề ngoài, mặc dù thị rất tinh vi cũng khiến cho chàng hồi tưởng đến Như Ý. Do đó chàng vẫn giữ được bình tĩnh.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối nghe Thu Vân báo cáo Lệnh Hồ Bình chẳng có cử động nào lừa dối với thị mà lão không dám tin hẳn. Con người suồng sã nổi danh Lãng Đãng công tử có lý nào lại biến thành Liễu Hạ Huệ được?

Lão ma đầu liền kêu Toàn Tài đường chúa lên cho hay. Đàm tiếu truy hồn nghe lão nói cũng bán tín bán nghi.

Hồi 64

Anh Hùng Bị Thuốc Luyện Nga Mi

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

- Đường chúa nhân xét lời con a đầu Thu Vân nói có thật không?

Đàm Tiểu Truy Hồn đáp:

- Bản toà không thể hiểu được. Con a đầu đó chẳng phải hoàng hoa khuê nữ thì có điều gì thị chẳng nói ra? Về điểm này bản đường nhận thấy phải có nguyên nhân.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Đàm Tiểu Truy Hồn đáp:

- Thằng lõi đó đã trải biển khơi khó lòng kiếm được nơi có nước.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng đường chúa muốn nói con a đầu Thu Vân không thể làm vừa ý gã tiểu tử đó?

Đàm Tiểu Truy Hồn gật đầu đáp:

- Có thể là như vậy.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

- Hiện giờ ở trong hang núi, con a đầu xuất sắc nhất mà không vừa ý gã thì còn tìm đâu ra được con a đầu khác hay hơn?

Đàm tiểu truy hồn đáp:

- Không chừng Âm hộ pháp có kế hoạch cũng chưa biết chừng.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối sửng sốt hỏi:

- Sao? Âm hộ pháp ư?

Đàm tiểu truy hồn đáp:

- Đây là nước cờ duy nhất hiện nay.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phủ Cối nghi hoặc hỏi:

- Âm hộ pháp... đã ngoài ba chục mà lại vừa mất thằng lỏi đó ư?

Đàm tiểu truy hồn mỉm cười đáp:

- Âm hộ pháp có một yếu tố mà hộ toà cũng chẳng lạ gì. Căn cứ vào những chuyện đã qua: Máy vị tiếp cận với Âm đại nương rồi, chẳng kể gì đến tuổi của y nữa.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phủ Cối gật đầu ngần ngại hỏi:

- Nói là nói vậy thôi. Thằng lỏi đó không giống người khác, chỉ có bọn mình là biết rõ. Vạn nhất gã không lý gì đến Âm hộ pháp thì làm thế nào được?

Đàm tiểu truy hồn đáp:

- Bản đường xin phụ trách vụ này.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phủ Cối hỏi:

- Dùng thuốc chằng?

Đàm tiểu truy hồn cười hỏi lại:

- Không thế thì hộ toà còn có biện pháp nào hay hơn không?

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phủ Cối đáp:

- Bang chúa định dùng gã tiểu tử vào việc lớn. Đường chúa hạ được vật mà bị gã phát giác thì khó bề thu thập.

Đàm tiểu truy hồn cười nói:

- Cái đó hộ toà khỏi quan tâm. Cách dùng thuốc của bản đường khác hẳn mọi lang trung trên chốn giang hồ. Bản đường đảm bảo thằng lỏi kia không ngờ tới do được vật phát tác.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phủ Cối đáp:

- Thế thì hay lắm! Đường chúa hãy đi thương lượng với Âm hộ pháp.

Hôm sau Lệnh Hồ Bình vừa ăn sáng xong, Thu Vân đột nhiên cầm tấm thiệp hồng từ ngoài đi vào cười hì hì nói:

- Lại có rượu uống rồi. Tể phụ lão hộ pháp bữa nay làm sinh nhật.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Sinh nhật bao nhiêu tuổi?

Thu Vân đáp:

- Sinh nhật lần thứ sáu mươi tư.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Có phải đưa đồ lễ đến không?

Thu Vân đáp:

- Không cần.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Không đưa lễ đến thì làm sao đi uống rượu? Đi tay không coi kỳ quá. Chẳng nhiều thì ít cũng phải có chứ?

Thu Vân đáp:

- Người đưa thiệp nói lão hộ pháp dặn đây là tiểu sinh nhật chỉ mời Huỳnh y hộ pháp và Đường chúa, nhất luật không để ai phải tốn phí.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Máy giờ khai tiệc?

Thu Vân đáp:

- Đêm hôm nay.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ở nhà lão hộ pháp hay sao?

Thu Vân đáp:

- Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cô nương đã qua bên vị hộ pháp trị nhật chưa?

Thu Vân đáp:

- Qua rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Có tin gì về bang chúa không?

Thu Vân đáp:

- Không có.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Còn việc gì nữa không?

Thu Vân đáp:

- Phân đà Nhạc Dương đưa tới một xe rượu. Bên này chúng ta cũng chia lấy mấy hũ uống.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ngoài ra còn việc gì nữa không?

Thu Vân bưng miệng đáp:

- Phân đà Thiên Thủy đưa tới mười hai tên hồ nữ. Cô nào cũng đẹp đáu để. Theo luật lệ trong bang, Cẩm y hộ pháp cũng có quyền...

Lệnh Hồ Bình “ủa” một tiếng hỏi:

- Có quyền gì?

Thu Vân cười khàn khạch đáp:

- Có quyền lựa chọn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Lựa chọn làm gì?

Thu Vân đỏ mặt lên đáp:

- Cái đó là việc của đàn ông. Tỳ tử biết thế nào được.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Vậy cô nương tính bản toà có nên lựa chọn một vài cô không?

Thu Vân đáp:

- Lựa lấy mấy cô mà chẳng lo không nuôi nổi thì tội gì mà không lựa? Không vừa ý vẫn có thể cho ra. Đây là cơ hội để các vị thay đổi tỳ tử.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh cười hỏi:

- Vậy cô lựa thay cho bản toà một vị được không?

Thu Vân chìa một ngón tay lên hỏi:

- Lựa một cô thôi ư?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Phải rồi. Một cô là đủ.

Thu Vân hân hỷ nói:

- Hay lắm! Tỳ tử đi ngay. Vừa rồi tỳ tử đã nhầm trúng một cô. Để tỳ tử đưa về cho tướng công coi có vừa ý không?

Thị nói rồi trở gót đi luôn.

Con a đầu này sở trường ở chỗ thị nói rất tự nhiên rồi hoan hỷ ra đi chẳng có ý ghen tuông chút nào.

Tác động của thị khiến cho người ta nghĩ thế này:

- Lấy vợ nên lấy người như thế này.

Có thể nói người ta không thể tìm ra được chỗ sở đoản nào trên con người Thu Vân. Lệnh Hồ Bình trông bóng sau lưng thị ngẩn ngơ xuất thần. Chàng thực tình hy vọng mình quá đa nghi. Con a đầu này bản chất hoàn toàn thiện lương chứ không phải do mấy lão ma xúi giục.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Thu Vân quả nhiên đưa một người thiếu nữ áo lam về.

Lệnh Hồ Bình ngẩn người ra.

Lam y thiếu nữ quả nhiên mặt mũi xinh đẹp. Chàng rất lấy làm kỳ sao Thu Vân lại chịu lựa chọn cho mình thiếu nữ này?

Hồ nữ khép nép lạy xuống nói:

- Nô tỳ bái kiến chủ nhân.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tên cô là gì?

Hồ nữ đáp:

- Tiểu tỳ tên gọi Ưc Nương.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cô bao nhiêu tuổi?

Ưc Nương đáp:

- Tiểu tỳ mười sáu tuổi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cô có luyện võ không?

Ưc Nương đáp:

- Không.

Lệnh Hồ Bình khoát tay nói:

- Hay lắm! Cô đứng dậy đi. Thu Vân hãy đưa ra ngoài để cô ta ngồi chơi rồi Thu Vân vào đây để bản toà nói chuyện.

Thu Vân đưa Ưc Nương ra ngoài rồi trở vào hỏi:

- Chủ nhân có điều chi dạy bảo.

Bây giờ thị theo giọng nói của Hồ nữ không kêu bằng công tử hay bằng hộ toà mà lại gọi bằng chủ nhân một cách nghiêm nghị không cười cợt chút nào.

Lệnh Hồ Bình nắm lấy tay thị một lúc rồi mới nói:

- Thu Vân. Ta hỏi cô ...

Thu Vân hơi ngừng đầu lên hỏi:

- Chủ nhân hỏi điều chi?

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn thị nói:

- Lúc đầu cô mới vào đây, phải chăng cũng giống tình trạng Ưc Nương vừa rồi?

Thu Vân lắc đầu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ủa? Vậy cô vào đây trong trường hợp nào?

Thu Vân đáp:

- Tiểu tỳ đi theo gia phụ vào đây.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

Thu Vân đáp:

- Là một vị Lam y hộ pháp ở đây ngày trước.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Sao lại ngày trước?

Thu Vân cúi đầu đáp:

- Gia gia của tỳ tử chết rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi hận hỏi:

- Hừ hừ. Xin lỗi cô nương. Sự thật bản toà chưa biết lệnh tôn đã qua đời.

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu vậy ngày trước ở đây chỉ có cha con cô nương thôi ư?

Thu Vân đáp:

- Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Còn lệnh đường đâu?

Thu Vân đáp:

- Gia phụ tới đây là vì việc của gia mẫu.

Lệnh Hồ Bình ủa một tiếng ra chiều không hiểu.

Thu Vân liền giải thích:

- Vì gia phụ giết một người, gia phụ ở ngoài không còn đất đứng mới phải vào đây.

Lệnh Hồ Bình lại “ồ” một tiếng. Thu Vân nói tiếp:

- Tỳ tử không biết tường tận vụ này, vì gia phụ thủy chung không nhắc tới. Tỳ tử chỉ biết gia phụ đã giết một người bạn của gia phụ mà trước kia tỳ tử kêu bằng thúc thúc ...

Thị nói tiếp:

- Một hôm đang đêm gia phụ đột nhiên đánh thức tỳ tử dậy, cùng cưỡi chung một con ngựa, chẳng mang theo một thứ gì, lật đật bỏ nhà ra đi. Gia phụ có việc vào thành, rồi không hiểu tại sao nửa đêm chạy về đột nhiên cùng thúc thúc trở mặt. Hôm sau tỳ

tử hỏi tại sao gia mẫu không đi theo? Gia phụ nói gia mẫu qua bên bà ngoại vì bị thúc thúc chọc tức, nên gia phụ hạ sát thúc thúc ... ..

Lệnh Hồ Bình gật đầu, chàng đã hiểu rõ câu chuyện, không vặn hỏi nữa.

Sau một lúc chàng hỏi sang vấn đề khác:

- Lệnh tôn qua đời bao lâu rồi?

Thu Vân đáp:

- Năm sáu ngày sau khi tới đây.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bốn năm rồi phải không?

Thu Vân đáp:

- Gần đến bốn năm rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cô nương có biết lệnh tôn làm sao lại chết không?

Thu Vân cười đáp:

- Khi đó trong bản bang còn rất ít hộ pháp, e rằng không bằng nửa bây giờ, nên hỏi ấy ai cũng bận việc ...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

- Vì lao lực quá hay sao?

Thu Vân đáp:

- Đúng thế. Có một lần gia phụ theo Tể phụ lão hộ pháp ra đi. Dọc đường bị cảm mạo phong hàn, về bang chưa được bao lâu thì lâm bệnh uống thuốc không lành. Lão nhân gia thường nói mệt mỗi quá muốn nghỉ một hồi, nhưng thấy mọi người đều chật vật, chẳng tiện một mình ngồi yên ...

Lệnh Hồ Bình không nhịn được ngấm ngấm buông tiếng thở dài.

Chàng nghĩ đến phụ thân của Thu Vân là một công thần từ lúc mở bang phái. Không ngờ đứa con mồ côi của bậc công thần lúc tối hậu lại lâm vào tình trạng này.

Chàng lại hỏi:

- Nếu vậy trong nhà cô còn những thân nhân nào chắc cô cũng không biết?

Thu Vân đáp lại bằng cái lắc đầu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bây giờ bản toà kêu cô vào đây vì việc gì cô đã biết chưa?

Thu Vân gật đầu đáp:

- Biết rồi.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Cô biết là chuyện gì nào?

Thu Vân đáp:

- Công tử muốn tiểu tỳ bảo Ưc Nương thị phụng công tử cho thận trọng.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Nói bậy.

Thu Vân ngẩn người ra dường như không hiểu mình đã nói làm lộn chỗ nào?

Lệnh Hồ Bình nói:

- Yêu cầu thị hầu hạ hai người cho tử tế tức là cả ta và cô nương. Từ nay nhất thiết mọi việc tạp nhạp ở đây đều giao cho y làm. Còn cô nương từ nay chỉ chuyên việc đưa tin qua lại.

Thu Vân đỏ mặt lên nói:

- Tỳ tử làm gì có phước để người ta châu chực?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Cô nương tưởng Lăng Đãng công tử có phúc phận như vậy chăng?

Đêm hôm ấy bốn tên Cẩm y hộ pháp, bốn tên Huỳnh y hộ pháp và năm tên Đường chúa chia làm ba rồi cùng chúc thọ Hoa Kiểm Diêm La Tể Phụ Cối.

Uống rượu hồi lâu, Cáp ma và Tân ma cáo say rút lui trước.

Tiếp theo đệ Nhị đường chúa Hồ Qui, đệ Tam đường chúa Thái Nghĩa cũng mượn lý do này để cầu thoái.

Thiên Đài giải tẩu Cổ Vĩnh Niên và Thanh thành đao khách Liễu Dịch Ngô ở trong bọn Huỳnh y hộ pháp, vì phải luân phiên tuần tra dĩ nhiên không thể uống nhiều được.

Bát chỉ tẩu Tiêu Nhân Giáp là tay nghiện rượu, muốn ngồi uống cho đến cùng, nhưng bữa nay uống rượu chẳng thấy hứng thú gì hết,

mà đã uống nhiều rồi cũng say khướt được hai tên Hắc y hộ pháp khiêng về chỗ ở.

Còn lại sáu người, trừ chủ nhân là Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối, còn Lệnh Hồ Bình, Huỳnh y hộ pháp Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu, đệ Nhất Đường chúa Triệu Hựu Đồng, đệ Tứ Đường chúa Cao Nhân Trí và đệ Ngũ Đường chúa Đàm Tiểu Truy Hồn Vụ Thắng Đường.

Đệ Nhất đường chúa Triệu Hựu Đồng cũng ra vẻ say sưa, nhưng hấn đang uống đột nhiên khoa tay bảo mọi người dừng lại để nghe hấn hát khúc Dương Châu tiểu điệu.

Mọi người chưa hiểu rõ ý, hấn đã cất tiếng hát: - Trong thành nghe trống cầm canh.

Chờ chàng, muội muội tâm tình vẫn vơ.....

Hấn vừa hát vừa đứng dậy giơ tay giơ chân, bỗng lão đảo người đi té huych xuống

đất.

Mọi người đều cười ồ. Đàm Tiểu Truy Hồn cũng cười nói:

- Hay lắm. Hay lắm. Chúng ta còn mấy người cũng nên chia tay, không thì ngã xuống như Triệu đường chúa cả, ngày mai tiếng tăm đồn đại ra ngoài là chẳng tốt đẹp gì đâu.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Lão đệ tính sao?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Tiểu đệ cũng sắp say đến nơi rồi. Nếu còn uống nữa chỉ sợ đi vào vết bánh xe của Triệu đường chúa, nên thôi đi là hơn.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối nói:

- Nếu vậy uống trà rồi hãy đi

Đa thích nga mi cười nói:

- Xin đa tạ.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

- Sao?

Đa thích nga mi cười đáp:

-Ồ, nơi hộ toà uống rượu thì còn được chứ trà thì không dám.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối cũng cười hỏi:

- Trà của bản toà dĩ nhiên không bằng trà của hộ pháp.

Đa thích nga mi cười đáp:

- Nhưng chẳng lẽ câu này lại do nô gia nói ra?

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hân hỷ nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Vậy qua bên hộ pháp uống trà.

Đa thích nga mi nhìn Lệnh Hồ Bình nói:

- Lệnh Hồ hộ pháp có cho nô gia hân hạnh được mời chăng?

Lệnh Hồ Bình ngân ngại đáp:

- Đêm khuya quá rồi.

Đa thích nga mi nheo mắt nhìn chàng hỏi:

- Phải chăng có người đang ngồi chờ hộ toà?

Lệnh Hồ Bình chạm phải nhãn quang của nữ nhân này, trong lòng không khỏi băng khuâng.

Người mục đã mê ly, uống mấy chung rượu rồi càng thêm vẻ phong tình. Đột nhiên chàng cảm thấy mục là người rất khả ái.

Đầu óc chàng vẫn còn tỉnh táo, chàng biết cảm giác này không phải vì ảnh hưởng của rượu.

Chàng còn nhận thấy mình rất ân hận không được mỹ nhân mời riêng một mình chàng.

Chàng không tự chủ được liền đáp:

- Xin đại nương đừng nói giỡn.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối vội thúc giục:

- Nếu vậy thì đi, còn chờ gì nữa?

Đệ Tứ đường chúa Cao Nhân Trí nói:

- Bản đường sáng sớm mai phải tính toán ngân tiền ở các đài, vậy xin đại nương miễn cho.

Đa thích nga mi đáp:

- Việc ngày mai bây giờ nhắc tới làm chi?

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối gạt đi:

- Việc này rất quan trọng, để y làm nhiệm vụ.

Lúc này vào khoảng canh hai, tuy đã sang xuân, nhưng ngọn gió đêm tạt vào mặt giá lạnh.

Từ chỗ Hoa Kiếm Diêm La đến chỗ của Đa thích nga mi phải đi qua một lạch nước. Hoa Kiếm Diêm La vừa đi vừa nói chuyện với Đàm tiểu truy hồn rồi lợt lại sau một quãng xa.

Đa thích nga mi không ngớt kêu lạnh, một mặt tựa người vào Lệnh Hồ Bình khiến trống ngực chàng đập loạn lên. Chàng cơ hồ quên cả phía sau có người, giang tay ôm lấy.

Đi chẳng bao lâu đã đến cửa thạch động là nơi cư trú của Đa thích nga mi. Đàm tiểu truy hồn mượn cơ trở về trông nom lò thuốc, tỏ ra rất làm tiếc không được uống trà. Hắn từ biệt rút lui.

Hoa Kiếm Diêm La thò tay qua lỗ hồng bên cạnh cửa động kéo sợi dây ba cái. Cửa đá từ từ mở ra.

Hình thức những thạch động ở đây tương tự như nhau. Cửa ngõ có cơ quan khống chế, ở trong mới mở được ra, nhưng có một lỗ thông phong và một sợi dây dài buộc vào then chốt dùng làm tín hiệu gọi cửa.

Tín hiệu này chia làm nhiều loại: có việc gấp, việc hoãn, lại còn phân biệt người giạt dây ở địa vị nào.

Cách bố trí này thật là chu đáo.

Địch nhân lén vào trong hang mà không hiểu rõ tín hiệu thì khó lòng động đến một sợi lông của người trong động.

Cửa đá mở ra rồi Đa thích nga mi mới cựa thoát khỏi cánh tay Lệnh Hồ Bình.

Toà thạch động trước mắt tuy chẳng khác gì nơi cư trú của các Huỳnh y hộ pháp khác, nhưng cách bố trí và trang hoàng tinh xảo hơn khiến người đi vào nảy ra cảm giác ấm cúng và dễ chịu.

Nữ nhân ra cửa, hay từ ngoài đi vào thì việc đầu tiên là thay áo, Đa thích nga mi dĩ nhiên không ngoài thể lệ đó.

Mụ xin lỗi hai vị Cẩm y hộ pháp rồi đi thẳng vào phòng ngủ. Khi mụ trở ra dung quang rất diêm dúa. Hai ả tỳ nữ cũng pha trà xong.

Nữ nhân thu cất thứ trà quả nhiên khác thường.

Chung trà vừa mở nắp, một mùi thanh hương bốc lên khiến người ta muốn say sưa.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối nhìn Lệnh Hồ Bình cười nói:

- Mùi vị trà này thế nào?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Tuyệt hảo.

Tuy chàng cũng sành uống trà, nhưng lúc này chàng chẳng còn lòng nào chú ý đến. Cái mà chàng chú ý là nữ nhân với cặp mắt tiêu hồn.

Cặp mắt tiêu hồn mới là thứ trà tuyệt hảo, thứ trà mà chàng khao khát muốn uống.

Uống trà để khỏi khát nhưng trà trong mắt mỹ nhân lại khiến chàng thêm khát thêm.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối “ủa” một tiếng rồi nói:

- Lão phu xuýt quên khuấy mất một việc.

Đa thích nga mi cất giọng kiêu mị hỏi:

- Việc chi?

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối đáp:

- Nương nương dặn lão phu đêm nay phải vào cung báo cáo về địa hình Tổng đà Cái bang để tiện phái người tăng viện cho bang chúa. Bây giờ lão phu mới nhớ tới, có chết không.

Đa thích nga mi hỏi:

- Lão hộ toà định đi ngay sao?

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối đáp:

- Hẳn thế! Lão phu phải đi gấp. Xin lỗi hai vị lão phu không thể bồi tiếp được nữa rồi.

Dứt lời lão chấp tay từ biệt lật đật đi ngay.

Bây giờ trong nhà chỉ còn lại hai người.

Đa thích nga mi miệng cười chúm chím tiến lại gần cất giọng ôn nhu hỏi:

- Bây giờ không còn ai là người ngoài, chúng ta đem trà vào phòng trong rồi thủng thẳng uống được chăng?

Lệnh Hồ Bình lòng nóng như lửa đốt, toan kéo mụ lại.

Nữ nhân khế đẩy chàng ra nói:

- Ở đây không được.

Hồi 65

Toàn Tài Đường Mở Cuộc Điều Tra Gian Tế

Lệnh Hồ Bình đã mất hết lý trí, thối tất đèn đi rồi hành động thô bỉ.

Đang lúc khẩn yếu quan đầu trên tường đột nhiên vang lên những tiếng lách tách đến bảy lần.

Đây là tín hiệu khẩn cấp trong bang.

Thường thường tín hiệu này đại biểu cho hai ý nghĩa: Một là bang chúa có việc triệu kiến, hai là báo động trong bang xảy ra việc trọng đại. Nay bang chúa không có nhà thì ý nghĩa dĩ nhiên thuộc về điểm thứ hai.

Trong bang đã xảy ra chuyện gì trọng đại?

Lệnh Hồ Bình vội đẩy nữ nhân ra, miệng hô thấp đèn.

Sau một lát, trong phòng ngủ một ngọn đèn thấp sáng.

Hai con a đầu vẫn trầm tĩnh, bây giờ mới dụi mắt làm bộ vừa tỉnh giấc vừa từ trong gian thạch thất khác chạy tới. Đa thích nga mi giục:

- Ra coi ai kêu cửa và hỏi xem đã xảy ra chuyện gì?

Hai con a đầu chạy đi một lát trở về báo:

- Chính là Thu Vân ở trong phòng của Lệnh Hồ hộ pháp. Nô tài hỏi chuyện gì y không chịu nói, chỉ bảo cần báo cáo thẳng với Lệnh Hồ hộ pháp.

Đa thích nga mi ngạc nhiên hỏi:

- Con a đầu Thu Vân ư?

Lệnh Hồ Bình cũng ngạc nhiên hỏi:

- Thị còn ở ngoài đó không?

Một tên a đầu đáp:

- Còn.

Lệnh Hồ Bình giục:

- Ra kêu thị vào đây.

A đầu da một tiếng chạy đi, chỉ trong khoảng khắc thị dẫn Thu Vân vào thạch thất, về mặt hãy còn kinh hãi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Phải chăng bên đó đã xảy ra chuyện gì?

Thu Vân gật đầu, mấp máy môi như muốn nói lại thôi.

Lệnh Hồ Bình kinh ngạc lại hỏi:

- Chuyện gì? Sao người không nói?

Thu Vân cúi đầu ấp úng:

- Ở trong này... tỳ tử e... nói ra không tiện.

Lệnh Hồ Bình càng kinh ngạc hơn hỏi:

- Không tiện nói ư?

Thu Vân cúi đầu im lặng.

Đa thích nga mi nói:

- Con a đầu này khiếp sợ quá. Y đã bảo không tiện nói là có nguyên nhân. Bây giờ khua rồi, hộ toà hãy về coi.

Lệnh Hồ Bình cáo từ ra đến bên ngoài, chàng không nhin được hỏi:

- Đã xảy ra chuyện...

Thu Vân trông trước trông sau khẽ nói:

- Con a đầu Úc Nương không ngờ lớn mật đến thế. Thị ôm lòng bất trắc muốn mưu sát công tử...

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Thị mưu sát ta ư? Ai bảo người thế?

Thu Vân đáp:

- Không ai bảo hết. Chính mắt tỳ nữ trông thấy.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Người thấy thế nào?

Thu Vân đáp:

- Tiện tỳ phát giác ra thị giấu một lưỡi dao trủy thủ sắc bén trong mình.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Có khi thị đeo dao phòng thân, chưa chắc đã phải mưu sát ta.

Thu Vân đáp:

- Ban đầu tỳ nữ cũng nghĩ vậy, nhưng con a đầu kia có tật giết mình. Thị bị tỳ nữ khám phá ra điều bí mật, chính thị cũng thú nhận quả có mưu đồ khủng khiếp này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Thị bảo sao?

Thu Vân đáp:

- Thị nói lần này bị cướp vào trong hang đã ôm lòng quyết tử. Gã trai đó nẩy lòng tà niệm phải thưởng cho gã một dao.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cái đó có liên quan gì đến ta? Ta có tà niệm với thị hồi nào?

Thu Vân không đáp. Thị tiến về phía trước một quãng khá xa đột nhiên ngừng đầu lên hỏi:

- Bữa nay có phải là ngày sinh nhật của Tể phụ lão hộ pháp không?

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên đáp:

- Đúng rồi...

Thu Vân ngần ngại nói:

- Thế thì...

Lệnh Hồ Bình “ủa” một tiếng ngắt lời:

- Ý người muốn hỏi Tể phụ lão hộ pháp làm sinh nhật, sao lại đến chỗ âm hộ pháp phải không?

Thu Vân đáp:

- Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Uống rượu rồi mọi người muốn đến chỗ âm hộ pháp uống trà ngon, nên mấy vị kéo sang đó.

Thu Vân hỏi:

- Mấy vị ư? Sao tỳ tử chỉ thấy một mình công tử?

Lệnh Hồ Bình nghĩ lại tình trạng vừa rồi không khỏi nóng mặt, may trời đêm nên Thu Vân nhìn không rõ.

Chàng háng đặng đáp:

- Cái đó là vì... tới đó rồi... Triệu hộ pháp phải quay về tính tiền lương. Vưu đường chúa về coi lò thuốc. Tể phụ lão hộ pháp đến báo cáo một việc với nương nương... Ai nấy uống trà xong về trước... Ta cũng định về thì người tới. Tình thực trà bên Âm hộ pháp ngon quá. Mai mốt ta muốn xin y một ít đem về hãm uống.

Chàng bịa chuyện hoang đường, cho cả hai vị đường chúa vào, thực ra hai vị này không ra khỏi động một bước.

Thu Vân hỏi:

- Khi các vị uống trà phải chằng đã đùa cợt rất vui thú?

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

- Đùa cợt ư? Đùa cợt chuyện gì?

Thu Vân hỏi lại:

- Không thế thì sao dưới đất đầy những mảnh áo rách?

Lệnh Hồ Bình cực kỳ bối rối. Chàng biết đêm nay đã làm việc tồi bại, chàng không nên dối gạt một tên a đầu mới phải.

Tên a đầu này ở hang núi đã lâu, là một kho tài liệu. Ai làm việc gì thị hiểu rõ hơn hết. Hơn nữa tên a đầu này chạy tới đây vì muốn giải cứu chàng mà chàng lại dối gạt thì thật là ấu trĩ và tức cười.

Thu Vân vừa tiến về phía trước, vừa thản nhiên như không có chuyện gì nói tiếp:

- Tỳ tử tuy nghĩ không ra những mảnh áo rách vứt đầy đất là đùa cợt chuyện gì nhưng cũng biết là một thứ đùa cợt rất thú vị.

Lệnh Hồ Bình thở dài gạt đi:

- Được rồi! Được rồi! Người đừng lòng vòng nữa. Về nhà ta sẽ nói rõ cho người hay...

Về đến thạch động Lệnh Hồ Bình mới phát giác vụ Ưc Nương thủ dao trong mình là Thu Vân nói thật.

Ưc Nương bị Thu Vân điểm huyết nằm lăn ra đó, bên cạnh còn có cả lưỡi dao trủy thủ.

Lệnh Hồ Bình khai giải huyết đạo cho Ưc Nương, dùng lời ôn hoà cho thị hay là không khinh rẻ thị và vĩnh viễn giữ lại nơi đây để khỏi bị người ta khinh nhờn.

Đoạn chàng vẫy tay, dặn thị cứ yên tâm đi ngủ như chẳng có chuyện gì. Chàng còn đảm bảo không để tâm đến vụ này.

Thu Vân thấy chàng nhân hậu dường như trong lòng rất cảm kích.

Ưc Nương không kiềm chế nổi mối tình cảm, tự động nói ra thị bị người ta phái đến hầu chàng, và quỳ xuống xin chàng tha lỗi.

Chàng phát giác ra Thu Vân và Như Ý là hai người tuy kiểu cách khác nhau, nhưng đều có chỗ khả ái.

Từ đó Lệnh Hồ Bình không phân biệt danh phận chủ tỳ mà đối đãi với thị như tình bằng hữu. Chàng kể lại hết, chẳng giấu giếm gì.

Thu Vân nghe xong hỏi:

- Công tử tự nhận thấy lỗi làm mà không ngờ bên trong còn có điều ngoắt ngoéo ư?

Lệnh Hồ Bình thở dài nhăn nhó cười đáp:

- Bây giờ ta nghĩ lại dĩ nhiên bên trong có điều khuất khúc, nhưng sau khi rượu đã ngà ngà còn ai hoài nghi gì nữa? Ta thật không hiểu sao mấy lão đó không chịu buông tha ta?

Chàng ngồi vận khí rèn luyện môn Như ý huyền công lại một lượt vừa để trục chất độc dư trong mình ra, vừa quan sát coi chân lực của mình hoàn toàn bình phục chưa?

Kết quả khiến chàng rất thoả mãn. Bính Dần kỳ sĩ dùng Quỷ sâm làm thuốc hoàn, lại khiến công lực toàn thân chàng khôi phục lại tình trạng tuyệt hảo.

Từ nay bất luận lúc nào chàng cũng có thể cầm thanh Hàng Long kiếm muốn làm gì thì làm.

Hôm sau hội nghị hộ pháp vẫn cử hành như thường lệ.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối tuyên bố giữa hội nghị:

- Vâng chỉ thị của Đại nương nương, tổng đà quyết định phái một toán nhân thủ đến tiếp viện cho bang chúa ở Tổng đà Cái Bang tại Trung Điều Sơn. Phái những ai đi cần đưa ra hội nghị.

Người đầu tiên đứng lên phát ngôn là Thiên sát ông Cáp Minh Niên lão nói:

- Trung Điều Sơn cách đây không xa. Tưởng cứ phát động toàn bang đến phá tan Tổng đà Cái Bang là xong.

Cáp Minh Niên nói câu này chỉ có một mình Tuyệt tình lão ma gật đầu tỏ ý tán thành.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hiển nhiên lộ vẻ không đồng ý.

Lệnh Hồ Bình trầm nghĩ:

- Đề nghị của Cáp ma đối với Cái Bang lợi hại thế nào ta cần suy tính để lúc nữa hãy bày tỏ thái độ.

Hội nghị Cẩm y hộ pháp gồm có bốn người. Dù chàng có đồng ý với Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối cũng chỉ chiếm được phân nửa.

Trước tình hình này mà chàng đưa ý kiến đó ra là phản đối Cáp ma và Tân ma. Đồng thời vì nhân số hạn chế, chàng dù không sợ đắc tội với lương ma, ý kiến của mình cũng chưa thể thông qua, nên chàng tạm thời không lên tiếng.

Chàng biết chắc đề nghị của lương ma không được thông qua.

Quả nhiên Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối háng đặng nói:

- Ý kiến của Cáp lão, bản toà cũng tán thành một phần, vì trước đây lão phu cũng chủ trương như vậy. Lão phu đã từng đứng ra kiến nghị mấy lần với bang chúa là bất cứ hành động gì của chúng ta cũng cần mau lẹ ...

Lão đón rào rồi nói tiếp:

- Nhưng lần này tình hình có chỗ bất đồng ....

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chuyện này ý kiến của nương nương là không muốn hành động mạo hiểm trước khi được bang chúa ưng thuận.

Đoạn lão kết luận:

- Theo ý kiến của lão phu thì sau khi lựa chọn nhân thủ đem cả ý kiến này chuyển đạt lên bang chúa. Nếu được bang chúa đồng ý, đề nghị của Cáp lão ma vẫn có thể thi hành được.

Lão ma dứt lời quay lại hỏi:

- Lệnh Hồ lão đệ có cao kiến gì không?

Lệnh Hồ Bình thùng thẳng đáp:

- Chuyện này bang chúa đã dẫn nhân thủ, lực lượng không phải yếu kém. Đừng nói vển vẹn một Tổng đà Cái Bang, mà dù thêm cả Tứ kỳ sĩ nữa cũng chẳng phải là ứng phó không nổi. Huống chi, chưa chắc Tứ kỳ sĩ hiện giờ đã có mặt ở Tổng đà Cái Bang...

Ba lão ma nghe nói đều lẩm bẫm gật đầu.

Lệnh Hồ Bình thùng thẳng nói tiếp:

- Vì thế mà bản toà phỏng đoán chuyện này bang chúa đi lâu chưa trở về tổng đà hẳn vì nguyên nhân nào khác chứ không phải vì vấn đề nhân thủ.

Tam lão ma đều nín thở nghe chàng nói tiếp.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn tam ma lại nói:

- Bản toà nhận thấy mình phải đi trận tuyến lớn lao chẳng những không được ích gì mà còn có thể xảy ra hậu quả trái ngược làm phương bại đến kế hoạch của bang chúa. Chúng ta có thể nghĩ ra được nếu bang chúa cần nhân thủ thì không cần chờ đến ngày nay. Bang chúa không phát lệnh điều động nhân thủ là có thổ tác dụng khác. Trên lập trường của chúng ta chỉ có một việc cần làm là tìm cách liên lạc với bang chúa, một mặt khiến nương nương và đại gia yên tâm, một mặt xin chỉ thị của bang chúa. Công việc này chỉ bốn người chia làm hai toán là đủ.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều bốn người cần phải lựa chọn thận trọng. Điều thứ nhất là phải cảnh cơ mẫn tiệp, sở trường về môn hoá trang lại giỏi ứng biến. Võ công chỉ là thứ yếu.

Tam ma đều nhận thấy chàng nói rất có lý.

Sau cùng qua một phen lựa chọn, bốn nhân vật được đề cử là: Huỳnh y hộ pháp Thanh thành đao khách Liễu Dịch Ngô, đệ Nhị đường chúa Hồ Oai, đệ Tam đường chúa Thái Nghĩa và một tên Lam y hộ pháp sở trường về khinh công Thiểm diện truy tinh Mã Như Phi.

Hội nghị hộ pháp giải tán rồi, bốn người được tuyển lựa lập tức chuẩn bị lên đường. Hai vị đường chúa thành một tổ, Thanh thành đao khách và Thiểm diện truy tinh thành một tổ.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối lưu Lệnh Hồ Bình lại khế hỏi:

- Lão đệ! Đêm qua bên đó xảy chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình “ủa” một tiếng hời hợt đáp:

- Chẳng có chi đáng kể. Con a đầu Thu Vân tìm được một lưỡi dao trong mình tên Hồ nữ Úc Nương. Thị cho là tên Hồ nữ sinh lòng bất trắc. Thực ra con a đầu đó không hiểu võ công. Người Hồ bản tính hung hãn, đem dao bên mình là chuyện thường.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối dường như có điều hối hận buông tiếng thở dài rồi không hỏi nữa. Lệnh Hồ Bình toan đứng dậy cáo từ thì một tên Hắc y hộ pháp lật đật chạy vào ra chiều hứng thú báo cáo:

- Xin mời hai vị hộ toà đến ngay, hộ toà Toàn Tài đường bên đó bắt được một tên gian tế.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối ngạc nhiên hỏi:

- Gian tế ư?

Hắc y hộ pháp đáp:

- Đúng thế. Hắc y hộ pháp ở Long Hồ đường đi tuần phía sau núi phát giác ra. Vưu đường chúa thấy việc quan hệ trọng đại nên mời hai vị hộ toà qua bên đó hội thẩm.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối tự nói một mình:

- Phía sau núi là nơi ít có dấu chân người, vách núi đứng dựng. Điều thú bay lên còn khó, người không võ công thượng thừa làm sao vượt qua được? Nếu gian tế mình mang võ công thượng thừa dường như không nên mạo hiểm...

Rồi lão hỏi:

- Hắc hộ pháp ở Long Hồ đường phải chăng là Hắc Thọ Bành lưng gù?

Hắc y hộ pháp đáp:

- Đúng rồi.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối nói:

- Nếu thế lại càng kỳ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phụ Cối xoa tay bảo Hắc y hộ pháp:

- Được rồi. Hộ pháp về trước đi.

Hắc y hộ pháp đi rồi lão quay sang Lệnh Hồ Bình đáp:

- Hắc dã tử ở Long Hồ đường chỉ là một tên Thanh y hộ pháp mà chụp được gian tế ở sau núi há chẳng phải là chuyện lạ?

Lệnh Hồ Bình nói:

- Cái đó không nhất định.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phụ Cối hỏi:

- Sao lại không nhất định?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Kẻ làm gian tế tuy nhiên cần phải có sở trường về một phương diện nào, còn võ công không nhất định là phải cao cường. Nếu gian tế có tài trèo núi mà vô ý để Hắc hộ pháp phát giác rồi bắt được chẳng phải là vô lý.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phụ Cối gật đầu nói:

- Có lẽ.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Chúng ta sang bên đó coi. Nếu có chuyện ngoắt ngoéo dĩ nhiên không thể qua được pháp nhãn của lão hộ pháp.

Hai người sóng vai ra khỏi thạch thất đi về phía Toàn Tài đường. Toàn Tài đường chúa Đàm tiểu truy hồn Vu Thảng Đường ra xa nghinh tiếp. Hắn cũng lộ ra một tia hứng thú như Hắc y hộ pháp.

Toàn Tài đường nhìn rồi lâu ngày gặp được món hàng không phải chuyện dễ. Dĩ nhiên họ tỏ ra cao hứng.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phụ Cối tiến lại hỏi:

- Đã thăm vấn chưa?

Đàm tiếu truy hồn đáp:

- Chưa.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối lại hỏi:

- Hấn vào loại nào?

Đàm tiếu truy hồn đáp:

- Lồi ngoài ba mươi tuổi, người không cao không thấp, mặt có mấy nốt ruồi, mặc áo như kiểu Thanh y hộ pháp trong bản bang...

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối gật đầu đáp:

- Thế thì không sai rồi. Hấn muốn trà trộn vào đây nên phải ăn mặc theo kiểu hộ pháp.

Ba người vừa nói vừa tiến vào cửa sảnh đường.

Toàn Tài đương cũng như các nhà ở khác trong hang, là một nơi thạch động, có điều sâu rộng hơn một chút mà thôi.

Đàm tiếu truy hồn dẫn hai vị Cẩm y hộ pháp vào một gian thạch thất chuyên dùng để thẩm vấn phạm nhân. Trong nhà trần thiết đủ loại hình cụ.

Một hán tử áo xanh ghé đầu vào một cái ghé đá. Hai tên Lam y hộ pháp canh giữ hai bên phạm nhân.

Đàm tiếu truy hồn hình dung rất đúng. Đại hán này ăn mặc giống hệt một tên Thanh y hộ pháp trong bang.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối đưa mắt nhìn hán tử từ trên xuống dưới mấy lần, lộ vẻ hoài nghi hỏi:

- Hộ pháp nói chưa từng thẩm vấn ư?

Đàm tiếu truy hồn đáp:

- Đúng thế.

Hoa kiếm diêm la hỏi:

- Vậy mà sao hấn biến thành hình dạng thế này?

Đàm tiếu truy hồn đáp:

- Bản đường cũng nhận thấy có điều quái lạ mà không hiểu vì nguyên nhân gì.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

- Phải chăng Hắc hộ pháp bắt được rồi động thủ vào người hắn?

Đàm tiếu truy hồn đáp:

- Bản đường cũng đã hỏi qua nhưng Hắc hộ pháp nói là y chưa động thủ. Lúc bắt được chỉ điểm một hai chỗ huyết đạo mà thủ pháp không nặng lắm.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối chau mày, dùng hai ngón tay nâng cằm lên hỏi:

- Ông bạn tên họ gì?

Hán tử láo liên cặp mắt miệng há ra nhưng không nói lên tiếng. Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

- Sao ông bạn không trả lời?

Hán tử vẫn mở miệng mà không phát ra thanh âm.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối chăm chú nhìn hắn hỏi:

- Người câm ư?

Hán tử lắc đầu, nhãn quang lộ vẻ rất cấp bách.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối ngẫm nghĩ rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Người có biết viết chữ không?

Hán tử lắc đầu, thần sắc hắn càng lộ vẻ khẩn trương.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối gãi tai hỏi:

- Làm thế nào bây giờ? Hắn chẳng nói được lại không biết chữ... mà cũng chẳng phải người câm. Trên mình lại không bị thương mới thật là quái sự.

Đàm tiếu truy hồn đáp:

- Bản đường đoán chắc hẳn không cam, vì người cam ai nói gì cũng không nghe rõ. Người này không nói được là vì nguyên nhân nào đó.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối bực mình nói:

- Cái đó là đường chúa còn phải tìm ra nguyên nhân mới là biện pháp.

Đàm tiếu truy hồn đỏ mặt lên áp úng:

- Cái đó ....

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối đột nhiên nhớ tới bên mình có một vị Trí Đa liền quay lại tươi cười hỏi:

- Lệnh Hồ lão đệ. Lão đệ coi vụ này ra làm sao?

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tiểu đệ tưởng nên hỏi lại Hắc hộ pháp ở Long Hồ đường rồi sẽ tính.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối gật đầu nói:

- Phải lắm.

Đoạn lão nhìn hai tên Lam y hộ pháp nói:

- Hai vị phái người đến Long Hồ đường kêu Hắc hộ pháp qua đây.

Lát sau Hắc Thọ Bành tới nơi.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối trở vào hán tử rú trên ghé đá hỏi:

- Phải chăng người này do hộ pháp bắt được?

Hắc Thọ Bành kính cẩn đáp:

- Đúng thế.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

- Hộ pháp phát giác ra hắn ở chỗ nào?

Hắc Thọ Bành đáp:

- Ở gần ngọn Ưng Nham ở hậu sơn.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phụ Cối hỏi:

- Hộ pháp thuật lại tường trình từ lúc bắt đầu cho bản toà nghe.

Hắc Thọ Bành đáp:

- Bữa nay vào lúc giờ Thìn, ty toà đến phiên canh tuần tra đi tới gần ngọn Ưng Nham liền phát giác ra tên này.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phụ Cối hỏi:

- Lúc đó hắn đang làm gì?

Hắc Thọ Bành đáp:

- Hắn đang nấp sau tảng lớn thập thò dòm ngó.

Hán tử áo xanh đang tựa vào ghế đá lắc đầu mấy cái nhưng không ai để ý vì còn lắng tai nghe Hắc Thọ Bành thuật chuyện.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phụ Cối lại hỏi:

- Rồi sau ra làm sao?

Hắc Thọ Bành đáp:

- Vì chưa đến giờ thay đổi phiên tuần sát mà lại không ai tới, ty toà đoán chắc là một tên gian tế.

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phụ Cối khen:

- Hộ pháp quả là người tinh tế.

Hắc Thọ Bành lộ vẻ hứng thú nói:

- Lúc đó ty toà nghĩ ngay đến địch nhân đã bò lên ngọn Ưng Nham, tất nhiên thân thủ không phải bình thường, nên chẳng dám lơ là, liền nhảy xổ tới dùng song đao đập trúng huyết Phụng nhãn ở bả vai hắn .....

Hoa Kiếm Diêm La Tử Phụ Cối gật đầu nói:

- Trường hợp này hành động như thế là phải. Vấn đề bắt sống gian tế rất trọng yếu.

Hắc Thọ Bành lại nói:

- Ty toà đắc thủ rồi lại điếm vào hai huyết Kiên tĩnh và Phúc toản để phòng ngừa bất trắc xong mới đem hấn về Toản Tài đường.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

- Dọc đường hộ pháp đã hỏi gì chưa?

Hắc Thọ Bành đáp:

- Ty toà có hỏi mấy câu, nhưng hấn không chịu nói gì.

Hồi 66

Long Hồ Đòi Điều Tra Bí Cốc

Hoa Kiếm Diêm La nói:

- Hấn không chịu cung xưng. Hộ pháp có nổi nóng mà đánh đập không?

Hắc Thọ Bành đáp:

- Không.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi vặn:

- Không thật chứ?

Hắc Thọ Bành đáp:

- Đúng thế. Hộ tòa không tin xin hỏi hấn coi.

Hoa Kiếm Diêm La thở dài nói:

- Được rồi. Không còn chuyện gì nữa, hộ pháp về nghỉ đi.

Hắc Thọ Bành đi rồi, Hoa Kiếm Diêm La quay lại nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Lão đệ đã nghe rõ rồi. Hiển nhiên Hắc hộ pháp không cần phủ nhận. Lão đệ thử nghĩ coi vì nguyên nhân nào mà hán tử này không nói được?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm không đáp. Chàng vẫn chú ý nhìn hán tử áo xanh.

Hoa Kiếm Diêm La thấy Lệnh Hồ Bình cũng không hiểu nguyên nhân liền quay lại hỏi hán tử:

- Lão phu nói gì người nghe được chứ?

Hán tử khẽ gật đầu, sắc mặt lộ vẻ đau khổ, dù muốn ngoái cổ cũng khó khăn.

Hoa Kiếm Diêm La lại hỏi:

- Hắc Y hộ pháp lúc bắt người có đánh đập gì không?

Hán tử lắc đầu.

Hoa Kiếm Diêm La lại thở dài nói:

- Bây giờ chỉ còn việc phỏng đoán.

Đàm Tiểu Truy Hồn đột nhiên lên tiếng:

- Để bản đường lại hỏi hấn coi.

Nói rồi liền hỏi hán tử:

- Này ông bạn, ai phái ông bạn đến đây?

Đàm Tiểu Truy Hồn thủ đoạn dùng độc hạng đệ nhất hiện nay, nhưng kỹ thuật thẩm vấn chưa được cao minh. Đối phương đã không nói được mà hấn còn hỏi ai phái người kia tới?

Toàn Tài đường chúa chắc đã phát giác ra mình ngờ ngẩn, liền đổi giọng hỏi:

- Ông bạn có phải là đệ tử Cái bang không?

Hán tử lắc đầu, mắt lộ vẻ van lơn.

Đàm Tiểu Truy Hồn hỏi tiếp:

- Phải chăng ông bạn từ Kỳ sĩ bảo tới đây?

Hán tử vẫn lắc đầu. Vẻ van xin dần dần ra chiều tuyệt vọng.

Đàm Tiểu Truy Hồn toan hỏi nữa, nhưng Hoa Kiếm Diêm La nóng ruột cản lại

nói:

- Thôi, thôi. Đừng rườm lời vô ích. Bất luận hán tử đâu đến mà hấn không chịu nói, hỏi nữa cũng bằng vô dụng.

Đàm Tiểu Truy Hồn đặng phải cái đình, bất giác lửa giận bốc lên liền nhìn một tên Lam Y hộ pháp hô:

- Lên hình cụ!

Thanh y hán tử bị đưa lên hình cụ rồi vẫn lắc đầu một cách thất vọng.

Đàm Tiểu Truy Hồn cười khanh khách nói:

- Ông bạn già vờ khéo lắm. Đáng tiếc trong vòng trăm dặm vuông, không một tên tiểu phu nào trèo lên ngọn U'ng Nham được. Đừng hòng không mở miệng mà xong chuyện.

Hoa Kiếm Diêm La dắt Lệnh Hồ Bình sang một bên ngòi.

Lệnh Hồ Bình sắc mặt rất bình tĩnh, mắt vẫn để ý nhìn hai tên Lam Y hộ pháp chuyển động hình cụ mà chẳng chút động tâm.

Đàm Tiểu Truy Hồn quát:

- Kẹp mạnh hơn nữa.

Một tên Lam Y hộ pháp đáp:

- Gần hết mức rồi, rít thêm e rằng ...

Đàm Tiểu Truy Hồn tức giận hỏi:

- E làm sao? Sợ hấn chết chẳng? Cứ làm mạnh hơn. Hấn không mở miệng là các vị không được ngừng tay.

Sau cùng hai tên hộ pháp tự động dừng tay vì có xiết thêm cũng thể thôi, thanh y hán tử đã không nói được dĩ nhiên chẳng thể kêu đau.

Trong căn thạch thất này đây không phải là người đầu tiên chết trên hình cụ. Hoa Kiếm Diêm La thấy hán tử áo xanh đã tuyệt khí đành quay lại buông thõng một câu:

- Chúng ta đi thôi.

Hấn đứng dậy toan cất bước.

Lệnh Hồ Bình cũng đứng lên theo. Chàng đã định nói câu gì nhưng sau lại thôi.

Hai người ra cửa. Bỗng nghe phía sau có tiếng người khể hô:

- Ô hay!

Hoa Kiếm Diêm La không quay lại dừng bước hỏi:

- Chuyện gì?

Một tên Lam Y hộ pháp trở vào xác hán tử áo xanh áp úng:

- Thật lạ quá! Người này tắt hơi rồi, không hiểu tại sao sắc mặt chẳng biến đổi chút nào?

Hoa Kiếm Diêm La ngăn người ra hỏi:

- Hộ pháp nói sao?

Lam Y hộ pháp nói:

- Xin hai vị trở lại sẽ rõ. Trong đời ty tòa đã ngó mặt rất nhiều người chết, mà chưa bao giờ thấy sắc mặt tử nhân như người ngủ say thế này.

Hán tử áo xanh quả thực nét mặt chẳng có gì khó coi. Ít ra cũng còn dễ chịu hơn Đàm Tiểu Truy Hồn Vưu Thắng Đường.

Lúc này Đàm Tiểu Truy Hồn coi chẳng khác mặt người chết, vừa lợt lạt vừa vàng ửng, quả khó coi hơn cả người chết.

Có điều Toàn Tài đường chúa tuy mặt khó coi, vẫn là người sống. Hiển nhiên hán chưa quên mình là một vị đường chúa.

Hai vị Cẩm Y hộ pháp chưa đến gần hình cụ, hán đã lợt tẩm mặt nạ rất tinh xảo ở hán tử áo xanh xuống.

Một tên hộ pháp la hoảng:

- Kim... Kim hộ pháp!

Hán tử áo xanh chính là Nhân Yêu Kim Linh Quan với bộ mặt rất tuấn tú.

Hoa Kiếm Diêm La nhìn Đàm Tiểu Truy Hồn chau mày không nói gì.

Nhân Yêu Kim Linh Quan thiệt mạng tức là cả mọi người trong nhà này phải lãnh một phần trách nhiệm.

Đàm Tiểu Truy Hồn miệng lảm nhảm...

Lệnh Hồ Bình vẫn nín thinh. Dĩ nhiên chàng chẳng thể nói ra mình đã biết gian tế đeo mặt nạ. Vừa rồi lúc ra đi chàng đã toan nói,

nhưng nghĩ lại không ổn, đành lẳng lặng. Dù chàng động tính hiếu kỳ muốn coi chân tướng hán tử áo xanh. May sao lòng hiếu kỳ của chàng lại được thỏa mãn.

Căn thạch thất bao phủ một làn không khí tịch mịch.

Người chết không thể sống lại, nhưng tỏ ra quan tâm đến cái chết của Kim Linh Quan không phải là điều đầu tiên. Điều khẩn yếu là còn nhiều vấn đề quan trọng hơn.

Nhân Yêu Kim Linh Quan là người ái nam ái nữ, giỏi thuật quyến rũ. Chẳng những hấp được Long Hồ bang chúa sủng ái mà còn lọt vào mắt xanh của đại nương nương.

Chánh cung đại nương nương nào phải ai khác, chính là bào muội của Hoa Kiếm Diêm La.

Nhân Yêu đã có mối liên quan vi diệu với bang chúa và nương nương, dĩ nhiên Hoa Kiếm Diêm La hiểu rõ hơn ai.

Nhân Yêu chết rồi, lão biết phúc trình vụ này với bang chúa cùng nương nương ra làm sao? Nói là có địch nhân vào trong hang hay địch nhân vẫn nằm vùng ở đây cũng không ổn.

Có điều Lệnh Hồ Bình rất thanh bạch trong vụ này, vì từ ngày chàng ở Thái Nguyên trở về, chưa từng hành động đơn độc, mà thủy chung Nhân Yêu chưa nhìn chàng bằng con mắt cừu địch.

Lệnh Hồ Bình tuy chưa hết Nhân Yêu có mối quan hệ thâm kín với đôi nam nữ Ma Thủ, nhưng lúc này chàng ngó về mặt Hoa Kiếm Diêm La ra chiều khó nghĩ, liền háng dặng lên tiếng:

- Về vụ này tuy mấy người bọn ta sơ sót trong lúc nhất thời, nhưng để tiết lộ ra ngoài là không hay đâu. Theo ý bản tòa thì Vụ đường chúa nên đem tấm mặt nạ này đeo vào Kim hộ pháp. Bản tòa nghĩ rằng mấy vị hiện diện ở đây chẳng ai muốn rước lấy phiền não vào mình. Còn Hắc hộ pháp ở Long Hồ đường hiển nhiên không biết mình bắt được ai. Muốn cho ổn thỏa Vụ đường chúa bảo y ít nói đi là êm.

Hoa Kiếm Diêm La gật đầu:

- Ý kiến này rất đúng. Vua đường chúa dặn lão lưng gù đừng nhắc tới chuyện bắt người, mà chỉ nói phát giác ra địch tung ở gần ngọn U'ng Nham.

Lệnh Hồ Bình lại nói:

- Nhân tiện truyền lệnh cho Đệ Tam đường tập hợp nhân thủ gia tăng việc phòng

vệ.

Hoa Kiếm Diêm La nói theo:

- Phải rồi. Dặn hộ pháp trực nhật phải ở đệ Tam đường đặt thêm trạm canh ở hậu sơn và hễ thấy động tĩnh gì phải lập tức phi báo.

Trong Già Mã cốc bầu không khí đột nhiên biến thành khẩn trương.

Lệnh Hồ Bình rất lấy làm hứng thú. Chàng chờ đợi một ngày thì nay đã đến rồi.

Người đã dụ được Nhân Yêu Kim Linh Quan ở trong hang ra ngoài cũng như cái chết của hắn làm cho cả Ma bang rung động, hiển nhiên là hành vi của một vị trong Tứ kỳ sĩ.

Vị nào trong Tứ kỳ sĩ đã tới đây?

Không kể Bính Dần kỳ sĩ Thượng Quan Lượng, còn ba vị Giáp Tý, Ất Sửu, Đinh Mão, vị nào cũng làm được.

Chàng rất hoan nghênh vị kỳ sĩ này và y sắp xuất hiện mới phải.

Lệnh Hồ Bình ra khỏi Toàn Tài đường nhìn Hoa Kiếm Diêm La đề nghị:

- Thái đường chúa ở đệ Tam đường hiện nay không còn ở Tổng đà, đặt một vị hộ pháp trị nhật thay quyền chỉ huy e rằng không nên việc. Vậy để tiểu đệ tạm thời tọa trấn chỗ này cho công việc ổn định hơn.

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Như vậy e rằng làm khuấy tất lão đệ phải một phen cực nhọc.

Lệnh Hồ Bình khẳng khái đáp:

- Câu chuyện không phải như vậy. Từ ngày tiểu đệ gia nhập bản bang ngồi hưởng ngôi cao lộc hậu chưa có gì báo đáp thì phải hết lòng một chút.

Hoa Kiếm Diêm La ngấm nghĩ rồi gật đầu đáp:

- Hay lắm! Vậy chúng ta cùng đến đệ Tam đường.

Hai vị Cẩm Y hộ pháp đến đệ Tam đường thì Đàm Tiểu Truy Hồn vừa đi khỏi.

Trị Nhật hộ pháp ở đệ Tam đường trong tháng này có hai tên: Một họ Lỗ, một họ Hồ đều là Lam Y hộ pháp.

Lúc này hai tên Lam Y hộ pháp vội chuẩn bị tុ tập các hộ pháp toàn đường để thi hành chỉ thị của Đàm Tiểu Truy Hồn, một mặt tăng cường phòng bị, một mặt tiến hành cuộc lục tìm.

Trong đường số người tុ tập đã khá đông.

Hoa Kiếm Diêm La tiến vào tuyên bố những hiệu lệnh ở đệ Tam đường giao cho Lệnh Hồ Bình chấp chưởng. Hai tên hộ pháp trị nhật lập tức đình chỉ để chờ Lệnh Hồ Bình sắp đặt lại.

Lệnh Hồ Bình tiễn chân Hoa Kiếm Diêm La ra về rồi lập tức tiến hành cuộc bố trí.

Ngoài việc triệu tập thông thường, chàng ra lệnh cho Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai làm đệ nhất phó thủ ở đệ Tam đường.

Chàng lại theo danh sách điều động các cấp chia làm hai đại đội. Lam Y hộ pháp họ Lỗ và họ Hồ làm lãnh đội.

Hai đại đội này dùng hai chữ Long Hồ làm hiệu.

Long đội đảm nhiệm nhiệm vụ cảnh giới ban đêm. Hồ đội tiến hành công tác sưu tầm ban ngày.

Hồ đội do Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đứng chỉ huy. Long đội phụ trách công việc nặng hơn do chính Lệnh Hồ Bình thống lãnh.

Lệnh Hồ Bình nói vì Ma bang ra sức, sự thực mục đích của chàng là mượn nhiệm vụ này để nắm lấy danh sách ở Long Hồ đường.

Hiện giờ các cấp hộ pháp lưu lại ở Tổng đà chừng năm trăm tên.

Số người ra ngoài hơn ba trăm tên. Trong đó một phần nhỏ được phái đi phân đà các nơi, còn hơn hai trăm tên chưa rõ nguyên nhân xuất ngoại.

Hơn hai trăm tên này đi đâu?

Đối với Lệnh Hồ Bình, hành tung của chúng không còn gì là bí mật nữa. Dĩ nhiên chúng là tùy tùng Long Hồ bang chúa đến tổng đàn Cái bang ở Trung Điền sơn.

Lệnh Hồ Bình đem ba cấp hộ pháp chia thành hai đội.

Đội của chàng gồm ba mươi một Lam Y hộ pháp, sáu mươi tám Thanh Y hộ pháp, một trăm bốn mươi hai Hắc Y hộ pháp.

Mỗi đại đội dĩ nhiên lại chia làm nhiều tiểu đội.

Đại đội của Truy Mạng Tiêu do hắn làm chủ cuộc phân chia. Còn trong đội Lệnh Hồ Bình chia thành bảy tiểu đội. Trong đó năm tiểu đội phụ trách việc tuần phòng năm canh. Còn hai tiểu đội để dự bị viện trợ khi gặp việc khẩn cấp. Nếu chẳng có chuyện gì xảy ra thì ở trong đường dưỡng sức.

Chia đội xong rồi, Lệnh Hồ Bình bắt đầu tiến hành mục tiêu thứ hai của chàng là coi cho rõ tình hình khắp nơi trong Già Mã cốc.

Đây là nguyện vọng tuyệt đỉnh của chàng, nhưng chàng chưa có cơ hội thực hiện. Nay chàng đường hoàng dẫn người đi xục xạo khắp nơi.

Trước kia Lệnh Hồ Bình chỉ biết hình thù Già Mã cốc như một cái chuồng đặt ngựa.

Nay chàng để ý đến từng thạch động, phát giác ra lối xuất nhập của bang đồ.

Hang động thần bí này thông ra ngoài không phải chỉ có một đường là điều chắc chắn.

Những thông lộ đó mở lên ở chỗ nào?

Chàng nghĩ lui nghĩ tới nhận định những đường ruột dê vòng vèo trong hang nhất định còn vô số đường rẽ bí mật để thông ra ngoài. Bây giờ chàng mới biết những lời phỏng đoán trước hoàn toàn sai trật.

Nguyên ở trong Long Hồ đường có một đường bí mật.

Nhân đó chàng nhớ lại tòa cổ tháp ở Thái Nguyên, có lối thông ra ngoài. Như vậy mỗi tòa hương đường dùng làm chỗ cư trú cho những ma đầu trọng yếu đều có đường hầm bí mật để ra ngoài.

Điểm này khiến Lệnh Hồ Bình phải thù người ra vì nếu đúng thế thì rồi đây muốn bao vây ma cốc này để tiêu diệt ma bang là một việc không thể làm được. Dù kéo đến cả vạn quân cũng chẳng đủ người để phong tỏa hết ngõ ngách ra ngoài hang núi.

Ở cửa ra đường hầm treo một tấm biển. Trên biển đề hai chữ lớn Bất động.

Lệnh Hồ Bình ngó thấy hai chữ này không sao hiểu được.

Nhưng chàng ngó đến hai hàng danh hai bên treo rất nhiều biển hiệu liền hiểu ngay đây là khẩu hiệu ở các trạm bữa nay.

Đại khái mỗi tên hộ pháp trị nhật lúc ở trong đi ra phải ghi nhớ khẩu hiệu, lại đem hiệu bài của mình treo lên danh. Thế là hiện thời ai đã ra ngoài trị nhật hộ pháp sẽ hiểu ngay. Thật là một biện pháp giản dị và chu đáo.

Lệnh Hồ Bình ở địa vị Cẩm Y hộ pháp kiêm chức đại diện đường chúa dĩ nhiên không phải làm thế.

Ra khỏi cửa bí mật là một đoạn đường hầm rộng hơn.

Đường hầm này khá dài nên không cảm thấy đi chênh chếch lên.

Lệnh Hồ Bình đi dưới đường hầm, trong lòng lại nghĩ ra một nghi vấn khác. Trước sự phòng phạm nghiêm mật thế này thì người ngoài chẳng thể nào vào hang được. Nhân Yêu Kim Linh Quan đã bị dụ ra ngoài bằng cách nào?

Chàng nghĩ chưa thấu đã đến đầu đường hầm.

Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai ẩn vào cái vòng sắt. Một tấm thạch bản từ từ dời sang một bên. Nhưng chưa thấy ánh dương quang lọt vào. Nguyên bên ngoài còn một tầng chướng ngại vật là một lớp dây leo kín mít. Phải vạch đám dây leo như tấm màn che mới ngó thấy mặt trời.

Trừ Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai, Lệnh Hồ Bình chỉ đem theo ba người là hai tên Lam Y lãnh đội và người phát giác ra Nhân Yêu tức Thanh Y hộ pháp Hắc Thọ Bành.

Dải đất ở hậu sơn, vách núi rất hiểm trở. Đứng trên cao ngó xuống vực sâu cũng đủ sợ.

Lệnh Hồ Bình tự lượng sức mình không đủ bản lĩnh từ dưới đáy trèo lên được. Còn bốn vị kỳ sĩ cũng chưa chắc làm nổi.

Chàng động tính hiếu kỳ liền hỏi Truy Mạng Tiêu:

- Ưng Nham ở chỗ nào?

Truy Mạng Tiêu giơ tay ra trả đáp:

- Từ đây còn phải đi chừng ba dặm mới ngó thấy.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Tiên hộ pháp đi trước dẫn đường. Chúng ta qua đó xem sao.

Mấy người liền đi theo đường sơn lộ khắp khênh tiến về phía đông bắc.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh ngấm ngấm ghi nhớ địa hình.

Chỉ trong khoảnh khắc đã tới Ưng Nham, Lệnh Hồ Bình quay lại hỏi:

- Hắc hộ pháp phát giác ra tên gian tế đó ở chỗ nào?

Hắc Thọ Bành trở mồm đá cách đó chừng ba trượng đáp:

- Ở sau mồm đá kia.

Lệnh Hồ Bình bảo mọi người hãy đứng yên. Chàng vận chân khí, điểm chân xuống tung mình lên mồm đá. Chàng dừng lại trên mồm đá cao nhất nhìn kỹ hình thế chung quanh, phát giác địa phương

này dường như không thể có địch tung xuất hiện, nên hoài nghi chưa tin họ Hoắc có nói đúng sự thật hay không.

Dưới mỏm đá là vách núi đứng dựng. Dù người khinh công trác tuyệt cũng chẳng thể trèo lên được. Nhân Yêu lại bị bắt chỗ này mới thực là kỳ.

Chàng ngần ngừ một lúc, chẳng tìm được manh mối gì đành phải trở xuống.

Truy Mạng Tiêu Tiên lại Lai hỏi:

- Hộ tòa có phát giác được điều gì chẳng?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Không! Bản tòa muốn đi coi chỗ khác.

Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai nói:

- Nếu họ từ bên kia Đoạn Hồn Giản đi tới thì trạm canh ở đó phải cảnh báo mới đúng, nhưng vị hộ pháp trị nhật bên đó lại nói là chẳng thấy tình trạng gì khác lạ.

Lệnh Hồ Bình cười lạt đáp:

- Người ta để bọn họ trông thấy thì còn thâm nhập bên này làm sao được?

Tiên Đại Lai ngó thấy một tên trị nhật thanh y hộ pháp đứng trên một tảng đá lớn không xa mấy liền kêu lại hỏi:

- Trương hộ pháp đến lâu chưa?

Thanh Y hộ pháp họ Trương đáp:

- Ty tòa đến phiên canh, tới đây chừng nửa giờ.

Truy Mạng Tiêu Tiên lại Lai hỏi:

- Trương hộ pháp có phát giác ra động tĩnh gì không?

Trương hộ pháp lắc đầu đáp:

- Không có.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai nói:

- Hay lắm! Hộ pháp đi đi thôi!

Hắn quay lại nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hộ tòa có muốn lại bên Đoạn Hồn Giản coi không?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Coi một chút cũng hay.

Đi quanh một vòng bên Đoạn Hồn Giản cũng chẳng thấy gì mà trời sắp tối, đoàn người đành về Long Hồ đường.

Trời đã về đêm, Long đội phụ trách việc đi tuần. Hồ đội về chỗ nghỉ ngơi.

Trời sáng, Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai lại thống lãnh Hồ đội đi thay ban.

Lệnh Hồ Bình phái một tên hộ pháp đến báo cáo tình trạng thái bình cho Hoa Kiếm Diêm La biết rồi chàng về chỗ ở của mình định ngủ một giấc chờ đến tối lại đi tiếp ban.

Thu Vân và Ưc Nương đã đun nước nóng và chuẩn bị tửu thực.

Lệnh Hồ Bình ăn cơm xong chợt nhớ tới một điều liền kêu Thu Vân vào hỏi:

- Thu Vân. Trước kia ai ở trong tòa thạch động này cô có biết không?

Thu Vân ngẫm nghĩ đáp:

- Tỳ tử nhớ dường như là một vị Thanh Y hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Có phải người đã chết dưới lưới kiếm của bản tòa tên gọi Độc Phong Câu Tôn Nhất Minh không?

Thu Vân đáp:

- Phải rồi, phải rồi. Đúng là Độc Phong Câu.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Nghe nói trong thạch động Huỳnh Y hộ pháp đều có đường bí mật thông ra ngoài hang để phòng khi xảy ra biến cố khẩn cấp trốn ra ngoài. Trong thạch động này có đường bí đạo không?

Thu Vân ngạc nhiên đáp:

- Có. Hộ tòa không biết ư?

Lệnh Hồ Bình cả mừng nói:

- Hay lắm! Cô dẫn ta đi coi.

Thu Vân nghi hoặc hỏi:

- Hiện giờ bên ngoài thái bình vô sự, coi làm quái gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cái đó cô không cần biết. Cô cứ dẫn ta tới nơi và cho ta hay cách mở cửa đường hầm là được.

Thu Vân chau mày nói:

- Đường bí đạo này trước nay chưa ai sử dụng, đã chật hẹp tối tăm lại dơ dáy, không chừng có rắn rết nữa, nô tỳ không dám vào.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Ta có bảo cô vào đâu?

Thu Vân thờ dãi:

- Nếu vậy mời hộ tòa đi.

Thị dẫn Lệnh Hồ Bình ra khỏi ngoạ thất đến đầu đường hầm, ấn cơ quan, thạch bích hiện ra một lỗ hổng tối om.

Thị giơ tay nói:

- Mời hộ tòa.

Lệnh Hồ Bình buộc chặt đai lưng, rút Hàng Long kiếm khom lưng bước vào.

Trong động quả là dơ dáy. Mùi hôi hám xông lên khiến người ta phải buồn nôn. Kể nào vì chuyện trốn lánh không ra sao? Lúc bình yên chui vào nơi đây thật là khó chịu.

Lệnh Hồ Bình dùng mũi kiếm dò đường, lần mò tiến về phía trước. Dưới chân chàng ẩm ướt, trên đầu thỉnh thoảng đụng vào mòm đá lồi ra.

Phải khó nhọc lắm mới đi được hết đường hầm. Cửa hầm như cái miệng bình trà, chàng phải phục xuống lấy tay bò đi mới ra được.

Lệnh Hồ Bình rời khỏi động, chẳng tìm được chỗ nào sạch sẽ.

Cửa ra chật hẹp cũng có cái hay là người bên ngoài không chú ý quan sát thì chẳng thể dòm thấy.

Từ cửa xuống đáy hang sâu không đầy ba trượng, dĩ nhiên người biết võ nhảy xuống chẳng lấy gì làm khó khăn. Hang núi là một khu rừng tạp. Đại khái vượt qua rừng để xuống núi.

Lệnh Hồ Bình chỉ tính vậy mà thôi, chàng không định tẩu thoát, nên bắt tất ra ngoài rừng làm chi.

Chàng liền theo đường bí đạo lần mò trở về chỗ ở.

Thu Vân coi hình thù chàng rất tức cười, hỏi:

- Tội gì hộ tòa phải khổ thân như vậy?

Lệnh Hồ Bình tuy biết con a đầu này đã khuynh hướng về chàng, chẳng khi nào thị hót lẻo trước mặt mấy tên lão ma, liền đem sự thực nói rõ cho thị hay. Chàng kể cả vụ Long Hồ đường bắt được gian tế.

Thu Vân ra vẻ không tin hỏi:

- Sao? Cả một vị Lãng Đãng công tử lừng lẫy tiếng tăm mà thấy vụ nhỏ mọn này cũng sinh lòng khiếp sợ ư?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Phải đạo là cẩn tắc vô ưu. Cẩn thận chẳng phải là nhát gan. Người cẩn thận chẳng có chi đáng trách.

Chớp mắt đã qua một ngày một đêm. Cuộc xục tìm chẳng đem lại một kết quả

nào.

Lệnh Hồ Bình thống lĩnh Long đội giữ trách nhiệm tuần sát ban đêm, vẫn chưa phát giác ra tình trạng nào khác lạ.

Đến ngày thứ ba tình hình bỗng biến đổi.

Trời sáng rồi, Lệnh Hồ Bình giao ban lại cho Hồ đội, trở về chỗ ở, ăn cơm xong vừa chớp mắt, bỗng Thu Vân lại đánh thức.

Lệnh Hồ Bình ngồi nhồm dậy hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hồi 67

Trong Bí Cốc Phát Sinh Đại Biến Cố

Tu Vân lộ vẻ khẩn trương đáp:

- Nô tỳ không hiểu chuyện gì, chỉ thấy một vị Lam y hộ pháp ở Long Hồ đường chờ bên ngoài nói là hy vọng được vào ra mắt ngay vì tình hình cực kỳ nghiêm trọng.

Lệnh Hồ Bình nghe nói hết cả ngái ngủ vội vàng mặc áo lật đật chạy ra ngoài.

Lam y hộ pháp chẳng ai khác, chính là Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai. Đáng lý hắn không nên rời khỏi Long Hồ đường lúc này.

Truy Mạng Tiêu sắc mặt lợt lạt, đem đến lượt hắn gác chứ không phải Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình chưa từng nghe thấy con người trấn tĩnh như hắn mà sắc mặt lại khó coi đến thế bao giờ. Chàng đoán có loạn tử đến Long Hồ đường mà là hạng cường địch chứ không phải tầm thường.

Truy Mạng Tiêu vừa ngó thấy chàng gượng cười nói:

- Quấy nhiễu bộ tòa thật là áy náy...

Lệnh Hồ Bình vừa thắt dây lưng vừa ngắt lời:

- Bây giờ chẳng phải là lúc khách sáo, nói ngay vào vấn đề khẩn yếu đi. Có phải trong đại đường bên đó đã xảy biến cố?

Truy Mạng Tiêu đáp:

- Biến cố rất trọng đại.

Lệnh Hồ Bình chăm chú nhìn hắn hỏi:

- Biến cố gì trọng đại?

Truy Mạng Tiêu không hiểu vì phần nộ hay vì sợ hãi, giọng nói run run một lúc mới thốt nên lời:

- Vừa rồi đệ nhị bang hộ pháp đến hậu sơn thay phiên phát giác ra hai mươi vị hộ pháp ở đệ nhất ban đã hoàn toàn chết hết trong các trạm canh, không một vị nào sống sót.

Lệnh Hồ Bình không khỏi giật mình kinh hãi, hồi lâu mới hỏi tiếp:

- Hộ pháp đã báo cáo với Tể phụ lão chưa?

Truy Mạng Tiêu lấp bắp đáp:

- Chưa... Ty tòa không biết đến nên nói thế nào? Vụ này... mong rằng bộ tòa tác chủ cho.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Vụ này chẳng ai ngờ tới. Dĩ nhiên không thể đổ trách nhiệm hoàn toàn cho hộ pháp.

Truy Mạng Tiêu thở phào một cái đáp:

- Hoàn toàn trông hộ tòa che chở.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Việc trọng đại bây giờ là phải phòng ngừa đừng để xảy ra nữa. Sau khi được tin hộ pháp đã đến nơi quan sát chưa?

Truy Mạng Tiêu đáp:

- Ty tòa đi coi rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hộ pháp có nhận ra bọn họ chết về khí giới hay về loại võ công nào không?

Truy Mạng Tiêu đáp:

- Ty tòa rất hồ đồ về điểm này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tại sao vậy?

Truy Mạng Tiêu đáp:

- Vì những vết thương trí mạng của hai mươi mấy người cơ hồ hoàn toàn khác nhau. Có đến phân nửa dường như chết về chưởng lực nội gia rất quái dị...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Còn chỗ nào khả nghi nữa không?

Truy Mạng Tiêu đáp:

- Vụ này đã chứng tỏ địch nhân xâm nhập không phải ít, nhưng ty tòa ra lệnh cho mọi người chia đi các ngã điều tra dấu vết thì tuyệt nhiên chẳng có manh mối chi hết, tựa hồ địch nhân từ trên trời rớt xuống. Chúng hạ thủ rồi lại vọt lên không bay đi.

Lệnh Hồ Bình chau mày nói:

- Điểm này thật khiến cho người ta khó hiểu.

Chàng ngừng đầu nói:

- Không sao đâu. Hộ pháp cứ đến báo cáo với Tể phụ lão bằng sự thực. Hiện nay đệ tam đường do bản tòa chấp chưởng, bất luận xảy chuyện gì cũng do bản phụ trách. Bản tòa đến ngay đệ tam đường xử lý. Hộ pháp cứ vững tâm.

Tòa đại sảnh vẫn dùng làm nơi hội nghị ở đệ tam đường biến thành một trường liệm xác chất lâm thời.

Hai mươi lăm bộ thi thể bày hàng nghiêm chỉnh đốn. Hai mươi lăm bộ mặt tử trạng bất động khiến cho bầu không khí tràn ngập âm phong.

Bọn hộ pháp tụ tập trong sảnh đường đều mặt mày hốt hải. Chúng thấy Lệnh Hồ Bình tới nơi mới bắt đầu có chút sinh khí.

Trong hai mươi lăm tên hộ pháp bị uổng mạng có năm Lam y hộ pháp, tám Thanh y hộ pháp và mười hai Hắc y hộ pháp. Đúng như lời Truy Mạng Tiêu vết thương trên mọi người hoàn toàn bất đồng.

Phải chăng vụ này chứng tỏ địch nhân chẳng phải chỉ có một hai tên.

Lệnh Hồ Bình đã đặt nghi vấn trong lòng.

Sau một lúc, Hoa Kiếm Diêm La, Cáp ma, Tân ma cũng tới nơi. Tam ma thấy tình trạng này tức giận vô cùng mà chẳng thể quy tội vào người nào.

Sau cùng đi đến kiến nghị do Lệnh Hồ Bình đưa ra và quyết định cả bảy người là Hoa Kiếm Diêm La, Cáp ma, Tân ma, Truy Mạng Tiêu, Lam y hộ pháp họ Lỗ, họ Tề cùng Lệnh Hồ Bình hợp thành đội ngũ đi thám sát. Nhưng cuộc xục tìm hậu sơn chẳng tìm ra dấu vết gì của địch nhân.

Một điều kỳ lạ là đêm nay đến phiên Lệnh Hồ Bình thì chẳng có biến cố gì xảy

ra.

Lệnh Hồ Bình cảm thấy có điều bất diệu vì đến phiên chàng tuần sát là thái bình vô sự. Máy tên lão ma dù ngu độn đến đâu cũng phát giác ra điều khả nghi.

Lệnh Hồ Bình liền tự mình đưa ra đề nghị đi tuần sát mấy đêm liền.

Trong hội nghị, chàng thân nhiên nói ra ý nghĩ của mình, Hoa Kiếm Diêm La lại vì chàng mà giải thích mấy câu hời hợt để rửa mối hiềm nghi cho chàng.

Lão ma cười lạt nói:

- Về điểm này bản tòa chẳng lấy gì làm lạ. Mục đích của đối phương là khoác vào cho lão đệ mối oan khiên khó bề biện bạch, hầu gây ra mối nghi kỵ giữa chúng ta. Chúng muốn trừ khử một tay đại kinh địch mới dùng ngụy kế nhỏ mọn này mà chúng ta đã mắc bẫy thì còn làm người thế nào được?

Cáp ma gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên chúng ta chẳng mắc bẫy chúng. Lão đệ đi mấy đêm liền không ngủ, tất là mỗi mệt lắm rồi. Mau về nghỉ đi thôi.

Lệnh Hồ Bình yên dạ về chỗ ở tắm rửa lên giường ngủ một giấc dài. Trưa hôm sau chàng thức giấc thì bên Long Hồ đường lại báo tin tiêu mất mười tám tên hộ pháp. Tử trạng cũng bất nhất như đêm trước.

Trong hai đêm mà bốn mươi ba người mất mạng quả là con số đáng sợ.

Toà Già Mã Cốc biến thành Khủng Bố Cốc.

Bọn hộ pháp ở Long Hồ đường coi hậu sơn là trường khủng bố, chẳng ai muốn ra đó để chết oan, nhưng bang lệnh nghiêm khắc chẳng thể không tuân được.

Tình hình trở nên nghiêm trọng. Có người đã bỏ trốn.

Khi hai tên lãnh đội Long Hồ đường phát giác thì hai Lam y hộ pháp và Thanh y hộ pháp trốn đi rồi.

Ba Thanh y hộ pháp Lệnh Hồ Bình chưa quen biết. Còn hai Lam y hộ pháp là Thao Quái Nam Cung và Thiết Quái Bách Lý Quang.

Vụ này khiến cho mọi người càng kinh hãi hơn cả vụ bốn mươi ba tên hộ pháp bị

giết.

Nếu tình hình này còn phát triển thì hậu quả không biết đến đâu mà lường. Mấy đêm liền phải triệu tập Cẩm y hộ pháp lập hội nghị giải quyết.

Đồng thời hiệu triệu cả Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu, Thiên Đài Giải Tẩu Cổ Vĩnh Niên, Thái Bạch Bát chỉ tẩu Tiêu Nhân Giáp, đệ nhất đường chúa Triệu Hựu Đồng, đệ tứ đường Cao Nhân Trí, đệ ngũ đường chúa Vu Thảng Đường đến để trưng cầu ý kiến.

Lệnh Hồ Bình thấy Ma bang sắp đi đến chỗ đổ nát tan tành, dĩ nhiên trong lòng rất cao hứng, nhưng mặt khác mỗi hoài nghi trong lòng chàng cũng chẳng kém gì mấy tên lão ma đầu.

Một là Long hồ bang chúa dẫn người đông người đi, có cả hai tên hộ bang trưởng lão, một tên Cẩm y hộ pháp, tại sao tuyệt vô âm tín.

Hai là bốn mươi ba tên hộ pháp chết về độc thủ của ai? Sao họ làm được gọn ghẽ rồi bỏ đi không để lại một dấu vết?

Sau nữa một điều khiến chàng không hiểu: nếu địch phương đúng là bọn tứ kỳ sĩ hay những cao thủ Cái bang, sao lại không tìm cách liên lạc với chàng.

Đêm đầu tiên có thể là chưa gặp cơ hội, nhưng đêm thứ hai vẫn chẳng thấy động tĩnh gì mới lạ.

Đêm thứ hai Lệnh Hồ Bình thân hành dẫn một tiểu đội hộ pháp ra hậu sơn rồi cố ý cho mọi người ly khai, chàng đi một mình để đối phương dễ bề tiếp cận. Nhưng hành động này cũng chẳng đem lại kết quả nào. Đối phương vẫn chưa xuất hiện mà cũng chưa đưa tin đến.

Ngày thứ ba quân ma lại họp. Cuộc hội nghị bắt đầu. Phát ngôn nhân trước tiên Hoa Kiếm Diêm La.

Hoa Kiếm Diêm La sau khi tuyên bố lý do khai hội, liền hỏi ý kiến mọi người về biện pháp đối phó với biến cố phi thường đã xảy ra.

Bọn Huỳnh y hộ pháp và các đường chúa địa vị thấp hơn dĩ nhiên không dám lên tiếng trước, mà trong bọn Cẩm y hộ pháp, ngoại trừ Hoa Kiếm Diêm La, chỉ còn ba người là Cáp ma, Tân ma và Lệnh Hồ Bình.

Tuyệt Tình lão ma bản tính ít nói, muốn mở miệng cũng khó khăn.

Còn Thiên Sát lão ma thích nói nhưng trước nay chẳng có chủ trương gì. Phần nhiều lão nhờ người khác đưa ra ý kiến rồi mới nói thêm vào những ncâu rườm rà có cũng như không. Những loại người này ngồi vào hội nghị chỉ làm cho thời gian kéo dài lê thê mà chẳng đi đến đâu.

Vì thế họ đưa đi đẩy lại đến phiên Lệnh Hồ Bình.

Lần này Lệnh Hồ Bình thực chẳng muốn nói gì. Những lần trước chàng còn nghĩ ra được vài chủ ý hay khiến cho mấy lão ma mắc bẫy rồi chữa ngón tay cái lên ca ngợi.

Lần này chàng không nghĩ ra được chủ ý vì chính chàng cũng chưa hiểu chân tướng nội vụ, dĩ nhiên chàng không thể đứng về phía ma bang tìm cách chống đối nhân vật thần bí.

Có điều trước cục diện này, chàng chẳng thể không nói mấy câu.

Lệnh Hồ Bình vừa ngẫm nghĩ vừa lên tiếng:

- Theo nhận xét của bản tòa thì hiện nay địch nhân tất ẩn nấp ở chỗ nào trong hậu sơn mà mình chưa tìm ra. Địa thế hậu sơn rất rộng, cuộc xục tìm không phải dễ dàng.

Thường tình của con người của con người là muốn nhàn rỗi, ghét sự nhọc nhằn. Chàng vừa đưa ra thuyết này, ba vị đường chúa gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn mọi người nói tiếp:

- Bản tòa tưởng địch ở trong bóng tối mà mình ở ngoài ánh sáng, cần phải dùng trí để thủ thắng chứ không nên dùng sức để hy sinh mạng người một cách vô vị.

Lời nói đàng hoàng lại hợp mùi vị của mọi người.

Hoa Kiếm Diêm La không nhịn được hỏi:

- Lão đệ có diệu kế gì để kèm chế địch?

Lệnh Hồ Bình nguyên chỉ buột miệng ba hoa. Lúc này chợt động tâm cơ liền nghĩ ra một biện pháp nhất cử lưỡng đắc.

Chàng làm bộ trong bụng đã sẵn thành kiến ung dung đáp:

- Để đối phó với bọn địch nhân xuất quỷ nhập thần bữa trước, bản tòa đã nghĩ ra một kế hoạch, thoạt nghe chẳng có gì cao minh, nhưng lúc thực hành sẽ đem lại kết quả bất ngờ.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Phương pháp thực hành rất giản dị là chúng ta bắt đầu phong tỏa các đường bí đạo thông ra ngoài ngay đi.

Quần ma ngơ ngác nhìn nhau. Hoa Kiếm Diêm La ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ bảo sao? Phong tỏa hết các đường bí đạo ra ngoài ư?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Phải rồi! Làm như vậy có lợi hai đường. Một là khiến địch nhân chẳng có cách nào ám thi độc kế, đồng thời trấn tĩnh quân tâm. Hai là bản tòa hoài nghi trong bang đã có nội gian nằm vùng. Làm như vậy rồi chứng minh chẳng khó khăn gì. Nếu như khi phong tỏa bí đạo, trong bang vẫn xuất hiện địch thủ chứng minh mối hoài nghi của bản tòa là đúng sự thực. Khi đó ta sẽ tìm cách thanh trừ.

Quần ma nghe nói đều vỗ tay hoan nghênh là diệu kế.

Hoa Kiếm Diêm La gật đầu lia lịa nói:

- Quả nhiên là một chủ ý rất hay. Bản tòa cũng hoài nghi trong bang có nội gian, chẳng ngờ lão đệ cũng đồng quan niệm. Đã thế chúng ta phải hành động ngay.

Đột nhiên trên vách phát ra tín hiệu.

Hoa Kiếm Diêm La sửng sốt hỏi:

- Phải chăng nương nương phái người tới? Các vị hãy ngồi đây một lát, để lão phu ra coi chuyện gì?

Lão ma ra ngoài một lúc trở vào chau mày nói:

- Thật là không ngờ. Hừ hừ...

Thiên Sát Ông Cáp Minh Liên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hoa Kiếm Diêm La nhìn Lệnh Hồ Bình và Đàm Tiểu Truy Hồn rồi úp mở nói:

- Gã tiểu tử họ Kim theo lời báo cáo đã mất tích.

Thiên Sát Ông Cáp hỏi:

- Có phải gã tiểu họ Kim cùng Thao Quái Nam Cung Cầu và Thiết Quái Bách Lý Quang hợp xưng là Hàm Đan Tam Kiệt không?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Đúng hấn. Nam Cung Hầu và Bách Lý Quang cũng bỏ đi rồi. Đáng lý phải đề phòng gã tiểu tử này trốn đi. Đáng tiếc lão phu lại không ngờ.

Lệnh Hồ Bình cười thảm. Lão ma này giương mắt nói chuyện người mù mà không thẹn mặt.

Đàm Tiểu Truy Hồn ra chiều cảm kích vì hấn trút được mối lo tâm sự. Nhân Yêu Kim Linh Quan mắt tích là trách khỏi trách nhiệm ngộ sát cho hấn.

Hội nghị bế mạc, đồng thời theo chủ trương của Lệnh Hồ Bình, Hoa Kiếm Diêm La hạ lệnh lập tức phong tỏa mọi đường giao thông ra ngoài bang.

Bất cứ ai ra vào phải được Cẩm y hộ pháp trị nhật cho phép.

Sự thực chủ trương của Lệnh Hồ Bình mang tác dụng khác.

tức triệu tập bốn vị Cẩm y hộ pháp đến Long Hồ cung hội họp.

Từ ngày Lệnh Hồ Bình trà trộn vào ma bang, nay là lần đầu chàng vào Long Hồ cung, mà cũng là lần đầu chàng gặp Long Hồ nương nương.

Long Hồ nương nương lồi bốn chục tuổi, người không đẹp, nước da đỏ tía và hơi đen, tương tự như Hoa Kiếm Diêm La.

Lệnh Hồ Bình trong lòng chán ghét nhưng vẫn đề cao cảnh giác.

Long Hồ bang chúa tiếp nạp một nữ nhân xấu xa như vậy thì lúc ban đầu chẳng vì thế lực, cũng vì võ công cao thâm khôn lường của mỹ nhân.

Chàng không thể để mình bị hại về tay mỹ nhân này.

Cáp ma, Tân ma và Hoa Kiếm Diêm La vào Long Hồ cung đều nơm nớp lo âu, khác nào người đi đường sợ lạc lối.

Lệnh Hồ Bình không hiểu Long Hồ cung rộng lớn thế nào, vì bọn chàng được tiếp đãi trong căn thạch thất ở ngoài nhất.

Cách bố trí trong phòng khác hẳn các nơi của hộ pháp cao cấp. Chẳng ai tin nó chỉ là một tòa thạch động hoang lương ở chốn sơn cùng.

Bốn vách động treo toàn những thư họa của danh nhân. Cả bàn ghế cũng bằng thứ gỗ hồng thượng hạng, công trình điêu khắc tinh xảo hiếm có ở đời.

Long Hồ nương nương tỏ vẻ rất lịch sự. Mụ nhìn Lệnh Hồ Bình bằng con mắt đặc biệt thỏa mãn.

Nhưng lúc mọi người ngồi vào rồi, mặt mụ ra chiều nghiêm nghị âm trầm.

Thoạt tiên, mụ trách Hoa Kiếm Diêm La về tội bất lực. Những điều ủy thác của bang chúa không làm nổi. Mụ vẫn kêu lão bằng hộ pháp, hoàn toàn không nghĩ đến lão là một vị huynh trưởng.

Hoa Kiếm Diêm La nghe mụ thống trách chỉ vâng vâng dạ dạ, không dám biện bác một câu nào.

Long Hồ nương nương lại quay sang nhìn Lương ma cất giọng ôn hòa nói:

- Câu chuyện nhỏ mọn này đáng lý không nên kinh động đến hai vị, vì bang chúa hiện không ở nhà mà thiếp là đàn bà, bên mình không có người nào để thương nghị, bắt đắc dĩ phải mời hai vị và Lệnh Hồ hộ pháp.

Mụ dừng lại một phút rồi tiếp:

- Địch nhân gây rối, không hiểu đối với tình thế hỗn loạn ở trong bang các vị đã nghĩ được biện pháp nào để đối phó chưa? Nếu tình hình này còn tiếp tục khai diễn thì chết mấy người còn là chuyện nhỏ, chỉ sợ tiếng tăm đồn đại ra ngoài.

Mụ dừng lại, bầu không khí trở nên trầm tịch.

Thiên Sát Oâng đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Bình có ý cầu khẩn chàng nói mấy câu.

Lệnh Hồ Bình rất lấy làm khó nghĩ. Chàng biết nói sao bây giờ?

Trước mặt nữ nhân mà chỉ nói ba hoa tác trách là một việc nguy hiểm. Trong lúc nhất thời thực tình chàng không nghĩ ra được biện pháp nào.

Tuyệt Tình Ông lạnh lùng lên tiếng:

- Bản tòa đã nghĩ ra biện pháp chỉ e khó thực hành.

Lão ma này lên tiếng trước tiên là một điều ngoài tiên liệu của mọi người.

Long Hồ nương nương dường như cũng không ngờ người phát ngôn đầu tiên lại là lão. Mụ ngạc nhiên một lát rồi tươi cười hỏi:

- Ủa! Thế thì hay lắm! Tân lão có biện pháp gì xin nói cho mọi người nghe.

Tân ma lạnh lùng đáp:

- Sự thực đã hiển nhiên. Địch nhân chắc chắn trà trộn vào trong đám hộ pháp bản bang. Mong nương nương toàn lực hậu thuẫn lão phu xin phụ trách công cuộc làm cho địch nhân phải hiện nguyên hình.

Long Hồ nương nói ngay:

- Dĩ nhiên thiếp phải binh vực.

Tân ma đứng dậy nói:

- Xin mời nương nương ra ngoài bang để coi thủ đoạn của lão phu.

Long Hồ nương nương hân hỷ đứng dậy đáp:

- Được lắm! Chúng ta cùng nhau ra ngoài.

Lệnh Hồ Bình không khỏi ngấm ngấm hồi hộp trong lòng.

Chàng biết trong Vô Lượng Tam ma, lão là người đầu óc trấn tĩnh hơn hết. Tuy chàng chưa hiểu lão ma này giở trò gì, nhưng lão đã dám khoe khoang cửa miệng tất trong lòng lão đã có thủ đoạn tinh vi nào đó.

Dĩ nhiên chàng cũng biết nhân vật thần bí kia nhất định ở trong đám hộ pháp.

Nếu quả lão ma đã nghĩ được biện pháp thì có thể lão tìm ra nhân vật thần bí ở trong đám hộ pháp. Vậy việc khẩn yếu trước mắt của chàng là phải làm cách nào để cảnh báo nhân vật thần bí kia, nhưng chàng lại không có cơ hội này rồi, vì chàng chẳng thể một mình ly khai để chạy đi kiếm nhân vật thần bí ở trong đám hộ pháp.

Ra khỏi Long Hồ cung tới hang núi, Tân ma quay lại nhìn Lệnh Hồ Bình nói:

- Xin lão đệ phát tín hiệu họp khẩn cấp, càng lẹ càng tốt.

Lệnh Hồ Bình không nghĩ ngợi gì kịp nữa, đành chạy đến góc chuông giật dây một hồi báo tín hiệu khẩn cấp tụ hội.

Chuông báo hiệu khẩn cấp là từng hồi hai tiếng liền như báo hiệu thất hỏa, ai nghe cũng phải kinh hồn.

Chỉ trong khoảng khắc các cửa trên bốn vách thạch động đều mở ra. Bóng người nối tiếp nhau kéo đến.

Tân ma cùng Hoa Kiếm Diêm La phát ra mệnh lệnh thứ hai:

- Xin truyền lệnh đứng sắp hàng chữ nhất, trừ đường chúa và Huỳnh y hộ pháp đứng riêng một nơi.

Bây giờ là Long Hồ nương thay quyền bang chúa. Hoa Kiếm Diêm La dĩ nhiên cũng chỉ biết nghe lệnh làm việc.

Chẳng bao lâu đội ngũ bày hàng chỉnh tề.

Tân ma vẫy tay gọi đệ Nhật đường chúa Triệu Hựu Đồng, đệ Tứ đường chúa Cao Nhân Trí, đệ ngũ đường chúa Đàm Tiểu Truy Hồn Vụ Thắng Đường rồi Đa Thích Nga Mi, Thiên Tài Giải Tẩu, Thái Bạch Bát Chỉ Tẩu là ba vị Huỳnh y hộ pháp.

Lão dựng mặt lên trầm giọng nói:

- Xin sáu vị lấy binh khí ra. Hễ người nào không tuân lệnh muốn rời hàng ngũ là nhất luật chém liền.

Sáu người chẳng ai nói một câu nào, răm rắp tuân lệnh lấy khí giới ra lùi lại phía sau tìm vị trí đứng chờ sẵn.

Bọn hộ pháp này dĩ nhiên chẳng hiểu là việc gì. Số đông đã biến sắc.

Tân ma lơ đi như không trông thấy. Lão quay lại bảo hai tên thị tỳ của Long Hồ nương nương:

- Các người đi khiêng một thùng nước ra đây.

Bây giờ Lệnh Hồ Bình mới hoàn toàn hiểu rõ.

Bọn Hoa Kiếm Diêm La, Thiên Sát lão ma và Long Hồ nương nương đều gật đầu không ngớt. Bọn nam nữ ma đầu này đều là những tay đại hành gia, đã hiểu chỗ dụng ý yểu Tân ma.

Lệnh Hồ Bình trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Lão Tân ma này quả nhiên nghĩ ra một chủ ý tuyệt độc. Không ngờ lão là tay đáo để đến thế!

Những người hóa trang ai cũng biết muốn cải biến thân hình thông thường chỉ có hai phương pháp: Một là đeo mặt nạ, hai là bôi thuốc dịch dung.

Hai phương pháp này đều không chịu nổi một thứ thuốc gọi là “Hiển tướng bách ứng tán” chế bằng xương cá bôi vào.

Một khi đã bôi thuốc tán này thì lớp cao dịch dung rớt xuống, mặt nạ cũng bị rách tan để lộ chân tướng.

Hai tên thị tỳ khiêng đến một thùng nước lớn.

Tân ma lấy một gói thuốc bột trong tay áo ra hòa với thùng nước, hẳn quay lại nhìn bọn Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

- Công việc này đại khái không cần bản tòa giải thích chứ?

Mấy người đồng thanh đáp:

- Cái đó đã hẳn. Bất tất phải giải thích nữa.

Hồi 68

Dư Đường Chúa Giả Chiến Đưa Tin

Lệnh Hồ Bình trấn tĩnh tâm thần lạnh người đến đứng bên thủng nước chiếm lấy vị trí thuận tiện. Chàng biết bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc ác đấu, không úy kỵ nhiều được nữa.

Long Hồ nương nương cười hỏi:

- Đối phương liên tục hạ sát bốn mươi tám tên hộ pháp ở bên ta mà không để lộ hình tích là thân thủ cao minh phi thường. Lệnh Hồ hộ pháp không lấy binh khí ra há chẳng quá coi thường ư?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

- Nếu bản tòa làm không nổi còn có nương nương ở đây. Chưa thấy địch nhân đã rút khí giới với người khác không sao, nhưng một vị Cẩm Y hộ pháp mà làm như vậy thì ra sợ đối phương thái quá.

Long Hồ nương nương dường như thích thú tấm lòng hào khí của chàng. Mụ cũng cười xòa không nói gì nữa.

Thiên Sát lão ma, Hoa Kiếm Diêm La lùi lại mấy bước cũng chiếm vị trí thuận lợi.

Tân ma quay nhìn bọn hộ pháp lớn tiếng hô:

- Từng người một từ từ tiến lại đi.

Một tên Lam Y hộ pháp đứng hàng đầu theo lời cất bước bên thủng nước.

Lệnh Hồ Bình trông ngược đánh hơn trống làng. Chàng ở vào tình trạng tên lấp cung giương bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra. Chàng chuẩn bị sẵn sàng vì không hiểu nhân vật thần bí kia đứng ở hàng cuối cùng hay hàng đầu tiên.

Sở dĩ chàng hoang mang vì chàng chẳng có cách nào khám phá ra được nhân vật thần bí đến bao giờ mới bị phát giác.

Lam Y hộ pháp đầu tiên được thông qua, lập tức văng mạng đứng qua hàng giám

thị.

Lệnh Hồ Bình thực không ngờ tới biến diễn này. Chàng ngấm ngấm hy vọng nhân vật thần bí kia xuất hiện càng chậm càng hay, nhưng sau chàng mới phát giác y càng xuất hiện chậm chạp, càng ít hy vọng thoát nạn.

Những hộ pháp được tiếp tục thông qua mỗi lúc một nhiều, số người giám thị lên cao bao nhiêu càng khiến cho Lệnh Hồ Bình hoang mang trong dạ bấy nhiêu.

Trái lại bọn hộ pháp càng giương mày giương mắt. Có tên đã lộ nụ cười. Số đông hiểu vụ này là thế nào, nên chẳng lo gì nữa.

Mọi người đều phóng tâm, nhưng Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn ra, chẳng nhận thấy ai là nhân vật thần bí.

Trong những hàng người còn lại, chẳng một ai ra vẻ buồn rầu, lo lắng, cũng chẳng một ai nhìn ngang nhìn ngửa, hay chuẩn bị trốn chạy. Thậm chí không có người nào vẻ mặt lầm lỳ.

Người chú ý vào đám hộ pháp còn lại dĩ nhiên không phải chỉ có một mình Lệnh Hồ Bình. Cả đến Tuyệt Tình lão ma trước đây vẫn đầy lòng tự tin, hẳn cùng Thiên Sát lão ma và Hoa Kiếm Diêm La lúc này cũng dao động. Cuộc kiểm tra nếu không đem lại kết quả tất có ảnh hưởng tai hại đến sĩ khí trong bang.

Lưỡng ma không chịu được phát ra mấy tiếng háng dặng.

Tân ma thủy chung vẫn chẳng động dung, tiếp tục cuộc kiểm tra.

Số người được thông qua đã đến quá nửa. Hàng ngũ dần dần thu ngắn lại chỉ còn không đầy hai trăm tên.

Mười mấy người nữa được thông qua là đến bọn Hắc Y hộ pháp.

Giữa lúc ấy đột nhiên có người phát ra tiếng thét lạnh lạnh. Tiếng thét này làm cho toàn trường bao phủ một làn sát khí.

Ba tên đường chúa và ba tên Huỳnh Y hộ pháp nghe tiếng thét, lập tức tung mình như cơn gió lốc vọt về phía hộ pháp đã phát ra tiếng thét.

Người đến đầu tiên là Tuyệt Tình lão ma, nhưng lão tới nơi là để cứu sống cái mạng già của tên hộ pháp đã phát ra tiếng thét.

Nguyên sáu người đã vung khí giới nhằm vào Hắc Y hộ pháp này và đều bị Tuyệt Tình lão ma phóng ra luồng chưởng phong đẩy lui bọn họ.

Tuyệt Tình lão ma quát hỏi:

- Sao hộ pháp lại thét lên?

Hắc Y hộ pháp một tay bưng mặt, nét mặt tái mét run lên đáp:

- Không ... không hiểu ai ... đã đánh tiểu nhân một đòn.

Hắn không nói dối vì kẻ ngón tay máu tươi chảy xuống, mấy giọt rơi vào vạt áo thành vết tích.

Cặp mắt Tân ma lấp loáng ánh hung quang đang lảo liên tra xét thì Đàm Tiểu Truy Hồn đứng bên lão lộ vẻ đau khổ cùng cực. Người hắn lão đảo rồi té phục xuống. Sau lưng cắm một lưỡi đao trủy thủ sáng loáng.

Cùng lúc này, một bóng xanh đang nhảy xổ tới một tòa thạch động nhanh như chớp. Hắn chui ngay vào trong động.

Một tràng cười rộ nổi lên, rồi tiếng người từ phía xa xa vọng lại:

- Đây mới là người thứ bốn mươi chín. Đáng tiếc chưa đủ nửa trăm!
Ha ha!

Tuyệt Tình lão ma nhảy xổ tới cửa thạch động, nhưng chậm mất nửa bước, liền bị cản lại ở bên ngoài.

Không hiểu ai bật tiếng hô trước tiên:

- Hắc hộ pháp!

Mấy người hô theo:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Chính là Hắc Đà Tử. Thật chẳng ai ngờ là cha đó. Hắc vừa mới đứng đây.

Nhưng hiện giờ họ có kêu réo đứt cổ họng cũng bằng vô dụng, vì đối phương tiến vào đệ nhất đường mà trong tòa thạch động này có đường thông ra ngoài. Đừng nói không mở được cửa đá, dù có mở cửa được cũng rượt theo không kịp.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm thở phào một cái, miệng lẩm bẩm:

- Té ra là thế. Thảo nào Hắc đại hộ pháp phát giác ra Nhân yêu Kim Linh Quan. Ai ngờ đó lại là kiệt tác của vị nhân huynh này.

Tuyệt Tình lão ma nét mặt xám xanh, nghiến răng ken két tưởng chừng như muốn gãy hết.

Bao nhiêu hộ pháp vì xảy biến cố đột ngột đều hoàn hốt đứng thộn mặt ra. Sau một lúc lâu mới nhớ tới Đàm Tiểu Truy Hồn bị trúng phi đao thì đã chậm mất rồi.

Lưỡi phi đao phóng tới trúng vào hậu tâm của Ngũ đường đường chúa không sai chút nào.

Đại độc môn tàn hại võ lâm đến đây là hết. Bốn thầy trò Đàm Tiểu Truy Hồn toàn bộ phải thường mạng.

Lệnh Hồ Bình vừa rồi coi thân hình, tiếng nói, cử chỉ và thân pháp lúc ra đi của nhân vật thần bí, đã nhận ra chính là Đinh Mão kỳ sĩ Cao Quảng Hiên trong tứ kỳ sĩ ở Kỳ Sĩ bảo.

Kết quả cuộc điều tra của Tân ma đã thu được cái bóng hiệu quả. Đáng tiếc sơ sót một chút chẳng được ích gì mà còn bồi thêm một vị Toàn Tài đường chúa.

Nội gian đã ra đi rồi, dĩ nhiên chẳng tiếp tục cuộc điều tra làm chi nữa.

Long Hồ nương nương hạ lệnh cho các cấp hộ pháp tạm thời trở về thạch động để chờ lệnh làm việc.

Bốn vị Cẩm Y hộ pháp lại tiến vào Long Hồ cung.

Long Hồ nương nương dường như vẫn chẳng để ý đến cái chết của làm Tiểu Truy Hồn. Mụ ra lệnh cho bốn Cẩm Y hộ pháp tiếp tục nghĩ biện pháp đối phó.

Lệnh Hồ Bình đưa ra đề nghị: Lập tức phong tỏa các đường bí đạo ở các thạch động của Huỳnh Y hộ pháp và các đường chúa, chỉ lưu lại những bí đạo của Cẩm Y hộ pháp, Long Hồ đường, Long Hồ cung và mấy chỗ ở Tiên Sơn.

Chàng còn nêu ra lý do: Hoa Kiếm Diêm La tuy đã ra lệnh này, nhưng ban chấp sự không thi hành triệt để khiến địch nhân trà trộn vào lại trốn thoát. Cứ tình trạng này thì khó giữ cho khỏi xảy chuyện.

Kiến nghị của chàng chỉ phong tỏa bí đạo của Huỳnh Y hộ pháp và Đường chúa mà người tham dự hội nghị đều là Cẩm Y hộ pháp, dĩ nhiên chẳng ai phản đối.

Lệnh Hồ Bình đưa ra chủ trương thứ hai khiến mọi người càng rung động. Chàng nói: Địch nhân tuy bị đuổi ra khỏi bản cốc nhưng chưa chắc đã bỏ đi ngay. Thân thủ của đối phương xuất quỷ nhập thần mà vẫn phá vỡ hộ pháp thông thường đảm nhiệm thì không khác gì đưa dê vào miệng cọp. Chàng cho là trước khi bang chúa dẫn người trở về nên để bốn vị Cẩm Y hộ pháp cùng dẫn một tên Huỳnh Y hộ pháp hoặc đường chúa đảm nhiệm trọng trách này.

Hai chủ trương của chàng đều được Long Hồ nương nương chuẩn nhận.

Sau cuộc hội họp, Hoa Kiếm Diêm La lập tức thân hành dẫn nhân thủ đi phong tỏa các bí đạo của Huỳnh Y hộ pháp và Đường chúa.

Lệnh Hồ Bình lại kiên trì xin Hoa Kiếm Diêm La bít chặt bí đạo chỗ ở của chàng để tỏ ra chàng quyết tâm sinh tử với bản cốc chứ không lùi bước.

Hoa Kiếm Diêm La rất lấy làm cảm động, bảo đảm sau khi tiêu diệt Kỳ Sĩ bảo thì khuyết chân phó bang chúa là nhất định đặt chàng vào.

Lệnh Hồ Bình không khỏi cười thầm mà cũng tội nghiệp cho tên lão ma này.

Long Hồ bang chúa đã hứa với Hoa đại nương là một khi hấn hùng bá võ lâm, việc đầu tiên là trừ khử đôi huynh muội của Hoa Kiếm Diêm La. Đáng thương cho lão chẳng biết gì.

Đêm hôm ấy hai vị đường chúa, bốn tên Huỳnh Y hộ pháp và bốn Cẩm Y hộ pháp chia thành bốn tốp. Hai đường chúa đi với Cáp ma và Tân ma.

Còn ba Huỳnh Y hộ pháp thì Thiên Đài Giải Tẩu Cổ Vĩnh Niên đi theo Hoa Kiếm Diêm La, Thái Bạch Bát Tẩu Tiêu Nhân Giáp đi theo Lệnh Hồ Bình. Còn thừa Đa Thích Nga Mi thì tạm thời thay vào vị trí của Lệnh Hồ Bình, ngồi trấn Long Hồ đường để ứng phó với mọi việc trong ngoài.

Kiến nghị của Lệnh Hồ Bình đem lại kết quả khiến ai nấy đều tán thưởng vì ba ngày liền trong hang ngoài hang không xảy ra chuyện gì.

Mấy tên lão ma tuy phải một phen cực nhọc nhưng chẳng ai oán trách một câu mà còn khấp khởi mừng thầm, vì chúng phát giác Tứ Kỳ Sĩ đối với Cẩm Y hộ pháp hiển nhiên có điều úy kỵ.

Một hôm vào lúc xế chiều, đệ nhị đường chúa Hồ Oai và đệ tam đường chúa Thái Nghi đột nhiên song song trở về đưa tin tức khiến người nghe phải giật mình kinh hãi.

Số là Tổng đà Cái bang ở Trung Điều Sơn biến thành một hang núi trống rỗng.

Long Hồ bang chúa dẫn người đi dĩ nhiên không gặp mà cũng chẳng thấy bóng một tên đệ tử Cái bang nào.

Vụ này ra làm sao? Không một ai giải thích nổi tình trạng đó.

Chỉ một mình Lệnh Hồ Bình hiểu được mà thôi.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

- Liễu Dịch Ngô hộ pháp và Mã Như Phi hộ pháp ở đâu?

Hồ Oai đáp:

- Liễu hộ pháp và Mã hộ pháp quyết định chia nhau đi thám thính. Nếu có tin tức gì về bang chúa lập tức trở về báo cáo.

Thái Nghĩa nói:

- Bất kỳ ở chỗ trong bang chẳng thấy dấu vết gì đã xảy ra cuộc động thủ mà lại giống một nơi lâu ngày không một người nào lui tới...

Hoa Kiếm Diêm La chau mày hỏi:

- Sao lại có chuyện thế được?

Nhưng chính mắt hai người đã chứng kiến, không tin thì cũng phải tin.

Hai vị đường chúa trở về tổng đà lập tức được lệnh thay cho đệ nhất đường chúa Triệu Hựu Đồng và đệ tử đường chúa Cao Nhân Trí. Vì Cao Nhân Trí phụ trách việc binh lương, chuẩn bị lương thảo sắp hết. Hấn cần lập tức kiếm cái ăn thức uống cho hơn ngàn người không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng lần đầu phái đi mười tên hộ pháp mà khác nào đá chìm biển cả chẳng thấy âm hao chi hết.

Toán thứ hai phái đi cũng mất biến.

Bọn ma đầu không khỏi hoang mang.

Lương thảo tất nhiên phải do tiền sơn vận vào hang núi. Nếu tiền sơn bị địch nhân phong tỏa thì toàn thể người trong bang chỉ còn con đường ngồi đợi chết.

Lệnh Hồ Bình tự mình xin ra sức quyết định dẫn toán hộ pháp thứ ba lên đường. Đây là một điều mấy lão ma đầu mong còn không được.

Lệnh Hồ Bình lựa lấy mười người trong bọn Lam Y hộ pháp, dĩ nhiên có cả hai tên hộ pháp ở Long Hồ đường, họ Hề và họ Lỗ.

Lệnh Hồ Bình hành động cách này cũng là chuyện bất đắc dĩ, vì cung đã lấp tên chẳng thể không bắn ra.

Từ ngày chàng gia nhập Ma bang tuy đã tỏ ra rất sốt sắng, nhưng thủy chung chưa từng giao thủ với người chính phái, nếu tình trạng này còn kéo dài tất khiến họ nghi ngờ.

Mặt khác trong bốn tên Cẩm Y hộ pháp, chàng là người mới nhất mà nay công việc khẩn cấp, chàng chẳng ra đi thì bảo ai đi?

Nhân thủ đầy đủ, chàng lập tức thu xếp lên đường.

Trong cốc đạo mai phục trùng điệp, dĩ nhiên chẳng có địch nhân lén vào được.

Đoàn người ra khỏi hang núi, Lệnh Hồ Bình đi trước dẫn đường. Chàng ân cần dặn bảo bọn hộ pháp tùy tùng phải cầm sẵn binh khí trong tay và đề cao cảnh giác, luôn luôn chú ý đến động tĩnh bốn mặt.

Đoàn người lúc chuyển qua sườn núi, một tên hộ pháp bỗng la hoảng:

- Ôi chao! Hộ tòa qua bên kia coi!

Trên khu đất trống ở sườn núi mé hữu cách đó không xa có cắm một tấm mộc bài trắng. Trên mộc bài viết một dòng chữ lớn đập vào mắt:

“Vượt qua đây một bước là phải chết!”

Xung quanh mộc bài hơn hai chục xác chết xếp lên như bức tường vậy. Đại khái hai toán hộ pháp phái đi trước đều mất mạng ở cả đây.

Lệnh Hồ Bình làm bộ nổi giận ùng ùng, rút Hàng Long bảo kiếm ra tung mình vọt lại, vung cước đá mộc bài ra xa mười mấy trượng.

Bọn hộ pháp theo sau cũng tiếp tục phi thân nhảy tới.

Mọi người vừa đứng vững, bỗng có tiếng la hoảng:

- Hồng bét! Chúng ta bị bao vây rồi.

Tiếng nói chưa dứt, trong rừng bốn mặt đồng thời nổi lên những tràng cười hô hố.

Hơn ba chục tên khiếu hóa quần áo rách rưới cầm thiết côn chạy ra bao vây mọi người vào giữa.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh vừa kinh hãi vừa mừng thầm, đồng thời trong lòng hồi hộp.

Nguyên hơn ba chục tên khiếu hóa cơ hồ toàn bộ đều là tinh anh của Cái bang. Nào là Hậu Cái Thượng Quan Thượng Nhân, Pháp Cái Ngôn Thành, nào là Hàng Long, Phục Hổ, Truy Phong, Bôn Lô tứ lão, chẳng thiếu một ai. Ngoài ra đều là đệ tử ba túi.

Điều khiến chàng hồi hộp là trong bọn khiếu hóa có lẫn một lão mặt tía chính là Giáp Tý kỳ sĩ Tư Đồ Đĩnh, nhân vật đứng đầu bọn Tứ kỳ sĩ.

Hôm trước ở trong hang đã xuất hiện một vị hộ pháp giả hiệu là Đĩnh Mão kỳ sĩ Cao Quảng Hiên, nay sao y lại biến thành Giáp Tý kỳ sĩ Tư Đồ Đĩnh?

Phải chăng lúc đó do thắng thoát Lệnh Hồ Bình đã nhận lầm người?

Hay là cả hai vị kỳ sĩ Giáp Tý và Đĩnh Mão đều đến đây rồi?

Bọn Lam Y hộ pháp thấy đối phương đều là khiếu hóa ba túi của Cái bang, thậm chí có cả đại đệ tử bảy, tám túi ai nấy cả kinh thất sắc.

Lệnh Hồ Bình thấy tình thế này biết rằng chỉ còn đường trở giáo. Mười mấy tên Lam Y hộ pháp theo sau muốn hạ chẳng khó khăn gì. Chàng chỉ vẫy tay áo một cái là xong.

Nhưng chàng không thể làm thế vì có tiêu diệt mười tên hộ pháp vẫn chưa lung lay cội rễ của Ma bang.

Chàng đành phải đóng kịch.

Chàng liền ngừng đầu trầm giọng quát:

- Lão già mặt tía kia chính là Giáp Tý kỳ sĩ. Để lão cho bản tòa, còn bọn hóa tử nghệ thuật không có gì nhường cho các vị thu thập. Hề hộ pháp! Lỗ hộ pháp! Chúng ta xông vào đi!

Dứt lời chàng vung trường kiếm dẫn đầu vọt tới Giáp Tý kỳ sĩ.

Giáp Tý kỳ sĩ cười hô hố nói:

- Lão bảo chúa đi tìm thằng lỏi khắp nơi không thấy. Dè đâu thằng lỏi đã vào đó làm hộ pháp. Lại đây! Chúng ta đến chỗ đất trống kia, thử xem lão phu đã dạy người được mấy môn có sử dụng vào mình lão phu được không?

Dứt lời lão tung mình chệnh chéch vọt ra xa ba trượng.

Phía sau tiếng quát tháo nổi lên. Mười tên Lam Y hộ pháp đồng thời đã cùng bọn đệ tử Cái Bang khai diễn cuộc chiến đấu.

Lệnh Hồ Bình muốn thôi cũng không được đành tung mình rượt theo.

Giáp Tý kỳ sĩ vừa đứng vững liền xoay tay phóng chưởng đánh liền.

Lệnh Hồ Bình không dám thẳng thẳng đón tiếp, toan lạng người né tránh, bỗng có thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:

- Công tử nhẹ đòn. Tiểu nhân không phải Giáp Tý kỳ sĩ chân chính.

Lệnh Hồ Bình sửng sốt, nhưng vẫn vung kiếm giả vờ tấn công, đồng thời dùng phép truyền âm hỏi:

- Vậy các hạ là ai?

Giáp Tý kỳ sĩ giả đáp:

- Tiểu nhân tiện hiệu là Đại Vương, làm đệ lục đường chúa trong Tổng đà. Tiểu nhân đã được gặp mặt công tử một lần ở Trung Điều Sơn. Có lẽ công tử quên rồi.

Lệnh Hồ Bình lại tấn công một kiếm, hỏi:

- Quý tính của đường chúa là gì?

Người kia đáp:

- Tiểu nhân họ Dư.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Dư đường chúa! Sao đường chúa lại giả mạo Giáp Tý kỳ sĩ?

Người kia đáp:

- Đây là chủ ý của Đinh Mão kỳ sĩ. Lão nhân gia dặn tiểu nhân dẫn dụ công tử ra một chỗ để diễn kịch, để giải quyết nỗi khó khăn cho công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Các vị đã đoán ra bản công tử dẫn người rời khỏi hang núi ư?

Người kia đáp:

- Đúng thế. Đinh Mão kỳ sĩ nói việc công tử dẫn người ra khỏi hang Già Mã chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Đinh Mão kỳ sĩ hiện giờ ở đâu?

Người kia đáp:

- Lão nhân gia hóa trang làm một tên đệ tử ba túi của bản bang. Vừa rời lão nhân gia đứng bên cạnh tiểu nhân.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tại sao lại làm điên đảo như vậy?

Người kia đáp:

- Có làm như thế mới xuất kỳ bất ý thu thập bang đồ Ma bang một cách mau lẹ và giảm bớt số thương vong cho bên mình.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Đinh Mão kỳ sĩ có dặn bản công tử bao giờ rời khỏi Ma bang không?

Người kia đáp:

- Lão nhân gia nói bây giờ còn sớm quá.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bữa nay mười tên Lam Y hộ pháp mà bị giết hết, chỉ còn lại một mình bản công tử trở về phúc trình với họ thế nào?

Người kia đáp:

- Về điểm này Đinh Mão kỳ sĩ đã an bài. Lão nhân gia bảo công tử chờ lát nữa mở đường máu sai một tên hộ pháp quay về hang cầu viện. Khi viện binh tới công tử lại làm bộ không chống nổi, giả vờ bị thương. Đồng thời còn lưu lại một tên sống sót chứ lần này không giết hết cả mười tên hộ pháp, để hắn về làm chứng. Nay Đàm Tiểu Truy Hồn chết rồi, công tử không lo bị họ ngó thấy chỗ sơ hở...

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bây giờ đã đến lúc chưa?

Người kia đáp:

- Gần đến rồi, công tử trở lại đi.

Lệnh Hồ Bình liền nhảy vọt trở lại gia nhập chiến cuộc bên này.

Chàng múa tít Hàng Long kiếm. Hào quang tỏa ra bốn phía khiến cho đệ tử Cái bang tựa hồ khiếp vía phải lùi lại.

Bọn Lam Y hộ pháp mười người đã chết mất năm. Còn năm tên phần đông bị trọng thương. Tên nào cũng đầy mình đấm máu.

Lệnh Hồ Bình hô lớn:

- Hề hộ pháp không nên ham đánh nữa. Hãy trở về điều động nhân thủ cho ọ.

Hậu Cái Thượng Quan Thụ Nhân giả vờ cười nhạt đáp:

- Muốn chạy ư? Đâu có chuyện dễ thế!

Dứt lời lão vung thiết côn đứng cản đường.

Lệnh Hồ Bình phóng kiếm đâm tới quát:

- Tránh ra!

Thượng Quan Thụ Nhân giờ côn lên đỡ. Lệnh Hồ Bình vận chân khí cầm kiếm đập xuống.

Kiếm quang lóa lên. Cây thiết côn của Thượng Quan Thụ Nhân gãy làm hai đoạn.

Hề hộ pháp không dám chần chừ, nhân cơ hội Hậu Cái lùi lại, lập tức vọt đi chạy nhanh như tên bắn về hang.

Ngoài ra mấy tên Lam Y hộ pháp hy vọng sống sót tiếp tục ôm thương chiến đấu.

Bên này Lệnh Hồ Bình vừa giả vờ vung kiếm tấn công vừa dùng phép truyền âm

hỏi:

- Theo tin tức Ma bang lượm được thì Tổng đà Cái bang ở Quý Sơn hiện giờ chẳng có một ai, tựa hồ Tổng đà đã thiên di nơi khác. Vụ này có thật không?

Dư đường chúa đáp:

- Đúng thế!

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tổng đà quý bang hiện nay thiết lập nơi đâu?

Dư đường chúa đáp:

- Một nửa đã đến Già Mã Cốc. Còn một nửa chia thành năm đường do ba vị kỳ sĩ ở quý bảo và Kim Long đại hiệp phái Hoa Sơn, cùng bang chúa tệt bang đưa đi năm nơi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Năm nơi là những đâu?

Dư đường chúa đáp:

- Kim Lăng, Hoài Dương, Bắc Kinh, Nhạc Dương và dãy Quan Lạc.

Lệnh Hồ Bình sáng mắt lên ỏi:

- Chuẩn bị quét hết những phân đà Ma bang đi hay sao?

Dư đường chúa cười đáp:

- Phải rồi!

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Chủ ý này của ai nghĩ ra?

Dư đường chúa đáp:

- Chủ ý của Giáp Tý kỳ sĩ và Ất Sửu hai vị kỳ sĩ. Còn động cơ do Bính Dần kỳ sĩ nêu ra. Có điều các vị đều công nhận thế cuộc này đi tới kết quả thì công đầu vẫn về công tử và Kim Long đại hiệp.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Sao lại nói thế?

Dư đường chúa đáp:

- Vì các đường lối và tình hình hoạt động của Ma bang đều do Kim Long đại hiệp cung cấp.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cái đó bản công tử biết rồi, nhưng Dư đường chúa nói ...

Dư đường chúa ngắt lời:

- Nhận chân mà nói, công lao của công tử còn ở trên Kim Long đại hiệp, vì nếu công tử không xả thân quy đầu Ma bang thì bữa nay chẳng ai hay Ma bang vẫn còn tồn tại, chớ đừng nói Kim Long đại hiệp nữa. Vì thế mấy bữa trước Bính Dần kỳ sĩ tới ...

Lệnh Hồ Bình chau mày, chợt nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Sao? Dư đường chúa nói Bính Dần kỳ sĩ đã tới Trung Điều, phải chăng vì vụ Long Hồ bang chúa thẹn quá hóa giận muốn dẫn nhân thủ lên đến tập kích tổng đà quý bang nên lão đến báo tin?

Dư đường chúa đáp:

- Lão nhân gia đến báo tin. Cũng vì chuyện có tin này nên hai vị Giáp Tý, Ất Sửu kỳ sĩ mới nghĩ ra kế sách gậy ông đập lưng ông, không thì mọi người kiên thủ núi Trung Điều, chưa chắc bây giờ đã có chủ trương gì. Trước kia ý kiến quần hùng chia làm hai phe: một nửa chủ trương dẫn toàn lực đến tấn công Già mã Cốc, còn một nửa chủ trương đến các phái dùng áp lực khuyên họ rút lui khỏi tổ chức tàn ác này.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

- Bính Dần kỳ sĩ phụ trách công việc bên đó có biết Long Hồ bang chúa bên này dẫn người đến Trung Điều không thấy gì lại đem nhân thủ về Già Mã Cốc không?

Dư đường chúa đáp:

- Biết rồi!

Hồi 69

Lệnh Hồ Bình Thoát Khỏi Hang Hùm

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Đinh Mão kỳ sĩ có đoán ra bọn ma đầu này đem nhân mã đi đâu không?

Dư Đường chúa đáp:

- Lão nhân gia phỏng đoán có thể họ đổi hướng đến các phân đà của bản bang để hạ thủ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Nếu vậy thì các phân đà của quý bang há chẳng gặp tai họa ư?

Dư Đường chúa cười đáp:

- Cái đó công tử bắt tất phải quan tâm. Đệ tử bản bang không có chỗ nào ở lâu lại, tại lanh chân không sợ họ theo kịp. Giao phong không giỏi, nhưng chuồn thì nhanh lắm.

Lệnh Hồ Bình toan hỏi nữa, Dư Đường chúa khẽ nói:

- Trong hang có người tới đó.

Dứt lời hấn phóng chưởng đánh ra để lùi lại.

Luồng lực đạo phát chưởng này khá nặng. Hấn phát ra để mượn đà rút lui. Không ngờ Lệnh Hồ Bình chẳng né tránh, đưa mình hứng lấy.

Dư Đường chúa cả kinh hỏi:

- Công tử ...

Lệnh Hồ Bình lão đảo người đi, ngã ngựa về phía sau. Chàng nhin đau đáp:

- Không sao. Có thể mới ra chuyện thật. Đường chúa đi đi thôi.

Người đầu tiên nhảy xổ tới là Hoa Kiểm Diêm La.

Lão ma này còn chút nghĩa khí. Tuy lão đã được Lam y hộ pháp họ Hề cho biết Lệnh Hồ Bình giao thủ với Giáp Tý kỳ sĩ mà vẫn chẳng ngần ngại gì cứ chạy đến bên chàng.

Tiếp theo là Cáp ma và Tân ma. Sau nữa là Tứ đường chúa và ba tên Lam y hộ pháp cùng hơn trăm hộ pháp các cấp.

Chủ lực trong hang đem đi gần hết. Nhưng Bính Dần kỳ sĩ và đệ tử Cái Bang đã rút lui không còn thấy bóng đâu nữa.

Bọn Lam y hộ pháp gắng gượng chống đỡ. Ngoại trừ Hề hộ pháp về hang, còn lại bốn người, sau còn hai tên. Dĩ nhiên Bính Dần kỳ sĩ đã ngấm ngầm chỉ thị cho mọi người cố ý để họ sống sót.

Hoa Kiếm Diêm La thấy Cáp ma và Tân ma dẫn người rượt theo liền quay lại cất giọng quan thiết hỏi:

- Lão đệ bị thương nặng lắm không?

Lệnh Hồ Bình gắng gượng đứng lên làm bộ tức giận đáp:

- Thương thế không lấy gì làm nặng lắm, nhưng bị thương một cách oan uổng.

Hoa Kiếm Diêm La ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình hần học đáp:

- Lão ta chỉ huênh hoang cuồng vọng. Tiểu đệ dùng thần kiếm đáng lý nắm được phần thắng. Không hiểu tại sao đến lúc khẩn yếu tối hậu, chân lực đột nhiên không kế tiếp được nữa, đầu nhức mắt hoa, hai chân lão đảo, thành ra bị lão đánh một chưởng ...

Hoa Kiếm Diêm La ngấm ngầm dậm chân, khác nào nuốt phải Hoàng liên, chịu đắng mà không dám nói ra, vì lão tự biết lỗi làm là ở lão gây ra. Lão hối hận nếu giải trừ cấm chế cho Lệnh Hồ Bình sớm đi thì Giáp Tý kỳ sĩ đã bị thương về dưới lưới kiếm của chàng cũng chưa biết chừng.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngầm quan sát thần sắc lão ma, biết lão không nghi mình, liền nói tiếp:

- Hiện tượng này trước nay chưa từng xảy ra, chẳng hiểu có phải vì ít lâu nay trong hang không ngót xảy ra biến cố, thiếu ngủ mà đưa đến kết quả này ...

Hoa Kiếm Diêm La hàm hồ đáp:

- Có lẽ thế. Gần đây lão phu trong người cũng kém phần thoi thới. Máy người chúng ta quả là nhọc mệt quá độ.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Bản tòa còn chống đỡ được. Lão hộ pháp cứ đem người rượt theo đừng để bọn khiêu hoa thối tha kia chạy mát. Nơi đây để bản tòa ứng phó.

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

- Không cần. Đối phương bất quá có hơn ba chục tên mà bọn ta số người đông gấp năm họ. Phái người đi thêm cũng bằng thừa.

Hôm ấy mãi đến lúc hoàng hôn, Cáp ma và Tân ma mới dẫn người về hang. Kết quả là nhọc mình mà chẳng nên công cán gì.

Vụ này khiến hai lão ma đầu phần nộ và chán nản vô cùng.

Già Mã Cốc là đại bảnh doanh bí mật của bọn họ mà nay địch nhân đã thông thuộc hết thì còn chịu thế nào nổi?

Nhưng tình hình trước mắt chuyện này chưa phải là vấn đề tối nghiêm trọng.

Vấn đề lương thảo trong hang mới thật sự cấp bách, chưa biết giải quyết bằng cách nào.

Thông thường việc đi lấy lương thảo chỉ cần phái một, hai tên hộ pháp tinh minh là đủ, mà nay mỗi lần phái đi mười mấy người, trong đó có Cẩm y hộ pháp còn lo toàn quân tan vỡ. Chẳng lẽ mỗi lần đi kiếm lương thảo cũng phải dốc toàn bộ lực lượng trong hang ra ngoài? Nếu công việc lấy lương phiền phức như vậy thì còn ở chốn này thế nào được?

Hội nghị hộ pháp mở ra, nhưng chẳng ai nghĩ được biện pháp.

Lần này trên hội nghị hộ pháp, Lệnh Hồ Bình thay đổi tác phong. Chẳng những chàng chưa nghĩ được kế gì cho Ma bang, trái lại còn thối phồng thực lực của đối phương. Dĩ nhiên chàng tìm cách nói rất khéo:

- Trấn doanh đối phương ngoại trừ Giáp Tý và Đinh Mão kỳ sĩ, bọn đệ tử Cái Bang toàn năm nút trở lên mà lại nguy trang làm đệ tử ba nút ...

Chàng nói tới đây Hề hộ pháp lập tức khen phải. Vì bọn hộ pháp bên này lúc hỗn chiến có đến quá nửa bị chết về một tên đệ tử ba nút tướng mạo chẳng có gì đặc biệt. Dù sao hạng đệ tử ba nút thân thủ cũng không ghê gớm đến thế.

Mấy tên lão ma nghe nói cả kinh thất sắc.

Cả Long Hồ nương nương vốn tính trầm tĩnh cũng lộ vẻ lo âu.

Mụ chăm chú nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Hiện nay lương thảo trong hang chỉ còn đủ dùng trong một tuần mà đường thông lộ ra ngoài lại bị phong tỏa. Theo ý Lệnh Hồ hộ pháp thì phải dùng cách gì để giải quyết vấn đề khó khăn này?

Lệnh Hồ Bình nghĩ thầm:

- Biện pháp hay nhất là giải tán Ma bang, chỉ sợ mụ không ưng chịu.

Long Hồ nương nương thấy chàng trầm ngâm không nói, biết rằng trong lúc nhất thời chưa nghĩ được chủ ý gì, liền đảo mắt nhìn cử tọa hỏi:

- Các vị có cao kiến gì không?

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên chau mày đáp:

- Theo nhận xét của lão phu thì hang này không nên cư trú nữa, chi bằng đi kiếm nơi khác ...

Lão nói là lời bỏ đi.

Nơi khác liệu có an toàn được không? Một là địa phương này ban đầu còn giữ được rất bí mật mà nay bị vỡ lở. Hai là bang chúng

đông người dù có tìm được địa phương khác sẽ thiên đi bằng cách nào?

Vả lại đây không phải là vấn đề cấp thiết. Hiện nay lương thảo trong hang chỉ đủ mười ngày, hết rồi làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình động tâm đột nhiên quay sang nhìn Hoa Kiếm Diêm La nói:

-Đối phương chỉ chăm chú phong tỏa tiền sơn, còn hậu sơn nhất định bỏ trống. Đêm nay bản tòa cùng lão hộ pháp dẫn người theo lối hậu sơn ra ngoài. Chờ lương thảo đưa về sẽ phái người ra tiếp vận. Lão hộ pháp coi biện pháp này được chăng?

Long Hồ nương nương gật đầu đáp:

- Kế hoạch này quả nhiên dùng được. Vậy cứ thế mà làm.

Hoa Kiếm Diêm La chẳng còn lương sách gì, dĩ nhiên đành gật đầu ưng chịu.

Chủ ý này quả là hay thật. Đáng tiếc lại do Lệnh Hồ Bình nêu ra, nên tình hình đưa đến kết quả trái ngược.

Nguyên Lệnh Hồ Bình chợt nhớ tới lương thảo trong hang chỉ còn duy trì được mười ngày thì chàng lưu lại nơi đây làm chi?

Trong lúc này chàng ra đi, cuộc phong tỏa ngoài hang lại tăng thêm phần lực lượng, há chẳng khiến cho bang đồ tan vỡ sớm hơn? Vì chàng tính vậy nên quyết định trước khi ra đi, đem theo cả Hoa Kiếm Diêm La.

Nếu chàng trừ được lão ma này một cách thuận lợi, thì công việc về sau càng dễ dàng hơn.

Dè đâu việc bất ngờ đã xảy ra. Ban ngày bàn định chờ trời tối sẽ động thân và chỉ đem theo ba tên Lam y hộ pháp. Không ngờ ăn cơm tối xong Hoa Kiếm Diêm La đột nhiên phái người đến cho chàng hay: tuân theo khẩu dụ của nương nương, tiền nghị bị thủ tiêu. Tạm thời đêm nay chưa hành động gì.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngầm kinh ngạc. Chàng nghĩ không ra tại sao mù đàn bà xấu xa kia đột nhiên thay đổi chủ ý. Tuy chàng không phải là người đa nghi, nhưng lòng cảnh giác khiến chàng chẳng hề nghĩ tới phương tiện bất lợi.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng trong hang có chuyện gì khác xảy ra? Hay là mù kia đã nhìn rõ tâm ý ta?

Chàng liền phái Thu Vân lên đi nghe tin tức.

Thu Vân đi một lúc trở về cặp lông mày nhăn tít lại dường như có điều khó chịu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thu Vân chăm chú nhìn chàng một lúc rồi đáp:

- Tỳ tử có một câu, chẳng hiểu nên nói ra hay không?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Câu gì?

Thu Vân đáp:

- Nếu quả công tử không còn đường để đi thì hãy ở lại bản bang. Hay hơn hết là công tử nên dời khỏi Già mã cốc ngay ...

Thị nói tiếp:

- Đi được ngay đêm nay càng tốt.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Con a đầu này kỳ thiệt. Bản công tử phái cô đi nghe tin tức, tin tức đã không nghe được lại còn để đối phương lợi dụng thử thách bản công tử là có mục đích gì?

Thu Vân đáp:

- Tỳ tử nói bằng dạ chân thành.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

- Lời nói chân thành của cô bản công tử được nghe nhiều rồi. Bản công tử nói sao đúng vậy. Khi rời khỏi nơi đây, nhất định đưa cô ra như Như Ý ngày trước. Bản công tử còn tìm cách đưa các cô đi trước nữa là khác. Lời nói chân thành ta đã nói rồi, cô qua bên Hoa Kiếm Diêm La để coi tình hình Hoa Kiếm lão quỷ ...

Thu Vân ngắt lời:

- Tỳ tử vừa qua đó nhưng không gọi được cửa.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Lão quỷ ngủ sớm thế ư?

Thu Vân đáp:

- Con a đầu bên ấy trong nhà đáp vọng ra nói là lão quỷ ngủ rồi, nhưng tỳ tử nhận xét tuyệt không phải thế.

Lệnh Hồ Bình “ủa” lên một tiếng.

Thu Vân lại nói:

- Tỳ tử đoán chắc lão quỷ hiện giờ không còn ở Già Mã Cốc nữa.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô biết thế?

Thu Vân đáp:

- Tỳ tử cảm giác như vậy và tin là tuyệt đối không sai.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Dù cho có đoán không sai, nhưng cái đó có liên quan gì đến sự lợi hại của bản công tử? Hoặc giả lão quỷ tạm thời tiếp được mệnh lệnh khẩn cấp có việc phải đi ngay cũng là chuyện thường.

Thu Vân nói:

- Đúng thế! Nhưng cả vị Cẩm y hộ pháp đó cũng bị bưng mắt. E rằng sự việc không phải tầm thường.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi ngừng đầu lên hỏi:

- Bản công tử thủy chung vẫn bị hoài nghi. Bây giờ ra đi, liệu có đi lọt được không?

Thu Vân đáp:

- Đi được.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đi bằng cách nào?

Thu Vân đáp:

- Cách nào không được, tùy công tử lựa chọn. Theo đường bí đạo tương đối an toàn hơn.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Bí đạo ư?

Thu Vân đáp:

- Cái đó có gì đáng kinh ngạc đâu?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Có phải cô nói đường bí đạo trong Long Hồ đường không? Nếu ta theo đường bí đạo đó ra ngoài thì cô và Ưc Nương làm thế nào?

Thu Vân mỉm cười đáp:

- Trước mắt cũng có một đường. Hà tất phải xá cận cầu viễn?

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Cô muốn nói đường bí đạo của chúng ta ở bên này chẳng? Đường đó bữa trước đã bít chặt rồi kia mà?

Thu Vân đáp:

- Bít chặt chẳng lẽ không khai thông trở lại được?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cô khai thông rồi ư?

Thu Vân giơ hai tay ra cười đáp:

- Công tử hãy nhìn hai bàn tay của tỳ tử.

Quả nhiên hai bàn tay Thu Vân đầy vết thương loang lổ, làn da thịt trắng nõn bị toạc ra chảy máu rồi đóng vảy lại coi càng rõ.

Con a đầu này dụng tâm quả là cực khổ.

Lệnh Hồ Bình thở dài nói:

- Bí đạo khai thông rồi, đêm nay chẳng đi thì đêm mai đi. Hãy chờ ngày mai coi tình hình thế nào rồi sẽ tính.

Hôm sau Lệnh Hồ Bình sáng sớm đã được triệu tập đến Long Hồ đường.

Ngoài chàng có bốn tên đường chúa, ba tên Cẩm y hộ pháp và ba Huỳnh y hộ pháp, không thấy một người nào tới.

Long Hồ nương nương chờ mọi người an tọa rồi mỉm cười nói:

- Nay thiếp muốn tuyên bố cùng các vị một tinh động trời: Bang chúa bình yên vô sự. Đêm qua có người về hàng điều động ba vị Cẩm y hộ pháp và ba vị Huỳnh y hộ pháp, đồng thời truyền lệnh gia phong Lệnh Hồ Bình hộ pháp làm Đệ nhất phó bang chúa. Trước hết chúng ta hãy đưa lời chúc tụng Lệnh Hồ phó bang chúa ...

Bốn tên đường chúa tới tấp đứng dậy chúc tụng.

Lệnh Hồ Bình làm bộ cực kỳ phấn khởi. Chàng nhìn mọi người đáp lễ và tạ ơn. Nhưng trong lòng chàng chẳng hiểu vụ này ra làm sao, liền cất tiếng hỏi:

- Hiện nay bang chúa ở đâu?

Long Hồ nương nương đáp:

- Hiện thời ở Ba Đông, chờ hội tề đủ sáu tên hộ pháp rồi sang Phụng Tiết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bang chúa đến Phụng Tiết làm chi?

Long Hồ nương nương đáp:

- Nghe nói Cái Bang đã thiên sang đó.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

- Vậy còn vấn đề lương thảo này, nương nương tính giải quyết bằng cách nào?

Long Hồ nương nương cười đáp:

- Vấn đề đó hiện nay thuộc về phó bang chúa đó.

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm gật đầu nhưng chưa nói gì.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi quay sang bốn tên đường chúa nói:

- Xin các vị hãy về bản đường chờ bản tòa nghĩ biện pháp ổn thỏa rồi cùng các vị thương lượng.

Lệnh Hồ Bình trở về chỗ ở kê Thu Vân vào nói cho thị nghe biến diễn vừa xảy ra rồi hỏi thị nhận xét về cách an bài của mục đàn bà xấu xa kia thế nào?

Thu Vân đáp:

- Toàn là chuyện quỷ quái.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Dĩ nhiên là chuyện quỷ quái rồi. Muốn phong phó bang chúa thì bất luận trường hợp nào cũng không đến lượt Lăng Đãng công tử. Đây chẳng qua là một thủ đoạn võ yên ấu trĩ mà thôi.

Thu Vân nói:

- Đồng thời tỳ tử dám đánh cuộc bang chúa hiện giờ tuyệt đối không phải ở Ba Đông.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Đây là điểm bản công tử rất quan tâm. Không hiểu tên ma đầu này còn muốn giấu bản công tử làm gì?

Thu Vân đột nhiên hỏi:

- Có phải vì tứ kỳ sĩ bên ngoài mà hắn đem người đến Kỳ Sĩ bảo chưởng?

Lệnh Hồ Bình cơ hội nhảy bổ lên đáp:

- Đúng rồi! Xuýt nữa ta quên điểm này. Tạ ơn cô đã thức tỉnh ta. Cô đi kêu Úc Nương mau mau thu thập càng sớm càng tốt.

Thu Vân thấy chàng quyết định chủ ý, hoan hỷ lãnh mạng đi ngay. Chẳng mấy chốc thị cùng Úc Nương thu thập xong xuôi.

Lúc ra đi, Lệnh Hồ Bình đột nhiên hỏi:

- Hãy khoan!

Thu Vân ngạc nhiên hỏi:

- Còn chờ gì nữa? Hay là công tử lại thay đổi chủ ý?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Cô hãy chờ một chút sẽ rõ. Bây giờ hãy đi mời bốn tên đường chúa đến đây.

Thu Vân ra đi nhưng chẳng vui vẻ chút nào.

Lát sau, đệ nhất đường chúa Triệu Hựu Đồng, đệ nhị đường chúa Hồ Oai, đệ tam đường chúa Thái Nghĩa, đệ tứ đường chúa Cao Nhân Trí lục tục kéo đến.

Lệnh Hồ Bình ra hiệu cho hai tên a đầu lúi sang phòng giáp vách rồi đóng cửa lại. Chàng mời bốn người ngồi vào một tấm ghé đá.

Đệ tứ đường chúa Cao Nhân Trí tràn trề hy vọng hỏi:

- Phải chăng hộ tòa đã nghĩ được biện pháp giải quyết nguy cơ về vấn đề lương thảo?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

- Đúng thế! Bản tòa đã nghĩ ra phương pháp tuyệt diệu.

Đệ nhất đường chúa Triệu Hựu Đồng hỏi ngay:

- Phương pháp nào?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Giảm bớt nhân khẩu.

Bốn người, nghe nói ngơ ngác nhìn nhau, không ai hiểu ý câu nói của Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình vừa cười vừa nói tiếp:

- Vì giảm bớt nhân khẩu tức là ít người ăn đi. Chẳng còn phương pháp nào thực tế bằng phương pháp này.

Đệ nhất đường chúa Triệu Hựu Đồng ngần ngại hỏi:

- Giảm bớt bằng cách nào?

Lệnh Hồ Bình xoay tay một cái đã rút thanh Hàng Long Kiếm ra.

Đệ nhị đường chúa Hồ Oai và đệ tam đường chúa Thái Nghĩa la hoảng:

- Hồng bét! Chúng ta mắc bẫy rồi.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

- Mỗi lần mắc bẫy là một lần học khôn. Nay bản tòa giúp các vị học thành người khôn.

Kiếm quang lấp loáng kết liễu xong cuộc đời của bốn tên đường chúa.

Lệnh Hồ Bình thu bảo kiếm lại đến phòng giáp vách gọi:

- Xong rồi! Chúng ta đi thôi.

Thu Vân hỏi:

- Bốn vị đường chúa đâu?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Vì vấn đề lương thảo khó giải quyết nên họ xuống Diêm Vương thỉnh giáo rồi.

Lần mò đường bí đạo, Lệnh Hồ Bình lại đụng phải vấn đề khó giải quyết.

Thu Vân chẳng nhiều thì ít còn hiểu chút võ công, thân thủ tương đương mau lẹ, nhưng Ưc Nương mới thật là phiền. Coi thị tuy có vẻ cường kiện mà dưới hang sâu chừng một trượng cũng không dám nhảy xuống.

Thu Vân một người xuống thì được, nhưng công Ưc Nương nhảy không nổi.

Lệnh Hồ Bình chẳng còn cách nào khác, đành cấp thị nhẹ nhàng nhảy xuống đáy hang.

Ba người tiến vào rừng cây tìm đường ra.

Đột nhiên ngoài rừng có tiếng người cười nói:

- Thằng lỏi con thật lớn mật. Dám quyến rũ phụ nữ cuốn gói bỏn đảo. Theo luật lệ bản bang phải chịu tội gì?

Hai tên a đầu sắc mặt tái mét, chẳng còn hồn vía nào nữa.

Lệnh Hồ Bình ban đầu cũng ngạc nhiên, nhưng chỉ trong giây lát chàng bình tĩnh cười nói:

- Không sao đâu. Đây là một kỳ sĩ trong tệ bảo. Lão nhân gia không chịu tiến vào, đại khái muốn ta ra đón. Các cô hãy chờ ở đây một chút...

Người ngồi dưới gốc cây lớn đang mỉm cười đúng là Cao Quảng Hiên.

Lệnh Hồ Bình chạy tới lấy làm kỳ hỏi:

- Sao Cao thúc thúc lại một mình ngồi ở đây?

Đinh Mão kỳ sĩ cười đáp:

- Ta chờ người ra.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Thúc thúc đừng nói giỡn. A Bình hỏi chuyện đứng đắn.

Đinh Mão kỳ sĩ đáp:

- Vụ này giản dị lắm. Máy bữa trong hang không có người ra, ta ngồi buồn quá đang định tìm cửa đường bí mật chuồn vào chơi một chút, không ngờ lại phát giác thằng lỏi đã đến đây. Té ra đường bí đạo này thông vào chỗ ở của thằng lỏi. Ta mò tới thì hay quá nhỉ?

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị hỏi:

- Hậu cái và Tứ lão hiện nay ở đâu?

Đình Mão kỳ sĩ đáp:

- Ở trong một tòa thạch động cách đây không xa.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cao thúc thúc có biết mấy tên ma đầu cao cấp trong hang này đêm qua đã lén lút dờn khỏi hang này không?

Đình Mão kỳ sĩ sửng sốt hỏi lại:

- Không biết. Bọn chúng đi đâu?

Lệnh Hồ Bình liền đem chuyện đêm qua có người về hang và vụ Thu Vân nhắc nhở chàng có thể bọn ma đầu được Long Hồ bang chúa triệu đến ngay Kỳ Sĩ bảo thuật lại một lượt.

Đình Mão kỳ sĩ không khỏi hoang mang nói:

- Rất có thể như vậy. Bây giờ làm thế nào? Trong bảo ngoài Long bảo chúa chỉ có A Đức, A Nghĩa mấy người tuyệt không một ai là địch thủ của bọn ma đầu này. Bọ Tư đồ lão nhi ba người phân tán đi hết rồi. Bây giờ chỉ còn cách nhờ bọn hóa tử giúp đỡ mà thôi.

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

- Như vậy không ổn.

Đình Mão kỳ sĩ hỏi:

- Sao lại không ổn?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Bọn hóa tử rất vui lòng giúp đỡ, nhưng chúng ta chẳng thể để người khác hy sinh cho Kỳ Sĩ bảo.

Đình Mão kỳ sĩ hỏi:

- Họ ở đây phải chiến đấu với ma bang hay đến Kỳ Sĩ bảo thì có khác gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Đây là vấn đề danh nghĩa. Thúc thúc nghĩ thế, A Bình cũng biết vậy, nhưng người ngoài không hiểu được. Đồng thời A Bình biết rõ nhất định gia phụ phản đối hành động này.

Hồi 70

Lệnh Hồ Bình Đả Bại Song Ma

Đinh Mão Kỳ Sĩ hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Trong bảo tụy không đủ nhân thủ nhưng đã bố trí cơ quan, còn cầm cự được một thời gian chưa có gì nguy hiểm ngay, vả lại đây mới là chuyện phỏng đoán chưa chắc đã đúng sự thực.

Đinh Mão Kỳ Sĩ hỏi:

- Vạn nhất sự thực đúng như vậy thì sao?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm đáp:

- A Bình tưởng thế này cũng được. Thúc thúc cứ đem người giữ ở đây như cũ, rồi xin tứ lão phái ba tên đệ tử đắc lực chia ngã đi ngay đêm ngày theo ba vị thúc thúc kia, nhấn các vị lập tức về bảo. A Bình cũng lập tức lên đường, không chùng vượt lên trước được bọn ma đầu.

Đinh Mão Kỳ Sĩ hỏi:

- Hai cha con người liệu đối phó được chăng?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Trong võ lâm chả có mấy nhà như cha con A Bình, tuy chỉ có bốn người cũng đủ khiến bọn ma đầu phải chân tay luống cuống.

Đinh Mão Kỳ Sĩ hỏi:

- Long Hồ bang chúa là ai người đã điều tra được chưa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chưa!

Đình Mão Kỳ Sĩ chau mày nói:

- Thật là quái lạ! Không hiểu cha đó từ động phủ nào chui ra. Máy người chúng ta đã bới óc suy nghĩ mà không đoán ra được là nhân vật nào.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Bây giờ nghĩ chuyện đó làm chi? Rồi đây bắt gặp hấn lo gì chẳng phanh phui ra chân tướng?

Đình Mão Kỳ Sĩ gật đầu đáp:

- Phải rồi. Việc này không nên chậm trễ. Người nên đi thôi.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

- A Bình còn muốn phiền thúc thúc một việc.

Đình Mão Kỳ Sĩ hỏi:

- Việc gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Hai con a đầu ở trong rừng, tạm thời xin thúc thúc chiếu cố giùm cho.

Đình Mão Kỳ Sĩ nhăn mặt nói:

- Thằng lỏi này thiệt lắm chuyện rắc rối.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Thêm một vài tên để nấu cơm giặt áo há chẳng hơn không ư?

Đình Mão Kỳ Sĩ nói:

- Thằng lỏi đàng điếm vừa vừa chứ. Người giao du với lắm a đầu như vậy, rồi ta coi người sắp đặt bằng cách nào?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Làm gì có nhiều?

Đình Mão Kỳ Sĩ đáp:

- Thêm món này nữa là năm đĩa rồi còn không nhiều ư?

Lệnh Hồ Bình sững sốt hỏi:

- Năm tên ư? Đâu mà lắm thế?

Đình Mỗ Kỳ Sĩ đáp:

- Lạ quá! Hảo sự của người mà người cũng không biết thì thật đáng tức cười.

Lệnh Hồ Bình ngờ ngác hỏi:

- A Bình không nói dối đâu. Những ai mà thúc thúc bảo là năm tên?

Đình Mỗ Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Đầu tiên là con a đầu Như Ý, có đúng không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Phải rồi!

Đình Mỗ Kỳ Sĩ nói:

- Tiếp theo là hai chị em họ Giả ...

Lệnh Hồ Bình thở dài hỏi:

- Sao? Hai chị em họ Giả sao lại tính cả vào đây?

Đình Mỗ Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Có phải người bảo chị em nhà đó đến núi Trung Điều không?

Lệnh Hồ Bình áp úng đáp:

- Thế này thì lạ quá. A Bình bảo chúng đến Trung Điều là vì hảo ý. Vụ này... vụ này có liên quan gì đến A Bình?

Đình Mỗ Kỳ Sĩ gắt lên:

- Ai mà hiểu được mối quan hệ giữa các người?

Lệnh Hồ Bình nhún vai đáp:

- Được rồi! A Bình không tranh luận với thúc thúc nữa. Cứ kể như năm tên là xong.

Dứt lời, chàng quay vào rừng kêu Thu Vân và Ưc Nương ra giới thiệu với Đinh Mão Kỳ Sĩ. Hai ả được kỳ sĩ chỉ điểm ra khỏi Già Mã Cốc.

Dọc đường Lệnh Hồ Bình không dám chần chờ thi triển khinh công chạy thật nhanh.

Chàng vẫn giữ nguyên bộ mặt và y phục như trước không thay đổi, vì chàng tin rằng bọn Long Hồ bang chúa và Hoa Kiếm Diêm La nhất định chưa thể biết tin chàng đã hạ sát bốn tên đường chúa. Dù có gặp nhau mà chàng giữ thân phận Cẩm Y hộ pháp không chừng chúng còn phải chàng đi làm công việc.

Ba hôm sau, Lệnh Hồ Bình bắt đầu tiến vào khu vực núi non, chỉ còn cách Kỳ Sĩ bảo chừng một ngày một đêm hành trình nữa.

Chàng vào núi kiếm một tiểu thôn trang đến nghỉ chân.

Ba ngày vừa rồi chàng đi bằng người thường phải mất mười ngày, có khi hơn thế

nữa.

Chàng cần bảo vệ thể lực để có thể ứng chiến.

Qua một đêm ngủ ngon, hôm sau Lệnh Hồ Bình tiếp tục thượng lộ.

Bắt đầu từ giờ chàng ước lượng có thể chạm trán bọn ma đầu, cần phải đề cao cảnh giác, lưu ý cả đến cơn gió thổi lay động ngọn cỏ.

Hôm ấy, vào khoảng giữa trưa chàng đang đi trong rừng cây, bỗng phát giác có người ở gần.

Chàng giả vờ mệt nhọc ngồi xuống tảng đá xanh nghỉ chân, xây lưng vào gốc cây để phòng ngừa đối phương ám toán. Chàng chưa đoán định được người ẩn núp trong rừng là ai. Nếu đối phương hạ thủ là chàng chẳng nề nang gì. Một chuyện bất ngờ xảy ra. Giữa lúc ấy người trong rừng khẽ cất tiếng hô hoán bằng một giọng thân thiết:

- Phải chăng Lệnh Hồ hộ tòa ở ngoài đó?

Chính là Lam Y hộ pháp Nhã bất đắc Chi Tam Giải.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm thở phào một cái. Chàng tiên liệu rất đúng. Trước mặt cha này chàng vẫn là một vị Cẩm Y hộ pháp không hơn không kém.

Chàng làm bộ kinh hãi quay lại hỏi:

- Ủa! Chi... Chi hộ pháp ư?

Chi Tam Giải ở trong rừng khẽ đáp:

- Mời hộ tòa vào đây nói chuyện.

Trong rừng chỉ có một mình Chi Tam Giải.

Lệnh Hồ Bình liếc mắt nhìn hẩn hỏi:

- Còn ai nữa không?

Chi Tam Giải đáp:

- Bọn tể phụ lão hộ pháp mấy vị vừa mới qua đây. Ty tòa vâng lệnh lưu lại giám thị những nhân vật khả nghi ra vào sơn khu này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Chắc Chi hộ pháp không ngờ bản tòa cũng tới đây?

Chi Tam Giải đáp:

- Đúng thế! Tể phụ lão hộ pháp cùng mấy vị chưa nhắc tới hộ tòa.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bang chúa cùng Thư lão hộ pháp đã đến chưa?

Chi Tam Giải đáp:

- Đến rồi!

Lệnh Hồ Bình nói:

- Nguyên bản tòa vâng lệnh ở lại tổng đà nhưng nương nương không yên dạ sợ bên mình ít nhân thủ mới phái bản tòa rượt theo.

Rồi chàng hỏi:

- Bang chúa cùng các vị đã bàn định kế hoạch vây đánh chưa?

Chi Tam Giải lấy trong bọc ra một tấm bản đồ nói:

- Đây là bức sơ đồ để bên ta chuẩn bị lúc lâm địch, nhân thủ phải theo lộ tuyến mà phân phối.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Đưa cho bản tòa coi.

Chi Tam Giải theo lời đưa tập giấy lại.

Lệnh Hồ Bình đưa đón lấy. Dè đầu trong lúc bất ngờ Chi Tam Giải nắm chặt lấy tay chàng.

Lệnh Hồ Bình coi cách động thủ của hắn đã biết là tay đại hành gia, chàng không dám vận công lực giật mạnh, giả vờ thản nhiên hỏi:

- Chi hộ pháp làm thế này là có ý gì?

Chi Tam Giải bật lên tiếng cười the thé đáp:

- Cái trong thâm tâm thằng lỏi đã hiểu rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Phải chăng Chi hộ pháp đã bị bọn kỳ sĩ mua rồi?

Chi Tam Giải đáp:

- Lần này về tổng đà điều động nhân thủ, bản tòa đã được bang chúa cùng nương nương đồng ý không cho thằng lỏi hay, nên Tể phụ lão hộ pháp bảo bản tòa ở lại đây, hễ thấy thằng lỏi đến là lập tức đưa vào đất chết. Thằng lỏi dám mạo xưng vâng lệnh của nương nương hòng lừa bịp chăng?

Lệnh Hồ Bình biết là tranh biện vô ích liền giả vờ khiếp sợ, đáp:

- Bản công tử là người thế nào tôn giá biết rõ rồi. Bây giờ tôn giá nắm huyết Thốn Quan để kiềm chế bản công tử, nhưng bản công tử trong mình đã mang Như Ý huyền công. Bản công tử mà phé bỏ cánh tay này thì tôn giá đừng hòng sống.

Chi Tam Giải cười khanh khách nói:

- Phải rồi! Thằng lỏi là nhân vật thế nào, bản tòa biết rõ lắm. Đáng tiếc thằng lỏi chưa hay Chi mỗ là nhân vật thế nào?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Các hạ là ai?

Chi Tam Giải hỏi lại:

- Thằng lỏi có biết tại sao người ta kêu Chi mỗ bằng Nhạ Bất Đắc không?

Lệnh Hồ Bình nói:

- Bản công tử đang muốn thỉnh giáo điều đó.

Chi Tam Giải nói:

- Thằng lỏi hãy trông những móng tay của Chi mỗ. Trước kia thằng lỏi đã ngó thấy bao giờ chưa?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

- Các hạ đã luyện tà môn độc công rồi ư?

Chi Tam Giải đáp:

- Thằng lỏi đáng kể là một tay có kiến thức. Chi mỗ không cần cánh tay của người mà chỉ cào sứt da một chút là đủ khiến cho người biết mùi rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Các hạ đã tự tin như vậy, sao không thử động thủ coi?

Chi Tam Giải đáp:

- Vì bản tòa có tật xấu là trước khi hạ thủ giết người phải hành hạ một lúc đã. Chờ bao giờ đối phương kêu cha gọi mẹ mới thôi.

Lam Y hộ pháp nói đến chỗ đắc ý, đột nhiên sắc mặt lộ vẻ đau khổ rồi rú lên một tiếng thê thảm. Năm ngón tay dần dần bất lực phải buông ra. Khoé mắt hấn thần quang phát tán rồi ảm đạm ...

Lệnh Hồ Bình ngỡ ngác. Chàng không hiểu ai đã cứu mạng mình.

Mãi đến lúc Chi Tam Giải lão đảo té xuống, sau gáy hắn mới lộ ra mũi kim tiêu.

Lệnh Hồ Bình chợt nhớ ra một người, quay đầu nhìn lại quả nhiên thấy Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đứng sau một gốc cây lớn nhìn chàng vẫy tay.

Lệnh Hồ Bình chạy lại chấp tay nói:

- Đa tạ Tiền huynh cứu nguy kịp thời.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai vội gạt đi:

- Công tử đừng nói chuyện tạ ơn làm chi. Cái mạng của Tiền mỗ trước kia nhờ ai mà còn?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tiền huynh đến đây từ lúc nào?

Tiền Đại Lai đáp:

- Tiền mỗ đến từ đêm qua.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Cùng đi với bọn Hoa Kiếm lão quỷ phải không?

Tiền Đại Lai đáp:

- Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình ngờ ngác:

- Sao họ bảo chuyến này chỉ có ba tên Cẩm Y hộ pháp và ba tên Huỳnh Y hộ pháp đi mà thôi?

Tiền Đại Lai đáp:

- Khi nào họ chịu nói thật với công tử?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tiền huynh đến chốn này trước hay sao?

Tiền Đại Lai gạt đầu đáp:

- Đúng thế. Mấy lão ma đầu khảo nghiệm công tử lần sau cùng. Nếu lần này không rượt theo mới đủ chứng minh là chân tâm quy thuận. Hoa Kiếm lão quỷ đã tiên liệu công tử nhất định hoài nghi và đuổi tới nên lưu thằng cha họ Chi ở lại đây đón công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Tiên huynh cứu mạng tiểu đệ rồi phúc đáp với bọn ma đầu thế nào?

Tiền Đại Lai thở dài đáp:

- Tiên mỗ đi làm đường một thời, nay đã giác ngộ. Từ đây chỉ mong được ăn chén cơm thái bình thì còn sợ gì họ? Dĩ nhiên Tiên mỗ không trở về với họ nữa.

Đột nhiên ngoài rừng có tiếng cười khằng khặc nói:

- Đừng hòng tính sao được vậy. Nay ông bạn. Bữa nay ông bạn chết được toàn thân đã là may lắm rồi.

Tiền Đại Lai biến sắc nói:

- Cáp ma đã tới đó.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Nghe tiếng bước chân thì Tân ma cũng đến rồi. lát nữa Tiên huynh đứng ở phía sau tiểu đệ và nhớ kỹ nếu chẳng gặp trường hợp bất đắc dĩ thì đừng ra tay. Trường hợp lấy một chọi một, Tiên huynh tất không địch nổi. Vậy để mặc tiểu đệ đối phó. Tiên huynh đứng bên dùng phi tiêu bắn ra còn dễ chiếm phần thắng hơn.

Chàng vừa dứt lời Cáp ma và Tân ma đã rảo bước tiến vào trong rừng.

Lệnh Hồ Bình rút Hàng Long kiếm ra đón tiếp cười nói:

- Nay bản công tử nhân danh Phó bang chúa, mà các vị gặp bản công tử sao lại chẳng theo bang quy mà làm lễ tham kiến.

Cáp ma nghiêng răng đáp:

- Lão phu đã nhận định thằng lỏi chẳng ra trò gì, quả nhiên đúng thật.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Nếu lão quỷ có tài giết người thật thì Thú Tâm lão ma đã chẳng đến nỗi chết uổng. Vậy mà lão quỷ còn muốn trát vàng vào mặt.

Cáp ma trợn mắt lên hỏi:

- Người bảo lão đại chúng ta chết về tay người ư?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Tuy không phải trực tiếp chết về tay bản công tử, nhưng cũng do khí lực rất lớn của bản công tử mà ra. Các vị xuống dưới đó hỏi lão sẽ biết.

Cáp ma nổi giận ùng ùng quát:

- Quân khốn kiếp!

Lão quay lại bảo Tân ma:

- Thằng lỏi quỷ kế đa đoan. Chúng ta hãy thu thập gã trước rồi sẽ bắt thằng cha họ Tiền đưa về. Trong núi này chỗ nào cũng là người của bọn ta, hấn có trốn lên trời cũng không thoát.

Tân ma nghe nói cái chết của Thú Tâm lão ma có liên quan với Lăng Đãng công tử, cặp mắt lão vọt ra những tia hung quang khủng khiếp.

Bây giờ lão nghe Cáp ma hô hoán liền cùng đồng bạn chia hai bên nhảy vào đánh Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình giả vờ chọc giận Lưỡng ma một mình chơi với hai để cho Tiền Đại Lai đứng ngoài. Chàng liền đề tụ tinh thần chuẩn bị cùng hai tên đại ma đầu quyết một trận sống mái.

Khoảng trống khu rừng không rộng mấy. Hai tên lão ma chỉ đuổi ba bốn bước đã vây Lệnh Hồ Bình vào khe hai cây lớn, muốn lùi thêm cũng không còn đường.

Lệnh Hồ Bình cười khanh khách vọt mình lên không, kiếm quang lấp loáng.

Lưỡng ma tướng chàng muốn trốn chạy liền nhảy theo đồng thời vung tay đánh tới.

Những cành lá trong rừng bị hai luồng chưởng phong chấn động làm gãy nát rớt xuống như mưa.

Công lực của Lưỡng ma quả nhiên thâm hậu ghê người.

Lệnh Hồ Bình ở trên cao ba trượng, vươn tay trái chụp lấy cành cây đâm ngang ra. Cành cây đu qua đu lại không ngắt. Chàng nổi lên tràng cười hỏi:

- Hai vị có muốn lên cao ngắm cảnh không?

Tân ma phóng chưởng cách không đánh tới. Rắc một tiếng. Cành cây gãy rời.

Lệnh Hồ Bình chỉ đầu ngón chân xuống nhảy vọt lên ngọn cây khác.

Cáp ma lại phóng chưởng đánh tới vừa đánh vừa rượt theo. Tình trạng này chẳng khác hai tên ngoan đồng rượt con chim bay. Hai bên hiển nhiên đều có ý mượn cơ hội này làm tiêu hao nội lực đối phương.

Cáp ma vừa phát chưởng rượt theo vừa cười khàn khàn nói:

- Thử coi thằng lỏi còn chống đỡ được bao lâu?

Tiền Đại Lai đứng dưới chưa hiểu chất độc trong người Lệnh Hồ Bình đã được giải trừ, không khỏi xao xuyến trong lòng.

Hắn biết còn giằng co kiểu này là bất lợi cho chàng. Nếu chất độc phát tác thì chàng chẳng chết về tay hai lão ma thì công lực cũng bị ảnh hưởng.

Hắn chẳng có cách nào lên tiếng cảnh cáo, dù nhớ lời Lệnh Hồ Bình dặn bảo cũng không nhịn được, liệng ra một mũi phi tiêu.

Không ngờ Cáp ma nghe tiếng gió ở sau gáy, lão chẳng thèm quay đầu lại, vung tay áo về phía sau phát một cái. Mũi phi tiêu bay trệch

đi cắm sâu vào cành cây.

Tiền Đại Lai phóng phi tiêu đã nổi tiếng là Truy Mạng tiêu, nhưng đối với Lưỡng ma không làm gì được.

Tuy mũi kim tiêu của Tiền Đại Lai chưa thu được hiệu quả, nhưng cũng làm xúc động tâm cơ Lệnh Hồ Bình.

Trong lúc chàng phi thân nhảy trên cành cây đã bẻ mấy khúc rất rắn, dùng thủ pháp linh xảo lấy cành cây làm ám khí nhắm bắn xuống hai mắt Tân ma.

Tân ma không ngờ giữa đám lá cây rậm rạp mà chàng còn phóng ám khí được. Trong lúc sơ ý, hấn bị bắn trúng một phát.

Cành cây đâm vào mắt kết quả thế nào có thể tưởng tượng được.

Tân ma đau quá gầm lên, đưa tay lên giật mạnh một cái. Tròng mắt theo cành cây lồi ra ngoài.

Tuyệt Tình Ông quả là tay ghê gớm. Lão liệng cành cây đi, lau qua trên mặt một cái rồi tiếp tục tấn công như cũ. Chưởng lực của lão lúc này so với trước còn khủng khiếp hơn.

Lệnh Hồ Bình lại dùng thủ pháp vừa rồi liệng mấy cành cây vào Cáp ma. Tuy không đem hiệu quả nhưng cũng đạt được một phần mục đích là làm cho Cáp ma phải phân tâm.

Chàng nhận thấy thời đã tới để phát huy Thất Tuyệt kiếm thu thập Lưỡng ma, liền điều khí vọt qua cành cây khác, hú lên một tiếng bay ra ngoài rừng.

Lưỡng ma dĩ nhiên chẳng chịu buông tha cũng vọt đi rượt theo.

Lưỡng ma từ trong rừng đuổi ra thì Lệnh Hồ Bình đã đứng trên khu đất trống mà cười khàn khạc.

Lưỡng ma đều là tay đại hành gia ngó thấy khí thế Lệnh Hồ Bình không khỏi phát sợ, thả bước chậm lại.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

- Có phải hai vị chưa biết lộ số võ công của tứ kỳ sĩ? Bữa nay hai vị có cơ hội được nhìn thấy. Hai vị không dùng binh khí ư?

Lưỡng ma đưa mắt nhìn nhau rồi cất bước tiến về phía trước.

Khi còn cách Lệnh Hồ Bình chừng hơn trượng, Lưỡng ma hắng dặng một tiếng đồng thời bốn tay phóng chưởng đánh ra. Cuồng phong nổi lên ào ào. Trong vòng bốn năm trượng vuông bị luồng cương khí xô đẩy, cát đá tung bay che lấp mặt trời. Thanh thế cực kỳ khủng khiếp.

Lệnh Hồ Bình lạng người một cái mắt hút.

Lưỡng ma còn đang kinh ngạc thì phía sau có tiếng người cười nói:

- Đây là thân pháp Cửu Cung Di Hình của Bính Dần kỳ sĩ. Các vị có biết Bính Dần kỳ sĩ là ai không? Chính là nhân vật đã thu thập Thú Tâm đại lão huynh của các vị đó.

Lưỡng ma đột nhiên xoay mình lại phóng chưởng đánh véo một tiếng.

Lần này Lệnh Hồ Bình không né tránh, mỉm cười chống kiếm đứng nguyên chỗ chịu đựng phát chưởng của hai lão ma.

Giữa lúc luồng chưởng kinh mãnh liệt của hai lão ma xô tới, người chàng như cành liễu nghinh phong lão đảo hai cái rồi đứng yên như cũ, chẳng bị tổn thương chút nào.

Lưỡng đứng ngẩn người ra, quên cả phóng phát chưởng thứ hai.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

- Hai vị đã nhìn rõ chưa? Đó là Như Ý huyền công của Giáp Tý kỳ sĩ. Công phu này gặp cương thì nhu, gặp nhu thì cương. Cương nhu tùy ý mình, nghĩ sao nên vậy.

Chàng dứt lời thu tiếng cười lại. Đột nhiên thanh Hàng Long kiếm trong tay liệng lên không hóa thành cây cầu vồng.

Lưỡng ma kinh ngạc tự hỏi:

- Thằng lỏi này điên rồi sao? Thanh bảo kiếm trong tay mà gã dùng làm trò chơi liệng lên không làm chi?

Lưỡng ma còn đang xoay chuyển ý nghĩ bỗng nghe Lệnh Hồ Bình quát to một tiếng:

- Bây giờ xin hai vị ném môn Vô Tướng thần chưởng của Ất Sửu kỳ sĩ.

Lưỡng ma giật mình kinh hãi vội phóng chưởng nghênh địch thì đột nhiên bóng chưởng biến mất.

Cáp ma biết là tình thế bất diệu toan gọi Tân ma lùi lại thì sau lưng đã bị phát chưởng của Lệnh Hồ Bình nóng như sắt đỏ in vào.

Lệnh Hồ Bình không ham chiến, chàng đánh một đòn đắc thủ lập tức lùi lại để kịp đón lấy thanh Hàng Long kiếm từ trên không rớt xuống.

Tiền Đại Lai đứng bên quan chiến nhìn rõ mấy động tác thần diệu liên tục của Lệnh Hồ Bình, hấn không nhận được bất giác vỗ tay hoan hô.

Cáp ma bị trúng một chưởng, khí huyết nhộn nhạo. Người lão xô về phía trước mấy bước mới gắng gượng đứng lại được.

Lệnh Hồ Bình đón lấy bảo kiếm rồi không khách khí gì nữa lập tức thi triển Thất Tuyệt kiếm của Đinh Mão kỳ sĩ.

Đây là lần thứ hai chàng chính thức sử dụng môn Thất Tuyệt kiếm sau khi đã luyện thành.

Lần đầu chàng sử dụng khi đả lôi đài ở Tương Dương, nhưng hôm ấy chàng chỉ vận dụng một chiêu thức liền giữ được thế quân bình với Giáp Tý kỳ sĩ. Tuy Giáp Tý kỳ sĩ có ý nhường nhịn nhưng uy lực của kiếm pháp này thật khó mà tưởng tượng được.

Thất Tuyệt kiếm pháp tuyệt ở chỗ dùng chiêu thức tầm thường khiến cho địch nhân khinh thị, mà trên thực tế nó biến ảo vi diệu khôn lường. Nếu chẳng phải là tay lão luyện giang hồ, lịch duyệt hơn người thì một chiêu cũng đủ đưa người vào cõi chết.

Lưỡng ma đều có công phu hàm dưỡng như Giáp Tý kỳ sĩ, lại đủ kinh nghiệm lâm địch, nên vẫn bình tâm tĩnh trí và coi Lăng Đãng công tử như một tay đối thủ chân chính. Thất Tuyệt kiếm pháp tuy tinh diệu khôn lường nhưng ai chết về tay ai, khó mà tiên liệu được.

Vấn đề là ở chỗ Lệnh Hồ Bình trước khi chính thức động thủ đã phân biệt đã thương Lưỡng ma khiến cho thực lực Lưỡng ma giảm bớt phần nhiều rồi.

Trong lòng bình thản, chàng lần này về bảo tiếp viện đã gác bỏ chuyện sinh tử ra ngoài, coi cuộc ác chiến như trò chơi. Vì thế chàng sử dụng thanh Hàng Long kiếm một cách rất ung dung để đối chọi với Lưỡng ma tâm tình bồi rối.

Sau ngoài ba chục chiêu, Lưỡng ma đã bị thương về mũi kiếm mười mấy chỗ, áo quần rách tả tơi, mình đầy những máu.

Hồi 71

Lệnh Hồ Bình Hết Lòng Vì Bạn

Lệnh Hồ Bình tuy cũng bị mấy chưởng của Lưỡng Ma nhưng nhờ Như Ý Huyền Công hộ thân nên trong lúc nhất thời chưa có gì đáng ngại.

Giữa lúc hai già một trẻ đánh nhau bất phân thắng bại, đột nhiên Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai lớn tiếng la:

- Lệnh Hồ huynh hãy chú ý! Dường như bên kia có người sắp tới.

Rồi hán bắt luận Lệnh Hồ Bình đồng ý hay không, giơ hay tay lên liệng ra hai nắm phi tiêu vào Lưỡng Ma, có ý bức Lưỡng Ma lùi lại để cho Lệnh Hồ Bình chạy thoát thân.

Dĩ nhiên Lưỡng Ma chẳng coi mấy mũi phi tiêu vào đâu. Trái lại, chúng nghe nói có viện binh tới thì càng phấn khởi tinh thần, quên hết đau đớn, tấn công cực kỳ khủng khiếp.

Lệnh Hồ Bình cũng gan liều xả thân xông vào giữa đám chưởng ảnh, đề tụ chân khí vung kiếm như điện, một mực tấn công, không chịu lui về thế thủ. Mũi kiếm nhắm đâm vào chỗ nguy hại của đối phương.

Lưỡng Ma như kẻ điên khùng cũng chẳng kể đến những lưỡi kiếm sắc bén, liều mình định đánh chết Lệnh Hồ Bình dưới chưởng lực của mình cho hả giận.

Lệnh Hồ Bình vung kiếm quét vào cánh tay trái của Tàn Ma. Tàn Ma vẫn coi như không, chẳng rút tay trái về, tay mặt vẫn phóng chưởng nhằm đánh vào Thiên Linh Cái của Lệnh Hồ Bình. Tàn Ma rú lên một tiếng. Cánh tay bị chặt đứt ngang vai. Lệnh Hồ Bình vì không né tránh cũng bị phát chưởng của lão đánh trúng vai bên tả. Tàn Ma sắc mặt lợt lạt, lão đảo như người say rượu lùi lại. Lệnh Hồ Bình cũng ngồi phệt xuống đất.

Tuy chàng bị thương nhẹ hơn nhưng phần thua lại về mình vì đối phương mới có Tàn ma bị thương lùi lại, còn Cáp Ma đứng gần chàng. Dĩ nhiên Cáp Ma không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở, lão nghiêng răng quát:

- Phen này thằng lỏi còn trốn thoát được chăng?

Hắn vung bàn tay to lớn lên giáng xuống.

Lệnh Hồ Bình nửa người tê chồn, muốn tung mình lảng tránh nhưng lực bất tòng tâm. Truy Mạng Tiêu thấy tình trạng này cực kỳ kinh hãi. Hắn không thể nghĩ mình có phải là địch thủ của Cáp Ma hay không, quát to một tiếng nhảy xổ lại.

Cáp Ma cười lạt nói:

- Thế là ngươi tự rước lấy cái chết.

Lão vung tay xoay lại nhằm đánh tới Tiền Đại Lai. Tiền Đại Lai nóng lòng cứu mạng, không kịp né tránh và bị trúng chưởng của lão ma đánh vào sau lưng. Truy Mạng Tiêu bị hất tung lên không, rớt xuống, không còn biết gì nữa.

Bên kia mươi mấy Thanh y hộ pháp chạy đến. Người dẫn đầu chính là Huỳnh y hộ pháp Thiên Đài Giải Tẩu Cổ Vĩnh Niên.

Tình thế lúc này cực kỳ cấp bách. Lệnh Hồ Bình và Truy Mạng Tiêu đều bị thương. Chỉ một mình Cáp Ma cũng đủ hạ sát hai người, huống chi còn thêm bọn Thanh y hộ pháp kéo đến.

May ở chỗ Lệnh Hồ Bình chỉ bị thương cánh tay trái, nhờ có Truy Mạng Tiêu xông vào tham chiến khiến chàng đã nghỉ ngơi được một chút. Nhưng chàng chưa hành động gì, vẫn giả vờ không nhúc nhích được. Người chàng vẫn giữ tư thế nửa nằm nửa ngồi.

Chuyến này Cáp Ma mắc bẫy lớn. Lão phát lạt Truy Mạng Tiêu xong, chẳng kể gì nữa, quay lại phóng chưởng đánh liền vào con người thảm bại Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình chờ cho lão ma phát huy hết luồng lực mới né tránh chỉ xa khẽ chừng sợi tóc. Đồng thời đưa mũi kiếm đâm ngược lên trúng vào trước ngực lão ma.

Thiên Đài Giải Tẩu Cổ Vĩnh Niên dẫn mười mấy Thanh y hộ pháp đuổi tới vừa gặp màn kịch này. Lệnh Hồ Bình từ từ đứng lên như chẳng có việc gì. Chàng vừa lau vết máu trên bảo kiếm vừa nhìn Thiên Đài chường môn lạnh lùng nói:

- Bản công tử không muốn nhân lúc người ta lâm nguy mà hạ thủ. Tàn Lão nằm bên kia hãy còn hơi thở. Các vị hãy lại cứu sống lão rồi vị nào nhận định có thể chống lại những kiếm chiêu của bản công tử thì bản công tử nhất định để các vị được vừa ý. Nếu các vị không ai tự tin ở mình thì cứ rút lui, kêu người khác đến đây.

Chàng nói rồi không nhìn gì đến bọn kia, bước tới bên Truy Mạng Tiêu đang nằm hôn mê bất tỉnh.

Thiên Đài Giải Tẩu bữa trước đã mắt thấy Lãng Đãng công tử vung kiếm giải quyết Độc Câu Phong Tôn Nhất Minh quá dễ dàng như thái củ cải, nay lại ngó thấy Cáp Ma và Tàn Ma một thảm tử, một bị trọng thương thì dĩ nhiên không dám khinh cử vọng động.

May ở chỗ Lệnh Hồ Bình đã cho bọn họ có dịp hạ đài. Mười mấy tên Thanh y hộ pháp vội lấy cành cây kết thành cái cán khiêng Tàn Ma đi.

Lệnh Hồ Bình coi thương thế của Truy Mạng Tiêu, biết là trong lúc nhất thời không thể phục hồi được. Bất giác chàng chau mày ngẫm nghĩ.

Trong núi chẳng phải là chỗ dưỡng thương, lại thiếu người chiếu cố. Nhất là bọn ma đầu được tin sắp kéo đến nơi khiến chàng không biết làm thế nào.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng quyết định hãy trị khỏi thương thế ở cánh tay mình rồi mạo hiểm đưa Truy Mạng Tiêu về Kỳ Sĩ Bảo.

Bóng đêm tối mò, sơn lộ gập ghềnh. Thỉnh thoảng nghe tiếng lang gào chấn động màng tai... Nhưng cái đó không làm Lệnh Hồ Bình ngã lòng. Chàng sinh trưởng ở chốn thâm sơn nên dù có nhắm mắt cũng phân biệt được phương hướng. Chàng chỉ lo địch nhân ở hai bên đường không biết xông ra đột kích lúc nào. Hiện giờ trên lưng chàng lại cõng một người. Trừ phi chàng nhắm tâm bỏ Truy Mạng

Tiêu lại, không thì chỉ một tên Thanh y hộ pháp cũng đủ hạ chàng rồi. Chàng đoán địch nhân mai phục những nơi nào nên lựa những đường nhỏ mà đi để khỏi gặp điều trở ngại.

Vì chàng đi quanh cho nên chạy quá nửa đêm mới được hơn mười dặm đường. Đáng lý chỉ đi một ngày một đêm là tới nơi nhưng đi kiểu này thì phải mất ba ngày không chừng.

Chàng mang theo một ít lương khô. Hai người dùng rất hà tiện cũng không đủ ba ngày. Tuy chàng vừa đói vừa mệt mà cũng không dám dừng lại nghỉ ngơi ăn uống. Chàng chạy cho đến lúc tờ mờ sáng, mới hít một hơi chân khí, ngồi xuống miếng đá xanh.

Chàng đặt Truy Mạng Tiêu một bên, xuống khe lấy một túi nước trong và chia một phần lương khô cho Truy Mạng Tiêu. Truy Mạng Tiêu hãy còn mê man, mở mắt ra hỏi:

- Hai lão ma đâu... đi cả rồi ư?

Hắn không biết đã qua một ngày rồi.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

- Đúng thế, chúng đi cả rồi. Lương khô và nước trong bình đây, Tiền huynh hãy dùng đi.

Truy Mạng Tiêu hỏi:

- Còn công tử thì sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tiểu đệ uống rồi.

Truy Mạng Tiêu đói bụng quá, chẳng khách khí gì nữa, ăn uống hết nắm lương khô và túi nước trong. Hắn no bụng, tinh thần phấn khởi, đảo mắt nhìn quanh ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Đây là địa phương nào?

Lệnh Hồ Bình cười hỏi lại:

- Tiền huynh thử đoán xem đây là đâu?

Truy Mạng Tiêu ngập ngừng đáp:

- Tiền mỗ nhớ... bị Cáp Ma lão quỷ đánh một chưởng... rồi sau không biết gì nữa.

Lệnh Hồ Bình cười đáo:

- Sau đó còn xảy ra nhiều chuyện. Nói tóm lại là nếu Tiền huynh không xả thân chịu đựng phát chưởng của lão quỷ thì bây giờ chúng ta hết đây. Vụ này ai cứu ai tiểu đệ tính không ra.

Truy Mạng Tiêu thờ dài nói:

- Tiền mỗ ngoại trừ biết phóng mấy mũi kim tiêu, chẳng còn sở trường một thứ gì. Bình thời vẫn tự phụ là giỏi lắm. Chuyến này gặp hai tên ma đầu mới biết tài nghệ chưa vào đâu. Thật đáng hổ thẹn.

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tiền huynh nói thế là sao. Võ công mông mênh như biển cả. Chẳng ai tự mãn là võ công của mình đã thành tựu. Đừng nói Tiền huynh mà ngay cả bốn vị kỳ sĩ ở bản bảo cũng chưa dám tự coi là thiên hạ vô địch. Vấn đề là ở chỗ mình theo đường chính hay tà. Dù những bậc anh hùng hiệp sĩ cũng phải giữ cho khỏi hổ với những điều sở học...

Truy Mạng Tiêu lại thờ dài nói:

- Tiền mỗ ví với công tử thế nào được?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Điểm nào không thể so bì được? Nếu chỉ bàn về võ công lại càng không nên nói. Võ công của tiểu đệ cao thâm sao vẫn bị thương về phát chưởng của Tàn ma? Võ công của Tiền huynh kém sao lại cứu mạng được tiểu đệ?

Truy Mạng Tiêu gượng cười còn muốn nói gì nữa nhưng nhãn quang chợt ngó về phía xa xa, kinh ngạc hỏi:

- Ngọn lửa kia ở địa phương nào?

Lệnh Hồ Bình nhìn theo ngón tay trở, bất giác biến sắc đáp:

- Nguy rồi! Chỗ phát hoả chính là bản bảo. Thế là bọn ma đầu đang tấn công vào

bảo.

Truy Mạng Tiêu la lên:

- Vậy thì làm thế nào? Tiền mỗ tuy hành động chưa được thuận tiện nhưng có thể tự chiếu cố cho mình. Công tử lưu lại chút lương khô rồi chạy về xem sao.

Lệnh Hồ Bình nhăn nhó cười đáp:

- Bản bảo cách đây ít ra là trăm dặm. Tiểu đệ chạy về tới nơi thì toàn bảo cũng thiêu rụi hết rồi. Con người chỉ làm cho hết sức rồi nghe theo mạng trời. Cuộc phòng thủ trong bảo rất sâm nghiêm. Có khi bọn ma đầu chỉ quấy rối. Chúng ta hãy coi thế lửa tiến rồi sẽ bàn. Bây giờ nóng nảy cũng vô ích.

Hai người chú ý nhìn về phía chân trời, thấy khói đen nghi ngút bốc lên, nền trời vàng rực, tâm tình rất đổi khẩn trương. Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, làn khói mây dường như đình trệ không lan rộng ra nữa.

Truy Mạng Tiêu thở phào một cái nói:

- Tạ ơn trời đất. Thế lửa đã nhỏ dần.

Lệnh Hồ Bình bỗng nhảy lên nói:

- Chúng ta đều là hạng đại ngu xuẩn.

Dứt lời chàng cấp Truy Mạng Tiêu phóng bộ chạy thật nhanh về phía lửa cháy.

Tiền Đại Lai ngạc nhiên hỏi:

- Phải chăng công tử...

Lệnh Hồ Bình vừa chạy vừa ngắt lời:

- Chỗ đó đã nổi lửa là bọn lão ma đều ở cả đấy. Đây là một cơ hội rất tốt cho chúng ta thượng lộ. Vậy mà cứ ngồi đây cho mất thì giờ thì có phải là ngu xuẩn không.

Tiền Đại Lai bần khoăn hỏi:

- Công tử chạy suốt ngày đêm chưa được nghỉ lúc nào có mệt lắm không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Dù sao cũng còn mạnh hơn cảnh nhà tan người chết.

Dọc đường quả nhiên không gặp một trở ngại gì, Lệnh Hồ Bình chạy một mạch hơn sáu chục dặm mới dừng lại xuống ke uống nước. Uống rồi tiếp tục thượng lộ.

Vào lúc mặt trời lặn, hai người đã ngó thấy toà bảo lâu cao ngất.

Lệnh Hồ Bình không dám lơ là nữa. Chàng tìm một nơi hẻo lánh lấy chỗ lương khô còn lại ra cùng ăn với Truy Mạng Tiêu. Đây là bữa ăn thứ nhất ngày hôm sau.

Lệnh Hồ Bình ăn xong, chẳng nói gì, nằm lăn ra ngủ.

Nửa đêm chàng sực tỉnh, dặn Truy Mạng Tiêu cứ nằm yên đấy, lấy Hàng Long Kiếm cầm tay lướt ra khỏi rừng cây.

Chàng nhắm đường thẳng chỉ chừng ba dặm đã đến bảo lâu. Chàng biết trên đường này tất gặp cuộc phong tỏa của đối phương, mà cứ sấn vào là thất bại. Chàng liền thận trọng cất bước đến trạm canh để giải quyết vấn đề.

Bỗng từ phía sau rừng cây có tiếng người khẽ nói chuyện. Một người nói:

- Không ngờ bọn Tứ Kỳ Sĩ đều ở ngoài mà toà Kỳ Sĩ Bảo này còn tấn công khó thế. Nếu họ nghe tin chạy về thì không biết làm thế nào?

Người khác đáp:

- Nhận xét của tiểu đệ lại trái ngược. Tứ Kỳ Sĩ trở về càng dễ hành động hơn nhiều.

Người này hỏi:

- Huynh đài nói thế là nghĩa làm sao?

Người kia đáp:

- Vì Tứ Kỳ Sĩ trở về, cục diện sẽ biến thành một trường đại chiến đấu. Huynh đài thử nghĩ coi bên chúng ta bao nhiêu người mà đối phương chỉ có mấy tên. Khi đó...

Người nói trước bỗng la lên:

- Ô hay! Huynh đài làm gì mà nắm cổ ta?

Người kia cũng la lên:

- Đâu có. Huynh đài coi hai bàn tay tiểu đệ đều ở đây cả.

Người nãy hỏi:

- Thế thì ai đùa giỡn đây? Bên này chỉ có hai chúng ta. Lão Trịnh và lão Phùng không có việc gì tất chẳng đến làm chi. Vả lại...

Hán tử chưa dứt lời muốn quay lại nhìn cho biết rõ. Người đứng phía sau mỉm cười lên tiếng:

- Nơi đây chỉ có hai vị thôi ư? Thế thì bản công tử có điều không phải rồi.

Hán tử bị nắm cổ toan bật tiếng hô hoán nhưng thanh âm chưa vọt ra thì xương cổ đã gãy nát.

Hán tử kia nhảy lên toan chạy trốn, không ngờ hai chân vừa đứng dậy liền như con gà bị gãy cẳng, lại té huỵch xuống.

Lệnh Hồ Bình đặt chân đề lên ngực hắn cười nói:

- Hay hơn hết là người hãy nhìn cho rõ người tới đây là ai? Liệu ông bạn có cơ hội hoàn thủ được không?

Hán tử kia la thất thanh:

- Lệnh Hồ...

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

- Thế nào? Chịu rồi chứ?

Hán tử vội đáp:

- Bất luận hộ toà bảo tiểu nhân làm gì thì tiểu nhân cũng xui tuân lệnh. Chỉ cầu hộ toà tha cho cái mạng chó má này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Bang chủ ở đâu?

Hán tử đáp:

- Ở dãy đất gần đây, còn đích xác chỗ nào thì... tiểu nhân không biết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Ban ngày trong bảo nổi lửa cháy ở chỗ nào?

Hán tử đáp:

- Nghe nói đó là kho lương.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Sao lại nghe nói?

Hán tử áp ứng đáp:

- Vì mớ lửa đó... không phải... bên ta đốt.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Vậy thì ai đốt?

Hán tử đáp:

- Nghe nói một vị hộ pháp nằm vùng đốt.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Vị đó tên là gì?

Hán tử đáp:

- Tiểu nhân không rõ.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

- Từ đây đến trạm gác cách bao xa?

Hán tử đáp:

- Gần lắm. Ngay phía sau phiến đá xanh.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Nếu xảy ra biến cố thì những trạm canh liên lạc nhau bằng cách nào?

Hán tử đáp:

- Vẫn theo phương pháp cũ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Nổ pháo hiệu hay sao?

Hán tử đáp:

- Phải rồi.

- Bọn người đến đây đã mấy bữa?

- Bốn ngày rồi.

- Đã tấn công vào bảo mấy lần?

- Hai lần rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Điều không thành công ư?

Hán tử đáp:

- Chính thế. Đoạn đường ở gần bảo lâu dường như chỗ nào cũng sắp đặt cơ quan. Hai lần tấn công chết mất hơn hai chục người. Bang chủ hạ lệnh tạm đình.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Người có nghe nói đến kế hoạch gì mới để tấn công vào bảo không?

Hán tử đáp:

- Thư hộ pháp nghĩ ra một chủ ý. Bang chủ định sáng mai mới bắt đầu tiến hành.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Chủ ý gì?

Hán tử đáp:

- Điều động sáu chục vị hộ pháp, chia làm ba toán, đào đường từng thước một để gỡ hết cơ quan cho tới bảo lâu.

Lệnh Hồ Bình chau mày lại hỏi:

- Máy bữa nay các người lấy gì ăn uống?

Hán tử đáp:

- Bọn tiểu nhân đem theo rất dư, có thể thừa dùng trong một tháng.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

- Phần lương của hai người để ở đâu?

Hán tử đưa môi ra đáp:

- Ở dưới gốc cây bên kia. Lương đựng trong cái túi gai. Hộ toà không chê thì lấy cả đi.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Bọn người không dùng đến thì dĩ nhiên ta lấy hết.

Hán tử nghe giọng nói có vẻ khác lạ, toan đứng ngay người lên liều mạng đánh một đòn. Nhưng khi nào Lệnh Hồ Bình để gã có cơ hội? Chàng đè mạnh chân xuống một chút. Hán tử run bần bật rồi rũi thẳng chân tay. Gã tắt hơi rồi.

Lệnh Hồ Bình đem hai cái xác chết bỏ ra ngoài xa rồi quay lại lấy túi lương. Trong túi quả có đủ cơm rang, bánh khô, trứng muối dưa muối. Lại còn hai bao yên ty và bì rượu lớn.

Lệnh Hồ Bình xách túi gai chạy về chỗ Tiền Đại Lai ẩn mình nói:

- Tiểu đệ định đem Tiền huynh cứ sấn vào bảo để điều trị nhưng vừa rồi được nghe qua một tin tức, lại lấy cả túi thực vật này Kế hoạch tiểu đệ đã định rồi, không biết Tiền huynh có đồng ý hay không?

Truy Mạng Tiêu nói:

- Tiền mỗ bị thương ở lưng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy hôm là hết. Công tử có kế hoạch gì cứ việc tiến hành, bất tất phải quan tâm gì đến Tiền mỗ.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Bên Ma bang những nhân vật lợi hại hiện có Long Hồ bang chủ, Trang lão, Ngải lão, Phong Vân kiếm khách Thư lão nhi, Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu, Thanh Thành đao khách Liễu Dịch Ngô, Thiên Đài giải tẩu Cổ Vĩnh Niên, Thái Bạch bát chỉ tẩu Tiêu Nhân Giáp. Ấy là chưa kể bọn Lam y hộ pháp. Dù Tứ Kỳ Sĩ trong vòng ba ngày trở về hết thì cuộc chiến này cũng chưa lấy gì sẽ lạc quan. Trường hợp các vị ấy không về kịp thì lại càng nguy hiểm.

Truy Mạng Tiêu cả kinh nói:

- Vậy thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Theo lời xưng của tên Lam Y hộ pháp vừa rồi thì bắt đầu từ sáng mai, Ma bang điều động sáu chục tên Lam Y hộ pháp chia làm ba tổ tiến hành đào đất gỡ cơ quan bố trí cho đến bảo lâu. Biện pháp này tuy vụng về nhưng nhân lực chúng dự dụng lại thành phương pháp có hiệu quả. Theo tiểu đệ ước đoán nếu không dừng tay thì chỉ đào ba ngày là hoàn thành...

Truy Mạng Tiêu nôn nóng hỏi:

- Công tử chỉ có một người thì làm sao ngăn cản được?

Lệnh Hồ Bình nhăn nhó cười đáp:

- Tiểu đệ đã nói: Mình chỉ biết làm hết sức người còn tùy theo mạng trời. Trước tình hình này không ai nghĩ ra biện pháp gì hay hơn.

Truy Mạng Tiêu nói:

- Tiền mỗ chỉ mong công tử coi sinh mạng là trọng. Hay hơn hết là dừng mạo hiểm một cách khinh suất. Không chừng còn có biện pháp khác.

Lệnh Hồ Bình nói:

- Về việc cản trở đối phương không để chúng hoàn thành công việc một cách thuận lợi thì tiểu đệ đã có chủ ý. Chỉ một mình Tiền huynh ở đây nếu bị đối phương phát giác thì tiểu đệ muốn giải cứu cũng không kịp biết làm thế nào.

Truy Mạng Tiêu đáp:

- Công tử nên biết Tiền mỗ chẳng phải hạng người tham sinh úy tử. Nơi đây hẻo lánh, lại đủ thực vật, đừng nói người ngoài khó phát giác, dù bất hạnh lọt vào tay đối phương thì bất quá đến chết là cùng. Tiền mỗ còn sống được đến bữa nay đã là may mắn rồi.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

- Hay lắm. Vậy Tiền huynh hãy thận trọng. Tiểu đệ đi rồi, nếu chúng ta chưa hết kiếp thì sẽ có cơ tái hội.

Dứt lời chàng lại lao mình vào bóng đêm.

Hôm sau bọn Lam Y hộ pháp dưới sự đốc suất của Thanh Thành đao khách Liễu Dịch Ngô đang chuẩn bị đào đoạn đường phía trước Kỳ Sĩ Bảo thì đột nhiên nghe đánh vèo một tiếng. Một tia khói màu lam vọt lên không trung.

Mọi người còn đang ngơ ngác thì tia lửa đỏ tiếp theo vọt lên.

Thanh Thành đao khách biếc sắc, khoát tay bảo mọi người:

- Các vị hãy đình thủ. Dường như có người từ bên này sẵn vào.

Rồi hắn gật đầu nói tiếp:

- Các vị ở nguyên đây đừng cử động. Chờ bản tòa đi báo cáo với bang chúa. Nếu có người xuất hiện thì bất luận là ai cũng đừng cho đi.

Dứt lời hắn lật đật chạy vào trong khu rừng gần đó. Thanh Thành đao khách đi rồi, pháo hiệu màu lam vẫn bắn lên không ngớt. Tín hiệu cấp báo này vị trí không ngớt xích gần. Người sắp tới đi bằng tốc độ rất lẹ. Hộ pháp ở những trạm canh không cần nổi.

Bọn Lam Y hộ pháp đang chuẩn bị đài đất gỡ bỏ cơ quan mai phục, thấy tình thế nghiêm trọng, bất giác đều bỏ dụng cụ đào đất xuống,

rút khí giới ở bên mình ra

Hồi 72

Long Hồ Bang Đi Vào Mạt Vận

Chỉ trong chớp mắt, hai tốp người đồng thời xuất hiện.

Long Hồ bang chúa, Hộ bang nhị lão, Cẩm y hộ pháp, Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên, Huỳnh y hộ pháp Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu, Thanh Thành đao khách Liễu Dịch Ngô, Thiên Đài giải tẩu Cổ Vĩnh Niên, Thái Bạch bát chi tẩu Tiêu Nhân Giáp và hơn ba chục Huỳnh y hộ pháp từ khu rừng mé tả đi ra.

Trên đường sơn lộ ở phía xa xa chỉ có ba người xuất hiện. Người đi trước là một lão già mặt tía, lối sáu mươi tuổi. Cách một quãng ngắn là một lão áo xám chừng trên năm mươi tuổi. Sau cùng là một văn sĩ trung niên ăn mặc theo kiểu nho sinh. Ba người này chính là Giáp Tý, Aát Sửu, Bính Dần kỳ sĩ trong Tứ Kỳ Sĩ.

Cước lực của đệ tử Cái Bang rất kinh người. Mới không đầy mười ngày mà chúng đã báo tin được tới Tứ Kỳ Sĩ.

Phía sau ba vị kỳ sĩ không thấy một tên đệ tử Cái Bang nào. Quả nhiên ý kiến của ba vị kỳ sĩ này cũng giống ý kiến của Lệnh Hồ Bình. Những việc phát sinh ở Kỳ Sĩ Bảo phải do người bản bảo tự giải quyết lấy.

Bên này Long Hồ bang chúa dẫn đầu vẫn xuất hiện như lúc ở Thái Nguyên. Hiển nhiên hắn đeo mặt nạ. Ngoài cặp mắt quỷ khí âm trầm, diện bộ không lộ vẻ gì. Khóe mắt của Long Hồ bang chúa hé nụ cười kỳ bí vì hắn đã nhận rõ ba vị kỳ sĩ tâm cao khí ngạo nên không thèm mời một tay trợ thủ nào. Nhân thủ của hắn bên này dự dụng để đối phó với ba vị.

Tam kỳ sĩ ngẩng đầu ngó thấy đường đi bị cản trở liền dừng bước lại.

Giáp Tý kỳ sĩ Tư Đồ Đình lạnh lùng nhìn qua bên này cất tiếng hỏi:

- Vị đi đầu kia chắc là Long Hồ bang chúa mà người ta thường đồn đại?

Long Hồ bang chúa đáp:

- Đúng rồi!

Giáp Tý kỳ sĩ hỏi:

- Chuyện này bang chúa thống lãnh bang chúng đến bản bảo có điều chi chỉ giáo?

Long Hồ bang chúa đáp:

- Bản toà ngưỡng mộ Tứ kỳ sĩ võ công cái thế từ lâu, nay bản toà đến đây muốn thỉnh giáo cao chiêu.

Giáp Tý kỳ sĩ hỏi:

- Vị nào muốn thỉnh giáo?

Long Hồ bang chúa đáp:

- Những anh em ở bản bang ai cũng muốn thỉnh giáo.

Giáp Tý kỳ sĩ hỏi:

- Lão phu đứng đầu Tứ kỳ sĩ. Tôn giá cũng là chúa tể một bang. Phải chăng trước hết chúng ta ấn chứng mấy chiêu?

Phong Vân Kiếm Khách Thư Khiếu Thiên đột nhiên chống kiếm bước ra đáp:

- Lão hủ nguyện ý bồi tiếp.

Giáp Tý kỳ sĩ trợn mắt lên hỏi:

- Các hạ ở trong bang đứng hàng thứ mấy?

Phong Vân Kiếm Khách đứng thộn mặt ra đương trường. Hấn tức giận hồi lâu không nói nên lời.

Long Hồ bang chúa quay lại đưa mắt ra hiệu, Trang, Ngãi nhị lão từ từ bước ra. Bính Dần kỳ sĩ vượt lên trước, nhìn Phong Vân Kiếm Khách cười nói:

- Lại đây! Thượng Quan mỗ bồi tiếp lão mấy chiêu.

Phong Vân Kiếm Khách đang phần nộ không nơi phát tiết, chẳng nói năng gì, vung trường kiếm lên. Kiếm quang ồ ạt xô ra bao vây Bính Dần kỳ sĩ vào giữa làn kiếm ảnh.

Bính Dần kỳ sĩ đồng dạt cười nói:

- Hào kiếm pháp! Có điều đáng tiếc là sát khí nặng quá. So với lão tứ bên lão phu, các hạ hãy còn kém xa. Các hạ hãy coi chừng.

Lão chưa dứt lời, thân hình thấp thoáng rồi mất hút. Phong Vân Kiếm Khách giật mình kinh hãi. Bây giờ hắn mới biết thân pháp của Bính Dần kỳ sĩ thần diệu khôn lường. Lão không dám lơ là, vội vung kiếm lùi lại sang một bên. Lão cơ trí lanh lẹ, đã tránh khỏi năm chiêu kiếm của Bính Dần kỳ sĩ còn cách sau gáy chừng một tấc.

Lúc này Trang, Ngải nhị lão và Giáp Tý kỳ sĩ, Ất Sửu kỳ sĩ cũng ra đối đáp mấy câu rồi phân biệt chiến đấu.

Thật là một trường quyết chiến kinh tâm động phách. Một bên là Tứ kỳ sĩ lừng danh trong võ lâm. Một bên là hộ bang nhị lão, chỉ dưới quyền một vị bang chúa mà ở

trên muôn người. Hai lão này trông vào Phong Vân kiếm pháp mà nổi danh ở đất Đồng Quan.

Sáu vị đang tham dự cuộc chiến đấu, lúc bình thời vị nào cũng đã nổi danh, lại tỷ đấu với nhau một chỗ thì bất cứ ai trên chốn giang hồ được chứng kiến cũng là hạnh phúc lắm rồi.

Trong ba đôi ác đấu này, chỉ có Thư Khiếu Thiên sử dụng binh khí. Đồng thời coi tình hình trước mắt, dường như lão cũng là một vị Cẩm y hộ pháp, võ công sút kém một bậc.

Còn hai vị hộ bang trưởng lão có họ không tên, công lực hiển nhiên chẳng kém gì Giáp Tý kỳ sĩ và Ất Sửu kỳ sĩ. Bên nào muốn chiếm phần thắng cũng không phải chuyện dễ.

Nói một cách tổng quát thì bên tam vị kỳ sĩ đã chiếm thượng phong. Nhưng kể về địa thế thì ba vị kỳ sĩ lại ở vào địa vị bất lợi.

Chưa nói đến ba vị kỳ sĩ khó bề thủ thắng, mà cho dù có thắng rồi thì sức cùng lực kiệt cũng khó bề thoát thân được. Bọn Lam y hộ pháp của Long Hồ Bang, về võ công đại khái mọi người đều có chỗ sở trường.

Truy Mạng Tiêu và Nhạ Bất Đắc cũng liệt vào hạng chuyên môn. Bọn bao vây bốn mặt lúc này ngoài Long Hồ bang chúa và bốn tên Lam y hộ pháp, nguyên một Huỳnh y hộ pháp cũng đã ngoài trăm tên.

Đây là một con số đáng sợ. Vì một người võ công cao thâm đến đâu thì lực lượng cũng chỉ có hạn. Chẳng sớm thì muộn sẽ đến lúc như ngọn đèn khô dầu. Nếu không thế thì Sở Bá Vương đâu đến nỗi bị thua trận Cai Hạ.

Nhưng lạ thay! Ba vị kỳ sĩ tựa hồ chẳng quan tâm chút nào.

Giáp Tý kỳ sĩ tỷ đấu với Trang lão, Ất Sửu kỳ sĩ tỷ đấu với Nagãĩ lão, dần dần biến thành lạt lẽo. Chiêu thức của bốn người mỗi lúc một mờ dần. Hai bên mỗi lúc một gần lại, sắc mặt mỗi lúc một thêm ngưng trọng. Dường như người nào cũng biết là nếu cứ tiếp diễn thế này mà không có đột biến thì hai bên cùng chết.

Bên kia Phong Vân Kiếm Khách thủy chung vẫn không hóa giải được thân pháp thần kỳ của Bính Dần kỳ sĩ. Lão lâm vào cục diện chỉ còn đón đỡ rồi dần dần không chống nổi.

Long Hồ bang chúa quay đầu nhìn lại ngó Thanh Thành đao khách và Thiên Đài giải tẩu nói mấy câu gì không nghe rõ. Hai lão hiểu ý gật đầu, rút binh khí ra len lén bước tới gần chỗ Bính Dần kỳ sĩ và Phong Vân Kiếm Khách đang chiến đấu

Giữa lúc nguy có bốn mặt rình rập, ở phía xa xa đột nhiên vọt lên pháo hiệu màu

lam.

Long Hồ bang chúa hơi sững sốt, vội khoát tay cho Thanh Thành đao khách và Thiên Đài giải tẩu đứng lại. Đồng thời ra hiệu cho hai lão dẫn người đi cảnh cáo các nơi.

Thanh Thành đao khách và Thiên Đài giải tẩu dẫn mười mấy Lam y hộ pháp đi chưa bao lâu thì chỗ đó phát ra tín hiệu rất khẩn cấp, những tia lửa xanh lè liên tục bốc lên. Liền một lúc năm sáu phát.

Long Hồ bang chúa nhăn tít cặp lông mày, mục quang lộ vẻ hoài nghi, tựa hồ muốn nói:

- Lạ thiệt! Ba người trong Tứ kỳ sĩ đã xuất hiện thì còn nhân vật trọng yếu nào đến tham chiến?

Nhưng hiển nhiên tín hiệu cấp báo lần thứ hai là do Thanh Thành đao khách và Thiên Đài giải tẩu phát ra. Hai nhân vật này không đến nổi hàm hồ tự mình rối loạn, dĩ nhiên chẳng thể bỏ mặc.

Thế rồi Thái Bạch bát chỉ tẩu lãnh mạng dẫn người đi. Hiện giờ bên này bọn Huỳnh y hộ pháp trở lên chỉ còn Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu.

Phong Vân Kiếm Khách Thư Khiếu Thiên mệt nhọc quá độ, tay kiếm rã rời, chậm lại một chút, liền bị Bính Dần kỳ sĩ phóng chỉ điểm trúng huyết Phụng Vỹ ở sau lưng. Đa Thích Nga Mi vâng lệnh vọt lại cứu viện thì đã chậm một bước. Bính Dần kỳ sĩ hãy còn nhẹ đòn, chỉ điểm cho mất võ công chứ không thì chết người.

Phong Vân Kiếm Khách được hai ba hộ pháp cứu cấp. Đa Thích Nga Mi chẳng còn đường nào lui, đành tiếp tay chiến đấu với Bính Dần kỳ sĩ.

Long Hồ bang chúa lấp loáng cặp mắt, đột nhiên giơ cao cánh tay lên. Đây là động tác hạ lệnh hỗn chiến. Cánh tay này mà đẩy về phía trước là lập tức xảy ra trận gió tanh mưa máu.

Nhưng Long Hồ bang chúa chỉ giơ tay lên chưa kịp đẩy ra, để cứng ngắt trên không thì trên bảo lâu của Kỳ Sĩ Bảo đã thấy bóng người chạy ra như đèn kéo quân.

Đại khái trên bảo lâu đã phát giác ra có người đang giao chiến. Nên cửa bảo mở rộng cho viện binh ào ạt kéo ra, tổng số chừng hơn hai chục người.

Đứng đầu là một lão già tóc bạc, tướng mạo trang nghiêm. Tiếp theo là hai thanh niên áo lam phong tư anh tuấn. Theo sau là lũ tráng hán cầm đao đằng đằng sát khí.

Lão già tóc bạc chính là bảo chúa của Kỳ Sĩ Bảo tên gọi Lệnh Hồ Đạt, một nhân vật mà hiện nay võ lâm công nhận là lãnh tụ.

Hai thanh niên áo lam đi sau lão là đại ca của Lệnh Hồ Bình tên gọi Lệnh Hồ Đức cùng tam đệ gọi là Lệnh Hồ Nghĩa. Còn bọn tráng hán theo sau hai thanh niên trong con mắt mọi người chỉ là những bảo đinh ở Kỳ Sĩ Bảo.

Đúng thế, hơn hai chục người đó quả là bảo đinh nhưng coi chúng như một toán gia đình thông thường thì thật là làm to. Bọn tráng hán này tuy thân phận chỉ là bảo đinh mà thực ra họ đều được Tứ kỳ sĩ hết lòng chỉ điểm. Thân thủ của họ chẳng kém gì một tên Lam y hộ pháp.

Toán lam y hộ pháp thấy trong bảo có người chạy ra, liền xoay mình lập trận chờ đợi và chuẩn bị nghinh địch.

Lão bảo chúa đi trước, tay cầm rọc tẩu quét mạnh một phát, những tiếng rú vang lên, bốn tên Lam y hộ pháp đi đầu ngã liền.

Lão bảo chúa phá phòng tuyến đối phương một cách đột ngột. Lão chẳng nói năng gì, đi thẳng về phía Long Hồ bang chúa.

Cuộc hỗn chiến khủng khiếp bắt đầu khai diễn.

Lại nghe Bính Dần kỳ sĩ hô:

- A Đức, A Nghĩa! Các người lại đây. Thúc thúc vừa đánh một trận mệt quá rồi. hãy đến thay thế cho thúc thúc nghỉ một lát.

Có phải Bính Dần kỳ sĩ mỗi mệt thật rồi không? Dĩ nhiên là không phải. Có điều lão không muốn đường đường một vị đại kỳ sĩ mà lại giao thủ với một mục đàn bà như Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu mà thôi.

Lệnh Hồ Đức và Lệnh Hồ Nghĩa không dám trái lệnh, lập tức song song lướt tới.

Bính Dần kỳ sĩ thoát ra khỏi vòng chiến, liền đảo mắt nhìn quanh. Đột nhiên lão rú lên một tiếng, lao như bay về phía Kỳ Sĩ Bảo.

Lệnh Hồ Đức và Lệnh Hồ Nghĩ rất đỗi ngạc nhiên, tự hỏi:

- Nhân thủ bên này đang thiếu thốn lại gặp lúc tối hậu mà sau Thượng Quan thúc thúc bỏ về mới thật là kỳ.

Hai anh em sửng sốt phân tâm, suýt chút nữa bị hạ về tay độc thủ của Đa Thích Nga Mi. Đa Thích Nga Mi đưa bàn tay nõn nà lên, liệng ra một nắm xanh lè. Hai anh em họ Lệnh Hồ không ngờ trong tay mụ này đã cầm bảo kiếm mà lại còn dùng ám khí. Khi hai người toan né tránh thì đã không kịp nữa rồi.

Đột nhiên, một bóng tia từ trên trời rớt xuống đúng lúc, quét sạch những độc châm rớt xuống lách cách.

Lệnh Hồ huynh đệ ngẩng đầu nhìn xem người ân cứu mạng mình là ai. Bất giác giật mình kinh hãi. Hiển nhiên trước mắt hai người hiện ra một huyết nhân.

Người này quần áo nhuộm máu nhưng thanh bảo kiếm trên tay vẫn sáng loáng, không dính một hạt bụi. Tử quang lấp loáng lóa mắt.

Lệnh Hồ Nghĩ la hoảng:

- Nhị ca đây ư?

Lệnh Hồ Đức cũng thộn mặt ra hỏi:

- Có phải... Bình đệ không? Bình đệ bị trọng thương rồi ư?

Lệnh Hồ Bình cười khanh khách đáp:

- Đại ca! Tiểu đệ không sao cả. Huyết bên ngoài dính vào chứ chẳng phải trong người tiểu đệ chảy ra.

Lệnh Hồ Nghĩ hỏi:

- Có phải nhị ca vừa ở bên kia không?

Lệnh Hồ Bình vừa cười vừa hỏi lại:

- Vừa rồi những tín hiệu pháo lam vọt lên, hai vị có trông thấy không?

Lệnh Hồ Nghĩa đáp:

- Thấy rồi. Té ra là nhị ca lúc đó mới xông tới.

Lệnh Hồ Bình cười:

- Sự thực trái lại. Tín hiệu đó không phải do tiểu huynh phát ra nhưng kết quả lại rất hay. Nó dẫn dụ ba tên Huỳnh y hộ pháp ra phía khác.

Lệnh Hồ Đức hỏi:

- Lúc nhị đệ qua bên này có thấy Thượng Quan thúc thúc trở về bảo không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Chúng ta bắt tất phải quan tâm về bốn vị thúc thúc. Thượng Quan thúc thúc đột nhiên rút lui chạy về bảo là có chỗ dụng ý. Nữ nhân này để A Bình thu thập. Hai vị mau lại lược trận cho Tư Đồ thúc thúc và Tử Minh thúc thúc. Hai lão râu bạc đó không kém gì hai vị thúc thúc, có thể đi vào chỗ lưỡng bại câu thương.

Lệnh Hồ Bình đã đoán đúng. Lúc Lệnh Hồ Đức và Lệnh Hồ Nghĩa chạy tới, Giáp Tý kỳ sĩ và Ất Sửu kỳ sĩ đang tỷ đấu với hai vị hộ bang trưởng lão. Tám bàn tay giao nhau, tám mắt nhìn nhau, đang di động từng bước về phía trước. Mỗi lần di động, bước chân đều để lại vết bàn chân khá sâu.

Râu tóc hai bên cùng dựng đứng lên, thần thái cực kỳ khủng khiếp. Trong phạm vi mấy trượng vuông bao phủ một làm sát khí vô hình.

Lệnh Hồ huynh đệ tuy lo thay cho Giáp Tý kỳ sĩ và Ất Sửu kỳ sĩ nhưng không thể trợ lực được vì lúc này người xen vào làm rối trí người chiến đấu là hại cho cả hai bên chứ chẳng ích lợi gì.

Đột nhiên những tiếng gầm vang dội. Tám bàn tay giao tiếp chấn động đánh sầm một tiếng, bốn thân hình lập tức lùi lại.

Cả bốn người trong chớp mắt đều ngò phệt xuống đất. Trước mắt Giáp Tý kỳ sĩ và Ngải lão đều có vũng máu.

Lệnh Hồ Đức và Lệnh Hồ Nghĩa chạy nhanh tới đứng bên hai kỳ sĩ để bảo vệ cho hai lão.

Hai tên Lam y hộ pháp chưa biết võ công của Lệnh Hồ huynh đệ rất lợi hại, toan chạy tới chiếm phần tiện nghi. Lệnh Hồ huynh đệ lảng lạng chân bước Cửu Cung Di Hình Bộ Pháp, lạng người đi, đồng thời phóng chỉ điểm huyết hai tên Lam y hộ pháp té liền.

Giáp Tý kỳ sĩ điều tức một thời gian ngắn rồi ngẩng đầu nhìn Lệnh Hồ huynh đệ

nói: - Nhân thủ bên địch nhiều gấp hai bên ta. Hiện tại lão phu có thể tự chiếu cố cho mình. Một trong hai người mau qua đó để giúp sức cho anh em trong bảo.

Lão tam Lệnh Hồ Nghĩa không chờ lão đại Lệnh Hồ Đức phản ứng đã nói ngay:

- E rằng tiểu đệ không đương nổi nhiệm vụ. Vậy xin đại ca ở lại đây.

Dứt lời gã đề tụ chân khí tung mình vọt đi.

Lúc này tiếng la ó, tiếng chiến đấu vang dội cả một vùng. Chỗ nào cũng có người bị thương què chân cụt tay, đau đớn rên xiết.

Hơn một trăm Lam y hộ pháp đã bị thương vong quá nửa, số còn lại đến năm sáu chục người. Vì nhân số hai bên chênh lệch nhiều quá, bọn bảo đinh ở Kỳ Sĩ Bảo mỗi người đều phải chống với ba tên Lam y hộ pháp hay nhiều hơn nữa.

Sau một lúc kịch chiến, năm sáu tên bảo đinh táng mạng, còn mười mấy tên nhuộn máu chiến đấu, tinh thể rất nguy ngập.

May ở chỗ Lệnh Hồ Bình phát lạc Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu chỉ mất một thời gian ngắn. Bây giờ lại thêm Lệnh Hồ Nghĩa nên cục diện lại khả quan.

Lệnh Hồ Bình liệng một thanh bảo kiếm về phía Lệnh Hồ Nghĩa, miệng hô:

- Tam đệ dùng thanh kiếm này. Đó là thanh kiếm của nữ nhân kia lưu lại. Nó cũng là vật báu trấn sơn, chẳng kém gì thanh liêm của

tiểu huynh. Tiểu huynh đưa làm lễ kiến diện cho tam đệ. Từ nay tam đệ giữ lấy nó.

Lệnh Hồ Nghĩa đón tiếp thanh bảo kiếm khác nào hổ thêm cánh. Hai anh em huynh động song kiếm như rồng bay phượng múa, xông xáo trước trận chưởng khác nào chỗ không người.

Chỉ trong chớp mắt, bọn Lam y hộ pháp tới tấp giạt ra, chỉ sợ né tránh không kịp.

Lệnh Hồ Bình vừa vung kiếm vừa hô lớn:

- Bữa nay các vị chỉ vì Long Hồ bang chúa mà bị liên lụy nên rút lui khỏi chốn thị phi để bảo toàn mạng sống là hơn. Nếu còn do dự thì đừng trách lưỡi kiếm của bản công tử vô tình.

Bọn Lam y hộ pháp đang kinh tâm động phách, nghe chàng tuyên bố khác nào được lệnh ân xá, liền hú lên một tiếng, lui ra khỏi vòng chiến, chạy tán loạn để tìm sinh lộ. Chỉ trong khoảnh khắc, bọn địch nhân tan đi quá nửa, chỉ còn lại một phần nhỏ. Hầu hết là gian đảng đã gây biết bao nhiêu tội ác trên giang hồ. Chúng tự biết dù rời Long Hồ Bang cũng chẳng còn nơi nào để lánh mình nên phải liều mạng đánh đến cùng.

Lệnh Hồ Nghĩa dùng phép truyền âm nói:

- Nhị ca. Hiện giờ chỉ còn một số nhỏ Lam y hộ pháp. Một mình tiểu đệ cũng đủ ứng phó. Nhị ca nên đến trợ lực cho gia gia.

Lệnh Hồ Bình dùng phép truyền âm đáp:

- Tính nết của gia gia tam đệ chưa biết hay sao? Lúc này lão gia đang đối chiến cùng Long Hồ bang chúa. Bất luận ai đến tiếp viện thì lão nhân gia cũng không thích đâu.

Lệnh Hồ Nghĩa hỏi:

- Nhị ca, liệu gia gia có phải là đối thủ của Long Hồ bang chúa không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Cho đến bây giờ...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên la hoảng:

- Hồng bét! Sắc mặt gia gia có điều khác lạ. Không chừng trúng phải công phu âm độc gì của đối phương rồi.

Chàng vừa nói vừa vung trường kiếm tung mình vọt xa ra ba trượng, lao về phía Long Hồ bang chúa.

Nguyên lão bảo chúa Lệnh Hồ Đạt từ lúc giao thủ cùng Long Hồ bang chúa, bề ngoài tựa hồ chiếm được ưu thế. Long Hồ bang chúa chỉ lùi hoài, dường như chỉ còn sức đón đỡ chứ không đủ lực phản kích. Nhưng sau một lúc, sắc mặt lão bảo chúa biến đổi rất nhiều, từ màu đỏ tía chuyển sang màu xanh lợt rồi sau cùng xám lại.

Lệnh Hồ Bình tuy đứng bên này nhưng vẫn hết sức chú ý nhìn qua bên kia. Ban đầu chàng để tâm theo dõi những chiêu thức biến hoá của hai bên vì lão phụ vẫn ở thế thượng phong nên chàng không tính chuyện nhúng tay vào. Bây giờ chàng nghe Lệnh Hồ Nghĩa nhắc nhở liền ngó kỹ hơn thì đột nhiên phát giác sắc mặt lão phụ có điều đáng sợ.

Lão bảo chúa là người cương trực, vì nghĩa chết cũng không từ. Trong đời lão ghét nhất là công phu tà độc của Ngũ môn. Dĩ nhiên là lão không ngờ Long Hồ bang chúa, giữ địa vị chúa tể một bang mà cũng luyện loại công phu này, nên dù đã trúng độc rất nặng mà thủy chung chính lão lại chưa phát giác.

Lệnh Hồ Bình chống kiếm vọt tới, lão bảo chúa mắt tối sầm lại, ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Chàng nghiên răng, quyết định tạm thời để lão phụ đó, chiến đấu với Long Hồ bang chúa trước. Không ngờ Long Hồ bang chúa thấy đại thế hồng rồi, không ham đánh nữa. Hắn vừa lùi vừa cười khàn khạch nói:

- Sự nghiệp của lão gia hoàn toàn hư hại về tay thằng lỏi. Người chờ một chút sẽ thấy báo ứng.

Dứt lời người hắn đã chạy xa ngoài mươi trượng, lạng mình một cái mắt hút vào trong rừng.

Một toán nhỏ Lam y hộ pháp thấy bang chúa chạy rồi, chẳng còn lòng nào tái chiến nữa, cũng tới tấp chạy hết.

Trang lão và Ngải lão đã bị thương mà chẳng một ai ở lại chiếu cố.

Giáp Tý kỳ sĩ ngẩng đầu hỏi:

- Toàn thể quý bang đến đã mau mà ra đi cũng lẹ, hai vị có cảm tưởng gì?

Trang lão bị thương nhẹ hơn, lạnh lùng đáp:

- Cảm tưởng của lão phu thế nà, nửa tháng sau người sẽ thấy.

Giáp Tý kỳ sĩ còn đang sửng sốt, toan nói nữa thì Trang lão đã từ từ đứng lên, đi lại nâng đỡ Ngải lão. Cả hai lão dìu nhau từ từ ra ngoài khu vực núi non.

Hồi 73

Đoạn Kết

Bên này, ba anh em nâng đỡ lão bảo chúa Lệnh Hồ Đạt lên rồi khiêng chạy như bay về kiếm Bính Dần kỳ sĩ Thượng Quan Lượng cứu trị.

Bao nhiêu người đã ra ngoài hết. Trong bảo trường rộng rãi chẳng có bóng một ai.

Lệnh Hồ Nghĩa cất tiếng hỏi:

- Ô hay! Thượng Quan thúc thúc đi đâu rồi?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Tam đệ mau ra phía sau tìm coi. Gia gia trúng độc rất nặng, e rằng không chống lại được.

Lệnh Hồ Nghĩa lật đật chạy ra phía sau. Chẳng bao lâu gã ôm một người chạy về trước bảo. Chính là Bính Dần kỳ sĩ Thượng Quan Lượng.

Lệnh Hồ Đức thất kinh hỏi:

- Thượng Quan thúc thúc động thủ với ai bị thương thế này?

Lệnh Hồ Nghĩa đáp:

- Thúc thúc giao thủ với một lão già mặt mũi cực kỳ xấu xa ở mã trường sau bảo. Không hiểu lão già trà trộn vào bằng cách nào. Thân thủ lão dường như không phải tầm thường. Lúc A Nghĩa tới nơi, Thượng Quan thúc thúc đang thi triển Cửu Cung Dịch Hình bộ pháp lấn tới sau lưng lão, phóng chỉ điểm bằng thủ pháp rất mạnh làm lão ngã lăn ra. Thượng Quan thúc thúc cũng tựa hồ khí lực kiệt quệ, đắc thủ rồi người lão đảo té xuống...

Lệnh Hồ Bình thở dài nói:

- Thật là đáng sợ! A Bình cơ hồ quên mất lão này. Nếu Thượng Quan thúc thúc không cảnh giác mau lẹ thì hết thầy đàn bà con nít trong bảo đều bị kiếp nạn.

Lệnh Hồ Đức hỏi:

- Lão là ai?

Lệnh Hồ Bình đáp:

- Hắn là một tên Cẩm y hộ pháp như Vô Lượng tam ông và Phong Vân kiếm khách. Ngoại hiệu của hắn là Hoa Kiếm Diêm La.

Lệnh Hồ Đức nói:

- Bây giờ chính Thượng Quan thúc thúc cũng hôn mê rồi.

Đột nhiên nghe Bính Dần kỳ sĩ ở trong lòng Lệnh Hồ Nghĩa cất tiếng thều thào hỏi:

- Thúc thúc không có gì đáng ngại đâu... phải chăng có người bị thương rồi?

Lệnh Hồ Nghĩa vội đáp:

- Đúng thế! Gia gia giao thủ cùng Long Hồ bang chúa, không hiểu bị hắn ám toán cách nào mà toàn thân đen lại, người cũng hôn mê bất tỉnh. Thúc thúc bất tất phải cử động. Nếu có các gì cứu trị thì cứ chỉ thị cho anh em tiểu điệt làm cũng được.

Bính Dần kỳ sĩ hỏi:

- Lão nhân gia có bị ngoại thương không?

Lệnh Hồ Đức đáp:

- Không.

Bính Dần kỳ sĩ nói:

- Mau lấy giấm tỏi cho uống, rồi dùng rượu nóng tắm rửa. Chớ có chậm trễ, càng lẹ càng tốt. Thúc thúc cần điều tức một lúc mới xong. Các người đi làm ngay đi.

Trông mưa dập gió dồn kể như đã qua.

Bính Dần kỳ sĩ hết lòng điều trị. Giáp Tý kỳ sĩ và Ất Sửu kỳ sĩ cùng bọn bảo đình bị thương đều chữa khỏi hết. Chỉ còn lão bảo chúa là thần trí chưa hoàn toàn tỉnh táo, cả Bính Dần kỳ sĩ cũng chịu bó tay.

Nửa tháng sau, Đinh Mão kỳ sĩ theo cửa Long Môn về bảo. Ngoài Kim trượng tứ lão của Cái Bang còn có Giả gia tử muội là Giả Tường và Giả Vy cũng theo về.

Lệnh Hồ Bình nói trong mình không được khoan khoái nên năn nỉ đại ca và tam đệ tha chàng ra mặt tiếp hai vị tử muội này.

Ba bữa sau lại thêm một toán khách nữa kéo đến. Toán này gồm có Hồ Lô tẩu, Hậu cái Thượng Quan Thụ Nhân, Pháp cái Ngôn Thành Quân và ba thiếu nữ được Lệnh Hồ Bình cứu khỏi Long Hồ bang là Như Ý, Thu Vân và Ưc Nương.

Lần này Lệnh Hồ Bình không trá bệnh, tự mình ra nghinh tiếp vào bảo.

Bên Giả Mã Cốc vì bốn tên đường chủ bị Lệnh Hồ Bình trừ diệt lúc bỏ đi, lòng người trong hang đều tan vỡ. Chẳng bao lâu bỏ đi hết.

Hôm sau Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai cũng được đón vào bảo và mời làm quản sự.

Gần nghìn tên hộ pháp ở Long Hồ bang nhân mối họa này mà thành phúc, đều được giải tán.

Hiện nay, vụ náo nhiệt trong bảo cũng không còn gì vì bệnh tình lão bảo chúa khiến cho mọi người đầu âu sầu.

Một hôm Bính Dần kỳ sĩ triệu tập mọi người lại, cất giọng trầm trầm nói:

- Nửa năm sau, hay hơn hết là chúng ta làm một việc để lão bảo chúa hỏi dạ. Thượng Quan mỗi không làm việc gì hơn được đành đứng bước ở đây.

Mọi người nghe lão nói hiểu là tánh mạng của lão bảo chúa không thể vấn hồi được. Trong đời lão bảo chúa có chuyện gì làm cho lão cao hứng nhất?

Vụ này Hồ Lô tẩu nghĩ ra được. Con người thích uống rượu, nghĩ việc cũng dễ dàng. Lão đề nghị Kim Trọng tứ lão làm mai cho ba anh em Lệnh Hồ.

Quần hùng đều tán thành. Ba anh em tuy không nguyện ý lắm nhưng vì muốn làm vui lòng lão phụ nên đành phải ưng thuận.

Lệnh Hồ Đức và Lệnh Hồ Nghĩa cùng chị em Giả Tường và Giả Vi thành hai cặp vợ chồng mỗi ngày một mặn nồng nhưng Lệnh Hồ Bình có ý phiền não. Trong ba cô Như Ý, Thu Vân và Ưc Nương, chàng biết chọn cô nào?

Sau cùng Đinh Mão kỳ sĩ đưa ra ý kiến phỏng theo cổ sự Nga Hoàng, Nữ Anh, tức là Như Ý và Thu Vân cùng thờ một chồng còn Ưc Nương làm trắc thất.

Tân lang, tân nương, mối nhân, tân khách đủ cả rồi, chỉ còn việc chọn ngày cử hành hôn lễ.

Lão bảo chúa quả nhiên cao hứng phi thường. Lão nằm trên giường bệnh gật đầu lia lịa, mặt mũi tươi cười.

Hôn lễ vừa cử hành xong, tên bảo đinh thủ môn đột nhiên bưng một cái hộp gỗ từ ngoài đi vào, nói là của hai lão già đưa tới, yêu cầu đích thân Giáp Tý kỳ sĩ mở ra.

Giáp Tý kỳ sĩ mở ra coi thì là một cái đầu người. Ngoài ra còn một mảnh giấy viết mấy dòng chữ:

“Bọn lão hủ thấy Long Hồ bang chúa chỉ nghĩ đến mình và đã hứa hẹn nửa tháng sau có phúc đáp. May mà bọn lão hủ không đến nỗi nhục mạng”

Dưới ký tên Trang Trường An, Ngã Công Đồng.

Át Sửu kỳ sĩ nhìn cái đầu người một lúc rồi hỏi:

- Đây là Long Hồ bang chúa mà sao không giống?

Giáp Tý kỳ sĩ thở dài nói:

- Người này chắc chỉ có lão bảo chúa và Tư Đồ mới nhận ra chân tướng.

Mọi người nghe Giáp Tý kỳ sĩ nói đều ngạc nhiên liền hỏi vặn:

- Long Hồ bang chúa là ai?

Giáp Tý kỳ sĩ cảm khái đáp:

- Người này là Đường Quan Tôn, dòng dõi họ Đường ở Tứ Xuyên. Lão cùng Tư Đồ mỗi đồng thời được tuyển vào là kỳ sĩ. Vì lúc nhận diện, lão bảo chủ thấy mục quang hấn đầy vẻ tà môn, tâm luận bất chính nên loại ra. Không ngờ do đó lão ôm mối hận gây nên cuộc phong ba.

Mọi người nghe nói đều “ủa” lên một tiếng. Thảo nào lão bảo chúa trúng phải chất kịch độc không còn cách nào giải cứu được.

Hậu cái Thượng Quan Thụ Nhân ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Ngày trước lão bảo chúa dựng ra toà Kỳ Sĩ bảo này vì mục đích tập trung cao nhân dị sĩ trong thiên hạ, cùng nhau nỗ lực gây hạnh phúc cho võ lâm. Đến nay đã bốn năm mà chưa cử hành đại hội tuyển lựa kỳ sĩ, sao chúng ta không nhân cơ hội này đề nghị cùng lão bảo chúa, năm nay cử hành hội nghị lựa lấy một vị Tân Mùi kỳ sĩ.

Mọi người đồng thanh hoan hô.

Lão bảo chúa mỉm cười hỏi lại:

- Tân Mùi kỳ sĩ chẳng phải có rồi là gì?

Mọi người nhìn nhau ngờ ngác, cho là lão bảo chúa thần trí hôn mê chưa nghe rõ ý kiến của Hậu cái, toan giục Giáp Tý kỳ sĩ phúc trình lại một lượt. Bỗng nghe lão bảo chúa cất tiếng thề thào, nỉm cười nói tiếp:

- Tân Mùi kỳ sĩ hiện giờ đang ở trong nhà này. Các vị không biết là ai thật ư? Nếu các vị không biết thực sự thì có thể lão phu đã coi làm người.

Mọi người trong đầu óc đột nhiên lóe lên một tia sáng, rồi chẳng ai bảo ai, đều quay lại nhìn Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Đức và Lệnh Hồ Nghĩa cũng lộ nụ cười kiêu ngạo.

Lệnh Hồ Bình then quá cúi đầu xuống.

Lại nghe lão bảo chúa vừa cười vừa nói tiếp:

- Lão phu chưa nói tên ra mà các vị đã tìm thấy người. Cuộc tuyển cử này há chẳng... rất... công bình... ư?